

Thừa nhận đi, cậu yêu tôi, phải không?

Contents

Thừa nhận đi, cậu yêu tôi, phải không?	2
1. Chương 01	3
2. Chương 02 Part 1	9
3. Chương 03 Part 1	13
4. Chương 03 Part 2	19
5. Chương 04 Part 1	25
6. Chương 04 Part 2	27
7. Chương 05 Part 1	30
8. Chương 05 Part 2	33
9. Chương 06 Part 1	37
10. Chương 06 Part 2	42
11. Chương 07 Part 1	44
12. Chương 07 Part 2	49
13. Chương 08 Part 1	55
14. Chương 08 Part 2	60
15. Chương 09 Part 1	65
16. Chương 09 Part 2	71
17. Chương 09 Part 3	75
18. Chương 10 Part 1	78
19. Chương 11	83
20. Chương 12	87
21. Chương 13	92
22. Chương 14	97
23. Chương 15	102
24. Chương 16 -17	104
25. Chương 18 - 19	107
26. Chương 20- 21	111
27. Chương 22-23	116
28. Chương 24-25	120
29. Chương 26-27	124
30. Chương 28-29	130
31. Chương 30-31	135
32. Chương 32-33	140
33. Chương 34-35	145
34. Chương 36	150
35. Chương 36 Part 2	154
36. Chương 37-38	160
37. Chương 39-40	163
38. Chương 41 - 42	167
39. Chương 43-44	171
40. Chương 45-46	176
41. Chương 47-48	182

42. Chương 49-50	188
43. Chương 51-52	194
44. Chương 53-54	199
45. Chương 55-56	205
46. Chương 57-58	210
47. Chương 59-60	214
48. Chương 61	219
49. Chương 62	226
50. Chương 63	231
51. Chương 64	236
52. Chương 65	241
53. Chương 66	246
54. Chương 67	249
55. Chương 68	253
56. Chương 69	257
57. Chương 70	261
58. Chương 71	264
59. Chương 72	268
60. Chương 73	274
61. Chương 74	277
62. Chương 75	282
63. Chương 76	286
64. Chương 77	290
65. Chương 78	294
66. Chương 79	298
67. Chương 80	302
68. Chương 81	307
69. Chương 82	312
70. Chương 83	318
71. Chương 84	323
72. Chương 85	327
73. Chương 86	334
74. Chương 87	340
75. Chương 88	347
76. Chương 89	353
77. Chương 89	359
78. Chương 90 (kết)	366
79. Chương Ngoại Truyện 1	368
80. Chương Ngoại Truyện 2 Part 1	371
81. Chương Ngoại Truyện 2 Part 2	375
82. Chương Ngoại Truyện 3	378

Thừa nhận đi, cậu yêu tôi, phải không?

Giới thiệu

Một câu chuyện hài hước thú vị về tuổi học trò hồn nhiên. . . Kể từ lời “tỏ tình giúp” thắm thiết, m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thua-nhan-di-cau-yeu-toi-phai-khong>

1. Chương 01

Chương 1: OH MY GOD! HẮN NGHE THẤY Ừ???????????? ĐEN RỒI!

- Ông chú à! Ông chú đang bỏ rơi một sinh linh bé nhỏ vô tội đấy!_Thở rồi lại thở, tôi đưa tay chống gối, dùng chút sinh lực cuối cùng sau khi chạy quãng đường dài từ nhà đến trường hét to trong dòng người ồn ào, đôi mắt “hiền lành” từ trước tới giờ đã vằn đỏ lên từng mạch máu, luyến tiếc, vô vọng nhìn chiếc xe buýt màu đỏ chói đầy khiêu khích đang dần xa. Lấy tay quét mồ hôi đầm đìa trên trán rồi thất vọng nhìn chiếc kim đồng hồ trên tay đang thông thả nhích, từng chút, từng chút, thời gian cứ thế trôi và tôi cũng cứ thế đón chờ...“hình phạt” sắp đến của mình từ thầy giám thị “yêu quý”...

-Hàn-Tử-Di!!_Ông thầy giám thị “yêu quý” nhướn mày nhìn bộ dạng thể thảm ko thua lũ ăn mày của tôi, hạ giọng, gần từng chữ cái tên bố mẹ tôi đã vắt óc suy nghĩ cả một ngày trời để đặt. Vậy là, sau 10 ngày liên gặp nhau, ông thầy đã cân nhắc cho cái tên xinh đẹp của tôi vào bộ nhớ, chẳng có gì thảm hơn nữa, quãng đời sau này chắc tôi còn gặp ông dài dài.

-Dạ_Tôi cúi đầu đáp nhẹ, báỉ phục bộ dạng thực nữ lúc này của mình, hơn cả diễn viên Hàn Quốc. Đã đến nước này rồi thì chỉ còn cách thể hiện mình là học sinh ngoan, học sinh tốt mới mong ông ko cay mình

-10 ngày rồi đấy, em đang làm công việc của tôi thêm bận rộn..._Tôi dám cá cái đầu tôi, ông đang nói móc tôi đấy, đúng là thầy, hèn gì học sinh trường tôi bây giờ ko có đưa nào nói chuyện mà ko “ngáng” thẳng này, “dìm” con kia cả, tôi là điển hình này.

-Em rất tiếc_Tôi xuýt xoa, đầu cúi thấp nhất có thể

-Chắc em cảm thấy vinh hạnh với cái thành tích này lắm nhỉ?_Ông thầy lại xoi mói, đưa tay với lấy cốc café nghi ngút khói trên bàn, hớp một hớp rồi lại nhìn tôi, chớp mắt. Rõ ràng ông ta đang cố công kích tỉnh thần tôi đấy mà, biết tôi thích café nên cố tình làm thế chứ gì, uống thì uống luôn đi, bày đặt nhăm nháp, thầy ạ, nếu thầy muốn chơi em bằng cách đó, em xin chúc mừng thầy, thầy đã thắng

-Nhưng tất cả đều có lí do cả ạ, thầy ko thể vợ đưa cả nắm như thế_Tôi cũng đầu vừa, lên tiếng phản bác, nhiều khi người lớn quá tự kiêu ình là đúng, những lúc như thế, nhún nhường là mất hết, tốt nhất cứ chữa được khúc nào thì hay khúc ấy, ko thể để hình tượng “học sinh gương mẫu” bao năm gầy dựng sụp đổ chỉ vì chuyện cón con này

-Vậy lí do?

-Nhất định phải nói sao thầy_Tôi ra vẻ ngượng ngùng, úp úp mở mở, cố làm cho cái lí do lằng xẹt mình sắp nêu lên trở nên thần bí tí chút

-Nói đi_O ông thầy nghiêm nghị, vẻ mắt ánh lên vẻ tò mò cùng chút nóng lòng

Tôi ngó nghiêng phòng giáo viên, nhận thấy ko còn ai ngoài tôi và thầy, tôi mới an tâm khai ra lí do “chính đáng” của mình, còn khuyến mãi thêm cho ổng một nụ cười tôi tự tin là dễ thương nhất

-Em...ngủ...dậy muộn, thưa thầy

-....

3 phút trôi qua trong yên lặng, khuôn mặt ông thầy từ nóng lòng, tò mò thoát cái 180 độ đơ đẹp, bỏ qua phần ngạc nhiên mà chuyển hẳn 360 độ sang vẻ tức giận, nếp nhăn trên mặt ổng dồn lại trên đỉnh trán, con mắt hẳn đỏ mạch máu, nhìn tôi trừng trừng như thể tôi vừa ăn trộm mấy trăm ngàn của ổng mà bị ổng phát hiện vậy. Tất nhiên, tôi cũng ko ngờ đến nỗi ko nhận ra hậu quả việc mình vừa làm, chỉ biết cúi đầu tỏ vẻ ăn năn, thể nào ổng cũng nghĩ tôi chơi ổng đấy mà nhưng dù sao thì, đó là sự thật, sự thật thì luôn mất lòng, hix

Trong lúc hai thầy trò một nhìn người một nhìn đất, ko khí yên bình đến nỗi nề ngự trị thì đột nhiên một tiếng “phì” khê của một ai đó vang lên, đập tắt màn nhìn nhau “đắm đuối” của tôi và thầy, thay vào đó, chúng tôi chuyển đối tượng, nhìn nơi vừa phát ra tiếng động với biểu cảm ko mấy thân thiện.

-Em đến đưa tập vở cho cô chủ nhiệm, thưa thầy_Như nhận ra hành động lỗ mãng của mình, cái tên phá đám vô duyên bao biện rồi đưa tập vở lên làm chứng cứ “ngoại phạm” ình. Hắn “khoan thai” bước vào văn phòng giáo viên, đặt tập vở xuống nơi cần đặt rồi quay người ra khỏi phòng, những tưởng thế là xong, ai ngờ ra hổng hắn còn quay mặt nhìn tôi, tặng tôi nụ cười toả nắng của hắn, khuyến nhủ tận tình giữa bàn dân thiên hạ, xong xuôi mới bỏ đi ko thèm ngoái đầu lại:

-Ngủ nhiều quá thành heo đấy!

-....

OH MY GOD! HẮN NGHE THẤY Ừ??????????????? ĐEN RỒI!

Lê tấm thân tà tà sau khi bị khiển trách, tôi về lớp, lo lắng chông lên lo lắng, giờ mà gặp phải giáo viên đứng lớp vào tiết đầu của 9 lần trước, chắc tôi chẳng còn sức mà bao biện cho hành vi phạm tội của mình nữa. Vẫn biết là sai, nhưng cái tật ngủ nướng của tôi vốn sẵn tính trời, dù giang sơn có đổi thì bản tính ấy khó mà đổi được, chính tôi cũng chẳng muốn thế nữa là. Tự an ủi chính mình một lúc, thật nhẹ nhàng, hai tay tôi vúi chặt vào cửa lớp, để nguyên tấm thân thấm thương ở ngoài, một mình cái đầu tôi thò vào, nheo mắt nhìn lớp học thân yêu dò xét, thoáng thấy bóng dáng yếu điệu của cô giáo mới, chưa gặp qua lần nào, tôi thở phào may mắn tự thưởng ình một nụ cười ko thể kìm khựng hơn. Tuyệt, sửa sang lại đầu tóc, quần áo, tôi e then lên tiếng, phá tan mạch cảm xúc đang dâng trào trong họng của cổ, mọi hành động quậy phá của đám học sinh “ưu tú” cũng bắt giắc dừng lại, ném ánh mắt hình viên đạn về phía tôi như muốn nói “con điên phá đám”. Ấy, tôi lại bất đắc dĩ trở thành nhân vật chính được mọi người ngược nhìn rồi, ngại thật.

-Em có biết mấy h rồi ko hả?_Cô giáo trẻ nghiêm nghị hỏi, ánh mắt nhìn tôi ko rời

-Em xin lỗi cô, nhất định sẽ ko có lần sau đâu ạ_Tôi mím môi, lơ đẹp câu hỏi hàm ẩn của cô, hứa hẹn cái điều mà 100 năm sau tôi cũng khó thực hiện được. Mong sao cô giáo này dễ tính chút để tôi may ra ko phải đứng cửa làm vệ sĩ, nếu ko thì ê mặt đến chết mất. Đường đường là học sinh ưu tú gương mẫu suốt 9 năm ròng mà bị thầy cô cho vào sổ đen thì hết cứu, hình tượng cũng mang túi nải chuồn đi mất.

-Vậy sao?_Lại cái khuôn mặt ” tôi có thể tin em được chứ?”, nó làm tôi phát ngáy rồi đấy, chẳng lẽ mặt tôi ko đáng tin đến thế sao???. Muốn nói gì thì nói, giờ tôi chỉ muốn yên phận vào đặt mông lên cái ghế ngồi thân thương mà thôi, mong ước nhỏ nhoi ấy, liệu có quá đáng ko?.

-Và...

Đúng lúc tôi đang xì mặt đáp trả thì một giọng nói lạnh lạnh từ sau lưng như nước đá dội lên người tôi, khiến tôi vô thức giật thót, “có tạt giạt mình” quả ko sai

-Tránh!

Bất giác quay người lại, thay vì cao giọng mắng cho tên đó một trận thì tôi lại ngó người nhìn hắn đến mê mệt, bản tính mê trai mẹ truyền thụ cho như được nước béo cò, sôi lên như acid trong dạ dày. Cái tên đứng trước mặt tôi cực đẹp trai nha, khuôn mặt khỏi chê vào đâu được, sống mũi cao, da mặt trắng hơn cả tôi

nữa ấy, chút tí vết cũng chẳng thấy, ko những thế đôi mắt của hần cũng thật đẹp, đen và sâu thẳm, ko lạnh như vẻ ngoài mà hần đang khoác lên. Nói thật đây là lần đầu tiên tôi được ngắm trai đẹp ở khoảng cách gần như thế, vì vậy việc đứng gần người và nhìn hần đắm đuối là khó tránh khỏi.

-Tránh!_Ko để tôi chiêm ngưỡng xong tuyết tác trời tạc, hần hất hàm, lạnh tanh ra lệnh. Có phải ko đấy, sao hần có thể ăn nói với phụ nữ như thế nhỉ, đúng là sự sỉ nhục của giới đàn ông mà. Ít nhất cũng phải nhẹ nhàng chút chứ, kiểu như “Bạn làm ơn tránh ra ình vào được ko?”, thế ko phải được việc hay sao. Bỗng dưng tôi thấy mình sôi máu, lòng tự trọng cao ngất ngưỡng trong tôi điều khiển mọi suy nghĩ, hành vi. Tôi ko những ko tránh đường mà còn lì mặt nhìn hần, ko phải đắm đuối mê mết mà là hận muốn băm vằm xé nát. Chẳng thể tưởng tượng nổi lúc đấy mặt mình biến dạng thế nào nữa, chỉ biết trong lòng rất thoải mái, cứ thế được đà trợn mắt đe dọa hần, ý nghĩ liên tục xúi dục hần “xin lỗi ta đi”

-Bí thư đấy à?_Giọng cô giáo trẻ vang lên thật ngọt, chả giống như khi hỏi tôi tạo nào khiến tôi có chút ghạnh tị, tuy tôi ko đẹp trai cũng chẳng xinh gái, nhưng ít nhất tôi cũng là học sinh gương mẫu của trường THCS Trưng Vương, đáng lẽ phải tôn trọng tôi tí tí chứ, trai đẹp đúng là mầm tai vạ.

Tôi ra sức bĩu môi rồi nhìn biểu hiện của hần, hần mà dám vênh mặt lên với tôi là tôi có chết cũng liều đầu một trận sinh tử với hần. Có lẽ hần đã nghe thấy lời đe dọa đầy ẩn ý trong ánh mắt hết sức găngxơ của tôi, nên như ý nguyện, ko thêm đáp trả lời hỏi thăm tận tình của cô giáo, hần ta thần nhiên đẩy nhẹ tôi rồi bước vào lớp y như chẳng có chuyện gì xảy ra. Tất nhiên tôi cũng ko ngốc đến mức đứng cửa ngắm mây trời, noi gương hần bước vào lớp trong ánh mắt sững sờ đến sững sốt của đám bạn, yên bệ trên chiếc ghế yêu thương của mình. Quả nhiên cô giáo trẻ cũng chẳng làm gì nữa, nhăm mắt cho qua, chuyển tâm giảng bài. Ôi! Đẹp trai cũng có cái lợi, lần đầu tiên tôi giác ngộ được điều đó đấy.

Ngồi chưa thấm chỗ được bao lâu, con bạn chí cốt ngồi cạnh này giờ chăm chú nghe giảng quay lại nhìn tôi, ném một câu đầy hàm ý châm chọc:

-Kỉ lục, 10 ngày liền rồi đấy, đúng là học sinh gương mẫu trường Trưng Vương ghen

-Kệ ta, mắc mớ gì người nặng xị lên quá vậy._Tôi quắc mắt nhìn nó, đồ đá đều.

-Sao thế, ta chỉ đùa nhà ngươi tí thôi, hay tâm trạng ngươi ko tốt hả?_Quả nhiên nó luôn là người hiểu rõ tôi, 4 năm học chung vào sinh ra tử, đi đâu cũng có mặt nhau, quá đủ để nó trở thành cái lưới trong miệng tôi rồi.

-Có thể_Tôi lười nhác đáp trả, vô định giở quyển sách hoá dày cộp

-***** hành động rồi hả?_Nó nháy mắt, thích thú

-Ừ_Chả thèm đầu trí với nó làm gì, mệt óc

Thoáng liếc thấy ánh mắt ko mấy thân thiện của cô giáo thì thoáng tia đến bàn mình, tôi làm bộ hiền lành, dán mắt vào trang sách đặc chữ, từ trạo miệng chuyển sang chat trên giấy nháp với con bạn, đề phòng bị bắt nói chuyện riêng thì nhục lắm.

-Nếu phải đổi, người chọn chỗ nào? *_*

-Chỗ nào cũng được, miễn có zai đẹp >.

-Cái đồ hám trai nhà ngươi ==

-Kệ ta, cũng như ngươi thôi, một lò mà ra

-Chắc, để coi nào, chỗ bí thư thì sao? Đủ tiêu chuẩn của ngươi rồi đó

-Bí thư á? T

Đúng lúc tôi đang hí hoáy viết câu trả lời của mình, cô giáo trẻ mê trai đã đến bên cạnh tôi tự lúc nào, tàn ác giật phất tờ giấy trong tay tôi. Tôi thề, lúc ấy tôi đã ngửi thấy mùi bạc hà nồng nặc trong miệng của tử thần, thật đấy.

Sau khi đuổi tôi và cô bạn ra khỏi lớp, cô ta hắng giọng đọc đoạn hội thoại trong giấy. Giờ thì tôi có nhảy xuống sông đi chẳng nữa, cái danh “hám trai” cũng khó mà sạch nổi. Hix. Nuốt ực nước bọt xuống họng,

tôi đau đớn nhìn con bạn đang cười tủm tỉm bên cạnh, hận ko thể đá nó một phát cho hả dạ. Hạ Kỳ Như, nể tình người là em kết nghĩa của ta, ta tha cho người lần này đây, lo mà cảm ơn ta đi. Tôi trấn an bản thân, ko quên liếc xéo nó, điên mất.

Ánh nắng cuối ngày dịu nhẹ len lỏi qua kẽ lá hàng cây rợp bóng, in lên mặt sân bóng rổ những vệt dài loang lổ mờ nhạt. Tôi một vất kiệt cái giẻ lau trong tay, thở dài sườn sượt, vừa chà sân bóng vừa nhớ đến đoạn đối thoại ngu ngốc của mình với thầy giám thị.

-Hôm nay, em phải..._Ông thầy liếc tôi, mặt tỉnh rùi rùi

-Thầy, em quét cái sân trường 9 lần rồi ạ_Tôi nhanh miệng đáp lời ông, hơn ai hết, tôi ko muốn bầu bạn với cái sân thẳng cánh cò bay đó nữa.

-Vậy em muốn cái gì đó mới mẻ phải ko_Lão ta ra vẻ đăm chiêu, day thái dương suy nghĩ, tôi dám cá tiền tiêu vặt của mình là ông ta đang cố tìm một hình phạt thâm độc hơn cho tôi.

-Vâng_Vẫn biết là sẽ mắc bẫy, nhưng tôi thực sự hết cách, đành phó thân mình cho ông trời

-Hôm nay, đôi bóng rổ ko tập, em thấy sao?_Xong rồi!!

-...

AAAA!!! Ôm đầu trách mắng sự khờ khạo của mình, tôi đẩy sự tức giận thành động lực, cố hết sức kì cọ sân bóng, làm nhanh thì được về sớm. Chuyên tâm cọ sần, mọi thứ xung quanh như chẳng còn có chỗ lọt vào tầm mắt tôi, vì giờ đây, tôi đang “liếc mắt đưa tình” với cái sân màu cam này, chẳng còn hơi đâu mà chú ý đến mấy cái ko đáng khác. Cũng chính vì thế, tôi hoàn toàn ko biết rằng, từ đằng xa, đôi chân của một ai đó đang bước tới, thật gần, thật gần. Đôi chân bước đều, ko do dự, ko dừng lại, lướt qua tôi. Trong phút chốc, làn khí lạnh từ người đó toát ra khiến tôi đơ người, não tê liệt nhưng cũng ko khỏi rung mình một cái. Đến khi mọi cơ quan trong cơ thể tôi cửa quay, hoạt động trở lại, u mê tan, tôi mới phát hiện ra khoảng sân bóng tôi vừa lau đã bị đôi giày bẩn thỉu của tên mới đi qua làm uế cả một vùng dài, như dấu chân lỗi lõm khắc sâu trên vũng bùn. Hận trời hận đất hận cả tên xấu xa vừa rồi, tôi bóp chặt giẻ lau trong tay, vất nguyên dáng vẻ ngoan ngoãn, thề độc: “Có trời đất chứng giám, ta mà biết mày là ai, ta sẽ ko tha...”. Đúng rồi, mắt tôi từ tức giận lập tức loé lên như hai cái đèn pha, đại não ko ngừng hoạt động suy nghĩ, thiên tài có khác, tôi đã biết làm thế nào để tìm mồi rồi, đôi giày đó hiệu XY (ko nghĩ ra hiệu gì nên đánh đại) phải ko, quá dễ, cứ chờ mà xem, người sẽ phải trả giá.

Về nhà rồi!

Ánh mắt tôi sáng lên như nhìn thấy vàng khi ngôi nhà thân yêu hiện ra trong đáy mắt, bỗng dưng thấy sao yêu ngôi nhà tôi 7 vạn 8 lần muốn bỏ đi bụi biết bao. Phi tọt vào nhà nốc nguyên chai nước lạnh của thằng em giấu dưới đáy tủ, lòng ko khỏi vui sướng thỏa mãn chạy lên phòng tắm giải nhiệt, thanh lọc cơ thể. Cứ ngỡ rằng tắm rửa xong xuôi sẽ được nằm thoải mái xuống giường đọc bộ truyện tranh tôi và Kỳ Như mới tậu về thì tôi lại phải vác xác ra công viên tìm thằng em trời đánh triệu về ăn cơm theo lời căn dặn của bà mẹ thương con. Vừa đạp xe tôi vừa uất hận mắng trời mắng đất quá bất công, đời đời trọng nam khinh nữ sao vẫn chưa bỏ được. Mắng mãi mắng chai cả tai, mỏi cả miệng, cuối cùng tôi cũng đã phi người đến nơi thằng em xấu xa đang chơi bóng rổ cùng lũ bạn ko biết từ đâu mà ra của hần, định bụng sẽ xỉ vả nó một phen theo tâm lí của mấy bà mẹ có thằng con hư trước mặt bạn bè hần cho bõ, ai bảo hần hành hạ tôi làm chi.

Ngó nghiêng xung quanh mò mẫm tìm kiếm bóng dáng quen thuộc, tôi phát hiện đám đông trước mắt cực náo nhiệt. Cái tình tò mò muôn thuở trào lên như thủy triều trên biển, độc chiếm mọi ý nghĩ, hành vi trong, chỉ biết vừa đạp xe vừa nhướn người lên cao để nhìn cho rõ. Ai ngờ, ngay khi ánh mắt tôi vừa len lỏi qua tầng tầng lớp lớp đám người dày đặc soi vào bên trong thì một quả bóng bay với vận tốc tên lửa dội ngược về phía tôi như đáp trả sự ái mộ của tôi dành cho nó. Ko thể thở, ko thể hét lên, ko thể vọt tránh, tôi nghiêng nhiên tiếp bóng bằng đầu trước mặt bàn dân thiên hạ. Cái đau chưa thấm vào giác quan đã cảm thấy người mình lao vô định về phía tay lái rồi chấn động mạnh ở đầu đó lại khiến toàn thân ngửa ra sau, chiếc xe đạp như ko trụ nổi đổ nhào xuống đất mang theo thân thể, hoài bão, mơ ước của tôi đi theo, hướng theo đất mẹ mà ôm hôn mãnh.

Toàn thân tôi như một con rối trong tay người, lão đảo đứng dậy trong vô thức rồi lịm đi như con rô bốt hết pin. Mê man cảm nhận vòng tay của ai đó đang siết chặt...

Chớp mắt, quang cảnh xuất hiện quá đổi mờ nhạt, cơn đau đầu ko biết từ đâu cũng ập đến, vừa lấy tay xoa đầu tôi vừa nheo mắt nhìn hình ảnh mờ nhoè, cái đầu của ai đó, theo thời gian, hiện ra ngày càng rõ...

Aaaa!!! Giật bắn người, tôi ra sức hét lớn, quơ tay bạt thẳng vào khuôn mặt đối với bọn đại trai (ko có tôi) cho là đẹp của thằng em, khiến nó ôm mặt chửi ai oán:

-Điếc tai

-Nhà người vào phòng ta làm gì hả? Định trộm đồ ta phải ko?_Tôi lên tiếng cảnh giác, cái mặt khờ khờ của nó sao càng nhìn càng đáng nghi.

-Tỉnh rồi thì xuống ăn cơm_Nó ko phóng đại bác vào tôi như mọi lần nữa, đáp gọn lộn với gương mặt lạnh tanh, lạ đến rùng mình.

Tôi bất giác mũi lòng, ko thềm đấu khẩu mà ngoan ngoãn theo nó xuống nhà ăn cơm. Những tưởng thằng em tôi đã cải tà quy chính, ai ngờ, vừa bước chân ra khỏi cửa, nó đột ngột dừng lại, quay đầu nhìn tôi khổ sở chặt vật đứng dậy.

Hay nó muốn đỡ tôi đi nhỉ? Suy nghĩ điên rồ, ngu ngốc của tôi vừa từ não chiếu cáo bộ phận toàn thân thì ngay lập tức theo tiếng ọt ọt của dạ dày đào thải ra ngoài chỉ vì thằng em trời đánh:

-Mà này, chị giảm cân đi, người gì nặng hơn heo thế ko biết.

-...

Tôi thừa nhận mình là một bà chị nhân từ đến vĩ đại, vĩ đại đến cao cả, sống cùng với thằng tiểu nhân 5 lần 7 lượt đâm chọt sau lưng mình mà ko bị suy tim đến chết, quả là một kì tích.=_=_

Nó vừa xuống nhà là tôi dẹp hết mọi cảm giác đau đớn sang một bên, mở động trừ tà, ra sức làm búp bê nguyên rửa, đầu óc ko ngừng nghĩ đến cái ngày nó quỳ xuống dưới chân tôi, hết bò rồi lết nhìn tôi bằng ánh mắt thống khổ, cầu xin sự tha thứ. Tôi nghênh cổ lên trời, há miệng hết cỡ, cười một cách dã man tàn bạo cho đến khi mẹ tôi bất giác đánh vỡ cái đĩa thịt gà dưới nhà, tôi mới nhận thức được tác hại của điệu cười này.

Thôi xong, hôm nay, còn kiki nhà tôi thịt gà đầy tô còn tôi kê răng ko có một miếng, sao bỗng thấy ghen tị với nó nhường nào, chỉ một chút thôi sao mà đau đớn thế. Thù mới nợ cũ, tôi ra sức lấy dao điên cuồng đâm chích hình nộm thằng em trời đánh, nguyên rửa, nguyên rửa: Hàn Gia Minh, người cứ chơi đi, quãng thời gian còn lại của người ko dài đâu, khừ khừ.

Ngay khi tôi vừa xử đẹp chùm nho tím căng mọng, mẹ tôi bắt đầu lôi chuyện hồi chiều ra làm đề tài cho cả nhà ment, chém gió. Nào là bảo tôi bị quả bóng bay (theo thực tế là bóng rổ, nhưng hiện tại đang chém gió nên mẹ tôi cải biên sang dị bản khác) phi thẳng vào đầu làm cho ngất xỉu tại chỗ, tâm thần bất toại, ngọc thể bất an. Nào là trước khi ra đi còn rống lên như lợn bị chọc tiết, khiến người quanh vùng đình tai nhức óc, cảm giao thể sống thiếu chết đòi thủ tiêu con lợn to mồm (lúc bấy giờ là tôi). Nào là bọn bạn trong hội bóng rổ của em tôi được một phen bát nháo hoảng hốt, vận óc tìm cách vận chuyển tôi về. Cuối cùng bọn chúng sao khi bóc thăm may rủi dành mỗi đứa một bộ phận, đau đớn khiêng tôi như khiêng lợn về nhà, trao trả cho hai đấng sinh thành.

Tôi ngồi chệp miệng nghe mẹ tôi trầm phong mà đầu óc cứ ngu ngu ngơ ngơ, dưới sự bổ sung nhiệt tình của thằng em tôi, tôi mới mừng tượng nổi cái cảnh hai tay hai chân mình bị bốn thằng con trai giăng ra như lưới cứu hộ mà trên tivi hay xài để cứu mấy tên ngu người sinh nông nổi nhảy lầu tự vẫn, cũng may bọn chúng ko nổi lưới cột hai tay, hay chân tôi với nhau, tạo viên cảnh thịt lợn xông khói nguyên con rồi đưa tôi về nhà đã cảm tạ trời đất lắm rồi. Nghĩ đến mà rùng mình, da gà, da vịt tôi nổi hết cả lên. Nhưng dù sao đi nữa, lúc đó tôi cũng ngất lịm đi rồi, nên cảm giác xấu hổ cũng chẳng ngự trị được lâu.

Thò tay lấy miếng xoài vàng tươi “khiêu gợi” trên đĩa, tôi toan đưa nguyên miếng vào miệng thì thằng em tôi ngồi đối diện liếc xéo mấy cái, ném ánh mắt bất lực nhìn tôi, ko nể tình chỉ em một lò luyện mà ra, đả

thương bằng khẩu ngữ rồi chuồn lẹ nhân lúc tôi đang mắc nghẹn đến đỏ mặt tía tai vì miếng xoài quá ư chiếm diện tích trong cổ họng:

-Đồ dạ dày lợn, nhà ngươi làm tình làm tội, bắt người ta bế người về đây cả quãng đường dài, báo hại chắc giờ người ngợm ê ẩm cả ra rồi vậy mà vẫn còn tâm trí ăn uống sao, ta thật ko có điểm phúc khi làm em của người, nhục mặt quá. Ra đường người ta có hỏi thì cũng đừng nói ta với người người một nhà nhé!

-...Ủ...mmmmmm! Ngươi....Khặc!!! Khặc!!

Tôi nuốt nước mắt cùng nước bọt vào trong, âm thầm uất hận chửi rửa, nhớ đến một cảnh nào đó trong mấy bộ phim chương Trung Quốc mà nghĩ phận mình sao giống mấy ông già tự kỉ đứng trên đỉnh núi Ngũ Hành Sơn, vừa tay vuốt râu vừa miệng than thân: lão thiên ơi là lão thiên, lão đúng là có mắt như mù, đã đầu thai một người hoàn mỹ như ta rồi thì cơ sao lại còn cho cái thằng ma ghét quỷ hận đó chen vào đời ta quấy nhiễu long thể làm gì chứ?

Tôi bị bóng đập đập mặt là tại nó, ngất xỉu cũng do nó mà ra, nó chẳng những ko thêm vấn an sức khỏe, biểu tình tỉnh dưỡng mà còn qua cầu rút ván, giở giọng oán trách tôi. May cho nó tôi chưa xuất công phu “tắm quất” điệu nghệ, dám ở đó mà lăm mồm lăm miệng như mấy mụ bán cá ngoài chợ.

Bực mình, tôi ngồi dậy, chẳng còn tâm trạng xử gọn gàng đĩa hoa quả nữa, một lèo chuồn lên phòng đóng cửa tự kỉ một mình, nói thẳng ra là mở lò ngâm cứu manga. Say trong cốt truyện cực đỉnh của Mayu Sakai, tôi thoảng liếc đồng hồ, đã 12 giờ rồi cơ à, muộn thật đấy. Chùi chùi mắt, tôi lười nhác rời giường đi đánh răng, rửa mặt, chuẩn bị ột giấc ngủ ngon lành sắp đến. Mọi việc xong đầu vào đây, tôi nhảy vọt lên giường, tắt đèn và...

You know the bed feels warmer

Sleeping here alone

You know I dream in colour

And do the things I want

You think you got the best of me

Think you had the last laugh

Bet you think that everything good is gone

Think you left me broken down

Think that I'd e running back

Baby you don't know me, cause you're dead wrong

What doesn't kill you makes you stronger....

Tiếng chuông điện thoại của tôi vang lên inh ỏi khiến tôi giật mình, nhanh tay bắt máy trước khi bà mẹ ma mãnh của mình “đánh hơi” thấy

-Alô!!! Hàn Tử Di nghe đây!_Tôi nhắc điện thoại, nói như hét, tên này mà dám nhá máy là biết tay tôi, gì chứ việc gửi tin nhắn đến khủng bố thì tôi thừa thủ đoạn.

-À...ờ_Đầu giây bên kia áp ứ

-Ai đây???

-À...

-Nếu ko nói thì tôi cúp máy_Hết chịu nổi, tôi đe dọa, tay ko quên đập bét con muỗi dám mạo muội hút hết mấy lít mỡ trên chân tôi. Êo, ta đây ghét nhất là mấy người hay úp úp mở mở ra về mình bí ẩn lắm, làm ta tò mò muốn chết.

-Chờ chút!_Người dây bên kia phản ứng_Tôi là người đã ném bóng về phía bạn

-..._Ra là thế, có kẻ chưa đánh đã khai đấy mà, tôi cười nham hiểm đầy uất hận, hóa ra kẻ dám dả thương tôi trắng trợn là tên này, giỏi lắm con à. Bình tĩnh, bình tĩnh, phải rào trước đón sau, làm cho hắn ko chút đề phòng ngoan ngoãn chui vào miệng cạp mới được. Tôi vuốt ngực nén cục tức, ra về ta đây rộng lượng, đon đả đưa đón_À! Có chuyện gì ko bạn?

-À...chỉ là muốn xin lỗi bạn thôi!

-Ukm!! Ko sao đâu, chuyện nhỏ thôi mà, cho qua đi, mình quên lâu rồi_Tôi phóng khoáng, bề ngoài thì nói thế nhưng trong bụng thì chứa một bồ dao găm. Kẻ dám hại tôi thâm, chỉ có chết, ko thể sống.

-Vậy à! Thế thì tôi yên tâm rồi_Hắn hiền lành đáp trả, giọng nhỏ nhẹ dễ sợ, đến tôi còn rùng mình tự hỏi Hắn có phải là con trai ko trời?

-Còn gì nữa ko?_Tôi đánh nhanh thắng nhanh, cơn buồn ngủ như mời gọi, cố kết lẹ câu chuyện để tỉnh dưỡng sớm

-À..._Hắn lưỡng lự rồi ngậm luôn

-Tôi cúp máy đây!

-Chờ đã!

-Sao???

-Bạn...giảm cân đi nhé! Nặng khiếp

-....

-Tút...tút...

Đêm hôm đó, tôi ko thể nào chợp mắt được, cứ mỗi lần nhắm mắt, hình ảnh 3 con lợn to béo mập ú đòi tôi té còi le lười chạy từ trường về nhà lại hiện lên, ám ảnh đến nỗi phải ngậm ngùi thức trắng, nhẩn tìn quây con bạn thân với châm ngôn: có phúc ta hưởng, có nạn chịu chung. Bất giác sao ngán thịt heo kinh khủng,

2. Chương 02 Part 1

Chương 2: Cưỡng hôn

You know the bed feels warmer

Sleeping here alone

You know I dream in colour

And do the things I want

You think you got the best of me

Think you had the last laugh

Bet you think that everything good is gone

Think you left me broken down

Think that I'd e running back

Baby you don't know me, cause you're dead wrong

What doesn't kill you makes you stronger....

Nhạc điệu Stronger mà tôi mê mẩn mấy ngày nay vang lên inh ỏi, diêng cường đập phá giấc mơ tuyệt đẹp tôi khó khăn lắm mới mở được, tự dừng sao có ác cảm kinh khủng với nó quá. Lồm cồm bò dậy, mơ màng lục tìm điện thoại trong mớ chăn gối hỗn độn như bãi chiến trường, tôi gất gổng:

-Alo! Tên nào rảnh rồi sinh nông nổi dám phá giấc ngủ vàng của chị đây hả?!

-Nhà người giờ còn ngái ngủ được nữa hả? _Giọng nói bên kia tỏ vẻ ngạc nhiên kèm chút khó chịu_9 giờ sáng rồi đấy bà nội!!

-Biết! Biết! Nhà người gọi ta có việc gì? _Tôi qua loa đại khái, vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn nhưng với trí thông minh tuyệt đỉnh của mình, tôi tự tin có thể phát giác được người đầu dây là ai. Vì thế cũng chẳng rảnh rỗi mà lễ với nghĩa

-Người..._Nó thốt lên, thiếu điều làm đứt phăng màng nhĩ của tôi...tuyệt giao...tút...tút

-..._Tôi ngẩn người, chưa kịp nói thêm điều gì đã nghe tiếng chuông đổ hồi nhặt nhèo. Hai chữ“tuyệt giao” từ màng nhĩ xông thẳng vào não bộ, qua quá trình tiếp nhận, phân tích, dò xét, cơ thể tôi như phản xạ có điều kiện, ko ai khiến mà vô thức bật dậy, vội vã làm vệ sinh cá nhân, rồi phi thẳng đến “Rockcafé”-nơi tôi và Kì Như chọn làm địa điểm “đánh ghen”.

Chả là thế này, với cương vị bạn thân lâu năm của Kì Như, ko biết từ bao giờ, hình tượng thực nữ ngoan ngoãn yêu kiều của tôi đã làm nó yêu quý, tự động cài đặt chế độ mặc định: tôi là chị dâu tương lai-vợ của anh nó. Và đáng chán nhất là cái lí do ko đầu vào đầu của nó: Nếu ổng lấy nhà người, ta sẽ có thêm đồng minh hậu thuẫn, đến lúc đó dù có 10 cái đầu ổng cũng ko dám chọc giận ta. Quá rõ, nó lợi dụng tôi một cách trắng trợn. Tất nhiên tôi cũng ko ngốc đến mức tự đặt thân lên thớt cho nó chém, nhiều lần lên tiếng phản đối chuyện này: lúc thẳng thắn nói chuyện uối ra uối, mồm ra mồm thì bị nó lấy thức ăn mua chuộc, lúc ngấm ngầm ***** thì nó lại đem đồng truyện khổng lồ ra dụ dỗ, trái tim yếu đuối của tôi, sau nhiều ngày bị công kích mãnh liệt đành phải phát cờ trắng chào thua, chấp nhận cho nó gọi mình là Chị hai dù rằng đến mặt anh nó tôi còn chưa có dịp chiêm ngưỡng lần nào. Chuyện tưởng chừng sẽ êm xuôi theo thời gian đi vào dĩ vãng cho đến vài ngày trước, nó bù lu bù loa với tôi về chuyện anh nó có biểu hiện rất thân mật với một chị cùng khóa, bắt tôi phải bằng mọi cách uốn nắn anh nó tránh xa con đường tôi lỗi. Than thở cả ngày trời mà mặt tôi cứ ngu ngơ, chút biểu hiện gọi là ghen tình cũng ko có, nó tức tối đề nghị tôi-theo khái niệm là vợ tương lai của anh nó-tiến hành xông pha trận mạc đi đánh ghen, một mặt muốn khơi dậy sống tình trong tôi, mặt khác để chiếu cáo thiên hạ anh nó đã có chủ, hàng cấm ko phạm sự miễn đụng vào. Song song với làn gió phản

đối mãnh liệt trong tâm lạng của tôi, con bạn thân bắt đầu xây dựng một kế hoạch nghênh chiến địch hết sức tỉ mỉ, đến tôi khi đọc cũng cảm thấy chột dạ khi dây dưa với người nham hiểm như nó. Đại khái là: với loại địch thuộc nhóm gương mẫu, con ngoan trò giỏi, tốt nhất là dùng nước mắt thay lời nói ; đối với kẻ bám dai như đĩa cần phải cho nó thấy đẳng cấp bám dai của mình hơn nó; đối với kẻ mạnh mẽ cương trực nhất thiết phải dùng thủ đoạn hạ nhục danh dự, lòng tự trọng của nó; những đứa tôi ngày mít ướt thì nhất định phải cho nó thấy “tao khóc mà tao vẫn oách”, dìm chết nó bằng vẻ đẹp kiều sa... Nói tóm lại toàn là mấy chiêu làm nhụt chí đối phương cả. Nghĩ lại mà rùng mình. Ko những thế, để đảm bảo kế hoạch được thành công trót lọt, nó quyết định dấn thân vào con đường giang đầy rẫy nguy hiểm, hết dùng vũ lực rồi lại đến mĩ nhân kế thâm nhập mạng lưới tình báo điều tra mọi hoạt động của ông anh, trung thành cập nhật thông tin cho tôi 24/24 giờ dù tôi chả cần và ko có hứng thú. Đâm lao thì phải chạy theo lao mà đỡ, tôi-vợ tương lai của anh nó-và nó-em chồng muôn vạn lần ko muốn của tôi-bắt đầu kế hoạch đánh ghen đầu tiên trong lịch sử nước nhà. Quảng thời gian gây thơ trong trắng chỉ biết mồm với cà của tôi kể từ giây phút này, chính thức chấm dứt đầy bi thương, hối hận chỉ khiến mình thêm nhục nhã mà thôi.

Vất kiệt hết tốc lực, tôi cưỡi ngựa sắt phi thẳng đến “Rock café”, cầu trời nó ko giận tôi quá hóa rồ mà tuyệt tình thật, nếu ko sau này khó tìm được người tự nguyện cống nạp truyện cho tôi ngốn. Thoáng thấy cái lưng lấp ló ko giống ai đây khả nghi của nó trước cửa chính Rock cafe, tôi mới yên dạ nhảy xuống xe, rón rén đến bên cạnh nó rồi thì thầm cùng tiếng thở hắt:

-Sao rồi? Chúng nó đâu?

-A.....ừm...ừm..._Đúng là có tạt giạt mình, tôi mới dứt lời thì nó như bị điện giật với công suất lớn, thiếu điều tóc dựng đứng, lấy hết hơi mà hét như đi đêm gặp ma, cũng may tôi nhanh tay bịt chặt miệng nó lại, ko thì việc chưa thành đã cùng nhau dắt tay vào bệnh viện kiểm tra màng nhĩ rồi .

-Ta ko ngờ nhà người cũng tới đây_Lấy lại bình tĩnh, Kì Như nhìn tôi quắc mắt, cái giọng ko thể mĩa mai hơn được nữa, dám cá nó đang giận dai đây mà.

-Xin lỗi bạn đẹp, bỗng dưng người ta quên mất__Tôi le lưỡi, hai lòng bàn tay úp lại với nhau, lạy lạy về cầu xin, chút nũng nịu phát ra thấy ớn lạnh cả người__Chẳng nhẽ nhà người nữ cắt đứt duyên phận với ta sao?

-Đừng nịn, ta tha cho người ko phải nợ cái duyên phận bèo bọt đó đâu nha, ta vì tương lai ông anh nên mới cho người thêm cơ hội đó__Nó chống ché.

-Biết mà! Biết mà! Chồng ta đâu?__Tôi đánh trống lảng, nhướn cái chân lùn tịt của mình lên cao, đưa tầm mắt hạn ngó nghiêng giả bộ tìm kiếm.

-Ồ trong ấy, kia kia!__Kì Như nhanh miệng, đưa tay chỉ về đôi trai gái đang nói chuyện trong cửa hàng: tên con trai với mái tóc đen cắt tĩa thời thượng đang quay lưng về phía chúng tôi chắc hẳn là anh trai Kì Như còn bà chị đang ngồi e lệ kia chắc hẳn là “hồ ly tinh trong truyền thuyết”.

-Đẹp đấy!__Tôi chép miệng đánh giá.

-Đồ ngốc, kẻ thù người đó.__Nó cốc đầu tôi rõ đau, nhân việc chung trả thù riêng.

-Biết! Ta chỉ khen tí thôi! -Khen kẻ địch là sỉ nhục chính mình đấy__Nó lườm tôi, lại giở câu châm ngôn tâm đắc ra giáo huấn__Giờ việc của người là thể hiện sao cho đẹp hơn nó, quyến rũ hơn nó như trong kế hoạch ấy, ko quên chứ?

-Ok!__Tôi giơ tay ra hiệu “cứ yên tâm” rồi nở nụ cười roi rói che mắt, ko dám nghĩ đến thảm cảnh mình đánh ghen sẽ ra sao nữa, thôi thì cứ diễn đại vài cảnh đánh ghen như trong phim, cứ lấy tóc “hồ ly tinh” mà giật lấy giật để, miệng cười ha hả như mấy mụ bán rong nhặt được tiền tỉ là xong nghĩa vụ quân sự, về nhà ăn cơm và đào thảo quá khứ theo dạ dày, khỏe.

Tự an ủi chính mình tôi nhận lệnh Kì Như cưỡi ngựa tác chiến trận đầu, đội quân địch khí lực giảm đi một nửa, đích thân nó sẽ ra tay yểm trợ. Vuốt mái tóc lấy lại vẻ tự tin rực rỡ đến thái quá của một cô nhóc lớp 10 non choẹt, tôi gõ gót giày từng bước, từng bước hùng hồn tiến về đôi gian phu dâm phụ.Lúc đi còn ko quên tạo dáng, liếc mắt đưa tình với mấy tên thanh niên khá điển trai trong quán, đáng người yểm chuyển như những cô nàng chân dài lượn lờ trên sàn catwalk cuốn hút bao ánh mắt vô hướng xung quanh ko hẹn mà bị hấp hồn hướng về phía tôi đầy kinh ngạc.

Như kịch bản, tôi đến đúng địa điểm gây án, héch mặt lên trần nhà trắng muốt hợp với phương thẳng đứng 1 góc anfa 120 độ, nét mặt trịch thượng nếu thêm chiếc kính râm nữa là chính thức trở thành bộ mặt tiêu biểu của giới phụ nữ gangxto thời đại:

-Ra là cô?

-Cô là ai?__“Hồ ly tinh” ngẩng mặt nhìn tôi, nét mặt ko thay đổi

-Tôi nghĩ tôi cần có lời giải thích, được chứ?__Lơ đẹp câu hỏi của cô ta, tôi ném ánh mắt sát thủ đàn áp

-Sao tôi phải giải thích với cô?__“Hồ ly tinh” cười, mặt dày hỏi ngược lại tôi, dám cá cô ta nghĩ tôi hâm

-Tôi là vợ tương lai của người mà cô đang thả câu đấy__Đưa tay chỉ về phía bên phải mình, tôi quắc mắt, nhếch mép cười khẩy, chẳng thèm nhìn thẳng chồng “bội bạc” lấy một

-Vợ tương lai?__Cô ta cười cợt vẻ ngạc nhiên, mặt cô ta chứa mấy lớp mỡ thể ko biết

-Tất nhiên! Hai gia đình đều đã đồng ý__Tôi làm bộ đắc chí, khả năng bịa chuyện của mình vẫn ko hề thuyên giảm

-Thật?__Nhíu mày vẻ ko tin, cô ta đảo mắt hướng về người đối diện, cần lời giải thích thỏa đáng.

-Anh yêu!__Tiếp tục cười duyên, tôi trưng bộ mặt hạnh phúc như lúc ăn tù tì 12 cây kem, quay sang “người đàn ông của tôi”__Nói...

“Người đàn ông của tôi” thật đẹp, đẹp đến nỗi tôi muốn đào lỗ chôn thân cho khỏi túi hổ. Quả thật, nếu tôi chưa gặp hắn lần nào, nhất định tôi sẽ cuốn theo chiều gió mà lịm đi vì say trai, còn giờ thì đẹp đi, “Người đàn ông của tôi” chính là kẻ...được tôi “tinh tở” qua lời văn diễn cảm của cô Hóa, bí thư lớp 10C8, Lãng...Tử...Thần...Tiêu rồi....

Run, run, hết chân rồi đến tay ko khỏi, tim ngỡ như nằm trên chảo đập mạnh liên hồi, mặt mũi tôi lạnh cóng cùng bộ não to tướng đông lại thành cục nặng như chì, đôi mắt mở căng tròn nhìn con người bằng xương bằng thịt trước mặt, lòng ko khỏi tự vấn mình:

“Hắn...ở...đây...làm...gì? Chẳng nhẽ hắn là...anh trai Kì Như”,

“Ko thể nào”.

“Nếu thế sao lại đáng ghét hơn cả nó zậy”

“Hay hắn biết mình tới đây nên bắt cóc anh trai Kì Như nhằm phá chuyện tốt của mình”

“Cũng có thể hắn chỉ vô tình, là do mình nhìn lầm”

“Hoặc hắn thậm thích mình, nhờ Kì Như giúp đỡ”

Hồn chiến trong tôi bắt đầu mở hội nghị Diên Hồng, hàng tá giả thuyết được các chị em nhiệt tình nêu ra nhưng chả có cái nào hợp tình hợp lý cả, đa số toàn phi thực tế đến mức ko tưởng. Nếu thực hắn là anh trai Kì Như thì giấy khai sinh thuở còn ăn lông ở lỗ của hắn phải là Hạ Kì Thiên chứ ko phải là cái tên nghe đã mẫn cảm-Lăng Tử Thần. Hơn nữa nếu là anh em thì sao hai người này lại cùng tuổi được trong khi nó chỉ có bằng anh trai già đầu độc nhất vô nhị hơn nó 1 tuổi. Càng nghĩ càng thấy mình thông minh ra phết, bỗng dưng muốn đầu quân cho FBI làm thám tử ghê á.

Tôi căng mắt tìm bóng hình con bạn thân yêu của mình nhằm phát tính hiệu SOS, nhưng đáp lại tôi là sự mất tăm của nó. Bình thường, mỗi khi tôi định chén cái gì, ko mời nó nó cũng tự vác xác đến ăn chung, còn lúc thực sự cần như bây giờ thì đến cái mặt ngây ngốc của nó cũng chẳng thấy đâu. Sao hồi trước mình lại kết bạn với nó nhỉ, mà xui quýt khiến gì lại làm tri kỉ của nó, giờ thấy hối hận cũng đã quá muộn, chỉ còn biết ở đây đối mặt với phong ba bão táp

Tổng khứ hình ảnh con bạn ra khỏi bộ nhớ, tôi đưa mắt nhìn cái tên này giờ đang chiếu tướng mình lần cuối trước khi bôi tro, trát bùn lên mặt, khai toét toàn bộ sự cố vạ lằn ko muốn này. Chết trong câm lặng là phi báng chính mình, là xỉ nhục dòng họ, là bôi nhọ tổ tông, tôi đe dọa lòng mình, ko cho phép nhụt chí, quyết lấy hết can đảm cuối cùng giải thích.

.-A...thực ra...

-Nói!_“Hồ ly tinh” hết, cô ta dám cả gan lơ đẹp tôi, coi tôi như ko khí mà ra lệnh cho Lăng Tử Thần, quả là ko thể nhìn mặt mà bắt hình dong được, trai đẹp luôn chiếm ưu thế hơn nữ xinh thật chí lí.

-Tôi có thể giải thích_Tôi gắng gượng chen. chân dù biết mình ko hề có tiếng nói ở đây.

-Hai người là thực?_Lúc muốn cô ta tin thì đánh chết cũng ko chịu tin, lúc muốn cô ta đừng tin thì là cứ đâm đầu vào mà tin, đời sao kì thế, mồ hôi tôi lại chảy ròng ròng.

Tôi nuốt nước mắt, đưa ánh nhìn thê thảm của mình lướt trên gương mặt quý mị của cô ta, chút xinh đẹp tôi ngưỡng mộ ban đầu như chiếc mặt nạ bị lột tả tơi, nằm chềnh chệch trong thùng rác công cộng

-Xin nghe tôi nói một chút!...

-Câm! Tôi hỏi cô sao?_Lại hết, người đầu mà dư hơi thế ko biết, cô ta dám ra lệnh cho tôi cơ à, đứng là có mắt ko trông. Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng nhá. Tôi đã muốn giải thích mà cô ko cho nhá, đừng trách lão bà đây ko nường tay.

-Nghe tôi nói đã_Sao tôi ko thể độc ác được với người khác nhỉ?

-Con điên! Điếc à?

Từ “Điên” nghe thật trịnh trọng bay qua bay lại trên đầu tôi như vòng quang của các thiên sứ, nó chính thức châm ngòi cho thế chiến thứ 3 bùng nổ. Ông tôi, bà tôi, ba tôi, mẹ tôi, thằng em tôi...chưa ai dám to gan chửi tôi điên trước mặt mà giờ đây có kẻ ko biết tự lượng sức, dội xô nước nóng vào miệng cộp cộp đấy. Bà chị đừng tưởng em đây thơ nhần nhục mà làm tới nhé, thử đưa nhau ra đấu trường xem con bò nào gõ cửa thiên đường trước.

-Xin lỗi nhé! Tôi mà điên thì gái già như chị thần kinh cũng có vấn đề đấy?_Tôi giả dạng chua ngoa đích thị của mấy bà rãnh rồi thừa mớ chọc phá người khác. Cố sức chọn lọc từ thật thâm thúy cho “Hồ ly tinh” đứt nơon mà chết. Ai bảo chị ta được nước làm tới

-Mày nói ai là gái già, ai thần kinh có vấn đề hả?_Chị ta trợn mắt, chân mày nhú lại bặm trợn, dọa dẫm linh hồn trong trắng non nớt như chim non mới nở của tôi

-Ko đúng ư? Chị già hơn tôi thì là gái già, chị nói tôi điên mà lại đi tin lời tôi thì chẳng hóa thần kinh chị có vấn đề hay sao?_Lời lẽ quá đanh thép, quá chuẩn, tôi tự tin tương lai mình là một luật sư đại tài

-Mày..._Chị ta cứng họng, ko thêm đôi co với tôi nữa mà đổi hướng nhìn về phía Lăng Tử Thần vẫn đang tao nhã hớp café, giận giữ chất vấn_Nói đi! Cậu và con điên này có quan hệ gì hả?

-Này! Tôi...

Tôi đang cố đắp lại thì bất chợt bàn tay ai đó ngang tàn túm lấy cổ tay, giật mạnh ra phía sau, linh hồn và thể xác ko hẹn xoay đẹp một vòng đến choáng váng mặt mũi rồi vô thức ngã vào lòng ngực của Lăng Tử Thần-cái tên ko biết từ lúc nào đã đứng thù lù ở đó, ôm cây đợi thỏ. Thì ra bàn tay sắt kia là của hắn, hèn gì cổ tay tôi đau dễ sợ, thiếu điều muốn gãy đi. Đau đớn thể xác cùng nỗi khó hiểu hằn rõ trên từng nét mặt, tôi điên người ngơ ngác toan ngẩng mặt lên chửi hắn cho đỡ ức chế thì đầu hắn đột ngột cúi xuống, lấy môi bịt miệng tôi mà ko thêm cho tôi cơ hội nói “Yes or no”. Câu chửi thì chưa kịp phun ra đã rơi tòm xuống ruột già, một đi ko trở lại.

Những vị khách tò mò trong cửa hang ồ lên một tràng, thích thú chiêm ngưỡng người thật việc thật, quang cảnh hiện ra trong mắt họ là đôi trai gái sức xuân tràn trề hôn nhau mãnh liệt, còn sự thật đau đớn chất chứa đằng sau thì chẳng ai ngó ngang đến. Thế nên họ cũng chẳng biết được rằng tôi và hắn vẫn chưa hôn nhau mà chỉ dừng lại ở giai đoạn sắp sửa. Bởi lẽ với phản ứng quá tình nhạy được rèn giữa 16 năm trong ngôi nhà đầu đầu cũng là kẻ thù, đầu đầu cũng là tiểu nhân, tôi đã ngoan cường giữ gìn sự trong sạch, tinh khiết cho đôi môi trẻ dại của thiếu nữ.Hai bàn tay tôi nắm chặt cằm của hắn, cố hết sức đẩy cái mặt điển trai xê ra khi môi cách môi chỉ còn 1cm. Xô ra, đẩy vào, đẩy vào, xô ra, lẳng nhằng mãi chưa được 10 phút cuối cùng, bàn tay đang chế ngự vòng eo thon thả bắt đầu di cư, thực hiện chuyển thăm quan lịch sử lướt qua từng sợi lông xúc cảm trên cánh tay dài ngoằng rồi nghiêm nhiên chiếm cứ một vùng đất trên mái tóc suôn mượt mới gội hôm qua của tôi, ban đầu còn nhẹ nhàng vờn vờn như vờn lông mèo, mấy giây sau lấy hết sức lực dúi đầu tôi về phía hắn, cái này là rào trước đón sau đấy. Tổ tông ơi, sức con gái sao bằng lực con trai, tất nhiên điều cần đến cuối cùng cũng phải đến, môi chạm môi, thật nhẹ nhưng đủ để người thứ ba “chiêm ngưỡng” đến đơ hoàn toàn, chẳng biết nói gì nữa...

Xong! Tôi bị lợi dụng một cách phũ phàng, tiền lương ko nhưng ko có mà hồn phách cũng lạc lên cõi bồng lai thiên cảnh, theo đám đông hóa đá, mặc cho cái tên trời đánh muốn làm gì thì làm.

Sau khi đạt được mục đích, hắn chẳng những chẳng buông tha cho tôi mà còn lôi tôi như lôi một con rối, phóng ra khỏi quán. Lạch bạch được một lúc, tôi mới tỉnh hắn, linh hồn theo tiếng gọi con tim trở về quê nhà, đồng sức đồng lòng cùng thể xác ruồng rẫy chống cự, cố thoát ra khỏi bàn tay tàn bạo của hắn. Coi bộ hắn cũng để ý, dừng chân lại, quay mặt nhìn tôi đang ra sức biểu tình rồi lạnh lùng:

-Im...

3. Chương 03 Part 1

Chương 3: Chấp nhận số phận

Tùng! Tiếng trống trường thúc giục vội vã vừa vang lên, cả cơ thể tôi như bay phi thẳng một mạch vào cửa lớp, những tường có thể xoay một vòng trên ko tuyệt đẹp trước khi đáp xuống thì người tôi ko biết từ lúc nào, sau cú chạm long trời lở đất với cái vật cản vô duyên từ đâu chui ra, ngay lập tức ko thương tiếc rơi tự

do xuống đất theo một đường thẳng tắp tựa quả boom nguyên tử, đè bẹp mọi quần thể sinh vật vô tội đen đui ở phía dưới.

Tuy chẳng thấy đau chút nào vì “địa điểm tập kết” mềm hơn so với mọi ngày nhưng cái tật nhắm mắt nhắm mũi nguyên rửa số phận mình sao đen như tổ quạ đã thành một thói quen khó bỏ, vô thức bắn ra. Tôi xoa xoa cổ tay hơi sái, đỏ lựng, lồm cồm chuyển từ tư thế nằm rũ người sang ngồi nhoài, chẳng để ý gì đến “vật cản” lúc này bị tôi phản phảo đang ngồi dậy bên cạnh, toàn thân nó toát ra một khí lạnh chết người.

Dân tình 10C8 như sói bắt được mùi thịt, từ việc “ko nghe, ko thấy” mỗi người một việc trong phút chốc ko hện mà bật sang chế độ tò mò, xúm xúm lại hiện trường vụ án tôi vừa gây ra, hét lên như bị bọn khủng bố chĩa súng vào đầu. Nếu ko phải vì giác ngộ được sự yêu thương đối với mình trong chúng từ lâu thì tôi cũng nảy sinh ngờ vực về vấn đề thần kinh của bọn chúng nó rồi.

-Xem kia! Chẳng phải Tử Di và bí thư lớp ta Lăng Tử Thần đây sao_Một đứa tên con trai lên tiếng phát động , giọng gì mà chua ngoa đánh đá hơn cả đàn bà làm tôi từ vui mừng tự sướng bỗng nhiên một phát rùng mình, sống lưng lạnh như bị ma vuốt, hết da gà, da vịt rồi đến da vượn đều thi nhau dựng đứng lên. Bộ não lên tiếng hỏi lại gấp gáp: Hẳn vừa nhắc đến ai thế?

-Chắc! Hai người này gần đây tình cảm thấy ớn á, hết tỏ tình rồi giờ lại còn nằm đè lên nhau thắm thiết thế kia nữa, đừng làm bọn tôi nghi ngờ nha_Một tên khác dừng dừng chép miệng phê phán, hẳn chẳng mấy may suy nghĩ gì về những lời vừa thốt ra.

-Làm lại bọn tôi coi được ko?_Một đứa con gái ra giọng nũng nịu, tí ta tí tón xen vào chuyện người khác mà ko hay biết mình vừa ném vào đầu người vô tội là tôi một quả tạ rõ nặng. Mặt tôi bắt đầu quá trình đổi màu như kì nhông, từ hồng hào rạng rỡ chuyển sang một màu đen kịt. Ra đa cảnh báo nguy hiểm liên tục hú còi ko dứt

-Nằm đè lên nhau thì cũng coi như gạo đã nấu thành cơm, chúng mày còn ngại gì nữa, bọn tao ko để ý đâu mà lo, thời này yêu đương là chuyện bình thường, bày đặt_Anh chàng lớp trưởng khá handsome với nụ cười cực dễ thương, cũng là bia ngắm lúc đầu khi tôi chân ướt chân ráo bước vào trường phóng khoáng tiếp lời, mặc cho tôi mặt mày đỏ lựng vì xấu hổ và cả vì giận nữa.

-...

Chắc, kệ cha chúng nó muốn nói gì thì nó, tôi đây bản tính lương thiện, thật lòng thật dạ, ko so đo kẻ tiểu nhân thừa

nước đục thả câu. Cây ngay ko sợ chết đứng, chẳng nhẽ tôi lại vì mấy lời xiên xỏ đó mà thần hồn nát thần tính, phá hủy hình tượng kiêu sa tráng lệ của mình, cho chúng nó muốn nói gì thì nói, ko có cơ hội lần hai đầu.

Tôi nghĩ ngợi mông lung, dẹp hết những cảm giác hỗn độn chế ngự trong mình sang một bên rồi quay đầu sang “liếc mắt đưa tình” cái tên bí thư chết dấm mới sáng sớm đã cố ý gây chuyện với tôi, định bụng cầu hòa. Đáp lại ánh nhìn “thiện chí” từ tôi bắn sang, hẳn chỉ lạnh nhạt đứng dậy, phủi quần phủi áo, quay người bỏ về chỗ ngồi như thể người đang ngồi trước mặt hẳn là một con muỗi ko hơn ko kém.

-Eo, người gì mà chẳng galang chút nào, bộ đỡ tôi lên một cái khiến hẳn suy tim chết sao?_Tôi bĩu môi nói khế, ko muốn để mấy đôi tai đang căng như chảo kĩ thuật số kia có cơ hội bắt tin. Ác cảm với Lăng Tử Thần trong tôi ko biết từ lúc nào tăng lên rõ rệt, vì thế, bản thân luôn cố đẩy tất cả mọi trách nhiệm, mọi tội lỗi dù là của tôi hay của hẳn cho hẳn lãnh hết rồi từ từ oán trách, ghét hẳn thêm. Nhưng có sao, đó vốn là đặc quyền của con gái, trừ phi hẳn ko là con trai, lúc đó tôi còn cho hẳn một ngoại lệ.

-Ồ!..._Cái bọn trời ghét vẫn chưa thoát khỏi bộ dạng người tiền sử, lại một lần nữa ngẩng mặt lên trời mà hò hét rầm rộ như được gặp minh tinh màn bạc, chặt phăng dòng suy nghĩ của tôi ko chút tội lỗi. Chúng vỗ tay, reo hò, cười nắc nẻ như bị trúng huyết khiến tôi lại thêm lần nữa, cảm giác lo sợ ko biết ngôi trường mình đang học có phải là trường tình thương ko =”=, lại ủa về.

-Kìa Tử Di!! Nhìn đi đâu thế!

Chúng nó nháo nhào gọi tên tôi tựa như một ngày ko nhắc đến, một ngày ko gọi tên là nhớ vậy, chỉ chỉ trở về phía Lăng Tử Thần từ bao giờ đã đứng trước mặt tôi, gần hơn lúc trước. Hắn ko chút e ngại nhìn tôi chăm chăm, dù ánh mắt tôi và hắn giao nhau, tình hình vẫn ko thay đổi, vẫn là cả 2 người nhìn nhau, ko tránh né. Ngượng ngùng tôi đỏ mặt, cái cảm giác nhìn người khác phai thật lâu khiến tôi ko khỏi oán mình, người đầu mà dễ xấu hổ đến thế. Trong khoảng khắc im lặng hiếm hoi của tập thể 10C8, anh chàng iceboy với khuôn mặt điển trai tựa thánh khắc của trường từ từ cúi người xuống. Ko nhanh, ko chậm đưa tay về phía tôi, đôi mắt chúng tôi “tình tứ” qua lại với nhau, tạo thành một dòng điện nóng phồng tay nhen nhói trong không trung. Mặt đối mặt nhìn hắn, tâm hồn tôi như một chuyến trở về tuổi thơ lòng vào từng câu chuyện cổ tích mẹ vừa ngủ vừa kể, hình ảnh chàng hoàng tử tuần mi gặp người đưa tay về phía nàng công chúa mỹ miều e thẹn hiện ra như một thước phim quay chậm, bất giác làm tôi chìm vào men say lãng mạn. Cuồng dại, tôi ko thêm nghĩ ngợi nhắc khẽ đôi tay nặng trĩu còn sưng tấy, theo từng nhịp điệu ko lời vang lên trong đầu, đưa về phía hắn. Đương lúc tay tôi đang còn bay lượn giữ ko trung, Lăng Tử Thần bỗng dừng cúi người nhanh hơn lúc này, tay đưa ra sau lưng tôi, chụp lấy thứ gì đó, nhanh cắt trở lại vị trí của mình, để mặc tôi tro troy với cái mặt thộn ra dần ko thể tả...

Tôi từng người toàn thân đơ đệp, dân chúng 10C8 thò mắt toàn thân chấn động. Cái viễn cảnh ngoài kịch bản thảo sẵn vừa rồi ko những đánh một đòn đả kích lớn vào lòng tự trọng, niềm kiêu hãnh bấy lâu nay tôi lun gìn giữ vừa tàn nhẫn vui lấp hi vọng về một câu chuyện tình đẹp để lung linh mới chớm nở trong tôi. Khỏi phải nói, hội đồng người vượt 10C8 sau khi trấn thần sung sướng nhường nào: nữ ngoài mắt tiếc rẻ nhưng trong bụng mở cờ như hội vì tình địch lớn nhất của bọn họ, trong công cuộc chiếm đoạt trái tim iceboy, là tôi đã bị chính hắn một phát đá văng khỏi vòng gửi xe; còn hội nam độc thân 10C8 mặt mũi hạnh phúc vì một nữ nhân tiếp theo bị loại, tạo cơ hội cho bọn chúng có dịp tán tiếp dù đối tượng ko mấy...bắt mắt cho lắm nhưng trong thời buổi con gái chỉ biết chạy theo hội điển trai toàn diện này, như thế cũng coi như một gói khi đối bằng một bát khi no rồi.

Bất người dậy, quyết ko để ỉnh sa vào vũng bùn quá lâu, lấy lại chút sắc thái, tôi đi trong tiếng reo hò của mọi người như một đấu sĩ vừa thắng trận (thực ra hoàn toàn ngược lại), trở về địa bàn cát cứ, tìm cơ hội “thiên thời, địa lợi, nhân hòa” trả thù. Quân tử báo thù 10 năm chưa muộn thì 100 năm hãy còn sớm chán.

-Hi! Bạn đẹp!!!_Vừa thấy tôi lao đến, Kì Như mặt dày nở nụ cười chết ruồi như ko nhìn thấy gì, đơn đả chào hỏi, tiện thể cầm lấy lòng bàn tay vẫn còn ấm nóng bởi dư âm ban nãy, đặt lên đồng truyện trên bàn, nháy mắt.

-Người..._Toan mắng nó một trận vì tội dám xem nhẹ phẩm giá của tôi, cống đồ hối lộ thì mắt tôi lại lóa lên, sáng rực như nhìn thấy đồng tiền mấy chục tỉ trước ảnh bìa của quyển truyện trên hết. Đó là crash-bộ truyện tôi phải còng lưng chống cằm ôm laptop cả một buổi để săn trên các trang web bán hàng, chẳng cần suy nghĩ, tôi nói luôn, liên tục đồ đồ bản thân phải chịu đựng_Thôi được! Lần này thôi nhé, lần sau ta tuyệt giao luôn

-Okì mà!_Kì Như cười rõ ác khi đạt được mục đích. Đúng là...gian xảo ko hơn tôi

Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, tôi nhanh chóng phải hết mọi xấu hổ, ngượng ngùng ban nãy, cho vào thùng rác, theo mạch chuyện của Kì Như mà tám ko biết trời ơi đất hỡi. Máu buồn đưa lê theo di truyền bắt đầu hăng lên như nước sôi vừa chín, chưa đến cao trào thì ông thầy chủ nhiệm đã đình đặc trở về tổ ấm với những đứa con thơ, đảo mắt nhìn chúng tôi một cái. Khi chắc chắn 46 chỗ ngồi đã được lấp đầy, ông thầy đảo mắt chiếu tướng lên người tôi, thỉnh thoảng một hồi mới háng giọng:

-Tử Di!

-Dạ!_Tôi giật thót trước tiếng gọi đầy áp lực, lông mày đột nhiên mấp máy dự báo có điềm chẳng lành.

-Em qua chỗ kia!_Liếc mắt sang hướng khác, ông thầy chỉ tay về phía cây hài siêu tếu lớp tôi, ra lệnh_Hùng, em qua chỗ

Tử Di ngồi!

-..._Tôi theo hướng thầy soi sáng, cẩn thận đưa mắt quét một vòng phạm vi dân cư xung quanh Hùng tếu xem có bóng dáng kẻ thù ko, rồi an tâm thở phào nhẹ nhõm vác cặp một cách tự nguyện lập đô ở chỗ Hùng tếu. Cái thân thể mập mạp béo trắng của Hùng tếu vừa nhích ra khỏi chỗ, hình ảnh Lăng Tử Thần đầu

hướng về phía cửa sổ ném mắt ra khoảng không bên ngoài như một ám ảnh xuất hiện to tướng trong đáy mắt tôi. Mếu mặt đau khổ, tôi nhìn thầy, nhìn căn cứ địa và con bạn yêu dấu đầy luyến tiếc, khóc ko nổi, mỉm cười xả giao với Lăng Tử Thần khi hắn đột ngột quay đầu lại.

Hôm nay đúng là quá đen, tôi đánh giá, hi hục vác cái cặp bự chẳng quăng lên ghế, ấn định biên giới rõ ràng với hắn. Nước sông ko phạm nước giếng, mong hắn nể nộ Second Kiss của tôi mà để quãng đời sau này của tôi được yên. Cách! Ngồi bút chì trong tay tôi chán nản rơi xuống, chạm mạnh vào mặt bàn, tạo âm thanh cô động phá tan bầu ko khí im lìm đang ngự trị trong lớp học. Bao ánh mắt từ tứ phương tám hướng nghe động liếc về phía tôi, một phần tò mò, một phần khó chịu. Trả lại cho chúng nộ cười cầu hoà, tôi cúi đầu nhìn từng dãy số chẳng chịt trong quyển đại số dày cộp, thở dài sườn sượt, miệng mồm ngứa ngáy khó chịu dễ sợ. Đối với một bà tám chuyên nghiệp như tôi, im thin thít suốt 45 phút đúng là cực hình, như dội bom nguyên tử vào tim vậy, huống hồ trong người tôi giờ lại chứa rất nhiều tâm sự muốn giải toả. Nếu là ngồi bên Kì Như, khoá miệng chặt mấy cũng ko sao, tôi và nó vẫn có trò tiêu khiển để đốt thời gian, còn giờ thì, nghĩ mà thương cái số cầm tinh con chuột của mình, sao tôi lại phải ngồi bên cạnh cái tên dù có lấy thìa cạy miệng một lời cũng ko chịu thốt ra như Lăng Tử Thần chứ. Nghĩ ngợi no xong, tôi “liếc mắt gửi tình” về phía Lăng Tử Thần đang chăm chú đọc sách, con tim bỗng sao cuống cuống đập liên hồi, đôi gò má vô thức nóng ran. Quả thực khi hắn chú tâm vào một việc gì đó, khuôn mặt luôn toả ra sức lôi cuốn kì lạ, ko chỉ đẹp mê hồn mà còn thật bình yên, như mặt biển lặng lúc bình minh mới hé. Nếu lúc trước ko đụng độ với hắn, bị hắn quay như chong chóng mấy lần, chắc tôi sẽ chẳng ngần ngại mà nộp đơn đâm đầu chảy máu vào cái hội fan cuồng trai của hắn mất, hoặc tệ hơn, liều mạng đeo đuổi hắn từ trường đến nhà từ nhà đến trường, nửa đêm nhớ người tựa gốc ổi ngẩng mặt nhìn trăng nhớ người rồi điên điên khùng khùng nhất là vác đàn leo tường đột nhập nhà hắn, cất tiếng hát bờ rống vừa đàn vừa tỏ tình theo lời ca sến đặc. Bất cười nhẹ, tôi thả hồn bay bổng theo làn gió thoảng qua mát rượi, thèm thường nhìn mái tóc mun đen ánh lên dưới nắng mai đựng đưa trong gió, ý muốn chạm nhẹ tro trên dâng lên như dung nham núi lửa, ép

tôi ko suy nghĩ vô thức đưa tay lên đầu hắn, vuốt vuốt.

-Làm gì thế?_Hắn bắt chợt quay lại, đưa đôi mắt có chút ám nhìn tôi hiếu kỳ, môi chợt cong lên nhẹ ma mãnh.

-A..._Giật mình cuống cuống rút tay lại, tôi đánh trống lảng đến loạn_Haha, thấy có con sâu tội nghiệp mắc vào tổ quạ nhà cậu, tôi phóng thích giùm thôi mà, đừng để ý, cũng ko cần cậu phải nói cảm ơn đâu.

-Thật?_Hắn hoài nghi.

-Ko thật thì khi ko tôi sờ vào đầu cậu làm gì_Tôi ra sức nguy biện, nhất định ko thể để hắn biết tôi có chủ ý vuốt tóc hắn, nếu ko, hắn sẽ được nước vênh mặt lên trần nhà chế giễu tôi mất. Mới nghĩ thôi đã thấy nhọc hơn con cá nục.

-Đưa đây_Hắn chìa tay về phía tôi.

-Đưa cái gì?_Mồ hôi tôi chảy ròng ròng, hắn mà đòi tiền chắc tôi thất cổ tự diệt mất, cháy túi rồi còn đâu.

-Con sâu vô tội.

-À!_Biết lấy đâu ra trời, làm gì có chứ_Tôi cho nó nhảy dù xuống sân rồi.

-Cậu là người đầu tiên nói dối ko đỏ mặt đấy_Hắn rõ ràng đang chế giễu tôi mà, sao hắn ko chịu uốn lưỡi 7 lần trước khi nói đi nhỉ, mỗi lần mở miệng là y xì có người đau tim mà chết. Thấy ghét ghê, thế mà tôi còn cho hắn điểm phúc được tôi ngắm.

-Tôi có đỏ mặt mà, cậu... _Mặt tôi vẫn còn nóng nè

-Hàn Tử Di!_Giọng ông thầy chủ nhiệm vang lên như hung thần, tạt một nồi nước sôi lên người tôi, làm tôi giật thót, im bật_Ra chơi hăng ngăm, được chứ? Con gái gì mà ko biết chút tế nhị gì cả. Giờ thì nói đáp án bài này cho tôi.

Trên mặt bảng đen ngòm, dòng đề bài được viết bằng phấn trắng xấu hơn gà bới đập vào mặt tôi, đăng trên còn có chú thích ” đề khối A năm 2011” nữa cơ. Thế thì thà bắt tôi bơi giữa sa mạc nghe dễ làm hơn ấy. Với dân khoa xã hội như tôi, bài toán bình thường đã khó rồi chứ nói gì đến mấy bài này, thấy đúng là

đang làm khó tôi đấy mà. Hừ! Cũng tại cái tên Lăng Tử Thần đáng ghét mà ra cả, ngồi bên hần là y rằng có hung thần đến thăm.

Đứng hình nhìn ông thầy ko rời mắt chiếu tướng mình, nước mắt như chảy vào trong, theo tuyến mồ hôi ko ngừng phát tiết. Trời ạ, phía trên phía dưới tôi có chuyên toán chuyên anh, bên phải bên trái là chuyên toán chuyên sử, vậy mà, chẳng có ma nào chịu nhắc khẽ tôi một tiếng, miệng cứ y như có băng gián dính vào ấy, đúng là bằng mặt ko bằng lòng mà. Hix.

Thấy tôi toàn thân đóng băng, ập ú chẳng thành câu, ông thầy sợ mất thời gian nên đành cho tôi ngồi xuống, kèm thêm câu nhắc nhở đầy ngụ ý.

-Toán học rất khó và đa dạng, tôi mong các em phải hoàn toàn tập trung vào bài giảng của tôi, nó sẽ rất có ích cho những kì thi sau này. Đối với những em chuyên tự nhiên cần phải chú ý nhiều hơn nữa vì bản thân các em khó thích ứng được với các môn tự nhiên, nếu ko, chẳng những đại học khó với tới mà cao đẳng cũng khó lòng đậu, hiểu chứ.

Rõ ràng thầy đang ám chỉ tôi đây mà, hix. Khó sống quá, khó thở quá.

Ra chơi, tôi trở về cố hương kể khổ với Kì Như và xin nó tư vấn. Đáp lại, nó chỉ gặm nốt cái bánh mì rồi chép miệng băng quơ gian xảo:

-Tiết tiếp là tiết Anh, bọn tự nhiên thường yếu môn này.

Nghe thế, tôi như vớ được vàng, miệng cười khẩy nhìn nó với điệu ranh mãnh nhất. Nó đúng là quân sư tuyệt vời nhất của tôi luôn cho tôi lời khuyên xác đáng, yêu nó ghê á.

Hôn gió cho nó mấy cái, tôi đứng đỉnh về chỗ ngồi, chẳng thêm liếc nhìn bọn con gái trong lớp cứ chốc chốc ném tôi ánh mắt hình viên đạn. Lòng nảy sinh nhiều mưu mô toan tính đến ko tưởng và phi thực tế, tôi đặt mông lên ghế, khoe môi mấp máy một bài hát nhất thời ko nhớ tên chờ khoảng khắc dấy cờ khởi nghĩa. Hồi trống vào tiết vang lên, tôi hí hửng ngêch mặt lên trời, mồm người ko ngớt, khiến con bạn ngồi bên phải cười nhặt đầy ý mỉa. Lăng Tử Thần ơi là Lăng Tử Thần, đến lúc ngươi phải về quê cư ẩn rồi...

Tiết Anh đến, tôi ra sức thể hiện trí tuệ của mình, liên tục giơ tay phát biểu xây dựng bài làm bọn bạn xung quanh há hốc mồm ngưỡng mộ. Nhưng cái đó ko phải là thứ tôi muốn, cái tôi muốn chính là cái mặt điển trai của Lăng Tử Thần phải nằm trong tầm ngắm của cô Anh cơ. Với nhiều năm lăn lộn trên thương trường học tập đầy khổ ải, tôi đã đúc kết được nhiều kinh nghiệm thâm thúy ỉnh. Theo như tôi biết, mọi giáo viên đều có cái nhìn rất công bằng với học sinh của họ, ngoài việc tiếp nhận ý kiến của những học sinh chủ động, họ còn muốn để những học sinh nhút nhát khác nêu lên quan điểm. Do đó, chỉ cần tôi khiến cho cô để ý đến Lăng Tử Thần-người ngồi gần tôi, học sinh chuyên anh, và cũng là kẻ chưa hề giơ tay của hần lên lên-chắc chắn, hần sẽ bị cô chiếu tướng, gọi tên à xem.Để đạt được điều đó, tất nhiên tôi phải để cô nhìn tôi nhiều hơn, biết đến tôi nhiều hơn, chỉ có như thế, Lăng Tử Thần ngồi bên cạnh dù cổ trầm lặng nhất có thể cũng khó thoát khỏi tầm mắt.

"Hehe, mình đúng là thiên tài tuyệt đỉnh". Cười đều nhìn hần, tôi thâm thán phục mình, "con cái nhà ai mà giỏi thế ko biết."

-Who sits next to Tu Di, Can you answer me this question?_Hay lắm, đúng như tôi đoán, cô đưa tay chỉ về phía hần, mời hần phát biểu.

"Đến lúc rồi!" Tôi mỉm cười mãn nguyện, sung sướng từ từ đâm đầu vào chỗ chết.

Lặp lại kì tích như tôi ở tiết toán, hần ko thể trả lời được câu hỏi của cô, đơn giản thôi, hần đâu chú ý nghe câu hỏi chứ, này giờ chỉ lúi cúi viết cái gì đó. Tất nhiên tôi sẽ ko như hần lúc này, chỉ biết im lặng chứ, ở đời sống phải biết hướng thiện, thấy nạn phải cứu.

Tôi viết đáp án lên giấy, ko hoàn toàn là đáp án đúng, chỉ hơi sai một chỗ thôi, đẩy từ từ sang bên rồi giật giật tay hần. Khi nắm chắc hần đã cúi đầu nhìn xuống, tôi mới gõ đầu ngón tay lên mảnh giấy, ra hiệu bảo hần đọc đi. Con người ko phải là thánh nhân, thấy nạn tất trở nên hèn hạ dù người đó có cao sang, quý phái tới đâu. Hần cũng thế, bình thường ra vẻ cao ngạo ko biết đến người khác thế thôi, chứ khi bản thân mình gặp nạn thì vứt bỏ hết mọi suy nghĩ, ko ngần ngại nắm lấy sự giúp đỡ của người khác, đọc to dòng

chữ trong mảnh giấy tôi đưa. Cô Anh thoáng nhú mày nhăn mặt nhìn hần, rồi liếc sang cánh tay đang giơ cao của tôi, gọi tôi đứng giấy trả lời.

Thời điểm nâng cao oai phong của tôi, đẩy hần xuống vực sâu địa ngục đã đến, tôi ngẩng mặt, tự tin trả lời câu hỏi. Ko cần đoán cũng biết giờ hần thù tôi nhường nào, trách sao được, do hần muốn chiến với tôi mà. “Lăng Tử Thần, đây chiêu là gây ông đập lưng ông đấy, muốn chơi với tôi ko dễ đâu.”

Nhận được câu trả lời hoàn hảo từ tôi, cô Anh khoát tay cho tôi và hần ngồi xuống, dả kích Lăng Tử Thần:

-Tôi biết các em rất giỏi, nhưng, môn tôi cũng là một môn quan trọng, xin các em chú ý cho, những người này giờ ko chú tâm vào bài, tôi ko muốn các em lặp lại lần nữa.

Nghe xong câu nói của cô, tôi khoái trá quay đầu sang Lăng Tử Thần vẫn lạnh lùng nhìn lên bảng, hả hê nở nụ cười hạnh phúc tươi rói, chế giễu:

-Xin lỗi nhé, lúc này làm bạn trả lời sai, thiếu chút nữa là đúng rồi

-Ko sao_Hần cười đáp lại, ko giận, ko buồn, nhìn tôi thích thú làm tôi chợt rùng mình lạnh người. Cảm giác tính mạng bị đe dọa như bão ập đến. Bất giác nhìn hần thêm lần nữa, tôi ko khỏi tự hỏi lòng mình “Rốt cuộc muốn bày trò gì nữa đây? ạch! Ngồi bút chì trong tay tôi chán nản rơi xuống, chạm mạnh vào mặt bàn, tạo âm thanh cô động phá tan bầu ko khí im lìm đang ngự trị trong lớp học. Bao ánh mắt từ tứ phương tám hướng nghe động liếc về phía tôi, một phần tò mò, một phần khó chịu. Trả lại cho chúng nụ cười cầu hoà, tôi cúi đầu nhìn từng dãy số chẳng chịt trong quyển đại số dày cộp, thở dài sườn sượt, miệng mồm ngứa ngáy khó chịu dễ sợ. Đối với một bà tám chuyên nghiệp như tôi, im thin thít suốt 45 phút đứng là cực hình, như dội bom nguyên tử vào tim vậy, huống hồ trong người tôi giờ lại chứa rất nhiều tâm sự muốn giải toả. Nếu là ngồi bên Kì Như, khoá miệng chặt mấy cũng ko sao, tôi và nó vẫn có trò tiêu khiển để đốt thời gian, còn giờ thì, nghĩ mà thương cái số cầm tinh con chuột của mình, sao tôi lại phải ngồi bên cạnh cái tên dù có lấy thìa cạy miệng một lời cũng ko chịu thốt ra như Lăng Tử Thần chứ. Nghĩ ngợi no xong, tôi “liếc mắt gửi tình” về phía Lăng Tử Thần đang chăm chú đọc sách, con tim bỗng sao cuống cuống đập liên hồi, đôi gò má vô thức nóng ran. Quả thực khi hần chú tâm vào một việc gì đó, khuôn mặt luôn toả ra sức lôi cuốn kì lạ, ko chỉ đẹp mê hồn mà còn thật bình yên, như mặt biển lặng lúc bình minh mới hé. Nếu lúc trước ko đụng độ với hần, bị hần quay như chong chóng mấy lần, chắc tôi sẽ chẳng ngần ngại mà nộp đơn đâm đầu chảy máu vào cái hội fan cuồng trai của hần mất, hoặc tệ hơn, liều mạng đeo đuổi hần từ trường đến nhà từ nhà đến trường, nửa đêm nhớ người tựa gốc ổi ngẩng mặt nhìn trăng nhớ người rồi điên điên khùng khùng nhất là vác đàn leo tường đột nhập nhà hần, cất tiếng hát bỏ rống vừa đàn vừa tỏ tình theo lời ca sến đặc. Bất cười nhẹ, tôi thả hồn bay bổng theo làn gió thoảng qua mát rượi, thèm thường nhìn mái tóc mun đen ánh lên dưới nắng mai đọng đưa trong gió, ý muốn chạm nhẹ tro trên dâng lên như dung nham núi lửa, ép

tôi ko suy nghĩ vô thức đưa tay lên đầu hần, vuốt vuốt.

-Làm gì thế?_Hần bắt chợt quay lại, đưa đôi mắt có chút âm nhìn tôi hiếu kỳ, môi chợt cong lên nhẹ ma mãnh.

-A..._Giật mình cuống cuống rút tay lại, tôi đánh trống lảng đến loạn_Haha, thấy có con sâu tội nghiệp mắc vào tổ quạ nhà cậu, tôi phóng thích giùm thôi mà, đừng để ý, cũng ko cần cậu phải nói cảm ơn đâu.

-Thật?_Hần hoài nghi.

-Ko thật thì khi ko tôi sờ vào đầu cậu làm gì_Tôi ra sức nguy biện, nhất định ko thể để hần biết tôi có chủ ý vuốt tóc hần, nếu ko, hần sẽ được nước vênh mặt lên trần nhà chế giễu tôi mất. Mới nghĩ thôi đã thấy nhục hơn con cá nục.

-Đưa đây_Hần chìa tay về phía tôi.

-Đưa cái gì?_Mồ hôi tôi chảy ròng ròng, hần mà đòi tiền chắc tôi thất cổ tự diệt mất, chấy túi rồi còn đâu.

-Con sâu vô tội.

-À!_Biết lấy đâu ra trời, làm gì có chứ_Tôi cho nó nhảy dù xuống sân rồi.

-Cậu là người đầu tiên nói dối ko đỏ mặt đấy_Hắn rõ ràng đang chế giễu tôi mà, sao hắn ko chịu uốn lưỡi 7 lần trước khi nói đi nhỉ, mỗi lần mở miệng là y xì có người đau tim mà chết. Thấy ghét ghê, thế mà tôi còn cho hắn điểm phúc được tôi ngắm.

-Tôi có đỏ mặt mà, cậu... _Mặt tôi vẫn còn nóng nè

-Hàn Tử Di!_Giọng ông thầy chủ nhiệm vang lên như hung thần, tạt một nồi nước sôi lên người tôi, làm tôi giật thót, im bất_Ra chơi hăng ngăm, được chứ? Con gái gì mà ko biết chút tế nhị gì cả. Giờ thì nói đáp án bài này cho tôi.

4. Chương 03 Part 2

Trên mặt bảng đen ngòm, dòng đề bài được viết bằng phấn trắng xấu hơn gà bới đập vào mặt tôi, đằng trên còn có chú thích " đề khối A năm 2011" nữa cơ. Thế thì thà bắt tôi bơi giữa sa mạc nghe dễ làm hơn ấy. Với dân khoa xã hội như tôi, bài toán bình thường đã khó rồi chứ nói gì đến mấy bài này, thấy đúng là đang làm khó tôi đây mà. Hừ! Cũng tại cái tên Lăng Tử Thần đáng ghét mà ra cả, ngồi bên hắn là y rằng có hung thần đến thăm.

Đứng hình nhìn ông thầy ko rời mắt chiếu tướng mình, nước mắt như chảy vào trong, theo tuyến mồ hôi ko ngừng phát tiết. Trời ạ, phía trên phía dưới tôi có chuyên toán chuyên anh, bên phải bên trái là chuyên toán chuyên sử, vậy mà, chẳng có ma nào chịu nhắc khẽ tôi một tiếng, miệng cứ y như có băng giấy dính vào ấy, đúng là bằng mặt ko bằng lòng mà. Hix.

Thấy tôi toàn thân đóng băng, ập ú chẳng thành câu, ông thầy sợ mất thời gian nên đành cho tôi ngồi xuống, kèm thêm câu nhắc nhở đầy ngụ ý.

-Toán học rất khó và đa dạng, tôi mong các em phải hoàn toàn tập trung vào bài giảng của tôi, nó sẽ rất có ích cho những kì thi sau này. Đối với những em chuyên tự nhiên cần phải chú ý nhiều hơn nữa vì bản thân các em khó thích ứng được với các môn tự nhiên, nếu ko, chẳng những đại học khó với tới mà cao đẳng cũng khó lòng đậu, hiểu chứ.

Rõ ràng thầy đang ám chỉ tôi đây mà, hix. Khó sống quá, khó thở quá.

Ra chơi, tôi trở về cố hương kể khổ với Kì Như và xin nó tư vấn. Đáp lại, nó chỉ gặm nốt cái bánh mì rồi chép miệng bằng quơ gian xảo:

-Tiết tiếp là tiết Anh, bọn tự nhiên thường yếu môn này.

Nghe thế, tôi như vớ được vàng, miệng cười khẩy nhìn nó với điệu ranh mãnh nhất. Nó đúng là quân sư tuyệt vời nhất của tôi luôn cho tôi lời khuyên xác đáng, yêu nó ghê á.

Hôn gió cho nó mấy cái, tôi đứng đỉnh về chỗ ngồi, chẳng thèm liếc nhìn bọn con gái trong lớp cứ chốc chốc ném tôi ánh mắt hình viên đạn. Lòng nảy sinh nhiều mưu mô toan tính đến ko tưởng và phi thực tế, tôi đặt mông lên ghế, khoe môi mấp máy một bài hát nhất thời ko nhớ tên chờ khoảng khắc dứt cờ khởi nghĩa. Hồi trống vào tiết vang lên, tôi hí hửng nghech mặt lên trời, mồm người ko ngớt, khiến con bạn ngồi bên phải cười nhặt đầy ý mỉ. Lăng Tử Thần ơi là Lăng Tử Thần, đến lúc ngươi phải về quê cư ẩn rồi...

Tiết Anh đến, tôi ra sức thể hiện trí tuệ của mình, liên tục giơ tay phát biểu xây dựng bài làm bọn bạn xung quanh há hốc mồm ngưỡng mộ. Nhưng cái đó ko phải là thứ tôi muốn, cái tôi muốn chính là cái mặt điển trai của Lăng Tử Thần phải nằm trong tầm ngắm của cô Anh cơ. Với nhiều năm lăn lộn trên thương trường học tập đầy khổ ải, tôi đã đúc kết được nhiều kinh nghiệm thâm thúy ĩnh. Theo như tôi biết, mọi giáo viên đều có cái nhìn rất công bằng với học sinh của họ, ngoài việc tiếp nhận ý kiến của những học sinh chủ động, họ còn muốn để những học sinh nhút nhát khác nêu lên quan điểm. Do đó, chỉ cần tôi khiến cho cô để ý đến Lăng Tử Thần-người ngồi gần tôi, học sinh chuyên anh, và cũng là kẻ chưa hề giơ tay của hắn lên lên-chắc chắn, hắn sẽ bị cô chiếu tướng, gọi tên à xem.Để đạt được điều đó, tất nhiên tôi phải để cô nhìn

tôi nhiều hơn, biết đến tôi nhiều hơn, chỉ có như thế, Lăng Tử Thần ngồi bên cạnh dù cổ trầm lặng nhất có thể cũng khó thoát khỏi tầm mắt.

“Hehe, mình đúng là thiên tài tuyệt đỉnh”. Cười đều nhìn hắn, tôi thầm thán phục mình, “con cái nhà ai mà giỏi thế ko biết.”

-Who sits next to Tu Di, Can you answer me this question?_Hay lắm, đúng như tôi đoán, cô đưa tay chỉ về phía hắn, mời hắn phát biểu.

“Đến lúc rồi!” Tôi mỉm cười mãn nguyện, sung sướng từ từ đâm đầu vào chỗ chết.

Lập lại kì tích như tôi ở tiết toán, hắn ko thể trả lời được câu hỏi của cô, đơn giản thôi, hắn đâu chú ý nghe câu hỏi chứ, này giờ chỉ lúi cúi viết cái gì đó. Tất nhiên tôi sẽ ko như hắn lúc này, chỉ biết im lặng chứ, ở đời sống phải biết hướng thiện, thấy nạn phải cứu.

Tôi viết đáp án lên giấy, ko hoàn toàn là đáp án đúng, chỉ hơi sai một chỗ thôi, đẩy từ từ sang bên rồi giật giật tay hắn. Khi nắm chắc hắn đã cúi đầu nhìn xuống, tôi mới gõ đầu ngón tay lên mảnh giấy, ra hiệu bảo hắn đọc đi. Con người ko phải là thánh nhân, thấy nạn tất trở nên hèn hạ dù người đó có cao sang, quý phái tới đâu. Hắn cũng thế, bình thường ra vẻ cao ngạo ko biết đến người khác thế thôi, chứ khi bản thân mình gặp nạn thì vứt bỏ hết mọi suy nghĩ, ko ngần ngại nắm lấy sự giúp đỡ của người khác, đọc to dòng chữ trong mảnh giấy tôi đưa. Cô Anh thoáng nhíu mày nhìn mặt hắn, rồi liếc sang cánh tay đang giơ cao của tôi, gọi tôi đứng dậy trả lời.

Thời điểm nâng cao oai phong của tôi, đẩy hắn xuống vực sâu địa ngục đã đến, tôi ngẩng mặt, tự tin trả lời câu hỏi. Ko cần đoán cũng biết giờ hắn thù tôi nhường nào, trách sao được, do hắn muốn chiến với tôi mà. “Lăng Tử Thần, đây chiêu là gậy ông đập lưng ông đấy, muốn chơi với tôi ko dễ đâu.”

Nhận được câu trả lời hoàn hảo từ tôi, cô Anh khoát tay cho tôi và hắn ngồi xuống, dă kích Lăng Tử Thần:

-Tôi biết các em rất giỏi, nhưng, môn tôi cũng là một môn quan trọng, xin các em chú ý cho, những người này giờ ko chú tâm vào bài, tôi ko muốn các em lặp lại lần nữa.

Nghe xong câu nói của cô, tôi khoái trá quay đầu sang Lăng Tử Thần vẫn lạnh lùng nhìn lên bảng, hả hê nở nụ cười hạnh phúc tươi rói, chế giễu:

-Xin lỗi nhé, lúc này làm bạn trả lời sai, thiếu chút nữa là đúng rồi

-Ko sao_Hắn cười đáp lại, ko giận, ko buồn, nhìn tôi thích thú làm tôi chột rùng mình lạnh người. Cảm giác tính mạng bị đe dọa như bão ập đến. Bất giác nhìn hắn thêm lần nữa, tôi ko khỏi tự hỏi lòng mình “Rốt cuộc muốn bày trò gì nữa đây?”

-Hắn Tử Di!_Cô giáo trẻ dạy hóa lần trước hăng giọng, mắt ko rời sổ “tử thần” gọi tên tôi lên kiểm tra bài cũ. Dư âm của thắng lợi ban này vẫn chưa nguôi hẳn, tôi rạng rỡ đứng dậy, tinh thần sảng khoái sẵn sàng nghênh chiến quân địch. Đối với tôi mà nói, môn hóa cũng chẳng khó nhằn mấy, những bài bình thường cho bọn ko thuộc phận sự môn hóa như tôi thì chỉ cần mấy phút mần mò là ra đáp án, dễ như khỉ ăn ớt.

Hí hửng cầm sách vở lên bảng, tôi tự tin nhìn bà cô trẻ, nở nụ cười xã giao đúng chất. Chằm chằm đáp lại cho phải phép, bà cô đưa mắt nhìn xuống dưới đất, soi vào chân tôi, cười giễu cợt:

-Em xem ra rất coi thường tôi thì phải?

-Ko, ko phải ạ_Tôi xua tay nhặng xị, dám đắc tội với giáo viên thì coi bộ quãng thời gian gồng lưng cạp sách đến trường sau này của tôi sẽ tăm tối như địa ngục mất. Một điều nhin chín điều lành mà, ko nên nóng vội mà làm hỏng đại sự của mình.

-Vậy bitit của em đâu? Hay em cho rằng tôi ko đủ trình độ để em tôn trọng tôi đúng nghĩa, việc chấn chỉnh tư trang cũng ko cần thiết?

-Tư trang?_Tôi hỏi lại, cúi nhìn mình một lượt trừ trên xuống dưới. Rõ ràng tôi đã tổng bộ pijama dỏ hơi lần trước làm tôi mất thể diện rồi mà, chẳng nhẽ tôi nửa đêm mộng du đem ra mặc lại??? Nếu thế chẳng tôi điên lên mất.

Yên trí nhìn bộ đồng phục dễ thương đang phủ trơn lên người mình, tôi toan hỏi lí do tại sao bà cô kia lại mĩa mai như thế thì chợt nhận ra mình đang đi chân trần, đôi bitít mới công tôi đòi hết nước bọt mẹ mới chịu xì tiền ra mua mấy hôm trước giờ ko cánh mà bay, để lại 10 ngón chân mong ngóng tin người. Tôi le lưỡi cắn môi nhỏ nhẹ xin bà cô về chỗ lấy dép, trong đầu tua lại cảnh mình nóng nức quá hóa rồ cởi bỏ đôi dép át rồi vút như rải thây dưới chân mà ân hận, toàn thân nóng lên như cá nằm trong chảo, chỉ biết cúi đầu chữa ngưng, căng tai lên nghe bọn bạn vô tâm vô tình thoả thích cười khúc khích phía dưới.

Mắt mở tròn hết cỡ, đảo đi đảo lại quanh vùng lãnh thổ của mình, tôi điên tiết tìm kiếm bóng hình thân yêu. Mồ hôi chảy trên đỉnh thái dương vô thức rơi tòm, vỡ tan dưới đất, tôi nuốt nước bọt, nghĩ đến thăm cảnh của mình cũng như giọt mồ hôi vô tội kia mà ớn lạnh, lòng ko ngừng kêu khổ. Vò đầu bứt tai một hồi, tôi mới nhận thức được sự thật rằng chúng đã bị kẻ nào đó bắt cóc, và nghi phạm đáng ngờ nhất đang ở đây, Lăng Tử Thần. Hoàn toàn dễ hiểu thôi, hẳn vừa bị tôi làm cho bẽ mặt giữa cả lớp, một phát phá vỡ hình tượng hoàn hảo mà hẳn đang mặc thì việc trả thù, có qua có lại là chuyện đương nhiên, hơn nữa, hẳn lại có một vị trí tiến thủ rất thuận lợi-ngồi ngay bên cạnh tôi, chỉ cần lấy chân sút một quả, đôi bittít của tôi có thể bay hàng vạn dặm sang lảo chứ chẳng chơi đâu. Vì thế, đừng nói tôi áp đặt mọi thứ lên hẳn, thay vào đó, hãy tán thưởng cho tôi vì tôi quá thông minh sẽ đỡ tốn kém hơn đấy.

Khinh bỉ ngẩng đầu nhìn hẳn đang vô cảm chờ tôi xéo đi, tôi thất vọng cười nhạt, lắc đầu nguầy nguậy trước sự vô liêm sỉ của hẳn. Quả thực, chiều này của hẳn rất được, vừa có thể hạ nhục tôi, bắt tôi làm trò cười ọi người, vừa có thể một cú ném tôi vào danh sách đen của bà cô chẳng có mấy thành ý với tôi kia. Mà nè, đừng vội, nó chỉ khiến tôi thêm xem thường, khinh miệt con người hẳn mà thôi.

Đường đường là Hàn Tử Di đầu đội mũ chân đạp dép lại bị tên tiểu nhân ko hơn ko kém này chơi một vố thật đau, nhục thì nhục thật nhưng phục thì còn lâu nhớ. Thua keo này bày keo khác, tôi ko tin 2 năm còn lại của mình ko đủ để chơi lại hẳn một vố đau hơn, thậm hơn.

Nắm tay thành 2 nắm to, tôi quật cường định đứng dậy bày tỏ nỗi khổ bi ai của mình thì đôi bitít của Lăng Tử Thần như một đồng vàng bị ai đánh rơi lấp lánh rơi vào mắt tôi. Khóe miệng chợt giật giật mấy cái rồi cong lên xảo hoạt, tôi mưu mô ko ngần ngại chớp lấy đôi bitít to tổ bố hơn chân mình những mấy site của hẳn, mặc vào chân, tạm thời che mắt bà cô trẻ đáng ghét trước đã.

Nhích từng bước nặng trĩu tựa đeo chì lên bực giảng, lơ đẹp tia nhìn lạnh băng của Lăng Tử Thần đang phong tỏa lên chân mình, tôi chăm chú làm bài trên bảng, cầu trời khấn phật cho thị lực cái bọn chăm buôn dưa siêng chém gió dưới kia giảm đi, nếu ko tôi chỉ còn nước gieo mình xuống Hoàng Hà bầu bạn với cá vì cái tin giật gân “Hàn Tử Di ngang nhiên mang bitít của iceboy, anh em, giết!”.=

Cách!_Viên phấn trên tay tôi chạm mạnh vào mặt bản, gây một phát an tọa xuống đất mẹ. Bà cô trẻ nóng lòng nhìn tôi, nghiêm mặt soi từng dòng từng chữ trên bảng, cố tìm ra một lỗi nhỏ để hạ điểm. Tất nhiên, tôi ko phải là người ngu ngốc đến mức chừa đường cho hươu chạy, cái bài bà cô ra tôi đã xem qua sách học tốt vài lần, nhắm thêm mấy canh giờ, chép ko sai một chữ thì lấy đâu ra lỗi mà bắt. Nếu bà cô kia tìm được, tôi xin đi đầu xuống đất.

Mừng rỡ nhìn bà cô trẻ khen nứt mặt nở mũi bài làm của mình, tôi nhìn con 9 roi rói trên bảng to ùng mà khóc hạnh phúc, ko uống công đêm đêm tôi chằm đèn học thuộc, cuối cùng cũng có ngày vinh quy áo gấm về nhà. Một phần do mừng điểm cao, một phần do chiếc bitít quá khổ choán nhiều diện tích, tôi đi lại cực khó khăn, người như chực bổ nhào về phía trước, may mà công phu tôi thâm hậu, muốn bổ cũng chả có cơ hội, hehe.

Theo lời của bà cô, tôi kiêu hãnh tiến đến bàn giáo viên lấy sách vở về chỗ ngồi, niềm vui huân hoan trào dâng trong từng mạch máu khiến tôi bước đi ngày càng nhanh. Sắp đến gần nơi cần đến, hai chân tôi bỗng dừng cuống cuống giầy xéo lên nhau, chân nọ giẫm chân kia, người cứ thế theo quán tính đi về phía trước, bị giật lại đột ngột thì theo tự nhiên bổ nhào về phía trước ko thèm hỏi han nào bộ. Thấy nguy, hai tay tôi vơ vội trong không trung, cố nắm lấy cái gì đó làm trụ, giữ vững thân thể nhưng muộn rồi. Vớ được chiếc khăn trải bàn, chưa kịp làm gì cả, thân thể tôi ko còn cứu vãn được, thuận buồm xuôi gió vồ ếch một cách ngoạn mục. Sau tiếng “uych” vang vọng từ tôi phát ra là tiếng “xoảng” rõ to đây thách thức của chiếc bình hoa cỡ 500k lận, ko những thế noi gương tiên bối đi trước, đồng sách vở trên bàn cũng tự sướng bay lên, nhào một vòng trên ko tuyệt đẹp rồi lả tả rơi xuống đất như lá mùa thu rụng về cội.

Khóc ko thành tiếng, tôi ngồi dậy, xoa đầu đau điếng, nhắm tính đây là lần thứ 2 trong ngày được ôm đất mẹ, mặt đỏ gay như gấc trong tràng cười vỡ trời của lũ bạn. Chưa bao giờ, tôi cảm thấy mọi thứ tồi tệ đến thế, lúc bị ba mẹ đánh, lúc phải tạm biệt với Jun-kun ở biển Nha Trang, lúc chia tay với Khải Phong nữa...ko gì đáng sợ hơn lúc này. Khóe mắt đã ướt, sóng mũi đã cay, nhưng, tôi ko muốn khóc, chỉ tỏ khiến mình thêm nhục nhã, khiến người ta thấy tội mà thương hại.

Ko để mình trở thành trung tâm tiệc cười thêm nữa, tôi run run gắng gượng đứng dậy, cúi đầu thật thấp giấu sự xấu hổ đang tỉ lệ thuận tăng lên với mức độ đậm của màu đỏ trên mặt, cố chú tâm nhặt lại mọi thứ đang phơi bày trên đất.

“Nếu là Khải Phong, nhất định cậu ấy sẽ giúp mình” Ngó người trước dòng suy nghĩ vừa xẹt qua, tôi bần thần, cảm thấy mình thật trơ trẽn, điên rồ. Lần nào cũng vậy, những lúc tôi yếu đuối, hình ảnh cậu ấy lại bất giác hiện ra trong tiềm thức, để tôi lại lần nữa điên cuồng tìm đến sự thương hại của cậu ấy. Tôi khinh bỉ sự thương hại, nhưng lại mong Khải Phong thương hại mình, quan tâm mình, ghét người khác chà đạp niềm kiêu hãnh của tôi, nhưng chính mình lại tự tay xát muối vào nó.

Mỉm cười chua xót, tôi tiếp tục nhặt, lũ bạn thừa nước đục thả câu, kẻ lấy điện thoại chụp lại chuẩn bị đăng lên face, người lại thì thảo bàn tán. Chợt, bọn nó rống inh ỏi, thêm một lần nữa, trở về thời nguyên thủy ăn lông ở lỗ.

Tờ giấy cuối cùng chỉ còn cách tôi 3 mét, lạch bạch như con vịt bầu, tôi mới lết nổi tiếp cận nó, toan đưa tay nhặt lên thì đã bị ai đó lấy mất. Ngẩng mặt nhận dạng, tôi sững người, Lăng Tử Thần đang đứng trước mặt tôi, một tay cầm mảnh giấy kia, tay còn lại ko một lời giải thích giật hết toàn bộ những gì tôi đã nhặt được, xếp cẩn thận rồi đặt trên bàn giáo viên, thuận miệng nói luôn:

-Với tư cách là một bí thư, thay mặt bạn Tử Di và cả lớp, em xin lỗi cô vì đã làm hỏng giờ của cô hôm nay, mong cô có thể tha thứ.

-À_Bà cô trẻ như tỉnh mộng, cái mặt mê trai hiện lên rõ mồn một, cười dịu dàng xua tay_Ko sao, nhờ vậy cô cũng được xem kịch hay mà

-Cảm ơn cô_Lăng Tử Thần ko nói gì thêm, tiến về phía tôi, lòi tôi mặt vẫn thộn ra về chỗ như lòi con cún con nhà hẩn trong ánh mắt của toàn thể 10C8.

“Lại gì nữa đây, hẩn ta đang thương hại mình ư?” Ném ánh mắt nghi hoặc về hẩn, tôi giàng tay ra khỏi hẩn, ngẩng cao đầu kiêu hãnh tự mình bước về chỗ. “Đã thu bitít người ta rồi còn mặt dày vờ thương hại, người nghĩ ta ngu ngốc để mặc cho người toại nguyện sao, mơ đi cưng”

-Đưa đây!_Lăng Tử Thần lạnh nhạt, tay chìa về phía tôi, giọng đích thị đang ra lệnh.

-Ko!_Tôi quay mặt sang hướng khác, bướng bỉnh đáp trả. Sao tôi lại phải tự nguyện dâng trả đôi bitít chết tiệt này cho hẩn trong khi hẩn lại ngang nhiên lấy bitít của tôi đi giấu chứ, đã thế, một lời xin lỗi cũng ko thêm nói. Muốn tôi trả, trừ phi hẩn quỳ gối xuống đất cầu xin tôi, lúc đó tôi còn có thể niệm tình vẻ đẹp của hẩn mà cân nhắc.

-Trả đây!_Hẩn kiên nhẫn, người chẳng hề có chút hành động gì gọi là hối lỗi cả, đúng là bực cả mình

-Cậu điếc hả? Ko trả là ko trả_Tôi mặt dày nghiêm nghị, ko phải tôi muốn giữ dày hẩn làm kỉ niệm đâu nhá, tất cả chỉ tại vì nếu trả, tôi lấy cái gì mà mang, hơn nữa, chẳng phải người gây tội trước là hẩn sao, mắc mớ gì tôi phải nhân nhượng.

-Đừng có quá đáng!

-Quá đáng? Ai mới quá đáng đây?_Tôi đưa tay vuốt chiếc mũi nhọn hoắt của mình theo đúng điệu mấy tên mafia trên phim, tai còn lại dí vào ngực hẩn, hơi dí thôi nhé, nghiêng đầu sang một bên, cời cợt_Người lấy bitít của tôi giấu đi, làm tôi ê mặt ko biết nấp ở đâu trước bọn dân tình 10C8, đẹp hơn còn được vỗ ếch miễn phí ko mất tiền nữa chứ, chẳng phải là cậu à. Cậu ko biết trơ trẽn thì sao tôi có thể biết mình quá đáng chừng nào được, đừng làm tôi mắc cười nha.

-Giấy bitít của cậu? Tôi ko làm cái chuyện hạ nhục thanh danh của mình như thế

-Gì chứ? Thanh danh? Thanh danh của cậu được bao nhiêu? Hơn ai chứ?

-Tóm lại tôi ko làm chuyện đó

-Ngoài miệng thì chối đây đẩy, trong bụng lại gật đầu lia lịa, khẩu phật tâm xà. Chỉ biết chê bai người khác này nọ trong khi cậu cũng chẳng khá hơn ai__Tôi ra mặt giễu cợt, thân thể ko biết từ lúc nào đã đứng dậy, tiến lại gần hắn, ngón tay hết di vào người hắn rồi lại chỉ chỉ lên mặt hắn hết sức đanh đá, cổ chọc tức con người chưa bao giờ nổi điên vì tôi này.

-Cậu xem ra màng nhĩ bị đứt rồi, tôi bảo tôi ko lấy, nghe chứ?_Hắn mĩa mai, thâm ý rõ ràng muốn đả kích người, lấy lòng bàn tay túm gọn ngón tay tôi ko thương tiếc khiến tôi hoảng loạn rút tay ra như phải bỏng, chút dư âm âm ẩm còn vương trên da sao vẫn đọng thật lâu.

-Tôi tin cậu tôi chết liền ấy. Đời đời có kẻ nào giết người lại tự thú đâu. Cậu ko lấy, chẳng hóa tôi tự thu đồ của mình chắc__Tiếp tục gân cổ lên cãi, tôi hoàn toàn phủ nhận những gì hắn đã giúp đỡ tôi lúc này, thay vào đó mà áp đặt, cho hắn là thủ phạm. Nhưng ngoài hắn ra, kẻ rắc tâm *** hại một cô gái yếu đuối như tôi là ai chứ? Ko thù ko oán mà khừ nhau quả thật vô lí.

-Cậu mà ko...

-Hàn Tử Di, có người tìm cậu kìa__Tiếng gọi thất thanh của Chiêu Anh như một nhát dao chém đứt lời nói của Lăng Tử Thần, hắn ta ko ai bảo, cùng tôi quay đầu ra phía cửa lớp, nơi cô nàng hoa khôi đệ nhất 10C8-Đặng Chiêu Anh đang đứng.

Thấy Lăng Tử Thần ko nói gì nữa, tôi quyết định “mượn tạm” bitít của hắn mang đi đón khách, thăm tưởng bỏ về một chàng trai đẹp chết người đang chờ mình mà ko khỏi cười một mình, óc liên tưởng của tôi ngày càng sa đọa rồi.

Mới bước chân ra khỏi cửa, tôi lập tức xị mặt, hóa ra là con gái, lòng chẳng muốn tiếp chút nào, ko có hứng. Cô bạn tóc tết 2 bím với chiếc kính to sụ che gần hết nửa khuôn mặt nhìn tôi, hiểu ý cười nhạt:

-Cậu là Hàn Tử Di?

-Ừ__Chán nản, tôi đáp trả gờn lộn, bản hiệu cô bạn có ghi “Đỗ Hoài Nhi, lớp 10C7”, ko phải người lớn tuổi, nghi lễ ko cần thiết.

-Thầy giám thị có chuyện muốn nhờ cậu, bảo cậu đến gặp thầy ý.

-Hả? Thầy giám thị?_Tôi há hốc mồm, ko tin vào những gì mình vừa nghe được nữa, thầy giám thị-người coi tôi ko hơn gì kẻ thù-mà có chuyện muốn nhờ tôi sao, nghe sao giả dối thế ko biết.

“Nhất định có âm mưu gì đó”_Tiểu tinh linh thứ nhất trong tôi sờ cằm, mặt ra vẻ thăm tử, đoán, lập tức được hội đồng tinh linh Hàn Tử Di gật đầu hưởng ứng

“Hay ông thầy nhớ ta nhỉ? Cũng có thể lắm”_Một con tinh linh khác điên khùng nếu ý kiến, ngay tắp lự hàng loạt trái cây từ tứ phía bay vèo về phía nó, đả thương nạn nhân ngay tại trận

“Ko nên nghĩ xấu cho ông, tội nghiệp”_Con này thậm hơn,bị nhốt vào lồng “thú dữ” sau khi giờ tay phát biểu

Nói chung là, khó đoán. Người thâm hiểm như ông thầy đó, tốt nhất là...

-Ồi!!_Tôi ôm bụng, mặt nhăn mũi nhó nhìn Đỗ Hoài Nhi đang đều bước phía trước, tay nắm chặt vạt áo của cô bạn_Mình đau bụng quá, ko lê nổi nữa

-Tào tháo đến hả?_Cô bạn quan tâm, nhưng ánh mắt hoài nghi thấy rõ, chẳng nhẽ, kĩ thuật diễn xuất của tôi đã giảm?

-Ừm! Bạn đi trước đi, mình..._Đưa mắt thăm thương ném về phía Hoài Nhi, tôi trần trối như thể mình sắp đi uống trà với Diêm Vương

-Tùy bạn thôi_Hoài Nhi cười_Thầy có bảo nếu ko gặp được cậu hôm nay, ngày mai tự tay thầy ấy sẽ áp tải cậu lên phòng giáo viên đấy, bạn thấy sao?

Thua! Tôi thua rồi!

Nước mắt nước mũi hòa làm một, tôi cùng đôi bitít thân yêu của Lăng Tử Thần tựa vào nhau mà lê từng bước, từng bước, cảm thấy như mình đang leo lên một ngọn đồi dốc đứng mà đau đớn. Dù đã cố thức thật sớm để ko gặp lại cái người khủng bố đó, vậy mà, giờ lại phải trượng mắt nhìn người ta đưa mình gặp tử thần, luân lí công bằng đâu trời. Nếu sau này tôi muốn đập đầu tự xử mình, thay vì lo lắng hãy nhảy vào can tôi nhé...

Quãng đường từ lớp tôi đến phòng giáo viên thật ngắn, đi chưa được 5 phút đã thấy cái bảng “Phòng giáo viên ban C” nằm chình ình trước mặt. Trong tôi lại dấy lên hồi chuông than thân trách phận, tim đập thình thịch ko ngớt, khóe mắt giật giật liên hồi. Trước khi bước vào hang cọp, tôi khẩn trời khẩn đất, cầu mong chúa, ông bà tổ tiên phù hộ độ trì ình mới yên trí nạp mạng.

-Thầy!_Tôi nhỏ nhẹ, phá tan bầu ko khí lặng như tờ trong phòng giáo viên.

Nghe thấy tiếng tôi, ông thầy giám thị ko biết từ xó xỉnh nào đứng lù lù sau tôi đập cái bốp làm tôi giật thót, tim thiếu chút nữa ngừng đập. Kêu khổ cả miệng, ông mới chịu ngồi về chỗ của mình.

-Lâu rồi ko gặp em

-Vâng! Mới 1 ngày thôi mà thấy_Tôi đưa tay gỡ đầu ra về từ tốn, nở nụ cười ko thể méo hơn được nữa

-Hôm nay ko đi học muộn nữa nhỉ?_Ông thầy thâm ý hỏi tôi

-Vâng! Thế thầy gọi em có gì căn dặn ạ?_Nhanh như cắt tôi chuyển chủ đề, mong sớm ra khỏi cái nơi địa ngục trần thế này

-A! Hôm trước, là em trực sân bóng rổ phải ko?

-Vâng, có chuyện gì sao thầy?

-Đội trưởng đổi bóng rổ kiến nghị với thầy rằng sân bóng của họ còn rất dơ, bảo thầy “nhờ” em trực lại

-Dạ?_“Nhờ ư? sao ko nói thẳng ra bắt em trực lại cho rồi, bày đặt té nhị”_Nhưng rõ ràng em đã làm rất sạch rồi mà, cả một con kiến cũng ko có in chân lên

-Tôi ko biết, nhưng phiền em hôm nay ở lại trực thêm 1 lần nữa nhé!

-Thầy! Em phản đối! Đấy chẳng phải bóc lột sức lao động trẻ vị thành niên sao ạ? Sẽ phải đền tiền và ngồi tù đó thầy_Tôi gân cổ lên đe dọa, phải giành lại quyền lợi ình trước khi chết vì kiệt sức, nhân nhượng là mất hết.

-Nếu em trực, tôi có thể nghĩ lại việc 10 ngày qua mà cho em loại tốt trong hạnh kiểm tháng này đấy!_Ông thầy giám thị nhắc giọng kính, nói đều đều

-Okì ạ! Hôm nay em sẽ trực thật sạch!_Tôi như bị bỏ bùa, đứng phắt dậy, vỗ ngực hứa hươu hứa vượn rồi chạy vọt khỏi phòng giáo viên trong niềm huân hoan như thể vừa đạt cúp vô địch trong môn điền kinh. Sung sướng nghĩ đến hạnh kiểm của mình tháng này mà cười ha hả ko biết trời đất. Ít ra, hôm nay cũng ko hấn xui lắm.

Trở về lớp, tôi chuẩn bị tinh thần hết tiết nữa đi chùi sân bóng, Lăng Tử Thần cũng đã về trước vì có chuyện ở đoàn, tôi lại trở về những năm tháng bình yên của mình. Còn bitít này, chắc phải mượn tạm...

Sau một hồi mông chống lên trời tích cực chùi chùi sân bóng rổ, tôi mĩm nhìn thành quả lao động của mình: Sân được chùi bóng lóa, một vết bẩn cũng ko có, thật đẹp mắt. Hạnh phúc thở dài đem đồng rác cuối cùng cho vào thùng, tôi chợt ngó người, nụ cười cũng tắt ngấm. Trong chiếc thùng đầy ắp nhiều chủng tộc rác kia, đôi bitít của tôi nằm trong số đó, tỏa mùi kinh khủng.

Ngẩng mặt lên trời, tôi gồng người, cơ bắp trên 2 cánh tay như có tiềm lực căng lên cũng to phết.

-Lăng Tử Thần, ta thề có trời có đất, đời này kiếp này ta ko khiến cho người thê thảm, ta ko phải là Hàn Tử DI

5. Chương 04 Part 1

Chương 4: Club Bóng rổ

"P & P là trường học danh giá dành cho những học sinh con nhà quyền quý, giàu sang trong xã hội ở khu vực Đông Nam Á và nắm giữ trong tay quyền quyết định tương lai ỗi một cá thể lúc bấy giờ. Ko chỉ nổi tiếng với các phương pháp dạy học đỉnh cao cùng những công nghệ hiện đại tiên tiến luôn được đổi mới qua các năm, P&P còn mang trong mình một vẻ bí hiểm như một quốc gia độc lập, tạo nên một thế giới riêng ngăn cách với xã hội bên ngoài. Tùy theo cấp bậc, địa vị của gia đình, học sinh trong P&P được phân thành 3 ban khác nhau:

-Ban A: Là ban có tiềm lực mạnh về kinh tế chính trị, nó là nơi học tập của toàn thể con cháu các quý tộc, thương nhân có sức ảnh hưởng lớn ko chỉ với trong nước mà còn chiếm một vị trí nhất định trên thương trường thế giới

-Ban B: Dành cho con cái của các bậc chính trị, thương nhân giàu có trong nước, chỉ có tiền bạc, ko có danh tiếng đối với nước ngoài

-Ban C: Học sinh trong ban này đa số thuộc nhiều tầng lớp khác nhau và thường thuộc trong top 200 học sinh có điểm đầu vào cao nhất trong khóa thi chuyển cấp hay nhận được học bổng do trường trao tặng.

Khác với nhiều ngôi trường khác trên thế giới, P&P ko chỉ là nơi học tập của giới thượng lưu mà còn là một "ngôi trường thị trường". Nó được tổ chức dưới dạng một quốc gia thu nhỏ, trong đó, học sinh được rèn giũa khả năng tự kiếm sống bằng cách tham gia vào các club. Mỗi club là một tổ chức, có người lãnh đạo riêng, ngân khố riêng, luật lệ riêng, hoạt động theo cơ chế như một công ti, tự thu lợi nhuận và nộp thuế cho nhà trường, các thành viên trong club cũng được phát lương dựa vào năng suất chạy đôn chạy đáo làm việc cho club. Đừng nghĩ club chỉ là một hình thức tiêu khiển của giới thượng lưu nhé, khi bạn bước chân vào một club nào đó, lập tức bạn được nắm trong tay địa vị-chính là địa vị của club trong bảng xếp hạng "Bảng Vàng", tiền bạc-tiền lương làm việc hàng tháng hay tiền thưởng trong các cuộc thi đấu giữa các club với nhau, quyền lợi-quyền lợi của bạn sẽ được đảm bảo gấp đôi, ngoài ra bạn còn có thể tránh việc bị nằm trong danh sách đỏ những học sinh được thầy cô nhờ vả.

Ngoài miệng thì có vẻ dễ, nhưng làm thì lại là một vấn đề lớn. Để tham gia một club, bạn nhất định phải nộp đơn, tham gia phỏng vấn, thực hiện yêu cầu club đề ra và nếu may mắn lọt vào mắt xanh của chủ tịch club, bạn còn phải trải nghiệm thời gian thử việc 1 tuần trước khi trở thành thành viên chính thức của club còn ngược lại, họ sẽ ko thương xót khi đá một người vô dụng như bạn ra khỏi danh sách đâu."

Nắm chặt tờ giấy giới thiệu hoành tráng của trường, tôi đau lòng nằm ườn người lên bàn trong canteen, cảm giác chua xót nghẹn lên tận họng, chưa bao giờ tôi thấy thất vọng về chính mình như hôm nay. Theo lời của thầy chủ nhiệm, dù muốn hay ko, tôi nhất định phải tham gia một club nào đó trước khi bị chấm vào sách đỏ, nhưng có vẻ số tôi đã định sẵn mình có tên trong sách đỏ hay sao ấy, cả sáng nay tôi cuống cuống quên ăn quên ngủ đi phỏng vấn, cuối cùng chỉ nhận được lời từ chối khách sáo "Có lẽ club của chúng tôi ko hợp với em" vì những lí do cực lằng xẹt. Điển hình như 3 vụ chiều nay chẳng hạn, vụ đầu tiên ở Club Fashion, tôi bị loại ngay khỏi vòng gửi xe chỉ tại làm giờ nước sốt cà chua đổ thối trên áo khiến người phỏng vấn ko hài lòng cho rằng tôi ko biết quý trọng trang phục; vụ thứ 2 xảy ra ở club thẩm mỹ, trong cuộc kiểm tra đầu tiên, thay vì cạo mặt tôi đã sơ ý cạo quách đôi lông mày của người mẫu làm cô ta khóc toáng lên, bị đuổi cổ là chuyện hiển nhiên; hay vụ còn lại ở club Cooking, nói ra hơi ngượng nhưng việc tôi biến nguyên con cá ngừ đại dương thành cục than đen khổng lồ là chuyện có thật ko thêm thắt, kết quả như bạn biết đấy, tôi trở thành nỗi ô nhục của nghệ thuật và ko chôn dung thân. Giờ nghĩ lại mới thấy mình thật xui xẻo, nếu là ở nhà chắc những chuyện đó ko vấn đề, chắc tại hôm nay tôi hơi run nên thi ko được tốt. Ko thể cứ trách hoài bản thân được, có trách nên trách bọn người đó có mắt mà ko thấy Thái Sơn thì đúng hơn

"Club nào mà nhận cô làm thành viên, đảm bảo 1 tuần sau đeo túi nải tan rã" Sùi bọt mép một chỗ, tôi nhớ lại câu nói đáng ghét của Lăng Tử Thần mà máu sôi lên sùng sục, người như có thêm động lực ngồi phất dậy, chấn chỉnh lại ý chí bản thân "Nhất định mình phải làm cho cái tên bí thư bị thọt kia biết tay mới được, phải cho hắn biết, dám coi thường mình chính là sai lầm khủng khiếp nhất đời của hắn"

Lửa chiến đang phừng phừng đốt cháy thân thể tôi, chợt một gáo nước lạnh từ tay con bạn thân Kì Như

đáng chém vô tình đập tắt ko ái hậu:

-Ái chà! Bạn hiền! Có club nào nhận bạn chưa?

-Kì Như!!_Thoảng rùng mình ớn lạnh vì giọng nói của nó, tôi nhanh chóng lấy lại vẻ ảm đạm của mình, nhìn nó như trẻ con thấy mẹ, mắt long lên đong đầy nước ngầm ý cầu xin nó giúp đỡ “Nó vui thế chắc kiếm được club xui xẻo nào rồi”

-Đừng làm ta hoảng_Kì Như giật nảy mình một cái trước thái độ của tôi, mấy giây sau mới lấy khăn lau chấm mồ hôi, chép miệng an ủi nhưng ko quên dìm hàng nhau_Khổ thân người quá, bọn kia đúng là ko có mắt mà, sao lại để lỗ một nhân tài tương lai ngồi ngời ngời như người chết, nhất định sau này chúng sẽ phải hối hận

-Người làm như người hơn ta ko bằng, mà lỗ club nào khủng khủng nhận người thì chắc tương lai cũng chẳng có gì rồi_Tôi giận, đến nước này rồi nó vẫn muốn khơi thú tính trong người tôi

-Chắc, khá khẩm hơn mấy nơi người vừa nộ đơn đày cô em

-Thế à, chúc mừng người trúng số nhá, quãng đường sau này chắc ta ko thể sát cánh bên mày rồi_Tôi ảo não nói đùa, lòng thì buồn thật nhưng những lúc cần vui thì phải vui chứ. Dù sao tôi cũng ko phải là người câu nệ tiểu tiết, chuyện club này coi như tôi ko may mắn đi, cùng lắm là bị thầy cô sai vặt thôi mà, đâu chết ai

-Sao thế được, có đi thì cùng đi chứ, ta có thể mở lòng từ bi giúp mày mà_Kì Như cười khẩy. Có gì đó mờ ám trong nụ cười của nó hay tại tôi quá đa nghi?

-Người giúp nổi sao?

-Chà, đừng coi thường ta chứ? Bao năm lăn lộn trên thương trường, một chút mánh khéo hại người sao lại ko biết, chỉ cần người kí một chữ, đảm bảo người 1 mạch thoát khỏi sách đỏ, đường đời cứ gọi như rải hoa hồng ấy_Nó rắc lời ngon tiếng ngọt vào tai tôi, nhẹ nhàng vừa đầm vừa xoa, ko biết nó đang nói thật hay nói đùa nữa

-Chắc mấy nơi tạp nham, chẳng tốt đẹp gì rồi, ta ko làm đâu_Tôi khoát tay, lỗ đó là club vệ sinh thì sao, chẳng hóa tôi đâm đầu vào rọ à. Dù là bạn thân nhưng tin việc nó ko hại tôi thì quá ngây thơ, hơn nữa người như tôi sao lại làm cái việc hèn hạ đó chứ

-Trời, ta cũng làm ở đó mà, người sợ gì chứ, Hạ Kì Như ta đâu thể vào những nơi tầm thường hạ đẳng được_Nó vỗ ngực, nháy mắt cười với tôi._Yên tâm đi, ta đảm bảo người vừa lòng 100%

-Có trai đẹp ko?_Tôi vô thức hỏi, ít nhất chuyện này cũng phải được làm rõ, nếu ko vào nhằm cái chỗ toàn mấy tên xấu hốc, chắc chưa được mấy ngày mắt tôi đã đui hết rồi

-Trừ ta với người ra, còn lại toàn là mỹ nam thiên hạ sát

-Thật á?_Tôi ngồi bất giác, cổ hỏi lại_Mày ko dụ dỗ ta chứ?

-Tất nhiên rồi, chỉ cần mày kí vào tờ giấy này, đảm bảo sau này ăn sung mặc sướng no mắt ngắm trai đẹp_Kì Như chìa ra trước mặt tôi tờ giấy, giục tôi

-Nếu lỗ người lừa ta thì sao?

-Nếu thế, nhất định ta đi sẽ mặc khố chạy quanh trường cho người xem, được chứ?_Kì Như khẩu khí hùng hồn tuyên bố, xem ra nó ko đùa, thế tôi cũng có chút yên tâm. Tôi mà bị hớ thì nó cũng thấm đời, đôi bên như nhau cả thôi

-Vậy đưa đây ta kí_Tôi ngoài mặt vẫn buồn buồn nhưng trong lòng như mở hội, mừng rơn rớn lấy tờ giấy trên tay Kì Như, toan kí mới nhận ra mình ko có bút_Ta ko có bút

Vừa dứt lời, tôi đã thấy Kì Như chạy như bay sang bàn cuối phòng, giật phất cây bút của tên con trai tội nghiệp nào đó rồi với vận tốc tên lửa, phóng về chỗ tôi, giục giục như bị chó đuổi

-Rồi! Kí đi mày

-Rồi rồi!

Thấy tôi vừa kí xong, nó liền rút tờ giấy trong tay tôi, thật nhanh cất vào trong cặp, thái độ hấp tấp cực mờ ám, tôi bắt đầu nhăn mặt nghi ngờ:

-Sao ngươi lẹ thế, hay ngươi lừa gì ta phải ko?

-Làm gì có__Nó khua khua tay, miệng ko ngớt cười

-Nói mau, ngươi đang âm mưu gì hả?__Tôi đập bàn khí thế, nhất định phải bắt nó khai cho rõ trước khi tôi bị nó hại cho thê thảm mới được, để sau này còn có thứ mà trả thù

-Chẳng có chuyện gì đâu, chỉ là ngươi vừa chính thức trở thành quản lí club bóng rổ của anh ta mà thôi, như thế, 2 người sẽ có cơ hội ở gần nhau hơn, vun đắp tình cảm. Hehe, ta có tạo điều kiện hết sức cho ngươi rồi nha, cảm ơn ta đi

-Hả??? Club bóng rổ? Anh ngươi?_Như có sét đánh ngang tai, tôi sững người chết trân như Từ Hải. Kì Như đúng là Kì Như, ko thể khác được, một lần nó âm mưu hại tôi thì tất có lần hai lần ba, vậy mà tôi cứ ngu dốt chui vào cái bẫy nó giăng ra. Đời người đúng là ko thể nhìn mặt mà bắt hình dong, tôi đúng là chỉ được cái tin người,giờ hối hận thì cũng chẳng còn cách nào nữa. Nó đã vọt lẹ rồi, còn tôi tro tro. Nhất định phải làm gì đó mới được

6. Chương 04 Part 2

Soi mình trong phòng vệ sinh, tôi ngẫm thán phục tài hóa trang thiên bẩm có một ko hai của mình. Ko ngờ, chỉ với chiếc kính râm to sụ kiểu gangxto chôm được từ ba, cái bịt miệng ninja một thời “mượn tạm” của thằng em và cái áo chống nắng rừng rậm amazon của mẹ, tôi, từ một cô nàng xinh đẹp kiều diễm nghiêng nước đổ thùng đã nghiêm nhiệm tự tay biến mình thành một kẻ người ko ra người, ma ko ra ma, bộ dạng khả nghi như mấy tên cướp giật dịch thực ngoài chợ. Khi dám chắc ko ai có thấu lực đặc biệt nhìn ra thân phận thật sự của mình, tôi yên trí bước ra khỏi phòng vệ sinh, đi thẳng một mạch đến chỗ club bóng rổ, lơ đi những cặp mắt nhòm ngó hiếu kì của người xung quanh, do thám tình hình trước khi trao thân gửi phận.

Nơi này đúng là có sức hút đối với con gái à nha, ko biết vì nằm ở khu vực thuận lợi-chính giữa trung tâm trường hay có dịp khuyến mãi đặc biệt mà ko cần vào sân bóng đã thấy một biển người hỗn độn, tứ phía con gái đổ dồn về chen nhau như hội, người đập lên người len vào cánh cửa bé tí xíu mà thấy tởm, xem ra club này cũng ko phải loại tôm tép hàng chợ. Tôi có chút mừng thầm đứng xê sang một bên nhường đường, ko muốn cơ thể hoàn mỹ của mình trở thành thảm lót giày cho bọn người thiếu văn hóa đó, đôi khi ngứa ngáy lại chếp miệng ngao ngán:

-Đúng là khổ ải trần gian, đâu cần phải tuyệt tình với nhau thế chứ, cứ uốn ngược lên đi đường hoàng là được rồi. Đúng là tự mình hại mình, một chút chất dấm cũng chẳng có.

20 phút trôi qua trong bình lặng đối với tôi còn trong dữ dội đối với đám con gái nhao nháo này giờ vẫn chưa lách hết được vào trong kia. Tức mình vì phải chờ đợi một cách vô bổ trong khi thời gian lại ko hề ngoái nhìn lại, tôi đành liều chen vào dòng người, mặc cho thân xác bị đưa đẩy, cuối cùng ko chịu nổi đành ngậm ngùi làm người vô văn hóa:

-Tránh ra! Phân tươi đây!_Đừng trách tôi bắn thủ nhé, chỉ tại ko còn cách nào khác, đành phải chơi bài hèn hạ này, thề với trời đất, nhất định ko có lần sau.

Ngay khi tôi vừa dứt lời chưa đầy 2 giây, đám con gái ko ai hẹn ai tự động ngoan ngoãn tránh ra hai bên, chừa một lối đi cực to cho tôi bước vào. Để tránh bị phát giác rồi bỏ mạng chốn sa trường, tôi vọt lẹ vào trong, như vị anh hùng dẫn theo sau cả đám để tử, phong tỏa cả hai bên khán đài. Mặc cho bọn người đang chơi bóng phía dưới uốn ** đủ tư thế làm mát mặt đám con gái hám trai, tôi lấy túi, moi ra cái ống nhòm rút ruột lăm mới dám xì tiền mua, soi về phía sân-nơi mấy ngày trước tôi khom lưng chống mông chúi mồn cả tay, thậm chí rửa thẳng cha đội trưởng vô đạo vô đức vô nhân tính.

-Ôi! Anh Kiệt đẹp trai quá!! Yêu chết mất!_Một cô nàng ngồi cạnh nói lời sến súa với con bạn, hai mắt từ lúc nào chuyển sang chế độ hình trái tim đỏ thoi thối làm tôi vô thức đưa ống nhòm hướng về phía cô ta đang nhìn, xem xem hần có đẹp trai ko

-A!!!! Sao anh Tuấn Vinh manly thế ko biết! Tớ chết mất!!_Con nhỏ khác ko kiềm lòng lên tiếng, tôi lại hướng ống nhòm về phía tên Tuấn Vinh manly của cô ta, chiêm ngưỡng “nhan sắc”

-Trời! Đỡ tớ với! Anh Gia Minh đang nhìn tớ!_Lại thêm một con chim trúng tên lẫn ra ngất xỉu, tôi giắt mình đem ống nhòm soi cái tên Gia Minh kia, xác nhận người thân. Trời ạ, cái mặt dần dần của nó phóng đại lên 3, 4 lần nằm chình ình trong ống nhòm của tôi, từng đường nét từ trên xuống dưới đều ko thiếu, vậy là, tôi ko chỉ đội nhà chung với nó, giờ còn đội cả club với nó sao, tôi muốn về nhà, huhu

-Xem kìa, xem kìa! Anh Kì Thiên kìa!! Phong độ quá!_“Kì Thiên?” tai tôi mở căng thu thập thông tin, tay chỉnh góc ống nhòm thẳng hướng Kì Thiên đang lấy tay lau mồ hôi trên trán “Khoan đã, tên này có nét gì đó quen quen”, tiềm thức trong tôi đánh động, muốn tới gần để nhìn cho rõ nhưng phải bó tay vì đang trước tôi, các hàng ghế trung tâm đã ngập kính người.

Đánh liều một phen, tôi rời chỗ, len thân mình trong đám người ôn tạp, bọn họ cứ một chút rú lên, một chút hò hét, điên quá thì chen nhau xô đẩy ko ngớt, khiến tôi thiếu điều muôn chết. Nếu hỏi đầu mới là địa ngục trần gian thì tôi sẽ ko ngần ngại mà hét vào micro xác nhận đó chẳng phải nơi nào khác mà chính là cái nơi khủng bố này. Người văn minh sao lại có những hành động đầy thú tính thế ko biết.

Tích cực đập mạnh đám người dưới chân, sau một hồi nửa sống thiếu chết áp dụng định luật lẫn lê bò trườn do nhà vật lí Hàn Tử Di vừa phát hiện chưa qua khảo nghiệm, cuối cùng tôi cũng có được một vị trí ở hàng ghế đầu tiên nhưng chẳng mấy thoải mái gì, vì chỉ cần cựa nhẹ một cái, tôi có thể bị đá văng ko thương tiếc ra ngoài với vận tốc ánh sáng vì tôi làm náo động nơi công cộng. Giờ thì công việc của tôi sẽ suôn sẻ hơn à xem, hehe.

Cười thầm một cái, tôi tiếp tục đưa ống nhòm ngắm zai đẹp. Đã đến lúc nghỉ giải lao, nên các thành viên club bóng rổ đều tạt vào sân ngoài ngồi uống nước, lau mồ hôi. Chỉ đợi có thế, bọn vịt trời bên cạnh tôi ko ngừng hô tên, hò hét những thiên thần phía dưới, khẩu hiệu cứ vậy mà bắn ra như đạn liên thanh.

Đảo mặt một vòng quanh sân, tôi toan ngắm giai tiếp thì bất ngờ, hình bóng to lớn của Kì Như đập vào mắt tôi, nó đang hí hửng cầm tờ giấy gì đó, đến bên cạnh anh trai nó-Hạ Kì Thiên, miệng cười roi rói như trúng vé số mặc dù đó là chuyện ko tưởng. Chiều tướng tờ giấy tội nghiệp trên tay nó, tôi phát hỏa nhận ra đó chính là tờ giấy “bán thân” nó đưa tôi kí, trong lòng lửa giận phừng phừng bốc cháy.

“Vậy là nó chưa đưa, thế thì...” Những mưu mô toan tính trong tôi hiện ra chất cao như núi, tôi ân huệ ban tặng ình một nụ cười chiến thắng rồi nhón người dậy, cổ nhảy ra khỏi hàng ghế này mà chạy đến rứt rồi xé quách cho đỡ gập ác mộng. Nhưng người tính ko bằng trời tính, đương lúc lắt léo trên thành phân cách, chưa kịp vận nội công phi thân nhảy xuống đã có người đẩy mạnh vào lưng tôi. Bất ngờ, tinh thần đang nâng cao cực độ thì cả người tôi đã như cục đá rơi tự do theo một đường parabol tuyệt đẹp...

Song song cùng lúc tôi nhảy qua thành phân cách tự tử, một tên con trai phía dưới bỗng dưng cao hứng ngẩng cổ lên trời nốc nguyên chai nước, chưa kịp để hần uống xong giọt cuối cùng, cả thân thể tôi 45 kg ko câu nệ rơi xuống người hần, đẩy hần từ ngồi trên ghế ngã chổng vó xuống dưới đất, chết ko kịp ngáp. Sừng người một tí tì tì có mấy đầu chỉ khoảng 10 phút thôi, tôi hoảng hồn định thần lại mới nhận ra, người đang làm gối êm nệm ấm, miệng còn sặc sụa nước, cho tôi chính là cái tên ngàn đời ko chịu bỏ phận sự này, kể tôi vừa giúp thanh lí đôi bitít-Lăng Tử Thần

“Sao hần lại ở đây??” Hàng ngàn dấu hỏi to đùng từ trên trời rơi xuống chêm chệ ngồi trên đầu tôi, thật tệ nhưng mà lại hay. May mà tôi đã hóa trang từ đầu đến chân nên với khoảng cách này hần khó có thể nhận ra, mà nếu đã thế, hay là...

Nghĩ xong làm liền, tôi ko thềm rời đi mà trở người ngồi phịch trên người hần, nguyên rửa cho hần chết. Đang tính lột áo hần cho hần nude trước mặt bọn hám trai thì chợt tôi nghĩ đến việc quan trọng lúc này cần phải làm, tờ giấy “bán thân” của tôi đang từng bước, từng bước tiến về phía Hạ Kì Thiên. Ko còn thời gian chơi trò trẻ con với Lăng Tử Thần nữa, tôi quay người chuyển mục tiêu, mắt qua cặp kính đen chiếu

tướng tờ giấy, vận hết nội công bao năm tu luyện một mạch phi đến chỗ Kì Như, tay sẵn sàng giơ ra phía trước để chụp.

Rầm! _Đau đớn xoa xoa cái lỗ mũi ăn trầu loang lỗ máu, tôi chợt nhận ra, tôi đây, tiến ko tiến, lùi ko lùi, chân sau có gì đó vương vướng, ngoảnh mặt nhìn lại mới thấy Lăng Tử Thần-mặt mũi sát khí ùng ùng quả rất hợp với cái tên cha sinh mẹ đẻ đặt cho hần-đang lấy tay túm chặt chân mình theo cái kiểu dễ hiểu lắm, “Cưng ơi, dừng đi”. Tức giận hóa hồ đồ, quyết tâm ko để cho bất cứ ai phá chuyện tốt của mình, tôi điên tiết đá mạnh vào bụng hần một phát đảo ngược quá trình tiêu hóa làm toàn bộ chỗ nước lúc nãy hần nốc vào phun ra như vòi nước ở công viên, nhân lúc hần đau đớn mới vùng chân phóng lẹ đến chỗ Kì Như

Như có linh cảm thì phải, Kì Như ko biết luyện võ công gì, né người tránh sang một bên điệu nghệ. Còn tôi, vận tốc quá lớn, gia tốc cực đại, dù ko ai muốn mà vẫn lao thẳng về phía trước chẳng kìm được, thiếu chút nữa đâm sầm vào vách tường tóe máu lên gỗ cửa ông trời. Cũng may, có cánh tay ai đó đã kịp ôm eo tôi lại, trong tình hình cấp bách, tôi tạm phá lệ cho hần ta lợi dụng, nể tình hần cứu tôi mà ko tính toán chuyện sau này. Choáng váng trước nguy cơ đột tử hơn 99% lúc này, sức lực cạn kiệt, cả người rũ ra như con chim chết ù tụt vào tay ai đó mà thần thái biến sắc, dạ dày lỏng lẻo như vừa ngồi tàu tốc hành tưởng chừng như sắp nôn ra cái bánh sandwich mới thanh lí hồi sáng. Đau ở chỗ khi tôi đang còn mơ màng thì chiếc kính xinh đẹp đã ra đi ở đâu đó vĩnh viễn ko quay trở lại, để tôi hiện nguyên hình cực thê thảm trước bàn dân thiên hạ.

Kì Như thấy tôi thế, ko những ko hỏi han, còn đem cả thùng dầu ném vào lửa:

-Ôi! Ta cứ nghĩ người chuẩn đi đâu, té ra người ko chịu được nên đến trước hả?

-...._“Ko chịu được cái con khỉ ấy, người nghĩ ta ra nông nổi này là vì cái lí do điên rồ đó hả” Ko còn sức để nói, tôi ***** trong ý nghĩ

-Chắc! Thích quá còn giả vờ_Nó vỗ lưng tôi cái bốp rõ đau_Lại còn bay thẳng vào tay anh ta nữa cơ chứ, coi bộ mặt lù đù vác cái lu mà chạy, ghê thật.

-..._Máu trong huyết quản cùng acid trong dạ dày tôi sôi lên sùng sục, tôi thề tôi mà ko tự tay xẻo cái lưỡi hay suy diễn của nó thì tôi ko làm người, chỉ làm human

Khi tôi đang cố đứng thẳng người dậy, ko muốn làm phiền người anh em một lò mà ra của nó, thì Hạ Kì Như, đã như một thằng cha trọng tài vô duyên trong trận boxing, cầm lấy tay tôi, giơ lên cao xác nhận kết quả trận đấu, hét lớn đến inh tai nhức óc:

-Xin giới thiệu với các bạn, đây là người quản lí mới của club bóng rổ, nắm trong hay hàng trăm công thức nấu ăn tuyệt đỉnh

“Hơ, người muốn nói thức ăn cho người hay động vật thế?” Ko còn sức lực phản đối, tôi phóng điện truyền suy nghĩ đang nằm chềnh ềnh trong đầu bằng mắt sang nó. Thế nhưng, cái miệng phát thanh vãn dậm của nó vẫn cứ thế phát huy, lôi kéo sự chú ý của hàng trăm hàng ngàn con mắt đổ dồn về.

-“Thông minh vốn sẵn tính trời; Pha nghề thi họa đủ mùi ca ngâm. Cung thương lầu bậc ngũ âm; Nghề riêng ăn đứt hồ cầm một trương”_Thường thì nó học văn rất tệ hại, sao giờ xuất khẩu thành thơ, hử chút là lại đem truyện Kiều ra ngâm, ra chế thế này.

Vừa nghe xong cái câu giả dối 100% đó, tất cả các mĩ nam trong club đều đưa mắt nhìn tôi đầy kì vọng, dĩ nhiên trừ 3 tên ko biết trời cao đất dày là gì, trong khi lũ hám trai lại nả ánh mắt hình viên đạn như súng hồng giết người diệt khẩu, làm tôi vừa vui vừa thấp thỏm ko biết tận số khi nào.

- Đặc biệt, có thâm niên 2 lần làm ** em, được cấp bằng thế giới với cách thức chăm nom mới lạ, sáng tạo, hiện đại và cực chu đáo tận tình, Hàn....Từ...Di _Đang cao hứng nghe Hạ Kì Như yêu quý tặng mình lên chín tầng mây, chợt thêm một tiếng phụt nước mạnh mắt đã đâm sầm vào tai tôi, làm tôi bất giác ngoảnh đầu, bắt gặp ánh mắt như lòe cả ra của thằng em_chị gái yêu quý của Hàn Gia Minh, hohohohohoho

Nghe đến đây, những ánh mắt hình viên đạn đáng sợ kia ko biết từ khi nào đã dọi đi hần, ái mộ nhìn tôi, hóa ra, cái tiếng chị gái của Hàn Gia Minh cũng được giá đấy chứ, thôi thì tạm thời nhận máu mủ với nó vậy, chẳng thiệt gì.

-Nào, chào mọi người đi cưng_Kì Như vỗ bộp bộp lên vai tôi, đau à nha

Thoáng nhìn thấy những ánh mắt triu mến thân thiện của các mĩ nam dành ình, tôi e lệ, làm mặt ngượng ngừng cúi đầu vẩy tay

-Chào mọi người

“Yeah! Cuối cùng mình cũng có club rồi! Hehe! Khoan đã! Chẳng phải Lăng Tử Thần bảo tôi vào club nào, 1 tuần sau sẽ đeo túi nải giải tán sao. Thế chẳng hóa club trai đẹp này sẽ giải tán à, đến lúc đó thì...biết ngấm zai ở đâu trời”

7. Chương 05 Part 1

Chương 5: Hàng xóm...

-Đây! Của người nè!_Kì Như đặt trên bàn tôi một đồng truyện to dùng trước khi về chỗ cất cặp, mắt nó ko ngừng nháy nháy tạo dáng cùng bờ môi căng mọng cười rõ tươi, làm như thể ban phát ân huyệt cho trẻ em đói nghèo ấy_Bồi thường chuyện hôm qua cho người đó

-Vậy sao?_Tôi bĩu môi, đã cố quên cái chuyện nhục như con cá nục ngày hôm qua rồi, vậy mà con bạn vô tâm này lại dám tàn nhẫn lấy que cời lò khơi ra khiến cơn bực được chôn sâu dưới đáy dạ dày trào lên ko nhân nhượng phong tỏa toàn thân làm tôi bức bối khó chịu vô cùng. Quay mặt đi chỗ khác, tôi làm vẻ trịch thượng_Người nghĩ ta là ai chứ hả? Dám lấy chỗ này mua chuộc ta ư? Người xem thường ta quá đấy, Hạ Kì Như!

-Thôi mà! Dù gì cũng đâu thiệt, chỉ là cùng lúc gặp 2 oan gia, nhà người còn may chán_Kì Như đưa tay đập lên vai tôi một phát chấn động trời đất, giờ thì tôi đã hiểu tại sao mình lại lùn thêm chứ ko hề nhích lên nửa phân rồi, ăn tiếp vài quả của nó nữa, chắc tôi sẽ thành người lùn trong truyện cổ tích mất, nổi tiếng ko tổn sức tổn của

-Ko phải 2, là 3_Tôi hùng hồn tuyên bố, tay chìa ra ba ngón dí sát vào mặt Kì Như để đôi mắt vừa loạn vừa cận của nó nhìn cho rõ

-Sao 3?_Nó hất tay tôi, ra chiều khó hiểu

-Hàn Gia Minh, Hạ Kì Thiên và Lăng Tử Thần, cả 3 đều là oan gia chui chung một xó, ko đội trời chung với Hàn Tử Di ta, _Đương lúc tôi đang đập bàn, khẩu khí hùng hồn tuyên bố, thì cái tên oan-gia-3 ko biết từ lỗ nào chui lên đã đứng sừng sững trước mặt tôi. Liếc tôi một cái rõ ổn, hần lạnh nhạt lách vào chỗ của mình, đặt cặp xuống bàn rồi mở đường máu ra khỏi lớp.

-Hần sao thế?_Kì Như kéo tay tôi, nhỏ nhẹ hỏi như thể nếu tên hung thần ấy nghe thấy chắc chắn sẽ lấy dao chọc tiết nó vậy

-Để vài bữa ta đi học khóa tâm lí học rồi về nói cho người nhá_Tôi khoanh tay chép miệng hứa hẹn, xem cái bộ dạng đi đứng khó khăn của Lăng Tử Thần mà trong lòng ko khỏi ko để ý “Hần bị sao thế nhỉ”

-Này!_Tôi bé miệng giọng như con kiến gọi Lăng Tử Thần, vô thức kéo kéo tay áo hắn

-..._Ko thèm trả lời tôi một tiếng, hắn im lặng cúi đầu đọc sách ra vẻ thư sinh, mắt cũng chẳng đảo nhìn tôi lấy một cái

-Này!_Bực bội, tôi kéo mạnh tay hắn, thực sự rất muốn hắn nhìn tôi, chỉ một cái thôi, để biết trong hắn tôi vẫn còn tồn tại, dù chỉ là cái bóng

-Tránh ra!_Hắn hất tay tôi, quát, nhỏ nhưng lạnh lẽo, ánh mắt giận dữ cứ nhằm hướng tôi mà đã kích vô tình rồi bỏ đi, đến quyển sách trên bàn cũng ko thèm gấp lại.

“Chẳng nhẽ mình đã làm gì khiến hắn giận?” Ý nghĩ trong tôi cứ gọi là như nước biển, nhiều vô kể nhưng tóm lại đều cùng chung một chủ đề chính “Tại sao Lăng Tử Thần lại có thái độ như vậy với tôi”. Bản tính tò mò cộng với rảnh rỗi ko có gì làm, tôi quyết định thêm một lần nữa hành nghề thám tử, lì lợm bước theo

cái bóng cao lớn đang ngả xuống hành lang, vừa đi vừa xem xét cảnh vật xung quanh. Được một lúc, Lăng Tử Thần dừng lại trước một căn phòng, hẩn lạnh lùng mở cửa rồi đưa cả thân thể lọt vào trong, còn chẳng quên đóng cửa lại. Điều này khiến hồ nghi trong tôi đã nhiều càng thêm nhiều.

Chạy đến thật nhanh, ngược nhìn lên bảng tên “Phòng y tế” to đùng, tôi mơ hồ nghĩ ngợi “Hắn đến phòng y tế làm gì? Chẳng nhẽ bị bệnh?” Sốt ruột, tôi đánh liều xâm phạm quyền riêng tư của người khác, đưa tay áp sát cánh cửa trắng muốt, cố gắng dùng nội lực thâm hậu của mình thu nhận thông tin từ bên trong theo các phân tử gỗ truyền ra ngoài.

Chắc! Khá im ắng, thậm chí cả một tiếng nói cũng chẳng có, đầu óc siêng liên tưởng bậy bạ của tôi lại bắt đầu dựng lên những câu chuyện có thể xảy ra, mức độ nhạy cảm của nó cũng theo thời gian mà tăng lên vùn vụt.

-A...đừng mà...đừng mà__Sặc! Tôi vừa nghe thấy gì thế này!

Ko tin nổi vào những gì mình nghe được, tôi mở căng tai hết cỡ, cố tập trung đầu óc để nghe cho thật rõ, xác nhận nguồn thông tin vừa truyền vào màng nhĩ của mình.

-A...đừng mà...đừng mà...

Rõ...rõ ràng là cái tiếng này, ko sai vào đâu được. khuôn mặt xinh đẹp của tôi bắt đầu biến sắc một cách vô tội vạ, từ bình thường chuyển sang đỏ lựng như cà chua chín, cuối cùng được thể tái mép như người bị si đa. Chưa bao giờ tôi được nghe mấy cái từ đó một cách chân thực ko qua chỉnh sửa bởi công nghệ thông tin như thế, nên vừa có chút xấu hổ, lại vừa có chút rùng mình gai cả lông gà, lông vịt. Điều tôi ko ngờ đến, chính là ở ngôi trường luật lệ, quy tắc thừa thãi này, tình trạng đồi bại, trái đạo lý luân thường lại có thể lộ hành ngang trắng trợn như thế, cảm giác thất vọng về một môi trường học tập trong sáng lành mạnh áp đảo lòng tin bấy lâu nay, khiến tôi có chút buồn buồn.

“Khoan đã, chẳng phải Lăng Tử Thần vừa vào đó sao?” Một dòng suy nghĩ nữa lại vô tình chạy qua trên đầu tôi. Khái niệm mặc kệ lúc này còn chiếm ưu thế giờ đã bị tôi chủ động chuyển sang phản đối kịch liệt. Nếu là người khác, tôi còn có thể chấp nhận mà lơ đi cho họ muốn làm gì thì làm, dù nếu ko có họ thì dân số thế giới vẫn bùng nổ như cơm bữa nhưng người ở trong lại là Lăng Tử Thần, bí thư “hoàn hảo” của lớp tôi. Hẩn ô nhục thanh danh tôi ko lo làm gì, vấn đề cốt yếu là việc làm của hắn lại một bước bôi nhọ danh tiếng nứt trời nứt đất mà bọn lớp tôi kiệt sức lắm mới gây dựng được thì tôi nhất định phải ngăn cản trước khi mọi chuyện ko hay bị vỡ lở. Vì lớp 10C8 thân yêu mên yêu, hi sinh một mình tôi nào có xá chi.

Lòng yêu lớp bốc lên trong tôi ngàn ngàn như khói tỏa ra mỗi khi bà tôi den lửa nấu nước, trở thành động lực hòa cùng nội công thâm hậu đẩy toàn bộ sức mạnh lên hai chân, 1 cước tung đòn lên ko đập mạnh cánh cửa phía trước, tạo thành âm thanh vang dội chấn động tất cả nghi phạm đang ở trong, khiến chúng mặt mày cứng đờ, chỉ biết trợn mắt há hốc mồm nhìn đáng võ tựa phượng hoàng múa của tôi.

Vênh mặt lên trời, tôi lấy ngón trỏ vuốt mũi một cái rồi đưa mắt nhìn “đôi gian phu dâm phụ”, vài phút sau cũng há hốc mồm trợn mắt nhìn bức tranh bên trong căn phòng. Trời ạ! Lăng Tử Thần trần truồng khoe phần trên của mình thì tôi ko ngạc nhiên mấy, thứ làm tôi ngạc nhiên chính là người đang ngồi lên cạnh, tay đang xoa phần bụng hẩn giấu chân của hắn lại là một bà bác sĩ già tóc đã phát phơ chút bạc. Ko lẽ, “đôi gian phu dâm phụ” lúc này là Lăng Tử Thần và bà già ngoài 50 tuổi. Thất vọng tràn trề, tôi nuốt nước mắt vào trong, oán trách Lăng Tử Thần con gái đã ko buông, giờ ngay cả một bà già cũng ko tha. Thế giới đúng là có nhiều điều bí ẩn cần khám phá, hix.

-A...đừng mà...đừng mà..._Cái tiếng nhạy cảm ban nãy từ đâu đó phát ra phá tan bầu ko khi tĩnh lặng, đưa mắt tìm kiếm mới biết được nó bắt nguồn từ cái mỏ nhọn hoắt của con vẹt trong lồng trên của số phát ra. Vậy là, những gì tôi căng tai nghe được...lại hóa tiếng của con vẹt đang tập nói sao? Tổ tông ơi, gì mà như hài kịch thế kỉ XX thế này

-Cậu tới đây làm gì?_Lăng Tử Thần-kẻ đáng chết hàng vạn lần-lên tiếng, ném ánh mắt dò xét về phía tôi.

-Hơ? Tôi...tôi_Tôi giật mình như kẻ trộm bị bắt quả tang, ấp úng một lúc mới tìm được đề tài để chuyển, chứ nếu hẩn mà biết tôi xông vào vì hiếu lắm chẳng hóa tôi từ đào đất chôn mình à_A! Sao cậu lại ăn mặc kiểu đó trước thanh thiên bạch nhật thế hả?

-Hỏi làm gì? Mà tôi đóng cửa lại rồi, chính cậu xông vào đấy chứ _Hắn cột nhả, khước miệng cong nhẹ

-...Tôi..._Lí lẽ quá sắc bén, đúng là mặt dày, tôi hoàn toàn chẳng biết làm gì ngoài việc im lặng là vàng

-Thôi thôi! Đừng cãi nhau nữa _Bà bác sĩ già cười hiền, ánh mắt dịu dàng hết nhìn Lăng Tử Thần rồi nhìn tôi một lượt, vừa bước chân ra cửa vừa để lại câu “trăng trời” _Hai em cứ từ từ nói chuyện đi nhé, cãi nhau hoài tình cảm dễ sứt mẻ lắm

“Sứt mẻ tình cảm? Tình cảm đâu mà sứt chứ?” _Tiểu tinh linh bé nhỏ chui ra từ đầu tôi, đặt móng lên vai thể xác nó vừa rời khỏi, ngả người mắng mỏ, cái đuôi cứ lượn qua lượn lại thấy ghét

-Mặc...mặc áo vào cho tôi! _Chỉ tay về phía hắn, tôi áp ứng mặc cho trái tim phản đối kịch liệt

“Đã ngắm đâu mà bắt người ta đóng lại chứ!”

“Người gì óc não như quả nho thế, người ta mặc áo vào lấy đâu mà chiêm ngưỡng, mất cả hứng”

Hội đồng bỏ lão hồn chiến ra sức ***** mắng mỏ trắng trợn chủ thể là tôi, quả thật, tôi cũng muốn thể chứ bộ, nhưng ko thể để hắn nghĩ tôi là kẻ hám zai được, mặt mặt thấy mờ.

-Được thôi, nếu cậu giúp tôi một chuyện _Hắn trả treo, coi cái mặt điển trai mà lòng dạ toàn rắn với rết, dám cả gan đưa đề nghị với tôi cơ đấy.

-Chuyện gì? Nói nhanh đi!

-Giúp tôi... _Hắn đứng dậy, tiến lại gần, đầu ghé sát vào tai tôi, tiếng nói cũng hơi thở phất ra bên tai thật nhẹ nhưng lại đủ để hâm nóng mặt mày tôi...xoa bóp

-Hả? _Tôi tròn tròn mắt, hàng loạt hình ảnh ko hề trong trắng lướt qua trên đầu, trình diễn thời trang

-Xoa bóp! Hiểu chứ?

Mẹ ơi! Hắn muốn tôi xoa bóp kìa, đây là một từ khá nhiều nghĩa nha, tôi nên hiểu theo nghĩa đen hay nghĩa bóng đây

-Nghĩa...nghĩa bóng?

-Tùy cậu hiểu _Hắn cười, ko chịu xê ra lấy nửa phân

-Ko! _Tôi tức giận, hắn cho tôi là loại con gái đứng cột điện đấy hả?

-Sao lại ko? _Hắn tỏ vẻ ngạc nhiên trong khi cái mặt hắn lại biết rõ nguyên nhân “Biết rồi con giả vờ”

-Ko là ko mà! _Tim bị ép đập dữ dội, cả người theo quan niệm tự vệ, chân thêm một cước phóng về phía người hắn, nhưng chưa kịp chạm đích đã bị hắn túm chặt lại, lơ lửng giữa ko trung

“Hắn ta dám túm chân thiếu nữ!” _Tiểu tinh linh đang ngồi trên vai tôi lên tiếng báo động, hội đồng bỏ lão trong người vừa nhận được mật báo đã um tùm cả lên, tự động ngả mũ bán nước

“Ngón tay hắn đẹp quá, vừa thanh vừa mảnh”

“Khoảng cách này quá gần, phiêu ghê”

“Mở tiệc đề”

Tôi tự hội, bọn chúng là tinh linh của tôi hay của người nào nhập vào xác tôi thể ko biết

-Hôm qua 2 cú, giờ thêm 1, cậu muốn giết người à? _Hắn cười như ko cười, hỏi tôi, khoảng cách nhích lên lúc này vẫn là zero

-Hôm qua? _Tôi tròn mắt ngây thơ, thánh thiện như thể mình hoàn toàn vô tội

-Ko nhớ à? Nhờ cậu mà giờ tôi phải ngồi đây xoa cao, vừa mới tìm được người thích hợp thì lại bị cậu dọa cho chạy mất, chẳng nhẽ muốn phủi hết trách nhiệm

-Xoa cao? Ko phải chứ? Chỉ có 2 cú vào bụng thôi mà, đừng phóng đại _Tôi thốt lên chê bai, ko ngờ người bề ngoài thì khỏe mà lại là kẻ nhát cày sợ đau

-Ồ, nhẹ thật đấy, nhưng thêm cú vừa nãy của cậu nữa là tôi có thể lên thiên với tổ tông rồi đấy

-Xí! Ai bảo cậu nói ko rõ nghĩa

-Ko phải ko rõ nghĩa mà do đầu óc cậu quá đen tối, toàn thứ tầm bậy

-Cậu?...

-Nếu ko muốn bơi cao thì ra ngoài dùm đi, mặt cậu giờ đỏ hơn *** khi rồi đấy_Hắn trả lại tự do cho chân tôi, thôi ghé sát mà tiến lại giường bệnh, khoát tay đuổi tôi

-Cái đồ đáng chết! Bơi cao cho nhiều vào, lần sau ko phải 2 mà là 3 đấy_Tôi giận dữ, đe dọa nạn nhân trước khi phóng như bay về lớp, có chút gì đó hơi hơi thất vọng, nhưng mà quá đủ cho ngày hôm nay rồi... Người ta nói “thiên tài thường hay làm nhiều chuyện ngu ngốc”, lúc đầu tôi cũng chẳng mấy tin cho lắm vì nghĩ rằng đó là suy nghĩ của những người bình thường ghen ghét nên áp đặt thế thôi, nhưng giờ thì tôi hoàn toàn gật đầu ủng hộ cái chính kiến đó rồi. Điển hình là hội đồng thiên tài lớp 10C8 tôi đây, nhân lúc thầy cô cho nghỉ một tiết tự học, bọn chúng đã ko ngần ngại tổ chức ngay đại hội ORO toàn lớp làm thú tiêu khiển dốt thời gian. Thể lệ cuộc thi thật chẳng công bằng tẹo nào, thí sinh tham gia phải được kiểm nghiệm chính xác về giới tính, đàn ông 100%, qua các vòng đấu loại trực tiếp 1 chọi 1 chưa kể có người ngoài ngửa ngay ra tay giúp đỡ để tìm ra người thắng cuộc cuối cùng, phần thưởng là một hộp kem lạnh to dùng ở căngteen do các thành viên thua cuộc còn lại chung tiền mua và một phần quà đặc biệt cực bí mật chút nữa sẽ bật mí. Đại hội Oro vừa mới phát động đã có hàng loạt cánh tay của các nam nhân 100% trong lớp đăng kí dự thi. Với tôi mà nói, điều này chính là sự sỉ nhục của các chị em phụ nữ, xã hội hiện đại ko phân biệt đàn ông, đàn bà, vậy mà trong cái lớp nữ nhiều hơn nam này, quy củ đó vẫn được đề cao. Tức mình nhưng chẳng thể làm gì, tôi tài năng có hạn nhưng thủ đoạn thì vô biên, mở đôi mắt to tròn liếc nhìn tấm bảng ghi danh sách người thi, cố tìm ra tên nào có thể đồ trước vẻ đẹp khuynh thành của tôi, rủ rê hòng chiếm đoạt hộp kem lạnh lôi cuốn kia. Nhưng nói thật, chả có tên nào xứng đáng để tôi nhọc công dùng mỹ nam kế cả, toàn một lũ xí trai mà kiêu ngất trời, chỉ còn mỗi một người duy nhất đáng để tôi làm điều đó thì lại là oan gia thứ 3, Lăng Tử Thần, cái tên dù có động đất hay núi lửa phun trào vẫn thản nhiên đọc sách tỉnh bơ.

-Này!_Tôi nhỏ nhẹ khều khều hắn, đành phải thử một lần mới được, ko vào hang cộp làm sao bắt được cộp con,vì đại nghiệp được thưởng thức hương vị mê li của hộp kem tôi đã nhỏ dãi thềm từ lâu, liệu cũng chẳng chết ai

-Chuyện gì?_Hắn lần này ko để tôi đợi lâu nữa, lạnh lùng hỏi mà mắt cứ dán vào mấy trang sách đang ghét kia, làm tôi thiếu tí nữa xé tám đời tổ tông nhà họ sách rồi

-Chơi đi_Tôi hí hửng, nói lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ hắn, ko quên nháy mắt đưa tình_Trò này vui mà, vừa nâng cao trí tuệ nè, lại vừa có phần thưởng cực hấp dẫn nữa chứ, cậu là đàn ông 100%, ko tham gia người ngoài nghi ngờ thì phiền lắm á

-Vậy cậu là người trong?_Hắn rời mắt khỏi trang sách, nhìn tôi hồ nghi, nụ cười cực đều hoàn hảo trên môi hắn y như chất độc ko mùi ko màu ko vị thâm nhập vào tứ chi lục giác của tôi, đỡ người toàn tập.

-...

8. Chương 05 Part 2

-Đừng nhìn tôi kiểu đó, nếu ko tôi sẽ hiểu nhầm cậu mê tôi đấy

-Mơ đi_Tôi-có thể nói là người có phản xạ cực kì nhanh nhạy trong những trường hợp bị nói trúng tim đen-ko biết từ lúc nào, tay đã lăm le cuốn vở nháp nặng trĩu, lí trí chưa kịp ngăn cản thì đã thuận theo trời đất lấy vũ khí đập cái bốp lên khuôn mặt đẹp zai rục rở trong nắng trưa của Lăng Tử Thần, văng hào quang trong quanh hắn cũng từ đó mà tắt ngấm, u muội ko còn nhưng cảm giác sợ hãi và hối hận một lúc ủa về khiến tôi đau đớn. Thế đấy, giờ thì kể cả cái vỏ hộp kem cũng đừng mong hắn rộng lượng cho tôi hướng hồ là cả hộp kem.”=

-Lăng Tử Thần_Tiếng lớp trưởng-kẻ dẫn đầu một lũ thiên tài bất bình thường- lên tiếng, như vị cứu tinh từ phương xa đến giúp tôi thoát khỏi móng vuốt yêu quái của Lăng Tử Thần, cười tươi như hoa nở_Chơi ko?

-Sao lại ko?_Ko chần chừ do dự, Lăng Tử Thần đưa từng ngón tay mảnh dẻ của mình giật quyển vở nháp ra khỏi mặt, 1 lần phi thẳng người bạn thân yêu thuở cấp sách đến trường của tôi lên phía bục giảng mà ko thèm ngó mặt chủ xin phép, làm máu nóng trong tôi sôi lên ngàn ngút

-Được rồi! Tôi xin tuyên bố với tất cả các thí sinh và người ngoài cuộc, đại chiến ORO toàn quốc lần thứ nhất chính thức mở màn.

Đầu xỏ vừa cất lời tuyên bố, hàng loạt thí sinh dự thi bắt đầu vác bút đi chiến, Lăng Tử Thần cũng vậy, trước khi ra đi hắn còn dám liếc nhìn tôi một cái thể muốn bảo rằng “Nhìn anh đây nè” khiến tôi thiếu điều phụt máu mũi vì cử chỉ đó của hắn quá ư menly nhưng đáng tiếc, mối thù hắn gây ra cho tôi còn lớn hơn cả vẻ đẹp hút hồn của hắn cho nên đừng mong tôi sẽ để hắn yên giật giải quán quân nhé...

Khi vào một trận đấu nào đó, 2 thứ bạn cần phải có chính là trí tuệ và sự tập trung cao độ, Lăng Tử Thần cũng là con người nên dĩ nhiên ko thể thiếu những thứ quan trọng đó. Ăn ko được thì đập đổ, để hắn ko có cơ hội lấy hộp kem đó phe phẩy trước mặt, tôi quyết định vượt rừng ko mai danh ẩn tích nữa, nhảy vào cuộc khuấy đảo sự tập trung của hắn. Với vỏ bọc giúp đỡ “bạn cùng bàn”, tôi chăm chú xem thể trận hắn và địch bày ra, chốc chốc lại nhiệt tình chỉ trỏ vào mảnh giấy tội nghiệp chẳng chịt o với x, hăng say mở đường cho Lăng Tử Thần, luôn tiện cố tình làm hắn phân tâm mà thua thảm bại

-Đây nè!

-Trời ạ! Đã bảo là chỗ này mà, thấy chưa?

-Cậu ngốc thế, lỗ nó ăn thì sao?

Phá hoại mà khí thế của hắn chẳng hề thấy giảm đi tẹo nào, tôi đâm ra chán nản mệt mỏi, clo trong miệng từ lúc nào biến thành hơi nước bay lên ko trung làm cổ họng khát khô cháy rất, nên đành từ chức ngoan ngoãn làm dân tình xem hắn đánh. Được một lúc, cơn hăng lại lên nồng, tay chân ngứa ngáy ko ngừng lại liều mạng nhảy vào cuộc với thành ý hết sức rõ ràng mà quên mất tiêu động cơ chính, tích cực làm cánh tay đắc lực cho hắn. Vì thể lệ cuộc thi ko cấm trợ tá giúp đỡ nên đương nhiên hắn có quyền đi tiếp vào vòng trong và cuối cùng giật giải. Thay vì tức giận tự trách bản thân, tôi lại cho phép mình vui vì thắng lợi của hắn, tất nhiên ko quên cầu hắn nể tình tôi có công có sức mà chia tôi một nửa, như thế mới là hợp tác đôi bên cùng có lợi chứ.

-Mời bạn Lăng Tử Thần, nhà vô địch giải ORO toàn quốc lần thứ nhất lên bục nhận giải thưởng_Ông anh lớp trưởng quả dai sức, hết này giờ mà giọng vẫn chót vót lên tận mây xanh, trang trọng mời Lăng Tử Thần, nụ cười cũng chẳng hề méo đi

Theo lời mời, Lăng Tử Thần bước lên trong ánh mắt ngưỡng mộ của đồng bào 10C8, cái mặt lạnh tanh của hắn được thể cứ vênh lên khiến sự phẫn nộ ban nãy trong tôi lại ulla về. Nói đi nói lại, người giành giải đầu phải tôi chứ, ai dám chắc người như hắn sẽ phóng khoáng chia cho tôi một nửa hộp kem đó, chỉ chi cũng chỉ có tôi tự nuôi ảo tưởng một mình, điên khùng giúp hắn.

Xác nhận Lăng Tử Thần đã đứng đúng vị trí trung tâm, lớp trưởng mừng rỡ nhìn mọi người phía dưới, vừa nói vừa cau giờ khiến ai nấy đều căng tai hồi hộp chờ đợi

-Bây giờ, tôi sẽ công bố giải thưởng đặc biệt giành cho quán quân hôm nay của chúng ta, xin các bạn ột tràng pháo tay, để tôi có động lực nói tiếp

“Trời ạ! Sao hắn ko tặng quách hộp kem trước đã rồi muốn nói gì thì nói nhỉ, chung quy hắn tự làm khó mình chứ có ai bắt hắn phải vắt kiệt clo ra mà nói đâu, mắc gì cần động với lực, rõ là bày vẽ thừa thãi” Tôi thầm bĩu môi, nói là ko quan tâm nhưng thực ra tôi rất muốn biết món quà đặc biệt ấy là gì, lỗ như còn phần thưởng to lớn nào đó nữa thì sao. Kinh tế lớp tôi chẳng phải loại giàu sang nhưng ko thể nói là thiếu thốn, mua thêm một món cũng chẳng phá sản được.

-Mời hoa khôi lớp ta, Đặng Chiêu Anh lên đây một chút_“Hoa khôi? Chẳng nhẽ...?” Tôi tròn mắt nhìn Chiêu Anh diễm lệ nhẹ nhàng bước lên bục, vai sánh vai đứng bên cạnh Lăng Tử Thần ko chút cảm xúc.

Có dạo tôi nghe dân buôn đưa đồn Đặng Chiêu Anh thăm thương trộm nhớ Lăng Tử Thần, nhiều lần bày tỏ tình cảm rất rõ ràng nhưng đều bị cái tên ngu ngơ khờ khạo đó lơ đẹp đi, lại còn thêm chuyện tôi với hắn gần đây khá “thân mật” nên cô nàng nhiều lần tinh thần suy sụp, thành tích cũng kém đi nhiều, ko lẽ lại là thật. Cho nên giờ bọn lớp tôi mới thừa nước đục thả câu giúp đỡ hai người này tiến triển thêm một quan hệ mới? Lấy lại phong độ cho Đặng Chiêu Anh? Cũng phải, nếu Đặng Chiêu Anh cư đồ Lăng Tử Thần-iceboy của P&P-chẳng hóa cô ta lên giá sao, danh tiếng cứ gọi là bay ngút ngàn

Nghĩ đến đây, lòng tôi có chút khó chịu. Đặng Chiêu Anh dù gì cũng là một cô gái tốt, công dung ngôn hạnh, cầm kì thi họa có thừa, vậy mà vệ tinh đi theo đầy rẫy ko thích lại đi tia cái tên trời đánh Lăng Tử Thần này, đúng là, phận hồng nhan bạc mệnh. Theo con mắt tinh đời của tôi, hai người này hoàn toàn ko hợp, có yêu nhau rồi cũng chia tay liền

-Hai người đẹp đôi quá nha!_Hùng “tếu” lớn tiếng khẳng định, khùng khùng tự vỗ tay bôm bốp mà ca thán

-Phải đấy, một cặp trời sinh, haha_Cái bọn siêng ăn nhác làm kia hưởng ứng theo, hết lời khen ngợi khiến tôi cũng phải ngượng thay cho 2 người đó.

”Trời sinh ư? có mà trời diệt ấy! Đẹp đôi chỗ nào chứ, giống đôi dưa lệch hơn, một bên là mỹ nữ khuynh thành nước đổ, một bên lại là sói đói lột cừu, càng nhìn tôi càng thấy mắt bọn bạn mình đang dần có vấn đề, thần kinh cũng càng ngày càng giảm sút trầm trọng theo năm tháng

-Được rồi!_Lớp trưởng ra oai trấn an dân tình, nhìn Lăng Tử Thần và Đặng Chiêu Anh một lượt rồi nở nụ cười hắc ám_Giải thưởng đặc biệt dành cho quán quân hôm nay là...được cùng khai hộp kem với hoa khôi lớp ta và tất nhiên, phần ăn chung là ko thể thiếu, haha.

-Bốp! bốp!_Bọn lớp tôi chỉ đợi có thế vỗ tay vang dội như sóng dậy, hò hét chờ xem kịch hay sắp diễn ra mà ko thèm nghĩ đến cảm giác của tôi lúc này: suy sụp hoàn toàn.

“Đấy, đấy, người có công giúp Lăng Tử Thần thắng lợi giật giải là tôi đây, là cái người đang nằm rũ rượi như hổ mất cánh đây nè, đáng nhẽ người khai đầu tiên, ăn đầu tiên phải là tôi mới đúng, vậy mà, Đặng Chiêu Anh, sức ko góp mà công cũng chẳng có, có sao lại được cơ chứ? Càng nghĩ càng thấy vô lí hết sức, thà rằng chỉ mỗi Lăng Tử Thần tự khai tự ăn còn được, đằng này...chẳng nhẽ nhan sắc của tôi ko bằng nó, ầm ỨC QUÁ.”

Ném ánh mắt ăn tươi nuốt sống chiếu tướng lên Lăng Tử Thần, tôi hận mình ko thể làm nứt mảng trần nhà phía trên đầu đôi trai tài gái sắc kia, để nó rớt xuống đè bẹp bọn chúng đi cho hết ăn với uống, mắt công tôi ngồi khóc hao tổn biết bao nhiêu là nước.

Dường như biết tôi đang nhìn, Lăng Tử Thần cũng quay đầu lại nhìn tôi, khóe môi nhẹ cong chứa sự gian tà. Hắn đang cười nhạo tôi kìa, chắc hắn vui lắm khi thấy tôi toàn thân chấn động thế này mà. Lửa giận trong tôi lại phun lên ngùn ngụt như nham thạch trong lòng núi lửa, lòng dạ cồn cào như thiêu như đốt, tôi lăm bằm nguyên rửa. “Lăng Tử Thần, người thử ăn xem, ta thề ta sẽ lấy kéo xóp nguyên cái lưỡi của người, về ngâm rượu uống cho bổ tức, có giỏi thì cứ ăn đi, đến lúc đó đừng trách ta vô tình”

-Nào, hai người, khai đi!!_Lớp trưởng đưa hộp kem dúi vào tay Đặng Chiêu Anh kèm theo cái nháy mắt tinh nghịch.

Trong tiếng reo hò như sấm dội của dân tình 10C8 và tiếng oán thán nhỏ nhoi ko có trọng lực của tôi, Lăng Tử Thần và Đặng Chiêu Anh, cặp đôi hoàn hảo, cùng nhau vai kề vai bóc vỏ khai hộp kem hết sức tình cảm, lại còn dám liếc mắt đưa tình với nhau khiến tinh thần tôi bị đả kích mạnh, tim đập thình thịch, mặt mũi nóng lên như cơm nguội bị hâm ấy.

Phần gay cấn đã đến, Đặng Chiêu Anh, lấy hai cái thìa nhựa chia một để lại ình, một đưa về phía Lăng Tử Thần rồi e lệ đưa hộp kem cho hắn giữ. Trong lúc tôi đang sửa soạn đồ nghề chuẩn bị làm rượu ngâm lưỡi thì hộp kem từ trên bàn tay Lăng Tử Thần vô ý rơi xuống đất, đổ hết phần kem ngon béo ngậy bên trong ra sàn nhà.

Lớp tôi im bật trong mấy phút, chả ai bảo ai chỉ biết liếc nhìn đôi trai tài gái sắc rồi đến hộp kem vô tội dưới đất, thâm tâm đều phẳng phất chút tiếc nuối, một phần tiếc cho Đặng Chiêu Anh phần còn lại tiếc cho hộp kem chưa kịp ăn đã về với tổ tông. Còn tôi, tất nhiên là...điên đứt cả ruột: điên vì chưa có cơ hội ném

thử xem mùi vị có giống thiên đường ko, diên vì số tiền phải chi trả cho hộp kem đó ra đi vô ích nhưng tôi cũng rất vui, cuối cùng, ông trời cũng có mắt, tôi ko được ăn thì đầu đến lượt Lăng Tử Thần và hoa khôi 10C8 ăn chứ

Cười khẩy một cái nhìn Lăng Tử Thần mặt vẫn tỉnh bơ như ruồi, tôi ra vẻ tiếc nuốt thay cho hắn, ánh mắt khiêu khích “tội nghiệp chưa kìa” ko ngăn ngại truyền thẳng vào ko trung cho hắn nắm bắt. Có lẽ vì vậy, hắn cũng nhếch khóe môi nhìn tôi đáp trả, vẻ đẹp cùng sự tự tin song hành ẩn hiện trong đôi mắt đen sâu thẳm kia làm tôi xuyết chút nữa nghi ngờ việc vừa rồi hoàn toàn là chủ ý của hắn. Mặc kệ, dù gì kế hoạch của tôi cũng được coi như thành công phân nửa, chẳng cần gì phải tiếc nữa cả, giờ thì tôi có thể yên tâm mang bộ truyện đầu tiết Kì Như đưa cho nghiền ngẫm rồi

Theo lịch của nhà trường, club bóng rổ của chúng tôi được phép hoạt động vào các ngày thứ 2, 4, 6, do đó, hôm nay là thứ 5 nên tôi ko phải làm việc, tranh thủ về sớm đóng cửa đi tây thiên thỉnh kinh (nói khoa trương nhưng thực ra là mở lò ngâm cứu truyện). Khi tiếng trống đầu tiên vừa cất lên, tôi đã phi thân như bay phóng ra khỏi trường chạy một mạch như bị ma đòi đến trạm đợi xe buýt gần nhất chờ xe đến. Thở hồng hộc ngồi phịch xuống ghế, tôi lơ đãng đưa mắt nhìn dòng người vội vã qua lại, mới 2 giờ mà người trên đường đã tấp nập hẳn, nhưng so với giờ cao điểm thì vẫn là hạng tôm tép. Đang ngắm xem có anh trai nào đẹp giai đi qua ko, chợt tôi thấy một bóng dáng quen quen đang đến gần chỗ mình. Lăng Tử Thần với cái mũ đen bụi che gần hết khuôn mặt, hai tai đeo earphone cùng chiếc ba lô đen viền đỏ lắt lẻo một bên vai ngồi xuống hàng ghế của tôi, khoảng cách nhắm tính lúc này chừng 1 mét.

Nghi hồ nhìn hắn hồi lâu mà chẳng thấy hắn phản ứng gì, tôi buông xuôi trở lại làm công việc đang dở dang, ngắm trai, cho tới khi chuyển xe buýt cần đến cũng đã đến. Chưa kịp leo lên xe giành chỗ, Lăng Tử Thần như quỷ nhập thân lướt qua tôi leo lên xe nhanh chóng, thoáng há hốc mồm nhìn bóng dáng cao lớn của hắn che hết tầm nhìn, tôi bực bội leo lên xe, đảo mắt tìm chỗ thích hợp. Cũng may, vì nhanh nhẹn lên xe trước nên chỗ ngồi trống cũng nhiều, toan đi về cuối xe tìm nơi có cửa sổ, chợt tay tôi bị ai đó nắm chặt kéo lại, lời mạnh khiến cả thân thể ngã nhào lên một hàng ghế nào đó, lúc tờ mờ phát hiện kẻ vũ phu đó là Lăng Tử Thần cũng đã muộn, hàng người đi sau tôi đã chiếm hết chỗ, giờ thì, một là ngồi an phận thủ thường, hai là đứng đưng đưa nhảy múa cùng xe. Hix

-Sao cậu dám..._Tôi hét nhỏ, mặt nhăn lại nghiêm trọng

-Ko ăn hả?_Lăng Tử Thần đưa về phía tôi một hộp kem nhỏ chặn họng

-Cho tôi sao?_Tôi nghi ngờ nhìn hắn, khuôn mặt điển trai thường ngày vênh lên giờ lại thánh thiện đến đáng sợ, khiến tôi có chút hối hận vì đã đề cao cảnh giác với hắn

-Ko ăn thì thôi_Hắn rút tay lại, toan bốc ra xử hộp kem tại chỗ

-Tôi ăn_Tôi vô thức giật lại, nói thật, tương lai tôi phải nhờ Kì Như giúp bỏ hộ cái thói thấy thức ăn là sáng lên mới được, nếu ko có ngày vác họa vì nó mất

Chăm chú bóc vỏ hộp, tôi chẳng thèm quan tâm Lăng Tử Thần đang lấy earphone của mình áp lên tai tôi, cúi đầu cúi cổ xúc từng miếng rõ to bỏ vào miệng kéo lở lịch sử vừa nãy lại tái diễn thì một tim lăm. Ngón được hai ba miếng, tôi quay đầu sang phía Lăng Tử Thần, trơ mắt nhìn hắn đang từ từ dựa đầu vào vai tôi mà ngủ. Theo phản xạ, tôi định lấy tay đẩy hắn ra, nhưng nghĩ lại việc hắn cho tôi kem nên đành cho hắn lợi dụng vài phút, dù sao cũng có qua có lại. Khoan đã! Té ra, hắn để tôi ngồi đây là có dụng ý muốn tìm một người cho hắn dựa để ngủ, đúng là cao siêu, bắt tôi nhận hối lộ trước rồi mới nêu điều kiện. Hừm, quả là kẻ thù của Hàn Tử Di tôi có khác, mưu mô hơn người y chang tôi

Hơi thở của hắn đều, thật đều, phì phò phả vào phần da ở cổ tôi, khiến mỗi lúc mặt tôi ko ngớt nóng lên. Chẳng biết ma xui quỷ khiến gì, tôi lại lấy điện thoại, tự sướng một cái rồi nhìn tấm ảnh có tôi và hắn ở phía trong, lặng người đi. Từ bao giờ, Lăng Tử Thần đã trở thành phần tử luôn hiện hữu trong tôi thế này nhỉ, dù có phủ nhận nhưng hắn đúng là ác mộng mỗi lúc đêm về của tôi.

Xe buýt từ từ dừng lại trước trạm kế tiếp, nhận thấy đã đến nơi, tôi nhẹ nhàng để đầu Lăng Tử Thần sang

phía kia dựa vào thành cửa sổ, rút earphone trên tai trả lại cho hấn rồi đeo ba lô lủng lẳng xuống xe. Cuối cùng, cái vai thân yêu của tôi này giờ mới như vì hấn đã được giải thoát và cái tên đáng ghét kia cũng chẳng còn lảng vảng nữa. Sung sướng hít sâu thở dài một cái, tôi vươn vai cho đỡ nhức rồi tiếp tục hành trình trở về tổ ấm thân yêu.

Những tưởng đã thoát nạn, nào ngờ cái tên đáng ghét kia vẫn cứ theo chân tôi mà bước đi, tôi quẹo trái hấn quẹo trái, tôi quẹo phải hấn cũng đưa chân quẹo phải y chang cái đuôi. Tức mình quay lại, tôi tra khảo, hai tay chống nạnh như mấy bà bán thịt heo ngoài chợ mỗi lúc cãi nhau:

-Muốn gì hả?

-Hỏi làm gì? _Hấn thờ ờ như thể việc hấn đi theo tôi là điều hiển nhiên đúng vậy

-Sao đi theo tôi? _Tôi bẻ ngón tay ko phải để ra oai đâu, chỉ là ngứa ngay nên bẻ cho vui thôi

-Tôi ko đi theo cậu _Nói xong, hấn tiến lại gần chiếc cổng gỗ trắng của nhà hàng xóm bên cạnh nhà tôi, thần nhiên lấy khóa mở rồi đi vào sân và tiếp đến là cánh cửa chính nhà nọ

-Ê, ai cho cậu tự tiện vào nhà người khác thế hả? _Tôi quát, lấy thân phận người hàng xóm thân thiện thể hiện uy lực, ăn trộm đạo này quả mạnh bạo, ban ngày ban mặt mà vẫn dám lén vào nhà người khác mạnh động kìa.

-Nhà tôi thì ko vào được à? _Xuất xong câu hỏi tu từ, người hấn lọt thỏm vào ngôi nhà đó, để tôi đứng lại trơ trọi một mình với dòng suy nghĩ ngây thơ

“Hấn vừa nói gì? Nhà hấn?”...

9. Chương 06 Part 1

Chương 6: Công việc thực sự

Thứ 6, cuối cùng cái ngày tôi chính thức ra mắt các anh chàng đẹp trai trong club bóng rổ ban C với thân phận dưới 1 người trên cả vạn người-quản lí-cũng đã đến sau nhiều ngày mòn mỏi chờ đợi. Thay xong bộ đồng phục nữ tính của P&P bằng chiếc áo sơ mi caro tay lỡ đen đỏ đi cùng short jeans, vừa đơn giản, vừa cá tính phù hợp với công việc chạy đôn chạy đáo của mình, tôi chăm chút chải chuốt lại mái tóc đen dài hơi rối, bước chổng sang một bên đứng chắt tomboy đang thịnh hành. Khi đã chắc chắn vẻ đẹp quốc sắc thiên hương của mình có thể quật ngã một con kiến, tôi xách ba lô và túi quần áo ngủ ngụy bước từng bước về phía club thân thương, trong đầu ko ngừng mơ tưởng khung cảnh mình được các chàng hoàng tử tuần tú ngồi ngồi chăm sóc, bảo vệ, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa mà nở nụ cười hạnh phúc ko ngớt.

Đang say sưa thả hồn lên chính tầng mây, chợt một bàn tay lạnh lẽo của ai đó thô bạo đập mạnh lên vai làm tôi giật nảy mình hét lớn, tóc tai dựng đứng như bị điện giật chỉ thiếu khói từ đầu tỏa ra. Dù ko thấy được bộ mặt sát khí trùng trùng của thủ phạm nhưng tôi dám cá kẻ cả gan đã thương tôi chắc chắn ko chỉ vô tình đụng một cái hay đánh nhằm người, âm mưu đầy mình thì đúng hơn.

-Ra này giờ người trốn ở đây hả? _Kì Như đứng đứng sau lưng tôi vòng tay trước ngực, khuôn mặt lăm lăm tấm mồ hôi từ từ tối sầm khi tôi quay mặt lại, dáng vẻ nghiêm trọng hỏi _Đi đâu này giờ?

-Người muốn tìm ta ngừng đập chết tại chỗ sao? _Tôi giận run vuốt ngực, lấy lại hơi thở đều rồi mới làm mặt nghiêm nếm lại cho nó

-Ừ, ta muốn giết người đến nỗi gan ruột trào cả ra rồi này. Rốt cuộc người làm gì này giờ hả, điện thì ko chịu bắt máy, chạy đi tìm thì chẳng thấy đâu, hơn 30 phút lượn quanh trường dò tín hiệu của người đến một bờ hơi tai vậy mà giờ người mới chịu thò mặt ra. Đừng nói với ta này giờ người bị Tào Tháo rượt nhá,

ta có tin đâu_Vừa lau mồ hôi lặn dài trên trán, Kỳ Như vừa tuôn ra một bài ca thán tràng giang đại hải. Ko biết nó học ai mà nói nhiều như thế ko biết, nếu là học ở tôi thì...còn thông cảm được

-Thì ta có nói ta bị Tào Tháo rượt đầu, người cũng phải cho ta thời gian thay áo quần, chẳng chuốt một chút chứ. Dù sao cũng là lần đầu ra mắt với mấy anh, chí ít phải cho ta gây ấn tượng tốt một chút, lỡ lọt vào mắt xanh ai đó thì sau này người mới có cơ hội ăn kẹo mừng, gặm thịt gà quay_Tôi chu môi đưa ra lí lẽ, nói thật, mục đích có một mà lí do thì...nhiều vô kể.

-Ta điên vì người mất _Đưa tay day day thái dương, Kỳ Như nhặt mặt, đôi mắt mệt mỏi của nó nhìn tôi bất lực như thể tôi vừa gây ra lỗi gì lớn lắm khiến nó ko thể dung tha được ấy.

-Ta ko nghĩ mảy điên vì chuyện con con này đâu_Tôi xoa cằm, ra vẻ hình sự. Với người như Kỳ Như mà nói, chắc chắn phải có chuyện gì đó khinh khỉnh lắm nó mới thốt ra câu tự nhận ngu ngốc đó, nếu là về chuyện tình cảm, điều đó ko thể bởi nó chưa yêu bất cứ ai nhưng nếu liên quan đến Hạ Kỳ Thiên, xem ra cái này thuyết phục hơn

Bốn năm gặm bút đến trường với Kỳ Như, ko phải người trong nhà nhưng chúng tôi cũng đã coi nhau như chị em, mọi tính nết, cách ăn nói, sở thích và tình cảm của nó, ko khoa trương làm gì nhưng thú thật tôi đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Chuyện của Hạ Kỳ Thiên cũng vậy, hơn ai hết tôi là người thứ 3 biết tường tận và cũng chính là người nó tin tưởng nhất giao phó quãng đời còn lại của anh nó. Bởi với nó, thà để Hạ Kỳ Thiên sống ko có tình yêu với tôi còn hơn chìm đắm trong đau khổ vì một người đã ra đi ko bao giờ trở lại. Do đó, việc duy nhất khiến con người luôn tự tin thái quá vào bản thân như nó có thể tự làm nhục chính mình trước tôi chỉ liên quan đến một người...và người đó...có số phận giống tôi.

-Hạ Kỳ Thiên..._Im lặng hồi lâu, Kỳ Như mới chịu mở miệng, đôi mắt thất thần dường như đã bị dòng nước mặt tràn về, chưa xốt

-Anh ấy bị làm sao?_Tôi cuống cuống nhận ra sự việc nghiêm trọng đến mức nào khi giọt nước đầu tiên trên khóe mắt Kỳ Như rơi xuống, vỡ tan trên tay tôi. Quả thực, Hạ Kỳ Thiên và Hạ Kỳ Như, hai con người này bề ngoài suốt ngày mưu mô tính toán đâm chọt lẫn nhau nhưng thâm tâm lại hết sức yêu quý đối phương. Nói thật, tôi có chút ghen tị, bởi lẽ, cũng là người trong nhà, vậy mà tôi và Hàn Gia Minh lại... Nghĩ mà xót xa phận đời quá. Nếu bạn dám ra đường hét lên trời đất Hàn Gia Minh yêu quý người chị song sinh Hàn Tử Di, đảm bảo bạn sẽ bị nó khủng bố đến điên rồi tạt axit lúc nào ko biết đấy. Tốt nhất nên im lặng là vàng đi.

-Anh ấy chưa bao giờ đến muộn hoặc nghỉ hoạt động ở club mà ko có lí do...nhưng...hôm nay...

-Nói đi đi bà nội_Nôn nóng, tôi đưa tay lau vội lên khuôn mặt tèm lem nước mắt hòa cùng nước mũi của Kỳ Như, nhìn bàn tay đầy hỗn hợp chất lỏng, lòng kêu lên than oán sao mình lại ga lăng thế.

-Điện thoại tắt máy, mặt mũi chẳng thấy đâu, hỏi chỗ nào người ta cũng bảo là ko biết_Kỳ Như dúi đầu vào lòng tôi, ra sức khịt khịt vào cái áo sơ mi caro mà ko thêm nể nang chủ nhân của nó. Hết tay rồi đến áo, tôi thiếu điều muốn nôn ra tất cả mọi thứ ban trưa mình mới nhét vào bụng khi chiêm ngưỡng thành quả của con bạn thân, tay càng đẩy nó ra thì nó càng...cố sức sấn vào mới chết. Huhu

-Thế...thế giờ người tính sao?

-Còn sao nữa, giờ là lúc người phát huy sức mạnh tiềm tàng của mình rồi đấy_Kỳ Như đẩy mạnh tôi ra, chỉ trỏ, lời nói phóng ra trịch thượng như giám đốc sai vặt nhân viên quèn vậy. Muốn đánh nó mà ko dám

-Gi chứ?

-Đối với một quản lí, đó là công việc đầu tiên cần phải làm để chứng tỏ mức độ chuyên nghiệp của mình. Hãy thể hiện ọi người thấy người có thể làm tốt hơn bất cứ ai đi. Chạy hết tốc lực và lôi ông anh trai tội nghiệp của ta về đây, ngay lập tức, ta sẽ cố thương lượng với quản lí ngân khố ko trừ tiền của người, thế nào?_Lau khô hết nước mắt, Kỳ Như hăng giọng thuyết phục tôi.

-Được! Người cứ tin ở ta_Phản xạ có điều kiện với chữ “tiền” đúng là rắc rối, chưa kịp suy nghĩ gì, tôi đã co cẳng chạy đi tìm kẻ mà tôi vốn chẳng biết giờ đang trốn ở đâu trong cái trường cánh cò bay lá bay la này chỉ vì nghĩ đến việc ko bị trừ lương cho tội đi làm muộn. Thua tôi luôn.

Học học!_Thở hắt, tôi dựa người vào tường, mắt dờ dẩn nhìn Hạ Kỳ Thiên đang đến gần, lòng muốn cầm dao chọc tiết anh ta ghê rợn.

Sau gần 30 phút co chân chạy hết tốc lực như bị chó rượt tìm Hạ Kỳ Thiên, cuối cùng, với sự thông minh tuyệt đỉnh ko ai sánh kịp, Hàn Tử Di tôi đã hoàn thành công việc đầu tiên thiết yếu phải làm của một người trợ lý chuyên nghiệp - áp tải thành viên về club. Theo những gì Kỳ Như truyền đạt cho tôi, thành viên của club bóng rổ là tổ hợp lười biếng trên cả lười biếng, chỉ cần ko có người đến đưa họ đi, họ có thể biến mất trong chớp mắt cùng hội bạn sa đọa vào một bữa tiệc hoành tráng nào đó hay phóng xe tự kỉ phượt phượt đến phê trên đường quốc lộ mà ko cần biết các thành viên còn lại đang mòn mỏi mong ngóng chờ tin trở về của mình. Trong những ngày sống thiếu quản lí trước đây, để duy trì hoạt động ổn định của club, người trực tiếp làm công việc này ko ai khác là Hạ Kỳ Thiên, nhưng giờ đã có tôi nên trong chớp mắt, mọi gánh nặng đều đổ dồn lên đôi vai gầy bé nhỏ này, thật đau đớn. Đôi lúc cảm thấy mình đang bị lợi dụng, song lại dằn lòng ko được phép nói ra, nếu ko, hàng đồng fan cuồng của bọn họ sẽ ko nể nang tôi cùng giới tính với chúng mà bỏ qua việc đánh hội đồng đâu.

-Em đến đây làm gì?_Hạ Kỳ Thiên nhìn bộ dạng thảm hơn ăn mày của tôi, nở nụ cười thân thiện đáng ghét.

-Tìm anh chứ làm gì_Tôi đáp cộc lốc, tưởng anh ta ở đâu, té ra ngồi lì trong phòng hội trưởng hội học sinh ban C hơn 1 tiếng mới chịu chui ra, hại tôi sức lực giờ cũng chẳng còn mà lê về nhà

-Tìm? Sao phải tìm chứ?“Trời ạ! Sao tôi biết mà anh hỏi tỉnh bơ thế”

-Anh mất tích, điện thoại ko nghe, Kỳ Như lo quá bảo tôi đi áp tải anh về đồn

-Gi? Rõ ràng anh nói với nó anh đến phòng hội trưởng mà_Hạ Kỳ Thiên tỏ vẻ ngạc nhiên, đưa ngón tay trở trở vào đầu suy nghĩ

-Sao? Kỳ Như biết anh ở đây?_Tôi ngẩn người, ko tin nổi vào những gì mình đang nghe thấy. Chẳng lí nào Kỳ Như biết anh ta ở đây mà suốt suốt đến tìm tôi nhờ giúp được, kiểu gì thế.

-Thật mà, mấy người trong club cũng biết, chỉ trừ em vì lúc đó anh ko thấy em có mặt

-Vây...vây...là..._Cơn tức nghẹn lên tận cổ khiến khóe môi tôi mấp máy ko thành câu. Rõ rồi, Hạ Kỳ Như, nó dám chẳng bẫy lừa tôi vào tròng, khóc lên khóc xuống chỉ là để câu kéo tính thương cảm nơi tôi, khiến tôi ngây ngốc hăng say đi tìm anh nó mà thôi. Tất cả cũng chỉ vì đại nghiệp có một chị dâu nghiêng về phía mình, nó sẵn sàng bán rẻ tôi ko thương tiếc...Sao hồi trước tôi lại kết bạn với nó làm gì nhỉ?

-Trông em tệ quá đi mất_Hạ Kỳ Thiên đưa tay vuốt vuốt sửa lại mái tóc rối bung đầy mồ hôi của tôi, gương mặt điển trai dịu dàng nhưng mạnh mẽ của anh ta tiến lại gần tôi, chìm trong ánh sáng chiều khiến vẻ đẹp đó càng thêm mờ ảo như một chàng thiên sứ lạc lối chốn trần gian_Chắc tìm anh mệt lắm nhỉ?

-A! Ko có gì?_Tôi khiêm tốn khoát tay nở nụ cười gượng gạo, hai gò má ửng hồng lên thấy rõ. Nếu anh ta tiến sát thêm một cm nữa, tôi sẽ ko kiềm chế được mà phụt máu mũi ngất xỉu mất, lạy chúa tôi.

-Vây à? Trẻ quá rồi ta

-..._“Giờ anh mới biết trẻ hả?”

-Này quản lí, đằng nào cũng muộn rồi, hay chúng ta “trốn học” đi chơi nhé!_Hạ Kỳ Thiên tinh nghịch nháy mắt với tôi, nụ cười hắc ám vương chút trẻ con ko khỏi làm tim tôi loạn nhịp.

Mơ màng say đắm trong vẻ đẹp của Hạ Kỳ Thiên, tôi vô thức gật đầu đi theo tiếng gọi con tim, để mặc anh ta kéo đi đâu thì kéo, chỉ cần nơi đó có gương mặt đẹp trai đó là tôi thỏa mãn lắm rồi.

Tiếng gió biển mặn chát tạt vào tai tôi vù vù, cả cơ thể tôi đổ nhào về phía Hạ Kỳ Thiên, tựa vào bờ lưng rắn chắc, đưa vòng tay ôm chặt eo anh ta ko buông, sợ nếu mình lơ đãng sẽ bị ngã xuống đường bê tông khi nào ko biết. Chiếc Moto Guzzi với vận tốc cực lớn xé gió đi về phía biển rồi dừng lại trên bãi cát. Hạ Kỳ Thiên nhìn tôi lảo đảo như gà say rượu chật vật xuống xe chợt bật cười lắc đầu:

-Lần đầu đi mô tô hả?

-Lần đầu ngồi sau thôi_Tôi khó chịu trả lời, ôm cái bụng ruột gan lộn tung phèo cùng thục xuống bờ cát mịn, ai oán nhìn từng làn sóng vỗ vào mà thấy ngộp. Tôi thề, nếu ko phải bắt đắc dĩ, tôi sẽ ko bao giờ đi hăng xe ôm tệt hại này thêm 1 lần nào nữa, dù có đem nghìn vàng triệu bạc đến cũng đừng mơ.

-Vậy em biết lái mô tô?_Hạ Kỳ Thiên nghi hoặc hỏi tôi, nhìn cái mặt là biết anh ta ko tin mà.

-Hỏi làm gì?_Đưa tay day day thái dương, tôi cởi bỏ chiếc mũ bảo hiểm nặng trĩu, đã lâu quá rồi chưa đội lại mũ mô tô nên cảm giác lạ lẫm lại tràn về như lần đầu mới làm quen.

-Em hẳn thật đấy_Ông anh Hạ Kỳ Như ra vẻ phán xét rồi quay người trải từng bước dài về phía biển. Theo những gì tôi biết, chỉ có kẻ mang nỗi phiền muộn mới vác xác đến đây ngóng gió trời lồng lộng, đôi khi loạn quá mới hét lên thật to cho vơi đi nỗi đau thôi. Nếu vậy, chắc chắn Hạ Kỳ Thiên cũng đang có khúc mắc trong lòng, dẫn tôi đi theo bất quá là để phòng lúc uống rượu giải sầu say như chết sợ ko có ai đưa về, một mình một nơi bị trấn lột chẳng biết lấy ai mà kêu. Tóm lại, chẳng có dụng ý tốt, người gì lắm mưu nhiều mô y chang con bạn thân đáng ghét dám bán rẻ chị em Hạ Kỳ Như thế ko biết.

-Anh chắc gây thù với nhiều người lắm nhỉ?_Tôi lồm cồm bò dậy đi theo Hạ Kỳ Thiên, những lúc thế này, tôi nhất nên theo sát anh ta 24/24 chứ ko thôi, anh ta mà nổi khùng lên tự thủ tiêu mình thì...chắc, chắc cả đời tôi thành góa phụ mất

-Sao em lại nói thế?_Hạ Kỳ Thiên ngạc nhiên chăm chú nhìn tôi, mặt ngậy ra thích thú thấy rõ

-Thì ăn nói thẳng quá chứ sao. Nói thẳng cũng tốt nhưng nhiều khi vô ý, anh sẽ làm cho người khác tự ái, làm tổn thương lòng tự trọng của họ. Từ đó, họ để cao cảnh giác, tránh ko tiếp xúc với anh, lâu ngày, khúc mắc càng lớn dần và xem anh là kẻ thù, có lúc sai người đi xử anh cũng nên á_Tôi vừa lải nhải phân tích, vừa bước thêm vài bước đứng cạnh người phía trước, mắt ko thôi ngắm nhìn những đợt sóng vỗ tan trắng xóa

-Vậy à? Nãy giờ anh đâu nói thẳng_Hạ Kỳ Thiên cười tiếc rẻ, đoạn thở dài một tiếng

-Ko nói thẳng chẳng nhẽ nói mĩa_Khó chịu, tôi lăm bầm, lão già này thật khó chọc tức được

-Anh rất thích những người hiểu chuyện như em đấy

-Anh..._Tôi tức muốn học máu nhưng khổ nỗi máu trong người lại quá ít, đành hẹn khi khác. Sau này gặp Kỳ Như rồi tính cả anh lẫn em luôn một thể

-Em dễ giận nhỉ?

-Anh đang nói thẳng hay nói mĩa thế hả?

-Tùy em muốn nghĩ sao thì nghĩ_Đúng là oan gia thứ 2-kẻ dám bắt tôi còng lưng kì cọ sân bóng-có khác, dù có đắc đạo thành tiên thì mối thù giữa tôi và anh ta cũng ko thể xóa nổi. Cho tôi rút lại toàn bộ lời khen lúc trước nhé.

-Anh đang có tâm sự?_Đứng một chút mới thấy mồ, tôi quay người ngồi xuống bãi cát gần đấy,xắn tay áo lên chuẩn bị thi công xây dựng lâu đài cát. Đôi lúc, cũng nên rời xa hiện thực trở lại tuổi thơ một chút, con người sẽ thấy sáng khoái hơn nhiều.

-Sao nghĩ vậy?_Hạ Kỳ Thiên thôi ngắm biển, hướng mắt nhìn tôi bọt cát rồi lắc đầu ngán ngấm

-Thì lần trước khi anh bị đá cũng ra đây tự kỉ mà_Tôi ko chịu uốn lười bầy lần trước khi nói, vô tình rước họa vào thân mà vẫn ngây thơ tập trung xây lâu đài cát

-Bị đá?_Hạ Kỳ Thiên mặt mũi tối sầm, toát khí lạnh vây quanh người tôi

-Chứ..._Toan khẳng định lại lời mình nói, tôi chợt nhớ đến lời dặn dò của Kỳ Như lúc trước, với người như Hạ Kỳ Thiên mà nói, việc bị một cô gái đá tởm chính là nỗi sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời của anh ta đến nỗi dù cô gái đó có xin lỗi hàng trăm vạn lần, anh ta vẫn thẳng thừng tuyên bố “có cô ko có tôi” rồi bỏ đi. Giờ tôi lại đem chuyện cũ rích này khơi ra, chẳng hóa thêm lần nữa đè bẹp cái sĩ diện vớ vẩn đó, chắc chắn sẽ lấy Kỳ Như ra xả hận cho coi. Dù thù mới còn nguyên, nhưng Kỳ Như, chỉ chi cũng là tri kỉ của tôi, ko nên trả thù bằng cách hèn hạ này, phải xử nó thâm hơn mới hả._À, em đoán thôi mà.

-Đoán?_Ko ngừng tỏa ra khí lạnh, Hạ Kỳ Thiên áp đảo tinh thần non yếu của tôi, khiến tôi áp ứng mà khai tuốt những gì mình nghĩ

-Thì người đến biển này, một là để tắm, hai là để giải sầu. Mà mấy người đến đây giải sầu lại thuộc hai nhóm riêng biệt: một bên vì tình, một bên vì gia đình. Hơn nữa, gia đình anh giờ lại rất yên ả hạnh phúc, chắc ko phải, nếu vậy thì chỉ còn nhóm đầu tiên thôi, vì tình. Kỳ Như nói anh rất lãng nhăng, thay bồ như thay áo, ko lí nào đá người yêu mà lại buồn đến nổi ra biển suy nghĩ chuyện đời được, bị đá thuyết phục hơn nhiều_Trời ạ! Tôi thực sự khâm phục khả năng lí luận sắc bén như giao của mình đấy. Cái tri tuệ của Gia Cát Lượng trong thế kỉ XXI này ngoài Hàn Tử Di tôi đây chắc ko có người thứ hai. Đừng vì điều hiển nhiên này mà há hốc mồm khen ngợi nhé, tôi ngưỡng mộ.

-Nói hay đấy_Hạ Kỳ Như khen đều tôi một cái rồi mỉm cười, tiến lại gần chiếc xe đen bóng dưới nắng chiều, vợ vội cái mũ bảo hiểm đội lên

-Ế! Anh đi đâu vậy?_Hoang mang, tôi hỏi với, vất cái lâu đài đang thi công dở sang một bên, chạy theo “Đừng nói anh ta muốn lên tầng thượng nhà cao ốc nhé”

-Tôi đây làm gì? Ko xây nhà nữa hả?

-Thì về_Tôi trả lời cộc lốc, cái này mà cũng phải hỏi nữa, thiệt là, thông minh lâu năm đờ não đột xuất

-Ko có phần đâu_Chưa kịp cho tôi hỏi tại sao hay phản ứng lại, Hạ Kỳ Thiên, lão già đáng ghét hơn tôi 1 tuổi cũng là oan gia thứ 2 trong bộ 3 ngõ hẹp của tôi, nhanh tay nhanh chân nổ máy vọt lẹ, để lại tôi trợn mắt luyến tiếc nhìn theo

Bóp chặt hai nắm tay, mặc cho từng chiếc móng trong suốt cứng ngắc đâm sâu vào da, tôi điên tiết dẫm mạnh lên nền chất xả giận. Từ trước tới nay, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một con người trên mức đề tiện như thế đấy, ngoài mặt giả vờ hiền lành nho nhã, trong bụng thì dao găm chặt đầy một bồ. Loại người như anh ta, tha thứ là sỉ nhục chính mình. Anh ta nghĩ bỏ mặc tôi ở nơi khỉ ho cò gáy này thì tôi sẽ chết queo nằm giờ xương sao. Đứng là quá xem thường bản năng sinh tồn của Hàn Tử Di tôi rồi, mở to mắt lên mà xem Hạ Kỳ Thiên, tôi sẽ cho anh thấy ai mới là cao thủ thực sự.

Ngồi thụp xuống cát, tôi lấy đôi dép của mình chôn sâu vào cái hố bên cạnh, cụp mắt xuống, vừa ngồi bó gối vừa lấy móng tay véo mạnh vào da thịt mình, trong đầu nhắm tịt

5

4

3

2

1

-Tử Di!_Tiếng lão già cùng tiếng động cơ xe máy tràn vào lỗ tai tôi.

-..._Ko nói gì, tôi vẫn cụp mắt xuống, ra sức véo chính mình, miệng cười khẩy ẩn ý

-Này!

-...

-Được rồi! Thua em, có chuyện gì hả?_Ko đợi được nữa, Hạ Kỳ Thiên nhảy xuống xe, nóng lòng chờ tôi trả lời

-Dép của em..._Tôi ngẩng đầu lên, mặt mày ửng đỏ vì mồ hôi vả ra giữa trời nắng nóng chứ chẳng phải vì nước mắt, tôi ko phải diễn viên Hàn Quốc nên việc khóc tức thì là chuyện lạ Việt Nam...bị một con chó bắt cóc rồi...huhu

-Trời ạ! Mỗi chiếc dép mà..._Lão già định nói gì đó nữa, nhưng thấy tôi cứ rúc mặt vào đầu gối nên đánh thôi, thở dài một cái rồi lên tiếng như anh hùng cứu mỹ nhân...nó chạy hướng nào, chỉ anh anh đi tìm dùm cho

-Ồ kia..._Tôi xuyết hét lên vì kế hoạch chót lọt, vừa khóc vừa cười chẳng đâu ra đâu chỉ đại một hướng nào đó...chân em nóng quá anh

-Đừng khóc nữa, mang tạm dép anh đi và ngồi đây, anh đi lấy lại cho em, ko được đi đâu đâu đấy_Dặn dò xong, Hạ Kỳ Thiên đưa người chạy về khoảng không nọ mà ngây thơ ko biết rằng, từ lúc nào, tôi đã moi ra đôi dép của mình, tiến lại gần chiếc mô tô đen bóng kia, kí ức tràn về...

10. Chương 06 Part 2

Chương 6: Công việc thực sự

Ai trong đời chả có một thời nông nổi, ngay cả Hạ Kỳ Như, kẻ chỉ biết nằm xó nhà lẩn qua lẩn lại trốn truyện, cũng sẵn sàng tuyên bố bỏ nhà đi bụi trước mặt ba mẹ thì đối với Hàn Tử Di tôi đây, chuyện đó ko phải là ngoại lệ. Nói sao nhỉ, trước đây, tôi cũng như đám dân chơi hà thành, tối đến phóng mô tô vù vù trên phố vuốt râu cảnh sát, nhưng ko phải để thỏa mãn ý muốn tung hoành vùng vẫy của bản thân, mà là để rút ngắn khoảng cách khác biệt giữa tôi và người đó. Những tưởng cái sở thích ko mấy hợp với tiểu nữ chôn khuê phòng đó sẽ ở mãi bên tôi, ko ngờ, nó lại theo bước chân người ra đi chìm vào dĩ vãng, bị tôi đóng kính trong một chiếc hộp nhỏ, chôn sâu dưới lòng đất. Và lúc này đây, dù ko muốn, nhưng theo một cách tự nhiên ghê rợn, tôi lại được tiếp xúc với cảm giác khoái trá cực đỉnh ấy, ko phải bên anh mà bên một người con trai khác, tiếc là, hình ảnh người cứ mãi hiện hữu.

Run sợ sẽ thêm lần nữa chìm vào hố sâu ko lối thoát, tôi nắm chặt tay thành nắm, nửa muốn chạm vào từng chi tiết tinh xảo trên con xe to sụ này để thỏa mãn cơn khát đang bùng cháy, nửa lại tự trách mình ngu ngốc sao lại để quá khứ chiếm lĩnh hết tâm trí. Giờ tôi là một người khác, ko phải Hàn Tử Di nông nổi gan lì ngày trước, mà là Hàn Tử Di chỉ biết đến lòng tự trọng. Vì thế, ko lí nào tôi lại cho phép bản thân mình thời đó quay trở về

Nghĩ rồi lại nghĩ, tâm trạng cứ dày vò lẫn nhau mãi khiến tôi mệt mỏi cho tới khi những thước phim bị Hạ Kỳ Thiên bắt nạt hiện ra tua đi tua, khơi gợi cơn giận trong tôi nổi lên tôi mới hít một hơi thật dài, quyết định vắt ngay cái bản tính nhu nhược chỉ biết tránh né quá khứ này đi, thuyết phục chính mình rằng bây giờ việc tôi làm ko liên quan đến Lâm Khải Phong mà liên quan đến việc báo thù rửa hận đòi lại danh dự ỉnh. Người như tôi, khi đã quyết tâm thực hiện một điều gì đó, nhất định sẵn sàng chơi bản để đạt được mục đích mình cần, giờ cũng vậy, do dự là thất bại.

Thù hận trấn áp lí trí, tôi đội mũ bảo hiểm, leo lên xe. Để tránh tông vào cột điện lúc bạn đang phiêu cùng xe, việc làm quen với một loại xe nào đó rất cần thiết, vừa đảm bảo an toàn cho người sử dụng, vừa thể hiện phong độ và đẳng cấp của bạn. Tỉ mỉ nhìn ngắm những linh kiện trên đầu nó, tôi vừa nhớ lại những kiến thức căn bản lúc trước Khải Phong chỉ cho vừa máy móc khởi động thử, làm quen dần với mọi thứ.

Loay hoay một hồi, cuối cùng tôi cũng nắm bắt khá rõ về cơ chế hoạt động của chiếc xe đời mới này. Đang thích thú tiến hành cuộc phiêu du đầu tiên sau nhiều năm giải nghệ, chợt Hạ Kỳ Thiên từ đâu chạy đến, giữ đuôi xe lại, miệng ko ngừng hét lên:

-Em đang làm gì thế hả? Xuống ngay, cái này ko phải đồ chơi trẻ con đâu

-Anh tránh ra đi, nếu ko bị thương đừng trách em_Tăng vận tốc nổ máy rền rền, tôi và chiếc xe lao về phía trước, lúi theo Hạ Kỳ Thiên mờ hời bắn ra như nước vừa bám vừa chạy theo sau y cái đuôi

-Hàn Tử Di, tắt máy và xuống ngay cho anh_“Quả là người ko bình thường, chạy như thế mà vẫn còn sức hét, Hạ Kỳ Thiên, anh rất xứng đáng đứng cùng hạng với tôi”

-Ko xuống, nếu anh ngon, cứ việc nhảy lên_Tôi hét lên trong tiếng gió, thách thức lão già tội nghiệp, đâu có điên dưng xe nhảy xuống để ổng mất công chửi một trận té tát ả

-Đừng trách anh đấy nhé!_Cảnh báo xong, Hạ Kỳ Thiên xuất chiêu Đại Bàng Tung Cánh, phi một phát nhảy vọt lên yên sau làm tay lái tôi chao đảo, nghiêng bên này ngã bên kia ko ngớt, thiếu chút nữa thì cả hai anh em vác nhau vào bệnh viện ăn cháo trắng.

-Anh điên à?_Tôi giậm giữ, cố tập trung điều khiển xe, lâu rồi ko lái, giờ tay nghề đã mòn theo năm tháng, hơn nữa chiếc xe này cũng ko dễ điều khiển, ngoài ra còn có nhiều nút kì quái chả biết có công dụng gì

-Người điên đầu tiên là em đây_Hạ Kỳ Thiên chỉnh lại dáng ngồi, sau khi đội xong mũ bảo hiểm, anh ta mỉm cười_Ko ngờ Hàn Tiểu Thư cũng biết lái mô tô đây, động trời thật

-Thôi đi!_Tôi bực bội loạn quá bấm lung tung mấy cái nút xanh đỏ tím vàng trên xe (Note: tác giả ko biết nhiều về loại xe này lắm nên khi chế, mong các bạn thông cảm nha), miệng thầm nguyện rửa sao nhiều nút thế

-Đừng!_Hạ Kỳ Thiên hét lớn vào tai khiết màng nhĩ tôi xuyết dứt tiêu, nhưng vận tốc âm thanh đâu bằng vận tốc của Hàn Tử Di tôi đây, ông anh nói xong thì tôi đã nhấn hết rồi còn đâu. Giờ thì căng thần kinh lên chờ xem công dụng thôi...

-...ừ...ó...à...i (Dừng nó lại đi)_Hạ Kỳ Thiên lấy hết sức bình sinh của mình, hét lớn nhưng vô ích, vận tốc gió thổi về tỉ lệ thuận với vận tốc xe cực đại lúc này đã át hết mọi âm thanh, chỉ còn lời thì thào của mỗi mình nó

-...à...ế...ào (Làm thế nào)!_Loáng thoáng nghe được, tôi cũng hét lên, giờ thì chẳng còn cách nào khác ngoài việc đâm quách vào ngôi nhà vô tội nào đó để nó dừng lại cho xong, chứ theo cái đà này, tôi e nào tôi sẽ bị văng ra từ hòng lúc nào ko biết

-...ờ...anh...í (Chờ anh tí)_Nói xong, Hạ Kỳ Thiên, dí sát vào người tôi, liều mạng đưa hai tay ngự ở eo bà chị đây sang nắm chặt hai tay tôi đang run lên về sợ.

Mồ hôi trên trán tôi bắt đầu vã ra, mùi kẹo bạc hà nồng nặc của vị tử thần đáng kính chốc chốc lại xông vào mũi khiến tôi rùng mình. Nếu như tôi còn sống, nhất định sau này tôi sẽ ko chơi liều thế này nữa. Thành tâm thề thốt với trời với đất một hồi, tôi mất nhắm lại phó mặc cho chúa định đoạt, sống mũi cũng từ từ cay xè đi. Giờ tôi mà ko khóc thì tôi ko phải là con người

Ko nói ko rằng, trong khi tôi nhắm mắt cầu Phật, Hạ Kỳ Thiên vẫn cố sức vươn người về phía trước nắm chặt tay lái, kê đầu vào cổ tôi, thở dốc từng đợt một, mồ hôi anh vã ra, theo gió rơi xuống lớp da ở cổ tôi lạnh toát. Sau một hồi than vãn thảo di chúc để lại cho bạn thân anh em họ hàng trong đầu, chiếc xe yêu thương kính mến, bằng một phép màu nào đó, từ từ giảm vận tốc rồi dừng lại. Cũng may, chúng tôi đang ở đường quốc lộ nên ko gặp nhiều người đi đường, nếu ko đảm bảo sau hôm nay, tôi, Hàn Tử Di và Hạ Kỳ Thiên sẽ được lên trang nhất các tờ báo lá cải với chuyện mục, cặp bài trùng giết người hàng loạt bằng xe mô tô mất. Nghĩ đến thôi mà thấy tương lai mình u ám

-Tử Di!, mở mắt ra đi_Tiếng nói của Hạ Kỳ Thiên thật nhẹ len lỏi vào tai tôi, đôi bàn tay to lớn của anh bóp chặt hai vai tôi đau nhói, ko ngừng lay mạnh

-Em chết rồi hả?_Chẳng nghĩ ngợi được gì, đầu óc tôi như món mì ý, rồi mù chẳng đâu ra đâu

-Chưa, có anh đây sao em chết được_Hạ Kỳ Thiên cười hiền, đưa tay xoa bẹo má tôi, nếu ko phải trong tôi đang tràn ngập lo sợ và biết hơn anh ta thì tôi đã lấy chân đạp lấy đạp để vào cái mặt đáng ghét đó ko thương tiếc rồi

-Em xin lỗi_Tôi cúi đầu, lí nhí từng chữ, chuyện này xảy ra hoàn toàn là lỗi của tôi. Biết nhận sai giờ chưa quá muộn, hơn nữa, lúc này tôi cần một tài xế đưa về nhà, cho nên, rào trước đón sau là rất cần thiết

-Vậy yêu anh nhé!

-Dạ?_Tôi giật mình, nào lại tê liệt

-Được rồi! Xem ra em đã trở lại bình thường. Giờ gì ngồi ra sau nào, anh sẽ đưa em về nhà_Hạ Kỳ Thiên nhấc bổng người tôi lên, đặt ngay ngắn vào phía sau rồi leo lên xe, lấy hai tay tôi quàng vào vòng eo anh ta, khi đã yên trí có người dựa vào lưng mình mới phòng xe đi về thành phố. Còn tôi, sau khi gây chuyện, chỉ biết tự sám hối bản thân bằng cách ngủ ngon lành

-Anh Kì Thiên, cứu em_Nhanh chân vọt lẹ, Hàn Gia Minh để mặc Lăng Tử Thần đứng một mình bơ vơ, chạy đến núp sau lưng Hạ Kì Thiên, lấy anh ta làm bàn đỡ. Nói thật, ko gặp nạn thì ko biết lòng người, ngày nào tên quỷ con này chả mang cây kiếm hồi cấp một ra phi lên phi xuống cầu thang múa máy với mấy con cún, còn lớn tiếng xưng mình là đệ nhất anh hùng kiếm, vậy mà giờ, xem kìa, xấu mặt chưa kìa, gặp nạn lại núp sau một người “yếu liễu đào tơ” như Hạ Kì Thiên, chẳng còn mặt mà mất nữa. Sau này ai mà hỏi nó có phải là em tôi ko thì bảo ko phải dùm tôi nhé.

-Nhục hơn con cá nục_Tôi bủ môi, thẳng thắn như ruột ngựa

-Vẫn còn đỡ hơn họ hàng lợn nhà chị đấy_Hàn Gia Minh ko biết chừng mực, thêm một lần nữa xát muối trái tim đang ứa máu của tôi_Anh Thiên, chị ấy giờ nặng hơn lần trước nhiều, anh nên nghĩ kĩ trước khi tự sa chân vào vũng bùn

-Mày..._Tôi điên tiết nhưng chợt nghĩ có gì đó ko đúng, liền tại chiến địa thắc mắc quân địch_Khoan, lần trước là sao?

Rõ ràng tôi chỉ mới gặp Hạ Kì Thiên mấy ngày trước thôi mà, sao lại lòi ra cái lần trước chứ. Nặng? Chẳng nhẽ anh ta tự tiện xem lí lịch tự bạch của tôi nên mới biết tôi nặng. Mà nặng cái gì chứ, 46 cân chơ mẩy, còn nhẹ chán

-Bộ chị quên cá vụ bị ngất xỉu tại chỗ vì ăn nguyên quả bóng à?_Tổ vẽ ngạc nhiên, Hàn Gia Minh từ từ giăng giãi, xong một câu mới tự dừng nổi đóa đưa tay đập cái bốp vào trán mình như thể có con muỗi xấu số nào đang thăm quan làn da mịn màng gần đấy vậy_Quên mất, lúc đó chị ngủ say như chết mà, có rứt tóc ngoáy mũi cũng ko tỉnh chứ đừng nói đến chuyện này

-Người nói rõ xem nào?_Bực bội vì thẳng quỳ con cứ úp úp mở mở, tôi quát thị uy

Vỗ nhẹ nhẹ lên vai Hạ Kì Thiên an ủi, Hàn Gia Minh tiếc nuối như thể tôi vừa cướp mất đời trai của đội trưởng nó:

-Thì lần trước, chị bị ngất nằm chổng vó dưới đất, anh Kì Thiên đã can tâm tình nguyện cắn răng vác chị về nhà. Lúc đó chị có biết em đây xót xa thế nào ko, thấy mồ hôi ảnh chạy đầm đìa ướt hết cả áo mà em thấy tội nghiệp ghê rợn, lòng ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa...

-Vứt ngay mấy câu trong Hịch tướng sĩ đi_Tôi nén giận, bình tĩnh khuyên nhủ trước khi nó bị đánh gãy răng vì tội ăn cắp bản quyền

Thì ra, kẻ cho tôi ăn quả bóng to tổ bố ấy, khiến tôi ko phản ứng kịp mà lăn quay ra đất, nửa đêm gọi điện đến kêu nhà phàn nàn về cân nặng khiếm tốn của tôi lại là Hạ Kì Thiên, anh trai duy nhất cũng là kẻ thù ko đôi chung trời, dẫm chung đất của tôi. Ông trời thật trớ trêu, cũng may tôi chưa nói lời cảm ơn với anh ta, nếu ko chẳng hóa phôi sự khờ khạo đại dốt của mình ra cho anh ta tiêu khiển. Giờ những khúc mắc về kẻ thù bí hiểm đã rõ, từ này về sau, tôi và anh, Hạ Kì Thiên, chính thức đứng giữa ranh giới thù hận, đừng có trách tôi vì những gì sắp xảy ra nhé.

Nhìn Hạ Kì Thiên lần cuối, tôi mỉm cười hiền hòa giả tạo, ko nói ko rằng quay phắt bỏ vào nhà. Trước khi cơn hận tràn vào thấm nhuần từng thớ thịt trên người làm tôi nổi khùng nhặt dao chém người, tốt nhất tôi nên lên phòng, đóng sập cửa lại, chuẩn bị đồ nghề tiến hành làm con rối nguyên rủa.

Tít! Đồng hồ đeo tay của tôi khê vang lên một tiếng, báo hiệu sắp đến lúc dùng bữa tối cùng gia đình. Lắc đầu cho đỡ mỏi, tôi bẻ tay rắc rắc rồi nhìn con rối tuyệt đẹp hoàn thành phân nửa nằm dưới đất, cẩn thận đặt nó vào học bàn. Đưa bộ dạng hắc ám nhất, tôi rón rén nhón chân đột nhập vào căn phòng rừng rậm amazon-đúng chất con trai-của thằng em, lục tìm ảnh của Hạ Kì Thiên trong album để làm mặt cho hình nhân. Tỉ mỉ xem xét từng tấm ảnh, chợt tôi nhận ra một bức thật quen thuộc. Tấm ảnh tôi và Kì Như chụp vào cuối năm lớp 9 sau một thời gian mất tích, giờ lại nằm chệch nguyên một trang trong album của quỷ con. Tệ hơn, phần ảnh có khuôn mặt diêm lệ của tôi lại chẳng thấy đâu, mà chỉ có phần của Kì Như đơn phương độc mã nằm bơ vơ. Tên em tệ bạc đáng ghét, nó dám lấy ảnh của tôi, lại còn dám cắt phăng tôi rồi vất xó nào ko biết, đúng là đáng đánh mả.

Toan háng giọng gọi thắg em lên máng, bắg đứg tôi khựg lại. Bộ não phi thườg của tôi hoạt đợg hết công suất, suy nghĩ. Hàn Gia Minh và Hạ Kì Như, rõ ràng hai người họ ko cùng lớp với nhau, hơn nữa trước giờ chỉ nói chuyện đợc hai ba câu, sao thắg quý này lại giữ ảnh của Kì Như làm gì? Nếu như có lí do, chắc chắn chỉ có một, đó là...

-Chị làm gì thế hả?_Hạ Kì Thiên đứg trước cửa phòng, nghi hoặc nhìn tôi rồi đến cuốn album.

-..._Tôi im lặng hết ngắg Kì Như trong ảnh rồi lại ngắg Gia Minh, hoàn toàn ko tin vào những gì mình vừa nghĩ

-Sao lại lấy đồ của người khác?_Nghĩ ngợi gì đó, Hàn Gia Minh phóng như bay về phía tôi, giặc mạnh cuốn album, hét lên giận giữ_Chị ra ngoài cho tôi

-Có tậc giặc mình_Tôi cười khắy, đau khổ. Sao cái chuyện ko tưởng này lại xảy ra thế ko biết

-Chị ra ngay_Nó lờn tôi đi, đẩy mạnh khiến tôi ngã nhào ra ngoài rồi đợg rầm cửa, để lại tôi chỉ biết ngớ người nhìn hành đợg của nó

Dù nó có hận tôi vì tôi ra sớm trước nó vài phút, vì tôi luôn miệng đấu khẩu với nó, vì tôi thườg xuyên gây chuyện khiến nó bị máng nhưng chưa bao giờ, nó đẩy ngã hay làm đau tôi. Việc làm vừa nầy của nó, tôi hoàn toàn sốc, sốc bởi suy nghĩ trong tôi đã đợc chứng thực. Vậy là, Hàn Gia Minh, oan gia thứ nhất của tôi, đã ko coi tôi là người duy nhất nữa rồi.

Bước từng bước nhẹ tựa lông chim xuống cầu thang, tôi như con ma bé nhỏ ko chớg nườg tựa, chút sức lực dạt dào biến đợg ban nầy tựa hồ bị ai hút sạch, chỉ để lại tấm thân tàn tạ bơ vơ nơi đây. Chuyện đau lòng trên đời nhiều ko kể xiết, vậy tại sao, dù tôi đã cố thành tâm niệm phậc, ăn năn hối cải, tích đức cho đời, mà chúng cứ nhắg vào thân thể non nớt của tôi mà đổ ập xuống chứ. Ko phải tôi có thành kiến hay thù dai chuyện bị bán rẻ với Kì Như mà phản đợi việc nó với thắg em tôi thành cặp. Chỉ là, hơi bất ngờ, hơi trống trải và có chút bức bối. Bất ngờ vì hai con người tưởng chừng như hai đường thẳng song song ko bao giờ giao nhau ấy lại có thể đem lòng thích đợi phươg. Trống trải bởi thắg oắt con nước mắt nước mũi tèm lem nhem nhụa hồ tí là bám lấy tôi ngày nào giờ đã trưởng thành, và tôi ko là tắc cả đợi với nó nữa. Bức bối, ko phải tôi ích kỉ chỉ muốn giữ nó cho riêng mình, mà là, tôi sợ đợg thức ăn, nước uống thườg ngày nó hay cống nạp đáng nhé phải qua tay tôi đầu tiên giờ lại bị kẻ có công suất tiêu thụ ngang ngửa tôi chiếm đợc ko cần dao kiếm. Nghĩ đến mà ko kìm lòng đợc muốn khóc. Hàn Gia Minh và Hạ Kì Như...nghe cũng hợp nhưng mà...vẫn ko muốn chút nào.

Thương xót cho tương lại mịt mù như socola đen sau này, tôi thở dài, thiếu não tiến đến bàn ăn, định bụng chén 1 trậc thật no cho vớ đi nỗi đau. Ai ngờ, chưa kịp đặt mông lên chiếc ghế yêu quý, tôi đã phải co mặt lên theo phản xạ, mở to mắt nhìn khuôn mặt cực quen lúc ẩn lúc hiện sau cái đầu to tượg của mẹ, lòng gan đợc nước sôi lên. Tối gần thêm chút nữa để xác nhận lại những gì mình vừa thấy có thực hay ko, cả cơ thể tôi như gắg lò xo nhắg bật ra sau, đôi mắt to tròn để thương thiên bẩm nhìn cái tên gan to hơn não đang trờ trên chiếm lấy chiếc ghế yêu quý của tôi, lửa giận đợc nước bùng lên.

-Ai...ai...cho cậu vào đây?!_Tôi đưa ngón tay chỉ về cái mặt đẹp trai chết người của Lăng Tử Thần, niềm kiêu hãnh từ nhỏ đến lớn ko nói lấp giờ như gió bay đi, vỡ tan tành. Hắc dám vác mặt vào nhà tôi cơ đấy, ăn gan gì mà to phết

-Con bé này! Ai dạy con ăn nói bất lịch sự thế hả?_Mẹ tôi lấy uy chủ nhà quát lớn rồi tươi cười nhìn Lăng Tử Thần, thúc giục_Ăn đi cháu!

Trời đất hỡi ơi! Ở đâu có cái kiểu công rắg cắg gà nhà thế này. Đừng nói mẹ tôi bị cái tên oan gia thứ 3 đáng chết này chuốc bùa mê thuốc lú rồi nhé, hàng vạn ngàn lần ko thể đợc mà.

-Mẹ! Sao lại để người lạ vào nhà mình thế kia! Lỡ nó vác dao kề cổ vét hết tài sản thì tính sao_Tôi tỏ ra bất bình thay cho ba mình. Hừ, trong lúc ba đi vắng mà mẹ dám cả gan làm cái chuyện đại đợc này, nhất định tôi sẽ mách nhỏ cho ba biết để trị mẹ một trậc mới đợc, cái tậc hám trai thiên cổ nhất định phải bỏ_Ba mà biết chuyện này chắc ko để yên đâu

-Đây là hàng xóm mới chuyển đến của nhà ta, đâu phải người lạ, bỏ cái thành kiến ko đáng đắg đi_Mẹ tôi phớt lờ lời cảnh báo của cô con gái rượu, hết mực tươi cười với Lăng Tử Thần, ko những thế lại còn cầm

đũa gấp thức ăn cho hần trong khi con mình đang đứng trơ trơ như con gà tơ bên cạnh.

-Chỉ là hàng xóm mới thôi, đâu biết lòng dạ bên trong thế nào, nhờ có ý tiếp cận thì sao, nhất thiết phải đề phòng _Ghen tị, tôi ra sức cảnh báo, quyết đuổi bằng được Lăng Tử Thần ra khỏi nhà, nếu ko khó lòng ăn ngon bữa này.

-Nói xong chưa vậy? _Lăng Tử Thần nãy giờ thìn nín cuối cùng cũng lên tiếng, ném ánh mắt đen sâu thẳm như lỗ xoáy về phía tôi khiến tôi hơi rùng mình, ko phải vì sợ đâu, chỉ là vì hãi thôi.

-Chưa xong _Tôi hất hàng, mặt vênh đến mỗi cả cổ _Hôm nay tôi nhất định vạch trần toàn bộ chân tướng của cậu, chỉ sợ một ngày 1 đêm cũng ko hết

-Vậy tối hằng kể, ko thấy đói à? _“Tất nhiên là đói rồi, nhưng ko đuổi người ra khỏi nhà ta thì ta càng đói hơn”

-Tử Di, quá bữa rồi đó, ngồi xuống ăn đi _Mẹ tôi nhún nhủ rồi tuôn thêm một tràng thuộc nhiều đề tài khác nhau _Ừa, Gia Minh đâu, cái thằng này đến bữa còn giở chứng; Ấy, Gia Lâm, bỏ cái tay ra khỏi miệng đi, bẩn quá, mẹ có làm món cháo út mẹ thích này, ăn nào....@#\$\$%^&*@#\$\$%^&*

-Nhưng ghế của con... _Tôi chần chừ làm vẻ đáng thương lôi kéo tình mẫu tử từ mẹ, đoạn đến chiếc ghế của mình, ra sức đẩy người Lăng Tử Thần đi nhưng vô dụng, tên đó ko những ko hiểu ý tránh đi cho còn trơ lì đóng đinh như cột. Ko biết hần thật sự ko hiểu hay là hiểu mà cố tình lẩn tới nữa. Ghét nhất là mấy tên ko hiện cảm xúc ra ngoài mặt, chẳng tài nào đoán được

-Bộ ngồi chỗ khác ăn ko được hả? Hết thức ăn đừng đòi mẹ làm lại nhá _Mẹ tôi sẵn sàng đe dọa đút giọt máu đào của mình, ko tính nổi cái người đang thần nhiên ngồi xé thịt cho thằng út Gia Lâm 4 tuổi nhà tôi là người đã mang nặng đẻ đau tôi nữa. Cảm thấy nghi ngờ về thân thế bí ẩn của mình quá

Cạch! Thấy đĩa thịt gà đang vui dần, vui dần. Tôi kéo lê ghế bên cạnh tên hàng xóm, bắt mần ngồi xuống cầm đũa, ko quên lườm hần một cái. Như chẳng thấy ánh mắt “tình tứ” của tôi dành ỉnh, Lăng Tử Thần vô tư ăn cơm ko thèm chờ con chủ nhà cầm đũa. Ko biết ai vô đức sinh ra thằng con ko sợ trời ko sợ đất như hần nữa, dám cá con nào khùng khùng đòi cưới hần chắc xui tám kiếp sau cho coi.

Vừa thăm rửa xả hận vừa cầm đũa, tôi neho mắt nhắm cục thịt gà to bự béo ngậy vẫn còn an lành trên đĩa, lòng sung sướng ko nghĩ ngợi mà phóng đũa tới toan chiếm cứ. Ai ngờ, đũa tôi còn chưa kịp chạm vào lớp da vàng khiêu gợi của nó thì đã bị đũa của người khác trắng trợn cướp đi trước sự chứng kiến của nhân chúng là tôi. Nếu đó là mẹ, êm thôi, tôi có thể phụng má nũng nịu dùng mĩ tử kế đòi lại nhưng xui thật, đó lại là cái tên mặt dày ko biết xấu hổ-Lăng Tử Thần, đảm bảo dù tôi có vác hoa hậu thế giới về trao đổi, hần cũng ko thèm liếc một cái mà chén luôn ấy chứ. Nén giận, tôi toan đưa đũa gấp miếng nhỏ hơn gấp 3 lần chèn bụng cho qua ngày thì miếng thịt quyến rũ kia chợt chưng hửng trên ko. Sau vài giây làm tổ ở đó, nó phi thẳng một mạch đến bát tôi, nằm gọn lón.

Mồm chữ O mắt chữ A nhìn Lăng Tử Thần múa đũa gấp miếng khác ăn như ko có gì xảy ra, tôi thoáng sững sờ. Cái tên đó, nhưng tôi thịt gà? Có nhầm ko ta hay hần uống thuốc hết hạn sử dụng? Cũng có thể hần đang mưu tính điều gì đó, ỉnh ăn hối lộ trước rồi trả treo sau, dân giang hồ tên nào chả rành bài này.

Lí trí mách bảo nên trả lại nhưng cơ thể lại tự ý tàn nhẫn xé miếng thịt cho vào bụng tiêu hóa. Nói đi nói lại là do các bộ phận tôi tự ý hành động đấy nhé, ko phải do tôi muốn thế đâu, có trách thì trách con gà đó nude quá hấp dẫn, hix.

-Tử Thần này, nghe nói cháu học cùng lớp với Tử Di nhà bác hả? _Mẹ tôi vừa mút mấy đầu ngón tay mới xé thịt xong vừa nhẹ nhàng hỏi han

-Vâng! _Lăng Tử Thần đáp ngắn gọn, hết sức chăm chú vào đại nghiệp chống giặc đói

-Nghe nói cháu còn ngồi cùng bàn với nó nữa?

-Vâng! Xui xẻo sao lại thế đấy ạ._“Tôi mới xui nè, cậu thì xui cái gì?” Mặc dù đang ăn nhưng tai tôi vẫn động lên nghe ngóng

-Ồ! Thế sao, mà người ta bảo cháu rất giỏi mấy môn tự nhiên _Trời ạ! hết “nghe nói” rồi “người ta bảo”, ai mà buồn đưa lê công suất lớn vậy.

-Vâng! Đủ dùng thi vào đại học ạ!_Lăng Tử Thần kiên cường thấy vậy, hẳn ko biết giờ tôi thực sự rất khinh cái thói ngạo mạn của hẳn sao. Đúng là toàn mấy tên chui từ hầm bom mà ra, đâu cũng nổ té tát được.

-Này!!_Mẹ tôi cười tươi, dùng mấy ngón tay vừa mút xong vẹo má Lăng Tử Thần, quả báo đấy_Cháu đẹp trai lắm! Nếu dì mà ở tuổi Tử Di, chắc dì cũng mê một cháu như nó. Haha

Tôi đang uống nước nhé, dù đã cố nhịn ko sặc nhưng tôi vẫn phải bắt lực phọt mấy ml nước ngọt ra ngoài, báo hại 10000 VNĐ cũng bay mất tiêu vì lời nói hoàn toàn điên rồ của mẹ. Gì chứ, tôi mê một Lăng Tử Thần? Mẹ tôi đã nhìn bằng con mắt nào thế trời! Sao có thể nói cái chuyện mấy kiếp nữa cũng ko xảy ra một cách vô tư thế chứ? Thêm vài lần nữa chắc tôi suy tim mà chết quá.

-Thế mà cháu ko biết đấy ạ?_Lăng Tử Thần cười nhạt, đưa tay lấy cốc nước nhắm nhấp vài ngụm như uống cà phê. “Uống thì uống hết luôn đi, bày đặt cao sao hay sợ hết ko có mà uống thế?”

-Cậu mà tin lời mẹ tôi thì cậu nên đến viện kiểm tra thần kinh đi_Tôi điên tiếc đả kích, nhất định ko để cho tên này tưởng bở làm bậy

-Người ko có não như cậu mới nên đến mấy chỗ đó_Cái tên này, ở trong nhà tôi mà cứ như nhà hẳn vậy, thần nhiên đá đểu lại tôi, hẳn ý có mẹ tôi làm hậu thuẫn nên ngạo mạn quá, nhất định phải cho hẳn biết thế nào là lễ độ mới được.

Lắc chân khởi động, tôi dẫm mạnh vào chân Lăng Tử Thần đang để bên cạnh, ra sức nghiền như nghiền cục thịt. “Khóc đi, rên đi, la đi hét đi”

-Dì!_Lăng Tử Thần ko chút đau đớn đối thoại với mẹ tôi, hỏi thăm_Nhà dì nuôi chó ko?

-Haha, 3 con luôn đấy_Mẹ tôi cười toe khoe chiến tích

-Có 1con đang cắn cháu

-Hả?_Mẹ tôi nhăn mặt, lồm cồm cúi đầu nhìn về bàn, ko để ẹ biết, tôi uất hận rút chân bỏ của chạy lấy người_Có đâu cháu

-Chắc nó chạy mất rồi ạ_Hắn lễ phép đáp trả, nhìn tôi 1 cái rồi làm bộ ko có gì_Ko sao đâu ạ, con chó đó ko có răng...

“Đừng nhìn con nữa mẹ” Tôi than oán trong lòng, mồ hôi chảy rũ rượi khi ánh mắt mẹ chiếu tướng lên tôi. Trong bề ngoài ngây thơ đấy, nhưng mấy chuyện tôi làm mẹ tôi đều biết tổng, đơn giản đó là vì...em tôi cũng từng trải nghiệm nên hiểu rất rõ =”=.

Thôi ko tao áp lực cho tôi, mẹ quay sang Lăng Tử Thần, lại cười:

-Dì nhờ cháu một việc được ko?

-Việc gì ạ?

-Cháu có thể giúp dì kèm Tử Di được ko, nó chỉ nhỉnh mấy môn xã hội thôi còn mấy môn tự nhiên thì kém ko đỡ nội_Mẹ tôi xuýt xoa, ra vẻ đau khổ như mấy bà có đứa con bất hiếu

-Con ko cần_Tôi phản đối quyết liệt dù biết mình hoàn toàn ko có tiếng nói ở đây

-Ko thành vấn đề_Lăng Tử Thần cười hiền lành thấy ớn, ánh mắt hút hồn nhìn mẹ tôi ko chớp_Nhưng cháu có điều kiện

-Điều kiện gì?_Mẹ tôi thích thú

-Đừng nghe hẳn mẹ!

-Dì có thể cho cháu ăn 3 bữa ở đây được ko ạ? Cháu là con trai, mấy chuyện bếp núc ko phải sở trường. Hàng tháng cháu sẽ góp tiền cơm nước

-Mơ đi, đừng đồng ý mẹ!

-Được thôi! Ko thành vấn đề, chỉ là thêm cái bát cái đĩa thôi mà_Đưa tay làm hiệu, mẹ tôi nháy mắt với Lăng Tử Thần_Cứ coi như đây là nhà con.

-Chuyện gì vui vậy?_Quý sứ Hàn Gia Minh cuối cùng cũng chịu rồi tổ, ngồi xuống ăn cơm dù mọi thứ đã vui đi phân nửa.

3 bọn họ, kể hát người múa, nói chuyện rầm rộ cứ như tôi là ko khí. Tức mình, tôi buông đĩa bước vội lên phòng, gọi điện kể ỨC với Kì Như giải nỗi sầu. Lòng ko thôi nghĩ đến chuyện ấy mà tự làm mình buồn, có lẽ tôi nên chờ thêm một thời gian quan sát đã, vì dù sao, tình cảm học đường thường rất mong manh, rồi sẽ có lúc Gia Minh nhận ra Kì Như ko phải là ngọn hải đăng cuối cùng

Như thường lệ, sáng hôm nay tôi đến trường khá sớm với đôi mắt thâm quầng, ko phải vì tôi thực đêm nên thành con gấu trúc sắp bị tuyệt chủng như thế, đơn giản là vì có sự xuất hiện của cái tên Lăng Tử Thần đáng ghét sáng gà chưa gáy đã náo loạn giấc ngủ của tôi. Với nhiệm vụ cao cả kèm cặp tôi do mama đại nhân bổ nhiệm, từ sáng tinh mơ trời còn ám hơi sương, hấn đã trơ trên lò mò sang phòng con gái chưa chồng, cả gan chiếm ngưỡng tư thế ngủ cực đẹp mà chưa ai có điểm phúc được xem trừ mama đại nhân: hai chân dốc thẳng dựa lên tường, người nằm ngang chia giường thành đôi với dòng nước dài trắng xóa trên mép, chưa kể quần áo xộc xệch nữa mới diên. Dùng hết mọi thủ đoạn lôi tôi dậy, cụ tử như tắt quạt làm tăng nhiệt độ, bóp nghẹt mũi ko cho tôi thở, lấy nước lạnh rắc lên mặt hay thì thầm bên tai “Anh yêu em”, hấn rử rẻ mama đại nhân bắt tôi chạy bộ tập thể dục quanh công viên với hấn, sau đó ra ury quyền bảo đại tiểu thư tôi cái chén cũng ko đụng lẫn vào bếp làm bữa sáng cho cả nhà, tất nhiên ko thiếu phần của hấn. Nói thật nhé, tôi ko tâm thần đến nỗi suốt ngày rầm rập làm theo lời hấn đâu, chỉ là vì bị mama đại nhân đem tiền tiêu vặt ra đe dọa nên tôi mới bắt đầu dĩ nhiên nhĩn, lùi 1 bước biển rộng trời cao, sau này đủ lông đủ cánh tìm cơ hội rồi ***** cũng chưa muộn. Quả là thời thế thử thách anh hùng.

Quyết tâm ăn ngủ đợi ngày báo thù, tôi đặt cặp xuống chỗ ngồi của mình, lấy di động ra xem tin nhắn vừa gửi đến. Chưa kịp xem nội dung thế nào thì di động trong tay tôi đã bị cái tên Lăng Tử Thần mặt dày kia từ xó nào chui ra tàn nhẫn giật lấy, bấm bấm cái gì đó loạn xạ cả lên rồi tịt thu chiến lợi phẩm, cất vào túi quần:

-Từ nay về sau, ở trong lớp, tôi sẽ tạm thời giữ di động của cậu để tránh hiện tượng sao nhãng việc học

-Nhưng...khoan đã, sao thế được, cậu lấy quyền gì mà giữ di động của tôi chứ?_Thoáng chút ngỡ ngàng vì chưa hiểu chuyện gì, tôi gân cổ lên cãi. Đâu ra cái lí đó chứ, sao nhãng việc học? Thật lố bịch, lí do cao hơn mục đích, rõ ràng muốn lấy việc công trả thù riêng, ra oai với tôi đấy mà

-Tôi có quyền làm thế_Lăng Tử Thần lạnh lùng nhìn thái độ bất mãn của tôi. Đừng nói hấn lấy cái quyền diên rỏ từ mama đại nhân nhé, thật là một suy nghĩ trẻ con, hấn ko có nơon sao. Nếu ko phải vì nể mama, thì với một người ko hề có danh vị vẻ vang gì mà dám bắt tôi nghe theo này nọ quả nực cười.

-Lăng Tử Thần, cậu nghĩ tôi sẽ ngoan ngoãn nghe theo lời cậu như mấy cô nàng suốt ngày bám lấy cậu như cái đuôi, hử tí là 1 tiếng anh Tử Thần 2 tiếng anh Tử Thần sao? Rất tiếc phải nói điều này nhưng đối với tôi, cậu ko quan trọng đến mức tôi phải vất bỏ lòng tự trọng để làm thế đâu_ Tôi bĩu môi mỉa mai, cố khai sáng đầu óc chuyên nghĩ mình là trung tâm vũ trụ của hấn.

12. Chương 07 Part 2

-Tùy cậu thôi, tôi đâu ép buộc cậu làm theo lời tôi, cứ làm những gì cậu muốn, sau này đừng trách tôi là được_Bình tĩnh như ko, Lăng Tử Thần mấp máy môi đe dọa ngầm. Loại người như hấn, dịu dàng 1 tí chắc cũng đủ để hấn nơn oẹ mà chết hay sao ấy, chưa lần nào chịu nhượng bộ tôi cả.

-Được thôi, tôi cũng rất muốn xem cậu sẽ làm gì tôi đấy. Giờ thì đưa điện thoại tôi đây_Tinh thần bồn loạn, tôi theo bản năng dốp lại, lòng vừa sợ mẹ sẽ cắt tiền ăn vặt lại vừa ko muốn mình bị lép vế trước kẻ thù.

-Đội trưởng nhần đến bảo sau giờ học đến Hội Quán có chuyện cần bàn_Ko buồn trả lại điện thoại cho tôi, Lăng Tử Thần truyền thánh dụ rồi ko nhanh ko chậm bước ra ngoài

-Lăng Tử Thần, đứng lại cho tôi!_Ko ý thức được bản thân, tôi hét lớn ra lệnh, nhưng kẻ ngoảnh lại đáp trả lời tôi ko phải là vị bí thư đáng kính mà là ánh mắt của hầu hết các thành viên trong lớp và một vài kẻ đi ngang qua. Lỡ lời, tôi quay mặt làm ngơ trốn tránh kéo lỗ chườm cái mặt gangxto ra, thể nào cũng bị đánh hội đồng đến tàn tạ ko một mảnh giáp che thân cho coi.

Cả buổi học hôm ấy, tôi ra sức cướp lại điện thoại của mình, nhưng khổ nỗi, mĩ nhân kể ko xong, dùng thủ đoạn lại càng ko được. Cái tên bí thư bí thọt đó, ko biết bói thầy nào, cứ khư khư cất để yêu của tôi trong túi quần, báo hại tôi nhiều lần xông phá trận mạc cứu con tin đều bị hiểu nhầm có dụng ý xấu với hắn. Càng giải thích càng loạn, càng loạn càng bị hiểu nhầm, càng bị hiểu nhầm thì đời tôi sau này càng khổ. Tiếng xấu thường bay xa vạn dặm, chưa đầy 1 ngày, danh tiếng của tôi đã bay xa vạn dặm, nổi lên cứ như điều gặp gió với biệt danh dù tôi có nhảy xuống sông hoàng hà cũng ko rửa nổi “Cuồng trai” =”= báo hại tôi ko dám lộ mặt ra khỏi lớp, ngồi một chỗ đến liệt cả mông.

Khó khăn lắm mới trườn qua nổi tiết 5, tôi ỉu xiu tuôn hết clo đi mượn tạm áo khoác nặng của bọn bạn ngục trang, nhưng hết lần này đến lần khác chúng đều có lí do mực cao cả “Mày lấy bọn tao lấy gì che nhan sắc”. Loay hoay mãi mới quyết tâm phó mặc số phận, tôi rón rén như mấy tên trốn tù bị truy nã, hết nấp chỗ này đến lẩn bò chỗ khác, y chang điểm viên. Sức người có hạn thì dù thủ đoạn có vô biên cũng đành chịu, được một lúc, tôi rã rời chân tay nuốt nước bọt trơ mặt dày, phóng hết vận tốc đến chỗ hẹn với Kỳ Như ở cổng trường. Người chưa kịp nhích 1 xentimét thì đã bị ai đó giữ lại, ấn mạnh vào tường.

Nếu là mấy tên khác tôi còn nghĩ chúng mê vẻ đẹp có 1 ko 2 của tôi nên liều mạng làm vậy chứ với tên Lăng Tử Thần này thì,100% có dụng ý xấu. Hắn thực sự muốn tôi bị đám fan cuồng của hắn nhổ lông tước da đây mà, sao lại có loại người ác hiểm từ trên xuống dưới thế nhỉ.

-Gì thế?_Tôi xoa xoa cánh tay ban nãy bị hắn đả thương, mặt mày nhăn nhó như khi ngậm ớt

-Mặc cái này vào rồi ra_Vừa nói, Lăng Tử Thần vừa lấy áo khoác trường của hắn tự tiện choàng lên người tôi, ko biết moi từ đâu ra cái bịt miệng cũng đeo lên mặt tôi nốt khiến tôi suýt nữa chao đảo vì sự dẹt dẹt bất thường của hắn.

-Cậu ko bỏ sâu hay rấn tí vào đây chứ?_Phòng bệnh hơn chữa bệnh, tôi nghi hoặc nhìn sắc mặt dù động đất cũng ko thay đổi của oan gia họ Lăng, miệng nói thế nhưng tay vẫn giữ chặt mấy thứ hắn đưa cho, đề phòng có người đổi ý giật lại thì tôi

-Nếu bỏ tôi sẽ ko dư hơi mà bỏ lên mấy tút này đâu, có bỏ thì bỏ vào miệng cậu luôn, đỡ tốn công_Tay này chống tường, tay kia từ từ chạm khê vào cằm tôi, Lăng Tử Thần nhếch khóe môi buông lời cời cợt.

-..._Trong khoảng khắc dường như ngưng đọng ấy, Hàn Tử Di tâm hồn thanh khiết tôi chỉ biết nín thin mê muội nhìn con người trước mặt, bộ não ngậy ngốc nhất thời ngừng hoạt động, cùng các vị bô lão hồn chiến ngồi xem mấy cảnh lãng mạn trong những bộ phim hay những quyển truyện mê li tôi từng đọc, vô thức chảy nước dãi =”=.

-Thừa nhận đi, cậu yêu tôi, phải ko???_Đương lúc tâm hồn tôi đang phiêu du mơ mộng, cái con người đáng ghét kia lại dở chứng chọc khoáy tôi, khiến tôi dù ko muốn cũng phải bồng tỉnh

-Mơ đi, dù trên đời này con trai chết hết chỉ còn mỗi cậu, tôi thà ở vậy con hơn._Cuồng cuồng, tôi ném trả lại quả mìn hắn vừa biếu cho rồi ném từng bước chân mạnh gõ xuống sàn đất, chạy thật nhanh như bị chó rượt về phía cổng trường trước khi bị ai đó bắt gặp cái mặt đỏ như quả cà chua chín.

-Chậm như rùa!_Ko đợi tôi lấy lại hơi thở, Hạ Kỳ Như tàn nhẫn đưa tôi lên thốt phán xét

-Ta...ta..._Tôi vượt ngục, chẳng còn sức mà lí do lí trấu với nó

-“Cuồng trai”, đúng là chẳng còn mặt mũi nào mà nhìn thiên hạ nữa, haiz..._“Gì thế này, cái tiếng đáng ghét này là....?”

-Hàn Gia Minh?_Tôi quay phắt người 180 độ, hét lớn như đi đường gặp ma_Người...người...

-Đừng bào chữa ệt, giờ học sinh trong trường này ko ai là ko biết người đâu. Haiz, người thì ko sao vì mặt người vốn dày còn ta thì phải chịu nhục làm em của kẻ “cuồng trai”, điên ko chịu nổi_Hàn Gia Minh đau xót xoa ngực, mồ hôi chảy cứ như thác mà nước mắt một hạt cũng chẳng có

-Hai người đi cùng nhau?_Lờ đi câu mỉa của thằng em, tôi tròn mắt nhìn Kì Như và Gia Minh đang đứng cạnh nhau bên hai chiếc xe cùng màu. Chẳng lẽ, Kì Như cũng như Gia Minh, đều thâm mến đối phương??

-Ko lẽ đi một mình, dù sao cũng cùng khối, đi chung luôn, anh ta và mấy người khác đến trước rồi_Kì Như lấy tay quạt văng trán đầm mồ hôi vì nóng, nhìn tôi như nhìn kẻ thù_Vì người mà ta sắp thành người quay rồi nè

-Tử Thần! Chỗ này!_Gia Minh hét lớn, đưa tay vẫy vẫy kẻ đang dần đến gần sau lưng tôi làm tôi giật thót, mặt bắt giác ửng đỏ, chỉ biết chạy lẹ sang lưng Kì Như nguy trang.

-Hay đây, bí thư, đi chung luôn_Kì Như cười tươi phóng khoáng_4 người 2 xe, quá chuẩn.

-Được được, Kì Như chở tôi, còn 2 người kia đi chung_Tôi vào đề nhanh lẹ, ko dám nhìn vào khuôn mặt đáng ghét kia. Mà cũng may, tôi đang đeo cái bịt miệng, nên ko ai biết tình trạng nửa sống nửa chết của tôi lúc này

-Đâu được!_Lên tiếng phản đối, Kì Như nhìn tôi như muốn hỏi “sao ta phải chở người” rồi quay sang 2 người kia, phân chia rõ ràng_Trai chở gái, Gia Minh với Tử Di, tôi với Tử Thần, cứ thế mà làm

“Her, thế cũng được” Tôi mừng thầm vì sự sáng suốt của con bạn thân nói khổ rồi liếc sang thằng em thân thương của mình, nói thật từ nhỏ đến giờ, chưa lần nào nó chịu chở tôi cả, giờ có cơ hội phải nắm lấy.

Trái với mong đợi của tôi, Hàn Gia Minh chỉ biết chăm chú vào Kì Như di chuyển đến chỗ Tử Thần, đáy mắt khê buồn làm tôi bất giác chột dạ. Tự cổ vũ chính mình, tôi lấy hết nội công dự trữ phi như chim ưng sải cánh chặn lối Kì Như:

-Người đi với Gia Minh đi, nó thù ta, đi với nó có ngày ta bỏ mạng khi nào ko biết

-Nhưng ta..._Kì Như chưa tiêu hết mọi hành động nhanh lẹ của tôi, nó chỉ biết trơ cái mặt thộn đi rõ khổ của mình nhìn tôi rồi nhìn Lăng Tử Thần, cơ thể mặc cho Gia Minh kéo lê đi như xác chết.

Chờ cho cặp kia lên xe vọt đi, tôi mới gượng mình leo lên xe của Kì Như để lại cho tôi và Lăng Tử Thần vì tôi và hắn ko đi xe đạp. Lăng Tử Thần cũng hiểu ý ko để tôi nói thêm câu gì leo lên xe đưa tôi đến Hội Quán...Nặng bắt đầu nhạt...

Nhác thấy bóng dáng của 4 người chúng tôi đang lang thang trong căn phòng to tướng đầy áp người của Hội Quán, đội trưởng Hạ Kì Thiên đưa tay lên ra hiệu “ở đây” rồi nở nụ cười thường ngày chào đón. Đảo mắt nhìn những thành viên còn lại mỗi người một tư thế khác nhau, người thì say sưa gõ tách tách trên bàn phím laptop, tán tỉnh mấy cô nhân viên gợi cảm sung xuân, kẻ lại thả thây xuống sofa đánh một giấc thay cho bữa trưa hay đơn giản gặm nhấm một quyển sách nào đó, dường như mọi người khá nhàn nhạ và ko có nét gì nghiêm trọng, vì thế, tâm trạng bồn chồn lo lắng chuyện ko hay xảy ra lúc bị triệu tập trong tôi cũng giảm hẳn.

Sau khi ổn định chỗ ngồi, tôi và Kì Như hồn nhiên như cây cỏ gọi đồ uống mình thích, vô lo vô liệu nghe “đại ca” club bóng rổ cất lời vàng ngọc ko biết khen hay mỉa mai:

-Cuối cùng tôi cũng được thấy mọi người tụ tập đông đủ, chờ đợi cũng đáng

-“Đại ca”, dù sao cũng chẳng thiếu tên nào nữa, cần gì phải áp đảo tinh thần mọi người thế chứ?_Nguyễn Thành Vũ-người được mệnh danh “Lovely Angle” với khuôn mặt cực kì dễ thương-to gan vô vai “Đại ca” như chiến hữu, cứu nguy bầu ko khí đang dần trầm xuống.

-Tôi chỉ khen thôi mà, làm gì cảnh giác gớm vậy._Lắc đầu nguây nguây, Hạ Kì Thiên đau xót chữa cháy ình, ko quên liếc mắt đưa tình với tôi_Đừng để người mới có ấn tượng ko tốt với anh chứ?

-Ghê quá “Đại ca”_Đỗ Tuấn Kiệt-tay ném bóng siêu chuẩn xác nhờ tỉ lệ may mắn khủng với biệt danh già trước tuổi-đùa cợt, tay cầm le chiếc điện thoại ko buồng_“Đại ca” triệu tập bọn em có chuyện gì quan trọng ko? Hay muốn quây tụm bưng một bữa

-Rất quan trọng là đằng khác, tôi muốn mọi người xem cái này_Vừa nói, Hạ Kỳ Thiên bình thần đặt trước mặt bàn một bức thư đỏ chói in to tướng dòng chữ “Fighting” vàng rực rồi ngồi dựa vào ghế, đan tay chờ đợi phản ứng của mọi người.

5 phút trôi qua trong yên lặng, bầu ko khí nghiêm trọng như một kẻ vô gia cư dần dần găm nhám vấp da thịt của chúng tôi, chiếm lĩnh mọi tâm trí, nếu tôi đoán ko nhầm, bức thư đó là Huyết Thư

Huyết thư, nói theo cách giang hồ, nó là bức thư thách đấu giữa các chính nhân quân tử được vận chuyển theo nhiều cách thức đa dạng như phóng phi tiêu bay vèo vèo trúng ai thì trúng hay nhẹ nhàng hơn là gửi bằng chim bồ câu cho nó phiêu phiêu vài vòng trên ko trung rồi hạ cánh an toàn tại kẻ thù của mình; còn hiểu theo cách nói của các học sinh trong trường, nó là giấy báo tử của 2 club có hiềm khích lớn đến mức ko thể giải quyết qua loa bằng việc thuê mafia đánh cho vài trận hay đơn giản hơn chỉ là ngứa mắt muốn thủ tiêu một đối thủ trong sự nghiệp dành chỗ trên top 5 bảng vàng. Đối với club gửi huyết thư, đó là thành quả của một quá trình suy nghĩ kĩ càng mới đưa ra quyết định, còn với club bị huyết thư chiếu tướng lại là kẻ bị dồn vào đường chết ko còn cách nào khác ngoài chấp nhận số phận-thách đấu-vì theo luật định, nếu từ chối, thành tích của club đó sau bao năm tháng gầy dựng sẽ theo nước sông trôi đi, tức trở lại vạch xuất phát ban đầu cùng thứ bậc chót bết thắm hại trong bảng vàng và có nguy cơ bị tan rã nếu thành tích sau này ko khả quan hơn. Khi thủ tục thách đấu được hoàn thành,qua trận quyết đấu do hai bên thống nhất địa điểm và cách thức đấu, bên thắng, nếu cấp bậc chót bệp sẽ nghiêm nhiên lấy thêm thứ bậc của bên thua để củng cố địa vị của mình đồng thời ngân khố cũng sẽ được dồi dào khi có tài sản của bên thua bồi đắp vào như phù sa mùa lũ, đổi lại bên thua, giải tán, các thành viên lọt vào danh sách đen bị “truy nã” của các club khác và giáo viên, mất địa vị, tiền bạc, quyền lợi chính là cái giá phải trả cho sự liều lĩnh và xui xẻo. Vì mức độ xử phạt quá nghiêm trọng của huyết thư, nên hầu như các trận đấu dưới sự giám sát của nó thường rất hiếm và khi diễn ra nó dường như trở thành tâm điểm của toàn trường và thu hút khối lượng lớn khán giả cũng như sức ép của fan hâm mộ hai club. Và giờ, chúng tôi đang đối mặt với vực sâu thăm thẳm đang mở ra dưới chân, hai quyết định mà cùng một số phận.

-Mọi người đều biết đây là cái gì, đúng ko?_Khi ko khí đã ngưng đọng đến mức nghẹt thở, đội trưởng của club bị Huyết Thư chiếu tướng mới lên tiếng. vẻ mặt bình tĩnh như ko vẫn cứ ngự trị trên mặt anh ta.

-Huyết thư? Sao cậu có nó?_Chuyển mắt rời khỏi bức Huyết Thư đáng sợ, kẻ ko biết đến gì ngoài tiền bạc đồng thời cũng giữ chức quản lí ngân khố club, nghiêm khắc và keo kiệt hơi tôi-Lương Tuấn Vĩnh-cuối cùng cũng chịu mở lò bát quái, “ngắm” “đại ca” bằng cặp mắt dò xét như thể chính anh ta đã gây thù với kẻ địch khiến chúng liều mạng gửi Huyết Thư đến vậy.

-Đừng nói có bọn điên rồ nào đó muốn khiêu chiến với chúng ta nhé?_Ko thôi chu môi trêu đùa với con chim cưng xanh lè trong lồng của mình, Lữ Giai Tuyền-Mĩ nhân độc nhất vô nhị với một bảo tàng chiêu thức lừa tình lừa tiền vô khối độc đỉnh của các đại gia bạc tỉ-lười biếng góp ý cái điều đến con nít cũng biết khiến bầu ko khí đã căng thẳng lại như giấy chao chảng.

-Của club bóng rổ ban B, địa điểm ở Water World, 8:00 sáng chủ nhật_Hạ Kỳ Thiên uống ngụm nước rồi đều đều “khai” nội dung của Huyết Thư, ko có chút gì lo lắng trong gương mặt của anh ta.

-Anh...chấp nhận?_Gia Minh ngồi cạnh Kỳ Như, sau một hồi hết nghĩ ngợi rồi lại lén liếc sang cô nàng trong mộng của nó, giờ mới chịu bắn tiếng thắc mắc. Trời ạ! Sao nó ko tranh thủ nện anh vợ tương lai luôn đi, trắng trợn đến thế là cùng.

“Khoan đã, Water World? Đó chẳng phải là hồ nước ở công viên trung tâm? Chỗ ngày nào cũng có mấy đôi tình nhân tự kỉ đập vịt đó sao?” Tôi ngây ngốc nghĩ ngợi, nếu là mấy nơi khác còn nghe được, nhưng đó là hồ nước, chẳng nhẽ chơi bóng rổ dưới nước? Ôi trời, nghĩ đến việc thăng em song sinh biết độc mỗi chiêu bơi ếch mà đánh bóng chắc tôi cười vỡ bụng mất.

-Vậy muốn sao? Chẳng nhẽ lại từ chối để rồi trở về con số 0 sau bao tháng ngày mệt mỏi gầy dựng, anh ko làm được điều đó và anh cũng tin chắc rằng mọi người ở đây cũng sẽ ko muốn thế_“Cũng đúng, rơi xuống hạng cuối cùng thì thà để club tan rã còn đẹp mặt hơn nhiều”

-Như chơi đồ chơi thôi_Ông chúa lạnh lùng như tảng băng Lăng Tử Thần mở lời, ánh mắt ko thôi lạnh vô thức đặt ra dòng người đang đi lại bên ngoài_Được ăn cả ngã về ko

-Một là chiến đấu hết mình để sau này ko hối hận cho dù kết quả như thế nào, hai là chui rút lẫn tránh và để mọi thành quả từ trước tới nay tan thành mây khói, trở thành con rùa rút cổ trong ánh mắt khinh bỉ của mọi người, cái nào được hơn_Một thành viên khác trong club vừa nhắm mắt trên sofa vừa tiếp lời, ngủ nhưng tai cũng thính ghê, hơn cả mẹ tôi, chuyên gia nghe trộm con gái nói chuyện điện thoại nữa.

-Tất nhiên cái đầu tiên rồi, nếu thắng, chúng ta chẳng phải sẽ nâng địa vị của mình lên một tầm ới sao, còn nếu thua, dù gì cả bọn cũng chết chung đâu phải mỗi một người, có gì đâu mà sợ, cứ chống vào lưng nhau mà đi

-Lâm Chân nói đúng, xét về thực lực, chúng ta thừa sức đánh gọn lũ tự kiêu đó

-Cứ quyết định vậy đi, “đại ca”, bọn em theo “đại ca”, sống chết có nhau

-Địa điểm là “Water World” đây_Tạt một gáo nước lạnh vào lòng tin vừa nhen lên trong lòng mọi người, chúa keo kiệt mắt vẫn dán vào màn hình laptop, ko thèm quan tâm bộ mặt đơ của “những người cùng khổ”

-Chuyện đó ko cần lo, anh đã lo cả rồi!_Hạ Kỳ Thiên nhăn mặt nhăn mũi cười, trấn an mọi người

Đúng như điều anh ta muốn, tâm trạng ko lo gì lại kéo về như thác đổ, mỗi người ai đâu cứ nấy, tiếp tục làm việc đang dang dở, có vẻ bọn họ hơi khinh địch thì phải. Dù tôi ko biết nhiều về club ban B nhưng dù gì, bọn họ cũng có gan đưa Huyết Thư thì nhất định phải có thủ đoạn nào đó mới đặt địa điểm là Water World. Thầm nói với Kỳ Như suy nghĩ của mình, tôi cẩn trọng ko muốn để ai nghe thấy, dù sao cũng là người mới, tốt nhất mấy chuyện mang tính trọng đại này nên im lặng, đỡ gánh cái danh “trẻ con mà bày đặt làm người lớn” thì mệt.

Dường như hiểu được có thần giao cách cảm với tôi, Lăng Tử Thần từ phía đối diện nêu ý kiến:

-Tuy ban B thực lực yếu kém nhưng lại là cao thủ trong thủ đoạn, tốt nhất chúng ta nên cẩn trọng thì hơn, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, trước ngày quyết đấu, có lẽ cần phải tìm hiểu một chút về tình hình hiện tại của bọn họ. Ít nhất cũng có một vài điều mở ám.

-Tuấn Vinh, tôi cần mọi thông tin của bọn họ_Hạ Kỳ Thiên lấy lại tác phong của “đại ca”, ra lệnh cho đàn em, ko quên nhìn tôi nháy mắt một cái khiến tôi thiếu điều muốn phun hết chỗ nước có ga vào mặt anh ta

-Được thôi_Tuấn Vinh lười nhác trả lời, ngay lập tức lấy điện thoại gọi cho ai đó

-Lâm Chấn, Tuấn Kiệt, các cậu hãy cho tôi danh sách mọi thủ đoạn ban B có thể giở ra và tôi cần sự đảm bảo tuyệt đối cho cuộc chiến sắp tới diễn ra suôn sẻ.

-Okey, “đại ca”

-Gia Minh, Tử Thần, cũng đến lúc hai cậu vứt bỏ cái mác đảng hoàng ậy đi, tôi cần mọi thủ đoạn mà 2 người biết

-Anh cứ an tâm_Hàn Gia Minh lên tiếng

“Nghe ko, bọn họ dám trắng trợn bày thủ đoạn nữa kìa? Họ ko sợ bị kỉ luật sao?” Bên ngoài hiền lành là thế, nhưng ko ngờ đến những lúc trọng đại cũng như bọn thường dân hạ đẳng, làm mọi thủ đoạn để chiến thắng. Có lẽ tôi vào nhầm club rồi.

-Còn 2 em, Kỳ Như và Tử Di, anh cần ít nhất 10 triệu tiền mặt, được chứ?_Cười hiền thánh thiện đến mức ngây ngất lòng người, Hạ Kỳ Thiên đẩy toàn bộ mọi kì vọng trong bụng anh ta đặt lên vai tôi và con bạn thân. 10 triệu tiền mặt ư? Anh ta đùa với tôi chắc, đào đâu ra số tiền mà 16 năm tồn tại tôi cũng chưa một lần được đụng vào ấy chứ? Chẳng nhẽ anh ta bắt tôi và Kỳ Như lên tuổi dài vàng, xuống biển mò ngọc trai bán chợ đen lấy tiền à?

-Nhiều thế?_Tôi thắc mắc, mắt chuyển sang hình \$ khi nào ko rõ.

-Chúng ta cần chu cấp vật chất cho các thành viên tham gia cũng như đặt mua “một vài” cái bẫy chống chuột_Tĩnh bơ như ruồi thế kỉ XXII, Hạ Kỳ Thiên lại chườm nụ cười phát ớn ra cho tôi chiêm ngưỡng, nói nhẹ nhàng mà ko thấy ăn năn hối lỗi chút nào, đảm bảo chúa sẽ trừng phạt con người bỏ ỉm đó cho coi

-Bẫy chuột? Ko phải chúng ta có ngân khố sao? Dùng tiền ở đó cũng được mà?_Kì Như ngạc nhiên nhìn anh trai mình, nó cũng như tôi thôi, đầu óc ngây thơ đơn giản trong trắng thế sao hiểu nổi

-Đừng hòng rút từ ngân khố ra một đồng, tôi thách em đấy_Thay vì nhận được một lời giải thích xứng đáng từ “đại ca”, chúng tôi lại nằm trong danh sách bị khủng bố về mặt tài chính của Lương Tuấn Vĩnh,

“Người là người của nhà họ Lương vậy mà chút lương tâm trong người cũng ko có, quả là hại đời.” Tôi ngán ngẩm, ko ngờ lại gặp được kẻ mê tiền hơn cả mạng sống ở cái nước Việt Nam đông hộ nghèo này, hám tiền cũng thật tai hại, từ giờ tôi sẽ cố cai nghiện bằng được.

-Vậy bọn em kiếm tiền bằng niềm tin và hi vọng sao?_Bất mãn, tôi ko ngại mình là ma mới mà lên tiếng phản đối, 10 triệu đấy, có cầm súng đến cướp pama bank mười năm nữa cũng chưa kiếm đủ chùng ấy chứ đừng nói trong 1 ngày nữa

-Đừng quên các em đang ở trong club nào, việc đó rất dễ dàng, hãy thử động não mà nghĩ cách đi, bài test đầu tiên nếu muốn tồn tại ở đây đấy_Ra hiệu nhắc nhở, Hạ Kỳ Thiên ko tiếc cái nháy mắt, cứ liên tục phóng về phía tôi, nếu tôi công phu ko thâm hậu tránh được thì chắc chắn đã bị anh ta phóng cho vài quả chết queo rồi

-...

Sau khi chén một bữa no nê tại Hội Quán, các thành viên đáng kính của club bắt đầu ra về. Lúc đến mỗi người một con đường lúc về mười trái tim đều cùng một hướng mà đi khiến trái tim tôi ko ngừng rỉ máu kêu đau.

Chả là thế này, để đảm bảo kế hoạch thành công mỹ mãn thắng lợi trở về, theo lời của “đại ca”, bọn tôi cần phải tập trung tại một chỗ để bàn bạc thảo luận suốt sáng, mỗi người một ý sẽ nhanh hơn một mình một ngựa vì thời gian ko còn nhiều, do đó, ngay lập tức vừa rời khỏi Hội Quán, mọi người đã quyết định cắm trại tại nhà tôi dù tôi có hét khô cả cổ moi ra hàng trăm lí do cực thuyết phục để ngăn cản. Vốn dĩ phải là nhà Kì Như mới đúng, nhưng thằng em đáng đánh đòn của tôi lại ra sức nài nỉ huynh đệ đi đồng đô tại nhà nó một đêm, tức cũng tại nhà tôi, để cùng nhau bày mưu tính kế bẫy “chuột”. Đa số hơn thiểu số, tôi đành ngậm ngùi khóc không ra một giọt nước mắt đi đầu dẫn đường về đại bản doanh, khẩn trời khẩn phật cho papa yêu quý vượt biển từ New York về đuổi bọn tà yêu ngoại đạo này đi, nếu ko, tôi e mình sẽ ko được một giấc no mắt mất

Nói là bàn bạc, tuyên bố trình trọng là vạch kế hoạch tác chiến quân địch nhưng thực chất là đến nhà tôi để quây. Vừa vào đến nhà, chào hỏi mama đại nhân xong, bọn họ, chưa được phép của con gái chủ nhà là tôi, theo sự dẫn đường của con trai chủ nhà- Hàn Gia Minh-đổ bộ vào phòng game, mới qua 15 giây đã oanh tạc một tên chiếm cứ một xó làm việc riêng của mình, một số khác lại tụ họp dụ dỗ lẫn nhau mở máy chơi game hò hét đến đỉnh tai nhức óc. Mà cũng nhờ vậy tôi biết được bản chất thực sự của mỗi người.

Trước hết là “đầu xỏ” bọn “vô gia cư” này, theo trí nhớ cực chuẩn của tôi, anh ta là một kẻ cực lịch lãm với nụ cười tươi rói nhưng khi đặt từng ngón tay thanh mảnh lên bộ điều khiển game thì...mất hết cả hình tượng, cứ gằm gừ lải nhải mỗi lúc bị đối phương đánh lén thua tả tơi hay hét lên như fan cuồng khi thấy chữ win to đùng trên đầu nhân vật của mình y chang như mấy đứa trẻ lần đầu tiên chơi điện tử khiến mẹ tôi nhiều lần vượt dốc lên nhắc nhở “im lặng kéo hàng xóm kêu nhà”. Người tiếp theo là Lăng Tử Thần, bề ngoài và cách cư xử thường ngày thì cực lạnh lùng, sẵn sàng lờ đẹp mọi vật xung quanh nếu nó ko liên quan đến hắn nhưng giờ thì làm mẹ tôi thất nghiệp, xắn tay áo hét rửa chén rồi lại cắt hoa quả, làm nước sinh tố, lão luyện như mấy ôsin nhiều năm lăn lộn với nghề làm tôi có chút nghi ngờ về xuất thân bản hàn của hắn. Lương Tuấn Vĩnh là kẻ tiếp theo bởi sự thay đổi chóng vánh, lúc này còn keo kiệt dọa nạt tôi và Kì Như nhưng khi giáp mặt với thằng út Gia Lâm kháu khỉnh dễ thương của tôi, anh ta quay phắt 180 độ đến nhà hàng ngoại mua chục cây kem loại ko rẻ dụ dỗ để thằng nhóc cho bế, còn những kẻ dám mon men tiếp cận mấy cây kem anh ta liền đưa ánh mắt cảnh cáo xua đuổi, ngay cả tôi cũng liệt vào danh sách virus ô nhiễm.

Cả Lữ Giai Tuyền cũng ko tránh khỏi, từ một con người điệu đà chảy nước từng có nhiều vụ scandal ko hay về giới tính nhưng anh ta cũng đã chứng minh độ menly có thừa trong mình bằng cách khỏa thân phần trên tập tạ, hix, làm tôi và Kì Như phải trú dưới nhà một lúc lâu mới dám mò lên, nếu ko lại bị coi “cuồng trai” như lúc chiều thì...hết nói nổi...

12 giờ đêm, theo thói quen, tôi bò dậy khỏi giường, mở cửa phòng ngủ vào Washington City để giải tỏa căng thẳng. Vừa nhắm mắt mơ mộng tôi vừa đưa tay dò đường. Ngay khi nắm được núm cửa tôi liền ko do dự xông vào vội vàng chuẩn bị “đồ nghề” thì chợt có tiếng nói của con trai vang lên bên tai, lọt vào giấc mơ đang đẹp

-Có khẩn cấp đến mức nào cũng phải chờ tôi ra đã chứ?

-Ra?_Tôi vô thức nhắc lại, miệng nở nụ cười vì mơ thấy một con lợn khỏa thân đang co giò chạy ra khỏi phòng tắm

-Quả cậu yêu tôi rồi!_Giọng nói ấy lại rền lên rồi có một làn gió nhẹ lạnh lướt quá người tôi, bay mất

-Yêu?_Tôi lại nhắc lại, đứng hình một chút mới chịu mở mắt,hoảng loạn nhìn xung quanh tối thui ko một bóng người, miệng hét lên ko kiềm chế_Mẹ ơi! Ma!!

13. Chương 08 Part 1

12 giờ đêm, theo thói quen, tôi bò dậy khỏi giường, mở cửa phòng ngủ vào Washington City để giải tỏa căng thẳng. Vừa nhắm mắt mơ mộng tôi vừa đưa tay dò đường. Ngay khi nắm được núm cửa tôi liền ko do dự xông vào vội vàng chuẩn bị “đồ nghề” thì chợt có tiếng nói của con trai vang lên bên tai, lọt vào giấc mơ đang đẹp

-Có khẩn cấp đến mức nào cũng phải chờ tôi ra đã chứ?

-Ra?_Tôi vô thức nhắc lại, miệng nở nụ cười vì mơ thấy một con lợn khỏa thân đang co giò chạy ra khỏi phòng tắm

-Quả cậu yêu tôi rồi!_Giọng nói ấy lại rền lên rồi có một làn gió nhẹ lạnh lướt quá người tôi, bay mất

-Yêu?_Tôi lại nhắc lại, đứng hình một chút mới chịu mở mắt,hoảng loạn nhìn xung quanh tối thui ko một bóng người, miệng hét lên ko kiềm chế_Mẹ ơi! Ma!!

-Có chuyện gì vậy?_Sau tiếng thét thất thanh đứng kiểu phim kinh dị đang dậy sóng thời nay của tôi, một chùm trai đẹp từ phòng game xông ra nháo nhào như nhà có trộm

-Ma...ma!_Hoảng loạn, tôi lặp đi lặp lại tên của vị khách ko mời, nước mắt nước mũi xuýt nữa trào ra ko ngừng được. Như người chết đuối vớ được cọc, tôi lấy hết vận tốc chen vào giữa đám người, tìm sự trú ẩn an toàn. Trước khi bị con ma ko nhà đó túm được, ít nhất cũng phải có vài người đi trước tôi cái đã, đó là quy luật sinh tồn của con người.

-Ma? Trên đời này làm gì có ma chứ? Rõ mê tính dị đoan_Ngáp cái rõ dài như muốn trách móc tôi đã phá vỡ giấc ngủ yên bình của mình, Lâm Chấn chán nản, miệng thì nói đều đều nhưng lòng dạ thâm ý vô cùng. Quanh đi quẩn lại cũng là chửi tôi to đầu rồi mà gan bé hơn óc chim sẻ, nửa đêm nửa hôm ko ngủ rảnh hơi đi phá người khác.

-Nhưng...nhưng em thấy thật mà, nó ở trong đó, còn nói chuyện với em nữa_Bám chặt cánh tay người bên cạnh, tôi run rẩy biện minh, tay giơ ngón trỏ về phía Washington City. Hàn Tử Di tôi cả đời nói gì cũng đúng, chẳng nhẽ giờ lại đi vu khống ấy oan hồn bơ vợ kia, nếu nói tôi mộng du vừa đi vừa mơ thì nghe còn được nhưng tôi tự hào đến giờ vẫn chưa một lần mắc vào trường hợp chỉ có người bình thường mới bị đó nhé.

Theo sự chỉ dẫn của tôi, một vài người gan dạ nói thẳng ra ko biết trời ko biết đất từ từ tiếp cận đối tượng, xoay ba bốn vòng điệu nghệ mà ko lẫn quay vì chóng mặt, 2 chàng gan to mỗi người một bên, tay cầm hai khẩu súng lục ko biết moi từ đâu, về mặt hình sự thấy ổn. Nháy mắt với nhau ra hiệu, họ đếm từ 3 đến

1 rồi quay thêm một vòng chìa súng vào trong Washington City, dành vài tí tắc quan sát. Lúc ra đi hùng dũng bấy nhiêu, lúc trở về điêu tiếu bấy nhiêu, nhìn tôi bằng cặp mắt hết sức “ái mộ”, 1 tên chìa khẩu súng vào đầu tôi, ko an ủi lại còn đe dọa trắng trợn:

-Viết di chúc trước khi chơi người khác nhé, nếu ko hối hận lắm đấy

-Được rồi, Việt Văn, chắc em nó bị mớ ngủ thôi, xem nó bám chặt tay áo tôi nè, chắc sợ phải biết_Đưa cái giọng điệu đã chảy nước che chở cho tôi, Hạ Kỳ Thiên cúi người nhìn khuôn mặt khổ sở vì sờn cả gai ốc trên thân hình bé nhỏ gió thổi nhẹ là bay của tôi, mỉm cười dịu dàng rồi đưa tay nâng cằm tôi, ép buộc tôi dù ko muốn nhìn cái mặt trơ tráo của anh ta cũng phải cắn răng mà nhìn_Anh ru em ngủ lại nhé, còn bé, thức khuya ko tốt cho sức khỏe, lại hại cho da, tinh thần ko phấn chấn, làm việc cũng ko có hiệu quả đâu_Nếu sau này anh ta hỏi tôi nên đi trường nào, nhất định tôi sẽ khuyên anh ta vào trường y, với mấy lời như vừa rồi, đảm bảo ko cần thuốc mê bệnh nhân cũng tự động ngất xỉu cho coi.

-Chị phiền thật đấy, vào phòng ngủ đi!_Như vị cứu tinh tôi đang mỏi mắt chờ đợi, thằng em tôi từ một tên tôi ghét cay ghét đắng bỗng trở thành vị ân nhân ngàn đời tôi tưởng nhớ, giải thoát tôi khỏi móng vuốt cũng như những lời dụ dỗ đường mật của Hạ Kỳ Như, xua đuổi tôi trở về phòng. Tuy biết ơn thì biết ơn thật, nhưng ít nhất cũng đâu cần phải đẩy như đẩy chó thế chứ, hành động thô lỗ với của nó lập tức được tôi ghi nhận, trở thành người bạn tri kỉ đánh tan mọi cảm giác yếu quý vừa nhen nhói. Liếc nhìn cái mặt phờ phạc cùng đôi mắt thâm quầng như gấu trúc Trung Quốc vào giai đoạn tuyệt chủng, tôi thầm tiếc cho bọn fan hâm mộ của nó ko được nhìn thấy cái cảnh này, để bọn họ thôi phóng đại cái hình tượng hào nhoáng khác xa bản chất thật đó đi, xem xem còn ma nào say nắng nó nữa ko. Còn tôi, với thân phận là người đã đem ngọn lửa diệt trừ tằm tối khai sáng đầu óc ngu muội của bọn họ sẽ nghiêm nhiệm được nhắc đến như một đáng cứu rỗi những linh hồn lạc lối. Tiếng tằm bay xa, ko chừng sẽ có hàng tá trai đẹp ngộ ra được vẻ đẹp tiềm ẩn trong con người bí ẩn tôi đây, từ xa lạ chuyển sang hâm mộ tôi cũng nên. Nghĩ mà sướng óc tự thưởng mình một cái tán thưởng bôm bốp trong đầu

“Khoan đã” Như vừa giác ngộ được điều gì đó, tôi dừng lại, vận óc suy nghĩ thật kĩ, phân tích thật rõ rồi mưu mô tằm tối. Khẽ mở miệng nhovn một nụ cười rõ hiểm ác, tôi thì thầm với chính mình cũng là để cho các bô lão trong điện Diên Hồng nghe thấy:

-Đây chính là cách thức kiếm 10 triệu trong một ngày, haha, mình quả là thiên tài.

Đôi mắt lục lục ban nãy thôi ko ứa nước mắt vì số lần ngáp quá nhiều mà tự động mở căng, cho phép thân chủ nhìn rõ mọi thứ dù trong đêm tối. Hóa mình vào điệp viên CIA đang trong thời kì thu thập dữ liệu của kẻ thù, tôi rón rén hòa mình vào màn đêm đen kịt trong cái tổ nhỏ lúc trước còn khi khò ngủ, cẩn thận từng bước chân tiến đến nơi cất giấu máy chụp ảnh, tránh gây tiếng động đánh thức con ma ngủ Hạ Kỳ Như vì nếu bị đánh thức nửa vời, chắc chắn nó sẽ ko kiêng nể tôi là chị kết nghĩa của nó mà xông vào làm tiết canh. Sau một hồi mồ hôi chảy như tắm đi nhẹ nói khẽ, cuối cùng tôi cũng lấy được máy ảnh và an toàn thoát ra khỏi hang quái thú, hưng phấn rẽ lối đi đến hậu cung nam nhân-nơi tôi hay xả xì-trét cũng là nơi đóng tiền khổng lồ đang vẫy gọi, lòng tràn trề sinh lực như vừa được sinh ra lần nữa.

Đẩy cửa bước vào, tôi thiếu điều ôm đất mẹ mà khóc vì bấp phải vật cản cả gan ngang chân giữa đường, cùng may, tôi thân thủ thâm hậu, tránh được là chuyện dễ dàng. Ngắm nhìn chiến hữu đang thả thây rải rác từ đầu này đến đầu nọ của căn phòng mà ngủ trong khi điện thì sáng trưng trưng khiến tôi nổi lòng xót của, nguyên rửa nếu tiền điện tháng này tăng đột ngột, nhất định sẽ đến nhà từng người đòi tiền phí. Lắc đầu nguây nguậy, tôi bước từng bước vào sâu hơn căn phòng, bọn họ mỗi người một tư thế làm dáng, mắt nhắm niêm ko chút cảnh giác nhưng như vậy mới thực xứng đáng hai từ Thiên Thần mà đám fan suốt ngày ca tụng.

Phi thân như gió từ chỗ này sang chỗ khác, tôi chụp lia lịa, kể cả việc bọn họ chảy nước dãi trắng xóa ở mép cũng được đặc cách cho vào khung hình, tuyển thẳng đến album tôi sắp thảo ra. Được một lúc, tôi bắt đầu thấy chán với cái tư thế chẳng hề thay đổi, đến 1 cái trở mình cũng ko có khiến máy ảnh tôi đi đi lại lại toàn mấy bức ngủ với ngủ. Bực bội, tôi quyết định làm một cuộc cách mạng, lấy hết sức voi di chuyển mấy cái xác lại gần nhau, chụp chung cho vui cửa vui nhà.

1 tiếng trôi qua thật nhanh, ngồi thụp xuống đất nhìn đồng giấy tờ dày đặc chữ cũng như những mô hình con vẹt dễ thương, tôi tò mò xem qua vài lượt, chiêm đại vài đồ dùng cá nhân be bé như lược chải tóc, gương

của Lữ Giai Tuyền, chiếc gôm hình có in hình em bé cực xinh của Tuấn Vĩnh, chiếc khăn mùi soa của Hạ Kỳ Thiên cùng vài sợi tóc của bộ ba oan gia để nguyên rửa...bỏ vào túi làm chiến lợi phẩm. Toan trở mình đến phòng ảnh, mắt tôi lại bắt gặp một cái túi đen xì to tổ bố đầy ắp mấy thứ ko biết là gì bên trong ở cạnh cửa khiến cơn tò mò ưa khám phá lại dâng lên đến nghẹt cả mũi. Quay đầu nhìn lại xác nhận các đối tượng vẫn còn say giấc nồng, tôi tỉ mỉ mở hết giấy buộc này đến giấy buộc khác của cái túi, đưa tay vào phía trong moi ra lòng gan ruột mật của nó. Tưởng là quà cáp gì, ai ngờ chỉ toàn súng nước với mấy cái đồ chơi linh tinh của bọn trẻ con nhà giàu, chút thật vọng ủa ra ngoài cùng hơi thở. Ko thể tin được đường đường là đảng mày râu 17, 18 tuổi, vậy mà bọn họ vẫn còn chơi mấy thứ này, lại cả gan đem đến nhà tôi ko sợ bị chê cười nữa chứ. Điên thật.

-Cậu là hạng người gì vậy?_Lúc tôi vừa đứng vững trên hai chân của mình, giọng nói của oan gia 3 thẳm thía “tình người” từ sau lưng vọt tới, đem theo cả khối khí lạnh đặc trưng

-A! Dậy rồi sao?_Tôi đánh trống lảng hỏi thăm, nhất định ko thể để hấn biết tôi chụp ảnh các chiến hữu đem đi bán thu tiền được, nếu ko đảm bảo hấn sẽ giặt lại cái máy ảnh, ko thương tiếc mà nện đến vỡ vụn mất.

-Nửa đêm nửa hôm ko ngủ đến phòng con trai định làm chuyện gì mờ ám hả?_Chẳng thềm nói một câu cảm ơn, Lăng Tử Thần lập tức nghĩ xấu cho tôi, đem thanh danh trong sáng của một khuê nữ ra dận xuống vũng bùn làm nhơ nhuốc

-Tôi..._Đảo mắt tìm kiếm lí do thích hợp, tôi nhớ đến mấy cái bóng đèn tội nghiệp...tôi đến tắt đèn, mấy cậu vô ý để đèn thế sẽ rất tốn, mà người trả tiền điện ko phải là mấy cậu, làm sao biết được nỗi khổ của tôi chứ

-Vậy cái bọc trên tay cậu là gì thế?

-A ha! Rác mà!_Tôi giặt thót, tay vô thức đưa ra phía sau thu giấu, hoảng loạn đến lộ liễu

-Đưa tôi xem_Lăng Tử Thần quả đáng ghét, hấn ra sức cướp “túi rác” trên tay tôi, ko chịu để tôi yên trí trở về.

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, biết mình ko thể thoát khỏi việc giao nộp chiến lợi phẩm, tôi đánh liều gỡ võ công dù biết vô ích về phía Lăng Tử Thần khiến hấn phải liên tục tránh đòn. Nhác thấy sơ hở, 3 chân 4 cẳng như thần, tôi lao ra khỏi cửa định bụng sẽ chạy về phòng mình trấn thủ nhưng thất bại, mọi hành động của tôi đều bị Lăng Tử Thần đoán được, hấn ra đòn chặn cửa cực đẹp, làm tôi hết đường thoát. Ko chịu chấp nhận số phận để mọi thành quả rớt xuống biển cái tùm, tôi giả vờ ngã xuống đất, moi cái máy ảnh một phát phi ra ngoài về phía Washington City rồi sẵn sàng đưa tay chịu trói.

Sau một hồi “thăm tra”, điều tra viên họ Lăng đã tịch thu toàn bộ chiến lợi phẩm của tôi và dưới sự nài nỉ hết clo của phạm nhân đã tạm chấp nhận giấu nhem chuyện này với 1 điều kiện bí mật hấn tạm thời chưa nghĩ ra rồi trả tôi trở về với cuộc sống hoang dã. Tuy vậy, Lăng Tử Thần ơi là Lăng Tử Thần, chuyện này vẫn chưa đến hồi kết.

Chương 8: Sức mạnh có hạn, thủ đoạn vô biên

Thứ 7, lại một ngày mới với bao hứa hẹn bắt đầu. Hôm nay, tôi sẽ được nếm thử cái cảm giác ngồi gác chân lên bàn, người dựa vào thành ghế sofa mà đếm từ bọc tiền mới cứng thơm phưng phức. Mới mừng tượng thôi mà cũng ko kìm lòng nổi chảy nước dãi. Ấu đó cũng là cái giá thích đáng ột đêm thức trắng ngồi mòn ghế rửa ảnh của tôi, cũng an ủi được phần nào.

Đẹp cơn buồn ngủ đang len lỏi trong từng thớ thịt, tôi lồm cồm bò dậy khỏi tổ ấm thân yêu, phi thẳng đến phòng tắm làm vệ sinh cá nhân trước khi đồng hồ điểm 5 giờ sáng. Với thói quen vô tư ko biết gì của mình, tôi sẵn sàng cho những người đến sau chiêm ngưỡng khuôn mặt thảm họa với bộ tóc rối mù của mình cùng vùng miệng đầy bọt kem đánh răng trắng xóa, ngậm bảo “chỗ này có người rồi, đi chỗ khác cho”. Mấy lần đầu xem ra hiệu quả thấy rõ những càn về sau lại càng giảm và cuối cùng trắng tay, đến một chỗ rửa mặt cũng bị giặc ngoại xâm chiếm đóng. Tất cả chỉ tại Hạ Kỳ Thiên mà ra, sau khi thấy tôi trong bộ dạng cảnh báo đó, anh ta ko những ko quay ngựa rút êm mà còn dám trưng bộ mặt trơ trên cửa mấy tên yêu râu xanh chuyên đi dụ dỗ con gái nhà lành, tiến sát vào thành tôi trấn thủ, nói lời ngon tiếng ngọt:

-Di Di muội muội, hay hai ta cùng nhau đánh răng em nhé, vừa vui lại vừa có thêm cơ hội thật chặt tình cảm, lỡ một ngày nào đó em có nhu cầu tiến xa với anh hơn thì sao. Ngại gì em sẽ làm em mất đi cơ hội được ở bên người con trai lịch lãm tuyệt vời như anh đây.

Tất nhiên tôi ko thể nói được gì, chỉ biết dồn hết sức mạnh đập vào cái chân yêu quý của anh ta, cho anh ta một vé trở về thời trần trường nhảy lò cò với chúng bạn. Vì nể Kì Như nên tôi mới hạ thủ lưu tình đó, chứ như mấy tên khác thử xem, chỉ còn nước vào bệnh viện húp cháo trắng thôi. Nói thì nói thế nhưng cuối cùng tôi vẫn bị đuổi đi thẳng cổ qua trận giao chiến ko gươm giáo với Lăng Tử Thần

-Cậu cứ làm việc của mình, đừng để ý đến tôi là được_Lăng Tử Thần nhìn tôi đang trợn mắt nhô gai lên như nhím nhìn thấy kẻ thù, hần liền lẳng lẳng nói một câu rồi ko ai bảo hồn nhiên với cây cỏ đi vào trong Washington City, quay lưng lại cởi áo, khoe khoang tấm lưng rắn chắc của mình cho tôi ngắm.

Mặc dù một lòng ko muốn, trăm lần ko phục nhưng tôi vẫn ko tự chủ được mà nhỏ nước dãi bởi dù sao, đây cũng là lần đầu tiên thiếu nữ trong trắng tận mắt thấy một mỹ nam chủ động nude phần trên trước mắt mình với khoảng cách gần hơn lần trước, điều kiện “thưởng nguyệt” đương nhiên có phần ưu ái hơn. Đương lúc ko tự chủ được trợn mắt đăm đăm, Lăng Tử Thần quay đầu lại nhìn tôi khinh giễu:

-Bộ muốn ngắm tôi tắm luôn hả?

-Hả?_Toàn thân giật mình, tôi bưng tỉnh thoát khỏi cơn mê man ngu xuẩn, 3 chân 4 cẳng vọt lẹ ra ngoài với đồng bọt kem rửa mặt vẫn chưa rửa sạch, bản thân nhó lại mà đau đớn, hối hận ko hề hấn xuống nhìn cho rõ, rõ ngốc.

Chuông đồng hồ điểm 5 giờ kêu chí chóc, trong phút chốc, mọi thành viên club đều có mặt đầy đủ trước sân nhà tôi, mỗi người một phương tiện di chuyển thẳng hướng đến công viên trung tâm, chiếm trọn căn cứ địa Water World theo thách thức trong huyết thư để tập luyện chuẩn bị cho cuộc chiến sinh tử sắp tới

-Được rồi! Lâm Chấn và Việt Văn,2 người xuống đập thử đi_Chỉ vào con vịt nhựa trắng đang nổi lềnh bềnh trên mặt nước gần bờ, Hạ Kì Thiên lấy uy đội trưởng ra lệnh cho đội viên.

-Gì chứ? Sao cậu ko đập trước mà bắt bọn này đi thử?_Hai người kia lên tiếng kêu ca với giọng ngái ngủ, mặt mũi nhăn tít lại khó chịu. Quả đúng là đội trưởng của một nhóm ô hợp nhiều tính cách, mưu mô hơn người y hết tôi, đẩy người ta đi trước chết trước, rồi mình mới mò mò theo sau rút kinh nghiệm.

-Nếu ko phải xử lí nhiều việc thì tôi cũng đi trước làm gương rồi, mọi người đều bận việc, mỗi hai cậu rảnh rang thì nên cố gắng chút gì đó._Đưa tay vuốt vầng trán 1 giọt mồ hôi cũng ko có, Hạ Kì Thiên tỏ vẻ mệt mỏi như thể vừa lao động khổ sai xong, mắt liếc nhìn ẩn ý._Lăng Tử Thần và Hàn Gia Minh thì đi xem địa hình để đặt bẫy, Nguyễn Thành Vũ và Lương Tuấn Vĩnh bận “chăm sóc” tay quản lí của Water World, Liễu Giai Tuyền lại bị tào tháo rượt do ăn đồ ko rõ nguồn gốc còn tôi thì mớ giấy tờ vẫn chưa giải quyết xong, sao nào?

-Hãy cảm ơn tài ăn nói của cậu đi_Lâm Chấn chấp hai tay lạy lạy Hạ Kì Thiên tỏ rõ sự bái phục rồi lôi Vũ Việt Văn xuống con vịt nhựa, khổ sở leo vào trong rồi ra sức đập

Đường đường là 2 hoàng tử tuần mã ánh hào quang lấp lánh, bao phen làm chao đảo lòng gan ruột mặt của nhiều cô gái vậy mà giờ đây lại còng lưng đưa chân thư thái ngồi đập vịt trong quang cảnh mây nước hữu tình thế này. Cô nàng nào fan của Yaoy hay Shounen còn lấy làm mừng nhưng với số còn lại sẽ thực sự sốc toàn tập cho xem, mộng thiếu nữ cứ vỡ tùm lum như quả bóng tròn lấy kim đâm thủng vậy. Nhưng cái làm tôi ko hiểu chính là tại sao lại phải đập vịt, theo vốn hiểu biết sâu rộng của Hàn Tử Di tôi, bên thách chiến là bên đưa ra địa điểm còn bên nhận lời thách chiến lại đưa ra cách thức chiến, nhưng chẳng lẽ, vì địa điểm lần này thực sự đặc biệt-Water World-mà mọi người mới nổi khùng chơi trò đập vịt phân thắng bại thay vì đổ mồ hôi bơi dưới nước? Nếu là vậy thì thật thất vọng, thua là cái chắc bởi mấy tên “yếu liễu đào tơ” nào mà chơi trò đó thì, dám cá chưa đầy 5 phút đã le lười kêu mệt cho coi.

-Sao phải đập vịt mà ko chơi cái khác ạ, bộ các anh lần đầu đến Water World nên thử một lần cho biết?_Nhìn ko nổi với những câu hỏi đang bủa vây trong mình, tôi thắc mắc với Hạ Kì Thiên, mong anh ta sẽ ko nói rằng đó là cách thức thi đấu, nếu ko tôi sẽ ê mặt với club này mất.

-Vì đây là cách thức thì của chúng ta, ít nhất nên làm quen với nó một chút trước khi đầu tránh bờ ngõ. Đưa mắt nhìn con vịt trắng chậm chạp trôi vô định ở giữa xong, Hạ Kỳ Thiên thở dài trả lời, xem ra anh ta cũng biết mức độ nghiêm trọng của việc chọn cách thức khác người này rồi.

-Chẳng nhẽ mọi người định chơi đập vịt để cá cược sinh tử sao? _Tôi tròn tròn mắt, ko ngờ đây lại là sự thật, chắc điên mất thôi. Nếu đập vịt để đua tốc độ với nhau xem ai đến đích trước thì thật là một lựa chọn sai lầm.

-Tất nhiên! Đó là cách thức nghe thì dễ nhưng chơi lại khó. Với địa điểm là Water World, lợi thế bóng rổ của chúng ta sẽ ko thể triển khai được vì bọn anh ko rảnh vừa bơi vừa cướp bóng trong tay kẻ thù cũng như lộn một vòng như cá heo để đưa bóng vào rổ đâu, rất khó ăn điểm và mất nhiều thời gian di chuyển. Do đó, tốt nhất nên dùng mấy con vịt xinh đẹp đó làm phương tiện di chuyển

-Chơi kiểu nào?

-Mỗi club cử ra 8 người đại diện, chia thành 4 nhóm sử dụng 4 con vịt di chuyển trên nước từ điểm xuất phát bên này đến cột treo rổ ở bờ bên kia. Chỉ cần đội nào đến trước và ném bóng vào rổ, đội đó thắng

-Nhưng xác suất chiến thắng của chúng ta chỉ đến 50% mà thôi, hơn nữa phương tiện này ko nhanh ko chậm, vận tốc của nó thường dao động tùy theo lực cản của nước hay lực đẩy của gió, rất khó để dành chiến thắng. Như vậy chẳng phải liều mạng đâm đầu vào chỗ chết sao? _Hạ Kỳ Như xuất thần như quỷ, từ đâu chui ra xen vào cuộc trò chuyện của tôi và anh nó nhưng nếu ý kiến thì cực hợp với ý tôi, ko phụ tôi làm bạn tâm giao với nó bấy năm nay.

-Vì thế mới cần đến thủ đoạn để giành chiến thắng _Mỉm cười nhìn tôi và Kỳ Như, Hạ Kỳ Thiên tự tin vào sự lựa chọn của chính mình đáp trả. Nếu nói ko bị anh ta thuyết phục thì nói suông nhưng nếu nói bị anh ta thuyết phục thì lại thấy mình ngốc. Đường nào cũng chết thôi thì đặt cược mọi thứ vào Hạ Kỳ Thiên vậy, dù sao nếu có thua, cũng đâu phải chỉ mình tôi lọt vào danh sách đen chứ, còn có cả tá người đằng sau nữa.

-Khoan đã, bộ anh dùng thủ đoạn thì bọn người kia cũng ko ngốc tới mức chơi đẹp đâu _Tôi bĩu môi

-Yên tâm đi nhóc, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của anh _Ý thế cao hơn tôi xoa đầu nhẹ, Hạ Kỳ Thiên hứa hẹn, trong những lúc thế này, trong anh ta thật đẹp, quyết tâm làm một điều gì đó, ko để nó thất bại, đó luôn là lúc người ta tỏa sáng nhất. Hạ Kỳ Thiên, xin anh đừng làm tôi thất vọng

-Được thôi, tạm thời tin anh _Tôi mỉm cười đáp lại, một nụ cười cực chân thành nhé

-Ko cần, giờ mấy nhóc nên giải quyết chuyện của mình đi, 10 triệu đấy, hạn chót là vào 12 giờ đêm nay, ko có các em liệu mà bán thân trả nợ _Vừa mới có chút ấn tượng tốt với Hạ Kỳ Thiên thì đã bị anh ta thổi bay mất, anh làm tôi thất vọng rồi đây

Rời khỏi Water World, tôi và Kỳ Như được đặc cách cho nghỉ, đến trường học tập theo thường lệ mặc dù tôi và nó chẳng khiến anh ta làm cái chuyện thừa hơi đó. Sau 3 tiết học mệt mỏi, cuối cùng thời khắc mong đợi nhất cũng đã đến. Mang theo chiếc ba lô đựng đầy xấp ảnh hôm qua tôi mới chụp được đến cangten trường-nơi tụ tập nhiều học sinh nhất sau mỗi tiết học, chuẩn bị đồ nghề thực hiện cuộc tuyên truyền tích góp 10 triệu.

-Chút nữa người cứ giới thiệu cái bài văn sến đặc vừa soạn đi nhé, còn lại giao cho ta, đảm bảo sẽ có 10 triệu trong vòng 30 phút nghỉ giải lao _Tôi tự tin phân công nhiệm vụ cho Kỳ Như, ko cần nhìn cũng biết mặt nó ghêch ra cỡ nào

-Sao thế được chứ?

-Tất nhiên phải có gì đó ta mới dám chắc như vậy _Ấn ý, tôi lôi xấp ảnh được phân loại rõ ràng của cách thành viên theo nhiều tư thế, theo từng người và toàn club cho Kỳ Như xem, dám cá nó sẽ cung phụng tôi như Gia Cát Lượng phiên bản nữ cho xem

-Sao...sao người có cái này? _Há hốc mồm rõ to, Kỳ Như ngạc nhiên nhìn tôi hâm mộ, miệng cười toe như trứng số

-Công sức thức trắng một đêm của ta đó_Tôi vỗ ngực, kể công, mặt vênh lên kiêu căng

-Tuyệt!

Nài nỉ mãi mới mượn được bộ loa của nhà trường, Kì Như nốc nguyên ngụm nước đá, lấy hơi trước khi đọc diễn văn kêu gọi sự ủng hộ của fan hâm mộ.

-Các bạn! Tôi là Hạ Kì Như, em gái hết mực thân yêu của Hạ Kì Thiên-đội trưởng club bóng rổ ban C lừng lẫy tiếng tăm, sau 1 năm hoạt động, nhờ sự chăm chỉ và kiên nhẫn, anh tôi cùng đàn em đã gặt hái được rất nhiều thành tích đem về cho club, đồng thời nâng đẳng cấp của tổ ấm thứ hai lên một cấp bậc mới và giờ đây chiếm vị trí thứ 5 trong bảng vàng. Những tưởng sẽ được tiếp tục cống hiến nhiều thêm cho ban C, cho nhà trường, nhưng ko may, một cơn sóng ồ ạt cùng lớp bột trắng xóa đã đổ ập lên club chúng tôi. Huyết Thư, kẻ sĩ giang hồ mai danh ẩn tích cuối cùng cũng xuất hiện, đem đến cho club chúng tôi một lời thách chiến, một nỗi bất ngờ, một bờ hoang mang, một máng đau khổ. Bất ngờ vì một club nhỏ bé như con chim sẽ chúng tôi cũng có ngày trở thành cái gai trong mắt cần phải nhổ đi của ai đó. Hoang mang bởi các thành viên còn quá trẻ dại và chưa kịp thích ứng được với sự thách chiến một mất một còn này. Đau khổ, chẳng ai biết rồi chuyện gì sẽ xảy ra cả, nếu thắng, chúng tôi sẽ được ở bên các bạn, và nếu thua, sẽ ko còn nữa những tháng ngày đổ mồ hôi sôi nước mắt đóng góp phần nhiệt huyết và sức trẻ của mình ọi người. Nếu đây là lần cuối cùng trên cương vị thành viên của club mà các bạn yêu quý, tôi xin cúi lạy cầu xin các bạn hãy tiếp thêm sức mạnh cho các thành viên của club chúng tôi, để họ vững tâm ra đi chiến đấu vì mái ấm thứ hai này. Xin hãy đóng góp chút tiền bạc để tôi có thể bồi bổ cho họ dinh dưỡng tốt nhất cần thiết, để họ được khỏe mạnh trong cuộc chiến ngày mai. Bên kia, nơi có cái hòm thủy tinh trong khiết đó, tôi mong các bạn, dù ít hay nhiều xin hãy ủng hộ chúng tôi, ko phải vì tôi mà vì những thần tượng trong lòng các bạn. Sau khi các bạn đóng góp xong có thể qua bên này, chúng tôi đã ghi lại những khoảnh khắc đẹp đẽ nhất của các thành viên trong đội qua những bức ảnh này, bạn nào có nhu cầu có thể mua ở chỗ của quản lí Tử Di. Nền nhớ, chúng tôi sẽ kết thúc chương trình sau 30 phút nữa, nên các bạn hãy nhanh tay nhanh mắt cho. Xin chân thành cảm ơn._Kì như cúi rạp người tỏ lòng kính cẩn rồi nhìn tôi nháy mắt

Quả như phỏng đoán, mọi người đều đổ xô ồ ạt về phía tôi tranh giành nhau mua ảnh như hội khiến tôi mệt rã hơi vì nhấc nhở. Ôi, mùi tiền nồng nặc phong tỏa trong mũi thật tuyệt. Đây chính là thiên đường trần gian đấy.

14. Chương 08 Part 2

Kiểm tiền quả ko dễ chút nào, sau 1 ngày lê lét hầu khắp hành lang của các ban như dân bụi đời, chạy bỏ hơi tai tránh lưỡi hái tử thần của thầy giám thị hay phải vụn hết volume để dẹp trật tự trước đám fan cuồng nồng nhiệt của club, chúng tôi cũng đã thu về ỉnh một món tiền nhiều hơn so với dự kiến 7 triệu. Qua quá trình bàn bác kĩ lưỡng, tôi và Kì Như đã quyết định giữ lại 7 triệu tiền thừa để bồi bổ cho lượng dinh dưỡng cũng như mấy lớp mỡ vừa vơi đi trên cơ thể, còn lại nộp hết cho quản lí ngân khố.

Những tưởng hôm nay sẽ được nghỉ ngơi trong mái ấm bình yên của mình, nhưng ngoài dự kiến, các thành viên nhiệt huyết của club tôi đã tiến hành ở lại nhà tôi thêm một hôm với lí do cực đơn giản và vô lí: tăng thêm tình đoàn kết giữa các thành viên cho cuộc đấu sinh tử ngày mai. Cái tin khủng bố đó, thêm một lần nữa, dập tắt mơ tưởng được đóng cửa lại ngồi một mình, trông căn phòng thân thương, vừa đếm vừa ngửi mùi hương ngào ngạt từ những tờ tiền polime mới cồng quyn rũ.

-Đưa đây!_Vừa thấy 2 thân hình tàn tạ như xác chết đội mồ sống dậy của tôi và Kì Như, 1 lời hỏi thăm cũng ko có, quản lí ngân khố với khả năng moi tiền cực ranh mãnh và ko có nhân tính-Lương Tuấn Vinh-đã chìa bàn tay hơi sạm của mình về phía chúng tôi kèm theo một lời chú thích ngắn gọn, súc tích, và dễ hiểu.

-Ít nhất anh cũng phải cho bọn em hít thở chút ko khí đã chứ?_Kì Như cắn nhằn bởi trong 2 chúng tôi, người mệt nhất là nó-kể suốt buổi hôm nay chạy nhử thầy giám thị lúc hành động buôn bán phi pháp của bọn tôi bị phát giác

-Đưa tiền đây rồi thở_Tỉnh bơ như tờ 50k, quản lí Lương ko chịu nể mặt quản lí Di tôi, thẳng thừng siết cổ đòi tiền

-Bọn em sẽ đưa mà_Tôi lê lét đến tủ lạnh, toan lấy chai nước lạnh hồi sáng đã để vào để uống, nào ngờ đã bị Kì Như nhanh tay cướp mất rồi nốc sạch ko để lại cho tôi một giọt cảm hơi, chỉ biết trơ mắt ếch nhìn nó từ từ lấy lại sức sống trong khi bản thân mình đang chết dần chết mòn

-Cái này, uống cho đỡ khát cổ_Đương lúc tôi sắp nổi điên toan bỏ lên phòng lấy quần áo đồng du ở Washington City tắm cho đã đời, 1 cốc nước chanh lạnh từ tay Lăng Tử Thần chia ra, nghiêm nhiên lọt vào mắt xanh của tôi

-Cậu ko bỏ thuốc xổ đấy chứ?_Rất muốn uống nhưng mà trước tiên cần phải đề phòng cái đấy, người như hần ko dễ làm mấy cái việc tốt trời lồng đất lở này đâu, nhất định phải có âm mưu nào đó. Lỡ khi tôi uống rồi từ đó thành kí túc ở Washington City luôn thì sao? Lúc đó với sự mất tích của chủ nhân, tổ ấm của tôi sẽ bị phá tan tành như lúc Gia Minh ở tuổi học ăn học phá vậy. Tôi ko muốn vừa nuốt nước mắt vừa sắp xếp cái tổ quạ lại đâu

-..._Lặng lặng, Lăng Tử Thần ko xin phép, uống một ngụm trước sự chứng kiến của tôi như muốn chứng minh ko có cái gì khả nghi trong đó rồi lại đưa về phía tôi, đe dọa_Ko uống tôi đổ đi đấy

-Uống thì uống_Thấy hần vẫn bình an vô sự, tôi yên tâm đón cốc nước trên tay hần, nhiệt tình nốc vào

-Phụt!! Sao chưa vậy!_Tôi nhắm mắt nhìn toàn bộ clo ít ỏi cùng hỗn hợp nước chanh ko chút chần chừ phi thẳng ra ngoài rồi ném ánh mắt hình viên đạn về phía cái tên độc ác kia, tưởng hần tốt bụng pha nước chanh cho tôi uống ai ngờ lại là một âm mưu thâm hiểm

-10 quả chứ đâu phải ít_Ko ý thức được việc mình vừa làm, Lăng Tử Thần trơ trên đáp lại, 1 lời xin lỗi cũng chẳng có

-Hả? 10 quả? Cậu có bị điên ko đấy!_Tôi hét lớn mắng mỗ, vô ý nhắc đến cái từ dễ làm mình nổi khùng mỗi khi ai đó nhắc đến liên quan đến mình_Muốn hại tôi sao ko nói thẳng ra luôn đi, đừng có nguy biện rằng cậu chưa pha nước chanh cho ai bao giờ nhé

-Đây là lần đầu_Giật lại cốc nước chanh trên tay tôi, hần quay người đi về phía bồn rửa, đổ đi rồi bỏ lên phòng với mọi người, để lại tôi với chút hối hận và bối rối nhìn theo bóng hần. Có lẽ tôi đã nói hơi quá thì phải nhưng ai bảo hần muốn hại tôi làm gì. Đáng lắm

-Người may thật đấy, có người tận tâm pha nước chanh cho còn mắng người ta, đồ máu lạnh_Kì Như liếc nhìn tôi mỉa mai, cũng may cái tên Lăng Tử Thần đó ko có ý tốt, nếu ko đảm bảo nó sẽ nghĩ tôi ko chung thủy với anh nó cho coi, chi chi cũng viết thư tuyệt giao dong dài dai dẳng đàn áp tinh thần tôi nếu bất quá làm liều

-Thôi đi! Ta đi tắm, người muốn nghĩ gì thì nghĩ_Chán nói mỉa thâm ý dìm hàng nhau với Kì Như, tôi bỏ lên phòng, thoáng buồn một chút khi thấy Gia Minh đến gần và mỉm cười với nó, chợt thấy mình đúng là một người chị bao dung.

Khó khăn lớp mới đi hết mấy chục bậc cầu thang, tôi toan tự kỉ trong phòng thì màng nhĩ bắt được âm thanh reo hò từ phòng game tạt ra. Hiếu kì, tôi cho phép mình ghé thăm, xem xét một chút, dù sao cũng nên đề phòng, ko nên tin người quá nhiều khi lại hóa tự hại mình.

Đẩy cửa hé con mắt nhìn vào trong, tôi bàng hoàng khi thấy bọn người trơ trên cũng club đang ngồi ăn lẩu khói bay nghi ngút và nồng nặc mùi bia. Rón rén tìm cây chổi, định bụng sẽ cho bọn này một trận nên thân vì dám tổ chức ăn uống khi chưa có sự cho phép của tôi, đã vậy còn ko mời mọc tôi một tiếng. Bọn tham ăn tục uống

Rầm! Tôi hùng dũng xô cửa vào như một tay cảnh sát cô độc một thân một mình phá tan ổ nghiện, tay nắm chặt cán chổi, mặt hần lên sự tức giận.

-Di Di về rồi à?_Người đàn ông ngồi xoay lưng về phía tôi từ từ quay mặt ra sau, nhìn tôi nở nụ cười hiền, khiến cơ thể tôi run lên bần bật

-Ba....ba_Như nhìn thấy ma, tôi bản thân, cứng đờ toàn thân. Người đàn ông tôi mong ước, cầu nguyện cho ông ta trở về cuối cùng cũng vượt biển theo ý nguyện của tôi, thay vì tức giận quát mắng đám lũ lăng ồ ào này, ông ấy lại cạ n lý với họ, nốc nguyên cốc bia lạnh

-Con gái, lại đây ăn nào, mọi người chờ con này giờ đó_Mẹ tôi khoát tay, bảo tôi lại phía bà ấy, nói là đợi, vậy mà mấy đĩa thức ăn đã vơi đi một nửa, nếu đợi kiểu này tôi cũng đợi được.

Nén giận, tôi hùng hăng đi vào trong, yên trí vừa ăn vừa thỏa thích nốc mấy lon nước ngọt, nhìn mấy người đó nói chuyện cũng vui phết, tạm thời tha cho bọn họ lần này.

Chủ nhật, ngày quyết định sự sinh tồn hay biến mất của một club đã đến. Từ sáng sớm, công viên trung tâm đã tràn ngập cả một biển người từ hầu khắp thành phố Hà Nội đổ xô về theo dõi trận quyết đấu lịch sử này, tất nhiên trong đó có gần một nửa là fan của club chúng tôi với những khẩu ngữ cực sến và đầy sự ái mộ. Hồi hộp ko kèm phần những con người ngồi trên khán đài, tôi và Kì Như cứ chạy hết chỗ này sang chỗ khác lo phần kiểm tra trang phục, mấy con vịt nhựa với lại mấy cái đồ chơi để chuẩn bị cho cuộc đấu, lòng vẫn còn ảm ức chuyện bị quản lí ngăn khổ chộc tức lúc nửa đêm để lấy tiền, đã thế còn moi cha 7 triệu tôi và Kì Như đã giấu đi chỉ vì tội dám lấy ảnh thành viên ra mua bán trái phép sinh lợi.

Sau khi ngốn xong bát chè đậu đỏ mẹ tôi dậy sớm nấu ăn cho hên, các chàng trai làm đảo lộn biết bao trái tim non nớt của các cô gái khởi động chân tay, làm nóng cơ thể trước khi phá vỡ hình tượng bằng cách cồng lưng đập vịt.

Lắng nghe MC tuyên bố lí do và khai mạc cuộc đấu, tôi lo lắng nhìn mọi người mặt mũi đều tươi cười, cảm thấy có gì đó bất an cứ dâng trào trong cổ họng, đắng nghét kì lạ. Cũng phải, cuộc đấu này, bọn họ dường như đều rất chủ quan, có lẽ vì đối thủ theo tương truyền khá yếu nên thế, nhưng mà, tốt nhất nên chuẩn bị tâm lí sẵn, để khi thua ko phải khóc. Nghĩ thế, ko có nghĩa tôi ko đặt niềm tin vào họ, ko mong muốn họ giành chiến thắng, chỉ là, nếu lời nói của Lăng Tử Thần biến thành sự thật “Club nào mà nhận cô làm thành viên, đảm bảo 1 tuần sau đeo túi nải tan rã” thì dù nhỏ nhoi, tôi cũng muốn làm chỗ dựa tinh thần cho họ, lo xa nhiều khi ko xấu như người ta nói.

-Chúng ta sẽ thắng_Lăng Tử Thần lấy chiếc súng nước từ tay tôi, cứ như biết tôi đang nghĩ gì mà an ủi, đôi mắt đen sâu giờ ko lạnh chút nào

-Chính sự chủ quan của các cậu tôi mới lo đấy_Bữu môi, tôi nói thật lòng mình, đôi lúc những câu nói băng quơ lại khiến người khác hiểu hơn là thành ý muốn giải thích cho họ thấy, đó là bản chất của con người

-Thay vì lo hãy cầu nguyện cho chúng tôi_Cời bỏ chiếc dây đeo có thập tự giá khỏi cổ, Lăng Tử Thần đưa nó cho tôi, mỉm cười rồi tiến lại gần vị trí xuất phát, giá như lúc nào cũng thế thì tôi còn có thiện cảm với hắn một chút đấy_Giúp tôi xin sự phù hộ của chúa

-Được thôi_Cúi đầu nhìn ngắm cây thánh giá bằng bạc, tôi tự ình quyền đeo nó vào cổ, tránh làm mất rồi hắn lại xiết nợ thì khổ, vô thức mỉm cười đáp trả dù hắn ko nhìn thấy. Liệu người như hắn, chúa có phù hộ ko nhỉ, tôi bắt đầu thấy lo rồi đấy. Có khi chúa ghét hắn rồi ghét luôn cả club cũng nên á.

-Di Di, anh ôm em cái nhá_Tiếp sau sự trở chứng thất thường của Lăng Tử Thần là sự thân mật đến sờn cả da vụn của Hạ Kì Thiên, làm tôi ko kịp thích nghi được, đứng hình cho anh ta muốn ôm kiểu nào thì ôm_

-Tránh ra đi_5 phút trôi qua cho Hạ Kì Thiên lợi dụng, tôi nhanh chóng lấy lại sự tỉnh táo, vũ phu đẩy hắn ra

-Em vũ phu quá, ít nhất cũng cho anh một chút động lực chứ_Hạ Kì Thiên cười, ôi trời cái nụ cười thánh thiện đáng ghét, nó làm tôi đỏ mặt

-Được rồi, đi đi

-Anh sẽ ko để cho em ra đi khi chưa thành người của anh_Ko nghe lời tôi, Hạ Kì Thiên tự tiện đập hai tay lên vai tôi, vừa cúi đầu vừa thì thầm, đầu đó trên khuôn mặt ấy, sự nghiêm túc đến tuyệt đối

-Ý của anh là gì?_Tôi khó hửu thắc mắc, câu anh ta vừa nói là một từ khá nhiều nghĩa đấy, nếu ko hỏi kĩ chắc tôi sẽ nghĩ bậy cho coi

-Chờ anh nhé, nhóc con_Cười thêm một cái mà ko sái miệng, Hạ Kì Thiên cúi đầu hơn nữa hôn lên má tôi rồi vẫy tay tạm biệt chạy đến hàng ngũ của mình

Còn tôi, đầu óc quay cuồng đồ thái nhìn anh ta như muốn ăn tươi nuốt sống, tất nhiên đám fan cuồng kia cũng có “thành ỹ” đó với tôi, có chuồn cũng ko tránh nổi cái ngày bị đánh hội đồng

Pằng! Phát súng báo hiệu bắt đầu vang lên ngay sau khi đồng hồ điểm 7:30, tiếp đó là 8 con vịt nhựa cùng 8 màu sắc khác nhau ì ạch xuôi theo dòng nước mặc dù người đập nó đang cố đưa chân, gắng sức tiếp thêm sinh khí vào động cơ để nó có thể đi nhanh hơn nữa nhưng vô dụng. Cái loại công cụ di chuyển chỉ thuộc bản quyền các cặp tình nhân làm sao có thể tăng tốc trong khi nó được tạo ra để câu giờ cho đôi trai gái muốn làm gì thì làm trong lòng nó chứ. Thật sai lầm

Quệt những giọt mồ hôi trên trán, tôi nhìn Kì Như đang ra sức hét đến giọng khản đặc cổ vũ cho đội mình mà thấy tội nghiệp, cả fan cuồng của bọn họ nữa, niềm tin đã đặt nhầm chỗ hết rồi.

-Tử Di, người cũng nói gì đi chứ?_Kì Như khó khăn bảo ban tôi, giọng đã lạc đi nửa phần

-Người cứ nói đi, đến khi ko nổi thì ta thay ca_Trốn tránh trách nhiệm, tôi đưa ra cái lí do cực chuẩn khiến con bạn phải ngậm ngùi tiếp tục công việc của mình, nó có trách thì cũng mực, ai bảo nó tự vác họa vào thân chi. Giờ việc tôi phải làm là cầu xin chúa...cho đối thủ bị Tào Tháo rượt mà bỏ cuộc, thế may ra còn có lương tâm hơn là cầu ấy con vịt kia trìm.

-Các bạn, ban B đã ra tay, hãy chiêm ngưỡng màn ném sấu riêng điều luyện như tay ném tạ của các thành viên, tuyệt nhất là cú nhảy lấy điểm ném kèm theo lộn người trên ko của đội trưởng ban B, một phát choảng trúng Hạ Kì Thiên, chủ trưởng ban C, ột tràng pháo tay_Giọng MC dẫn chương trình ngân cao vút, ông ta có vẻ thù ban C bọn tôi nên rất mực khen ngợi đối thủ thì phải. Cái màn nhảy lộn nhào đến út Gia Lâm nhà tôi cũng chơi được mà bày đặt khen, đúng là mắt ếch mà

-Chết! Anh Kì Thiên và Giai Tuyền đã gieo mình xuống hồ “tự diệt” rồi, điên quá. Bọn chúng biết chúng ta rõ như lòng bàn tay, dùng cách này hữu hiệu thật_Kì Như kéo tay tôi, chỉ về phía Hạ Kì Thiên và Liễu Giai Tuyền đang bơi lại gần bờ, chờ con vịt đồng hành của mình quay lại chỗ đi. Thế là hết, giờ chỉ còn vịt của Lăng Tử Thần và Lương Tuấn Vĩnh đang ì ạch trôi xuôi theo dòng nước nữa thôi, 2 chọi 4, thua thê thảm, dù có thông minh cỡ nào cũng khó địch nổi trừ phi gắn tên lửa phản lực ở phía sau, may ra còn có hi vọng về một kết quả ko mấy khả thi “thắng mà nhục”

-Đừng nói với ta hai ông đó vì ko chịu nổi mùi sấu riêng mới nhảy xuống nhé?_Tôi vuốt mặt, cảm giác chờ đợi cái kết thảm bại thật tệ hại

-Chắc vậy_Gác tay lên vai tôi, Kì Như thở dài_2 ông này cực ưa sạch, riêng Hạ Kì Thiên mỗi lần tắm ửng với tính mạng của một cục xà bông là người đủ biết thế nào rồi đấy hướng chi Liễu Giai Tuyền, coi bộ mấy tên còn lại ở bản sống lâu, haha

-Chúng ta phải làm gì đó, ko thể thua được, mấy vũ khí bọn họ mua bằng tiền mồ hôi xương máu của chúng ta chẳng nhẽ để nó mọc rêu như thế sao? Ít nhất cũng phải thử một lần khi có cơ hội, cho bọn chúng thấy chúng ta tuy thua mà oách, tuy tan rã nhưng vẫn kiêu hãnh hiên ngang mới được_Tôi bẻ tay rắc rắc, ý chỉ phun lên phún phụt khiến Kì Như nhảy căng lên vì bồng, xuýt đấy tôi xuống hồ đập lửa.

-Vậy giờ làm gì? Chúng ta đâu được quyền tham gia chứ?_Kì Như nhìn tôi đầy kì vọng, ánh sao lấp lánh trong mắt nó đầu ra mà nhiều như sao trên trời vậy, nếu tôi mà hé răng thốt ra câu “ko biết” chắc nó sẽ xông đến, dồn hết mọi bực bội kèm theo sự vui mừng mà đánh tôi túi bụi đến thâm tím mặt mày mắt. Nhất định ko để nó có cơ hội phá hủy dung nhan trời đất cùng phải động lòng của tôi được

-Thử cái này xem, giả dụ người trượt chân ném phẳng cơ thể hơn 50 cân của người rớt “tùm” xuống nước, vờ ngụp lên ngụp xuống miệng vừa uống nước vừa kêu cứu. Ta nghĩ, với lòng nhân nghĩa giúp đỡ nhau lúc hoạn nạn khó khăn của người Việt ta, đảm bảo sẽ có hàng chục tên cả trai cả gái cả già cả trẻ tình nguyện nhảy xuống hồ tập bơi với người dù người chẳng thuộc hạng khuynh thành đồ nước. Còn ta, nhân lúc mọi người ko chú ý, sẽ từ từ ngấm mình xuống đáy hồ mát rượi, như một con cá vàng bơi lượn tiếp cận 4 con vịt xấu số của đối phương, trói chặt 8 chân thành 4 chùm nhỏ, và rồi, chúng sẽ từ từ, từ từ lặn xuống nước y chang con tàu titanic sau khi để lại di chúc vậy. Thế nào hả? Quá tuyệt đúng ko? Hahahahaha_Ngửa cổ lên trời, cho cái lưỡi mình đón nắng mai vàng ươm, tôi khoái chí tự thưởng cho bộ não siêu việt của mình một tràng cười sáng khoái trước khuôn mặt đầy biểu cảm của Kì Như. Mường tượng cái cảnh nó quỳ rập

người, lạy lên lạy xuống miệng hô “Hàn Cát Lượng vạn tuế vạn vạn tuế” mà ko nhìn nổi sự vui sướng, mặt vênh lên ko biết mỗi.

-Nơon của người bị chuột gặm rồi, phải ko? Người xem, có mấy chục anh cảnh sát ko đẹp trai thì cũng nức trời giang hồ hết đi chỗ này, lượn chỗ kia vậy mà người dám đề xuất cái ý kiến lộ liễu đó mà ko biết ngượng. Muốn cả hai tay nắm tay, vai kề vai vào tù bóc lịch à? Nghe lời người chỉ có nước tự đẩy mình vào chỗ chết_Day day thái dương, Hạ Kỳ Như dám chê bai trong khi nó hoàn toàn ko nghĩ được kể gì tuyệt đỉnh hơn thế, mặt nhăn như khỉ ăn ớt. Ghen tị với ai thì cứ việc nhưng đừng có ghen tị với tri kỉ ngày đêm sớm tối tám với nhau như tôi chứ. Đồ ích kỉ

-Biết thế lúc trước ta cho bọn chúng một liều thuốc xổ cho chúng chạy marathon với Tào Tháo, khỏi phải đấu đá gì mệt mà cũng rinh được cúp vàng chói lóa vinh quy bái tổ_Vừa hồi hận, tôi vừa đưa tay đập con ruồi to gan dám định cư trên má một cái giáng trời, tiếc là nó vẫn nhớn như bay lượn còn tôi phải ôm cái má với dấu vân tay đủ năm ngón của mình làm giấy chứng minh thư.

-Các bạn, cuộc đấu của chúng ta giờ đang rất quyết liệt, sau một hồi lênh đênh bầu bạn với con vịt nhựa của mình, vua ném bóng bách phát bách trúng Đỗ Tuấn Kiệt của ban C đã chịu gở thủ đoạn, ko chơi đẹp mà tạo dáng quăng móc về phía cái đuôi đang phe phẩy phía trước của vịt bạn, nhờ đó ko cần phải nhọc công đập cũng có người kéo lết đi, quả thâm hiểm_Tay MC lại bình luận, nói nãy giờ mà ko biết mệt_Nguy hiểm, các bạn, chúng ta lại có cơ hội được chiêm ngưỡng một màn bắn pháo đồ chơi tuyệt đẹp do tăng băng nổi Lãng Tử Thần sản xuất, khiến ban B, ko thể tiến cũng chẳng thể lùi. Xem ra họ ko hiền như đúng bản chất thường ngày

-Tay MC đó thù mình hay sao mà nói hàm ý gớm vậy?_Tôi khó hiểu thắc mắc, nãy giờ toàn thấy lão già cầm micro đá đều hoai

-Tất nhiên, tại năm trước anh mình lỡ làm đổ thuốc trừ sâu lên đầu ổng trong giờ thực hành hóa, khiến mái tóc đen mơn mớn mà ông ta bỏ tiền ra nhuộm sau một hôm khăn gói ra đi, giờ có bón thuốc mọc tóc một sợi cũng ko ló lên nên thù là phải

-Thôi ko nói nữa, dù quân ta đã phản công nhưng vẫn ko chiếm được thế ưu trong khi quân địch càng ngày càng rút ngắn khoảng cách với rổ bóng, phải hành động thôi_Nhác thấy một con vịt màu cam đang lăn lộn giữa hồ để lại sau 7 con vịt khác, tôi lo lắng. Thua thế này chả phục tí nào

-Xem ra phải chơi kế hoạch B_Kì Như vuốt chiếc cằm nhăn râu của mình nhìn tôi thâm hiểm, dù ko nhắc đến tên tôi trong cái kế hoạch đến giờ tôi mới biết sự tồn tại của nó thì cảm giác rùng mình hòa lẫn với lo sợ thành hỗn hợp đa chủng tộc lại ám lên rõ ràng

-Kế hoạch thế nào?_Tôi tò mò, chỉ cần bản thân mình ko dính vào là được còn lại ủng hộ tất

-Cầm tiền cho ta, quản lí ngân khố nhờ giữ hộ, người thử làm mật hoặc nhân lúc trời ko biết đất ko hay mà thò tay lấy 1 đồng thử coi, ngân khố đại nhân đảm bảo lột da người nấu cháo_Kì Như đưa cho tôi cái bọc căng tròn, nghiêng rằng đe dọa như tôi là kẻ cắp ko bằng_Giờ ta phải thực hiện kế hoạch B

-Được rồi, làm đi_Tôi sung sướng, vừa được cầm tiền, ngửi cái hương thơm thiên đường này, lại vừa đứng xem thi đấu mà ko cần dụng tay dụng chân, nhỡ này đúng là biết thương bạn bè ghê á.

-Ban C cổ lên, đập tan cái lũ vịt ko ra vịt người ko ra người đó đi, fighting, fighting_Hít một hơi thật sâu Hạ Kỳ như hét lớn vào cái loa chồm được của ông bác bảo vệ, khởi gợi hàng trăm fan cuồng hò hét theo. Ra đó là kế hoạch B của nó đấy. Thất vọng

Lặng người nhìn các thành viên của club mình thi đấu, tôi tạm thở dài. Có người bảo tôi tin tưởng giờ lại thất hứa, có người bảo tôi cầu nguyện nhưng cầu nguyện để làm gì khi chúa vốn ko hề che chở. Lãng Tử Thần, cái dây cậu đưa tôi là đồ dỏm. Huh

-Á!_Đương lúc tôi đang gặm nhấm sự thất bại thì một kẻ nào đó dám to gan tiếp cận tôi, nhân lúc tôi ko để ý soi lại sắc đẹp trước khi quay mặt nói chuyện với người lạ cho đỡ buồn thì bọc tiền trong tay tôi đã bị giật mạnh mà ko thêm bảo trước “ta lấy nhé” để tôi còn chuẩn bị tư thế chiến đấu

Sợng người nhớ lại câu cảnh báo của Kì Như và bộ mặt hơn quỷ sứ khi đòi 7 triệu tôi cố giấu của ngân khố đại nhân, tôi vô thức rùng mình, chỉ biết gồng chân lên chạy đòi theo tên cướp đang lẩn vào đám đông như

bò tốt nhìn thấy vải đỏ. Ko thể để mình chết oan được

-Đứng lại tên kia_Tôi hét, mắt hần những vệt đỏ

-Ngu gì đứng lại_Hắn quay đầu đáp trả, đã chạy thể kia rồi còn dư hơi đôi co với tôi cơ đấy, xem ra ko phải loại cướp giật tầm thường

-Được lắm, người mà đứng lại, bà thể sẽ lược sống người

-Thì có đứng lại đâu

-Tin khẩn cấp gửi tới các thành viên ban C thân yêu, vừa qua đã có một tên cướp lạ mặt lảng vảng xung quanh quản lí Hàn Tử Di của chúng ta, nhân lúc người ko để ý đã ra tay cướp đi số tiền có mệnh giá hơn 20 triệu và theo suy luận cực lo gic của Hạ Kỳ Như tôi, hắn đang chạy về phía cột treo rổ. Xin nhắc lại, dẹp hết mọi cản trở trên đường tiến dù có phải lược da xẻo thịt kẻ đó, nhất định ko thể để tên cướp lọt lưới pháp luật mà ko mất đi miếng thịt nào. Tiền quan trọng hơn, nhanh lên_Ko thêm gọi cảnh sát mà đứng nhìn tôi thì chạy với tên cướp giật, Hạ Kỳ Như bình thản thông báo với các thành viên, bắt họ bỏ dơ cuộc thi chặn đầu tên cướp. Đã thế, còn quay cả cái mặt thảm bại cùng mái tóc tổ quả lên cái màn hình ti vi cỡ bự làm vật chứng nữa chứ. Điền thì điền thật nhưng ko thể vì thế mà bỏ cuộc, phải bắt cái tên vô sỉ đó chịu tội thay tôi trước ngân khố đại nhân.

Một chẳng đường mệt mỏi đã trôi qua, tôi phanh lại ngay lập tức khi thấy tên trộm đang đu người như xiếc trên cái cột để rổ bóng cao chót vót, miệng há hốc trước sự đại đột ko thể tả của hắn. Đường thanh thang mênh mông ko chạy lại tự dẫn xác phơi nắng trên đó, như thế thì dù tôi ko leo lên kéo hắn xuống, hắn cũng ko có cơ hội chạy thoát khỏi móng vuốt đang bủa vây của tôi. Thật tội nghiệp khi hành nghề này mà ko có chút thông minh nào hết.

-Nhóc, cho nhóc 1 cơ hội cuối cùng, xuống đây chị em ta uống trà hàn huyên nhá_Tôi khinh bỉ nhìn tên cướp đang co ro phía trên, miệng nhỏ nhẹ nói ngon nói ngọt như rót mật

-..._Lắc đầu nguầy nguậy, tên cướp gan lì muốn ở đấy ngóng gió trời, chết cũng ko chịu xuống

-Cơ hội cuối_Tôi cố gắng dụ dỗ, ko buồn để ý đội mình đang xô đẩy, đàn áp, gỡ hết mọi thủ đoạn mình có như lấy thanh chèo chống xuống nước đẩy vệt đi, bắn súng nước đen ngòm vào mắt, mặt, mũi của đội bạn, ra sức đuổi kịp con vệt cam phía trước

-..._Vẫn lắc đầu, tên cướp thực sự thách thức lòng kiên nhẫn của tôi

“Đừng hối hận nhé cưng” Nghĩ thầm trong bụng, tôi đảo mắt tìm kiếm, nhòm xem có cục đá hay vật gì có thể ném được ở đâu đây ko thì bắt gặp chiếc máy bay nhựa của một thằng nhóc 3 tuổi. Tiếp cận đối tượng xong xuôi, tôi ngó ý mượn tạm đồ chơi của nó nhưng lại ko được nên đành phải lấy cái gì đó trao đổi, định bụng đem sợi dây của Lăng Tử Thân ra cược, song nghĩ lại thấy ko được nên thôi, hi sinh đôi dép của mình cho nhanh gọn

Vận tay khởi động các khớp, tôi ti hí mắt nhắm đến tên cướp, lấy tư thế đẹp nhất ném một phát lên thẳng trời xanh ko trở lại. Tiếc đứt ruột, tôi đành liều hi sinh chiếc thứ hai, rút kinh nghiệm lần này hạ thấp góc một chút, khi đã sẵn sàng thì...

-Tử Di!! Tránh ra!_Những giọng nói quen thuộc, những khuôn mặt nhìn đến chán của các thành viên trong club, từ lúc nào đâm thẳng vào màng nhĩ và lọt vào “mắt xanh” của tôi. Theo sau đó là hàng loạt trái bóng cam mới tinh cùng một hướng về phía tôi mà phóng đến...

15. Chương 09 Part 1

Tương truyền, ở một khu rừng nọ có một nàng công chúa xinh đẹp mỹ miều, nhan sắc đứng nhì thì chẳng ai dám tranh đứng nhất. Một hôm, khi đang dạo chơi cạnh bờ hồ, nàng đã bị 16 chàng phù thủy cướp 16 cây chổi cùn từ hai phương Bắc, Nam ếm bùa chú, khiến cả thân thể nhẹ tựa ko khí từ từ ngã xuống đất, tứ chi chọc lên trời xanh vô tận, mắt nhắm niêm rồi chìm vào giấc ngủ triền miên ko ăn ko uống cũng chẳng có

chất cặn bã hay dư thừa để thải ra. Ngày qua ngày, những tưởng nàng công chúa ko thể tỉnh lại được nữa, thần dân dần mất hết hi vọng chỉ biết đem cuống xẻng đào hố chôn nàng thì từ một miền xa xăm, có một chàng hoàng tử thuộc họ Gà, tên là Trống với thân hình vàng rực khóa thân chỉ chờa có nhúm lông ở đuôi du hành đến đây. Dem hương thơm khi bị lược chính như từ trên xuống dưới tập kích vào hai lỗ mũi của nàng, phong tỏa toàn bộ tiềm thức đang ngái ngủ, kéo nàng từ tình trạng sống thực vật trở lại bình thường như ngày nào. Đó là những gì tôi mơ thấy khi đang no giấc nồng và vui biết bao, khi cái mùi thơm có khả năng là khuyên đảo toàn bộ ruột non ruột già của tôi lại thật chân thực và sinh động, đến nỗi nước dãi ở hai khước miệng cũng ko kìm lòng được mà vô thức phóng ra ngoài hít thở ko khí trong lành.

“Mùi gì đây nhỉ? Mình đoán ko lầm thì đây là mùi thịt gà” Hít hít, cố lợm lắt vào mũi những mùi hương thơm thì thoáng lướt qua, cơn đói trong tôi lại theo tiếng ọt ọt của bụng, gõ mõ liên hồi như hội

-Thịt gà thơm thật!_Mắt vẫn nhắm niêm cười 1 cái hạnh phúc như khi biết mình được vào lớp chọn ban C của P&P, tôi tẩm tât khen ngợi, hình ảnh một con gà da vàng đầy mỡ với cặp đùi bự chẳng những thịt là thịt cứ lượn qua lượn lại trong đầu ko ngớt làm tôi động lòng trắc ẩn, nhìn nó với ánh mắt thèm thuồng muốn cắn một miếng. Giá như ko phải là mơ thì hay biết mấy.

-Thơm thế thì dậy mà ăn đi chứ_Nhẹ nhàng như từng giọt lipovitan ngọt ngào chuốc say người, một âm thanh e lệ len lỏi lọt vào vành tai ko to mấy, lén lút xâm nhập trái phép qua cửa khẩu của màng nhĩ, trượt một mạch đến tót lửa sau móng vì ma sát quá lớn rồi dừng mãnh xông thẳng vào giấc mơ của tôi, như một nhát dao phang đứt mạch suy nghĩ, khơi gợi tiềm thức đang ngái ngủ trong tôi

-Ăn được à?_Tôi nhỏ nhẹ đáp trả, sợ rằng lời nói vừa này chỉ là một yếu tố làm cảnh trong mơ

-Hết đừng khóc đó nha!_Cái giọng đậm chất phũ phàng như của Hạ Kỳ Như lại vang lên mồn một, chạm vào nỗi đau vẫn chưa lành sẹo

-Hết?_“Hết? Mình lấy gì mà ăn”_Hơ..._Mở mắt bừng tỉnh, tôi nhìn trần trần vào cái mặt to tướng cùng nụ cười cực đều giả y chang bọn buôn người bán thịt của Kỳ Như bên cạnh một cái đùi gà rệu mỡ béo bở, hấp dẫn như những cặp chân của các cô nàng chân dài Holywook vậy.

-Cuối cùng cũng chịu tỉnh rồi_Lơ đi nhân vật chính là tôi, nhân vật phụ bết Hạ Kỳ Như quay mắt sang nhìn những người còn lại, thông báo cái tin rõ ràng như ban ngày, tiện thể ngón luôn cái đùi gà đáng nhẽ phải nằm trong bụng tôi mới đúng.

-Lẹ thế_Ko xấu hổ, ko ngượng ngập, tôi đưa một tay chặn miệng Kỳ Như, quyết ko để món ăn vật chất của mình rơi vào bụng nó trong khi tôi chưa có miếng nào. Còn tay kia ra sức “cứu rỗi” người bạn tri ân khỏi tay giặc, mặt nhăn lên như *** khi. Đừng có mà trách tôi, chỉ tại nó đại dột dám ngón ngay khi tôi đang sống sờ sờ đây_Sao người dám làm thế trước mặt ta hả?

-Được rồi! Phần của em còn nhiều lắm, yên tâm đi_Ngồi ngay bên cạnh, Hạ Kỳ Thiên bắt đắc dĩ gỡ tôi ra khỏi em gái anh ta như gỡ con đĩa hút máu người vậy rồi di chuyển tôi sang mạn trái, tự nguyện làm ranh giới phân cách tôi và Kỳ Như, ko để hai bên tiếp tục gây chiến

-Đồ tham ăn_Y mình có người bảo vệ, Kỳ Như le lưỡi trên tôi, may cho nó dệp tôi đi châu Diêm Vương rồi chứ nếu ko đảm bảo nó sẽ lên bàn thờ ngắm gà khóa thân cho koi

-Mà khoan, sao mọi người ở đây hết thế, ko đâu sao?_Rời mắt khỏi Kỳ Như, giờ tôi mới chịu để ý đến những người này giờ làm cảnh trang trí còn lại, đông đủ, ko thiếu một ai và nơi chúng tôi đang ngồi ko phải rìa Water World mà là bên trong của một cửa hàng rất lớn với những phụ kiện trang trí theo kiểu thịnh hành của Châu Âu, nếu tôi nhớ ko lầm, nơi đây chỉ là nơi tụ họp của phần lớn các học sinh trong P&P sau những buổi học-Mini Royal trực thuộc P&P

-Thắng rồi thì đấu làm gì nữa_Vũ Việt Văn nói băng quơ, ko quên nháy mắt với mấy cô nàng bàn bên cạnh. Chẳng nhẽ nhan sắc của tôi ko đủ để làm đối thủ của mấy người mắt xanh mỏ đỏ bên kia ư? Ko đúng, phải nói là anh ta ko đủ trình độ để tôi để mắt nên đành chấp nhận tiếp cận với mấy hạng nhỏ hơn tôi. Quả rất biết lựa thời thế mà tiến mà lùi

-Ko phải thua sao?_Tôi hồ nghi về tính chân thực của câu nói vừa rồi khi những thước phim quay lại cảnh các chiến hữu của mình lăn lộn giữa sông với những con vịt 7 sắc cầu vòng, bị quân địch chơi cho vài vố đau

thể mà thắng thì đúng là chuyện lạ Việt Nam. Chắc thua rồi, xấu hổ nên nói thể để tự an ủi bản thân đây mà, cũng may tôi đã suy sụp trước rồi. Tội nghiệp bọn trẻ, chúng còn quá non nớt để hiểu được bài học qua cuộc đấu hôm nay.

-Thưa? Đừng nói cái từ ko có chỗ đứng trong từ điển của bọn này_Khoác vai tôi như những chiến hữu lăn lộn lâu ngày trên thương trường giờ mới gặp lại, Hạ Kỳ Thiên đặc ý nở nụ cười mà anh ta cho là đẹp với tôi, tự tin thì ít mà tự kiêu cả rồi

-Vậy thắng sao?_Đề phòng nhìn khuôn mặt bánh trai của Hạ Kỳ Thiên lấm lem vì thức ăn, tôi từ từ gỡ tay hẳn ra khỏi vai mình, cẩn trọng liếc nhìn mọi người xung quanh. Người trong cuộc thì còn biết anh ta đùa tôi còn với người ngoài cuộc, nguy cơ hiểu nhầm tôi có ý đồ bất chính, quyền rũ “người lương thiện” như anh ta rất cao và rồi Hàn Tử Di tôi, sau hôm nay sẽ có 1 đồng người tự nguyện làm antifan, ngày ngày gọi điện đến “hỏi thăm sức khỏe”. Thật dễ để làm người nổi tiếng.

-Tất nhiên rồi! Em nghĩ bọn này là ai chứ, thua là chuyện ko thể_Lâm Chấn vừa gấp thịt cá băm thành viên bỏ vào cái miệng chừng ngang miệng hà mã của mình vừa thêm thắt vào. Cách ăn của anh ta gây áp lực với những người ăn ít như tôi thật đấy, chưa đụng đũa đã thấy cái đĩa lảng bóng thể kia thì tâm trí ăn cũng mất hết còn đâu nữa. Sau này nhất định phải rút kinh nghiệm đánh lễ mới được

-Sao mà thắng hay vậy?_Tôi lẩm bẩm, trước khi gieo mình thì thầm với đất mẹ hiền hòa, rõ ràng đội hình bọn họ tệ lắm mà, từ chủ động thành bị động, nhao nhác hơn tàn quân bị đánh tã tơi, chưa kể Hạ Kỳ Thiên và Liễu Giai Tuyền sau vụ “tự sát” ko thành còn liên tiếp chơi thêm vài vụ nữa để thỏa mãn cơn nóng. Đừng nói bọn họ đã lén lút chơi bẩn: 1 là mua chuộc một tên nào đó nằm vùng ở quân địch, đến lúc quân mình ko thể cứu được nữa thì nháy mắt đưa tình cho hắn làm nội bộ chúng tự sinh tự diệt; 2 là dùng mỹ nam kế cùng bêbê kế dụ dỗ quân địch và đám fan cuồng hám trai, khiến đầu óc chúng từ thông minh thành si dại, mê mết đến chảnh mắng ko còn ý chí tiến thủ, đến lúc đó mới cướp thời cơ xông pha lên trước. Có thể lắm, với bọn người ko biết đánh vắn 2 từ ngược ngùng thì quả là dễ như ăn bánh dòn. Mặt mũi bên ngoài lương thiện như cô tiên nhưng bên trong lại độc ác tàn nhẫn hơn cả tôi. Phải đề phòng mới được

-Thì nhờ tài dùng thủ đoạn cao thâm của ta và diễn xuất xuất thân của người chứ đâu_Kì Như nhìn tôi nheo mắt, cái mắt gian gian khiếp

-Ko hiểu_Tôi thật tâm trả lời, đề cái đầu to tướng của Hạ Kỳ Thiên sang một bên để nhìn con bạn thân cho rõ, trước khi bị nó lừa tình

-Thế này nhé, sau một đêm trằn trọc suy nghĩ lo lắng cho an nguy của club đến nỗi nửa đêm vỗ gối, nước mắt đầm đìa hòa lẫn cùng mồ hôi. Cuối cùng, Hạ Kỳ Như ta cũng đã nghĩ ra được một giải pháp cực hữu hiệu mà giờ đã đem đến chiến thắng tuyệt đối cho club

-Là gì?

-Dựa theo bản chất của bọn này, trong số những người ở đây, phần lớn đều hám tiền mặc dù ko thiếu_Đỗ Tuấn Kiệt cầm laptop phe phẩy trước mặt Vũ Việt Văn, tiện mồm chêm vào

-Đúng, người ta nói càng giàu càng tít mà nên cái đó quá rõ ràng rồi. Còn lại một số người ko rơi vào cái này thì đâm phải cái kia

-Cái kia là cái gì?_Ko phải tôi ko thông minh đủ để hiểu lời Kì Như đâu nhé, chỉ tại mới tỉnh dậy nên chưa tiếp thu kịp thôi, chứ trên mấy phương diện này, tôi là cao thủ ko ai sánh nổi

-Thì tất nhiên là người khác giới rồi, trừ phi có người ở giới tính thứ 3, còn lại hữu hiệu_Nốc nữa cốc nước ngọt để tiếp thêm clo, Hạ Kỳ Như tiếp tục giải thích

-Người lấy ta làm mồi nhử?_Dần mừng tượng được cái kế hoạch hiểm ác của Kì Như, tôi thực sự bất ngờ khi nó lại thuê tôi diễn mà ko trả tiền catxe đấy, giỏi. Mà giấu lại cũng phải, trên đời này làm gì kiếm ra người nhan sắc vô hạn như tôi để nhử mồi chứ, con bạn này mất tinh đấy.

-Tất nhiên, mấy chàng này đang ở tuổi dậy thì, dù trước mặt mình cô nàng bị nạn có xấu thậm tệ cỡ nào cũng đâm đầu vào mà cứu, cho nên, người thích hợp hơn cả_Búng tay cái tách, Kì Như tự tin vuốt mái tóc ngắn cũn của nó ra sau, may mà nó mới gội đầu đấy chứ nếu ko đảm bảo cả Mini Yoral từ trên xuống dưới đều bị ngứa thở tạm biệt trần thế

-Người đã tính trước việc ta bị nện bởi mấy quả bóng kinh khủng đó luôn hả?_Nhớ lại việc mình bị 8 quả bóng ko hện bay tới nện ta tới, tôi uất đến nghẹn, ko ngờ nó lại xem tôi ko khác gì bao tải cho lũ người kia đâm

-Chuyện đó_Hạ Kỳ Như ra vẻ áy náy_Ta đâu ngờ bọn họ lại ném trúng người chứ. Trước giờ, ngoài ném bóng vào rổ thì perfect ra còn lại họ đều đỡ ẹc hết á. Với dự tính của ta, họ sẽ nhằm vào tên cướp mà ném nhưng đích trúng phải là cái rổ bóng cơ, ai ngờ trong 8 quả lại có một quả chuẩn ko cần chỉnh, phi thẳng tới người. Xin lỗi nhá, lỗi kĩ thuật đó mà.

Xem nó kìa, nhận quách nó có chủ ý muốn nện tôi trả thù chung đi cho rồi, bày đặt xảo biện. May mà thân thể tôi tốt, nên giờ vẫn còn sức ngồi đây ăn uống, chứ đổi lại là nó thử xem, đảm bảo giờ này đồng đô ở bệnh viện tâm thần cho coi.

-Vậy con tên cướp to gan dám đối chọi với ta là ai?_Đây là điểm nghi vấn nhất vì hầu như các thành viên trong club đều bận, mà dù có thuê người thì chưa chắc ngân khố đại ca đã chấp nhận.

-Đúng đó, ai vậy?_Hàn Gia Minh chăm chú nghe nãy giờ lên tiếng hỏi, trời ạ, hồi trước, khi tôi kể chuyện tôi đã tự tay vào bếp nấu cháo cho nó ăn như thế nào khi nó bị ốm hồng nhận được lời cảm ơn cùng chút đường sữa họ thăm nó, nó ko những ko nghe còn bỏ đi chơi vậy mà giờ khi Kỳ Như kể chuyện nó lại chú ý như thể trẻ con nhìn thấy đồ chơi mình thích vậy. Ông trời đúng là quá thiên vị, âu cũng là cái phận hồng nhan

-Đó là..._Làm ra vẻ thần bí, Kỳ Như liếc nhìn mấy khuôn mặt đang hồi hộp chờ đợi rồi cười khẩy một cái, vất tóc thêm một lần nữa. Thú thật, may cho nó lúc đó tôi ko tìm thấy kéo chứ nếu ko mái tóc đó đã lìa đời rồi_Thầy huấn luyện viên kiêm người bảo hộ của club chúng ta

-Hả?_Ngay khi Hạ Kỳ Như vừa khai thân phận thật của tên đồng bọn, mấy chục con mắt từ nhiều ngả của các thành viên đều ko hện mà đổ dồn về phía nó, kèm theo sự kinh hoàng đến tốt độ. Tôi ko biết trong lòng các chiến hữu giờ đang nghĩ gì nhưng tôi có thể đoán được rằng đó là nỗi lo lắng đến điên cuồng qua những phản ứng thái quá. Như bực tiền mà Lương Tuấn Vĩnh coi hơn sinh mạng mình bị chủ nhân sơ ý làm rớt xuống đất ko thương tiếc, chiếc laptop của Đỗ Tuấn Kiệt cùng vì luyến tiếc người bạn đó nên theo sau hai ta cũng rớt, trong khi đó, Hạ Kỳ Thiên lại tận tình phun chỗ bia vừa uống như cá voi phun nước về phía cái mặt ngây ngô của Lâm Chấn khiến anh ta bần thần vọt lẹ vào Washington City kèm theo đó là tiếng kêu í ới của Gia Minh vì cái tội cắn phải lưỡi, còn với riêng Lăng Tử Thần, hắn đang ngủ ở chiếc ghế bành dài cô độc như một ốc đảo nên tạm thời tôi chưa đoán ra. Nếu hỏi đến tôi, tôi chỉ kinh hoàng vì nhớ lại tiểu sử gia nhập club của ông ta thôi. Theo giới giang hồ P&P đồn đại, ông thầy đó là người cực kì thích sôcôla, vì thế khi club được thành lập với hầu hết các trai đẹp của ban C, ông ta đã xin bỏ việc dạy môn toán sang làm huấn luyện viên kiêm người bảo hộ của club với mục đích ko mấy trong sáng-thanh lí chỗ sôcôla mỗi ngày các thành viên nhận được. Và giờ, sau quãng thời gian dài thực tập ở xứ sở kim chi, ông đã quay lại và tôi là người đầu tiên được vinh dự chạy maraton và cũng là kẻ dám cả gan ném dép vào người ông ta, coi bộ tôi sắp tiêu rồi

Ngạc nhiên rồi cũng qua đi, các chiến hữu của tôi như có tên lửa phản lực gắn sau lưng, tích cực thu gấu toàn bộ chiến lợi phẩm ngày hôm nay: "Đại ca Hạ Kỳ Thiên nhanh tay gọi đến một số lạ, ra sức nhờ cậy người đó đóng tài khoản club lại còn Lương Tuấn Vĩnh thì cao chạy xa bay cùng với bực tiền nặng trĩu, phóng lên chiếc xe đen bóng chạy tới ngân hàng gửi tiếp kiem. Ông thầy này quả đúng tai họa, từ giờ chắc tôi bận rộn nhiều đây.

Đứng dậy rời khỏi chỗ, tôi cho phép mình cáo từ vào Washington City một chút, rửa tay thật kĩ trước khi chén đĩa thịt dành riêng ỉnh, đó là cách tốt nhất phòng chống việc diện kiến với Tào Tháo bất ngờ.:KSV@08:

Mưa! Từng giọt mưa bụi nhẹ rơi, vỗ oà trên lòng bàn tay trắng nõn nà của tôi rồi trượt nhẹ và rơi xuống mặt đất ẩm ướt bị bỏ lại phía sau. Hôm nay, thời tiết âm u lạ thường cùng làn mưa phùn lạnh, như để nhắc nhở cho những con người nơi thành thị xa hoa này, một mùa nữa lại đến, để họ ko lãng quên chúng một cách vô tình nữa. Cũng chính vì cái lẽ nhiệt độ thay đổi đột ngột, khiến tôi phải cuộn tròn trong tấm chăn mỏng ủ ấm cơ thể cùng những con cún dễ thương thay vì vùng người dầy để tắm cho đỡ nóng những lúc nắng đổ lửa. Ai cũng thế cả thôi, ngay cả oan gia họ Lăng cũng phải ngủ nướng đến khét hươu chi Hàn Tử Di coi giấc ngủ như sinh mạng tôi đây. Cũng may, dù ngủ bù giờ nhưng vẫn bắt xe kịp, khỏi lo ôn lại

chuyện cũ với ông thầy giám thị. Lắc đầu bẻ qua bẻ lại cho đỡ mỏi, tôi khoái chỉ nghe tiếng rắc rắc khí thể của đồng xương ẩn dưới lớp da ở cổ rồi liếc nhìn Lăng Tử Thần phong phanh trong chiếc áo sơ mi tay ngắn vừa nhắm mắt vừa nghe nhạc. Công nhận tên này khoẻ cực, gió bên ngoài ác liệt sẵn sàng tóc vấy mấy cô nàng điệu đà thế kia mà hắn vẫn hiên ngang như thể mấy ngọn gió lạnh tê xương đó chỉ đáng hạng xỉa răng cho hắn thôi vậy. Xem ra phải thu nạp hắn làm đệ tử thì sư phụ như tôi mới có ngày nở mặt nở mũi

Xịt! Xe buýt từ từ dừng lại sau khi đã bỏ qua mấy trạm kế, tôi uể oải len thân hình nhỏ nhắn khỏi người mơ ước qua dòng người lên xuống trên xe. Nếu tôi ko có khả năng phản ứng nhanh nhạy thì giờ đây đã bị biến thành thảm chà chân cho dòng người ko nể nang trẻ vị thành niên này rồi. Khổ ải lắm, cuối cùng tôi cũng thành thoi hít thở bầu ko khí văng hơi mưa ở bên ngoài, lòng cảm tạ trời đất vì mưa ko quá to đến nỗi làm ướt nhèm bộ đồng phục sục mùi fo tôi mới dày công giặt sạch và liều mạng thức trắng đêm ủi cho khô ngày hôm qua.

-Chờ tôi với!_Nhác thấy khuôn người cao lều nghều hơn tôi 1 cái đầu của Lăng Tử Thần đã cách xa mình vài chục mét, tôi chạy rút ngắn khoảng cách, 1 là tôi đến trước hắn, 2 là đến cùng lúc chứ quyết ko để hắn chạm cổng trường trước tôi.

-Chậm hơn rùa_Thấy tôi hồn hển chạy bên, Lăng Tử Thần mới để ý đến sự có mặt của tôi, lạnh lùng chà ớt lên trái tim người khác.

-Tất nhiên rồi, tôi phận gái liễu yếu đào tơ, từ khi sinh ra sức khoẻ đã ko được tốt như bí thư Lăng đây, sao có thể so sánh được với người có cặp giò kinh khủng như cậu chứ._Ko chịu thua, tôi mĩa mai nhưng trong lòng ko ngừng chảy máu tiếc thay cho cái nòi nhà mình, cả nhà tôi ai cũng thấp trừ cái thằng em đáng đánh *** đó là cao chót vọt, thật ko công bằng. Ông trời là đàn ông nên mới thiên vị bọn con trai, cho con gái ra rìa đây mà, nhất định sau này tôi phải đâm đơn ra toà kiện cho ông ta phá sản luôn mới được

-..._Hình như miệng lưỡi của Gia Cát Lượng phiên bản nữ tôi quá chuẩn xác khiến Lăng Tử Thần ko ngại biện gì được nữa, phải cúi đầu chừa ngượng sãi bước đi tiếp, ko ngờ người như Lăng Tử Thần cũng biết thẹn cơ đây, phát hiện mới.

-Này, bộ cậu ko thấy lạnh hả?_Im lặng được một chút, cơ miệng tôi lại ngứa ngáy, ko nói thì ko chịu nổi, mà cũng tại Lăng Tử Thần hết, bày chuyện ra cho tôi nói làm chi, ko thể trách ai được

-..._Cái tên này khinh người ghê, ko thèm trả lời tôi mà cứ đi tiếp, như thế câu hỏi của tôi ko đáng để hắn trả lời ấy

-Này, áo khoác trường của cậu đâu rồi hả? Trời gió to mà muốn giả bộ anh hùng nữa à, khùng quá_Tôi tiếp tục lải nhải y lúc mẹ tôi nhải lải về chuyện ngủ giấy muộn vậy. Sau này tôi mà lập gia đình, chắc sẽ đạt giải bà nội trở đảm đang mất.

-..._Dừng lại đột ngột, Lăng Tử Thần như con rôbốt chết máy, quay lại nhìn tôi, ánh mắt vô cảm chắc thể mách nhỏ cho tôi điều gì trong đầu hắn cả, chỉ còn cách chường sao đỡ vậy_Trả đây

-Trả gì?_Hồ nghi nhìn lòng bàn tay oan gia họ Lăng chìa ra về phía mình, tôi cẩn trọng lùi lại sau một bước, ko thể hiểu nổi tôi nợ gì của hắn mà hắn cứ đòi hoài, đừng nói là vì đôi bittít đó nhé, tôi cho lũ cún con mài răng hết rồi còn đâu

-Lần trước cậu mượn áo khoác tôi ko trả, muốn quyít à?_Thản nhiên kê sổ nợ, Lăng Tử Thần chiếu tượng tôi ko chớp khiến gió lạnh mà mồ hôi nơi sống lưng vẫn cứ chảy

-Gi? Mượn hồi nào, đừng vừa ăn cướp vừa la làng nhé_Tôi trả treo, gân trán gân cổ hắn lên xanh lè, nói thật, tôi chẳng nhớ mình mượn hắn hồi nào huống chi nghĩ tới cái chuyện vô đạo đức đó chứ

-Cậu có dám thề cậu ko mượn tôi thứ gì ko?

-Tất nhiên, Hàn Tử Di tôi xin thề với trời đất tôi..._“Ế, hình như...” Toan giỡn dặc thề, tôi chợt nhớ đến cái ngày tôi được phong hiệu “Cuồng trai” lừng lẫy giang hồ mà thiếu điều muốn đâm đầu vào xe tự tử, quả thật tôi có lấy áo hắn, nhưng vất đầu tôi cũng chẳng nhớ nữa, có khi thằng Gia Minh “mượn tạm” rồi cũng nên

-Sao? Nhớ ra rồi hả?_Thấy khuôn mặt như ngộ ra điều gì của tôi, Lăng Tử Thần cười nửa miệng, tay chìa ra ko biết mỗi_Nhớ rồi thì đưa đây

-Chắc, tôi để ở nhà rồi, chưa giặt nữa_Thành thật khai báo để nhận được khoan hồng, đó là cách thông minh nhất khi bạn lọt vào tay luật pháp, giờ cũng nên áp dụng

-Vay áo cậu để làm gì?

-Ê, ko cho tôi mặc à?_Lùi ra sau thêm 2 bước, tôi giữ chặt chiếc áo khoác của mình, đề phòng tên trơ trên này lột áo như lột da rắn thì nguy, vừa bị coi là nữ nạn nhân đáng thương trong cuộc quấy rối vừa bị lạnh giữa trời mưa lất phất gai da vệt này

-Đưa đây_Ngắn gọn, Lăng Tử Thần ko chút thương hoa tiếc ngọc, lạnh lùng nói như mắng trong khi vẫn chăm chú nhìn từng biểu hiện của tôi

-Ấy ấy, bình tĩnh_Nhẹ nhàng dụ dỗ con thú dữ đang nổi giận, tôi đánh liều chu môi kể khổ. Anh hùng khó qua ải mỹ nhân thì tên vô danh tiểu tốt như hần còn khó hơn bội lần, trước tiên phải lấy nhu thắng cương, khi hần đã niệm tình cho qua thì mới thừa thắng xông lên, dùng thủ đoạn làm hần ko còn hó hê nửa lời, như vậy sau này hần còn biết sợ mình mà nịnh, mà tránh_Dù gì mình cũng là phận gái, bạn ni là phận anh hùng đầu đội trời chân đạp đất, ai lại đi chấp mấy tiểu tiết này chứ, phải ko? Hôm nay trời lạnh, cơ thể mình lại yếu, nên tạm thời bạn ni ráng nhịn, khi nào vào lớp sẽ ấm lên thôi, cùng lắm chỉ ho mấy cái là cùng

-Cậu ko đưa đừng trách tôi làm càn_Vô tình, vô tâm, vô dụng, vô phương cứu chữa. Tên Lăng Tử Thần này quả là kẻ tiểu nhân mặt dày, hần dám để mặc mỹ nữ chịu lạnh đổi lại cái ấm ỉn ỉn mà ko thẹn với trời, hổ với đất. Thật sự, đây chính là nỗi ô nhục của cánh đàn ông trên quả cầu xanh này, tiếc thay cho khuôn mặt đẹp trai đặt nhầm chỗ

-Tiểu nhân_Lắm bả chửi, tôi miễn cưỡng cởi chiếc áo khoác ấm áp của mình giao nộp cho hung thần, nước mắt lưng tròng nhìn nó ủ ả cái thân thể quá cỡ của Lăng Tử Thần đen xuýt rách mà đau đốn, đau đến xé tâm can ruột lòng. Hix

Co ro đi một chặng đường khá dài sau lưng Lăng Tử Thần, tôi bất lực nhìn bước chân hần đang dừng lại rồi nhìn cánh cổng cao lớn đã đóng lại từ bao giờ, khóc ko thành tiếng

-Chú ơi, mở cửa cho cháu đi!!_Gào thét như trẻ con lạc mẹ, hai tay tôi nắm chặt những thanh sắt cứng ngắc trang trí trên cánh cổng nặng những mây tạ, tưởng nhớ lại khuôn mặt già nua nhăn nheo của ông thầy giám thị mà hối hận giá mình ko ngủ nướng thêm chút thì hay biết mấy

-...

-Chú ơi, thương cháu đi mà_Ko nghe thấy tiếng ai đáp lại, tôi kiên trì tiếp tục cầu xin, chắc hẳn ổng đang giận dai chuyện tôi bán hàng trái phép lúc trước hại ổng phải vào viện vì kiệt sức đấy mà

-....

-Thôi đi được ko, giờ này ổng đi ăn sáng rồi_Đứng chiêm ngưỡng tư thế cầu xin thảm thương của tôi, giờ Lăng Tử Thần mới chịu lên tiếng, đưa ra cái sự thật phũ phàng mà tôi đang cố phủ nhận

-Vậy giờ làm sao?_Mềm yếu, tôi nước mắt ko có mà mồ hôi giàn giụa nhìn Lăng Tử Thần, hi vọng bộ óc thông minh của hần có thể đưa ra một ý kiến thông minh

-Trèo vào_Vắt cái cặp nặng trĩu qua bờ tường bên kia, bí thứ 10C8 cả gan đưa chân, bám víu hết mọi ngõ ngách có thể, đưa người lọt thỏm qua bên kia trong khi tôi đang trơ người nhìn cái váy ngắn cũn của mình. Làm sao tôi có thể trèo qua đó khi lại khoác trên người cái váy vô dụng này chứ

-Lăng Tử Thần, người đâu rồi!_Sợ bị phạt một mình, tôi hét lớn, mong được nghe thấy cái giọng dễ ghét của hần hay một dấu hiệu nào đó cho thấy hần đã bị ngã chổng vó và ngã xỉu bên kia, như vậy tôi sẽ yên lòng được thêm phần nào

-...

-Lăng Tử Thần!

Gọi, lại gọi, cái tên hề nhắc đến là tôi lại sôi trào cơn giận giờ đây như một bùa chú, có ma lực nào đó khiến tôi ko thể ko bật thành tiếng. Nhưng đáp lại sự “sùng ái” vô điều kiện của tôi, chủ nhân của nó lại ko hề xuất hiện, biến mất như một hồn ma đến thời tái sinh, để lại tôi bơ vơ một mình, lạnh, và tức giận

16. Chương 09 Part 2

Chương9: Tại cậu...

Sau một hồi hết nhìn bức tường ốp đá cao đến ngợp rồi lại nhìn cái váy ngắn xếp tầng dễ thương mình đang mặc, khó khăn lắm tôi mới đưa ra quyết định cuối cùng ỉnh, leo tường vào. Theo suy đoán của tôi, vào cái giờ này, người đi lại ngang qua trường cũng ko nhiều bởi đây ko phải trung tâm thành phố. Lúc tôi biến thành khí đột leo cây, hên thì trót lọt an toàn ở phía trong, xui lắm thì bị một người nào đó bắt quả tang, tần ngần đứng lại ngắm nội y tôi một lát, lắm lắm chửi tôi tâm thần hoặc khen một câu gì đó rồi cũng nhanh chóng quên đi sau vài ngày trôi qua, đó là bản tính muôn thuở ko bỏ nổi của con người, chẳng có gì phải sợ cả, Hàn Tử Di tôi còn gặp nhiều trường hợp nan giải hơn đây nhưng vẫn sống sờ sờ đấy thôi, chuyện còn con này sao có thể làm nhụt chí tôi chứ.

Cổ vũ tinh thần đang bản loạn của mình vì trước giờ tôi đến muộn ông bảo vệ đều nề tình cho qua trót lọt mà giờ lại ko thấy tấm hơi đâu, tôi hít một lượng lớn ko khí dù biết trong đó vi khuẩn nhiều vô kể, lấy lại quyết tâm sắt đá ý chí quật cường ko ai xoay chuyển nổi của mình, cầm phần nhìn bức tường mà như nhìn kẻ thù lâu ngày ko gặp, lửa chiến bùng lên ngàn ngọn như Hỏa Diệm Sơn trong khi 15 linh hồn ẩn dật núp trong cơ thể cũng đã mang áo bảo vệ an tọa ở nơi an toàn trước khi thân chủ của nó làm chuyện đại đột.

Đeo chiếc cặp nặng trĩu toàn sách “học tốt” hay nói hoa mỹ hơn là “sứ giả bóng đêm” lên đôi vai gầy, tôi bẻ tay khởi động các khớp, phòng đang leo nửa chừng lơ sái chân gậy tay lại làm khổ mình. Toan tiến lại gần, chưa kịp manh động thì màng nhĩ nhanh nhạy hơn thỏ của tôi đã bắt được âm thanh “tách” mạnh từ cái cổng sắt nếu đem bán đồng nát cũng được khối tiền ăn quà, người vô thức lùi lại, ánh mắt cẩn thận dò xét động tĩnh

Khi tôi vẫn còn đang gồng mình lên chăm chú quan sát và cơ thể đang ở tư thế “chuồn” thì oan gia họ Lăng, kẻ dám to gan để lại tôi ở đây một mình, bỏ của chạy lấy người từ bên trong cánh cửa đột ngột lao tới, nhanh như chớp, ko nói ko rằng cũng ko cho tôi có cơ hội xỉ vả hấn, bẻ thốc tôi lên rồi như bị chó đuổi chạy bay vào, miệng ko quên gửi lời với ông bảo vệ đáng yêu:

-Để cháu đưa bạn ấy đi, ông cứ ở đây khóa cổng, cảm ơn nhiều

-...Bình tĩnh sau một hồi ko hiểu chuyện gì kèm theo đó là cái cảm giác như thiếu nữ trinh trắng lần đầu động phòng hoa chúc ủa đến khiến tim tôi đập liên hồi, mặt đỏ bừng, toàn thân chết sững ko tự vệ nổi, chỉ biết nhìn theo mái tóc đen của Lăng Tử Thần đã ẩm nước đọng đưa trước mặt. Giờ hấn mà dám thừa nước đục thả câu thì 99% đạt được mục đích, 1% ôm cái mặt hần mấy bàn tay đỏ thối bỏ đi bởi đơn giản tôi đã hoàn toàn ở trạng thái im lìm chờ chết. Con gái mà, bắt gặp cái cảnh y chang trong truyện cổ tích, hoàng tử tuần mi bẻ công chúa dù mục đích đằng sau ko trong sáng nhưng vẫn chết mê chết mệt. Chẳng ai có thể cưỡng lại sức hút của vẻ đẹp ngang tàn ở cánh mày râu nhất là cái mùi nam tính trên người họ, thế nên mới có chuyện khoa phụ sản toàn mấy cô nàng 17,18 đi đi lại lại khám thai đấy thôi, tôi chỉ là nghiêng về số đông mà hành sự.

-Đừng có nghĩ lung tung, tôi chỉ ko muốn chúng ta phải vác người lên phòng giám thị tâm sự chuyện buồn của mình nên mới giả vờ nói cậu bị thương, hoàn toàn ko có ý gì khác, đừng nghĩ bậy_Đi được một lúc, Lăng Tử Thần ko ai nhờ giải bày nỗi niềm cho tôi nghe, chặt đứt mọi hoang tưởng đang lượn lờ trong tôi. Hấn thất đúng chẳng tình tẻ chút nào,bộ ko giải thích thì hấn chết à, sao ko cho tôi nghĩ bậy thêm một chút nữa rồi nói hay im lặng suốt đời để tôi mãi hiểu nhầm đi. Cái đồ bất lịch sự, chỉ được cái mã ngoài thiên phú còn bên trong toàn troi với sâu

-Ko thềm đâu nhá, cậu ko đáng để tôi nghĩ bậy đâu_Ko chịu lép vế hoặc bị người khác đâm chọt trúng tim đen của mình, tôi gân cổ lên cãi trong khi mặt đã nóng lại càng nóng hơn. Đâu ai điên đi công nhận cái ý nghĩ xấu hổ đó chứ, chỉ thiệt mình mà lợi người ta thôi

-Vậy thì tốt _Đáp lại tôi bằng một câu chẳng rõ nghĩa, bắt tôi phải vắt óc để hiểu, Lăng Tử Thần lạnh lùng đặt tôi xuống đất khi đã đi 1 quãng đường khá dài, cho tôi tự túc _Giờ tự đi đi

-Đi thì đi _Chưng hửng vì cách hành xử đột ngột của Lăng Tử Thần, luyến tiếc vì giây phút lãng mạn đơn phương như làn khói thuốc mờ dần giữa ko trung, tôi xị mặt, chán nản đưa chân bước tiếp theo cái bóng nhạt nhòa của hắn, tự vỗ về chính mình. Hoang tưởng ko phải thực, hiện thực vẫn luôn phủ phàng, học cách chấp nhận mới là cách sống của người thông minh. Ít nhất cũng nên gửi hắn một lời cảm ơn đã ko bỏ lại tôi _Cảm ơn, cậu đã ko bỏ mặc tôi

-Nhỏ thế _Dù đi trước nhưng Lăng Tử Thần vẫn nghe thấy câu lẩm bẩm của tôi, công nhận tai thính thật, vậy mà trước giờ tưởng hắn điếc, hóa ra điếc lựa

-Cảm ơn, được chưa? _Tôi nói to thêm chút, chỉ là một câu cảm ơn, tiếc gì mà ko nói thêm lần thứ 2 chứ

-Ko cần, tôi chỉ ko muốn có người suốt ngày trù ẻo tôi thôi

-Cái gì? Cậu.... _Điên tiết, cực điên tiết, nói nhỏ thì hắn bắt nói to, lúc nói to lại bảo ko cần, hắn quả thực ko phải là người dễ dàng đối xử tốt với người khác mà ko có nguyên do sâu xa. Lăng Tử Thần, tôi nói cho cậu biết, dù sau này cậu có nude trước mặt tôi hay cầu xin tôi, tôi cũng ko động lòng mà mê mệt cậu như con ngốc ngày hôm nay nữa đâu nhé. Có trách thì nên trách bản thân mình ko đáng giá với Hàn Tử Di tôi ấy.

-Em có muốn tham quan trường học một chút trước khi về ko? _Đương lúc tôi bước quả ngã rẽ cuối cùng để vào lớp, chợt nghe thấy giọng nói ôn tồn của ông thầy hiệu trưởng, tim lại rơi rụng

-Ồ, Tử Thần đấy à? Em kia là Tử Di phải ko? _Tôi chưa kịp chuồn thì đã bị ông thầy nhìn thấy, lại còn biết cả tên tôi nữa, kiểu này ko bị hạ hạnh kiểm vì tội quanh năm suốt tháng đến trường muộn thì đúng là chuyện lạ có thật

-Dạ, chào thầy _Tôi cúi đầu rạp xuống lễ phép chào hỏi theo lịch sự tối thiểu rồi ngẩng đầu lên cùng bộ mặt ngoan ngoãn đúng kiểu học sinh gương mẫu, phải gây ấn tượng tốt trước khi bị phát hiện là học sinh tiêu biểu cho phong trào đến trường muộn mới được

-Hơ... _Vừa đưa mắt nhìn ông thầy, tôi đã bắt gặp khuôn mặt cực kì quen thuộc đến sững cả người, hóa đá như một khúc gỗ mục

-Hai em đi cùng nhau đấy à? _Ông thầy mỉm cười nhìn tôi rồi lại liếc sang Lăng Tử Thần đứng bên cạnh, ko nói ra cũng biết suy nghĩ hơn cả hoang tưởng của ông ta: 2 em đang hẹn hò à?

-Ko hẳn _Lăng Tử Thần đáp thay tôi, mắt chuyển hướng sang người bên cạnh hiệu trưởng, hỏi thăm _Đây là học sinh mới?

-Đúng vậy, cậu ấy mới làm thủ tục nhập học hôm nay, có lẽ sẽ học cùng lớp của em, tên là Lâm...

Tai tôi ù ù, như gió biển thổi đến cuồng dại lọt vào tai, cơ thể hoàn toàn chìm đắm trong những kí ức đến cay xẹt cả mũi, tạm thời ko thể thở nổi đến mức đối thoại của những người kia ko còn nghe thấy nữa, chỉ có...ánh mắt của người hướng đi đâu, phủ lên ai mới khiến tôi để ý.

Sau mấy năm tưởng chừng sẽ ko còn dính dáng gì đến nhau, thời gian coi như đã giúp tôi xóa sạch mọi tình cảm, sự thương nhớ cả những mơ tưởng huyền hoặc chỉ có trong những cuốn truyện tranh lãng mạn, vậy mà giờ, chỉ cần một cú chạm mặt, một cái nhìn, một trái tim khê ngừng 1 nhịp, tôi lại đập nát bức rào cản vốn đã đắp nên kiên cố trong mình, để người đó, lần nữa, khơi dậy nỗi đau đến chết

-Em vào lớp trước _Dù bị tình cảm chi phối nhưng tôi ko phải người dễ dàng để nó lấn áp hết mọi lí trí, chừa một giây tách biệt khỏi cảm xúc hỗn độn, tôi lờ ỉnh khuôn mặt vô cảm đến kì dị, tự tin ngẩng đầu nhìn thầy hiệu trưởng, bày tỏ việc mình sắp làm rồi nhanh, ko để ai kịp nói gì, chạy như bay về phía lớp học, tìm đủ mọi cách để cơ thể yên trí ngồi vào chỗ mình, lúc đó, mới để những kim nén vỡ tan...

Cuối cùng, ngày tôi ko mong muốn nhất, ko ngờ tới nhất cũng đến, người đó đã quay trở lại, ko chỉ một mình mà còn đem theo cả những quá khứ đau đớn khó khăn làm tôi mới có thể quên đi, làm sống lại con người trơ trẽn, đáng ghét, nhỏ mọn, ích kỷ trước kia của tôi. Đáng nhẽ người nên ở đó, đừng quay lại hoặc là quay lại nhưng đừng để tôi nhìn thấy, như vậy, tôi mới vô tư tiếp tục đi trên con đường mình đã chọn,

sống cho cuộc sống duy nhất của mình, ko còn những đau khổ, ko còn những oán trách và những hi sinh đại dột. Người có thể đi bất cứ đâu người muốn, ở bên bất cứ ai người thích, nhưng, cơ sao lại phải đến cái lớp này mà học chứ, chẳng nhẽ P&P đã ko còn 1 chỗ trong nào ngoài cái lớp nghèo hèn này cho người như người đó học tập sao. Mặc kệ vì lí do gì, tôi chỉ sợ, ngày ngày đối mặt, bản thân mình sẽ lại ko tìm lòng mà thốt ra thêm một lần nữa, 3 chữ ấy, và để cho người đó cùng cô gái kia mặc sức cười nhạo một con ngốc chỉ biết sống trong quá khứ và lòng tự trọng yêu quý sẽ lại khiến tôi lao vào cuồng dại, làm những thứ mình e sợ, cư xử những điều vốn ko phải của con người, dần dần bản thân sẽ tự thêm lần nữa hủy hoại, chìm trong bờ vực hóa thành nỗi ám ảnh, tôi ko muốn điều đó bởi tôi muốn sống, muốn yên ổn và muốn cười, cười nhiều hơn người đó từng đem lại

Nằm nhào người ra bàn, tôi ko buồn chú ý đến việc Lăng Tử Thần đã vào chỗ từ bao giờ, chỉ biết hết thở dài rồi lại chìm đắm trong lo âu, phiền muộn, từ giờ sẽ phải đối mặt ra sao với người đó đây.

-Đưa tôi điện thoại của cậu_Ko chịu để cho tôi được yên, Lăng Tử Thần lại chìa tay về phía tôi, chắc kiếp trước tôi làm đạo tặc chặn người đi đường cướp của thì phải, nên giờ mới chịu báo ứng như thế này.

-Đừng có phá là được_Miền cường giao nộp vật phẩm rồi quay trở lại tư thế ban đầu, tôi muốn bản thân được yên tĩnh một chút, sau tất cả, tốt nhất nên lấy ý kiến của Kì Như, nuôi quân nghìn giờ dùng trong một ngày là như vậy.

-Ta cứ tưởng người ko gặp, ai ngờ cũng ko tránh khỏi_Sau khi nghe tôi giải bày nỗi niềm, Kì Như hút cạn cốc nước ngọt, vừa gặm dở chiếc bánh trên tay vừa nói, hóa ra nó cũng đã gặp, thế mà ko nói sớm, bắt tôi mất công kể lể, tốn biết bao nhiêu clo này giờ.

-Giúp ta đi, đầu óc ta giờ loạn lên hết rồi, ko biết phải làm sao nữa_Tôi thú thật khai báo, giờ dù nó có đánh lén sau lưng thì cũng tại số mình xui, chẳng trách ai được

-Vậy người muốn ta giúp trở lại Hàn Tử Di trước đây suốt ngày lẻo đẻo bám theo cái tên ko tìm đó hay tiếp tục làm một Hàn Tử Di vô lo vô nghĩ như bây giờ

-Hỏi gì ngốc thế, ai lại muốn quay lại cái thời người ko ra người ma ko ra ma thế chứ, người ko tinh ý hay muốn chọc khoáy ta đó_Tôi khó chịu, con người nó, dù trời có sập thì nó vẫn ko thôi cái ý định dìm hàng tôi. Ngày trước, khi tôi bù lu bù loa về cuộc tình đầu dang dở, nó chẳng những ko giúp tôi nghĩ ra kế hoạch đánh bại con hồ ly tinh dám cướp đi “Khải Phong đệ nhất” của tôi mà còn cười thỏa thích, bảo tôi là đó si dại, ko biết nhìn người rồi nhiều cái này nọ khác. Nghĩ lại, cũng phải cảm ơn nó, vì chính cái quyết định để mặc tôi tự chìm đắm trong hố sâu tuyệt vọng đó, đã giúp tôi ko còn sống phụ thuộc vào niềm vui của Khải Phong nữa, nhưng giờ thì...tôi sợ mình sẽ lại như thế mất.

-Thế thì vứt hẳn ra khỏi tâm trí là được rồi, cứ xem hắn chỉ là bong bóng lượn lơ cho vui, đừng để ý gì hết, chuyên tâm vào 1 thứ gì đó, cái cảm giác nhớ thương của người cũng sẽ biến đi thôi_Ra về chuyện nghiệp, Kì Như góp ý, với người chưa hề có 1 mảnh tình dạt vai như nó, liệu có nên tin tưởng ko ta.

-Vứt là vứt thế nào?_Nói thì dễ nhưng làm mới khó, trước giờ, tình cảm của tôi dành cho Lâm Khải Phong vẫn chưa hề suy giảm, nhiều lúc còn vô thức dâng lên mãnh liệt thì nói gì đến chuyện vứt bỏ chứ, xem ra để quên đi tình yêu đầu thật khó khăn, trừ phi tôi có động lực chuyển sang đối tượng khác thì may ra còn vứt bỏ được, chứ tự dưng đem vứt vào sọt rác thì cũng quay lại mà tìm thôi.

-Thì người tìm đối tượng khác ình đeo đuổi là được rồi, con trai trên đời nhiều ko kể xiết, lo gì ko có người chịu vác người về làm vợ_Chén xong chiếc bánh mì to tướng, Hạ Kì Như theo lời mình chuyển đối tượng sang miếng thịt gà KFC nóng hổi, vô tư gặm mà coi nhẹ mọi ánh mắt khiếp hãi về độ chén chơi của nó

-Sang ai đây, chả thấy tên nào trẻ con dễ thương nhưng nam tính như Ciel Phantomhive hay quỷ quỷ xấu tính như Sebastian cả, chán bỏ xừ_Tôi kén cả chọn canh, ít nhất người xứng đáng để tôi theo đuổi phải lung linh như mấy chàng trong truyện tranh mới được cơ. Đừng hỏi tại sao lúc trước tôi chọn Khải Phong nhé, vì đó là tình cảm sét đánh, ko tính, ko tính

-Trời, tỉnh lại đi cưng, hãy thực tế chút đi, mấy anh chàng đó chỉ có thể có trong truyện thôi, dù người có chuyển đối tượng sang họ thì cái tên Khải Phong vẫn chiếm được ưu thế hơn_Kì Như nhìn tôi bó tay, nó

nói thì nói thế nhưng mẫu người nó thích cũng giống tôi thôi, thế mà còn lên mặt dạy đời

-Người tìm giúp ta đi, giờ mắt ta chẳng thấy gì ngoài Khải Phong, hix

-Thế hotboy Hạ Kỳ Thiên đẹp trai ngồi ngồi, thánh thiện vô đối thế nào, quá hợp để làm bảo mẫu cho người rồi còn gì. Biết ngay mà, nó luôn tìm mọi cơ hội để quảng bá anh trai hoàn hảo của nó trước mặt tôi chỉ vì cái ảo tưởng có một bà chị dâu hợp gu với mình, đúng là loại người thấy lợi lộc là mắt sáng hơn mặt trời ban trưa

-Bãi đi, ko có hứng. Tôi khoát tay, ko thèm nhìn ánh mắt hình viên đạn của nó đang chĩa về phía mình, phải nhân lúc nó nghĩ đầu óc tôi ko tinh táo vì sốc để nêu lên thật lòng mình mới được, cho nó bỏ cái ý định ko bao giờ thành hiện thực đó đi

-Vậy, chẳng nhẽ iceboy Lăng Tử Thần mới hợp với người hả? _Hạ Kỳ Như mĩa mai, thực tâm hoàn toàn ko hề có ý tốt

-Người hiểu từ Never ko? Nếu hiểu thì đừng nhắc đến cái tên đó, ok?

-Đừng nhắc tên ai thế? _Đương lúc tôi đang bày tỏ cơn thịnh nộ của mình, Hạ Kỳ Thiên, ko ai mời tự tiện kéo ghế ngồi gần tôi, miệng cười toe như trúng số độc đắc, nói thật tôi rất khâm phục cái khoản cười hoài mà ko sai miệng của anh ta đấy, chắc phải tập luyện dữ lắm mới được thế

-Anh muốn biết thật sao, là Lăng... _Toan nói đến cái tên tôi vừa nhắc thì miệng của Kỳ Như từ toe toét chuyển sang méo, thay đổi chủ đề nhanh hơn thời tiết. _A, bạn Lăng Tử Thần cũng ăn cơm ở căngteen à?

-Ồ, Tử Thần đấy à? _Tiếp theo lời chào đon đả của Kỳ Như là lời phụ họa của Kỳ Thiên, họ vô tư vô tâm đến mức ko biết mặt tôi đang tối sầm lại, đã biết miệng mình linh nghiệm vậy mà còn nói liên miên, gì thì ko muốn hấn đến hấn cũng chườm mặt ra đó rồi

-Ngồi đây ăn chung cho vui. Liếc nhìn tôi ăn ý, Kỳ Như khoát tay, miệng mồm lạnh lợi chưa từng có, quả con này thù sâu hơn biển với tôi nên mới liên tiếp hại tôi ăn ko vào đây

Theo lời Kỳ Như, Lăng Tử Thần tự nhiên ngồi xuống bàn chúng tôi, đối diện với cái đầu to bự của tôi đang gục xuống. Những tưởng sẽ được yên trí gặm cho xong cái đùi gà giàu dinh dưỡng này, ai ngờ Hạ Kỳ Thiên lại ngứa miệng:

-Lúc này hai đứa bàn chuyện gì thế?

-Anh muốn biết sao? _Làm ra vẻ bí ẩn, Kỳ Như nhìn anh trai mình cười khẩy rồi lại liếc sang Lăng Tử Thần. _Cậu có muốn biết ko?

-Tất nhiên. _Hạ Kỳ Thiên nhanh nhẩu đáp trả, coi cái mặt sáng choang như đĩa thức ăn mới được rửa sạch bằng sunlight trên quảng cáo là đủ biết anh ta háo hức cỡ nào rồi. Còn với Lăng Tử Thần thì ngược lại, đặt việc ăn uống làm đầu, từ từ xử lí đĩa cơm

-Haha, Tử Di đang kén chồng đấy. _Kỳ Như ăn ý, liếc nhìn anh trai mình, bắn cảm xúc

-Ồ, kén chồng ư? _Hạ Kỳ Thiên nhìn tôi, mắt lại sáng lên, sao lại có người y chang con nít thế chứ

-Ko phải, đừng nghe nó. _Tôi bào chữa, ko muốn bị loan tin rằng mình bị ế nên mới kén chồng được, mất hết giá, tôi thế chứ đã có người tỏ tình rồi đấy, nhan sắc còn thừa

-Vậy anh làm ứng cử viên được ko? _Ko thèm nghe tôi giải thích, Hạ Kỳ Thiên cầm lấy tay tôi, kì vọng, có đùa thì cũng đừng đùa quá trớn thế chứ, anh ta muốn tôi phải sống trong sợ hãi với đám fan của anh ta đây

-Ko phải? _Tôi gỡ tay Kỳ Thiên ra, khó xử tột độ rồi lại nhìn Hạ Kỳ Như cầu cứu, nhưng chỉ nhận lại được sự ngó lơ cực đẹp

-Tôi ăn xong rồi! _Ngồi dậy, cầm lấy khay cơm sạch vẫn còn nhiều của mình, Lăng Tử Thần lạnh lùng rời khỏi chỗ

-Ê chờ tôi tí, tôi muốn hỏi cậu cái này. _Thấy được cơ hội hiếm có, tôi vùng dậy, chạy đến bên Lăng Tử Thần để lại cho hai anh em họ Hạ sự khó hiểu. Tiếp xúc lâu ngày trong đội bóng, tôi đã nghiệm ra được

một điều, khi tôi ở cạnh Lăng Tử Thần, dường như ko có ai làm phiền tôi cả, đó cũng là một cơ hội, phải lợi dụng điểm này mới được

17. Chương 09 Part 3

Huyt! Đặt chiếc cặp khổng lồ to tướng xuống chỗ ngồi của mình, tôi thở dài sung sướng như trút được ngàn tấn voi, thả người nằm nhoài trên bàn như xác chết, đóng mí mắt ngủ bù cho phần đêm hôm qua trước khi bị ai đó phát giác về hai vầng mắt thâm quầng trên khuôn mặt quốc sắc thiên hương của mình. Ko phải vì tưởng nhớ lại những năm tháng cũ với người đầu yêu nên đêm qua tôi mới mất ngủ đâu, trời có lông đất có lỗ thì cũng chẳng có ai ngăn cản được sự nghiệp nghỉ ngơi của tôi, bởi đơn giản con người tôi vốn theo chủ nghĩa chóng quên, dù là niềm vui, nỗi buồn hay gì gì cũng được, tôi đều nhanh chóng gạt chúng sang một bên sau 5 phút tự kỷ, chỉ là vì chóng quên nên cũng nhanh bị tổn thương hơn người khác, vô lo quá nên khi bị xúc phạm lại phản ứng mãnh liệt hơn người bình thường, nhưng đích thị ko phải loại người hay mẫn cảm đâu nhé. Đêm qua, sau khi mình mẩy thương tích vì tội ko chịu nghe Lăng Tử Thần giảng bài mà cứ cứng đầu thả hồn lên những bản nhạc trữ tình của các chàng trai lung linh xứ kim chi, tôi như ma xui quỷ khiến, ý mình có thể thích ứng được với loạt phim kinh dị nên đánh liều rủ rê Lăng Tử Thần và thằng em thức khuya xem phim ma thay đổi không khí cho đỡ chán. Tấn thành ý kiến tuyệt vời trăm năm có một của tôi, 3 con người chỉ ngang mức quen biết an tọa trên 1 chiếc ghế bành dài, tay cầm đồ ăn vặt vừa giòn vừa mở căng mắt ech xem phim. Được nửa tập, tôi theo thói quen chìm vào giấc ngủ một cách ngon lành, tình nguyện để 2 chiến hữu còn lại giải quyết hộ đồng quê rút ruột bỏ tiền túi ra mua, lúc lơ mơ trợ người tỉnh dậy lại bị hai tên oan gia giả thần giả quỷ dọa cho ko kiềm chế nổi thét lên inh ỏi dậy sấm trời đất, khiến mama đại nhân cùng út Gia Lâm ở tầng dưới phải thức giấc tưởng nhầm nhà có trộm vác chổi lên đánh túi bụi. Đến khi đánh no tay, thỏa thích cái thân thể bị ức chế bấy lâu, mama đại nhân mới chịu bật đèn toan bắt thủ phạm giao nộp cho công an mới nhận ra nằm la liệt giữa sàn nhà mát lạnh là 2 đứa con mang nặng đẻ đau 9 tháng 10 ngày cùng với người hàng xóm đẹp trai ngang tuổi mới tá hỏa. Tích cực vừa mắng yêu vừa lay lấy lay để trước khi ko còn cách để cứu vãn. Chính vì thế, hôm qua tôi chẳng tài nào chợp mắt nổi. Cuối cùng người ko muốn làm lại đi làm cú vọ, thức trắng đêm cho tận sáng nay tôi mới trở trời đến lớp sớm một chút, tranh thủ thời gian ngủ bù nếu có thể, chứ ở nhà lại bị mẹ cà rà chuyện hôm qua thì mệt óc hơn nhiều

Chợp mắt chưa được mấy phút thì bọn quỷ 10C8 cũng kéo nhau lò mò đến, quây tanh bành, ồn ào náo nhiệt hơn chợ, mắt đứa nào đứa nấy đều lòi ra bên ngoài khi thấy tôi nằm bệt dí trên bàn, kinh ngạc chạy đến hỏi han xem dây thần kinh tôi có bị chõ nào ko sao đi học sớm thế. Đáp lại sự quan tâm nồng nhiệt đến thái quá của bọn bạn, tôi tiếp tục nằm thực hiện động tác ban này, mắt nhắm nhiệm cố gắng ngủ lấy sức

-Sao ko chờ tôi_ Tiếng nói như ma ám của Lăng Tử Thần ở bên cạnh văng đến, cái chất lạnh như băng đúng là chẳng thể nào tách rời được với hắn. Trong tình cảnh này thay vì trách mắng tôi ko chờ đi học cùng, hắn nên tề nhị hỏi thăm sức khỏe của tôi mới đúng, chẳng tình ý chút nào, dù ko thân nhưng cũng thiết, ít nhất nên để ý chút sau này còn lợi dụng lẫn nhau nữa chứ. Nên chề hắn tứ chí phát triển mà óc như quả nho hay khen hắn tâm hồn còn trong trắng đây.

-Ko thấy tôi đang mệt sắp xuống Minh Ti rồi đây à?_Ko cựa quậy, giữ nguyên trạng thái ban đầu dù biết thể nào cổ mình thể nào cũng bị vẹo sang một bên nếu tiếp tục để nó như thế quá lâu, tôi vừa ngáp vừa trả lời, cảm giác há miệng thật to tròn rồi hít một lượng lớn ko khí thật khoái

-Ai bảo bày trò trước làm gì?_Ngồi xuống bên cạnh tôi, Lăng Tử Thần trơ cái mặt dày hơn thịt lợn đồ toàn bộ tội lỗi đáng nhẽ là của hắn và Gia Minh lên con người thấp cổ bé họng như tôi, liên tục áp dụng cái thói ỷ lớn hiếp nhỏ mà ko chịu chừa, sau này nếu có dịp diện kiến pama hắn, nhất định tôi phải đề nghị họ dạy dỗ lại thằng quý tử mới được, nhỏ ko uốn nắn, sau này ra ngoài xã hội, chi chi cũng bị giang hồ sờ da gà ở gáy s

-Gì chứ? Chính cậu và Gia Minh dọa ma tôi còn gì? Báo hại tôi lấy hết sức bình sinh lên mà hét, giờ giọng cũng khản đặc cả rồi nè _Tôi vùng dậy, nghe tiếng rắc lạnh lùng ở cổ mà hồi hận, giờ mới thấm thía được cái bệnh trệt cổ của Kì Như

-Có trách nên trách người đem hết sơn phấn ra tự tiện bôi lên mặt bọn tôi ấy

-Phấn? _Chột dạ, tôi nhớ lại bản mặt hí hửng của mình khi nhân lúc hai tên đó ngủ say như chết mà nể tình make-up miễn phí cho, những tưởng bọn họ ko biết, hóa ra chỉ giả vờ, cốt muốn tôi bị gây ông đập lưng ông _Tôi chỉ bôi có tí xúu thôi, đâu ghê như mặt mấy người lúc đó

-Tự tay mình làm mà còn dám chối đây đẩy, giờ thì đưa di động của cậu đây

-Lại nữa _Quá quen với động tác nhảm chán ngày nào cũng làm của oan gia Lãng, tôi ngán ngẩm đưa con đồ yêu dấu của mình cho hấn nhưng đồng thời trả treo, đầu thế cho hấn ý thế làm càn được _Trước tiên đưa di động cậu cho tôi đã, công bằng mà nói, nếu cậu có quyền tịch thu di động tôi, tôi cũng có quyền tịch thu lại di động của cậu

-Được thôi _Tự nguyện một cách đáng khâm nghi, Lãng Tử Thần đưa di động của hấn cho tôi, chút tiếc nuốt hay phản kháng cũng ko có, điều đáng nói, con đồ con của hấn giống y chang con đồ tôi luôn mang theo bên mình, cũng đen, cũng 1 nhãn hiệu, cũng một kiểu giống nhau. Dù trong cái nước Việt Nam cờ đỏ sao vàng này, cái loại đồ cùng hãng, cùng kiểu rất nhiều nhưng cơ sở mua giống nhau trong phạm vi nhỏ như thế này rất hiếm, việc tôi bắt ngờ cũng ko có gì là lạ

-Sao giống của tôi vậy? Đừng nói cậu thích tôi nên cũng mua theo, tự cho đó là cái duyên trời định nhé? _Ko chịu bỏ lỡ cơ hội chọc khoáy Lãng Tử Thần, tôi mỉm cười gian tà, trưng cái mặt “ta biết tổng cả rồi nhé” nhưng vẫn có chút ngạc nhiên cho hấn xem, mắt liên tục chớp chớp ko nghỉ

-Nếu thế thì cậu làm gì được? _Trái với dự đoán của tôi là hấn sẽ đổ mặt thẹn thùng vì được một mỹ nhân như tôi đoán trúng tim đen thì trái lại, Lãng Tử Thần thản nhiên đáp, mặt tỉnh bơ như chuyện con khỉ biết nói tiếng việt là điều bình thường. Nếu hấn cũng có cái ý như tôi đoán thì tốt nhất tôi nên đào một cái hố nấp sẵn, kéo lở có động đất hoặc núi lửa thì còn sống nổi được vài giây viết di chúc gửi con cháu sau này.

-Chỉ hỏi thôi mà, ko ngờ người chỉ biết đến mình, luôn luôn tự cho bản thân là cái lỗ rồn vũ trụ, mặt lúc nào cũng vênh lên kiêu thấy ơn như bạn Lãng Tử Thần đây cũng để ý đến tiểu nữ chốn khuê phòng ko có gì nổi trội ngoài đầu óc cơ trí hơn người như mình cơ đấy, làm mình ngại quá, mặt đỏ bừng bừng lên rồi nè _Đã ném lao thì phải chạy theo lao mà đỡ, đã trót đào mộ chôn mình rồi thì đành phải dang rộng cánh tay kéo thêm người khác xuống cho vui vậy. Theo kinh nghiệm từ trước đến giờ đúc kết được, tôi tiếp tục đơn đả, còn đưa tay chỉ vào vùng má luôn hồng lên từ thuở lọt khỏi bụng mẹ của mình chứng minh, miệng cười hết sức tươi đá đều. Cái bộ dạng lẳng lơ này vốn ko phải là bản tính của tôi đâu nhé, tôi chỉ áp dụng trong một số trường hợp bất khả thi thôi chứ con người như thế nào thì tôi bạn cũng biết rồi đó, xinh đẹp, hiền hậu, ngoan ngoãn, đảm đang, đích thực phụ nữ truyền thống chính hiệu, herher.

-Thế cậu ko nghe Hạ Kì Như nói sao, tôi đang ở tuổi dậy thì, rất mẫn cảm với người khác phái, dù cậu xấu đến nỗi ma chê quỷ hờn hay đẹp hơn tiên nữ, cứ suốt ngày đưa mặt đập thẳng vào mắt tôi thì dù tôi ko muốn cũng phải miễn cưỡng để ý _Vẹo má tôi rõ đau, Lãng Tử Thần rút ngắn khoảng cách, thì thầm to nhỏ. Nếu ko phải quá quen với cái bản tính giết người ko dao của hấn thì tôi cũng đã nghĩ hấn thuộc loại thành thật, bụng dạ thẳng như ruột ngựa, niệm tình ko chấp nhặt rồi. Rõ ràng hấn đang đá đều tôi mà, diên thật, giá như cái lớp này là nhà tôi, thì tôi đã đánh cho hấn bầm dập thâm đen hơn cà tím như hôm qua, cái đồ ko biết tế nhị, dám chê đại mỹ nhân Hàn Tử Di đây xấu xí, quả có mắt ko trông

-Cái bạn...

-Tử Di, Tử Thần, hai em chuyện trò vui nhỉ? _Đương lúc tôi toan động khẩu tiếp tục mĩa mai với oan gia thì ông thầy chủ nhiệm ko biết từ lúc nào đã vào lớp, nhắc nhở tôi và Lãng Tử Thần khiến toàn thể dân tình đều đưa mắt đổ dồn về xem xét 2 nhân vật chính, tiện mồm thừa nước đục thả câu tám chuyện trên trời dưới đất

Sau khi được thầy tận tình nhắc nhở, cúi mặt nhìn xuống trang vở nháp trắng xóa trên bàn, tôi như con rùa rút cổ khước từ mọi sự chú ý, lơ đãng bằng cách đắm chiêu phác họa mấy hình thù ko ra gì, tô tô cho đến khi mực cạn bút mới thôi

-Hai em nên chấn chỉnh lại tác phong cho _Lắc đầu ngán ngẩm trước hai học trò của mình, ông thầy hướng mắt nhìn đám con gái phía dưới đang chết mê chết mệt vì người mới, đồng đặc thông báo _Chắc hầu hết các em đều đã biết nhưng giờ tôi sẽ giới thiệu lại thêm lần nữa, mong rằng một số bạn ko chú ý giờ sẽ chuyên tâm nghe tôi nói. Đây là Lâm Khải Phong, du học sinh mới trở về sau 1 năm học tập ở Niu Dilân. Tôi mong rằng các em sẽ tận tình giúp đỡ bạn ấy nhiều hơn để bạn ấy có thể làm quen với môi trường mới

-Vâng ạ! _Bọn lớp tôi ngoan ngoãn một cách lạ thường, tích cực hỏi han người bạn mới, con trai thì ra vẻ tự hào khi lớp mình lại có thêm một thành viên tài sắc vẹn toàn, còn đám con gái thì lại say mê nhìn ngắm, chuyển đổi tượng mới, tính khí đánh đá thường ngày cũng tan biến như bong bóng xà phòng, thay vào đó là những cử chỉ e ngại đến buồn nôn

Còn tôi, ko thể đáp lại được, bởi ngay từ khi vừa nghe đến cái tên quen thuộc đó, cả cơ thể dường như đã bị một khối khí lạnh tràn về làm cho đóng băng lại, cây bút tội nghiệp trên tay cũng vô thức lăn xuống bàn và rơi cách ở đất, ko thể tin nổi những điều mình vừa nghe thấy. Vốn biết rằng cậu ta cuối cùng cũng đã trở về, dẫu đã gặp gỡ nhau 2 lần, nhưng hành động của tôi lúc này chẳng khác lúc trước là bao, người cứ ngây dại đi, ko biết vì mừng hay vì sợ nữa, chỉ có cái cảm giác ko muốn đối diện mới hiện hữu thật rõ.

Nắm chặt vật vấy ngấn, người tôi run lên bần bật khi có dự cảm người đó đang nhìn, hàm răng trắng cũng vô thức cắn lấy bờ môi, ngày càng chặt, ngày càng đau và muốn đưa mình ra khỏi tình trạng này cũng thật khó.

-Đối mặt là cách cậu vươn lên quá khứ, nếu cứ lảng tránh, cứ cho nó có hại ình mà trốn chạy, cậu sẽ chẳng bao giờ có thể tự tin nói với một ai đó rằng mình vẫn ổn và ko cần sự quan tâm của bất cứ ai _Vuốt nhẹ đầu tôi, giọng của Lăng Tử Thần như một hồi chuông cảnh tỉnh đưa tôi thoát khỏi mớ bòng bong khó gỡ.

Hắn nói đúng, những lần trước, tôi luôn trốn chạy, đơn giản vì quá bất ngờ, tạm thời ko biết làm gì mà cứ chạy theo bản năng vốn có trong cơ thể, hành động ko chủ ý, nhưng giờ, tôi đã biết người đó quay trở về, lần trước cũng tình cờ nghe được việc cậu ta học cùng lớp, chẳng nhẽ giờ lại thức hiện theo cái kịch bản cũ rích đó, cho người đó thấy mình đáng thương cỡ nào, tội tàn cỡ nào khi bị cậu ta bỏ rơi sao? Ko, niềm kiêu hãnh và lòng tự trọng của tôi ko rẻ mạt đến thế, trước giờ tôi ghét người ta thương hại mình song lại luôn tỏ vẻ mình cần thương hại, thế nên người đó mới bỏ ra một chút lòng trắc ẩn để ình leo đèo theo sau như một con cún con ngoan ngoãn, lúc cần thì chơi, lúc ko cần thì vứt xó. Nếu giờ tôi lại quay trở về với Hàn Tử DI ích kỉ, bướng bỉnh tôn thờ chỉ một người duy nhất thì tôi sẽ lại bị người ta thương hại mà thôi, ko có gì khác ngoài sự xỉ nhục đơn điệu đó.

Thà rằng từ từ đối mặt, ban đầu còn e ngại sợ hãi nhưng ko khiến mình trở nên, còn hơn là để bản thân bước vào lối mòn _Như đoán được ý nghĩ của tôi đang đến giai đoạn nào, Lăng Tử Thần tiếp lời. Dù ko biết tại sao cậu ta lại nói thế nhưng nó lại hoàn toàn hữu dụng với tôi. Cứ cho là mang ơn hắn một lần cũng được, giờ việc tôi cần làm là đối mặt

Ngẩng mặt lên, tôi đưa mắt lướt qua khuôn mặt mang vẻ đẹp bất cần của thanh niên niên thời kì nổi loạn, dừng lại một chút trên vành tai vẫn đeo khuyên bạc dù nhà trường ko cho phép rồi nhìn thẳng vào đôi mắt đen độc đoán như có thể xoáy sâu vào tim gan người khác của Lâm Khải Phong, khó khăn lắm mới nặn ra được một nụ cười xã giao rất gượng. Xong xuôi công đoạn chứng minh cho người đó thấy mình vẫn mạnh khỏe và đầy sức sống dù ko có cậu ta ở bên, tôi quay mặt về phía Lăng Tử Thần-nơi tôi có thể nhẹ nhàng trút hơi thở dài cùng sự khó xử mà ko bị Khải Phong phát hiện.

-Học trò ngoan, làm tốt đấy _Cựa nhẹ ngón trở ra hiệu “rất tốt”, Lăng Tử Thần mấp máy khóe môi thì thầm dù mắt vẫn dính chặt vào quyển sách bất li thân của mình. Điều đó làm tôi thấy hơi khó hiểu, người duy nhất biết chuyện tôi chỉ có Kì Như, chẳng nhẽ Lăng Tử Thần cũng biết, thế nên mới có chuyện vực tôi dậy trong cơn mông lung, chứ chẳng nhẽ khi ko hẳn lại mê sảng nên nói thế chắc. Mà hẳn biết, thì kẻ nào dám tiết lộ, Kì Như sao?

-Được rồi, Khải Phong, em muốn ngồi chỗ nào? _Ông thầy ân cần, tròng mắt qua đôi kính dày lướt khắp mọi ngóc ngách của căn phòng, tìm kiếm chỗ ngồi lí tưởng cho người bạn mới

-Em... _Nhìn căn phòng ko rộng mấy một lượt, bỏ qua bao ánh mắt chờ đợi và hi vọng cuồng dại của mọi người, Lâm Khải Phong dừng nhãn thần lại ở chỗ tôi và Lăng Tử Thần, chằm chằm hướng về người bên cạnh tôi

Quay đầu nhìn sang Lăng Tử Thần, tôi bất ngờ thực sự khi nhìn thấy hắn cũng đang chăm chú nhìn đáp trả người kia ko chớp mắt, nhưng hoàn toàn ko phải là ánh nhìn đăm đúi của những chàng trai trong mấy bộ truyện Yaoi hoặc Shounen đâu nhé mà thay vào đó là chút dữ dội

-Em muốn đổi chỗ với bạn Lăng Tử Thần_Đưa tay chỉ về phía bí thư 10C8, Lâm Khải Phong mỉm cười nhìn ông thầy rồi lại nhìn tôi khiến tôi ngu xuẩn bối rối sụp mắt xuống, nhất thời chẳng thắc mắc tại sao lại muốn ngồi cái chỗ chỉ cần đưa mặt sang bên trái 90 độ là có thể nhìn thấy cái mặt tôi ngay tức thì

-À_Ông thầy có vẻ bối rối, thiếu não nhìn bí thư, nhỏ nhẹ, xem ra ổng hơi khiêm nhường trước hai người này thì phải_Tử Thần, em có muốn đổi ko?

-Ko_Lạnh lùng như bản tính, Lăng Tử Thần ko buồn để ý, tiếp tục dăm chiêu bầu bạn với quyển sách của hắn mà ko biết rằng hắn vừa cứu rồi một linh hồn vô tội như tôi

-Đổi cho tôi_Lâm Khải Phong ko chịu nhún nhường, nói như ra lệnh, dùng ánh mắt áp đảo chiếu tướng kẻ dám từ chối mình

-Ko đổi

-Đổi!_Bước xuống khỏi bục, Lâm Khải Phong đứng đối diện với Lăng Tử Thần, gằn lên như hổ đói, nụ cười xả giao trên mặt tất ngấm như lửa phải nước

-Điếc sao?_Ngẩng mặt lên, Lăng Tử Thần ko chịu bác bỏ ý kiến của mình khiến tôi cảm thấy nhẹ lòng. Nếu phải chọn ngồi cạnh ai trong hai người đó, tôi thà ngồi với oan gia còn hơn ngồi với kẻ có thể chi phối tình cảm của mình_Ko là ko

-Được lắm_Mỉm cười nửa miệng, Lâm Khải Phong lại nhìn tôi thêm một lần nữa, thay đổi thái độ đến chóng mặt_Bạn ngồi cạnh Tử Di, đổi chỗ ỉnh, được chứ?

-Được_Ko chịu suy nghĩ, cái óc mắc dịch của con bạn ko thân mấy ngồi cạnh như bị bỏ bùa mê thuốc lú, ko ngần ngại đồng ý mặc cho tôi ra sức phản đối quyết liệt bằng ánh mắt chết người của mình

-Được rồi, Minh Trang, em sang đây bàn bên này ngồi nhé, còn Lâm Phong, từ giờ đó là chỗ của em_Ko cho tôi thoát nên một lời cảnh tỉnh, ông thầy nhanh nhẩu đồng ý mà ko suy nghĩ đến hậu quả về sau, ban phát mệnh lệnh.

Trời đất hỡi ơi, ko những tôi ko tránh được vỏ dưa mà còn gặp cả vỏ dứa nữa, ai cứu tôi với.

18. Chương 10 Part 1

Đặt chiếc cặp da đen bóng xuống chỗ của mình, Lâm Khải Phong yên vị ngồi cạnh bên, ko nói ko rằng lấy chiếc iphone ra nghịch dốt thời gian, ép bầu ko khí chung quanh tôi trở nên ngột ngạt như lò nung, cơ hồ khiến tôi ko thể ho he được tiếng nào. Lúc trước, khi tôi ngửa miệng cần giải tỏa nỗi niềm, vẫn có Minh Trang ở bên bầu bạn gật gật lấy lệ, dù nó ko hiểu nhưng đôi khi cũng ment vài câu, ko để tôi chết chán trong im lặng, nhưng giờ thì, một lúc hai cái trụ chống trời chống hai bên, nói tên này ko được, tên kia cũng ko xong, quanh đi quẩn lại cũng như con gà mắc dịch bị cách li chờ ngày thăng thiên vậy.

Sức chịu đựng của con người luôn có giới hạn, khi lên đỉnh điểm rồi thì khó mà ngăn chặn được những hành động điên rồi họ có thể gây ra, tôi cũng vậy. Cẩm đầu bút dù biết nó chứa khá nhiều vi khuẩn, tôi ra sức vận dụng hết toàn bộ neuron trong não, vắt óc nghĩ kế trườn qua ngày hôm nay.

“Nghĩ gì ệt, anh em ta cùng nhau xông pha, cứ nhằm 2 cái mặt hái ra tiền của bọn họ mà choảng, dù chúng có 3 đầu 6 tay hay hàng ngàn fan hâm mộ sẵn sàng tác chiến thì cũng chẳng trụ được bao lâu, 16 đánh 2 ko chột cũng què” Tinh linh nhỏ tuổi nhất trong hội nghị Diên Hồng giơ tay thành nắm đấm thị uy, mạnh miệng phát động, cái mặt tôi lúc cuồng chiến được nó khắc họa rất mực sinh động đến thất vọng, mất thì

đeo kính râm mà lửa cuồng vẫn cứ ngùn ngụt cháy, thêm vào đó là mặt tròn vo những mỡ là mỡ y chang quả bóng khiến tôi nhìn vào cũng ko kìm nổi cơn dục vọng muốn đá một phát xem nó bay xa tới đâu hướng hồ gì người ngoài.

“Thôi đi, quân tử động khẩu ko động thủ, thà cuối buổi nhỏ nhẹ với thầy chủ nhiệm để ổng cân nhắc đổi chỗ còn sướng hơn, tội gì vác xác đến trước mặt hai tên đó mời gọi ”đánh em đi anh” để rằng ời chờ hàm với à, nên nhớ chúng ta ko có thân thể, dù có lượn lờ quanh chúng le lưỡi giả thần giả quỷ cũng chẳng giúp được gì, mất công mấy anh tử thần từ Âm Ti phải lặn lội đến đây thì tội họ” Một tinh linh khác đeo cái kiếng to dùng choán nửa khuôn mặt rất ra dáng giáo sư đại tài mặc dù thân chủ của nó chẳng bao giờ như thế lên tiếng phản đối, coi bộ nó nhỏ con hơn mấy đứa kia nhưng suy nghĩ khá chu đáo, ko để thân chủ mình phơi thầy chốn sa trường

“Thế cũng chẳng khá hơn, chờ đến lúc gặp được ổng thì chị Hàn Tử Di yêu quý đã trở thành xác khô rồi, biết thế cáo bệnh ở nhà cho khỏe người” Phiên bản ngông cuồng bắt trị với mái tóc đỏ như chông hướng lên trời của tôi lên tiếng, tay lăm le chiếc bóng tròn nhỏ ko biết sẽ hôn lên người ai trong số 15 tinh linh còn lại.

“Được đấy, giả vờ bị đau bụng, xuống phòng y tế ngủ bù, tuyệt” Búng cái tách rõ to làm hai cái trụ chống trời phải liếc mắt đưa tình “thiện ý”, tôi thầm quả trách bản thân phần khích quá lộ liễu rồi hít thở đều, chuẩn bị tinh thần diễn kịch

-A..._Gục đầu xuống bàn làm cái cốp thật to tướng, tôi vừa ôm bụng vừa nhăn nhó thương cảm cho cái trán hần đã mọc lên một khối u, rên lên, đủ to để cư dân xung quanh bán kính 30 cm có thể nghe thấy

-Sao vậy?_Lăng Tử Thần ngồi bên cạnh sau nhiều giây tôi mồn mõi chờ đợi cuối cùng cũng mở cửa khẩu, lên tiếng hỏi thăm bằng cái giọng ko thể nhẹ nhàng hơn được nữa

-Tôi...ôi...cái bụng_Khó khăn lắm mới tạo ra được hiệu ứng âm thanh hít thở gấp gấp như bà bầu trong quá trình rặn nở sinh con, tôi cố tình để giọng mình trở nên ngắt quãng, cho hần thấy bệnh của mình ko phải là nhẹ, như thế mới đánh lừa được những người còn lại

-Chắc là “loại thường gặp”_Tự tiện đưa bàn tay lạnh lẽo ráp của mình ướm vào vùng da đang chảy mồ hôi rũ rượi vì nóng ở cổ tôi, Lâm Khải Phong ko ai khiến lại để ý, tỏ vẻ quan tâm đáng ngờ. Mà cái “loại thường gặp” hần nói tới là loại nào nhỉ, đừng có nói hần nghĩ tôi đang diện kiến dung nhan của Tào Tháo nhé

-Thầy!_Giây phút tôi mong đợi cũng đã đến, sau tiếng gọi thất thanh pha chút thẳng thốt của Lăng Tử Thần và bản tường trình bệnh án sắc mùi thương tâm hần lên cơ mặt, Hàn Tử Di tôi sẽ được đặc cách đến phòng y tế, ra đi trong sự nuối tiếc và những ánh nhìn thương cảm của mọi người, chưa kể có khi lòng hảo tâm của bọn chúng nổi gió, khùng khùng trích tạm quỹ lớp mua quà cáp đến thăm tôi cũng nên_Bạn Tử Di do ăn quá nhiều đồ ăn ko rõ xuất xứ nên giờ cần phải giải quyết những vật chất thừa thải có nguy cơ bị ôi thiu trong dạ dày, mong thầy cho bạn ấy khoảng 5 phút thanh lí chuyện riêng tư đời thường

“Ế! Thằng cha này...” Ngược nhìn Lăng Tử Thần bằng cặp mắt to tròn sắp rơi ra ngoài, tôi thiếu điều cảm rớt chàm đất vì quá sốc, ko biết trong đầu hần chứa gì mà lại đi oang oang cái chuyện cực kì tế nhị đó cho bọn quỷ siêng suy diễn lung tung 10C8 này chứ. Hần ko có não hay cố tình nói to để tôi bị bẽ mặt đây hả? Tiếc gì cái công ns nhỏ với ổng mà phải thật tình khai bao cho dân tình cùng nghe thế chứ.

-Tử Di, em đi đi, trước khi quá muộn_Ông thầy nín cười nhìn tôi như thể “thầy hiểu nỗi khổ của em” rồi ôn tồn nhắc nhở, thật tâm cho tôi ra đi mà ko làm càn hỏi han gì thêm nữa. Giá ổng bảo tôi nín nhịn đến cuối tiết thì tôi còn biết ơn ổng, đỡ xấu hổ với bạn bè, đảng này lại cùng một ruột với oan gia họ Lăng đáng ghét, bày chuyện *** hại người lành. Chắc chắn ổng biết tổng tôi giả vờ nên nhân cơ hội mượn việc chung trả thù cá nhân chứ gì, đi thì đi, dù sao trong 5 phút đó tôi vẫn có thể xuống canteen mua một chút đồ ăn vật nhét bụng, đầu óc sẽ tỉnh táo hơn để bàn kế hoạch đổi chỗ 2 tên đó khỏi lãnh địa

Đứng dậy trong tư thế ngẩng cao đầu, tôi trịnh trọng đi ra khỏi lớp với dáng đi cực chuẩn có thể sánh với siêu mẫu, ko quên đưa mắt lườm nguyệt vài tên dám cười khúc khích chế nhạo tôi, kèm theo nỗi ô nhục trong người nổi lên như cồn, tôi sẽ nhớ ngày hôm nay, trí nhớ tôi rất tốt đấy.

Ôm một bọc hàng quà hí hửng ra khỏi canteen, tôi nhìn ngang nhìn dọc cảnh giác, cẩn thận cất hết chiến lợi phẩm vào tủ đồ của mình rồi tung tăng trở lại lớp, đầu óc ko thôi liên tưởng đến cái cảnh hàng trăm kẻ quỳ rạp dưới chân cầu xin tôi mở lòng từ bi xì cho chúng ít đồ ăn khi canteen rơi vào khủng hoảng hàng hóa, sạch nhãn thức ăn, mà cười khẩy một cái, nhưng tiếc là chuyện đó chưa bao giờ xảy ra với ngôi trường dành cho giới thượng lưu này. Nếu thế chiến thứ 3 bùng nổ thì còn có thể xảy ra được

Rảo bước trên hành lang trải dài đến tận cửa lớp, tôi đưa nhãn thần nhìn đồng hồ rồi hít nốt chỗ ko khí trong lành bên ngoài lần cuối, chuẩn bị điệu bộ nhún nhường và hàng tá lí do nếu bị chặn đường hỏi tại sao lại về trễ.

-Lâm Khải Phong, ý em là du học sinh mới về từ Niu Dilân? _Một giọng nói vang lên khá to ở chỗ khúc quẹo, nếu là chuyện tầm phào tôi sẽ ko quan tâm làm gì, nhưng vừa nghe đến tên người đó, bản thân lại ko thể ko tự làm theo ý mình, nín thở nghe tiếp

-Đúng vậy! Em muốn biết cậu ấy học lớp nào? _Một giọng nói trong veo dù đi hàng ngàn cây số tôi cũng có thể nhận ra chủ nhân của nó là ai tiếp lời, cái bản tính xác xược tiểu thư con nhà giàu vẫn luôn đậm chất trong những âm thanh phát ra từ cô ta. 1 năm, chẳng thay đổi gì cả

-Em hỏi để làm gì thế? _Ông thầy có vẻ thắc mắc nhưng nếu tò mò thêm nữa, chắc hẳn ổng sẽ gặp phiền phức cho coi, thế lực họ Trương cũng ko nhỏ đâu

-Thầy ko cần biết, chỉ cần nói cho em cậu ấy đang học ở đâu là được

-À... _Tiếng những trang giấy cửa vào nhau vang lên _10...C...8

-Ban C? Sao cậu ấy lại học ở cái ban toàn lũ dân thường bần thủ hồi thối đó chứ? _Chua chát chê bai, cô nàng kia kinh ngạc, cũng phải thôi, đến tôi còn ko hiểu nổi tại sao thì người có đầu óc tầm thường như cô ta sao hiểu được. Hồi thối, bần thủ cơ đấy, lâu rồi ko gặp, cô ta càng ngày càng đánh đá và kênh kiệu hơn thì phải, nghĩ mà bất hạnh cho Lâm Khải Phong, vừa đá được tôi lại giẫm phải con nhỏ ko kém cạnh kia

Lấy tay chùi mấy vụn bánh còn vương trên khóe miệng, tôi nghĩ đã đến lúc nhân vật chính của câu chuyện này nên xuất hiện và cho cô ta một ân huệ được biết người yêu của mình đang học với ai. Chắc chắn sẽ có kịch hay để xem

-Thầy! _Nhẹ nhàng, trầm ấm và hơi khàn, tôi cất giọng gọi với ông thầy trẻ đang đổ mồ hôi hột vì vị tiểu thư họ Trương kia, cái mặt nạ học sinh gương mẫu từng được thầy hiệu trưởng khen ngợi là một trong năm học sinh có điểm đầu vào cao nhất được tôi vận dụng khai thác triệt để và thành công mỹ mãn _Thầy đang làm gì thế ạ?

-Ồ, Tử Di đấy à? _Ông thầy trẻ lấy khăn lau vàng trán rấm nắng cười xã giao, trông cái bộ dạng thê thảm chẳng còn gì gọi là trang nhã lịch thiệp luôn mấy thầy cô trong trường tâm tất khen ngợi của ổng mà tội, chắc hôm nay ổng bước ra cửa bằng chân trái đây mà

-Em đang chuẩn bị về lớp thì nghe giọng thầy và âm thanh hơn loa đài trường ta của bạn đây nên nán lại xem có vụ ẩu đả nào ko? Hình như thầy đang gặp rắc rối thì phải? _Đảo mắt nhìn bộ mặt trắng bạch pha trộn sự kinh hãi như đi đường phải ma của Trương Tịnh Nhu, tôi nở nụ cười “hoa ghen thua thắm, liễu hờn kém xanh” của mình cho cô ta xem, hết sức mỉa mai trong từng câu nói. Cái khoản đá đểu nhau này tôi vốn là cao thủ, người chỉ biết đến nhưng lùa như Trương Tịnh Nhu dù có cố hách dịch cũng ko phải là đối thủ của tôi, muốn trách thì nên trách chính bản thân cô ta đã rên giũa cho tôi, làm tôi biết thế nào là đau đến tận xương tủy, thế nào là cảm giác bị xỉ nhục, phải quỵ lụy và khom đầu dưới chân người khác

-Sao...sao cậu lại...ở đây? _Lùi về phía sau 2, 3 bước cố thủ, Trương Tịnh Nhu đưa tay chỉ về phía tôi, hỏi một câu thật ngu ngốc

-Vì nào tôi có nợ nần, còn nào cậu có bã đậu _Nhắm mắt cười toe thân thiện, tôi trả lời hàm ý, mặc cho cô ta hiểu hay ko thì tùy bởi đơn giản, tôi ko quan tâm, chỉ cần thấy cô ta giận điên ruột lên đã đủ khiến lòng tôi hả hê rồi _Thầy, nếu khi nào bạn đây có nhã hứng đến thăm 10C8 bọn em xin cứ nói, em...tình nguyện làm hướng dẫn viên giới thiệu những thiên tài...cho bạn ấy chiêm ngưỡng

-Cậu...học 10C8 _Rùng mình, Trương Tịnh Nhu trợn mắt nhìn tôi khó tin, đồng thời giữ chặt tay tôi lại khi thấy tôi đang định rời đi

-Tất nhiên, nơi mà cậu gọi là bản thủ và hôi thối đó_Nhún vai ra vẻ đó là điều hiển nhiên, tôi gỡ đôi tay lạnh cóng của Trương Tịnh Nhu, tiếp lời_có cả tôi và Lâm Khải Phong

Nắm chặt tay thành 2 nắm to, tôi cố giữ cơn run rẩy đang chế ngự ở trong lòng. Sợ? Tôi ko sợ, chỉ là việc nhìn thấy lại chính mình trước đây, thông qua cô nàng đó khiến tôi cảm thấy khó chịu. Con người, tham vọng lớn nhất của họ, chính là trong trời đất rộng lớn này, người như mình chỉ có 1 mà thôi, tôi cũng vậy, cũng muốn cái phiên bản hên nhất đó chỉ có một, bởi lẽ, nó cũng là con người thật của tôi, ko lại là công cụ giả tạo, chút tình cảm đối với nó ko phải là ko có. Nhưng thôi, giờ con người tôi đã đổi khác, ko cần bận tâm đến thứ đã bỏ đi trong quá khứ, việc tôi cần phải làm bây giờ là chờ đợi. Với cách khích tướng Trương Tịnh Nhu ban nãy, một là, tôi sẽ tạm biệt Lâm Khải Phong sau ngày hôm nay, hai là đón tiếp thêm một du học sinh mới, đường nào cũng có một phần lợi cho tôi. Người tức trí đa mưu phải như vậy mới đáng sống.

Dưới đây là hình của nhân vật theo trí tưởng tượng của mình lấy từ dream of doll nhé, các bạn tham khảo

Gục lên gục xuống liên hồi ko biết mệt chống chế cơn buồn ngủ đang lây lan sắp cơ thể như dịch cúm gà, tôi thành tâm cầu trời khẩn phật cho thời gian trôi thật mau, để tấm thân tội lỗi này ko còn phải chịu đựng sự dày vò ghê rợn của giấc dối và giấc ngủ. Đường như thấu hiểu nỗi sâu của con người thấp cổ bé họng, chúa trời cuối cùng cũng chịu linh nghiệm, ột phát sét từ trời xuống nhắm thẳng da mặt dày của cái trổng trường yêu ác mà đánh, làm nó kêu lên vang dội cả một vùng rộng lớn, vô thức cứu rỗi linh hồn đang treo ngược ở cành cây gió lộng ngoài kia của tôi, đưa nó trở về nơi thân thể yêu dấu đang vậy gọi.

Như con rôbốt đã lên sẵn dây cót, tôi bật người dậy khỏi chiếc ghế vẫn còn ướm mùi thơm đậm chất tự nhiên dịu nhẹ của mình, vươn vai bá cổ tập thể dục buổi sáng, 1, 2, 3 hít thở hít thở, khởi động các khớp trước khi phi lệ đến chiếc tủ đa năng của mình, trộm cái bụng đói meo đang réo lên thốn thốn. Nhưng chưa kịp đánh bài chuẩn, lối đi vốn rộng thanh thang ko một bóng người hướng về nơi hoang dã của tôi trong phút chốc đã bị lũ con gái trong lớp vây kín, đến 1 con kiến nhỏ thó cũng chẳng thể len qua nỗi hướng hồ người cỡ cũng bị bị như tôi.

-Khải Phong, nghe nói cậu và Hàn Tử Di lúc trước cùng học chung một trường phải ko?_Cô nàng lớp phó Văn-Thể-Mĩ thường ngày 1 từ cũng chẳng buồn thốt ra để giữ giọng hôm nay bỗng dưng nhanh nhẩu tra khảo ma mới, vô tình bóp nghẹt trái tim đang thấp thỏm của tôi, cho nó rơi tự do một mạch từ ngực về thẳng bụng mà ko khoan nhượng.

Trời ạ! Rốt cuộc tên lẩm chuyện nào rảnh rồi sinh nông nổi dám đi oang oang tiết lộ chuyện cơ mật của Hàn Tử Di tôi, muốn cố tình tạo xì canđan cũng phải thỏa thuận trước với nhân vật chính rồi hẵng thêm mắm thêm muối gì thì tùy chứ. Có ngon thì lộ mặt ra coi, đừng mong bà đây tha thứ, dù có quỳ xuống hôn hít lên chân cũng vô dụng nhé, mình quân ko nói hai lời.

Nán lại một chút, tôi thở nhẹ, mở căng vành tai lên như voi thu thập tin tức, gì gì cũng sẵn tò mò thôi thì từ từ hẵng đi, ở lại nghe Lâm Khải Phong ứng phó thế nào đã. May mắn lắm thì hần sẽ gạt đầu rồi đổi đề tài, dầu hơi buồn nhưng cuộc sống sau này của tôi vẫn cứu được. Còn nếu hần nổi khùng lên làm càn, mách nhỏ chuyện thuở ấu thơ tôi cứ lẻo đẻo theo hần thì coi như toi, thể diện muôn đời tràn trề ko những lặn bay theo gió mà tiểu nhân đâm chọt sau lưng cũng tăng lên vô kể, sống chắc khó lắm.

-Cùng trường?_Cong khéo môi lên nở nụ cười gian tà, Lâm Khải Phong ưu ái dành cho tôi một ánh nhìn đặc biệt, người ngoài nhìn vào dễ hiểu lầm là ánh nhìn đăm đuối mê mết, nhưng với tôi thì khác, ko gì ngoài thông điệp thách thức hần gửi cho tôi, chắc chắn đang muốn bày trò phá tôi_Hơn thế nữa cơ

Sợng người trong chốc lát, tôi quay người đưa mắt chiếu tướng Lâm Khải Phong, phải, quả thật là hơn thế. Song nghĩa tiếng Việt rất mực phong phú, liệu mấy người này có hiểu đúng theo nghĩa những người trong cuộc chúng tôi hiểu ko mới đáng nói. Hơn thế...tức ko gì ngoài đồ chơi

-Là sao, cậu nói rõ hơn đi_Bọn người kia ko chịu nổi nháo nhào cả lên, cũng phải thôi, giờ đối tượng của bọn họ là Lâm Khải Phong, tốt nhất nên tìm hiểu kĩ càng một chút trước khi tấn công, may ra còn có cơ hội

-Phải nói sao đây, Tử Di?_Thay vì trả lời, Lâm Khải Phong ko chịu từ bỏ việc áp đảo tôi, nụ cười ko tắt mà tăng thêm cường độ. Ra là vậy, chắc hần nghĩ tôi vẫn là Hàn Tử Di trước đây, mỗi lần được người khác hỏi về mối quan hệ giữa tôi và hần, lúc đó, tôi đã ko ngần ngại vỗ ngực gọi hần là bạn trai tôi, kèm theo đó

là nụ cười hạnh phúc. Giờ hẳn vẫn muốn thế sao, nhưng thật lòng xin lỗi nhé, Lâm Khải Phong, vết thương quá sâu để lành lại

-À, chuyện đó..._Cố giữ chút bình tĩnh cùng niềm kiêu hãnh đang vơi dần, tôi nhắm tít mắt cười rạng rỡ ban phát cho lũ bạn, quyết cho hẳn thấy, tôi đã dứt tình với hẳn và cho dù ko có hẳn hiện hữu, tôi vẫn sống tốt, rất tốt mới đúng. Loại người luôn ình là trung tâm vũ trụ, nghĩ rằng bất kì ai cũng phải khom lưng phục tùng mình như hẳn, nếu tôi đoán ko nhầm, sẽ rất tức giận trước hành động và lời nói của tôi lúc này, nhưng ko sao, vì giờ tôi ko sống dựa vào niềm vui của hẳn nữa...các bạn cũng biết đấy, ai mà chẳng thích người khác khi thấy người đó đẹp trai, phong độ, menly chứ, bạn Khải Phong đây cũng có nét gì đó tương tự thế nên hồi trước mình cũng có chút tình cảm. Nhưng mà lúc còn bé tâm hồn còn trong trắng, biết gì được, lớn lên, tình cảm thay đổi là chuyện thường, những đại dột, điên rồ rồi cũng trôi theo quá khứ và bị lãng quên đi. Nên giờ, đối với tớ mà nói, cậu ấy ko khác gì một người bạn cùng bàn cả, ko có gì thì hỏi nhau thôi, đừng để ý làm gì

-Vậy sao?_Nheo mắt đáp trả, Lâm Khải Phong thoáng vẻ ngạc nhiên hỏi lại, đáy mắt bắt đầu sẫm lại, đen hơn nhiều

-Thế thôi! Giờ tớ đi ăn đây, mấy bạn ở lại chơi nhá_Nhanh chóng vẫy tay tạm biệt, tôi ra đi quang minh chính đại mà ko cần phải lén lút như lúc này, lòng như trút đi được một gánh nặng to đùng, nhẽ ra, tôi nên làm điều này từ trước mới phải, mà ko sao, biết quay đầu thì chẳng bao giờ muộn cả.

Lấy tay che miệng đang mở to hết cỡ để ngáp, tôi khoan thai bước ra khỏi lớp, mắt phóng ra xa tìm bóng hình con bạn thân đáng ghét, chắc nó lại lảng đi ăn một mình ko thèm chờ bạn bè gì rồi, tham ăn hết chỗ nói.

-Giải quyết xong rồi hả?_Dựa người vào bức tường phía ngoài lớp cạnh cửa ra vào, Lăng Tử Thần khoanh tay để trước bụng, lãnh đạm hỏi han, đôi mắt lạnh khoáy sâu vào người tôi như muốn lục tìm thứ gì đó

-Giải quyết gì chứ?_Nhướn mày lên khó hiểu, tôi thắc mắc lại, cái tên oan gia họ Lăng này luôn hỏi mấy câu khó hiểu, báo hại tôi phải chau mày nhịu mặt lên suy nghĩ, làn da trẻ trung cũng vì thế mà hẳn lên nhiều nếp nhăn khủng bố

-Rảnh ko?_Đứng thẳng người dậy, lấy tay phủi áo, Lăng Tử Thần hỏi tiếp, luôn luôn chẳng nghe lọt câu hỏi của người khác, nói thẳng ra là lơ đẹp

-Hỏi làm gì?

-Vậy đi_Ko cho tôi thời gian tiêu hóa câu nói của mình, Lăng Tử Thần nắm chặt lấy cổ tay tôi, lôi tuột đi một mạch như thể tôi đi ngoại tình bị hẳn bắt quả tang rồi thì anh em ta về nhà đóng cửa bảo nhau ấy

-Ế! Đi đâu!_Bước chân mà như chạy bám theo thân hình cao lớn của hẳn phòng trường hợp đi quá chậm sẽ bị hẳn kéo lê đi như xác chết giữa bàn dân thiên hạ, tôi hét lớn, mấy dấu chấm hỏi trên đầu ko ngừng căng lên hết cỡ.

-Đến sân bay_Đáp gọn lọn, Lăng Tử Thần ko hề giảm tốc độ cũng chẳng thương tiếc gì cho tôi, cứ thế mà thẳng tiến về nơi cần đến

-Đến đó làm gì chứ??

Chạy một hồi đến mệt, cuối cùng với sự nỗ lực ko chịu thua thiệt ai thì cũng ko để Lăng Tử Thần đi nhanh hơn mình, tôi đã yên vị ngồi trong chiếc xe đen bóng đậu trước cửa trường, liên tục thở hắt lấy lại sự điều hòa cho cơ thể

-Mệt à?_Ngồi ngay bên cạnh tôi, Lăng Tử Thần ngả người dựa vào thành ghế, chăm chú quan sát nạn nhân

-Hỏi vô duyên, ko mệt tôi là thánh_Bực bội vì tự dưng bị kéo đi, tôi lấy tay xoa xoa đôi chân mệt lả của mình. Nếu kiểm tra chạy bền, tôi còn ko kêu mỏi vì có động lực thúc đẩy nhưng khi ko lại đi chạy bán sống bán chết thế này chẳng khác gì tự dày mình cả, vả lại, tôi vẫn chưa có gì bỏ bụng, sao ko mệt được chứ

-Ăn chưa?

-Này! Sao hỏi toàn mấy thứ vô duyên vô nợ vậy hả? Tại cậu mà chỗ bánh tôi mới mua bị ôi thiu bốc mùi nồng nặc lên kia _Tức nước vỡ bờ, đừng có trách tôi, ai khiến hấn đi tò mò mấy chuyện mà người ngoài vừa nhìn vào đã biết rõ chứ, đồ ko có não, sao hấn vào được lớp thiên tài 10C8 này được nhỉ, chắc lại đi “bồi bổ” thầy hiệu trưởng đây mà, có tiền sao ko vào quách ban B cho xong.

-Đừng có thấy tôi chiều mà làm càn nhé! _Một tay bịt lấy lỗ tai vô tội của mình phía bên tôi, một tay sờ soạng tìm kiếm thứ gì đó, Lăng Tử Thần khó chịu đến rồ, nói một câu khiến tôi ko kìm nổi cơn giận đang căng phồng trong lòng ngực, như cái kim chích quả bóng nổ toang vậy

-Chiều? Cho xin đi, làm như ba tôi ko bằng ấy _Bĩu môi tỏ thái độ ko tưởng tượng nổi, tôi thầm công nhận cái tính đề cao bản thân thái quá của bí thư Lăng rồi đập trán cầu chúa, nghiệm ra một chân lý để đời: thiên tài cũng có thể hóa điên

-Sao ko nói như chồng cậu, tôi trẻ hơn ba cậu nhiều _Ko biết moi đâu ra hộp sôcôla trông khá ngon mắt, Lăng Tử Thần mân mê bóc vỏ mà chẳng thèm hỏi tôi có ăn ko, Lăng Tử Thần tiếp tục chủ đề dơ dăng

-Thôi đi! Thần kinh tôi vẫn lành lặn lắm, chưa đứt, khi nào tôi công nhận cậu làm chồng tôi, lúc đó chắc tôi đi trại rồi _Khua tay múa chân minh họa, tôi vừa giải thích vừa trăn trăn ngấm miếng sôcôla đang bị Lăng Tử Thần cởi bỏ y phục, clo trong miệng dâng lên càng nhiều và có nguy cơ vỡ đê trào ra ngoài

-Ăn ko? _Đưa miếng sôcôla trần trụi chực hừng hực giữa ko trung, tên oan gia hôm nay trở trời nói nhiều kinh khủng, đầu óc cũng chẳng nhạy bén như mọi khi

“Ko được, ăn là nhục” Một tinh linh đột ngột xuất hiện, ra sức kéo cái đầu đang dần nghiêng về phía miếng sôcôla lồi cuồn kia trở lại vị trí cân bằng

“Đúng, lỡ hấn ta bỏ thuốc mê vào trong đó, nhân lúc thân chủ ăn ngất xỉu ngáy luôn rồi giở trò xằng bậy thì sao? Ngần vạ lần ko được” Tinh linh thọ nhất lên tiếng, ban phát lệnh cấm lên trung ương não rồi từ não truyền về mọi góc ngách cơ thể tôi khiến tôi bừng tỉnh

Lấy hai tay vỗ vỗ vào má cho tỉnh táo tôi quay mặt ngấm cảnh vật đang lướt qua, trốn tránh mọi cảm dỗ

-Ko có thuốc mê đâu mà lo _Hiểu ý, Lăng Tử Thần giải bày nỗi niềm, miệng nói thế nhưng ai dám bảo đảm chứ, thú tính cánh con trai có thể trỗi dậy bất kì lúc nào, cẩn trọng đề phòng là việc nên làm

-Ko ăn _Tôi cương quyết mặc cho nước mắt chảy ngược vào trong, đành nhìn, khi nào về nhà thì ăn bù vậy

-Bướng _Nhận xét một câu cực chuẩn, bí thư Lăng trơ trẽn đưa sôcôla cắn một miếng nhỏ trước sự chứng kiến của tôi _Thấy chưa, tôi ko bị làm sao cả, ăn đi

-Ko ăn

-Thua _Lắc đầu bất lực, Lăng Tử Thần cười nhạt, nghĩ ngợi gì đó một lúc rồi nhanh như chớp, nhướn người vi phạm ranh giới phân cánh giữa tôi và hấn, một tay đặt lên eo tôi, tay còn lại tùy cơ ứng biến...

19. Chương 11

Đương lúc nhắm tít mắt tưởng tượng về một nụ hôn nồng cháy: có nàng có chàng, 1 người giữ, 1 người ôm, một người hôn, một người hứng, 2 ta, môi bên môi cuồng nhiệt say đắm, lưỡi quện lưỡi hòa vào nhau thì bất chợt tôi cảm thấy 2 hàm răng trắng muốt sắc mùi P/S dính chặt lấy nhau của mình đang bị mấy ngón tay bạo ngược của ai đó banh ra. Mở mắt xem rõ sự tình thì mới thấy bàn tay lúc nãy đặt lên eo tôi giờ cũng ra sức phối hợp với tay kia mở miệng tôi. Dù ko hiểu tên bí thư khủng khủng của 10C8 đang có mục đích gì nhưng theo phản xạ thường ngày, tôi tỏ ý ko muốn hợp tác, nhãn mặt đưa mắt ngó trơ trơ vào đôi tay đang bóp chặt miệng tôi. Cái này sao giống như mấy cảnh trong phim, nữ nhân vật chính bị bắt cóc, sau một hồi dụ dỗ ko thành, bọn yêu râu xanh đã tiến hành cưỡng ép bằng vũ lực, dùng tay bóp miệng nhân vật chính để nhét viên thuốc ko rõ nguồn gốc vào miệng cô ta, rồi sau đó thì ai chả biết, ngất xỉu ngon lành ko biết trời trăng gì hết.

Gán ghép tình cảnh hiện giờ của mình với cô nàng tội nghiệp ấy, tôi bừng tỉnh, ý chí chiến đấu chống lại những phần tử ngoại lai gây hại phun lên ngọn ngút cùng acid trong dạ dày, thúc ép bản năng sinh tồn của

con người gốc vườn. Đưa hai tay đang thả lỏng lên gỡ gọng kìm của Lăng Tử Thần ra khỏi môi mình, tôi dành hết sức lực vừa tụt lại trong người lên đôi môi mình, cổ mím thật chặt, dù hẳn có lấy clê ra nạy cũng chưa chắc mở được miệng tôi đâu nhé. Cũng may lúc này ko tưởng bỏ chu môi lên, nếu ko sẽ bị tên đáng ghét này chọc xấu hổ đến chết mất, xem ra số tôi còn may mắn

Một hồi giằng co bất phân thắng bại từ hai đối thủ tài sức ngang ngửa, cuối cùng, như đã kiệt sức, oan gia họ Lăng đành ngậm ngùi buông lỏng tay, mắt nhắm vài giây rồi lắc đầu ngán ngẩm như mấy ông cụ non, tiếp đó mới nhìn gương mặt hằn lên sự cương quyết ko khuất phục của tôi.

-Muốn nắm tay tôi đến thế sao?_Liếc nhìn 2 tay tôi đang nắm chặt tay mình, Lăng Tử Thần cười nhạt, ánh mắt như cười

-Mơ đi!_Rút tay thật nhanh, tôi phủ nhận hết mọi chứng cứ, cơ mặt phần nào đã dần ra khi nhận diện bản thân đã an toàn

-Thế sao?_Lại cười, Lăng Tử Thần bẻ tay rắc rắc, cố ý tạo ra sức ép về mặt tinh thần cho đối phương rồi nhanh như chớp đưa tay xé ko khí vụt về phía tôi

Quá quen với việc bị đánh lén, tôi xuất võ công nhiều năm tu luyện, cả người nhảy dựng lên lấy đà lùi về phía sau

“Cốp!” Một âm thanh dứt khoát, cô đọng vang lên kèm theo đó là sự tổn thương nặng nề trên thể xác của tôi. Chẳng là vì quên mất mình đang ở trong xe nên tôi đã cho phép mình xuất chiêu tiên nữ về trời ngay tại hiện trường, khiến da đầu cùng lớp tóc ko mấy dày chưa chuẩn bị được tinh thần phủ phàng “chạm” mạnh vào nóc xe, thanh ra đầu thì u một cục còn nóc xe tội nghiệp lại bị móp một phần.

Đau đớn lấy tay ôm đầu, tôi thầm chửi rửa cái nóc xe vô duyên vô nợ, mặt nhăn như *** khi

Nhận thấy quân địch nhuệ khí đã suy giảm, Lăng Tử Thần mượn gió bẻ măng, đưa cánh tay đang lơ lửng giữa ko trung tiến sát vào đồn địch, nhét viên sôcôla đen nâu vào miệng tôi một cách dễ dàng. Còn tôi, sau khi được người khác “tận tình” dứt thức ăn cho, đã ko ngần ngại tỏ ra ý định nhổ sạch mọi thứ, quyết ko nhận hối lộ, nhưng chỉ tại mùi vị ngọt đắng pha chút hơi rượu nồng nhanh chóng ướm lên lớp da nhạy cảm ở vùng lưỡi nên nhất thời tôi động lòng trắc ẩn, nghĩ giá nó cũng ko rẻ đành ngậm ngùi để phần còn lại tan chảy từ từ trong miệng, coi như làm phước. Thời này thức ăn ko hiếm nhưng cũng nên tiết kiệm, ấy mới là người công dân tốt.

-Đến khổ vì cậu_Day day thái dương, Lăng Tử Thần lại ngã người vào ghế, mắt nhắm nhiem, kêu ca hoài

-Hơ, tôi khiến cậu khổ hồi nào đâu nhỉ?_Hếch mặt lên, tôi cãi lại, hoàn toàn có lí do để làm thế, bởi lẽ tôi ko bắt hẳn phải lên rừng xuống biển hay leo đèo theo tôi cả, chính hẳn tự vác xác nộp mạng lại còn cần nhân, vừa ăn cướp vừa la làng.

-Mà này_Chống tay lên thành cửa xe, bí thư Lăng quay đầu về phía tôi, nửa cười nửa ko_lúc này chắc cậu tưởng tôi muốn hôn cậu hả?

-Đâu...đâu có_Xuýt đi nữa phun ngụm nước vừa uống, tôi giật mình, hai tay quờ quạng giữa ko trung chối

-Rõ ràng có ý đó_Chằm chăm, ko rời, ko chớp mắt, bí thư Lăng mặt dày thấy khiếp, nửa điều cũng ko chịu buông tha

-Đã bảo ko rồi mà, còn lâu nhé!_Mồ hôi chạy ròng đẫm cả áo, tôi ra sức giải bày nỗi khổ, sao tên này tinh thể ko biết

-Yên tâm đi, lần sau tôi sẽ nghĩ lại_Bỏ qua mọi nỗ lực của tôi, Lăng Tử Thần hứa hẹn

-Đến rồi!_Dừng xe lại, bác tài xé ân cần nhắc nhở, khuôn mặt nhăn nheo với làn da rám nắng sao thật rạng rỡ lúc cười, y chang ông nội tôi vậy. Nhưng tiếc là, tôi ko thể ngắm ông ấy kĩ hơn thì đã bị Lăng Tử Thần kéo đi mất

-Sao lại đến đây?_Ngó nghiêng nhìn dòng người đông kịch đi ra đi vào trong lòng sân bay Nội Bài, tôi thở đều, chẳng buồn để ý tay Lăng Tử Thần đang nắm chặt tay mình. Kệ đi, chỗ này mà lạc nhau thì khổ

-Mẹ cậu ko nói gì sao? Hôm nay bà và Gia Lâm sẽ bay sang New York_Kéo tuột tôi lẫn vào biển người, Lăng Tử Thần bận rộn đưa mặt tìm kiếm

-Gi? Mọi ở đâu ra cái tin lá cải đó thế?_Ngạc nhiên, tôi nói có chút giễu cợt. Mẹ tôi sang New York ư? Sao bà chưa hề nói với tôi điều này nhỉ? Rốt cuộc tên oan gia họ Lăng này có mục đích gì mà lại đi nói dối trắng trợn thế chứ

-Mẹ cậu vừa nhắn tin vào di động, ko tin thì xem đi_Trả con để thân yêu về với chủ nhân của nó, oan gia họ Lăng từ ngả này lôi tôi như con rối đi về hướng khác

-Trời!_Xem lướt qua dòng tin nhắn chứng thực là số của mẹ mình, tôi bất giác hét lên. Ko ngờ mẹ tôi lại có thể bỏ tôi và Gia Minh ở nhà để sang New York thân mật với ông già cơ đấy, đáng nhẽ đi thì phải đi cả nhà chứ. Đây là mang con bỏ chợ, đích thị là thế.

-Ồ kia

Sau một hồi kéo tôi chạy như bay đến chỗ mẹ, Lăng Tử Thần thở dốc, nhìn Gia Minh đang đứng cạnh rồi nhún vai, bí mật trao đổi thông tin bằng mắt. Còn tôi thì tỏ vẻ giận dữ, ko nói lời nào mà đưa mắt sang chỗ khác. Phải, tôi làm bướng bỉnh, nhưng tất cả do mẹ mà ra

-Tử Di bướng quá

-Trách ai đây ạ, sao tự dừng lại qua New York, ko những ko nói trước với con mà còn để bọn con ở lại đây, có quá đáng ko?_Bức xúc, tôi nói lí với mẹ, dù biết bà hoàn toàn ko có ý muốn bỏ rơi chị em tôi, song giận vẫn cứ giận, có thương mới giận.

-Xin lỗi con, họ hàng bên bố có việc gấp nên mới bảo mẹ sang bàn bạc gì đó? Cuồng quá nên ko nói với con được, với lại, con và Gia Minh mới vào học kì đầu, ko thể vì chuyện con con này mà bỏ lỡ việc học. Tốt nhất để hai đứa ở lại_Dịu dàng vuốt mái tóc hơi rối của tôi, mama đại nhân hiền từ nhất có thể, lí lẽ cực thuyết phục làm tôi chẳng thể bắt bẻ được gì, chỉ biết cúi đầu nhìn chân mình

-Thế khi nào mẹ về?_Gia Minh bẹo má Gia Lâm một cái rồi hỏi, làm mẹ tôi có chút gì đó hơi bối rối

-Cũng ko biết nữa, nhưng nhất định mẹ sẽ cố về sớm. Thôi đến giờ rồi, mẹ phải lên máy bay, 3 đứa ở lại mạnh khỏe. Tử Thần, cô nhờ con đấy_Dặn dò xong, mẹ tôi thẳng tiến đi luôn, y chang vứt được gánh nặng rồi thông thả bay nhảy vậy

-Sao ko khóc?_Thụi người tôi một cái, Lăng Tử Thần đánh tiếng

-Có phải tiễn mẹ để về nhà chồng đâu mà khóc, vô duyên_Tôi cười nhạt, ko tưởng tượng nổi trong đầu Lăng Tử Thần chứa cái gì nữa.

-À, phải rồi! Hai đứa tạm ở nhà Tử Thần nhé, như vậy an toàn hơn, mẹ cũng đã thu xếp áo quần cho hai đứa rồi, đi nhé!_Ném một câu thông báo như đạn đại bác về phía tôi, người mẹ trẻ 39 tuổi của 3 đứa con cười tí mắt rồi quay lại quỹ đạo của mình, khuất dần vào đám người đi cùng hướng kia. Để lại tôi với cái miệng ngoác ra to tướng.

Ở nhà Lăng Tử Thần, có phải vô gia cư đâu mà phải ăn nhờ ở đậu nhà người ta chứ

Liếc nhìn Lăng Tử Thần đang lặng nhìn theo, tôi đưa tay vuốt trán, nuốt cơn ức đang trào lên tận họng, đè nó xuống dạ dày. Phải, từ giờ tốt nhất tôi nên nín tên đó một chút, may ra ko bị hấn đuổi đi, phải thế. Đợi mẹ về rồi hẵng trả hết cho hấn, quân tử báo thù 10 năm còn ít.

-Cái...cái gì đây?_Đưa mặt thật sát vào vật thể lạ đen thù lù nằm chễm chệ trên một cái đĩa to khổng lồ ở mặt bàn, Lăng Tử Thần thoáng sững người, nghĩ ngợi vài giây rồi nhìn về bộ dạng tả tơi cùng khuôn mặt bầm đầy nhọ nổi loang lổ của tôi, ập a ập ứng hỏi

-Hình như đây là thể xác của con gà xui xẻo cậu mới vác về_Chạm nhẹ tay, Hàn Gia Minh cảm nhận lớp mỡ trơn trẻo ít ỏi còn sót lại trên vật thể lạ đáng nghi, xoa xoa cái cảm trơn nhẵn ko có lấy một sợi râu của mình, tỏ vẻ thảm tử rồi phổng đoán

-Cậu đã làm gì với nó thế hả?_Ko rời mắt khỏi tôi, Lăng Tử Thần tra khảo, cũng phải thôi, gà là do hán khó khăn lắm mới bỏ tiền ra mua, ấy vậy, tôi ko những ko làm một bữa mỗi thật thịnh soạn, lại còn đi châm lửa thiêu rụi nó, ko tức mới lạ

-Ai biết! Tại mấy người kêu tôi nấu thì tôi nấu thôi_Ko tỏ ra chút ăn năn để được hưởng chút khoan hồng, tôi cãi lí. Mà việc này vốn do họ tự gây ra, đâu phải tôi. Lúc Lăng Tử Thần đưa con gà bị cột chặt hai chân về phía tôi là tôi đã cảnh báo rồi, đã phản đối rằng mình hoàn toàn ko có khiếu nấu ăn, vả lại cũng ko biết làm thịt gà, vậy mà hán vẫn gan lì giao trứng vào tay ác. Giờ xảy ra họa lại đem đổ hết lên đầu tôi, ko cãi thì sao cũng cố được sự minh bạch của bản thân chứ

-Nếu đã thế thì chị cũng cẩn thận một chút, chị cắt phăng cái đầu nó cho vào thùng rác vì ko biết chọc tiết, bọn này đã cho qua, chị ko biết nhổ lông nó, đây cũng xấn tay vào làm, vậy mà mỗi cái chuyện con con như luộc gà chị cũng ko làm được thì em bó tay. Bái phục, bái phục_Lạ tôi ba bốn lần như vái người chết, Hàn Gia Minh hai tay chống nạnh, hai chân đi đi lại lại trách móc khiến tôi nổi cơn tam bành muốn nện chiếc dép đang mang dưới chân vào mặt nó, cũng may tôi đã ko làm thế, bởi lẽ nơi tôi đang ở ko phải nhà mình, nếu lỡ gây ra thêm chuyện gì, dám chắc sẽ bị xách cổ quăng ra ngoài như con chó hư cho coi.

-Nói nhiều quá! Ai bảo khi không tự dừng mua gà về làm gì? Có phải ăn đồ đâu, bày đặt, lớn tiếng trách người khác thì được gì, có giỏi sao ko làm hết luôn đi_Hếch mặt sang hướng khác, tôi giận dữ, nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy oan ỉn. Đường đường là đại tiểu thư họ Hàn lại phải đi khom lưng luộc thịt gà, tôi còn chưa kêu ca, đâu đến lượt thằng em song sinh lên tiếng chứ

-Được rồi!_Lặng thin một hồi nhìn chị em tôi khẩu chiến đã đời, Lăng Tử Thần trong vai chủ nhà lên tiếng, ép bầu ko khí từ ỉn ỏi chuyển sang lặng như tờ_Vấn đề của chúng ta giờ là tìm cách làm no bụng cái đã, chuyện con gà sẽ xử trí sau

-Sao thế được, ko nói bây giờ thì thế nào sau này chị ta cũng giả lơ ko biết cho xem_Hàn Gia Minh vạch áo cho người ta xem lưng, dám cả gan tiết lộ bí mật của chị nó cho người ngoài, đúng là kẻ bán nước cầu vinh. Khi nào mẹ về, nhất định phải tố cáo tội trạng của nó ẹ xử trí mới được. Trẻ con ko uốn nắn từ từ, mai này lớn lên sẽ gây họa cho xã hội

-Gi chứ? Đừng suy bụng ta ra bụng người nhá

-Chị thì tốt đẹp à? Đồ mặt dày....!@#%^&*!@#%^&*

-Được rồi! Hai người điếc à? Nói nữa tôi tống cổ ra đường bây giờ_Đập bàn cái rầm khí thế dẹp yên trật tự, Lăng Tử Thần đứng phắt dậy, đe dọa hai tên đường phố bằng âm sắc trầm lạnh làm tôi khê rùng mình ớn lạnh. Ko ngờ, người vốn lãnh đạm nhiều lần bị tôi chọc tức nhưng vẫn thản nhiên như Lăng Tử Thần, cũng có ngày dùng dùng nổi giận như sấm sau cơn giông. Nhưng những lúc như vậy, sao hán lại có thể toát ra một lực hút khó tả như vậy nhỉ? Khuôn mặt có chút gì đó đen tối sâu thẳm thẳm, đôi mắt bí ẩn mịt mù như đêm đông có thể găm nhắm mọi thứ trong tầm mắt, thêm đó, nét ngông cuồng của một lãng tử, sự lịch lãm của một quý ông và cả dư âm lạnh lùng của một con người trầm tính nữa, như hòa quyện vào nhau ko rời, tạo thành một kiệt tác về một con người với chiều sâu vô đáy, biến hóa khôn lường mọi cảm giác khiến bất cứ ai dù chỉ khê đảo mắt liếc qua đều cảm thấy mê mị, muốn dâng hiến cả bản thân, muốn hi sinh cả tương lai, muốn phục tùng trọn đời. Con người này...có nét gì đó...giống với...

Lùi ra phía sau một bước,tôi bản thân thả người xuống ghế xôfa, tay bóp chặt thành nắm, để mặc cho những cái móng dày nhọn hoắt đâm vào da thịt, người vô thức run lên bần bật. Phải, tôi thừa nhận, tôi đang sợ hãi, rất sợ là đẳng khác. Ko phải vì sợ Lăng Tử Thần sẽ tàn nhẫn đuổi mình ra khỏi nhà hán, mà sợ vẻ đẹp quá tuyệt mĩ của hán...sợ hán sẽ dần dần nuốt trọn trái tim mình...sợ hán là...là...

-Gia Minh! Cậu đến cửa hàng mua đồ ăn nhanh đi! Cứ tùy ý, tiền, tôi sẽ trả_Lại cất giọng với tông trầm, Lăng Tử Thần vô tình cắt ngang mạch suy nghĩ của tôi, nói như lệnh, điều động Hàn Gia Minh.

-À, được rồi!_Sau một hồi hồn bay lên trời như tôi, Gia Minh mới tiêu hóa nỗi sợ sai bảo của hán, chạy lon ton như cún con theo lệnh chủ mà thực hiện

...Gia Minh vừa khuất bóng, bầu ko khí trong căn nhà khá rộng này lại chìm vào tĩnh mịch, yên hơn là chỉ còn tôi...và Lăng Tử Thần...

-Tử Di!_Dần thu hẹp khoảng cách với tôi, Lăng Tử Thần trầm ầm gọi tên làm tôi thoáng giật mình, lập tức ngẩng đầu theo phản xạ diện kiến

-Có gì ko?_Cố nén lại nỗi hoảng sợ đang trào dâng, tôi bình tĩnh đáp trả, ko để hắn nhận thấy sự thay đổi lớn dần lên trong mình

-Xin lỗi!_Gỗn lộn, oan gia họ Lăng ko ngừng chiếu tướng, một tay từ từ thả về phía tôi, chậm rãi

-Sao lại xin lỗi?_Nghếch mặt ra thực sự ko hiểu hắn đang nói chuyện gì, tôi hoàn toàn có chủ ý thách thức. Đầu óc siêng liên tưởng, tưởng tượng lại bày ra một mớ lí do để bào biện cho lời nói của hắn. Đừng nói hắn lại làm chuyện gì đó có lỗi với tôi nhé, nếu có thì đó là chuyện gì mà tôi tệ đến mức hắn phải xin lỗi nhỉ?

“Ế, chỗ này có chỉ có mình và hắn thôi, ko lẽ...ko lẽ...nhận tội trước...gây...gây tội sau?” Há miệng ra thật to, tôi đưa đôi mắt hồ nghi nhìn Lăng Tử Thần sắc mặt cũng thay đổi theo biểu hiện của tôi, bắt đầu có “cảm tình” với dòng suy tưởng vừa xẹt qua trong đầu. Rất có thể, đây là nhà hắn, chỉ cần chốt cửa một cái là coi như xong. Bên trong mây mưa hay có lấy súng bắn nhau đoàn đoàn thì cũng chẳng có người nào rảnh rỗi nhìn ngó, bàn tán cả.

“Thôi chết! Mình...mình lọt lưới hắn rồi!”

Hét lên trong đầu cùng lũ hồn chiến tạo ra dòng âm thanh giàu nhạc điệu, tôi nuốt nước bọt ừng ực, 2 tay lại nắm chặt hơn, chống chế cơn run rẩy đang ngự trị. Những lúc thế này, yếu tố cần thiết nhất chính là sự bình tĩnh, chỉ có như thế, tôi mới có thể ngăn chặn được hành vi đòi bại của tên này.

“Hàn Tử Di! Vì một tương lai hạnh phúc rải đầy hoa hồng, mày nhất định phải giữ gìn sự trinh trắng cho tấm thân này, nhất định phải thế. Ko thể để cho dòng họ Hàn Gia mất mặt mất mũi với xóm giềng vì mày được”

-Cậu sợ tôi ko?_Ngồi xuống trước mặt tôi, Lăng Tử Thần chăm chú soi từng biểu hiện của nạn nhân, chắc chắn đang cố làm cho tôi yếu lòng, vô tình đắm đuối sự tuần mi của hắn, rồi khi cơ thể ko đề phòng, mơ màng màng như uống phải thuốc mê, hắn mới ra tay hành động lúc đó thì dù có sức cũng chẳng “help me!” được tiếng nào. Đúng là cao thủ, liệu chuyện giỏi thật. “Nhưng rất tiếc, kế hoạch của người đã bị ta phá hỏng rồi, chờ nhé! Lăng Tử Thần”

-À_Cười trừ một tiếng thật yếu ớt, tôi vờ vờ mái tóc đang xõa trên vai của mình, e lệ _Ko sao đâu, hơi sợ thôi

-Nói dối!_Đưa đầu ngón tay chạm nhẹ vào lớp lông xúc giác trên má tôi, Lăng Tử Thần vạch trần, đưa sự thật ra ánh sáng_Cậu đang rất sợ tôi

-Sao cậu lại nghĩ thế?_Thả lỏng bàn tay, tôi đưa nó lên chạm nhẹ vào tay Lăng Tử Thần, cong khoe môi lên đồng thời nheo mắt mời gọi, nói thẳng ra là dụ dỗ

-Vì...cậu...

20. Chương 12

-Thịt gà KFC thơm ngon, mới ra lò đây!_Đẩy mạnh cánh cửa chính vô tội nhà Lăng Tử Thần, Hàn Gia Minh xông vào như tướng cướp với cái giọng oang oang muôn thuở thiên phú của mình, một tay cầm bao đồ ăn mới vét ở siêu thị, một tay nâng cái ô chứa 3 con cún con mà tôi đã phải chia từng đồng tiền bỏn rút được từ pama mua về ở House’s pet, trần trọng thông báo.

Chưa kịp để tôi thi triển xong kế hoạch vạch trần bộ mặt của Lăng Tử Thần, gửi mọi chứng cứ phạm tội của hắn lên hai đảng sinh thành cũng như giải thoát cho cái số phận ko mấy được tự do của mình thì vị cứu tinh đáng nhẽ phải xuất hiện cuối cùng theo kịch bản đột ngột chia cái mặt cực tếu phá hỏng mọi thứ, đưa tròng mắt to tướng sắp rơi ra ngoài nhìn chị mình và chiến hữu đang ở trong tư thế hiểu lầm-vốn là cảnh tôi đã dày công gây dựng, ngơ ngác thách thức:

-2 người...đang làm gì thế?

-Ha...haha_Giật mình vì bị bắt quả tang làm điều “xấu”, toàn thân tôi rơi vào bấn loạn, đưa mắt soi thẳng em với điều cười nhạt nhẽo rồi lại nhìn Lăng Tử Thần. Gắng hết sức tiết neron đào ra một nguyên do hợp lí để bào chữa. Chứ cứ để thẳng quỹ siêng suy diễn lung tung đó nghĩ bậy thì dám chắc 1 tiếng sau mama đại nhân thể nào cũng từ New York ko tiếc tiền di động, điện về giảng giải đạo lí luân thường cho đứa con gái vô kỉ luật của mình, cỡ đó rồi thì dù có ra sức chối cũng ko suy chuyển được gì_Bắt...bắt muối thôi mà

-Bắt...bắt muối?_Giật giật vài cái ở khoeo mắt, Hàn Gia Minh hồ nghi đảo hướng về Lăng Tử Thần, xác nhận thông tin mình vừa nhận. Nói thật, chính tôi còn ko tin cái lí do vớ vẩn ấy huống hồ người phải tin là Hàn Gia Minh-kẻ luôn sống chỉ để tin vào mỗi bản thân mình. Thôi thì nó muốn tin hay ko thì tùy, tôi cũng chẳng cần nó hiểu cho tôi, trước giờ luôn thế

-Chúng tôi làm gì cậu ko cần biết_Đứng dậy nhắc chân rời khỏi chỗ tôi, Lăng Tử Thần chậm rãi bước từng bước đến nơi Gia Minh đang đứng trân, tay đỡ lấy ổ cún rồi quay trở lại quỹ đạo ban đầu, chìa nó về phía tôi, lãnh đạm nhắc nhở rồi bỏ vào bếp_Tôi rất ghét chó, đừng để chúng chạy lung tung

-Ồ...Sợng người một chút trước chuỗi hành động diễn biến quá nhanh của oan gia Lăng, tôi đưa tay đỡ lấy, gieo đầu ngón tay còn lại vuốt nhẹ vào bộ lông đen của 3 chú cún con đang cuộn mình ngủ ngon lành. Nãy giờ ko hiểu sao tôi quên báng đi chúng, cũng may, cứ ngỡ chúng bị nhốt ở nhà, ko ăn ko uống, chết khô giờ xương rồi chứ, nay mồm mồm thế này, chắc ko cần bỏ tiền mua thức ăn tối cho chúng nữa, đỡ được một khoản chi tiêu ko phải nhỏ

-Chị nên cẩn thận chút đi_Lướt qua tôi, khẽ dừng lại một lát, Hàn Gia Minh nói nhỏ đủ để tôi nghe thấy, xong xuôi mới chui vào bếp dọn đồ ăn. Mà cũng chẳng cần nó nhắc nhở làm gì, tôi luôn đặt chế độ cảnh giác cao với tất cả mọi thứ, mọi người chung quanh, kể cả nó, cả pama hay người bạn thân Hạ Kỳ Như. Ko phải tôi thuộc loại ko tin người, mà chỉ là vì, từ nhỏ đến lớn, tôi, Gia Minh và thậm chí Gia Minh luôn được mẹ dạy bảo rằng: Để sinh tồn, nhất thiết ko được đặt niềm tin vào bất cứ ai, cho dù đó là người thân hay bạn bè. Và cứ mỗi khi chúng tôi sai phạm, luôn có những hình phạt nhắc nhở, chính nó, đã rên giữa một Hàn Tử Di như bây giờ, thậm chí một Hàn Tử Di trong quá khứ

Đặt ổ cún xuống ghế, tôi thiết nghĩ đã đến lúc mình nên hành động, nhanh tay nhanh chân rúc vào bếp “phụ” dọn đồ. Nói là dọn đồ, nghĩa cũng vậy mà mặt chữ viết ra cũng như thế, nhưng thực chất lại là cái vỏ bọc bao biện cho hành vi “tranh thủ đánh chén”, xử lí mọi thứ ngay từ khi mới đặt chúng lên đĩa chưa được bao lâu. Cơn đói, nó luôn là kẻ thù nguy hiểm phá vỡ bản tính của con người, nếu chỉ biết ngồi chờ và để 2 tên oan gia đó dọn ra ình, e rằng tôi chỉ còn mỗi cái xương mà gặm, tốt nhất nên tự thân làm ình, chiếm thế chủ động trước khi bị thiệt.

Đánh chén sạch boong mọi thứ, tôi theo thói quen mò lên tổ quạ của mình kí túc, vì thế cũng chẳng rảnh rang gì nán lại phụ giúp rửa chén hay đi đổ rác mà gọn lẹ cầm ổ cún đang yêu phóng lên phòng cổ thủ.

Bước 2 nấc 1, tôi nhau nhau toan mở cửa phòng thì cánh cửa gỗ sồi ngăn cách thế giới riêng của Lăng Tử Thần với bên ngoài khi ko đập vào tầm mắt tôi, lôi cuốn con người từ khi cất rốn đã có máu trinh thám, mạo hiểm và cực tò mò tôi dẫn thân vào nguy hiểm. Chút do dự thoáng nhen lên lập tức bị tôi gạt đi phũ phàng, cố tình nghĩ đủ mọi lí do thuyết phục bản thân “tham quan” ổ quạ của oan gia thứ 3: nào là áp dụng định luật bình đẳng quyền lợi, hấn đã vào phòng tôi rất nhiều lần, mọi ngõ ngách hầu như đều đã quen thuộc thì cơ sao tôi lại ko thể vào phòng hấn; nào là dù sao cũng mang tiếng tá túc nhà hấn, ít nhất cũng phải nhòm qua một lần, ngó qua một cái, để sau này có ai hỏi còn bấn tin tiết lộ cho hội fan khủng của hấn, tiền bo từ việc này đâu phải nhỏ, điển hình là cái vụ tôi đưa ảnh của bọn họ ra bán lần trước, cả khối tiền đấy thôi.

Gập đầu đồng ý với cao kiến của mình, tôi vào phòng, đặt ổ chó ngay ngắn trên bàn, trở ra trong tíc tắc để tiết kiệm thời gian, ngay khi xác nhận Lăng Tử Thần vẫn đang còn ở dưới nhà, tôi rón rén như kẻ trộm, đưa mắt qua bên này, đảo mắt qua bên kia hóng tình hình rồi lọt thỏm vào phòng hấn, cẩn thận đóng cửa lại xây dựng lại nguyên hiện trường lúc ban đầu.

Sau khi xem xét một lòng căn phòng ko rộng mấy, tôi nghiệm ra một điều, lúc chưa đạt được ý nguyện phần khởi hồi hộp bao nhiêu thì lúc đạt được rồi lại thất vọng bấy nhiêu, những tưởng căn phòng hấn phải có nhiều thứ gì hay ho cho tôi phá nhưng ngoại trừ chiếc giường lò xo cực mềm, một cái tủ đựng áo quần, một bộ bàn học cùng đồng sách vở cao ngất trời như đồng truyện tôi thu giấu và một chiếc laptop đen bóng thì

chẳng còn gì cả, vật kỉ niệm hay một bức ảnh gia đình hẳn cũng ko, trống trơn và cô quạnh như chính con người hẳn vậy.

“Lăng Tử Thần, người sống kiểu tạm bợ qua ngày thế này sao? Đừng làm ta thương cảm và tội nghiệp cho người chứ?” Thở dài một tiếng, tôi chán nản quyết định tạm biệt mọi thứ quay về tổ ấm trước khi xui xẻo bị phát hiện, rồi lại bị hiểu nhầm cuồng sắc đẹp của hẳn quá nên mới vào phòng hẳn an ủi tâm trạng thì khổ. Mấy cái chuyện nhằm tưởng tai hại này dễ xảy ra lắm, mà tôi thì lại ko thích bị đem ra làm đề tài bàn tán, cảm thấy cực khó chịu.

Ngay khi tôi vừa định đưa tay vặn ốc cửa để ra ngoài thì đột nhiên ốc cửa tự động cựa mình, xoay một vòng đủ để kêu lên tiếng tách.

Đứng hình nhìn sự thay đổi rõ ràng của cánh cửa, cả thân thể tôi bắt đầu luống cuống, hoảng hốt quay đầu một vòng 360 độ tìm kiếm chỗ nấp an toàn rồi phi như bay lên chiếc giường của Lăng Tử Thần, lần 3, 4 vòng như bánh chả cuốn. Khi phần nệm cuối cùng tiến đưa thân thể tôi thì cũng là lúc cả linh hồn lẫn cái xác 45 kí này tiếp đất với tư thế mặt xung phong đi trước, anh em tứ chi khởi động lon ton chạy theo sau, hân hoan nhắm đến mặt đá lát trắng muốt mà hôn lấy hôn để. Toàn thân dường như bệt dí nằm một chỗ ko thể nhúc nhích nổi

Hơn chục phút thấm nhuần cái đau đớn đang dâng lên trong người sau tai nạn bất ngờ, tôi lồm cồm bò dậy với tâm thần được tẩm quất đã đời, định bụng đánh liều lộ diện luôn cho Lăng Tử Thần muốn xử thế nào thì xử, bây giờ tôi ko còn tâm trí nào để chơi trò trốn tìm nữa. Nhưng ko, hoàn toàn chẳng có bóng dáng của hẳn hiện hữu quanh đây, ngược lại, căn phòng vẫn im lìm như thuở ban đầu.

Đập nhẹ lên đầu thăm chê trách sự cảnh giác quá cao độ đến làm tưởng của mình, tôi lê lét tiến về phía cánh cửa, vội vàng tìm đường giải thoát cho chính mình. Một lần như thế là quá đủ, sau này dù có được mời cũng đừng mong tôi lên vào đây nữa, mệt thân muốn chết

Lần 2 vặn cửa, quá khứ lại được dựng lên y chang ban nãy, dù đã dặn lòng ko sợ hãi, nghĩ đó là một cơn gió thoảng quá dọa dẫm tôi mà thôi, song bản chất vẫn là bản chất, dù có trơ lì đến đâu thì cái tiếng lên vào phòng người khác cũng đã khoác lên người rồi, thế nên có tật giật mình vẫn cứ thế tiếp diễn, ko thể cưỡng lại được mà xuôi theo phản xạ của thân thể chọn cách thông minh hơn trước để ẩn nấp, trốn vào phòng tắm.

Đẩy cửa đóng lại, tôi dựa người vào bức tường bên cạnh thờ dốc, giờ tôi mới nếm được cảm giác sợ hãi của mấy tên ăn trộm trên ti vi rồi, quả thực đau tim ghê gớm, cứ luôn phải lẩn tránh, tìm đủ mọi cách để bảo vệ chính mình, bỗng dưng có chút đồng cảm với họ.

Trần an tĩnh thần được một lát, tôi mới chịu đưa mắt để ý nơi mình đang trú ẩn ko phải là nhà tắm mà là một căn phòng khác. Đưa người đứng thẳng dậy, tôi từ từ đặt chân tiến sâu vào bên trong. Trái ngược với căn phòng bên ngoài, căn phòng này mới thực sự mang nét của một căn phòng có chủ, bởi lẽ, đồ đạc trong đây rất hiện đại, ngoài những đồ dùng tôi ko biết tên thì còn có cả một chiếc kính viễn vọng, những tấm bản đồ và rất nhiều mô hình tòa nhà cao vun vút.

Chiêm ngưỡng sự kì công cùng những đường nét tinh tế trên những mô hình một chút, tôi chợt bắt gặp khựng lại, cảm thấy mặt mình vừa quét qua phải thứ gì đó rất lạ. Dừng mặt lại, tôi tiến đến gần cái bàn để một chồng sách dày cộp, chiếu tướng lên chiếc khung ảnh cũ bám bụi với tấm kính đã bị nứt loang lổ. Lấy tay chùi hết chỗ bụi đi, tôi nheo mắt nhìn tấm hình bên trong, trong đó, có 2 người con trai đang ôm nhau rất hạnh phúc, họ rất quen....

* * * *

Vừa dứt lời, Lăng Tử Thần ko biết từ lúc nào đã ở phía sau tôi, thật nhanh luôn cánh tay rắn chắc của mình đặt trước ngực tôi, bàn tay xòe ra áp chặt vào cổ, tay còn lại thả lỏng đặt trước bụng tôi

-Cái...cái này..._Thả mắt nhìn chiếc khung ảnh rơi xuống, chạm mạnh vào mặt bàn, tôi sững sờ cảm nhận sự khô rát đang lan tỏa khắp cuống họng, toàn thân thể ko hên run lên toát lạnh

-Cậu...làm gì ở đây? _Đưa chất giọng lạnh lẽo tra khảo áp đặt lên người tôi, Lăng Tử Thần gõ gót xuống mặt đá, từng bước từng bước đều tiến gần đến chỗ tôi

-À!_Nhảy dựng lên, tôi lúng túng xoay người lại một cách nhanh chóng, mặt đối mặt với Lăng Tử Thần, ko quên để 2 tay ra đằng sau thu giấu cho hành vi trái phép của mình

-Tôi hỏi...cậu làm gì ở đây? _Nhấn mạnh thêm lần nữa những gì vừa nói, oan gia họ Lăng đưa đôi mắt mun đen thăm thẳm chăm chăm vào người tôi, tiếp tục tăng thêm 1 lực ép vô hình lên đối phương

-À!_Nhất thời xâm xoàng lần 2, đầu óc tôi cứ lộn tung phèo như một đĩa mì ý hảo hạng, nghĩ mãi mà vẫn chẳng thể đưa ra một lí do thích hợp nào đó nguy biện ình. E là tôi sẽ phải vác bộ mặt kiêu diễm vẹn toàn này đến đầu khẩu với mấy ông cảnh sát mặt to bụng phệ mắt. Mới nghĩ thôi đã cảm thấy ớn lạnh cái cảnh mình đang siêng năng ngồi học thì bị cảnh sát 3,4 xe oai phong lẫm liệt, còi hú vang trời quang minh chánh đại xông thẳng vào lớp tôi về đồn, còn tệ hơn cả việc tôi bị thầy hiệu trưởng triệu lên uống trà vì tội ko điền đúng tên bố mẹ trong ánh mắt kinh ngạc cùng hân hoan “đi đi con” của bọn bạn nữa.

Lắc đầu như chong chóng, tôi gạt phăng tất cả những hồi tưởng vừa dội mỗ sổng dậy trong đầu, tập trung hết mọi nơron về ra bằng chứng ngoại phạm ình

-Sao nào?_Thấy tôi ko trả lời, Lăng Tử Thần sốt ruột hồi thúc, con người nơi đáy mắt đã mịt mùng lại còn sâu hun hút hơn trước. Đúng là cái đồ dễ giận, tôi mới vào phòng hán có một tí thôi mà đã rộn ràng cả lên rồi, từ từ cho người ta nghĩ ngợi chút đã chứ.

-À! Tôi..._Thín nín đảo mắt thu mọi thứ vào tầm ngắ, bỗng dừng bộ não siêu việt của tôi lại nảy ra gợi ý về chiếc dây chuyền lần trước Lăng Tử Thần đưa cho trong cuộc chiến “Huyết Thư” tôi vẫn đang đeo trên cổ mình quên chưa trả lại, đành vịn vào nó viện cớ lột xác thoát thân vậy

-Dây chuyền? _Nhướn mày kinh ngạc, Lăng đại nhân nheo mắt nhìn sợ dây với mặt hình thánh giá trên tay tôi, thoáng chút sa sầm

-Thì lần trước cậu đưa tôi, nhưng sau đó tôi lại quên đem trả cho cậu giờ mới nhớ ra _Đưa tay còn lại đặt lên mớ tóc đen mượt của mình gãi gãi như có chấy, tôi tỏ vẻ hối lỗi, đôi lúc lại đưa mắt liếc nhẹ xem biểu hiện của Lăng Tử Thần một cái rồi lại cụp xuống nhanh chóng. Coi bộ hán đã có chút sa chân lỡ bước rồi, chỉ cần quên đi việc ban nãy là đủ

-Ko cần!_Trái với kịch bản tôi đã thảo sẵn: Lăng Tử Thần sẽ chụp lấy, đưa vào lòng mừng rỡ gấp lại người bạn tri kỉ, vừa khóc lóc thảm thương vừa cảm tạ tôi ko ngót, rồi thì để tỏ rõ sự biết ơn cao ngất trời đối với tôi, hán có thể sẽ tặng tôi một vài thứ gì đó hay đại loại thế; nhưng ko, hán chỉ gõn lộn đáp lại 2 chữ cực kì tuyệt tình, thái độ vương vấn quyến luyến cũng chẳng thấy đâu mà chỉ thấy có thêm vài tảng băng nữa ốp lên khuôn mặt điển trai của hán, toát ra khí lạnh ngàn ngút như Bắc Cực

-Ế! Của cậu mà! _Ngạc nhiên tốt độ, tôi khó hiểu réo lên, ra sức dúi chiếc dây chuyền vào người hán như thể đó là quả bom hẹn giờ, ko trả kịp là tôi sẽ “bùm” trước ấy. Mà cũng kì thật, ở đời sao lại có người được người khác trả đồ mà còn lên mặt ko chịu lấy thế chứ, chắc khi nãy bị tôi chọc cho đầu tạm thời bị ôi thiu rồi cũng nên

-Ko lấy _Ngang bướng như mấy đứa con nít cứng đầu cứng cổ, Lăng Tử Thần đẩy chiếc dây chuyền ra xa, mặt hếch sang hướng khác ko thèm đoái hoài

-Thôi được _Thở dài chườm cái mặt bó tay của mình trưng cho đối phương xem, tôi vòng tay đặt trước ngực, nghênh cổ lên nhìn hán bằng nửa đôi mắt, giọng nói toát ra đến tôi nghe cũng thấy cực menly _Nói đi, sao lại ko hả?

-Thứ gì đã rơi vào tay người khác thì đừng hòng tôi sử dụng đến _Cười một cái ko rõ đang chế giễu hay say tếu vì bộ dạng của tôi, Lăng Tử Thần ko chịu uốn cái lưỡi hán đến lần thứ 7, thốt ra câu từ mang tính cực kì xúc phạm, nhắm thẳng tôi mà bắn

-Ý...ý cậu là? _Giật giật mí mắt, tôi cảm thấy hình như có ai đó đang đá đểu mình

-Ý tôi là, chiếc dây chuyền đó đã vào tay cậu, tôi sẽ ko bao giờ lấy lại nữa. Lắc đầu một cái chứng tỏ sự bất lực đối với tôi, Lăng đại nhân dí sát cái mặt nếu nhìn gần sẽ thấy cực khổng lồ áp vào mặt tôi, chậm rãi từng chữ một, làm tôi dù ko muốn cũng phải đỏ mặt, chỉ tại, khoảng cách quá gần thôi

-Hơ!_Thộn mặt tiêu hóa những gì hần vừa nói, tôi dường như đã dần hiểu ra được hàm ý sâu xa trong đó. Quả vậy, hần sợ tôi bị ghê lở nên ko muốn lấy lại, đề phòng lây theo chứ gì? Được lắm, Lăng Tử Thần, người đã bắt nhân thì ta đành bắt nghĩa

-Ra vậy, người nghĩ ta bản thủ nên phòng bệnh hơn chữa bệnh chứ gì?_Chán chường, tôi ngúc ngúc cái đầu như con gà tục tác, tự thưởng ình một nụ cười vì quá ư thông minh

-Đầu cậu chứa gì vậy?_Ngây người nghe tôi phân trần, Lăng Tử Thần như từ thiên đường rơi xuống trần gian, hỏi một câu cực kì ngu ngốc

-Trời ạ! Đầu tôi chứa chất xám nguyên chất đấy

-Vậy sao?_Nín người, đảm bảo hần đang nín người vì cái mặt hần đỏ lên rất khả nghi, Lăng Tử Thần cố gắng lắm mới nói tiếp được

-Muốn nghĩ gì thì nghĩ_Bực bội trước thái độ nhạo báng của đối phương, tôi đẩy hần ra xa, giận dỗi bỏ về phòng_Ta về

-Đứng lại!

-Ko đứng!_Thẳng thừng và nhất quyết, tôi giữ nguyên chủ ý của mình, hiên ngang bỏ về phòng, nhất định phải dứt cái dây chuyền đáng ghét này mới được

-Đã bảo là đứng lại!_Vừa dứt lời, Lăng Tử Thần ko biết từ lúc nào đã ở phía sau tôi, thật nhanh lẹ cánh tay rắn chắc của mình đặt trước ngực tôi, bàn tay xòe ra áp chặt vào cổ, tay còn lại thả lỏng đặt trước bụng tôi

-Á!_Dừng chân kịp lúc trước khi lưỡi mình vô thức bắn ra ngoài vì bàn tay giết người của Lăng Tử Thần, tôi hét lên, cơn giận khí thế phùng phục hơn trước, ra sức _Cậu làm gì thế hả? Sao bóp cổ tôi

-Xin lỗi!_Buông lỏng tay đang chế ngự ở cổ tôi tỏ vẻ hối lỗi, im lặng một chút, Lăng Tử Thần đặt cảm lên tai tôi, thở phì phò như kẻ bệnh, từng lời nói ra thật dịu và ấm, đến mức nó cứ cô đọng mãi trong tim_Tôi ko phải có ý đó

-Được rồi!_Đỏ mặt ko ngớt, tôi cúi nhẹ cởi bỏ “dây xích” của Lăng Tử Thần, chân đan chân bước như gió phóng ra khỏi phòng, cố che giấu sự ngượng ngùng đang hần lên trên mặt. Tất cả cũng chỉ tại hần mà ra thôi

Đóng sập cửa lại, tôi dựa người vào tường, đưa hai tay lên áp chặt vào má mình, từ từ cảm nhận sức nóng tỏa ra thấm vào tay của nó. Lặng ngắm chiếc dây chuyền đã hần vết trong lòng bàn tay, tôi thở dài, nhướn người dậy quẳng vào học bàn rồi nằm ì xuống giường, tự thưởng ình một giấc ngủ giữ bỏ mọi thứ. Quả thực, đã lâu rồi, tôi mới có cảm giác này, trái tim thổn thức lệch nhịp liên hồi...

Sáng hôm sau, ngay khi đánh răng rửa mặt làm vệ sinh cá nhân, tôi, Hàn Tử Di, đã quyết tâm làm một chuyện cực kì trọng đại mang tầm ảnh hưởng đến cả tương lai sau này, đó là...tập đi học sớm tránh đụng độ với Lăng Tử Thần càng ít càng tốt. Nói là làm, với ý chí kiên cường bất khuất cây ngay ko sợ chết đứng, tôi soạn đôi patin đã để mốc meo nhiều tháng trời làm dụng cụ di chuyển, tiết kiệm tiền đi xe buýt để mua đồ ăn vặt. Rón rén một cách hèn hạ, tôi khẽ mở nhẹ cửa chính, khom lưng chống gối chui tọt ra bên ngoài, nhanh nhẹn mặc đồ nghề tác nghiệp

Xui xẻo sao, vì lâu rồi ko trượt patin nên tôi đi lại hoàn toàn khó khăn, y chang lúc mới đầu tập trượt vậy. Với nhiều lần ngoan cường ko chịu bỏ cuộc, cuối cùng tôi cũng thành thạo hơn trước, có thể trượt một cách suôn sẻ

Hít thở thật sâu cho oxy tràn đầy 2 lá phổi, tôi toan vận khí ra sức trượt về phía cổng thì bất chợt bị bàn tay tàn bạo của ai đó túm lên cổ áo, ko cho di chuyển

-Ai?_Hùng hổ quay mặt đối diện với tên mới sáng sớm làm xằng làm bậy, tôi quát đầy khí thế, được một chút thì nó lại xì hơi bay đi mất_A, bạn Lăng

-Sớm nhỉ?_Ko thèm chào tôi lấy một cái gọi là có qua có lại, Lăng Tử Thần lập tức nói kháy tôi, chọc vào nỗi đau muôn thuở của con người vốn quen ngủ nướng

-Hơ, tất nhiên, mình là học sinh gương mẫu mà_Cười tươi rói, tôi dặn lòng cố nín nhịn, đợi “thiên thời địa lợi nhân hòa” sẽ ra tay kích bác lại_Bạn Lăng cũng sớm quá

-Vì có người trở trời nên tôi cũng phải miễn cưỡng thuận theo thôi_Mặt dày đến tráo trở, Lăng Tử Thần vênh cái mặt triệu người tằm tất khen nức nở lên trời, thảng hưởng về phía cổng, miệng thản nhiên ra lệnh như tôi là tớ của hắn_Đi

-Ồ!_Ừ ừu lạng bước “bên lên” theo sau Lăng Tử Thần, tôi lấy tay đập cái bóp rõ đau vào mặt mình, tức tối trước kế hoạch bị đổ bể, biết thế hôm qua tôi đã xổ thuốc xổ cho hắn đi tù tì mấy phát, xem hôm nay có ngạo nghệ thế được ko cho rồi

Sau một hồi kêu cả than vãn suốt chặng đường, tôi quyết định đi bộ tập sức khỏe, mặc cho Lăng Tử Thần hết lời “dỗ dành” bảo lên xe buýt. Được một lúc, cơ chân của tôi cũng chịu hết nổi mỗi một khắp nơi, vì thế vận tốc cũng giảm dần, khoảng cách giữ Lăng Tử Thần cũng xa hơn trước.

-Tránh ra!_Một âm thanh vang vọng cực lớn từ một phía nào đó đổ dồn về chạm vào màng nhĩ tôi, trước khi để cho tôi kịp xử lý thì một người nào đó đã xông đến chạm mạnh vào vai tôi, để lại một câu rồi chạy vào con hẻm_Anh xin lỗi!

Mất thăng bằng bổ nhào xuống đất sau cú va chạm, tôi điên tiết bỏ qua lời nói của người đó, bướng bỉnh ném ánh mắt oán hận về phía hắn nhưng rồi lại ngó người đi, cái dáng chạy đó, cái lưng đó, mái tóc đen hơi dài đó, khiến tôi nhớ đến 1 người, Hạ Kỳ Thiên...

21. Chương 13

Chương 11: Lời đề nghị bất ngờ

Dù cậu đi theo ai, kết cục vẫn giống nhau thôi.

Bởi vì, chúng tôi đều có chung một gen di truyền

-Có chuyện gì vậy?_Đưa tay đỡ tôi đứng dậy, Lăng Tử Thần nhẹ rọi mắt vào con hẻm-nơi Hạ Kỳ Thiên cùng đám người mặc đồ đen vừa lướt qua

-Hình như tôi mới nhìn thấy anh Kỳ Thiên thì phải?_Lẩm bẩm như bà cụ non, tôi nêu lên phỏng đoán của mình, bỗng dưng cảm thấy có gì đó ko đúng. Tại sao Hạ Kỳ Thiên lại bị đám người hung tợn đen lu lù từ trên xuống dưới đòi chạy bạt mạng như thế chứ, nếu quả thật vậy, nguyên nhân là do đâu, có khi nào anh ta nổi máu côn đồ, xui xẻo sao đi cướp giật phải một ông trùm mặt to mũi lớn nào đó nên mới bị giang hồ xiết tận cổ như thế. Nghe có vẻ cũng hợp lí phết, người như anh ta, có chuyện gì mà ko làm được

-Đừng có thân với anh ta quá, ko phải người tốt đẹp gì đâu_Rời mắt khỏi con hẻm chuyển sang tôi, Lăng Tử Thần lạnh băng khuyên nhủ, quay lưng bỏ đi

-Này!_Tỉnh rụi thoát khỏi dòng suy nghĩ, tôi trượt patin đuổi theo nhịp chân của Lăng Tử Thần, cười khẩy một cái rồi bêu môi chua chát_Sao cậu ko viết hắn 1 câu chuyện tựa “Sự thật về Hạ Kỳ Thiên” rồi dựng thành phim luôn đi, làm gì phải khó nhọc đi nói xấu người ta thế chứ

-Muốn tin hay ko thì tùy, người ko biết sợ trời sợ đất như cậu nên thận trọng một chút, đừng đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài_Chẳng thèm đoái hoài gì đến bộ dạng khổ sở vì phải đuổi theo kịp oan gia của tôi, bí thư Lăng bắt đầu sự nghiệp giảng giải đạo lí cuộc đời cho tôi nghe

-Được thôi!_Thuận buồm xuôi gió cốt để Lăng Tử Thần ko được nước nói tiếp, tôi nhún vai đồng thuận, cái tật chuyên đi “dìm” cho người ta chết nổi rồi mới ra tay nghĩa hiệp cứu cứ liên tục phát huy_vậy từ giờ tôi sẽ rút kinh nghiệm, ko đánh giá cậu theo vẻ bề ngoài nữa, quá công bằng

-Là sao?_Dừng chân ngừng 1 lát, Lăng Tử Thần chăm chăm vào tôi, chắc mắt đang rất tò mò muốn biết trước gì tôi nghĩ về hắn như thế nào đây

-Thì trước giờ, theo bề ngoài của cậu, tôi thấy rằng cậu rất hoàn hảo, hơi phong độ cũng rất đẹp trai, tài năng cứ gọi là chỉ thua tôi một bậc, khách quan mà nói là mẫu con trai lí tưởng của hầu hết chị em phụ nữ. Nhưng_Xoa xoa cái cằm nhẵn nhụi ko có lấy 1 cọng râu của mình, tôi ra vẻ dăm chiêu, miệng lưỡi cực kì bị mặt_nếu đánh giá theo bản chất con người bên trong thì...

-Thì sao?

-Đểu cáng, đáng ghét, vô liêm sỉ và cực kì gian mãnh_Nhón chân lên ăn gian một chút chiều cao cốt để bí thư họ Lăng phải ngược nhìn mình chứ ko phải mình ngược nhìn hắn, tôi trợn mắt cả gan đay nghiến, nhân cơ hội chưỡi khéo đối phương. Cái này hoàn toàn do hắn bảo tôi khai đấy nhé, người gây thơ luôn vô tội.

-Ra vậy?_Đứng hình một lát, Lăng Tử Thần chẳng tỏ vẻ giận dữ gì hết, môi nhếch lên cười đểu cáng, lặng lẽ đưa tay lên cầm tôi, đẩy mặt tôi vênh chuân lên trời hợp với đường thẳng của cột sống 1 góc anpha bằng 130 độ đến mọi, thì thầm xảo hoạt_Thế còn nhẹ đấy

-Cát...cát cái tay đáng ghét của cậu đi_Túng túng quá đổi đưa bộ mặt đỏ như quả cà chua chín trưng ra giữa phố phường, tôi lấy tay nắm lấy tay đối phương giật mạnh một cách thô bạo rồi quẳng vào ko trung dù biết nó sẽ chẳng bay đến được cái hố rác cạnh đó, nhanh chóng co dò tẩu thoát. Nghiệm lại từ trước tới giờ mới thấy, hầu như nhiều cuộc đấu khẩu của tôi với Lăng Tử Thần đều có một kết cục ko mấy vẻ vang thì phải, sau cùng tôi luôn là người quặp đuôi chạy mất, đúng là một nỗi sỉ nhục vô cùng lớn cho đội nhà. Từ sau tôi phải lấy lại tinh thần mới được, nhất định phải gỡ, nếu ko thanh danh của mình sẽ khó được giữ vững.

Nắm chặt tay khí thế, tôi trượt patin một cách điêu luyện thẳng hướng P&P mà tiến

Đặt cặp đánh “phật” xuống ghế, tôi thả người nằm nhoài trên bàn, mặc cho bọn bạn chung quanh có xì xào bàn tán này nọ về một chủ đề nóng hổi nào đó thì đại nghiệp tiếp thêm năng lượng cho thân chủ của tôi vẫn được thiết lập một cách hoành tráng. Sau khi chiếm trọn cả chiếc bàn thu làm tài sản riêng, tôi nhắm mắt, đưa hồn vào những cơn mộng mị đang vậy gọi

-Tử Di! Chúng ta nói chuyện một chút được ko?_Đấy, cứ hễ mỗi lần tôi tác nghiệp, y xì có cả đồng tên đang ghét đến phá đám, nhưng lần này, người cho tôi vinh hạnh được diện kiến, ko ai khác lại là cô nàng hoa khôi đệ nhất của lớp, Đặng Chiêu Anh

-Ừm..._Ngóc đầu dậy xác nhận đối tượng, tôi mơ màng đáp trả_Có chuyện gì à?

-Chúng ta...đến chỗ khác rồi nói nhé!_Đảo mắt nhìn gian phòng 1 lượt, Đặng Chiêu Anh tỏ vẻ bí mật, chắc lại chuyện “thiên cơ bất khả lộ” và tôi là người may mắn được khai chuyện đó

-Được rồi! Cậu muốn nói gì?_Theo gót chân cô bạn đến một hành lang dài vắng người, tôi dường như đã lấy được sự tỉnh táo để thả hồn vào câu chuyện của người đối diện, mau lẹ đặt vấn đề trọng tâm tránh lại bị dẫn dắt vào một bài diễn văn sến súa hoa lá dày đặc thì khổ cho cái bao tử.

-À, ngập ngừng với vẻ do dự, Đặng Chiêu Anh đưa nhãn thần soi biểu hiện của tôi một cái, coi bộ rất dè chừng_Mình muốn đổi chỗ với bạn

-Đổi chỗ?_Ngơ ngác một chút, tôi tròn xoe mắt nhắc lại câu chữ to đùng đang nằm chêm chệ trên đầu mình như vương miện hoa khôi. Cái này chẳng khác nào đi thú nhận với người ngoài tình cảm thâm kính của mình cả, ko ngờ cô nàng yếu đuối này cũng có lúc dũng cảm như thế

-Được chứ?_Thoảng chút lo lắng, Đặng Chiêu Anh đưa đôi mắt ngấn lệ nhìn tôi, gương mặt kiêu diễm bỗng phẳng phất chút buồn

-À, cái này..._Đưa tay lên gỡ đầu theo thói quen, tôi ập a ập ứng đáp trả_Chỉ sợ, nếu tự tiện đổi chỗ, thầy sẽ giận cho coi.

-Ko sao đâu, bọn mình đều lớn cả rồi, giáo viên chẳng ai để ý đến chuyện này đâu, cậu ko nói, cả lớp ko đánh động thì ko sao hết

-Nhưng...

-Giúp mình đi_Chộp nhanh lấy tay tôi, Đặng Chiêu Anh ra sức nài nỉ, khuôn mặt cô nàng những lúc nũng nịu thế này trông thật đáng yêu, nếu tôi là con trai, ko chừng sẽ chết mê chết mệt cho xem

-Mình... cậu thích Lăng Tử Thần đến thế sao?_Biết là ko nên hỏi, nhưng lòng tôi vẫn tò mò muốn biết

-Mình..._Khẽ trát lên mình 1 lớp phấn hồng nhẹ, Đặng Chiêu Anh cúi đầu ngượng ngập, nghĩ ngợi gì đó rồi ngẩng mặt nhìn tôi, nở nụ cười thánh thiện_Ko phải thích đâu...mà là yêu đấy

-..._Lặng người đi trong dây lát, tôi viện cớ cần phải suy nghĩ một chút trước khi đưa ra quyết định để “đuổi khéo” cô bạn về lớp, ình sự yên tĩnh

Ngồi phục xuống sàn đá lạnh, dựa lưng vào tường, tôi thở dài, dù cố thuyết phục chính mình rằng đây là giây phút trước giờ mình rất mong chờ nhưng sao lại cảm thấy rất mệt mỏi khó chịu, tâm can ko còn vững vàng mà có chút gì đó dường như là do dự, cứ như thể ko muốn cho cô bạn kia cơ hội được tiếp cận với Lăng Tử Thần vậy

-Tự kỉ sao?_Phả vào mặt tôi một mùi hương nồng đậm chất đàn ông, Lâm Khải Phong với đôi mắt cười bông đùa, làm như thế đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy tôi nổi cơn tự kỉ vậy

-Mặc tôi_Quay đầu sang hướng khác nhìn khoảng ko vô định nò đó, tôi cố lảng tránh, ko muốn để con người xưa kia đã đại náo trái tim mình thêm 1 lần nữa làm tôi thốn thức, cũng chính vì những lúc trêu người như thế, Lâm Khải Phong đã hút hồn tôi đến quên mất cả bản thân mình, nên giờ quyết ko lạc vào con đường cũ nữa

-Chắc lại có chuyện buồn rồi?_Ko chịu buông tha cho tôi, Lâm Khải Phong tự tiện đưa 2 tay áp lên má tôi, chin đồn đầu tôi về lại tư thế ban đầu, rõ ràng muốn ép tôi phải nhìn vào đáy mắt hắn_Sắc mặt tẻ như dưa dầm

-Đã bảo là mặc tôi rồi mà_Cựa quậy mạnh, tôi đưa những ngón tay chứa những chiếc móng sắc nhọn bầu vào làn da hơi sạm trên cánh tay Lâm Khải Phong, cố ý cào mạnh để hắn biết đau còn thả tôi ra

-Bướng quá đấy!_Trái với ý định của tôi, Lâm Khải Phong tóm chặt 2 tay tôi bằng 1 bàn tay sắt chắt, tay kia đặt lên cằm tôi ra sức dồn toàn bộ cơ thể đang co rúm của tôi ngã hẳn vào tường

-Thả ra, tôi hết lên đó_Hoảng sợ tội độ trước hành động chưa bao giờ có của người mình từng yêu, tôi run rẩy đe dọa lại đối phương, yếu ớt nhả từng chữ một

-Hét ư? Nếu là trước đây, cậu đã ngắt xỉu say trai rồi. Thay đổi gói nhĩ?_Từ từ đưa tay lên chặn miệng tôi, ra sức bóp chặt ngăn ko cho nạn nhân có thể thốt lên một lời nào nữa, Lâm Khải Phong đưa bờ môi mỏng hơi ẩm lướt nhẹ lên từng cọng lông xúc giác đang đông đờ trên má tôi, mặc cho tôi vùng vẫy mà thỏa chí theo lộ trình di cư về vành tai vô thức nóng ran lên, chạm nhẹ, thì thầm: Thừa nhận đi, cậu...vẫn còn yêu tôi, phải ko???

-Ừm..._Cố dồn hết chút sức lực còn lại cắn vào tay Lâm Khải Phong đến nỗi mùi tanh của máu cũng phải miễn cưỡng vỡ òa ra, tan chảy trong miệng, tôi ngu ngốc nhỏ vài giọt nước mắt

-Vậy là ghét tôi rồi?_Ko tỏ vẻ đau đớn, đối phương tiếp tục phả hơi thở vào tai tôi, kèm theo đó là âm thanh của một tiếng cười chua chát

-Ừm...

-Mà này, nói cho cậu biết một bí mật nhé...Tôi và Lăng Tử Thần- tên nhóc con suốt ngày cậu leo đèo chạy theo sau ấy, chúng tôi_Lại cười tiếu nuối, Lâm Khải Phong chép miệng...là cậu cháu đấy. Dù cậu đi theo ai, kết cục vẫn giống nhau thôi. Bởi vì, chúng tôi đều có chung một gen di truyền

Ngắt lời bằng những âm thanh cô động, tôi hoàn toàn dẫn hồn vào từng chữ, từng chữ vừa bay ra khỏi miệng Lâm Khải Phong...Ra vậy, đó là lí do, 2 người xuất hiện trong bức ảnh mờ bám bụi...

Bỗng một bóng người nào đó, rất nhanh, chạy đến lôi mạnh Lâm Khải Phong, đấm một cú giáng trời lên khuôn mặt điển trai của hắn, khiến một vệt máu nhỏ, từ từ lặn trên khóe miệng ấy

Sau nhiều phút lặng người đứng trân trước giường bệnh,

hắn ta đưa bàn tay còn lại của mình, chui vào bên trong tấm áo khoác của P&P,

rút ra một khẩu Súng lục Strizh 9-mm hàng hiếm của quân đội Nga...

từ từ đưa nòng súng chĩa về phía người con gái đang nằm ngủ...

Chương 12: Đằng sau mặt nạ...

-Cậu chủ, đây là toàn bộ dữ liệu người của ta vừa thu thập được từ 1 chi nhánh đơn lẻ ở Bắc Giang trực thuộc tập đoàn Nibi có liên qua đến việc ăn cắp mẫu thiết kế mặt đá Rubi-Dark Moon của chúng ta_Một người đàn ông mặc bộ lễ đen chỉnh tề với vẻ kính cẩn đưa tập tài liệu cho người mình vừa gọi, giọng đều đều bước nhịp theo chân chủ nhân mình

-Thú vị đấy!_Lướt qua một lượt tập tài liệu, vị chủ nhân của người đàn ông khẽ cong môi cười nửa miệng, ánh mắt toát lên tham vọng sau khi đảo sau khi đảo chiều trên mặt giấy dày đặc chữ. Được một lúc, đôi chân dài sải bước ấy bỗng dừng lại do dự

-Có chuyện gì vậy? Thừa cậu chủ?_Ngạc nhiên nhìn hành động đột ngột của chủ nhân, người đàn ông ngơ ngác thắc mắc, lúc bấy giờ mới chú ý đến nơi cậu chủ đáng kính đang dõi theo, nét mặt tiếp đó sa sầm lại _Đó là...

-Suyt!_Đưa ngón tay dài mảnh đặt ngang môi người đàn ông chặn họng lại, chàng trai với mái tóc đen hơi dài cùng đôi mắt đen sâu ra hiệu im lặng, khẽ nháy mắt “tình tứ” rồi tiếp tục chiêm ngưỡng “bức tranh” đang ngày càng gay gắt.

Vùng mạnh chống trả, cô nàng diễm lệ-1 trong 2 nhân vật chính “thủ vai” trong khung cảnh sống động đang bày biện trước mắt đôi chủ tớ-tỏ vẻ bất lực trước sự ngăn cản của người con trai, ko thể chống trả nổi hành vi bạo lực đang cố dồn mạnh cô vào tường của hắn, để mặc đôi môi mọng từ từ “thăm thú” lên làn da trắng nõn có chút phớt hồng trên má mình, thậm thì rất bí mật.

Đỏ mặt ngượng ngùng trước cảnh tượng quá nóng bỏng, kẻ tôi tớ bấy bọ suy nghĩ điều gì đó rồi đỏ mặt ngượng ngùng, liên tục nhìn rồi lơ đi, lơ đi rồi lại nhìn ko thôi. Bất quá, ông ta mới cất giọng khàn khàn đánh động người đứng cạnh đang chăm chăm với biểu hiện rất thích thú, thản nhiên nhìn cô gái ấy cắn mạnh vào phần da thịt thơm ngon trên tay của chàng trai:

-Cậu Kì Thiên, chúng ta nên đi

-Đúng vậy_Bất chợt đồng thuận, Hạ Kì Thiên mỉm cười duyên thêm một cái, đưa tay vòng ra sau gáy cột mớ tóc khá dài của mình, sải bước đến nơi cần đến _Đã đến lúc giải cứu nàng công chúa thoát khỏi tay ác quỷ rồi

-Cậu chủ..._Dùng hết lực kéo khủy tay đang buông của chủ nhân, kẻ tôi tớ lo lắng, mồ hôi vô thức chảy dài trên bờ trán đã có vết hằn nhăn nhéo..._ko nên làm thế

-Cứ việc thủ tiêu bất cứ kẻ nào dám tiết lộ chuyện này là được, đã là người của ta thì sợ hãi chính là hèn nhất đấy, tốt nhất người nên lui đi_Tiếp bước ko ngoảnh lại, Hạ Kì Thiên hướng về đôi trai gái với vận tốc ngày càng lớn, bàn tay to mảnh từ bao giờ đã nắm chặt thành nắm, vô thức gằn lên bóp mạnh

-Rầm!_Nhanh như một tia chớp giữa trời quang, chàng trai hiệp nghĩa túm lấy cổ áo tên bạo lực ban nãy, lôi thốc hắn lên như một đồ vật, ko nhân nhượng giáng một đòn vào khuôn mặt điển trai, ép dòng máu đỏ tanh tưới trào ra ở khóe miệng ngang tàn

Loạng choạng như gã say trước đòn tấn công bất ngờ, Lâm Khải Phong đưa đôi mắt với tròng đen sâu hoắm cảm phần pha lẫn chút kinh ngạc nhận diện kẻ to gan dám dả thương mình, tay theo thói quen đưa lên khoe miệng quệt nhẹ dòng máu đỏ tươi, khẩu khí đe dọa _Muốn chết sao?

-Nếu mục đích cậu đến đây chỉ có thể _Liếc nhìn cô gái đang phục hẳn người vào bức tường trắng, Hạ Kỳ Thiên bẻ cơ tay, xoa dịu đi vết tấy đang nổi dần lên vì cú va chạm mạnh, buông lời dang dở _tôi sẽ ko ngăn ngại tặng cậu thêm vài quả nữa.

-Anh hùng thật! _Nửa cười nửa ko mỉa mai, Lâm Khải Phong lấy lại tư thế cân bằng, nét ngang tàn vốn cố che giấu giờ đã hiện lên thật đậm nét trên gương mặt lạnh tử

-Tùy cậu thôi _Ngheh đầu về 1 phía, chàng hiệp sĩ nhũn vai, tiến lại sát đối phương thêm 1 bước, phụ họa ình thêm nụ cười thánh thiện cuốn hút đặc trưng, nhưng ko phải để xã giao hay ngụy biện cho xúc cảm của mình, mà là để kích bác kẻ thù, thốt ra những lời chết chóc _Nếu cậu còn dám lảng vảng quanh cô nhóc đó, tôi e là sẽ có người ko nể nang tình máu mủ mà chĩa nòng súng đen ngòm vào đầu cậu đấy

Đẩy mạnh Lâm Khải Phong mở đường ình, Hạ Kỳ Thiên đến gần Hàn Tử Di, đưa 2 con người màu tím nhạt thoáng ý cười chăm chăm vào cô, thật lâu...

Mở mi mắt ngẩng đầu nhìn người con trai đang đứng trước mặt mình như đang chờ đợi thứ gì đó, Hàn Tử Di yếu ớt đưa tay chạm vào bàn tay đang buông lỏng của người đối diện, bấy giờ, điều cô cần nhất chính là được thoát khỏi nơi đây, nơi mùi máu tanh đến cồn cào gan ruột vẫn còn ướm đọng. Kể duy nhất có thể giúp cô làm điều đó, ko ai khác là người trước mặt...

Cảm nhận được sự run rẩy từ bàn tay ấy, Hạ Kỳ Thiên tự thưởng cho chính mình một nụ cười, từ từ trở mình dang tay bế thốc người con gái trước mặt vào lòng, rẽ lối đến phòng y tế, để lại con người phía sau với một mảnh trời riêng biệt, đen và thăm thẳm

-Ko sao chứ? _Vắt mạnh chiếc khăn trắng thấm nước, nhẹ lau đi những giọt mồ hôi cùng nước mắt trên gương mặt nhỏ nhắn với những đường nét hoàn mỹ của một cô nàng mang trong mình dòng máu Á Đông, Hạ Kỳ Thiên dịu dàng như thuở nào, khẽ khàng chạm vào vết hằn in đỏ trên khoe miệng của người đối diện, xuyết xoa _Thế này sao mà ăn nổi?

-Nể anh đã nhắc nhở, em sẽ ko nói lời cảm ơn _Tỏ vẻ biết ơn, Hàn Tử Di cương quyết như ban ân ban huệ cho lão ăn mày, nêu lên chủ ý của mình, nét tinh nghịch quả thực vẫn ko suy giảm dù tinh thần của chủ nhân nó vẫn đang mắc vào ngõ cụt

-Vinh hạnh thật! _Chườm bộ mặt thất vọng, Hạ Kỳ Thiên tiếp lời, có chút mừng vì kẻ buồn khổ đã giờ đã biết đùa, xem chừng anh ta sẽ ko phải mất công kể chuyện cười giải sầu cho cô ấy nữa

-Nhưng em là người ko thích nợ ơn ai bao giờ, nói đi, anh muốn gì, nếu trong điều kiện có thể, em sẽ đáp ứng _Ko ngần ngại nêu ra điều kiện đúng bằng chất giọng của mấy ông lão lành nghề chuyên đâm thọt đối thủ trên thương trường, Hàn Tử Di phóng khoáng, bản tính nhanh gọn cũng được cô phát huy mãnh liệt

-Được thôi! _Đăm chiêu nghĩ ngợi, Hạ Kỳ Thiên liếc nhìn nét mặt ko còn phờ phạc như trước của Hàn Tử Di, vô thức cười nhẹ, được một lúc thì biến dạng thành nụ cười đều chính hăng _Vậy em lấy thân đền ơn đi

-Anh nằm mơ sao? _Tỏ vẻ bất ngờ quá đỗi, Hàn Tử Di cười nhẹ ngược nhìn Hạ Kỳ Thiên, tự tin vào bản thân mình _Bản thân em, nếu em ko muốn, dù anh có lấy cái ơn ngàn đời ra uy hiếp, em cũng sẽ ko theo anh đâu

-Bỏ lỡ người đẹp trai, tài giỏi như anh thì em quả là người có mắt ko trông thấy, có cần anh đưa em đi khám mắt ko? _Hạ Kỳ Thiên hơi ngó người trước vẻ đẹp cương quyết của hình hài nhỏ bé hơn mình trước mặt, cảm thấy cô ấy thật sự có điểm gì đó rất mực tương đồng với chính mình nhưng nhất thời lại ko thể nhớ ra đó là gì, 1 lúc sau mới tiếp tục bông đùa.

-Khi nào em hối hận, em sẽ nói cho anh biết _Cười sáng khoái, Hàn Tử Di nháy mắt hứa hẹn, cảm thấy lòng mình đã nhẹ bằng phần nào. Mỗi quan tâm đến thân phận của hai người kia cũng ko làm cô khó chịu đến ghê tởm như lúc trước nữa, đổi lại, nó chỉ như một dụng cụ trang trí rẻ tiền cho cuộc sống của cô thêm phần sinh động hơn mà thôi. Phải, cô ko việc gì phải buồn cả, 2 người đó, đâu có liên quan gì với cô, khó chịu, tức giận thì thật là vô duyên hết sức

-Em...đã biết quan hệ của 2 người đó rồi chứ?_Vẫn biết điều này sẽ làm cho đối phương thêm sầu, nhưng đối với Hạ Kỳ Thiên mà nói, kết quả của nó quan trọng hơn nhiều, đánh đổi một chúng cũng chẳng thiệt thòi gì cho anh

-Mới đây thôi!_Lại mang về trầm mặc, Hàn Tử Di ra chiều ko muốn nhắc đến, thả người thay đổi tư thế, nằm lạng xuống giường, tiện miệng xua đuổi người ngoài_Em muốn ngủ, anh nên về lớp đi thi hơn

-Được rồi! Ngủ ngon nhé, anh sẽ xin với thầy chủ nhiệm cho em_Xoa nhẹ lên mái tóc đen mượt của bệnh nhân đang nhắm niêm mắt, Hạ Kỳ Thiên ngắm nhìn cô ko rời, chờ đợi cơn mộng mị muộn màng đến với cô rồi mới an tâm rời khỏi phòng y tế, khuôn mặt đã giãn ra vô cảm.

-Cạch!_Cánh cửa trắng bằng inoc đặc trưng của phòng y tế được ưu ái mở nhẹ bởi bàn tay loang lổ máu của một ai đó, thoả sức oà ra ngoài khỏi ko khí đượm mùi thuốc ở bên trong.

Lọt thỏm cả người vào căn phòng nhỏ, con người với bàn tay loang lổ máu tiến nhanh đến giường bệnh, nơi một cô gái đã đến đây 20 phút trước, ướm lên người cô một ánh nhìn băng giá. Con người đó, sau hồi lâu chiêm ngưỡng dung nhan phờ phạc của cô gái, mới chịu đặt bàn tay lạnh lặn con lại của mình lên bờ má vẫn chưa tan đi vết tụ máu, khiến cô bất giác co rúm người với vẻ mặt khó chịu.

-Xin lỗi,.. vì đã đến muộn_Thì thăm bằng chất giọng trầm ấm, con người với bàn tay loang lổ máu khẽ đặt lên trán cô một nụ hôn lướt qua rồi trở lại tư thế ban đầu, đề phòng có người tỉnh dậy nửa vời.

Sau nhiều phút lặng người đứng trân trước giường bệnh, hắn ta đưa bàn tay còn lại của mình, chui vào bên trong tấm áo khoác của P&P, rút ra một khẩu Súng lục Strizh 9-mm hàng hiếm của quân đội Nga...từ từ đưa nòng súng chĩa về phía người con gái đang nằm ngủ...

22. Chương 14

Ngây thơ vô số tội...

Vì tôi sẽ là người thắng...chờ hình phạt đi nhé, em yêu...

Vung mạnh khẩu súng nằm gọn lộn trong tay, đưa toàn bộ thân thể xoay phắt 180 độ ra phía sau, Lăng Tử Thần ko cần quan tâm kẻ nãy giờ đang đứng sau mình là ai, mạnh bạo đặt đầu súng lên trán người đàn ông hòa mình trong bộ lê đen, khuôn mặt lạnh lùng vô cảm thờ ơ đi sự hiệp diện bất ngờ ko kém của khẩu...trên tay đối phương cũng đang chia về phía mình. Có lẽ vì chiều cao giữa 2 người khá chênh lệch nên vị trí đặt súng của họ có chút khác biệt, nhưng tỉ lệ gây tử vong lại ngang ngửa nhau. Một bên áp thẳng vào tim chàng trai, một bên dí sát sọ não người đàn ông đã ngoài 40, ánh nhìn của họ lúc này cứ như những con mãnh thú bước vào trận chiến sinh tử, ko hề nhún nhường.

-Người chân yếu tay mềm như ông cũng được Hạ Kỳ Thiên cho phép sử dụng loại này..._Đưa đôi mắt khinh miệt liếc nhìn khẩu súng trên tay đối phương một lượt, Lăng Tử Thần khẽ nhướn mày, dồn hết sức lực siết chặt tay súng, bóp mạnh...xem ra anh ta rất sợ mất đi một kẻ tội tử trung thành như ông

-Chỉ là để tự vệ thôi, thưa ngài, cũng như trường hợp hi hữu bấy giờ_Kính cẩn gật đầu nhẹ cúi chào người trước mặt, người đàn ông với bộ lê chỉnh chu giải thích, vẻ điềm đạm thường ngày đặc trưng rõ nét, mang lại cho ông ta một sự bình tĩnh tuyệt đối để có thể gồng lên những chiếc gai nhọn hoắt chống trả đối phương, cho dù đó là ai. Bởi thế, lời lẽ thoát ra từ bộ não nhanh nhạy của ông ta lúc này vẫn thật sắc bén

-Hạ Kỳ Thiên quả có mắt nhìn người tài_Chép miệng khen ngợi, chàng trai họ Lăng vẫn ko rũ bỏ sự băng giá của mình

-Tôi nghĩ, có lẽ chúng ta nên dừng lại ở đây, trước khi quá muộn_Đưa ngón tay khô ráp xấu xí đẩy nhẹ gọng kính đang trễ xuống ngang mũi, người đàn ông ko ngần ngại buông lời cảnh cáo_Nếu chúng ta cùng bỏ súng xuống, cả 2 sẽ an toàn, còn ngược lại, cùng chết là điều ko tránh khỏi. Chắc ngài ko muốn từ già cõi đời trước khi đòi lại mọi thứ thuộc về mình chứ?

-Có lí đấy_Tỏ vẻ ngấm ngời một lát, Lăng Tử Thần nói lỏng tay súng, ra chiều đã hoàn toàn bị thuyết phục.

-Ngài rất thông minh đấy!_Ý cười, người đàn ông mỉm mai, buông súng khỏi đối phương

-Tất nhiên, thông minh nhiều hơn ông là đằng khác_Xoay khẩu súng trên tay mình một vòng, Lăng Tử Thần ý định cũ ko từ bỏ, dời điểm đặt đến lòng ngực kẻ đối diện, dùng lực dí sát trong khi bàn tay vẫn vương máu còn lại bóp lấy khẩu súng người đàn ông, cho ông ta một động lực chủ động chia thắng về chính mình_Nếu người có gan, cứ thử đi, 2 ta cùng chết, đến lúc đó, người gặp rắc rối ko chỉ có gia đình của ông đâu, Hạ Kỳ Thiên-kẻ người đang khom lưng kính phụng-cũng ko thoát khỏi gọng kìm của Lăng gia

Thoáng chút biến sắc, người đàn ông dậm về hốt hoảng. Trên thương trường, ông chỉ có độc nhất vị chủ nhân mình kính thờ là người duy nhất biến ước mơ được cống hiến tài năng và phát huy nó được thực hiện làm chiến hữu. Ở nhà, người bầu bạn làm ông có cảm giác no ấm chỉ duy người vợ yếu ớt và đứa con thơ. Từng ấy, quá đủ để ông có được một chỗ dựa tinh thần vững chãi, và dĩ nhiên, làm mất đi nó lại càng ko thể. Động vào ông, ông có thể chịu được nhưng động vào họ thì, sự yếu lòng của con người trong ông sẽ ko ngừng trỗi dậy, đó cũng chính là điều yếu lớn nhất mà trong đời này ông ko thể nào khắc phục được. Có lẽ, con người ở trước mặt ông, đã tìm hiểu rất kĩ về đối thủ của mình trước khi bước vào trận chiến, thế nên mới có thể đem sự an toàn của họ ra uy hiếp ông. Dù rằng họ đã được Hạ gia bảo vệ, che chở nhưng ko có gì là ko thể xảy ra, khả năng của con người trước mặt còn lớn hơn nhiều

-Ngài nghĩ thân phận của mình đã được thừa nhận rồi sao?_Lấy lại vẻ bình tĩnh, người đàn ông ko cho phép mình để lộ sơ hở để người khác nắm được thốt, kiên quyết chống trả được đến đâu thì hay đến đấy

-Sắp thôi!_Cong môi cười khẩy, Lăng Tử Thần khinh bỉ nhìn con người cố chấp, phả ra một tiếng thở dài khá to_Nếu người rời khỏi đây, coi như ko có chuyện chúng ta gặp nhau, còn ngược lại, sẽ ko có ai ra khỏi căn phòng này mà lành lặn được cả. Sao đây?

-Nhưng tôi ko thể trái lệnh cậu chủ_Do dự, người đàn ông lo lắng, để mất niềm tin của chủ nhân đối với mình là điều khó chịu nhất, song gan lì ở lại đây, mọi công lao ông gây dựng cùng sự nỗ lực nhẫn nại của chủ nhân bấy lâu nay cũng sẽ tan thành mây khói và ông ko thể chấp nhận điều đó, hoàn toàn ko

-Hãy nói với anh ta “Nếu muốn giành giật mọi thứ với tôi thì vác xác đến mà lấy, ko thì đừng hòng mang đi bất kì thứ gì”, ta nghĩ anh ta sẽ bỏ qua việc người trái lệnh thôi_Nhấn nhủ cho kẻ giấu mặt một câu thách thức đầy ngụ ý mà chỉ có cậu và Hạ Kỳ Thiên mới hiểu, Lăng Tử Thần ko thêm đoái hoài gì đến vẻ ngợ vục đang ngự trên khuôn mặt già trước tuổi của con người kia mà quay lưng đi, cất súng vào vị trí cũ

-Vậy tôi xin lui_Cúi chào lần 2, người đàn ông khuất dần khỏi căn phòng nhỏ, gằn lên mặt những vết hằn của sự tức giận kèm theo lời “hứa hẹn” ko mấy tốt đẹp.

Thả người ngồi lên chiếc giường bên cạnh, Lăng Tử Thần đưa nhãn thần ngấm nhìn người con gái đang say giấc nồng trên giường bệnh, đôi lúc lại bất cười ngao ngán khi nhìn thấy cô nàng chép miệng như thể trong mơ đang ăn món gì đó rất ngon lành, vô thức đổi lên ham muốn ko rõ tên.

Hết chịu nổi, di chuyển người đến gần hơn chút nữa, Lăng Tử Thần cho phép mình vinh hạnh ngồi lên giường của cô, tự tiện đưa bàn tay lạnh băng chạm lên vết hằn đã mờ dần. Được một lúc, đôi lông mày ngang dày của chàng trai khẽ nhú lên, khuôn mặt cùng sa sầm hẳn đi. Chả là, khi miên man “đạo chơi” dọc theo khóe miệng của người con gái, những ngón tay dài mảnh của Lăng Tử Thần vô tình chạm phải vùng nước dãi nhảy nhẩy, làm bản tính ưa sạch sẽ trong người cậu trỗi dậy dữ dội, dù ko muốn rời tay khỏi làn da mát lạnh ấy nhưng vẫn phải kinh người rút lui.

Nhưng ko để cho kẻ tự ý chiêm ngưỡng dung nhan như hoa như ngọc của thiếu nữ có cơ hội tẩu thoát, cô nàng quá chiều lúc ngủ vẫn mang bản tính thường ngày: ăn miếng trả miếng, tàn bạo lời mạnh cánh tay đang cố “vượt ngục”. Mím môi mằn nguyện trong mê man làm chết trân người đang náo nức kia, Lăng Tử Di khoái chí tang bồng há to khuôn miệng tưởng chừng có thể nuốt trọn nguyên cả một cái đùi gà với hàm răng trắng đều của mình, ko do dự dùng lực kéo mạnh tay Lăng Tử Thần, dứt thật nhanh vào miệng mình, hết lực nhai ngấu nghiến

Cắn răng cắn lợi nín nhịn, Lăng Tử Thần cười khổ an ủi cho phận mình, thốt lên câu than vãn rất bi ai:

-Rốt cuộc mẹ đã nuôi dạy cậu kiểu gì thế?

10 phút trôi qua mà cứ như chục thế kỉ, cuối cùng con quái vật bé nhỏ chìm sâu trong giấc ngủ cũng đã chịu thức tỉnh, hé đôi mắt đen sâu to tròn hết cỡ như sắp lòi cả ra nhìn người đang ngồi bên cạnh rồi lại ưu ái ghé thăm đầu răng tạt nham trên cánh tay của người đó, há hốc mồm chỉ vào “hiện vật”, ngây ngốc hỏi:

-Con nào cắn cậu ác thế?

Trừng trừng nhìn kẻ trước mặt rũ bỏ mọi tội lỗi một cách phũ phàng bằng tia nhìn băng giá, Lăng Tử Thần tức tối đến uất nghẹn, muốn hét thật to mắng cho cô một trận nhưng lại ko thể, chỉ còn cách nắm chặt lòng bàn tay, tự xả hận lên thân thể đã tàn tạ của mình:

-Tôi xui xẻo nên mới bị con quái vật ham ăn ham ngủ như cậu cắn đấy, được chưa?

-Gi?_Ngạc nhiên quá đỗi, Hàn Tử Di vuốt vuốt lòng ngực chế ngự cơn giận vì mới mở mắt đã bị vu oan một cách trắng trợn, chọn lọc lời lẽ cực kì thâm thúy đối chọi lại_Này nhé! Dù cậu có tu thêm mấy vạn kiếp nữa cũng ko có phúc để Hàn Tử Di tòi há miệng ngọc cắn đầu nha, đừng có thấy mặt tôi hiền mà bắt nạt, con giun xéo mãi cũng quăn đấy

-Đấy là sự thật!_Gỗn lộn, Lăng Tử Thần hoàn toàn ko bào chữa ỉn, chờ đợi câu thoại tiếp theo của người kia

-Vừa thôi! Nói gì cũng phải có bằng chứng, ko có thì trách tôi_Nắm tay thành nắm, Hàn Tử Di làm mặt ngầu, đưa về phía người đối diện cảnh cáo

-Được thôi!_Như đã chục chờ sẵn, Lăng Tử Thần nở nụ cười ma mãnh cực chết người ném về phía Hàn Tử Di đồng thời rời khỏi chỗ, sát lại gần cô, thì thầm_Nếu tôi có bằng chứng chứng minh cậu cắn tôi thì sao đây?

-Tôi đây trong sạch ko có gì phải sợ cả, nếu cậu có bằng chứng chứng minh, tôi sẽ tình nguyện nghe cậu sai bảo_Khẩu khí hùng hồn như sấm, Hàn Tử Di ko ngần ngại trưng bộ mặt “bất khuất” “cây ngay ko sợ chết đứng” ra khoe khoang, ko hề hay biết đối phương giăng ra một cái bẫy để cô sa vào

-Ngược lại?

-Để nghĩ đã_Xoa xoa cái cằm nhẵn nhụi râu, Hàn Tử Di bắt đầu nghĩ ngợi điều kiện

-Ko cần nữa_Lại tự tiện đưa cánh tay đầy rẫy vết cắn tạt nham lên cằm người khác, Lăng Tử Thần kéo khuôn mặt nhỏ nhắn phá chút bướng bỉnh được di truyền từ mẹ về phía mình, để lộ rõ bản chất ác quỷ ranh mãnh cho con chuột nhỏ mắt bầy chiêm ngưỡng_Vì tôi sẽ là người thắng...chờ hình phạt đi nhé, em yêu...

Từ bây giờ... chính tôi...

sẽ tự tay chinh đốn lại mọi thứ cho cậu...

Đừng mong có thể trốn thoát bởi lẽ,

dù chân cậu đặt đến đâu, móng vuốt của tôi cũng sẽ...

theo đến đó...

-Em yêu?_Sững người như bị bỏ bùa một chốc, Hàn Tử Di cuối cùng cũng tiêu hoá nỗi 2 từ vừa mới nhắc đến đã làm cô phát ớn, khuôn mặt diêm lệ trong sáng là vậy giờ đây lại nhuốm bóng đêm đen kịt, tỏ rõ thái độ tức giận cực điểm

Dồn hết sức lực vào đôi chân đang chống trụ ỉn, Hàn Tử Di đứng lạng vài phút vận nội công, cả người toát ra một luồng tà khí ghê rợn đến nỗi con gà trống tội nghiệp bị nhốt trong chiếc lồng chờ ngày xử trảm ở căn bếp đồ sộ của Cawnteen P&P cũng nhận thấy được nguy hiểm, ko dám ho he tiếng nào. Đối với vật thì thế, nhưng đối với con người đang chăm chú nhìn biểu hiện của cô thì hoàn toàn ngược lại, cậu ta ko hề cảm thấy sợ hãi, chút chột dạ hay hoang mang mà chỉ nở một nụ cười thích thú, đưa ánh mắt thách thức ý cười “mời gọi” con mãnh thú trước mặt, như thể tất cả đều đã nằm trong dự tính ban đầu của chính cậu ta.

Xoay người một vòng tuyệt đẹp như vũ công ba lê hạng nhất, Hàn Tử Di đưa cái chân dài ngoằng nhờ mang gen của nhà họ Hàn, ko ngần ngại đá thẳng một cước về phía đối phương, mặc kệ cả việc mình đang mặc một chiếc váy ko mấy dài lắm.

Nhanh như chớp né đòn của đối thủ, Lăng Tử Thần nhẹ nhàng như ko, đưa bàn tay vương máu thoát ần thoát hiện túm lấy chân con mồi, báo hại cô nàng mất thế cân bằng, đem luôn thân thể lẫn linh hồn quần lấy nhau ngã xuống chiếc giường ban nãy mình đã an toạ.

Nhưng con người vốn rất ích kỷ, đối với Hàn Tử Di-kẻ ko bao giờ để mình phải thua thiệt ai cũng vậy-ích kỉ ko kém. Trước khi để mình ngã xuống, cô nàng đã kịp tung ra chiêu thức cuối cùng, tóm lấy cổ áo đối phương rồi ko ngần ngại bám víu vào nó, cố dùng lực vót vát hình hài đang xuôi theo quy luật tạo hoá của mình, báo hại người kia vốn đã xui xẻo lại chồng thêm đen đủi, rách cha cái áo trắng tinh sắc mùi fort chỉ trong chớp mắt, để lộ bộ ngực săn chắc 6 múi mà đến cả mẹ cậu ta cũng chưa có vinh hạnh ngược nhìn.

Ngã phịch xuống chiếc giường vô tội ko thương tiếc, Hàn Tử Di đau đón lăn qua lăn lại y chang một con cún con, miệng ko ngừng meo mó kêu trời than đất, vẫn chưa đủ, cô nàng còn mạnh bạo lớn tiếng trách cả người mình mới xé áo xong

-Làm ăn kiểu gì thế hả? Cậu muốn tôi ngã lăn ra đập đầu vào tường, máu trào ra miệng chết queo luôn chứ gì? Tâm địa cậu sao độc ác thế hả?

-Độc ác sao? _Cúi mặt thật thấp để cố che giấu sự thay đổi nhanh chóng của các cơ mặt, Lăng Tử Thần cất lời trầm nhưng ko ảm mà buốt giá, khí lạnh từ người toả ra ko ngớt

-Chứ sao nữa? Suýt tí là tôi đã lên bàn thờ ngắm gà nude rồi còn đâu, đùa cũng có chừng mực thôi!_Ko nhận ra nguy hiểm đang kề cạnh, Hàn Tử Di một lời đã quyết, khẩu khí trách mắng y chang ông già nhà cô, nét mặt bức bối hiện rõ

-Đùa ư? _Lại hỏi tiếp, Lăng Tử Thần vẫn giữ nguyên tư thế mà trong mắt Hàn Tử Di cho là “dáng điệu trầm mặc, tự kỉ”, hai con ngươi dương như đã sặc đen hơn trước

-Hỏi nhiều thế, bộ cậu ko có não mà suy nghĩ hả? _Xoa xoa cái lưng ê ẩm, cô nàng họ Hàn tức tối khi bị hỏi mãi, khuôn mặt nhả lại tỏ vẻ ko hài lòng

-Xem ra, cậu nên được chấn chỉnh lại..._Ngay khi dứt câu nói như thảm thì với chính mình, Lăng Tử Thần thôi ko cúi mặt nữa, đưa đôi mắt đã bị bóng đêm chiếm trọn chiếu tướng lấy con người trước mặt một cách dữ dội, từ từ nhích chân bước lại gần , thô bạo đẩy mạnh cô xuống giường lần 2, đồng thời đích thân lấy hai tay mình khoá chặt hai cổ tay đối phương, như muốn ko cho con mồi của mình có cơ hội trốn thoát

-Ế! Làm gì thế? _Bất ngờ trước hành động dễ gây hiểu nhầm của Lăng Tử Thần, Hàn Tử Di mặc dù bị chế ngự nhưng vẫn mạnh miệng lên tiếng, toàn thân nhất thời vùng vẫy kịch liệt

-Nghe cho rõ đây, Hàn Tử Di! _Ghé sát bờ môi lạnh lẽo lên vành tai con mồi, Lăng đại nhân phả hơi thở nhẹ với tông giọng thương ngày nhưng đầy rẫy sự đe dọa, cảnh cáo và hứa hẹn _Từ bây giờ... chính tôi... sẽ tự tay chỉnh đốn lại mọi thứ cho cậu...Đừng mong có thể trốn thoát bởi lẽ, dù chân cậu đặt đến đâu, móng vuốt của tôi cũng sẽ...theo đến đó...

Canteen P&P-nơi tốt nhất để lấp đầy mọi căng thẳng cũng như tiếp thêm năng lượng cho cái bụng rỗng tuếch của học sinh trong trường-sau 3 tiết học chìm ngấm trong tĩnh mịch và buồn tẻ cuối cùng cũng lấy lại được sinh khí vốn có của nó, náo nức với bao kẻ vào người ra. Trong bầu ko khí ồn ào như chợ búa ấy, ở một góc trên tầng 2, có một cô nàng đang thiếu não kể khổ, miệng liên tục xử đẹp 3, 4 chiếc hamburger giải cơn phiền muộn.

-Đấy! Người thấy có tức ko chứ! _Đập bàn cái rầm thị uy, Hàn Tử Di ra sức thể hiện cơn giận giữ như biển cả của mình, trưng ra cho cô bạn thân nhất thấu hiểu

-Tóm lại là người đã thua chứ gì? _Ko mấy hưởng ứng với đề tài sốt dẻo của cô bạn, Hạ Kỳ Như chuyên tâm hút cạn cốc nước cam lạnh mát thứ 2, mắt đảo đi tìm kiếm món tráng miệng nào mới lạ

-Hừ, chắc chắn nhân lúc ta ngủ, hắn đã dựng cảnh để *** hại ta, người nghĩ xem, người như ta sao lại có thể đi làm cái chuyện ko bằng mấy con cún ở nhà đó hả?_Vứt ngược nuốt giận, cô nàng họ Hàn ko thôi tỏ rõ sự oan ức thấu trời thủng biển của mình, cứ như thể đáng quân tử lừng lẫy giang hồ bị tiểu nhân đa mưu *** hại vậy, cơ hồ ko hề muốn bỏ qua chuyện này.

-Thôi đi, giờ người đã thua rồi mà!_Chán nản chêm vài câu, Hạ Kỳ Như biết rõ bản chất nổi oan của bạn mình, lấp trường vẫn giữ nguyên ở vị trí trung gian, bởi lẽ, nghiêng về cô nàng này lại càng làm cho bản tính nọ máu phải trả máu của cô càng tăng lên, đến lúc đó, chính Hạ Kỳ Như sẽ trở thành người duy nhất được hỏi đến nhờ giúp đỡ. Còn nghiêng về Lăng Tử Thần lại ko được, đơn giản thôi, nghiêng về hắn cũng chẳng được lợi lộc gì, nhiều khi còn mang tiếng mê trai thì mệt óc

-Ồ!_Bị xì mặt, Hàn Tử Di thờ dài, thần sắc chẳng vui tươi được là bao

-Hắn đưa ra hình phạt gì?_Gõ gõ móng tay lên mặt bàn, Hạ Kỳ Như chống cằm, riêng điều này cô cảm thấy tò mò nhất, người như Lăng Tử Thần, để trả thù người khác thì khỏi gì biện pháp độc đáo, nghe để học hỏi, mở mang kiến thức ĩnh cũng là điều tốt, dắt nước ta vốn khuyến khích điều này mà

-Ko biết!_Chu miệng thối phù làn tóc mái đang ngang nhiên loã xoã trước mặt, Hàn Tử Di ngoan ngoãn trả lời, chờ đợi món ăn tiếp theo của mình

-Trời! Sao ko biết chứ?

-Thì hắn chứ nói, chỉ bảo là..._Nghiêm mặt thể hiện thái độ của Lăng Tử Thần lúc đó, Hàn Tử Di đứng hẩn dậy, đặt một chân lên ghế, khoanh hai tay trước ngực rồi nghiêng người ra sau, mặt vênh lên ngó trần nhà, giả giọng_“Tôi cho cô thời hạn một ngày, từ đây đến 12 giờ trưa hôm sau, trong quãng thời gian đó, hãy làm mọi thứ để gỡ gạc lại tỉ số ĩnh, nếu ko, quá hạn, cậu sẽ ko có cơ hội hỏi hạn nữa đâu”

-Nguyên văn đó hả?_Giật giật khoé mắt, Hạ Kỳ Như trầm trồ trước diễn xuất tài tình của con bạn thân, bỗng nổi lên dục vọng muốn rủ rê nó bước vào con đường diễn viên

-Ồ!_Ngồi thụp xuống ghế của mình, Hàn Tử Di ỉu xiu_Ta chưa có cách gì để gỡ đây,nghĩ cách giùm đi

-Mệt!_Rời khỏi chỗ một cách mau lẹ, Hạ Kỳ Như bâng khay đồ của mình tiến tới trả lại cho canteen, tàn nhẫn để cô bạn của mình ở lại với đồng suy nghĩ rồi mù cùng sự khó hiểu tột độ. Ko phải cô ko muốn giúp, chỉ là nếu giúp, cô sẽ ko thể có được kịch hay để xem cho đỡ nhàm chán, với lại, sự tò mò đang lớn dần trong cô cũng là điều kiện thúc đẩy điều đó

-Mọi người đến đông đủ rồi chứ?_Lấy hết sức bình sinh hét lớn trong trụ sở rộng thẳm cánh cò bầy của club mình, Hạ Kỳ Thiên nhắm đếm khuôn mặt của từng người, sau khi đã tập hợp đủ quân số liền hét thêm một lần nữa bằng chất giọng đã khàn hẳn đi_Hôm nay chúng ta sẽ ăn mừng chiến thắng

-Ăn mừng?_Như một kẻ hành khuất đói khát chợt thấy chiếc bánh mì rơi giữa đường, Lương Tuấn Vĩnh trợn mắt hỏi lại, nhìn Hạ Kỳ Thiên như muốn ăn tươi nuốt sống. Ăn mừng thì phải cần tiền, cần tiền thì phải moi quốc khổ, mà moi quốc khổ thì phải qua ai “Đại thần giữ cửa” này đã

-À!_Đổ mồ hôi hột, Hạ Kỳ Thiên tí mắt cười nhạt_Tại thầy bảo lần trước chỉ là bồi bổ sức khỏe sau khi thi đấu xong, thầy vẫn chưa có mặt nên giờ mới tổ chức lại, vừa đông đủ vừa lấy thêm khí thế để tiếp tục duy trì hoạt động của club

-Thế thì hay quá, hôm nay được ăn no nê, sướng!_Chẳng thèm để ý gì đến nét sa sầm thoảng qua trên gương mặt của Lương Tuấn Vĩnh, Lâm Chấn sau khi ngủ thẳng giò vươn vai phần khởi, kích động toàn thể mọi người trong club, đương nhiên, Hàn Tử Di và Hạ Kỳ Như cũng ko ngoại lệ, gì chứ phần ăn uống thì khỏi lo thừa cơm thừa canh

-...

Trước sự hô hoán phần khởi của mọi người, Hạ Kỳ Thiên lấy có lơ đẹp ánh nhìn của “Đại thần giữ cửa”, bước đến gần chiếc máy chiếu to tướng được gắn trên tường, khởi động máy, click chuột vào một dữ liệu nào đó làm hiện lên toàn thể gương mặt của mọi người trong từng ô vuông nhỏ xếp cạnh nhau như bàn cờ vua, nở nụ cười ranh mãnh:

-Ăn thì vẫn ăn nhưng club chúng ta lệ cũng vẫn làm, bóc thăm chọn cặp đi!

-Chọn cặp làm gì? _Khó hiểu thắc mắc cô bạn đứng cạnh, Hàn Tử Di trơ mắt nhìn các thành viên đang lần lượt bước đến gần, đưa tay lên chuột, click vào chữ” chọn” to tướng trên màn hình

-Theo lệ, mỗi khi đi ăn hay mở tiệc, club chúng ta đều mở trò chơi, chia thành nhiều đội, mỗi đội 2 người, rồi sau đó lại bóc thăm phương tiện vận chuyển để đến nhà hàng, ai đến trước ăn trước, đến sau gặm xương. Tất nhiên những việc này đều có người theo dõi, nên chẳng ai có thể làm bừa được

-Thế nữa á? _Ngớ mặt thốt lên chán nản, Hàn Tử Di đưa tay vầy vầy khi đến lượt con bạn thân, cầu mong người nó chọn trúng là mình cho có cặp có lứa, nhưng tiếc thay, người đó lại là Hàn Gia Minh

-Tử Di! Đến lượt em! _Nhẹ nhàng nhắc nhở, Hạ Kỳ Thiên cười nhẹ, nháy mắt với cô gái vừa gọi tên rồi đưa tay chỉ lên khuôn mặt mình ở trên màn chiếu, ngụ ý “Chọn anh nhé!”

Lê bước ko mấy vừa lòng đặt tay lên trở chuột, Hàn Tử Di cảm nhận thấy trong lòng có điều gì đó ko ổn, cô ngước mắt lên nhìn màn hình, trờ trêu sao, 4 người còn lại chưa bắt cặp lại là cô, Lăng Tử Thần, Hạ Kỳ Thiên và ông thầy “kính mến”

23. Chương 15

Chương 15: Sự hứa hẹn chết chóc

Từ nay, thay vì nhiều lời như anh nói, em sẽ im lặng và...hành động những gì em muốn...

Cúi gập mặt gặm nhấm sự thất vọng đang tràn lan trong từng thớ thịt mình, Hàn Tử Di cơ hồ chẳng thể thốt lên câu ai oán bị thương nào nữa, bởi lẽ lúc này, chẳng ai có thể cứu được cô cả. Ngâm ngùi nheo mắt chiêm ngưỡng “dung nhan” của 3 người còn lại, cô nàng bỗng dưng cảm thấy phận mình sao bị đất, thống khổ như những cô nàng tiểu thư phú hộ dung nhan thì ít mà mưu mô với vợ thời con giun được ví như con rồng, bịt mắt bịt mũi từ phía như ninja nhật bản, đứng trên lầu cao chót vót thả cái rằm quả cầu đồ nặng những mấy cân xuống đâm lông bông chặt chém nhau phía dưới, phó mặc cuộc đời sau này cho trời cao vô duyên định đoạt. Hên quá thì lấy được tên giàu sang phú quý chưa đầy bụng, xui thì cùng lắm mang bát nứt ra đường cùng đắng lang quân “ông đi qua bà đi lại cho tôi xin ít đồng”, đời đúng là đủ thứ chuyện, kể mãi ko hết, chẳng khác nào chơi trò đen đỏ cả.

Nuốt ực 1 chỗ clo nguyên chất đang trào dâng trong miệng xuống dạ dày sâu hoắm, Hàn Tử Di nhất thời tay run cầm cập, đầu óc lộn tung chả biết đường nào mà lần. Click vào Hạ Kỳ Thiên cũng ko được mà Lăng Tử Thần lại ko xong, giằng co mãi cũng chỉ có khuôn mặt cười tươi rồi để lộ hàm răng thiếu mất 2 cái ở vị trí trung tâm do tai nạn ngoài ý muốn. Quyết tâm một hồi, cô nàng mới khốn khổ nhích chuột quang nhiều màu, đưa con trở vào khung hình có mặt ông thầy, dùng lực click mạnh đến nỗi nó cũng lờn luôn ko thể dùng được nữa.

Vậy là xong, giờ người cùng nhóm, sẽ vào sinh ra tử cùng cô trên con đường tiến đến Hevend Island restaurant - điểm đến đã định sẵn-ko ai khác là ông thầy “kính mến” với truyền thuyết xử gọn 100 hộp bánh sôcôla trong một ngày kia. Mong rằng, nhờ phúc đức mấy tháng nay ông thầy lên chùa tích được, vận xui sẽ ko gõ cửa “hello” với cô nữa.

Phần chia nhóm đầy hồi hộp qua đi, các thành viên của club bước vào phần quan trọng nhất quyết định sự thắng thua của mỗi nhóm, đó chính là bóc thăm phương tiện vận chuyển sẽ kẻ vai sát cánh cùng họ. Sau 1 hồi oằn tù tì bất phân thắng bại với ông thầy chưa quen mặt là bao, Hàn Tử Di bực bội, nổi lòng quân tử quyết định nhường ông thầy một bước, tiện thể lấy lòng mai này có việc còn “thầy” “thầy” “em” “em”, giao trọn toàn bộ vận mệnh quốc gia vào tay ông.

Được giành quyền bóc lá thăm, ông thầy đứng đỉnh trong bộ quần áo thể thao màu hồng đến hội người mù Việt Nam còn kêu chói, bước khoan thai tiếp cận chiếc hộp chứa thăm đang đặt ngay ngắn trên bàn họp, cứ nửa bước lại quay mặt hướng về đồng đội chỉ tay vào mình tự tin một cách quá đà với ngầm ý “cứ tin ở thầy” rồi bước liếp, loay hoay gần 10 phút mới xong chằng đường chưa đầy 3 mét, ép tâm trạng của người “ở lại” càng thêm náo nê.

Xoắn tay áo, ông thầy cắn răng cắn lợi lắm mới chui trót lọt được cánh tay to tướng đen sì vì phơi nắng phơi gió quá nhiều vào cái lỗ bóc thắm nhỏ thó, đảo xuôi đảo ngược, thấy cái này đẹp lại bỏ cái kia, mâu thuẫn mãi mới lòi ra được lá thắm cũng màu hồng nốt, vinh quang trở về dâng chiến tích bao cáo với người nhà.

“Chuyến đi của bạn là một chuyến du ngoạn cảnh non nước hữu tình trên lưng ”Thiên nga nước“ _Đây là dòng chữ khổ lớn được in đỏ thối nằm chính giữa trung tâm của mảnh thắm sắc sỡ, đem lại cho 2 chủ nhân bất đắc dĩ của chuyến đi này một nỗi náo nê khó tả, đầu óc quay cuồng cứ như bị hai chữ ”Xui rồi” nặng tựa nghìn tấn lọt thủng trời xanh rơi xuống nả 1 đòn chí mạng đến le lưỡi phụt máu. Quả thật, cô nàng Hàn Tử Di phận đã xui rồi, ông thầy này lại còn xui hơn, cái này nên nói là xứng đôi vừa lứa.

Khóc ko thành tiếng, cô học trò nhỏ chỉ biết nhìn người thầy ”vĩ đại” của mình bằng đôi mắt thất vọng, chút thương cảm vì số phận bị đất giống mình lại đẩy lên, khiến cô ko thể oán trách ông được mãi, bất lực dằn lòng đành chấp nhận số phận

Trong lúc đó, nhận thấy có kẻ đã hứng sao quả tạ lên người, các thành viên còn lại của club mới mạnh dạn, yên trí phân nửa thò tay rút thắm, mặc kệ cho nó đen hay đỏ, dù sao, kẻ đen nhất hôm nay cũng chẳng phải là họ

Lăng Tử Thần + Hạ Kỳ Thiên: “Chuyến đi của bạn là một chuyến thăm thú cảnh quan đô thị thơ mộng bằng ”Độc mã” (Nói thẳng ra thì đây là một chuyến hít bầu ko khí vắng bụi nơi chốn xe cộ ầm ầm bằng xe đạp ko yên thì đúng hơn)

Hạ Kỳ Như + Hàn Gia Minh: “Chuyến đi của bạn sẽ lãng mạn hơn nhiều nếu cùng nhau tay trong tay lướt trên ”Hộ thần siêu tốc” (Hoa mỹ thì thế, nhưng lọc đi lọc lại cũng chỉ là 2 người đi chung một đôi patin có sức chứa khá lớn)

Lương Tuấn Vinh + Lâm Chấn: “Hãy cùng nhau phượt cùng gió mới bằng ”Xe đua thần tốc nhé” (Cặp đôi này là cặp đôi được coi may mắn nhất bởi phương tiện di chuyển cực hiện đại Xe bốn bánh mang dòng chữ thiêng liêng ”xanh-sạch-đẹp)

Hàn Tử Di + Thầy chủ nhiệm club-Đặng Hải Khanh: “Chuyến đi của bạn là một chuyến du ngoạn cảnh non nước hữu tình trên lưng ”Thiên nga nước” (Nói thì rất hoa mỹ, nhưng bản chất thực sự của ”Thiên nga nước” chẳng khác gì mấy con vịt nhựa của Water World, có khác thì cũng chỉ có màu lông và cái mõng của nó to hơn tí thôi)

Đỗ Tuấn Kiệt + Liễu Gia Tuyền: “Hãy nắm tay nhau đi trên chặng đường dài, cũng thưởng thức giai điệu của thành phố lúc về chiều nhé, những lúc như thế, ko gì hơn bằng ”Tự thân vận động”

Đau đớn đặt chân mình vào vạch xuất phát trắng tinh được kẻ bằng vôi, Hàn Tử Di liếc nhìn ông thầy giám thị lâu rồi ko gặp, lướt qua chiếc súng đang giờ cao chĩa nòng lên trời mà tim gan thất quân. Nếu bình thường, cô có thể ngậm đắng nuốt cay mà ngồi đạp vịt ”tình tứ” với ông thầy, nhưng ở cái club lắm chiêu lắm trò này, bọn họ còn thuê cả dàn quay phim đi theo dõi cũng như thu lại những gì đã trải qua của các thành viên, in thành đĩa bán ra thị trường với giá khủng nhằm gây quỹ mới chết, giờ thì chắc chắn cô sẽ phải cẩn trọng từng bước một, nếu ko, chỉ cần cô vấp đã ngã oạch xuống đường, thế nào cũng có vinh hạnh được lên youtube diện kiến thiên hạ cho coi, đó là sự xỉ nhục đáng hổ thẹn

-Pằng! _Tiếng súng lệnh vang lên mãnh liệt, xé tan tầng tầng lớp lớp mây xanh xuyên thẳng ra ngoài vũ trụ, trong khi ở phía dưới kia, từng cặp đang tản ra tứ phía, chạy đến nơi đậu phương tiện của mình, nhằm thẳng Hevend Island mà tiến trước khi bị kẻ khác nãng tay trên.

Thua cuộc, sẽ ko đơn giản như chính tên gọi của nó.

-Sao anh lại đến học ở cái ban bản thủ và bản hàn đó chứ? _Ở một nơi nào đó dưới sự phong tỏa của của P&P, một giọng nói lãnh lút chua ngoa pha chút khinh rẻ ko ngần ngại vang lên, đánh tan sự yên tĩnh đang ngày càng dẹt đi của ngôi trường danh tiếng

-Tôi học ở đâu phải báo cáo với cô sao?_Đặt đầu lên đấm tay, nghiêng hẳn sang một phía, Lâm Khải Phong mắt ko rời màn hình laptop, chút doái hoài đến sự hiện diện của người thứ hai trong căn phòng to lớn cũng ko có lấy trong đấy con người.

-Gi? Em chỉ muốn hỏi tại sao anh lại đi học ở ban C thôi, đáng nhẽ chỗ của anh phải ở ban A_Ko thôi ngừng cái giọng đánh đá, Trương Tịnh Nhu giận giữ trước sự thờ ơ của người đối diện nhưng lại ko thể làm gì ngoài việc to tiếng. Đơn giản, theo quan niệm luôn chực sẵn trong cô, chỉ cần lên giọng, bất cứ ai cũng phải phục tùng

-Tôi muốn học đâu là quyền của tôi, ko cần cô lên tiếng

-Ko được, anh phải chuyển về ban A ngay lập tức_Cất giọng nũng nịu chất chứa sự ra lệnh, Trương Tịnh Nhu chạy đến gần, đặt tay lên bờ vai rộng của Lâm Khải Phong, ánh mắt thăm lại vừa hi vọng vừa ép buộc

-Tôi ko chuyển thì sao?_Đến lúc này mới chịu ngược nhìn khuôn mặt nhăn nhó của kẻ đang tự tiện chạm vào mình, Lâm Khải Phong chút biểu hiện cũng ko có lấy trên nét mặt, giọng trầm xuống

-Thì...thì em sẽ nói với ba, anh nhất định phải chuyển_Thoảng chút bối rối, Trương Tịnh Nhu ngựa quen đường cũ, lấy chỗ dựa duy nhất cô có thể bám víu để đe dọa, ngoài ông ấy ra, hầu như người có thể thay đổi ý định của con người cô yêu quanh năm suốt tháng ko còn ai khác nữa

-Này nhé..._Đặt tay lên chiếc cằm nhọn hoắt, Lâm Khải Phong kéo sát khuôn mặt si mê cậu ta tiến sát vào mặt mình, nói nhỏ như ko muốn để kẻ thứ 3 nghe thấy_...nếu ko phải nể tình có thâm giao với cha cô, tôi đã bẻ gãy cổ cô rồi, giờ còn muốn đem ông ta ra uy hiếp tôi sao? Cô muốn chết hả?

-Em..._Rùng mình trước lời cay độc toát ra từ khuôn miệng nhiều lần cô đã đặt môi lên, Trương Tịnh Như sắc mặt tái nhợt, ko tưởng tượng nổi cậu ta lại có thể nói ra những lời vốn chỉ giành cho những kẻ bẩn thỉu hèn hạ dưới đáy xã hội tiếp nhận với cô, làm người cô vô thức run lên như sốt, mắt mở to kinh ngạc đến sững sờ

-Sao hả?_Cười khẩy khinh bỉ, Lâm Khải Phong tiếp tục dùng ánh mắt đen sâu hút hồn chèn ép con người kia

-Có.. có phải vì cái con Hàn Tử Di rác rưởi đó ko?_Thoát khỏi cơn chết não trong chốc lát, Trương Tịnh Nhu lùi người ra sau, đưa tay chỉ về phía người mình yêu, hất hàm

-Ồ_Thoảng kính ngạc, Lâm Khải Phong nở nụ cười kì vọng khó hiểu, tỏ vẻ suy tư_Tùy cô muốn nghĩ gì thì nghĩ

-Ra là vậy!_Nắm chặt đôi tay thành nắm đấm, Trương Tịnh Như cười khốn khổ, miệng chửi rủa_Con khốn

-Từ giờ cô tốt nhất nên im lặng, tôi rất ghét những người nhiều lời, nếu làm được thế, tôi còn có thể cho phép cô ở bên tôi_Đặt mắt trở về vị trí ban đầu, Lâm Khải Phong lơ đãng khuôn mặt đang đậm dần sự cuồng phẫn, ngón tay liên hồi gõ xuống mặt kính, đều, đều, ko dứt,...như thể đang chờ đợi điều gì đó

-Được thôi_Lặng người đồng ý, Trương Tịnh Nhu nở nụ cười chết chóc, quay người bước ra khỏi phòng, khuôn miệng đồng thời thốt lên một câu thể thốt_Từ nay, thay vì nhiều lời như anh nói, em sẽ im lặng và...hành động những gì em muốn...

-Rầm!_Cánh cửa làm bằng gỗ sồi được chạm trổ tinh vi đóng lại một cách vang dội, để mặc con người “bị bỏ lại” lọt thỏm trong mớ bóng tối sâu hun hút, trên khóe miệng ấy, một nụ cười thỏa mãn hiện lên thật rõ

24. Chương 16 -17

Hevend Island là một hòn đảo nhân tạo thu nhỏ, được xây dựng cách đây ko lâu ở Hà Nội dưới bàn tay cần mẫn và tỉ mỉ tuyệt đối của những công nhân lão luyện. Được biết đến như một cung điện giáo hoàng Anh thu nhỏ thời xưa bởi vẻ ngoài tráng lệ và trang trọng cùng những trang thiết bị hiện đại nhưng ko kém phần cổ kính và huyền bí hóa, Hevend Island thu hút rất nhiều sự chú ý của khách tham quan tứ phương trong nước lẫn ngoài nước. Người ta gọi nó là Hevend Island bởi lẽ bao quanh hòn đảo nhân tạo ấy là một dòng sông xanh biếc chảy dài ra biển, tạo nên sự cách biệt giữa khác xa với chốn đô thị trầm uất ở nội thành,

thanh nhả nhưng nhộn nhịp, cổ kính nhưng hiện đại. Chính vì vị trí hài hòa giữa đất và nước ấy nên rất dễ dàng để đến được Hevend Island, chủ yếu bằng 2 con đường, một là đường thủy, hai là đường bộ, do đó, cũng chẳng cần phải há hốc mồm ngạc nhiên vì lọt thỏm giữa các phương tiện di chuyển mà club bóng rổ soạn ra có một con “Thiên nga nước”

Lênh đênh trên dòng nước ko ngừng chảy, khi chiếc kim phút cuối cùng cũng chịu nhích thêm một nấc nữa thì cũng là lúc cặp thầy trò với vận đen thấu trời từ trong “Thiên nga nước” đặt chân lên bậc đá đầu tiên của Hevend Island. Ngồi thụp xuống đất, cô học trò nhỏ họ Hàn nhăn nhó lấy tay dấm dấm lên đôi chân mỗi nhừ vì phải nhô lên hạ xuống đạp vệt cả một chặng đường dài trong khi người bên cạnh lại vươn vai bá cổ một cách thoải mái, tiện thể há miệng ngáp tù tù cho đỡ buồn ngủ

-Hai người là thành viên của club bóng rổ phải ko?_Như một oan hồn từ cõi Diêm Vương đội mồ lên, một ông già trong bộ vest đen trang trọng ko biết từ lúc nào đã đứng thù lù sau lưng ông thầy, tự nhiên đặt tay lên vai khiến ổng giãy nảy lên một cái, xô oạch bạn đồng hành khó khăn lắm mới đứng dậy nổi một lần nữa hướng về thủy giới mà dậm đầu vào.

Né tránh những giọt nước bắn ra tung tóe, ông thầy tỉnh bơ phủ nhận mọi tội lỗi, chườm cái mặt kinh ngạc hỏi han “tận tình”:

-Em nhảy xuống đó làm gì thế?

-Thầy nói như thể thầy hoàn toàn vô tội ấy_Ngoi lên với một bụng nước dạt dào, Hàn Tử Di phụng mệnh con cá nhỏ vô tội đang bơi lội trong miệng mình, phóng thích cho nó trở về nơi hoang dã, cau có trước thái độ quá đáng của người đối diện. Suốt cả chặng đường tới đây, ông ta ko những ko phụ giúp cô đạp con vịt lấy một khắc mà chỉ ngồi hết gặm sôcôla rồi lại tu nước ngọt cô đã nhẫn nhịn và cho qua. Vậy mà bây giờ, sau khi đẩy cô đổ ầm xuống sông, lão ta còn dám háng giọng quở trách, đến cánh tay cũng chẳng buồn đưa ra kéo cô lên. Giờ thì cô mới nghiệm ra câu chân lí của ông cha ta “Sai một li đi một dặm”, cái xui tận mạng này, ầu cũng là kết quả cho việc nhìn nhầm người, đặt nhầm lòng tin mà ra.

-Hai người là thành viên của club bóng rổ?_Nhắc lại câu hỏi ko có hồi âm ban nãy, ông già tốt bụng từ từ tiến lại gần bậc đá, tận tình đỡ người bị nạn treo lên, khuôn mặt hiền từ toát lên nét đáng tin khó ngờ

-Có chuyện gì ko?_Chịu để ý sự có mặt của người lạ, ông thầy tiếp lời, khé lắc đầu bất lực trước sự hậu đậu của cô học trò

-Vậy thì chúc mừng, 2 người đã về đích đầu tiên, trở thành nhà vô địch của cuộc thi hôm nay_Bấm tay cái tách ra hiệu gì đó cho đoàn người hưng tợn từ bên trong nhảy ra, ông già vỗ tay hoan hỉ trước sự khó hiểu của 2 người còn lại, nhanh chóng dẫn lối cho họ vào một căn phòng sang trọng đã được đặt chỗ sẵn.

-Khoan đã! Sao chúng tôi lại thắng trong khi mất hơn 2 tiếng mới đến được đây, những người khác đâu_Ra chiều nghi ngờ trước kết quả chung cuộc bất khả thi, Hàn Tử Di ngó nghiêng dò xét xung quanh tìm kiếm các thành viên còn lại, ngẫm rằng đây chỉ là một trò đùa chà đạp lên sự thảm bại và tệ hại của kẻ thua cuộc mà thôi.

-Theo thông tin lấy được từ các gián điệp gửi về..._Đẩy cao gọng kính đen, ông già lấy chiếc Ipad ra khỏi cặp, bấm bấm rồi nheo mắt nói tiếp...các thành viên khác gặp một chút rắc rối, có lẽ sẽ ko thể đến được

-Rắc rối sao?_Tỏ vẻ ngạc nhiên, ông thầy gặp đại một miếng xà lách, nuốt tồm nó vào trong bụng_Bọn quái chiêu đó thì có gì gây khó dễ được chứ?

-Đúng vậy, có khi bọn họ bày trò xổ thuốc xổ vào trong đồng này cũng nên_Đăm chiêu nghĩ ngợi, Hàn Tử Di soi lên cái miệng rộng ngoác của bạn đồng hành, nói một câu băng quơ nhưng đủ khiến chỗ thức ăn vừa được nhét vào dạ dày của lão ta ngoi lên theo đà phóng ra ngoài

-Ko, ko_Cười nhặt trấn an, ông già đau khổ giải bày sự thật_Với những gì tôi biết thì có vẻ cuộc đua của họ ko mấy thuận lợi cho lắm. Đội trưởng Hạ Kỳ Thiên và iceboy Lăng Tử Thần chắc hiện giờ đang bị cảnh sát rượt vì tội cản trở các phương tiện giao thông khác, có lẽ ko thể tham gia tiếp cuộc thi. Hàn Gia Minh và Hạ Kỳ Như thì hoàn toàn mất tích, dấu hiệu cho thấy họ vẫn đang đua cũng mất tăm trong khi cậu Lương Tuấn Vĩnh và Lâm Chấn lại phải uống trà giảng đạo với phòng bảo vệ môi trường với lí do rải tất cả rác trên xe ra lòng đường, cặp Đỗ Tuấn Kiệt và Liễu Giai Tuyên gặp chút rắc rối với bọn giang hồ chỉ vì ló

quảng lon nước ngọt vào mặt đại ca của chúng. Tóm lại, đến bây giờ, chỉ có 2 người mới lộ mặt đến, do đó, với cương vị là trọng tài cuộc thi, tôi tuyên bố 2 vị thắng cuộc...

-Cạch! _Đóng nhẹ cửa chính sau khi được ông thầy “trẻ con” đưa về, Hàn Tử Di đảo mắt nhìn căn nhà đen kịt ko có lấy một ánh đèn, cảm thấy có chút gì đó lo lắng, trong lòng lại nghĩ đến thằng em song sinh của mình hiện giờ vẫn chưa có tung tích gì mà đau quận, khóc ko ra nước mắt vì tờ 500 k nó mượn vẫn chưa chịu trả.

Quờ quạng đưa tay tìm công tắc điện, Hàn Tử Di nheo mắt, khó khăn lắm mới vớ được bức tường bên cạnh để lần mò theo thì bất chợt chạm phải cánh tay lạnh như băng của ai đó, cùng với hơi thở thật cô đọng

Thu tay lại theo phản xạ, cô nàng họ Hàn thấy có diêm lạ bèn cẩn trọng lùi ra sau vài bước, trong bóng đêm mờ mịt moi ra từ trong balô một chiếc thước kẻ, vung lên nhằm về phía trước giáng một đòn thật mạnh lên kẻ cô vừa lỡ chạm tay. Sau khi nghe thấy tiếng rên rỉ của hắn, cô nàng được thể lấy chân đá túi bụi, hai tay mãnh liệt cầm balô nện lấy nện để vào người tên trộm đen đui, miệng liên tục bắn từ ko ngớt:

-Chết nè, dám vào nhà bà nè, thấy chưa con, !@#\$\$%^&*!@#\$\$%^&*...

-Đủ rồi! _Tên trộm bị đánh toi bởi nói như hét, tay ra sức nắm lấy cánh tay chứa hung khí của chủ nhà, ko để ỉnh bị đánh thêm nữa

-To gan, dám lên vào nhà bà đây còn dám to tiếng à? _Bực bội vì bị tên trộm xác láo cả gan nắm lấy tay thiếu nữ, Hàn Tử Di dùng lực há miệng thật to, như một con thú dữ cắn lên bàn tay của hắn, day nghiêng

-Là tôi đây! _Tên trộm đau đớn hét lên

-Tôi cái gì mà tôi, đừng có giở thủ đoạn sói đội lột dê đánh lừa ta nhá, hôm nay người chết chắc_Ko chịu buông tha cho tên trộm xấu số, Hàn cô nương lấy chân dẫm lên cơ thể hắn, ra sức bẻ ngoặt cánh tay rắn chắc vừa nãy bị mình cắn cho thê thảm

Đương lúc đang hăng cơn chiến, Hàn Tử Di há miệng lên trời, cười một cách khả ố ăn mừng chiến thắng lừng lẫy thì đèn điện bỗng bật sáng, oà lên mọi thứ trong ko gian trở lại một màu chói lòa, soi rõ bản chất thực sự của tên trộm

-Tôi...tôi thấy hết rồi nhé! _Đưa cánh tay còn lại đẩy mạnh chân kẻ đang giẫm lên mình, tên trộm ngồi dậy, lau nhẹ dòng máu tươi đang trào lên ở khóe miệng, nhìn người đang há hốc miệng chiếu tướng mình

-Sao...sao

-Màu xanh da trời cơ đấy, thế mà tôi cứ tưởng là màu hồng_Ôm mặt thất vọng, tên trộm nín nhịn cơn tức cười, yên lặng quan sát biểu hiện đang thay đổi nhanh chóng trên nét mặt của Hàn cô nương

-Cậu...cậu..._Nắm tay thành nắm, Hàn cô nương ép cơn giận dữ dội lên hai chân mình, ko do dự, ko luyến tiếc, ko cảm thấy có lỗi giáng thêm một đòn vào bụng tên yêu râu xanh rồi chạy tót lên phòng, đóng rầm cửa cổ thủ

-Lăng Tử Thần, hôm nay ta ko vật lòng lược chính ngươi, ta sẽ ko làm người

Vắt kiệt quả cam thứ 9 vào chiếc cốc vàng khè đầy nước cam, Hàn Tử Di hít một hơi thật sâu lấy lại mớ ko khí này giờ đã tổng hết ra ngoài, miệng nở một nụ cười đậm chất mưu mô xảo hoạt. Đưa tay lôi từ trong túi quần một gói thuốc đầy khả nghi, cô nàng thỏa chí xỏ hết toàn bộ vào cốc nước, khuấy một cách điên cuồng.

Sau khi chắc mẩm mớ thuốc đã hòa tan ko dấu vết, cô nàng mới phi như bay lên tầng 2, chỉnh chu lại quần áo trước khi gõ cửa phòng kẻ thù, cố rặn lấy ỉnh một nụ cười cực hiền ngụy trang rồi chờ đợi, ko phải chỉ chờ đợi Lăng Tử Thần thôi đâu, cô còn chờ đợi cả giây phút mình có thể “xử” đẹp tên oan gia này nữa cơ

25. Chương 18 - 19

Chương 18: Cuộc trả thù bất thành

-Đúng vậy, cả chuyện hôn sự đó nữa, chúng ta sẽ nói luôn một thể_Thở dài rời mắt khỏi đám gia nhân, Hàn phu nhân quay mặt lại nhìn chồng, nở nụ cười thiên sứ chết người pha lẫn chút ma mãnh_Dù muốn hay ko, đã đến lúc, chúng phải được cả thế giới biết đến và...phục thù...

-Cạch!_Cánh cửa mỏng dẹt nhưng chắc chắn e ngại vang lên một tiếng như muốn báo hiệu cho con người ở bên trong về sự có mặt của một người khác

-Huyền Nhi!_Nhẹ giọng một cách ân cần, một người đàn ông ngoài 40 tuổi với khuôn mặt điển trai đậm chất quý ông lẫm lẫm bước tiến đến gần người đàn bà đang thả mắt nhìn đám gia nhân tất bật với công việc của mình qua tấm kính cửa sổ trong suốt, bàn tay từ từ đặt lên vòng eo thon thả_Tần ngần ở đây làm gì thế?

-Anh hợp xong rồi à?_Ko đáp trả câu hỏi của chủ nhân vòng tay sẵn chắc ấy, người đàn bà mang tên Huyền Nhi dịu dàng đặt một câu hỏi ngược lại, mắt vẫn mơ hồ thả hồn ngoài kia

-Ừ! Vợ yêu, em đang nghĩ về chuyện của bọn trẻ sao?_Siết chặt vòng eo thêm tí, Hàn lão gia khẽ đầu lên vai vợ mình, hôn nhẹ vùng da ở chiếc cổ thanh mảnh

-Vâng, đã đến lúc bọn chúng nên tự ý thức được quyền lực nằm trong tay_Đan chặt tay mình vào bàn tay chồng, Hàn phu nhân tiếp tục nêu lên suy nghĩ đang trắc trở trong bà_Gia Minh là đứa rất nhanh nhạy với mọi thứ, hơn nữa, nó lại tự nhận thức được thân phận thực sự của mình, em tin nó có thể thích ứng nổi với cuộc sống thực sự còn Tử Di, nó là đứa em lo nhất.

-Sao em lại đi lo cho đứa giống em đến nỗi anh chẳng thể phân biệt được chứ, tuy nó ham ăn ham ngủ nhưng phần thâm hiểm và sự tự tin cao vùn vụt trong nó lại ngang bằng em đấy, chỉ là, khi biết được sự thật, nó sẽ có chút hoang mang và ko thể rũ bỏ nổi cuộc sống thanh bình hiện tại mà thôi. Em cứ yên tâm đi, bên cạnh nó còn có người bảo vệ_Trần an tĩnh thần, ông chồng hôn nhẹ lên mái đầu màu hạt dẻ của vợ, hít thật mạnh như muốn níu giữ mùi hương thoang thoảng đang toát ra từ con người ấy.

-Đúng vậy, cả chuyện hôn sự đó nữa, chúng ta sẽ nói luôn một thể_Thở dài rời mắt khỏi đám gia nhân, Hàn phu nhân quay mặt lại nhìn chồng, nở nụ cười thiên sứ chết người pha lẫn chút ma mãnh_Dù muốn hay ko, đã đến lúc, chúng phải được cả thế giới biết đến và...phục thù...

-Cốc! _Gõ cửa thêm lần nữa, Hàn Tử Di cảm thấy có chút sốt ruột khi phía bên kia cánh cửa vẫn im ắng lạ thường, ngay cả tiếng đế dép lộp xộp gõ xuống sàn đá hay chỉ là tiếng nói thầm tự kỉ của oan gia họ Lăng cũng chẳng hiện hữu, vô tình chọc sâu vào cảm giác bất an ngự trị trên con người đang mưu toan nghiệp lớn, khiến cô nàng lo lắng khôn nguôi. Lỡ như cái người đó biến mất hay đại loại đi xa hơi đâu đó đến tận đêm khuya mờ mịt mới chịu về thì chẳng hoá cô lại phải căng mắt căng tai mòn mỏi chờ đợi y chang mấy bà vợ bếp núc tường tận vẫn tự làm khổ mình trên những bộ phim sến đặc hay sao, đến lúc đó, e là ý chí trả thù đang trào dâng ngùn ngụt trong cô cũng đã vơi đi theo cơn buồn ngủ dai dẳng bóc thành khói bay nghi ngút lên trời rồi còn đâu.

5 phút trôi qua tựa 5 tháng dài đằng, ko ngờ, cái điều Hàn Tử Di ko mấy mong đợi đã đến, chẳng có ai mở cửa để chào đón cô cả. Ko thể chôn chân đứng yên ôm cây đợi thỏ được nữa, cô nàng họ Hàn mạnh bạo đưa tay nắm lấy núm cửa, vặn nhẹ rồi khẽ khàng chui tọt vào bên trong địa điểm gây án mình đã từng lên vào, đảo mắt liên hồi truy tìm bóng dáng con mồi khắp mọi ngõ ngách. Nhưng tìm mãi, tìm hoài, bóng dáng quen thuộc đến mòn cả mắt cùng gương mặt tuấn mĩ đầy mê hoặc ấy vẫn ko chịu xuất hiện trước mặt cô, lặn tằm như bong bóng xà phòng.

Cẩn trọng nắm cốc nước cam thật chặt, mặc cho đá từ từ tan chảy, trơn trượt từ vành cốc rơi tòm xuống nền nhà khô lạnh, Hàn Tử Di tiếp tục tiến sâu hơn vào bên trong, nhòm hết căn phòng nhỏ chứa đựng bí

mặt đáng ghét của kẻ thù rồi đến phòng chứa áo quần, tiếc là, chả có ma nào cả, cơ hồ làm cô nàng bắt đầu chán nản, cơn hận muốn trả thù cũng ko nhân nhượng tụt hẳn chỉ còn phân nửa.

Ngẫm đi ngẫm lại một hồi, Hàn Tử Di mới nhớ ra phòng Lăng Tử Thần có phòng tắm riêng, cô vẫn chưa đặt chân lên đó khắc nào bèn nuốt nước bọt, đặt vội cốc nước cam lên bàn rồi nhanh chóng tiếp cận cánh cửa khả nghi, tay lăm le chiếc máy ảnh thân yêu, khởi động trước, chuẩn bị ở tư thế sẵn sàng ghi lại mọi hình ảnh liên quan đến Lăng Tử Thần bất chấp đó là cảnh hắt mặt nhăn mũi nhó “giải quyết đại nghiệp” hay trần truồng như con nhộng ngụp lên ngụp xuống trong bể tắm. Tóm lại, mục tiêu của cô lúc này ko phải là mời hẳn uống cốc nước cam khả nghi đó nữa mà chính là có thể chụp được nhiều ảnh càng mất thể diện càng tốt của hắn, sau đó sẽ tung ra trước mặt hắn đe dọa, để xem mai này hắn còn dám nhìn trộm đồ của thiếu nữ nữa ko.

Cười hí hửng nắm ốc cửa vặn nhẹ, cố ko làm kinh động bất cứ thứ gì ở hiện trường vụ án, đạo tặc Hàn Tử Di nhanh chóng ẩn mình vào đồng áo quần xếp thành núi trong một cái rổ khổng lồ, khi đã chắc chắn kẻ thù của mình đang ở bên trong qua tiếng tí tách nước chảy phát ra, cô nàng mới chịu tiến sát thêm chút, hít hục lộ liễu vác theo cái rổ ko biết mệt.

Người ta nói “người tính ko bằng trời tính” quả ko sai, Hàn Tử Di vốn đã cẩn trọng là thế, đã vắt óc nặn IQ bày hết mưu cao kế thâm cứu nguy ọì tình huống xấu nhất nhưng vẫn ko thể nào chống lại mệnh trời trở trêu. Sau khi ngẫm nhìn cô khó nhọc vừa rón rén di chuyển vừa kéo thêm cái rổ nguy trang đi theo, ông trời ở trên cao cực kì nóng ruột, nghĩ mình nên giúp đỡ một tay. Thế là, một lời đã quyết, ông ngay thơ làm vương *** vài giọt X-men đặc quánh bầy khắp đường đi của cô nàng, khiến người được giúp đỡ ko ngần ngại trượt thẳng một quả với tư thế đầu chúi xuống bể nước, chân vó thẳng lên trời tạo thành đường cong hình lưỡi liềm cực đẹp, một mạch rơi oàm xuống bể nước rộng rãi, làm kẻ đang thư thái nhắm mắt ngâm mình bất chợt kinh động long thể, đưa đôi mắt sững sờ nhìn làn nước bắn tung tóe xung quanh vật thể lạ

-Hơ...Suýt chết!_Ngoi lên mặt nước hít một hơi dài lấy oxi cầm cự, vật thể lạ phi tang ngay chỗ nước bắn trong miệng mình, xả vào bể một cách tự tiện đến chết người, nhất thời quên băng kẻ có ánh mắt đang sắc dần trước mặt

-Cậu..._Ngưng một chút như muốn nín nhịn điều gì đó, Lăng Tử Thần ôn tồn nhất có thể_Đang làm gì ở đây?

-Hơ..._Xoay mặt ngay thơ nhìn kẻ vừa hỏi mình, Hàn Tử Di chớp chớp mắt 3, 4 lần rồi lại đưa tay dụi dụi, hết ngó nghiêng bên này lại ngấm ngấm quang cảnh bên kia, xong xuôi mới tí mắt cười_Cậu làm...làm gì ở đây vậy?

-Câu đó tôi mới phải hỏi cậu_Ko rời khỏi bể nước, Lăng Tử Thần tiếp tục tra khảo_Sao cậu lại dám tự tiện vào phòng tôi thế hả?

-Ahaha, cái này khó nói à nha_Cả khóc cả cười hòa vào một, Hàn Tử Di lòng muốn ngụp xuống nước tắc thở chết quách đi cho xong, giờ cô mà khai rằng mình có âm mưu mới đến đây, thế nào kẻ thù cũng canh chừng phòng thủ, đến lúc đó, dù có là Tôn đại thánh biến thành mũi chui vào cũng bị hắn thẳng tay lấy cái chụp mũi cho giật điện vài phát là rơi xèo xuống tiếp đất ngoạn mục kèm thêm tiếng nổ vang dội y chang máy bay B52 bị quân ta bắn hạ trong trận Điện Biên Phủ trên ko vào mùa Xuân năm 1975 vậy.

-Cứ nói!

-Là thế này..._Cười phụ họa cho bài ngụ biện của mình thêm hấp dẫn, Hàn Tử Di trước khi vào đề còn tìm cách câu giờ...sau khi ăn uống no nê mừng chiến thắng oanh liệt mà mình đã phải bỏ công bỏ sức đến mồ hôi ròng rã, tôi và thầy cho phép mình ăn thêm một chút, uống thêm một li nữa mới chia tay ra về. Với vị đắng của bia, cứ li này đến li khác, chúng tôi cùng nhau cạn rất khí thế và thoải mái mà ko biết đến hậu quả mình sẽ bị say. Cho nên, khi về nhà, đầu tôi hơi loạn một chút, chút sức lực trên cơ thể nhỏ bé và yếu đuối này cứ vui dần vui dần, tựa hồ chẳng thể siết cổ bóp chết một con kiến nữa là. Lê lét lăm, tôi mới lên được tầng 2, nhưng vì hoa mắt chóng mặt nên ko thể xác định nổi đâu là phòng của mình, đâu là phòng của cậu. Đó là nguyên nhân tôi ở đây.

-Thế sao ko ở trong phòng lại vào nhà tắm_Có vẻ đồng thuận với lí do quá hoàn hảo của đối phương, Lăng Tử Thần tiếp tục, kể đến thế rồi mà vẫn còn nghi ngờ.

-Thì...tất nhiên là để tắm

-Vậy sao?_Cười ma mãnh, Lăng Tử Thần đẩy người trôi theo dòng nước đến gần Hàn Tử Di, nói nhỏ_Thế cậu thường trần trụi ra khỏi phòng tắm mới mặc áo quần hả?

-Điên sao?_Rùng mình trước câu hỏi sến đặc của đối phương, Hàn Tử Di ko thể tưởng tượng nổi trong óc hẳn đang nghĩ gì, chút khinh bỉ bọn yêu râu xanh lại nhoi lên_Đồ biến thái

-Vậy...áo quần cậu đâu?_Đưa nhãn thần ngự trên chiếc áo trắng thấm đẫm nước, yêu-râu-xanh quan tâm

-Cậu...đang nhìn vào đâu thế hả?_Nắm tay thành nắm chuẩn bị thưởng cho kẻ dám đặt mắt ko đúng chỗ, Hàn Tử Di nghiêng răng, sát khí ùng ùng nhìn Lăng Tử Thần vẫn ko chịu đảo mắt sang hướng khác

-Nhìn vào đâu có thể nhìn được

Chương 19: Vờn mồi

Sau một hồi làm ôsin cởi giày cởi dép cho nó một cách chu đáo,

cô nàng mới yên trí bước tiến ra phòng, định bụng làm nước giải rượi cho nó.

Chợt cô dừng lại, ánh mắt từ bình thường đến sắc lẹm, quay phắt ra phía sau,

căng mắt nhìn khẩu súng đang chĩa vào trán mình

-Cậu...cậu..._Giật run người trước sự mạo phạm của kẻ trước mặt, Hàn Tử Di nắm chặt cơ tay, nhìn hẳn bằng đôi mắt khinh bỉ nhất có thể. Trước giờ, cô luôn cảnh giác cho qua, nể tình mẹ luôn tin tưởng hẳn nên cô mới dẫn lòng cho qua, nuốt trôi mọi phần uất chôn sâu vào bụng. Nhưng con giun xéo mãi cũng quằn, nhẫn nhục là tự cầm dao kề vào cổ mình, nếu giờ cô mà nhịn nữa thì hẳn sẽ càng lún tới, nhất quyết ko thể yếu lòng được nữa

-Sao thế? Tôi nói gì sai sao?_Lặng yên một chút nhìn người đối diện đang cúi đầu run lên cầm cập như sốt, Lăng Tử Thần có chút lo lắng, tay đưa về phía gò má ửng lên dữ dội có vẻ quan tâm lắm

-Trên đời, có hai thứ Hàn Tử Di này căm ghét, thứ nhất là bị thương hại, thứ hai là..._Mở giọng lạnh băng đầy nghiến, cô gái họ Hàn cự tuyệt sự quan tâm của kẻ thù, hất mạnh cánh tay để lững giữa ko trung, căm phẫn...bị sỉ nhục. Chính vì thế, những kẻ dám cả gan làm chuyện đó với tôi, tôi sẽ ko bao giờ tha thứ

-Kể cả với chồng, với con của cậu?_Như thể đang căng tai nghe một câu chuyện đời của người hành khuất tình cờ gặp, Lăng Tử Thần nửa cười nửa ko thắc mắc, sự thỏa mãn xen lẫn hài lòng được vẽ nên thật rõ rệt trong hai con người ánh lên dưới bóng đèn điện

-Tôi ko nhu nhược kiểu đó đâu, cho nên xin lỗi phải nói câu này nhé..._Đưa tay vén mớ tóc ướt rồi mù ra phía sau, cô gái họ Hàn cười gian mãnh, tự tin ném đôi mắt ràng buộc lên người đối diện, tay bẻ rắc rắc đầy khí thế...ngày này năm sau chính là ngày giỗ của cậu

Dứt lời, ko cho người kia một cơ hội chuẩn bị, Hàn Tử Di dù cả người bị ngấm trong nước lạnh nhưng vẫn phát huy được sự nhanh nhẹn cùng sức mạnh của mình, dồn hết lực lên nắm tay ra chiêu, xé ko khí về phía Lăng Tử Thần, tay còn lại ngang nhiên xò ra bóp lấy cổ con mồi, tàn bạo ép hẳn phục hẳn người vào vách bể trước khi nắm tay kia va chạm vào khuôn mặt quý mị của hẳn.

Cảm thấy có điềm chẳng lành, với phản ứng nhạy bén được tôi luyện từ bé, chàng trai họ Lăng dù bất ngờ nhưng vẫn có thể né tránh được cú đánh trực diện, khiến nắm đấm đầy lực kia xông thẳng vào mặt thành bể vô tội mà nện, đem lại cho kẻ tung chiêu một nỗi đau đớn như ngàn kim đâm vào song vì thế diện chất cao tựa núi, cô ko cho phép mình than khóc. Chỉ cần cô kêu lên một tiếng, những uy lực cùng tà khí ngàn ngạt cô vừa tạo ra sẽ bay đi mất, kẻ thù cũng sẽ coi thường và khinh miệt cô

-Đáng ghét!_Tức tối, Hàn Tử Di thu hồi nắm tay dần tấy lên của mình, ko bỏ cuộc mà ra lực tấn công lần hai, nhắm thẳng vào cơ bụng trần trụi của kẻ thù mà thụi ko ngần ngại, ít ra ở đó phạm vi có thể oánh nhiều hơn khuôn mặt diện tích hạn hẹp kia, nếu có trật thì hẳn vẫn bị thương, vẫn đau đớn nhưng ko mấy nặng như vết tích trên người cô bây giờ

Ko hề mất cảnh giác sau khi phá vỡ được cú tấn công đầu, chàng trai họ Lăng nhanh chóng đảo đôi mắt tinh tường quan sát hành động tiếp theo của đối phương, khó khăn lắm mới đỡ được đợt thứ hai thì lại bị kẻ nham hiểm kia mượn gió bẻ măng, nhân lúc kẻ thù đang hoang mang lấy chân trực diện nả vào cơ bụng, làm anh chàng bất lực hứng đạn, chỉ biết ôm bụng nhăn mặt trước cơn đau ko phải tầm thường

-A..._Dựa hẳn người vào vách bể, Lăng Tử Thần rên lên một tiếng hèn nhất, thể hiện rõ trên khuôn mặt góc cạnh những đòn đau mà thân chủ nó phải chịu, nhưng cũng ko vì thế, vẻ đẹp quá phô trương ấy bị mất đi mà lại càng thêm nét bất cần đến chói lòa

Nhận ra kẻ thù đã mất hết sức lực để chống cự chỉ còn lại sự yếu đuối đến tột tàn, tệ hại của những kẻ thua cuộc, Hàn Tử Di mới chịu buông lỏng cánh tay ngọc ngà đang chế ngự ở cổ hắn, diễm nhiên rút về xoa mu bàn tay kia đang sưng lên, chút hối hận sẽ chẳng xuất hiện cho đến khi thân thể của ai kia dần dần chìm xuống đáy bể, cô mới thực sự phát hoảng, ý thức được hậu quả của những gì mình vừa gây ra.

Hít một hơi thật sâu rồi lặn xuống đáy bể, kéo con người đang bị lưỡi hái Tử Thần kề dao vào cổ kia lên ngoi lên mặt nước, sau một hồi loay hoay đến mệt, cô nàng họ Hàn mới lòi nổi cái hình hài nặng trĩu ấy lên sàn đá ẩm lạnh của phòng tắm. Khổ nỗi, người của hắn có lấy một mảnh vải che thân, làm cho người còn lại có diễm phúc được chiêm ngưỡng phải nhắm mắt nhắm mũi, mặt đỏ bừng bừng, đấu tranh lí trí mãi mới chịu chạy lẹ vào phòng vợ đại cái chặn mỏng phủ lên cho hắn, coi như làm phước giữ cho hắn cái trinh trắng mai này còn cưới vợ sinh con

-Ê_ Tắt nhẹ vào gò má nạn nhân, Hàn Tử Di lo lắng, nhìn cái mặt ngủ ngon ơ ko biết trời đất của hắn mà nghĩ đến viễn cảnh mình bị cùm ngời nhà đá bóc lịch mà cô lại ân hận khôn nguôi, mong muốn đẩy lùi lại thời gian, thay vì nhảy vào phòng tắm của hắn thà nằm ưỡn người trên giường còn hơn

-...

-Này!_Tắt mạnh thêm nữa, cô nàng họ Hàn bắt lực ấn mạnh vào vùng bụng của nạn nhân theo những gì được học, nhưng hầu như chẳng có tiến triển gì

-...

-Ế! Đừng chết mà_ Tái nhợt sắc mặt khi nạn nhân vẫn chưa có chuyển biến tốt, Hàn Tử Di đánh bạo thực hiện phương pháp cuối cùng, hô hấp nhân tạo. Cô hít một hơi lấp oxi đầy hai lá phổi, nhắm tít mắt miễn cưỡng đưa môi mình chạm vào môi kẻ thù, đẩy mạnh lớp ko khí mình thu từ cuống phổi trào lên truyền vào miệng của nạn nhân. Lòng

Lần 1 ko được, lần 2 cũng ko xong, cho đến khi con người ân hận kia thực sự biết tội lỗi sâu như biển của mình, nước mắt đã lưng tràn ứa ra thì lúc đó, cái tên đang ghét kia mới chịu cựa quậy, nhân lúc ân hận của mình đang hô hấp nhân tạo thì vẫn ngang nhiên dờ thói yêu râu xanh, đục nước béo cò, đưa bàn tay to khỏe chạm lên mái tóc ướt đầm của cô gái đang “hôn trộm” mình như muốn giữ chặt con mồi ở nguyên trạng thái cũ, dùng lực đẩy mạnh để tăng thêm sự nóng bỏng đồng thời ko ngần ngại hòa quện khôn môi của mình “hợp tác” rất mực ăn ý.

Giật nảy mình như bị ma hù, Hàn Tử Di đứng tim bất động, để mặc kẻ kia gồng người lên hoán đổi vị trí, đẩy cô xuống làm kẻ nằm dưới, bấy giờ, kẻ hôn là nạn nhân, kẻ bất động lại là ân nhân, tình cảnh y chang phim Hàn Quốc thứ thiệt.

Di chuyển bàn tay còn lại lên eo con mồi, đặt lên lớp da trắng nõn mát lạnh chung quanh, Lăng Tử Thần quyết ko dừng lại hành vi tiểu nhân của mình, đưa bờ môi hết đông đờ ở môi cô lại oanh tạc lên chiếc cổ cao gầy, cả thân thể dường như rơi vào dục vọng huyền hoặc vốn nằm tiềm ẩn sâu trong mỗi người đàn ông, khiến hắn nóng bừng lên, ham muốn ko hề dứt. Phải, chẳng ai có thể cưỡng lại một miếng thịt gà thơm ngon chín kĩ khi nó đã nằm trên miệng cả

Sau vài giây mặc kẻ kia muốn làm gì thì làm, Hàn Tử Di mới túm được 16 linh hồn già trẻ dạo chơi trên chín tầng mây về lại với cơ thể, xử lí hàng loạt tin báo nguy hiểm từ chiếc radar nhanh nhạy gửi về. Giận đùng đùng trước hành vi đồi bại của Lăng Tử Thần, cô nàng diễm phúc, dùng hết sức bình sinh còn lại chờ đợi thời cơ. Khi chiếc nút đầu tiên trên chiếc áo trắng khiêu gợi được mở ra cũng là lúc trò chơi kết thúc bằng chọi chân mãnh lực của kẻ phục tùng bên dưới, tặng hẳn cho kẻ chế ngự bên trên một chuyến du lịch cùng chiếc chặn mỏng rơi âm xuống bể nước ko thương tiếc rồi đẩy gót chạy như bay ra ngoài

Đóng rầm cánh cửa nguy hiểm, Hàn Tử Di thở hắt, cảm thấy cả cơ thể đang nóng dần lên một cách vô duyên hết sức, đến cả gò má, bờ môi cũng tự dừng lại ham muốn một cái gì đó ko nên. Trấn tĩnh lại, tự kiểm điểm bản thân, Hàn Tử Di cho chính mình một giải thích xác đáng trước những cảm xúc đang chế ngự: như Lăng Tử Thần đã từng nói, cô đang ở tuổi dậy thì, những thứ như ban nãy quả có cảm dễ ghê gớm, chẳng có gì phải lo lắng cả, bởi lần đầu được tiếp xúc “thân mật” với người khác phái, chuyện như vậy quá đổi bình thường.

-Chị đang làm gì ở đó thế?_Đưa đôi mắt vắn đờ cũng khuôn mặt ngà ngà say tra hỏi người chị của mình, Hàn Gia Minh ngồi xổm xuống đất, vật vờ, mọi cử động đều lóng ngóng như trẻ lên ba

-Này! Sặc mùi rượu!_Lại đỡ thăng em dậy, Hàn Tử Di bịt mũi, chúa ghét phải ngửi thấy cái mùi nồng buồn nôn ấy, nhanh nhẹn đỡ cậu em vào phòng.

Sau một hồi làm ôsin cởi giày cởi dép cho nó một cách chu đáo, cô nàng mới yên trí bước tiến ra phòng, định bụng làm nước giải rượu cho nó. Chợt cô dừng lại, ánh mắt từ bình thường đến sắc lẹm, quay phắt ra phía sau, căng mắt nhìn khẩu súng đang chìa vào trán mình

26. Chương 20- 21

Chương 20: Lời hứa xé lòng

-Em sẽ giết chị...

...nếu cần thiết!

-Chị phản ứng chậm quá_Nghếch đầu sang một bên, Hàn Gia Minh đưa đôi mắt ánh bạc cương nghị đậm sắc nhìn chị gái mình mĩa mai, tay vẫn ko cầm cán súng ko rời

-Em cũng rất sơ suất_Đặt nụ cười thận trọng đáp trả, Tử Di lơ mắt chiếu lên ngòi bút mạ vàng sáng lóa với đầu lưỡi nhọn cong vuốt đang chờ tấn công vùng bụng kẻ đánh lén trong lòng bàn tay mình, lắc đầu tiếc rẻ. Tỉ mỉ của cô và Hàn Gia Minh đúng là chẳng hề có tiến bộ thêm chút nào, cứ mỗi lần bày ra trò này, dường như cả hai đều có thể phản công lại đối phương một cách mau lẹ, xem ra việc học chung một thầy mấy cái vụ này chẳng đem lại hiệu quả chút nào

-Chán thật!_Xoay khẩu súng cho nó quay tròn, Hàn Gia Minh thôi ko mạnh động, tàn nhẫn quẳng trợ thủ của mình lên bàn rồi ngã người xuống mặt đệm êm ả, chăm chăm lên trần được dán chằng chịt mấy bức họa thiên sứ, vẻ nghi ngại_Thế mà cứ tưởng hơn chị rồi chứ, sau này em sẽ đổi thầy dạy

-Tùy em thôi, chị đi pha nước giải rượu cho_Bấm bút trả lại cho chủ nhân đang gỡ thói lười nhác của nó, Tử Di xoay người bước đi, thái độ cảnh giác vẫn chưa dứt khỏi, mà ko, phải nói là luôn luôn hiện hữu. Chỉ là cô ko hiểu, những lúc ở cạnh Lăng Tử Thần, cô lại chẳng thể phát huy được những gì mình đã biết được như bây giờ, tựa hồ bị đánh lạc hướng vậy.

-Em sẽ giết chị..._Cất lên với chất trầm ảm, Hàn Gia Minh nhìn người con gái đang bước đi, phũ phàng dập tắt mọi suy nghĩ trong cô, dù biết những điều mình vừa nói quả thực rất đáng sợ, nhưng ko hiểu sao, cậu lại muốn nói, như một lời cảnh báo trước khi hành động

Khựng lại vài giây, Tử Di lại quay đầu, nhìn thẳng em mình vẫn điềm nhiên như ko, cô bất chợt cảm thấy hài lòng, hạnh phúc nữa là đằng khác

-...nếu cần thiết!_Chấp nói cho câu nói dang dở, Hàn Gia Minh đưa mắt đối lại ánh nhìn của chị, khóe miệng cong lên một nụ cười ko rõ cảm xúc

-Được thôi_Nhặt miệng cảm nhận sự cay đắng trong lưỡi, Tử Di khoát lên mình nét mặt bình thường ngày, thâm tâm chẳng có gì là sự hãi_Nhưng chị ko phải là người dễ dàng chết thế đâu, nếu em có bản lĩnh, chị đây sẽ chơi đến cùng

-Vậy là em đã nói trước rồi nhé_Đưa tay che cái miệng rộng ngoác đang mở ra để ngáp, Hàn Gia Minh tự coi mình đã làm tròn bổn phận của một người em rồi quay lưng hướng mặt vào trong tường, để lắng thêm một câu hứa hẹn_Mai này, đừng có trách em bạc nghĩa

-Chị sẽ chờ đến ngày đó

Bước ra khỏi căn phòng đượm mùi rượu nồng, Tử Di khẽ thờ dài, phả hơi thở pha chút buồn ra bầu ko khí xung quanh. Cô đã từng nghĩ đến chuyện này, đã từng chuẩn bị ình một tâm lí riêng để đến lúc đó ko phải hối hận nhưng khi nó thực sự đến, được thẳng em song sinh luôn bắt mắt về thứ bậc trong gia đình tự mình thoát ra, cô lại ko thể ko thất vọng, nỗi buồn xâm chiếm vào từng thớ thịt nhưng ko hẳn chỉ có mình xúc cảm ấy, hòa lẫn trong đó, niềm vui và hạnh phúc cũng thật nhiều. Chẳng ai điên mà đi hài lòng về chuyện này cả, chỉ là, cô vui và hạnh phúc vì nó cũng có chút lương tâm, đã báo trước cho cô để cô còn chuẩn bị thể tiến thủ, cũng coi như nó ngầm ý ko muốn giết chết cô vậy, bởi lẽ, trước giờ, cô và nó luôn ngang nhau, cũng như lúc này, ko ai nhỉnh hơn ai cả

Thêm một ngày mới nữa tràn về bao trùm cả Hà Nội bằng một cơn mưa phùn nhẹ đặc trưng ột mùi thu dai dẳng, bầu ko khí ẩm chất buồn hầu như phủ lên mọi thứ, ko gian, thời gian và lẫn cả tâm trạng của con người cũng như sinh vật tá túc quanh đây.

Sau một chặng đường lắc qua lắc lại như nhảy múa cùng chiếc xe buýt với đồng người ngật ngật ở bên trong, Tử Di cuối cùng cũng đưa được thân thể này giờ phải uốn qua bên này, ** sang bên kia đến một thoát khỏi chiếc xe buýt ác mộng, chạy thật nhanh vào cánh cổng đang dần khép lại. Thật may mắn cho cô, hôm nay Lăng Tử Thần ko còn leo đèo đi theo như mọi ngày nữa, chẳng biết vì lí do lí trấu nào đó, nhưng cô cũng chẳng mấy quan tâm làm gì, bởi khi hần dám mở nút áo đầu tiên của thiếu nữ trong trắng như cô, hần đã tự lãnh ình một cái án để cô khinh thường suốt đời. Từ giờ chỉ cần nhìn thấy hần thôi là bụng cô lại sôi máu cồn cào lên muốn tróc da xẻo thịt hần, nên tốt hơn hết, đừng vẩy khăn đỏ trước mặt bò tốt.

-Tử Di!_Nhắc thấy bóng cô bạn thân thuộc, Đặng Chiêu Anh cười tươi rói, để mặc tên bên cạnh đang chìa hộp quà về phía mình, lơ đẹp rồi chạy đến chào đón như thể được gặp chủ tịch nước Việt Nam dân chủ cộng hòa ấy

-Hơ, chào!_Chút rùng mình vì sự đón tiếp nồng hậu trăm năm mới có một của cô bạn, Tử Di cười nhạt xã giao, bộ não siêu Việt đã đoán được ý định cô nàng sắp nói ra rồi

-Chuyện mình nhờ cậu..._E then nhìn cô bạn, Đặng Chiêu Anh bắt mắt dò ý...cậu quyết định chưa vậy?

-Ừm_Ngúc đầu khí thế, Tử Di ko do dự nói luôn chủ ý của mình, đây cũng là cách giúp cô thực hiện kế hoạch đặt khoảng cách với Lăng Tử Thần, vừa có thể trở về lại tổ quốc thân yêu tám chuyện với bọn bạn

-Cậu quyết định sao?

-Cậu để cặp sang chỗ mình đi, từ giờ cứ ngồi đó_Kéo Đặng Chiêu Anh lại gần mình hơn, Tử Di thì thầm nhắc nhở, nhất định ko thể để cô bạn xinh đẹp như hoa như ngọc này bị cái tên đáng ghét kia lừa tình lừa người_Cậu nên cẩn thận với tên đó, hần ko phải loại người tốt đẹp gì đâu

-Ukm, vậy mình đi nhé, cảm ơn cậu nhiều_Nhẹ hôn lên má Tử Di dứt lốt, Đặng Chiêu Anh hạnh phúc như mình được lên thiên đường, chạy như bay vào lớp bày biện chỗ ngồi mới để mặc người kia đứng như trời trồng nhìn theo, cũng phải, người ta bắt được vàng mà, còn mình cũng thoát được gọng kìm tên biến thái, cô nên vui mới phải

Rảo bước tiến vào lớp, Tử Di tâm trạng đang phấn khởi đột nhiên lắng lại, đột sóng khó hiểu ập đến tâm can khi bóng dáng u ám của con bạn thân Hạ Kỳ Như lướt qua như ma trời đội mồ bò dậy lướt qua người cô, ko nhanh ko chậm vào lớp. Mắt tròn mắt dẹt nhìn con bạn chưa đặt mộng xuống đã nằm nhào trên bàn, Tử Di lặng thinh một hồi tiêu hóa mới đến gần nó, đưa ánh mắt hồ nghi đảo một lượt lên bộ dạng thê thảm của nó rồi mới chịu thăm nom hỏi han:

-Người bị sao thế?

-Ko có gì?_Ngẩng đầu nhẹ nhìn người quan tâm mình rồi lại cụp mặt xuống bàn thiếu não, Hạ Kỳ Như đáp

-Người có chuyện gì ko vui phải ko? _Đẩy mặt Kì Như dậy, chĩa mắt nó nhìn thẳng vào mình, Tử Di tra khảo, ko hiểu nổi chuyện gì có thể làm cho người tràn trẻ nhựa sống như nó lại sầu thảm như thế, nếu lại liên quan đến ông anh Hạ Kì Thiên thì cô đành bó tay

-Ko thích nói _Ngang bướng hất tay bạn mình, Hạ Kì Như tiếp tục công cuộc tự kỉ, mắt thần thờ vô hồn

-Nói coi đi, lỡ ta giúp được người thì sao? _Bực bội vô đối, Tử Di đưa tay chống nạnh, mặt đánh lên câu bản

-Giúp nổi ko? _Như người chết đuối vớ được đuôi khỉ, Hạ Kì Như nhìn con bạn nghi ngờ

-Nói đi đã chứ

-Chuyện này liên quan đến em người đấy! _Cảnh báo, Hạ Kì Như soi mắt nhìn biểu hiện của Tử Di

-Cứ nói

-Thôi mệt! _Lại cụp mặt xuống bàn, Hạ Kì Như chọc điên con bạn mình, khiến nó điên tiếc bốc khói lên như núi lửa

-Người...dậy nói đi! _Kéo con bạn mình, lay nó thê thảm như lay cây hái quả, Tử Di dùng hết lực, hết lớn mặc cho bọn quỷ sứ đang dành ánh mắt ưu ái về phía mình

-Về thôi! _Xen lờ vào câu chuyện ko liên quan đến mình, Lăng Tử Thần rời chỗ một cách mau lẹ, đưa tay nắm chặt lấy khuỷu tay đang chống lên của con người tàn bạo trước mặt, lạnh băng ra chiếu chỉ

-Làm gì thế? _Quay người nhìn mặt tức tối, Tử Di hất tay Tử Thần ra, thực hiện công việc đang làm

-Đi thôi _Ko chịu bỏ cuộc, Lăng Tử Thần lôi Tử Di ra ngoài lớp, ánh mắt nuốt trọn những lời bàn tán của dân tình, khiến họ bị áp chế mà im lặng

Chương 21: Bài luận văn sắc sảo

Được vài chặng, bỗng có một đoàn người mặc áo vest đen

nhảy từ mấy chiếc máy bay đang phành phạch trên bầu trời P&P đu người xuống nhảy vào hành lang nơi cô đang đứng,

người ngợm ko khác gì mafia đứng chắn lối đi của cô,

tay người nào người nấy đều lăm le khẩu M76 chĩa thẳng nòng súng về phía cô.

Dã man lời kẻ dám chống lại lệnh mình trước dân tình 10C8 ra khỏi lớp học, chọn một địa điểm vắng người trên hành lang dài ngoằng, Lăng Tử Thần mới chịu buông cổ tay nhỏ nhắn đang bị mình bóp chặt đến nổi đỏ, đưa đôi mắt cơ hồ đen thẫm lại pha chút giận dữ nhìn con người đó lùi ra sau, đặt khoảng cách với mình một cách lộ liễu như tránh kẻ bệnh, khuôn mặt non choẹt tỏ rõ thái độ “ko tiếp”

-Sao cậu dám kéo tôi đến đây như 1 cái dẻ lau nhà ko hơn ko kém thế hả? Muốn chết sao? _Lắc lắc cổ tay ửng đỏ cho đỡ mỏi, Tử Di cương nghị mắng nhiếc, đôi mắt liên tục dè chừng ánh nhìn trơ trên của kẻ kia, chốc chốc lại ngheh mặt lơ đi, cao ngạo đến ớn

-Về chỗ đi! _Ngắn gọn và cực kì dễ hiểu, Lăng Tử Thần điềm nhiên ra lệnh, ko hề quan tâm biểu hiện chống đối rõ rệt của đối phương

-Được thôi! Về nhá _Vẫy tay tạm biệt như kẻ già tiễn người tóc xanh xuống mồ trước, Tử Di quay người, điệu đã hất mái tóc dài 1ngày chưa gội vào mặt người kia, cho hấn diễm phúc được người thấy hương thơm quyến rũ để biết thế nào là phái yếu rồi tiến vào lớp, miệng cười hí hửng ko ngớt

-Về đúng chỗ của cậu trước đây ấy _Túm lấy đám tóc bù xù quẹt vào mặt mình, Lăng Tử Thần nhẹ lời, níu giữ bước chân chủ nhân của nó, thẳng thừng dập tắt nụ cười đùa giả đang ươm

-Sao tôi phải về ngồi chỗ cũ chứ, từ giờ, tôi sẽ đổi chỗ với hoa khôi lớp ta, cho cậu một cơ hội tiếp cận rồi còn gì _Thụi một thụi ko kiêng nể vào ngực kẻ nắm tóc mình, Tử Di mĩa mai cười, mắt chớp chớp liên tục ngấm ý _Cảm ơn tôi đi chứ!

-Nói vậy là cậu quyết ko về chỗ _Chẳng hùa theo kẻ cười cợt kia, Lăng Tử Thần vẫn giữ thái độ cũ

-Ko về Phòng má làm mặt ma, Tử Di hét thè lưỡi rồi làm mũi lão Trư đùa dai, dường như ý định chọc kháy Tử Thần trong cô luôn chế ngự ko dứt

-Về chỗ, ngay cho tôi_Nói như ra lệnh, Tử Thần lấy quyển sổ đoàn đang nằm gọn trong tay đập cái bốp vào mặt người đối diện, vô tình làm lưỡi của người ta dính vào bìa đoàn đầy rẫy vi khuẩn rồi trơ mắt nhìn

-Cậu..._Rứt phăng quyển sổ đáng ghét, Tử Di diên tiếc mừng tượng khuôn mặt hoa nhường nguyệt thẹn hoàn mỹ của mình bị dẹt đi, mũi tẹt xuống mà đau lòng phần uất, liên tục thở hắt như bò tót xung trận...Nó bắn lẩm nghe chưa

-Về chỗ đi!_Lạnh băng y chang cái mặt mình, Tử Thần chẳng buồn để ý

-Ngoài câu đó ra cậu ko biết nói gì nữa hả? Tôi ko về đấy, cậu lấy quyền gì ra lệnh cho tôi

-Nếu tôi có quyền thì cậu tính sao hả?

-Ồ! Mà cũng phải, cậu là bí thư danh cao chức trọng, có quyền cũng đáng thôi_Tỏ vẻ ngạc nhiên hết sức, Tử Di mở to đôi mắt tròn đen lấy hết cỡ, miệng há rộng đồng thời lấy tay e lệ che đi, giọng điệu mỉa mai lẫn cảm phần vang lên cùng lúc_Xin lỗi nhé, mình ko biết bạn còn kiêm cả việc kiểm tra chỗ ngồi của từng người nữa cơ đấy, đúng là rất có tinh thần trách nhiệm

-Thôi đi!_Cắt ngang mạch diễn xuất đang lên đỉnh điểm trong cuồng hống của kẻ dám lấy mình làm trò đùa, Tử Thần mặt mũi đã sa sầm lại còn xám xịt hơn trước, coi bộ đã ko thể chịu đựng nổi trước sự bướng bỉnh quá đáng của đối phương

-Hay thế này nhé_Ko dứt ý đùa cợt, Tử Di ra chiều bí ẩn, chuyển động cơ miệng, cong môi lên ranh mãnh ko ngừng “liếc mắt đưa tình” với bí thư 10C8, tay bạo gan đập cái bốp rõ đau lên ngực hấn y chang hành động vô giáo dục của mấy bà già nom trai đẹp là nhỏ dãi ngoài chợ_Chỉ cần cậu bỏ cái hình phạt hôm qua đi, tôi sẽ ngoan ngoãn xách cặp trở về chỗ ngồi với cậu. Như vậy cậu cũng được lợi mà tôi cũng có lộc

-Cũng được đấy_Xoa cằm ngẫm ngợi trước lời đề nghị hợp lí của đối phương, Tử Thần gật nhẹ đầu ra chiều quy thuận, đưa môi ghe sát vành tai đang vểnh lên hơn tai voi của Tử Di, cười ma mãnh_Tiếc là, anh đây ko rảnh

Dứt lời bỏ đi một mạch ko thèm quay đầu nhìn lại, bí thư 10C8 trình trọng bước tiếp bước về khoảng ko ngợp nắng phía trước, bỏ lại con người mình đã “bắt cóc” đến một mình bơ vơ lẻ loi chốn hiu quạnh

-Ay...guuuuuuuuuuuuu!!!_Đắm ngực thỉnh thỉnh như tinh tinh trong vườn bách thú, Tử Di thở hắt, mắt hần lên từng mạch máu, hết nhìn sang bên này rồi đảo qua bên kia, chốc chốc lại đưa tay vò mớ tóc rối bù xù, nén nhin cơn giận đang sôi sục trong người_Được, được, sau này dù người có quỳ gối, hôn chân hoặc đem kiệu đến rước dừng hồng ta về chỗ nhá, cho người ở đó tâm sự với hoa khôi đến gãy răng mỗi miệng, liếc mắt đưa tình đến lé môi thôi...aaaaaaa

Bó cơ nắm chặt tay, Tử Di giậm mạnh chân xuống nền đá, hùng hổ trở về lớp, nhưng được vài bước thì bất chợt từ đâu bay đến một lon côca rỗng toéch ko biết vô tình hay cố ý đập mạnh vào đầu cô

-Gi thế?_Xoay người lại cùng cơn giận chưa nguôi, Tử Di hét lớn, mặt cau có nhăn lại

-Xin lỗi! Mình lỡ tay_Một cô nàng cất lên chất giọng nhẹ nhàng pha chút cời cợt, tay vờ vờ mớ tóc vàng sậm uốn thành lọn của mình

Cười nhạt 1 cái rồi tiếp tục về lớp, Tử Di đã sai khi nghĩ đó chỉ là vô ý, bởi lẽ, đằng sau cú lỡ tay ban nãy là một cú lỡ tay khác mạnh hơn trước

-Rốt cuộc mấy người muốn gì hả?_Khoanh tay nhìn 3 cô nàng điệu đà trong bộ đồng phục ban B trước mặt, Tử Di như chẳng thể nhận nhìn được nữa, ánh mắt khinh miệt thấy rõ.

-Ko có gì đâu_Vung vẩy tay ra hiệu, cô nàng đứng cạnh người ban nãy tiếp lời

-Tôi ko biết mấy người muốn làm gì, nhưng đừng chọc tức tôi lên, ko hay đâu_Buông lời cảnh cáo lần cuối, Tử Di đảo mắt một lượt ghi nhớ khuôn mặt của bọn họ rồi mới quay vào lớp, trong đầu sắp xếp lại những gì mình nhớ được, xác nhận gia thế, thân phận của bọn họ. Chuyện gì chứ chuyện “lục tìm người thân” này, cô rất có năng khiếu, vì từ nhỏ đến lớn, nó luôn là một trong những cách thức dạy con của Hàn phu nhân

“Nếu mình đoán ko lắm, người ở giữa ở giữa là Lý Nhã Linh, cô con gái rệu của Lý Thái Lâm khá nổi tiếng trong lĩnh vực xây dựng, 2 người 2 bên một là Nguyễn Minh Thy, cháu gái Nguyễn Minh Long-tổng giám đốc công ty khai thác khoáng sản, một người là Võ Khánh Đình, con gái thứ của Võ Khánh Nguyên cũng rất có tiếng trong giới bất động sản. Bọn họ đều có quan hệ mật thiết với Trịnh Gia, nếu vậy thì hành động ban nãy hoàn toàn có chủ ý, và người đứng sau cầm dây rối điều khiển ko ai khác là Trương Tịnh Nhu, xem ra cậu ta đang có kế hoạch chơi mình đây”_Mỉm cười mong chờ, Tử Di hít một hơi thật sâu rồi nhanh chân vào lớp trước khi hồi trống báo hiệu vào học cuối cùng vừa dứt

Gõ mạnh gót chân lên sàn đá hoa cương mát lạnh, ông thầy dạy Lí nghiêm nghị lướt qua lướt lại hầu khắp các dãy bàn, chăm chú quan sát từng động tác hết cặm cụi gặm bút đến vò đầu bứt tai của đám học trò tinh quái rồi dừng lại trước bàn Tử Di, dăm dăm nhìn vào mớ hình vẽ vờ lung tung trong cuốn vở nháp của cô, tỏ ý ko hài lòng

-Chỗ của em ở đây sao?_Ko hề đề cập đến những gì mình vừa thấy, ông thầy chuyển lệ sang đề tài mà cô cả đời ko muốn đụng đến

-Dạ?_Ngẩng đầu chườm khuôn mặt vô tội ngơ ngác như con gà con vừa lọt vỏ trứng nhìn ông thầy, Tử Di cắn môi

-Tôi hỏi chỗ của em ở đây sao?_Ông thầy nhắc lại đều đều, đôi mắt đen sâu như chọc vào nỗi đau của người bị hỏi cung, nghiêm đến ghê rợn, ép bầu ko khí xung quanh đã yên lặng lại còn ngọt ngọt hơn trước

-Chuyện này...

-Trí nhớ tôi vốn rất tốt đấy_Như cảnh cáo cô học trò, ông thầy nhắc nhở về niềm tự hào của mình

-Dạ ko ạ_Cúi đầu hối lỗi, Tử Di ra chiều oán hận phận mình đen đủi chỉ vì nhan sắc trời cho quá hảo hạng nên đi đâu cũng bị người khác bắt gặp, làm gì cũng bị bắt quả tang

-Vậy sao em lại ngồi đây?

-Thầy!_Đưa đôi mắt ngẩn lệ ngẩng cao đầu nhìn người đối diện, Tử Di buồn sầu kể nỗi oan khuất của mình, sắc mặt dần trắng bệch đi thấy rõ_Em có lí do ạ

-Là gì?_Chút động lòng cũng ko có, ông thầy tiếp tục tra khảo, chẳng để ý gì đến mớ bài tập khó nhằn mình vừa ra cho đám học trò nữa, chuyên tâm đi lo chuyện thiên hạ

-Phải...nói sao thầy?_Dè chừng nửa muốn nửa ko, cô nàng họ Hàn ấp úng, khe liếc sang bàn có bí thư danh cao trọng vọng đang an tọa

-Cứ nói

-Vây ạ..._Mừng thầm trong bụng, Tử Di đứng dậy, hướng mắt về Lăng Tử Thần rồi đặt lên mặt ông thầy, bắt đầu kể về quãng thời gian ngày xưa ngày xưa_Nói thật với thầy, ngày trước, khi em ngồi ở chỗ bí thư, cứ mỗi lần em nhập tâm giải một bài toán, một mạch điện nào đó là y xì, 5 phút sau, từ một nơi nào đó ko rõ nguồn cội, một làn hương cực kì khó chịu lại xông vào mũi em, nhổ phang hàng loạt sợi lông mũi rồi chạy xộc vào cơ quan cảm giác. Nếu nó bình thường như thương binh đi bộ, em còn cho qua nhưng nó...nó khiến bụng em cồn cào, gan em nổi lửa, tim em đập thành thạch như đánh trận, cơ hồ chẳng thể chuyên tâm được nữa. Lần này đến lần khác, cuối cùng em thấy bức mình, quyết tìm ra nguyên nhân xuất xứ của đồng hương phản cảm vô đạo đức kia và thật ko may, người sở hữu nó lại là bí thư 10C8 ạ.

-Rồi sao?_Khoanh tay để trước ngực, ông thầy căng tai lên

-Trần tĩnh mình lại, cố dặn lòng phải thông cảm cho bạn ấy..._Liếc nhìn bí thư 10C8 một cách thánh thiện, Tử Di cười đáp trả nụ “thích quá còn giả vờ” của ai kia rồi tiếp tục hành trình mình oan cho bản thân...nhưng sức cùng lực cạn thì biết làm sao thầy. Đêm qua em đã trằn trọc suy nghĩ, uống biết bao tách cafe để có thể tỉnh táo đưa ra quyết định sáng suốt ỉnh và đến gặp bạn Chiêu Anh, đề nghị bạn ấy làm ơn làm phúc gánh trọng trách nặng như chì ỉnh rồi từ giã chỗ ngồi thân yêu chuyển sang đây ạ. Lí do chỉ ngắn gọn như thế thôi thầy ạ

-Ồ!_Bọn quý sức 10C8 sau khi nghe bài diễn văn đã đồng loạt hướng ánh mắt ưu ái về bí thư của mình, ồ lên một tiếng rồi vác dưa lê ra chợ buôn bán nồng nhiệt. Còn Tử Thần-nạn nhân vô tội trong câu chuyện-thì lại khác, vẫn im lặng như thường, chỉ đặt lên mình một nụ cười hài lòng

-Vậy à?_Xoa chiếc cằm mộc đơn độc một cọng râu vô duyên, ông thầy đưa nhãn thần nhìn bí thư 10C8 rồi lại nhìn cô trò nhỏ lẻo mép đang cười tươi roi rói trước mặt, mắt ánh lên ý cười_sao em ko nói với thầy chủ nhiệm mà lại tự ý đổi chỗ

-Em ko gặp được thầy nên chưa nói được ạ!_Vò đầu xảo biện, Tử Di cắn môi, chốc chốc lại nhìn trộm ông thầy đoán xét phản ứng

-Thế thì giờ em hãy về lại chỗ đi, khi nào thầy chủ nhiệm đồng ý mới được đổi, nghe rõ chưa

-Vâng_Chán nản đáp trả, Tử Di ngồi bệt xuống ghế, sửa soạn lại sách vở rồi trở về ngôi nhà thân yên bằng bộ mặt ko phục, lừm nguýt kẻ ngồi cạnh liên hồi ko thôi.

Rảo bước cầm đồng hồ to dùng đặt lên bàn thầy dạy Lý của mình, Tử Di nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ được rao, chơi vận tốc cực đại chạy đến canteen nạp điện. Được vài chặng, bỗng có một đoàn người mặc áo vest đen nhảy từ mấy chiếc máy bay đang phành phạch trên bầu trời P&P đu người xuống nhảy vào hành lang nơi cô đang đứng, người ngợm ko khác gì mafia đứng chắn lối đi của cô, tay người nào người nấy đều lăm le khẩu M76 chìa thẳng nồng súng về phía cô.

Hoảng loạn, Tử Di quay người định chạy lại theo lối cũ nhưng lại bị đám người còn lại phong tỏa, cơ hồ mọi con đường đều bị chắn lối

-Cô Hàn, mời đi theo chúng tôi_Một người đàn ông hung tợn lên tiếng, khuôn mặt nghiêm túc đến khó ngờ

27. Chương 22-23

Chương 22: Vụ bắt cóc đáng ngờ

-Mẹ à, Tử Di đang ở đây...với con

-3...2...1_Nở nụ cười nhẹ mẫn nguyện nhìn 3 chiếc kim đồng hồ chồng lên nhau thành một đường thẳng tắp trên mặt đồng hồ đeo tay, chàng trai nọ gấp cuốn sách đang đọc dở, đứng dậy rời khỏi chiếc ghế sofa màu cafe trong một cửa hàng nào đó, nhanh chân tiến đến chiếc xe đen bóng đang đợi mình ở bên ngoài. Ngẩng đầu nhìn bầu trời ko một gợn mây, chàng trai nọ lại mỉm cười lần nữa, ánh mắt đen sâu toát lên niềm hi vọng, sự chờ đợi lạ kì. Chần chừ vài giây, chàng trai mới bước lên xe, hòa mình vào dòng xe cộ tấp nập của thành phố Seul hoa lệ...

Trong khi ấy, ở một nơi nào đó trên Trái Đất vẫn quay tròn, quay tròn này, có một người người con gái đang lững lơ như Tazan phiêu bản nữ giữa ko trung lộng gió cùng bộ đồng phục gò bó của P&P, mặt tái mét ko còn một giọt máu.

Chật vật mãi mới đặt chân lên được sàn máy bay, Tử Di choáng váng ngồi phục xuống chiếc ghế bên cạnh, đưa ánh mắt kính hãi nhìn chiếc thang dây dài ngoằng phía dưới, ko thể tin nổi mình vừa toát mồ hôi, chảy nước mắt rùng rùng trèo lên nó vừa cực khổ túm cái váy ngắn cũn trước làn gió tung hoành như bão này, lòng tạ ơn chúa vì đã thương tình che chở cho cô, ko để cô bị rơi phịch xuống đất từ độ cao phát choáng kinh dị này, thể thể cũng được toàn vẹn.

-Cô Hàn, hãy đeo cái này vào_Đưa cho người mình được lệnh áp tải đi một đôi tai nghe, người đàn ông được xem là thủ lĩnh của đám “du côn” thân hình bệ vệ, tay bắt li thân với khẩu M76 chết người lên tiếng.

-Mấy người là ai thế?_Nhận thấy đối phương ko có vẻ gì đáng sợ như mình nghĩ, Tử Di bạo gan điều tra thân thể, ngoan ngoãn đeo tai nghe vào rồi liếc nhìn những chiếc máy bay khác đang lượn lơ ở phía sau

-Xin lỗi cô, cậu chủ chúng tôi đã dặn sẽ ko nói bất kì điều gì với cô cho tới khi đến nơi an toàn, do vậy..._Bưng một đồng thức ăn vặt nằm gọn lộn trong một hộp giấy khá to đưa cho người ngồi cạnh, người đàn ông tiếp lời...trong lúc chờ đợi, cô có thể ăn những gì cô muốn

-Sao tôi có thể ăn khi chẳng hay biết gì về nguồn gốc của mấy thứ này chứ?_Nhấn mặt hồ nghi, Tử Di lẳng bầm, thoáng chút do dự nhìn đồng thức ăn “khiêu gọi” bên trong ko biết nên ăn hay ko nên, nuốt nước bọt ừng ực. Chỉ cần cô sơ suất tin tưởng mà thò tay xử một em trong đám này, thể nào quãng đời sau này cũng phiêu như gió cho coi. Dạo này tệ nạn buôn bán thiếu nữ sắc xuân ngồi ngời ngời như cô nhiều vô kể, ko có gì là ko thể xảy ra cả.

-Cô cứ yên tâm, chúng hoàn toàn “trong sạch”, nếu cô ko ăn có thể để đấy, chút đói anh em tôi sẽ xử lí_Vẫn giữ khư khư ko rời khẩu súng khủng bố, người đàn ông đáp lời lần cuối rồi chú tâm quan sát quang cảnh bên ngoài qua chiếc laptop nằm ngay ngắn trên đùi mình, mặc cho trời âm u mịt mù vẫn ko chịu cởi bỏ chiếc kính râm đen thui, cứ như thể muốn nguy tạo ình một hình hài đáng sợ, dù thân chủ nó có ngủ gục hay chảy nước mắt vẫn giữ được vẻ bề vệ nghiêm trang để đe dọa người khác vậy.

Dẫu môi nhìn người đàn ông, Tử Di chán nản tựa người vào thành ghế, quyết định ko nghĩ ngợi gì nữa ệt óc, trong lúc chờ đợi đến cái nơi cô ko hề biết ấy, tốt nhất nên lấp đầy khoang bụng rồi đánh một giấc thì tốt hơn.

Tại phi trường ngút ngàn gió ở Seoul, giữa bầu trời sầm tối theo thời gian, 3 chiếc máy bay sau một thời gian lướt qua biết bao nhiêu đỉnh núi chót vót hay mặt biển mênh mông cuối cùng cũng hạ cánh, thối tung mọi thứ xung quanh nó bay đi thật xa.

Nhảy xuống một cách hùng dũng từ buồng máy bay, 1 đoàn người nom hung tợn trong bộ vest đen cùng chiếc kính râm to sụ, tay nắm chặt khẩu M76 xếp thành một hàng dài, chờ đợi sự xuất hiện của vị chủ nhân đáng kính

Sải bước dài tiến tới đám tôi tớ của mình, 1 chàng trai ngạo nghễ trong chiếc áo sơ mi trắng dài ko sơvin để lửng hai chiếc nút chưa gài ở phí trên cùng chiếc quần Jean bụi mải nhìn chăm chăm vào chiếc máy bay ở phía xa rồi dừng lại, để những người kia hành lễ

-Đâu rồi?_Khô khốc ra lệnh, chân mày chàng trai khê nhướn lên khi ko thấy bóng hình của người cần tìm

-Vâng_Ngẩng đầu lên dè chừng, người đàn ông hơi chút lo lắng trước thái độ có vẻ ko được tốt của chủ nhân, thái độ nghiêm nghị ban nãy cũng dần tan biến mà thay vào đó là sự ngập ngừng, e dè lẫn kinh hãi_Tôi thành thật xin lỗi vì đã ko thể giữ cô gái đó...

-Gi?_Ko để cho kẻ tôi tớ kịp nói hết câu, chàng trai hỏi như hét, ánh mắt cật lực thoáng lo lắng phóng về phía xa, toan tiến đến chiếc máy bay vẫn chưa dừng quạt quay

-Cậu chủ!_Thấy có biến xấu, người đàn ông chạy theo chủ nhân ngăn cản, thật sự ko hiểu tại sao lại có phản ứng dữ dội như thế_Tôi vẫn chưa nói hết...

-Còn gì nữa?_Đằng đằng sát khí chiếu tướng lên kẻ dám cản đường mình, chàng trai dừng bước, dồn hết sức mạnh vào nắm tay đã vo thành cục

-À...tôi xin lỗi vì đã ko thể giữ cô gái đó tỉnh táo để gặp ngài, tại thấy cô ấy ngủ ngon quá nên tôi ko đành lòng đánh thức cô ấy dậy, xin ngài xá tội_Gập người tạo 1 góc 90 độ chuẩn ko cần chỉnh, chỉnh là sai bét, người đàn ông nửa câu xin lỗi, nửa câu đòi xá tội, bộ dạng y thể một con chuột lỗ sa chân vào cái bẫy của chủ nhà vậy

-Thế ư? Đang ở đâu?_Làm dịu ánh mắt dữ dội, chàng trai dần cơ mặt, giọng nói giờ có chút trầm ấm

-Có ở trên máy bay, thưa ngài

Ngay khi nghe câu trả lời của kẻ bề tôi, chàng trai nhanh chân tiến lại gần chiếc máy bay-nơi kẻ là nguyên nhân của câu chuyện ko mấy dễ thở ban nãy đang thỏa sức chìm trong cơn mộng. Lặng người một lát nhìn cô gái mình “bắt cóc” từ Việt Nam đem đến đây, chàng trai nhếch môi cười dịu dàng, đưa tay bế lấy thân

hình kia một cách cẩn thận, tránh đánh động làm cô thức giấc rồi quay trở lại chiếc ô tô ban nãy mình vừa ngồi, thoát khỏi phi trường đen kịt và lạnh lẽo...

Rẽ lỗi đến một khách sạn sang trọng bởi vẻ hiện đại của nó, chàng trai nọ tiếp tục cẩn thận bế cô nàng hóm ngĩnh bước từng bước lên căn phòng mình đã đặt sẵn trong ánh nhìn đa chiều từ những người đi ra đi vào lẫn nhân viên của khách sạn, khuôn mặt điển trai vẫn giữ nguyên nét băng giá thường ngày và đôi mắt có thể áp bất kì ai.

Đặt nhẹ cô gái lên chiếc đệm êm ấm, chàng trai vò đầu chiếu tướng đám tôi tớ nãy giờ vẫn rầm rập đi theo mình, tay chỉ vào cô gái kia, lạnh lùng tra khảo người đàn ông tội lỗi:

-Ông có cho cô ấy uống thứ gì ko mà ngủ say như chết vậy

-Ko, thưa ngài__Ra chiều oan ức, người đàn ông thiếu não ưu ái liếc nhìn người bị mình bắt cóc, lòng chảy ko ra nước mắt__Cô ấy ăn xong đồng thức ăn vặt rồi lăn ra ngủ, ko tin, ngài có thể hỏi anh em còn lại sẽ rõ

-Thôi được rồi, mấy người ra ngoài đi__Vẫy tay ra hiệu, chàng trai ngồi thụp xuống giường, nghĩ ngợi gì đó rồi quyết định lấy điện thoại của mình ra, bấm bấm điều luyện

Áp điện thoại lên tai chờ dòng chuông đổ hồi sống động của số điện thoại mình đang gọi, chàng trai đứng ngồi ko yên, đi đi lại lại

-Alô, Tử Thần à?__Tiếng người bên kia trả lời trong trẻo phát ra

-Mẹ à, Tử Di đang ở đây...với con

Chương 23: Bản chất của hình phạt

-Hình phạt?__Nắm chặt tay chế ngự sự quấy động kì lạ của cơ thể,

Tử Di nhắc lại 2 từ chủ chốt trong câu nói của người kia,

lòng chìm chìm trong hoảng sợ trước hành động vốn dĩ cô đã quá quen

-Tử Thần...__Nắm chặt chiếc điện thoại sau khi nghe câu đối thoại của người bên kia, Hàn phu nhân thoáng sững người, cơn tức giận phun lên ầm ầm như nhan thạch núi lửa, vỡ lở ra ngoài hẳn lên trên từng nét mặt của bà

-Lại chuyện gì nữa à?__Đưa mắt rời khỏi chiếc laptop nãy giờ mình chăm chú vào, Hàn lão gia nhếch môi nửa cười nửa ko nhìn khuôn mặt diễm lệ đang đỏ lên như cà chua lúc chín mọng, phần nào đoán biết được người vừa nói chuyện đã thông báo điều gì đó ko nên

-Nó...nó dám đem Tử Di của em sang Seul rồi mới điện xin phép__Gần lên từng chữ, Hàn phu nhân quắc mắt nhìn bộ dạng ko mấy lo lắng gì cho đứa con gái bé bỏng của chồng mình, cơ hồ muốn ném luôn chiếc điện thoại vào mặt ổng xả giận

-Tưởng chuyện gì to tát lắm, em phản ứng hơi quá rồi đấy__Ngáp dài thể hiện mình đang rất buồn ngủ, Hàn lão gia cười nhạt, thái độ vô lo vô nghĩ càng khiến cho con người kia tức điên hơn

-Gì chứ? Anh ko sợ 2 đứa nó ở một mình rồi xảy ra chuyện đáng tiếc sao?__Bức xúc, đầu óc bầy bạ của Hàn phu nhân lại hoạt động công suất lớn, mừng tượng ngay cái cảnh con mình bụng mang dạ chửa khóc hết nước mắt khi gặp mình mà đau lòng, còn bà thì phải đóng vai một bà mẹ khổn khổ với đứa con ăn cơm trước keng, đi đâu cũng phải bịt mắt bịt mũi đến bức bối để tránh điều tiếng dị nghị của hàng xóm

-Đã sao nào, lúc trước anh với em chả ở với nhau đấy thôi, có xảy ra chuyện gì đâu__Lắc đầu bó tay trước người vợ độc nhất vô nhị, Hàn lão gia kể khổ, đánh một loạt chữ gì đó vào chiếc laptop.

-Anh đừng so sánh chuyện chúng ta với chúng nó, nói chung, hôm nay em sẽ bay sang Seul__Cương quyết với chủ ý của mình, Hàn phu nhân nhanh chóng vọt lẹ đến tủ quần áo sắp xếp đồ đạc trước khi vượt biển quay về

-Đừng đùa nữa, em sang đó thì được gì?__Vò đầu bất lực, Hàn lão gia đưa mắt nhìn theo từng hành động liếng thoảng và dứt khoát của vợ, lòng lại nhớ đến quãng thời gian bất trị của bà trước kia, lúc còn ở P&P. Ko ngờ, khi cái thời thiếu niên bông bột trôi qua, cả hai đã bước sang tuổi của những người làm cha người

làm mẹ, cái viễn cảnh đau đầu nhưng hạnh phúc trước đây lại có thể được tái hiện thêm lần nữa, điều đó, vô thức làm tăng thêm tình yêu của ông dành cho người đàn bà vẫn mãi mang trong mình tính cách con nít hay dở chứng ấy. Có lẽ đó chính là lí do vì sao, ông đã mê mết bà kể cả khi bà đang nấu mình trong vỏ bọc của một người con gái khác-người mà ông ghét cay ghét đắng

-Ít ra em cũng có thể giám sát được bọn chúng, mà anh cũng đừng quan tâm nữa, cứ ở đây làm đồng việc của anh ấy_Giận dữ chồng, Hàn phu nhân càng giữ nguyên ý định của mình, chân sải dài gấp gấp cùng chiếc va li đã nạp đầy đồ ở bên trong tiến ra cửa

-Đứng lại!_Cất tiếng bằng chất giọng lạnh băng chỉ dành cho đối tác hoặc kẻ dưới, Hàn lão gia rời khỏi tấm đệm ấm áp, xỏ chân vào dép rồi vòng tay đặt quanh ngực, điệu bộ trịch thượng ngạo nghễ nhìn người đàn bà của mình đã dừng hẳn bước

-Em sẽ đi_Quay đầu lại chỉ để ném sự cố chấp vào mặt chồng, Hàn phu nhân đưa tay vặn nắm cửa

-Em dám cái lệnh anh sao?

-Trong luật hôn nhân, vợ chồng đều bình đẳng nên ko có chuyện em cãi lệnh anh hay anh cãi lệnh em đâu_Dùng lí lẽ và luật pháp vốn dĩ vô hiệu đối với người đàn ông ngang ngược như chồng mình để đối thoại, Hàn phu nhân nở nụ cười có thể giết chết hàng trăm người đàn ông nhằm mê hoặc chồng, ánh mắt si dại nửa thực nửa ảo đầy mời gọi

-Rất tốt_Mỉm cười tà ác đáp lại, Hàn lão gia mở điện thoại, ra lệnh với người đang cầm máy ở bên kia_Huy động tất cả mọi người, chặn hết lối ra vào trong biệt thự, ko được để cho phu nhân rời khỏi đây nửa bước

-Anh..._Nắm chặt tay thành nắm, Hàn phu nhân tức tối trước hành động phản bác của chồng, một hồi mới lấy lại bình tĩnh, thích thì chiều_Xem ra em cũng phải làm gì đó rồi

Búng tay cái tách ra hiệu cho đám người Ninja đang nấu mình xuất hiện, Hàn phu nhân khoái chí nhìn đám người xếp thành một hàng dài sau lưng mình, tay cầm chắc vũ khí chực chờ tàn sát một kẻ nào đó khi chủ nhân ra hiệu

-Đúng vậy, đã đến thời điểm cần phải xem xem giữa thế lực của Hàn Gia của anh và dòng họ Kuroyuki của em, bên nào mạnh hơn rồi_Lấp đạn vào khẩu súng bằng đồng trong tay, Hàn lão gia ko nhân nhượng chia thắng về vợ, đe dọa_Hãy chạy đi, khi có thể, em yêu

-Anh yêu, anh cũng nên làm thế_Rút 2 thanh kiếm Ninja từ kẻ tội tở, Hàn phu nhân đáp trả bằng thế võ đặc trưng chỉ có Ninja nhật mới có, thách thức

Họ hứa hẹn một buổi tối đầy chết chóc và ướm mùi máu tanh cho căn biệt thự vốn yên tĩnh đến quái dị này. Trong lúc đó, chúng ta hãy phiêu du đến thành phố Seoul ngập ánh đèn điện, để chiêm ngưỡng cảnh vui thú của 2 người-nguyên nhân gây đổ máu cho biệt thự Hàn Gia tại NewYork

Dụi mắt khỏi giấc ngủ suốt 1 tiếng lặn, Tử Di thói quen khó bỏ, mắt nhắm mắt mở trèo xuống giường rồi xông thẳng vào phòng tắm rửa mặt cho tỉnh.

-Dậy rồi hả?_Tử Thần chống đầu ngả người trên chiếc ghế sofa bên cạnh, dù mệt nhưng vẫn cố mở mắt quan sát người bị mình bắt cóc

-Ừm, dậy rồi_Đưa tay che cái miệng đang rộng ngoác vì ngáp, Tử Di chẳng buồn để ý đến chủ nhân của giọng nói vừa vang lên là ai, vẫn thẳng hướng vào phòng tắm mà đi

Sau khi vào phòng tắm được vài giây, cô nàng trở ra với vận tốc tên lửa, trở mắt thộn mắt nhìn kẻ đang ngồi tỉnh bơ ở đằng xa, tay chỉ thẳng về phía hần mà hét to tra khảo

-Cậu làm gì ở phòng tôi thế hả?

-Đây đâu phải phòng cậu_Vờ ngó nghiêng xung quanh một lượt, Tử Thần thần nhiên đáp, ánh mắt tỏ rõ sự hài lòng đến lộ liễu

-Gì chứ?_Theo phản xạ, Tử Di cũng ngó nghiêng xung quanh, thăm thú mọi cảnh vật, xác nhận câu nói như sấm bên tai của oan gia rồi rùng mình, đầu óc mới nhớ ra 12 giờ trưa hôm nay mình đã bị một toán người mặt áo vest đen hung tợn bắt cóc, bay thẳng một mạch ko biết trời biết đất

-Nhớ ra rồi à?_Rời khỏi chiếc ghế ấm nóng vì ám nhiệt từ người mình, Tử Thần vươn vai cử động các khớp đã tê mỏi, mắt vẫn chung thủy chiếu tướng lên một người duy nhất

-Ra...cậu bắt cóc tôi?_Hỏi một câu hỏi dù biết mình đã nắm gọn câu trả lời trong lòng bàn tay, Tử Di hồ nghi, trong chờ rằng kẻ mình ghét sẽ thốt ra từ “ko” dứt khoát, để cô có thể vịn vào việc hấn đã cứu mình mà an ủi bản thân, hi vọng con đường trở về nhà sớm nhất

-Đúng vậy_Ko bao biện, ko chần chừ, ko làm theo những gì lòng Tử Di mong muốn, Tử Thần nói một cách ngắn gọn, tiếp tục đưa ánh mắt đầy áp chế rọi thẳng vào người cô

-Sao cậu dám hỏi?

-Chẳng nhẽ cậu quên lời cá cược với tôi hôm qua rồi sao?_Rút ngắn khoảng cách với kẻ đang nhìn mình đầy khinh bỉ, Tử Thần đưa tay vân vê mái tóc đang xoa dài trên vai cô, nhẹ nhàng trong từng câu từng chữ

-Tất nhiên là ko quên_Chẳng hề tránh né như thường ngày vẫn làm, Tử Di thẳng thừng nhìn vào mắt Tử Thần, chút sợ hãi ban đầu tựa hồ bay mất, thay vào đó là sự cố chấp muốn đối diện. Phải, đáng nhẽ cô nên thực hiện việc này từ sớm, có lẽ người đối diện cô sẽ vì thế mà ko coi thường và bắt cóc cô như bây giờ, cô phải cho hấn biết thế nào là sự chịu đựng vượt giới hạn. Ai bảo hấn dám dọa cô sợ chết khiếp đến lịm đi bằng dân giang hồ

-Vậy thì ko có gì phải hỏi nữa, tôi chỉ bắt cậu đến đây để thực hiện hình phạt của kẻ thua cuộc mà thôi_Cười khẩy, Tử Thần bất ngờ đưa tay ôm lấy cô gái trước mặt, đầu cúi thấp để bờ môi thắm đỏ có thể chạm nhẹ vào vành tai nóng bừng

-Hình phạt?_Nắm chặt tay chế ngự sự quấy động kì lạ của cơ thể, Tử Di nhắc lại 2 từ chủ chốt trong câu nói của người kia, lòng chìm chìm trong hoảng sợ trước hành động vốn dĩ cô đã quá quen

-Làm nô lệ cho tôi..._Mở môi đưa hàm răng cắn vào vành tai kẻ đang run rẩy trong vòng tay mình, Tử Thần thì thầm, phả hơi thở lạnh đến thấu xương chèn ép...suốt đời

28. Chương 24-25

Chương 24: Lời đe dọa của ma vương

-Vậy...chúng ta sẽ nhờ đến họ để xử lí việc này_Đưa chiếc đĩa lên cao,

Tử Thần lạnh lùng ra phát quyết cứ như thể mọi thứ đã nằm rõ

-Nô lệ?_Nhắc lại bằng 1 câu hỏi, Tử Di mặt mũi đen sẫm lại, ko còn run lên bần bật một cách hèn nhát như lúc này mà chỉ đứng lặng, cơ hồ rơi vào trạng thái đông băng

-Đúng vậy, đó là...hình phạt dành cho cậu_Từ từ đưa 1 cánh tay lên ngực ở cổ Tử Di, đặt đầu ngón tay thanh mảnh lướt trên làn da trắng mịn đằng sau gáy, Tử Thần siết chặt hơn nữa vòng tay ở eo, ngang nhiên để chiếc cằm nhọn tựa hấn lên vai cô tình tứ

-Suốt đời?_Cúi mặt xuống thấp hơn nữa, Tử Di chưa dứt khỏi cơn chết não, mớ bong bong trong đầu giờ đây chỉ toàn là câu hỏi, đôi môi mọng nước vô ý chạm vào cánh tay của kẻ đang trối buộc mình

-Trừ phi cậu chết_Ngẫm ngời, Tử Thần đưa ra một ngoại lệ cho đối phương tham khảo, nhưng đó lại là một ngõ cụt

-Ra vậy?_Nhẹ đặt những chiếc móng nhọn hoắt lên làn da cánh tay đang “ngồi thiền” ở eo mình, Tử Di gật đầu đánh giá, môi khẽ khàng nhích lên một chút

-Cậu nên ngoan ngoãn thực hiện là tốt nhất đấy_Thốt một câu nhắc nhở đầy thiện ý, Tử Thần thoáng hài lòng khi kẻ trong tay mình vẫn chưa thực hiện phản ứng nào tái chiều, song chút dè chừng, cảnh giác thông thường vẫn ko bị rũ bỏ hoàn toàn

-Cảm ơn!_Dứt lời, Tử Di nhanh chóng há miệng thật to, ko do dự suy xét trên cánh tay ở cổ mình có bao nhiêu loại vi khuẩn mà cắn lấy, ngấu nghiến như con hổ đói vô tình vớ được mồi ngon đồng thời đưa những chiếc móng đã chọc chờ sẵn ở bên dưới cào mạnh vào vật thể ở eo, khiến kẻ thù của cô phải thu hồi mọi hành động khiếm nhã, tránh cô như tránh tà

-Làm gì thế?_Nhìn đầu răng và những vết bấu nổi lên trên 2 cánh tay thảm thương của mình như tranh điêu khắc sống động, Tử Thần thương xót, bất lực làm mặt khổ.

-Rành rành trước mặt rồi còn hỏi hử?_Xoa xoa khuôn miệng bị trọng thương vì dùng lực quá mạnh hay nói đúng hơn là thịt của Tử Thần quá dai, Tử Di hất hàm, mắt liếc xéo nạn nhân một cách tàn nhẫn, đến sự ăn năn cũng chẳng có lấy

-Cậu là con người hay con vật mà hành xử thiếu văn hóa thế?_Cười đau khổ như người cha sầu đời trước đứa con gái bất hiếu, Tử Thần tựa người vào chiếc bàn bên cạnh, tay day thái dương

-Vì có kẻ xử sự như cầm thú nên tôi mới phải tương kế tựu kế_Chau môi tỏ vẻ oan ức, Tử Di làm mặt buồn, khẩu phật tâm xà

-Tốt!_Nắm chặt bàn tay chỉ đưa con trở lên làm hiệu, Tử Thần bật cười thích thú, ánh mắt hài lòng luôn ngự trị trên người Tử Di vẫn ko hề suy giảm, ngược lại còn mãnh liệt hơn trước

-Quá khen!_Vênh mặt lên trần nhà kiêu hãnh, Tử Di đưa chân đặt lên chiếc ghế con trước mặt, tay vòng lại đặt trước ngực ra chiều trịch thượng, câu nói đằng sau tràn đầy mùi nghiêm túc_Tôi sẽ ko làm nô lệ suốt đời cho cậu đâu

-Cậu muốn nuốt lời?_Vẽ lên mặt mình một bóng tối u uất, Tử Thần nghiêm nghị trước câu nói của tên nô lệ hờ

-Ko phải tôi nuốt lời, mà là hình phạt của cậu trái quy định_Ko sợ bị tấn công tiếp, Tử Di gian mãnh chườm khuôn mặt thách thức tiến đến gần Tử Thần, cũng dựa hẳn người vào thành bàn rồi ngược nhìn hấn bằng đôi mắt tròn to đen láy, môi đã cong lên, ý cười lộ liễu

-Trái quy định?_Đưa mắt nhìn từng động tác có hàm ý mời gọi của Tử Di, Tử Thần dù đã đoán được nguyên nhân tại sao cô lại có thể tự tin nói như thế nhưng vẫn cố tình tỏ vẻ ngu ngơ ko hiểu gì mà thắc mắc

-Hình phạt của cậu chỉ có một, trong khi cậu lại đưa ra 2 điều kiện cho tôi, một là “làm nô lệ”, hai là “suốt đời”, cậu đừng ma mãnh thế chứ, tôi chỉ hứa một, ko hứa hai, nay cậu đưa ra 2 chẳng phải trái với quy định cá cược của chúng ta sao?_Vô duyên đưa tay mân mê chiếc nút thứ 3 trên áo Tử Thần, Tử Di chuyển động cơ môi rất đẹp, ánh mắt cố tình muốn lôi kéo người khác si dại mình. Tất cả đều chỉ là vì muốn mình thắng trong cuộc thương lượng này, với cô mà nói, bỏ chút công chút sức khai thác vẻ đẹp mỹ miều ông trời đã ban cho cô để hoàn thành mục đích của mình cũng chẳng mất mát gì_Tiếc quá, tôi ko có phúc được làm nô lệ cho cậu rồi

-Cậu tiếc thế sao?_Đáp trả hành động lôi kéo tận tình của đối phương, Tử Thần cũng ko điên gì mà ko vào hùa theo, tay nâng nhẹ cằm Tử Di trong khi khuôn mặt mình đã cúi xuống thật gần

-Rất tiếc là đằng khác, xem ra cậu phải nghĩ hình phạt khác rồi_Theo ý người ngẩng đầu lên cao, Tử Di được đà thắng lớn tiếp tục trò đùa của mình, đôi gò má phớt hồng cũng đỏ dần lên minh hoạt rất thiết thực

-Ko cần đâu, vì nó vốn dĩ ko trái quy định cá cược_Người ta đã mời rượu chả nhẽ mình ko uống, Tử Thần ko câu nệ tiểu tiết mà làm ngay việc mình cần làm, đầu tiên để đảm bảo nhuệ khí của quân ta, hấn hôn nhẹ lên má cô rồi sau đó mới tiến đánh bờ môi vì lẽ đường cô nàng đổi ý, hấn còn có thể tránh, chớ khi đã môi kề môi thì cơn nồng áp chế hấn khó mà thoát khỏi

-Là sao?_Giật giật khóe mắt, Tử Di dừng hẳn mọi tiến trình dụ dỗ kẻ địch, chú tâm vào những gì hấn vừa nói

-Chẳng nhẽ cậu ko nhớ rằng trước đây còn nợ tôi một điều kiện trong cuộc chiến huyết thư sao? Thêm hình phạt lần này chẳng hóa là 2 à?_Xuất quân tiến đánh mục tiêu tiếp theo, Tử Thần thì thầm, hơi thở phả ra càng mạnh_Hình phạt là “làm nô lệ”, điều kiện là “suốt đời”, dù có viện cố đàng trời cậu cũng khó thoát

-Tôi ko làm_Sau khi tiêu hóa được những gì kẻ thù vừa nói, Tử Di chuồn khỏi kế hoạch của mình, giữ đúng khoảng cách 2m cô đã đặt ra với hắn rồi thẳng thừng nêu lên quan điểm, dù bị cho là kẻ thất hứa cũng được, cô quyết ko thể để thanh danh bị ô uế chỉ vì hai chữ nô lệ hèn kém đó được, ko bao giờ

-Cậu muốn nuốt lời nữa à?_Tiếc rẻ vì con mồi lọt chuồng khi mình vẫn chưa hoàn thành xong chủ định, Tử Thần quẹt miệng, hồ hững lấy chiếc đĩa từ chỗ để đĩa của laptop trên bàn

-Muốn nói gì cũng được, tôi sẽ ko làm theo ý cậu. Ngoài làm nô lệ ra, còn lại tôi sẽ làm_Tử Di quả quyết

-Nếu tôi ko từ bỏ ý định bắt cậu làm nô lệ thì sao?

-Mặc cậu, có chết tôi cũng ko làm

-Xem ra tôi phải sử dụng biện pháp mạnh rồi_Ngẫm ngợi một lúc, Tử Thần nói băng quơ, nhưng cốt là để Tử Di nghe thấy

-Biện pháp mạnh?_Lùi ra sau vài bước, Tử Di cảnh giác, ánh mắt gắt gao theo dõi mọi cử động của đối phương

-Cậu có biết tòa án riêng của P&P ko?_Gõ đầu ngón tay xuống mặt bàn, Tử Thần chăm chăm vào từng biểu hiện dè chừng của người con gái, nét mặt thâm hiểm khó lường

-Biết! Thì sao?_Nhăn trán khó hiểu, Tử Di rất mực nóng lòng ko biết kẻ trước mặt đang muốn gì

-Khi một chuyện được đưa ra tòa án P&P, những người có liên quan sẽ buộc phải chấp hành nghiêm ngặt thỏa thuận của mình sau khi phiên tòa kết thúc dưới sự giám sát của club Kỉ luật và toàn bộ học sinh trong trường, cậu cũng rõ phải ko?

-Thế thì sao?_Bất chợt rùng mình, Tử Di cảm nhận được điềm nguy từ những lời nói ấy

-Vây...chúng ta sẽ nhờ đến họ để xử lí việc này_Đưa chiếc đĩa lên cao, Tử Thần lạnh lùng ra phát quyết cứ như thể mọi thứ đã nằm rõ trong lòng bàn tay

Chương 25: Lời cảm ơn chân thành

-Cảm ơn_Sững sờ nhận lấy lon nước ngọt mình ưa thích,

Tử Di nhẹ nhàng, nói bằng tất cả tấm lòng của mình.

Có lẽ, đây là lần đầu tiên cô thốt ra câu đó với người trước mặt

-Đùa sao?_Ko sợ hãi trước lời đe dọa sắt đá của Tử Thần, Tử Di làm mặt ko thể tin nổi, trong lòng thâm thán phục sự ảo tưởng quá mức của hắn_Phải, P&P có tòa án riêng, luật pháp riêng, nhưng chẳng ai rững mớ đi xét xử cái chuyện bé như mắt mũi này đâu, cậu nghĩ mọi chuyện đơn giản quá đấy

-Trên đời này có mấy kẻ ko hám tiền chứ, chỉ cần đặt trước miệng chúng một đồng tiền thì chuyện gì cũng có thể làm được

-Bộ cậu dư tiền lắm hả? Xem lại đầu mình chứa gì đi_Trở tay vào đầu nhắc nhở đối phương, Tử Di nửa điều sắc nửa mỉa mai, bởi lẽ, cô ko thể ngờ trên đời này lại có kẻ nói điều xằng bậy mà mặt vẫn trở ra vô cảm

-Ko cần phải xem, cậu ko tin phải ko, tôi sẽ cho cậu thấy_Rút chiếc điện thoại từ trong túi ra, Tử Thần bấm bấm gì đó rồi áp nó lên tai mình, ánh mắt đầy cương nghị_Alô, club Kỉ luật phải ko, tôi cần kiện một người...

-Khoan đã_Nhanh tay giật lấy chiếc điện thoại, Tử Di cuống cuống dập máy, thu giấu trong áo khoác mình, cơ mặt rõ nét khó hiểu_Cậu có bị điên ko đấy, chẳng nhẽ muốn tôi trở thành nô lệ của cậu đến thế sao?

-Rất muốn_Ranh mảnh cười, Tử Thần đáp ngắn gọn, nhưng đủ để làm con người kia phải khiếp sợ, vô thức đánh rơi chiếc điện thoại trong ánh mắt thất thần

-Cậu... _Mấp máy môi, Tử Di bàng hoàng, toàn thân thể rơi vào bất động. Vài giây trước, cô đã nhìn thấy một thứ gì đó thật đáng sợ từ con người ấy, đó là đôi mắt ngông cuồng pha lẫn sự thách thức chìm chìm trong bóng đêm đen kịt nhưng vẫn có thể ánh rực rỡ, đó là nụ cười đêu giả thường tình song lại chứa vô vàn sự chết chóc khiến cho bất cứ ai nhìn vào cũng cảm thấy tâm can mình như bị rút hết, mọi suy nghĩ cạn dần, cạn dần rồi lịm đi để lại một cơ thể trống rỗng...

-Chọn đi, một là để ọi người biết đến Hàn Tử Di-nô lệ khom lưng thờ phụ Lăng Tử Thần tôi, hai là âm thầm làm tắt cả mọi sự sai khiến của tôi, chẳng ai biết đến cái vỏ bọc nô lệ của cậu và nếu như may mắn, sau này tôi sẽ thương tình phóng thích cho cậu_Rải từng bước chậm nhưng dài, thẳng hướng tiếp cận Tử Di, Tử Thần lạnh lùng nêu lên từng chữ, từng chữ một, ý muốn để cô có thể suy nghĩ, chọn một ngã rẽ thích hợp ình, âu đó cũng là cái ơn cuối cùng hẳn có thể ban cho cô

-Tôi sẽ làm, được rồi chứ_Nắm chặt tay kiềm chế cơn giận đang lấp đầy thân thể mình, Tử Di nói như hét, nhưng vẫn ko quên trả treo giành quyền lợi ình_Tôi nói cho cậu biết, nếu cậu dám đặt ra những yêu cầu quá đáng, tôi dù có bị đem ra tòa cũng sẽ ko thỏa ý cậu đâu, nhớ cho kĩ

-Ko cần lo_Mỉm cười thỏa mãn, Tử Thần thu hồi chiếc đĩa quăng lên giường

-Trong cái đĩa đó chứa gì thế?_Nhìn theo chiếc đĩa đang thả thân hình mỏng dẹt xuống nệm, Tử Di hồ nghi hỏi

-Nó là thứ đã ghi lại toàn bộ vụ cá cược của chúng ta hôm qua_Thản nhiên trả lời, Tử Thần dứt tay vào túi quần, ko hề lo sợ người kia sẽ chụp lấy bằng chứng của mình rồi phá hỏng mà chỉ tận tình nhắc nhở trước_Tôi còn nhiều cái lắm, nếu cậu muốn lấy nó, cứ việc, rảnh rỗi mở ra xem cũng thấy hay hay

-Đề tiện, bỉ ổi, đồ tiểu nhân mặt dày_Xả một tràng cách gọi cực phong phú và đa dạng của giới giang hồ, Tử Di tàn nhẫn nhắm đôi chân vô tội của Tử Thần mà trút giận, dùng lực hết đá rồi lại dẫm, cơ hồ muốn kẻ thù mình phải bò lết cả quãng đời còn lại, mặt đỏ phừng phừng như lửa đốt_Sao trên đời lại có kẻ trơ trên như người chứ, dám quay lén dung nhan của thiếu nữ, bôi tro trát trấu lên mặt ta, ta phải cho người chết

-Đủ rồi_Chụp lấy chân Tử Di chế ngự, Tử Thần nhăn nhó nhìn đôi chân thê thảm của mình, đánh vào tâm lí địch mà cảnh cáo_Cậu còn đá tôi nữa thì hôm nay ôm bụng đói mà ngủ đi nhé

-Người tưởng ta ko có tiền sao? Ta cứ đá đấy_Mạnh hơn nữa, Tử Di vẫn ko bỏ dỡ nửa chừng

-Ở đây là Seoul, bộ cậu định dùng tiền Việt để trả ư?

-Seul?_Như bị sét đánh giữa trời quang, Tử Di khựng người, chạy thật nhanh ra cửa nhìn bảng tên phòng. Quả nhiên, cô ko bị lừa, đằng trước số 52 to đùng là một chữ Hàn chẳng chịt nét, xung quanh cũng chẳng khá khẩm hơn, tất cả đều mang nội thất và phong cách chỉ có xứ sở Kim Chi mới có

Bước vào phòng sau khi đã tu tỉnh lại đầu óc, Tử Di mang theo tiếng réo rắt như tiếng lợn kêu của dạ dày vác mặt đến gặp Tử Thần đang nhiu mày an ủi đôi chân đỏ tấy

-Xin lỗi!_Lí nhí như kiến hát, Tử Di bất đắc dĩ ép mình phải thốt ra cái từ mà có đánh chết cô cũng ko muốn nói vài giây trước đó

-Sao lại xin lỗi, tôi đâu có lỗi đâu mà xin_Nín nhịn cơn tức cười, Tử Thần làm bộ lạnh lùng, dù kế hoạch đã thành công trót lọt nhưng vẫn ko thôi dứt khỏi ham muốn chọc quê kẻ cùng đường, lời nói thoát y mỉa mai

-Vậy tôi biết mình sai rồi, từ giờ sẽ ko đánh cậu nữa_Nuốt cơn uất hận xuống dạ dày, Tử Di cố trấn trĩnh chính mình bằng cách đưa ra một mớ hậu quả nếu cô ko chịu xin lỗi. Nào là cô sẽ bị đói meo đến cồn cào gan ruột, bị kẻ thù một mạch ko thương tiếc đá văng ra ngoài đường cùng tràng cười sảng khoái cực kì xốc óc, tệ hơn, Hàn Quốc vốn xứ lạnh lẽo, ở lâu trong thời tiết ko mấy chiều người này, có khi, sáng hôm sau cô sẽ lên trang nhất với các chết y chang cô bé bán diêm trong truyện cho xem, mà cô thì ko muốn mình nổi tiếng bằng cái cách chẳng được lợi lộc gì đó.

-Nói thật chứ?_Nghĩ ngờ hỏi lại, Tử Thần vốn biết rõ câu trả lời nhưng vẫn ra vẻ ngây thơ, dụng ý có thừa

-Thật!_Dặn lòng ko được đưa tay bóp cổ vật óc kẻ thù, Tử Di vất nào viết nhật kí về cái ngày xui xẻo và xấu hổ hôm nay, cất kín đợi thời cơ trả thù dù chưa bao giờ cô lòi nó ra để thực hiện

-Vậy tôi tạm tha__Đắc chí đứng dậy, Tử Thần bắt đầu sử dụng quyền lực của mình__Lấy áo khoác cho tôi

-Đây__Ngoan ngoan thực hiện yêu cầu của chủ nhân, Tử Di tức đến nghẹn cổ, nắm chặt chiếc áo như muốn xé vụn nhưng lại ko thể, chỉ biết nhón chân mặc vào cho hẵn

Ra khỏi phòng, Tử Thần rẽ lối đi đến phòng ăn của khách sạn mang theo sau là một osin lẻo đẻo như cái đuôi trong ánh nhìn mê muội của mấy thiếu nữ vô tình đi ngang qua rồi ngồi xuống nơi mình đã đặt chỗ sẵn

-Ngồi xuống

-Biết rồi ko phải nhắc__Ương ngạnh ngồi xuống ghé đối diện, Tử Di cầm menu, lục tìm vài món ăn ỉnh, tất nhiên phải là món đắt tiền vì hôm nay, cô ăn chùa nên ko cần câu nệ ví tiền của mình sẽ với đi bao nhiêu

-Nói lại xem nào?__Nhích mắt khỏi quyển menu, Tử Thần ra lệnh bằng tông trầm, điệu bộ ép buộc quá rõ ràng

-A, biết rồi mà__Nhỏ nhẹ như thiếu nữ ra mắt bố chồng, Tử Di khó khăn lắm mới rặn được nụ cười hiền

-2 người muốn dùng gì?__Một cô phục vụ với thân hình cực nóng bỏng trong bộ áo váy bó sát người tuôn một mớ tiếng Hàn đầu óc, mắt đăm đăm nhìn vị khách tuần mi__Ngài có cần uống chút nước ko ạ?

-Ko cần, cho tôi hai đĩa Yangnyeom Tongdak (Gà rán), món bossam (thịt lợn mỡ hấp với kim chi, bọc với cải bắp và rau diếp), Manduguk và Dolsot Bibimbap__Từ chối thiện ý của cô phục vụ, Tử Thần gọi món một cách trôi chảy bằng tiếng Hàn, đồng thời gửi trả menu cho cô ta

-Đúng rồi, khách sạn chúng tôi có dành một suất Daehajjim (tôm hùm hấp) cho khách hàng, ngài có muốn ăn ko?__Quá tận tình chăm sóc vị khách của mình, cô phục vụ vẫn ko chịu lui vào bếp, cố ý rút ngắn khoảng cách với người mình để ý, đồng thời gập người chỉ trỏ hình ảnh của món ăn mình nói đến cực chu đáo, vô tình trưng ra một ngực hấp dẫn

-Ko cần, người của tôi bị dị ứng với tôm__Lơ đẹp cô phục vụ cuốn hút, Tử Thần đưa tay giật lấy cuốn menu trong tay Tử Di rồi đưa hẵn cho cô ta

-Làm gì thế, tôi chưa gọi món mà__Réo lên, Tử Di nhăn mặt, rất ko hài lòng trước thái độ đường phố của người đối diện

-Tôi gọi rồi__Nói bằng tiếng mẹ đẻ, Tử Thần lấy một lon lipovitan đẩy về phía Tử Di__Đồ uống ở đây có ga, cô ko uống được thì uống cái này

-Cảm ơn__Sững sờ nhận lấy lon nước ngọt mình ưa thích, Tử Di nhẹ nhàng, nói bằng tất cả tấm lòng của mình. Có lẽ, đây là lần đầu tiên cô thốt ra câu đó với người trước mặt

29. Chương 26-27

Chương 26: Lạc lõng // Thế chiến

-Nhưng nhất định phải để nó hứng chịu những ánh mắt khinh rẻ,

coi thường của bọn doanh nhân mới thành đạt đã biết kiêu đó à?

Chưa kể, Lăng gia lại đặc biệt cân nhắc quan hệ của họ với Liệt gia nữa,

nếu ngày mai, trong buổi thương thảo, giới thiệu kế hoạch mới với các cổ đông mà thực chất là buổi nhận con của Lăng Tử Ôn,

lỡ như Tử Thần công bố chuyện đó, Tử Di sẽ gặp nguy hiểm.

-Đây là đâu?__Bước chân ra khỏi chiếc ô tô đen bóng, Tử Di ngơ ngác nhìn dòng người đông nghẹt lũ lượt từ tứ phía đổ về trước mặt, lòng mang một nỗi thắc mắc lẫn khó hiểu. Khó hiểu vì ko biết tại sao tên oan

gia đáng ghét lại kéo cô lên xe trong khi thức ăn vào bụng cô vẫn chưa tiêu hết, thắc mắc bởi nơi cô bị lôi đến ko ngờ lại được nhiều người lui tới như vậy, mặc dù thời tiết quanh đây buốt giá tận xương tủy

-Mặc cái này vào, đêm ở Hàn Quốc rất lạnh_Thờ ơ với câu hỏi của người nghi hoặc mình, Tử Thần ân cần với lấy chiếc áo khoác dài trùm vào người cô như ban một ân huệ cho kẻ nghèo khó tả tơi giữa đêm đông, ánh mắt có chút ấm áp đến mê hồn

-Rốt cuộc cậu đưa tôi đi đâu đây, dạ dày tôi đang thét lên đau đớn chỉ vì sự nóng cạn của cậu đấy, cơn canh còn chưa xuống tới ruột non nữa_Giật lấy chiếc áo tự mình mặc vào như ko muốn nhận sự giúp đỡ của kẻ thù, Tử Di cần nhằn tỏ ý ko hài lòng, Tử Di nhìn ánh đèn nhấp nháy đủ màu sắc đang thay đổi trên chiếc bảng hiệu to tướng gắn chặt trên mái vòm hình tổ chim của một tòa nhà rộng lớn và cao vút

-Ko bán cậu là được chứ gì?_Nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của cô nàng đang âm thầm chống đối mình, chặt Tử Thần siết chặt, đan quện từng ngón tay mình vào ngón tay của người kia như ko muốn buông lơi nó thêm một lần nào nữa

-Khoan đã_Nheo mắt để nhìn dòng chữ đang nhấp nháy đổi màu kia, Tử Di ko tin nổi vào những gì mình vừa nhìn thấy, ấp úng ko thành câu_Đây...đây là Queen's Hall-nơi được gọi là thiên đường của tất cả các nghệ sĩ giới K-pop bởi khi được đặt chân lên nó, nghệ sĩ đó đã được gắn ình danh hiệu nghệ sĩ quốc dân và được thế giới công nhận, biết đến.

-Biết rồi thì đi thôi_Hếch mặt ra hiệu cho bác tài xế đưa xe vào bãi đỗ, Tử Thần liếc nhìn khuôn mặt thon nhỏ trần trụi hững hờ bên cạnh rồi ko nói ko rằng lôi xách cô vào phía trong tòa nhà mà dù cô có nhìn ăn bao nhiêu năm cũng khó có thể mua nổi vé

-Xin quý khách đưa vé cho tôi_Một nhân viên quầy thu vé lên tiếng, mặt nở nụ cười hiền cúi chào đôi trai gái

-Là tôi!_Ko những ko đưa vé, chàng trai họ Lăng chỉ đáp gọn nhẹ bằng 2 chữ, nhưng quá đủ để người kia hiểu, thoáng kinh ngạc rồi cúi đầu chào thêm lần nữa

-Mời cậu vào

-Đồ trơ tráo_Quay đầu nhìn chị nhân viên vẫn cúi rạp người khi cô và người bên cạnh đã đi khuất, dù ko hiểu hai người đó vừa nói gì với nhau nhưng Tử Di xét qua hành động khiêm nhường ý sợ sệt của chị ta cũng đủ để sôi máu, ưu ái dành cho Tử Thần một ánh mắt khinh rẻ_Cậu đã làm gì người ta mà giờ người ta sợ cậu như sợ ma vậy hả? Hay lại dùng định luật Ta-liếc, dùng mĩ nam kế để lọt lưới pháp luật phải ko?

-Được thôi, nếu cậu có bản lĩnh, tự ra ngoài mua vé đi, tôi ko cản?_Bực bội vì có người lấy ơn báo oán mình, Tử Thần nhất thời nóng vội, quên mất cơn e ngại người đông sẽ dễ lạc nhau đang chế ngự trong tiềm thức của mình, vung mạnh tách rời bàn tay đã ấm dần của người kia

-Tôi cũng ko muốn đi cạnh một kẻ mặt dày như cậu_Cơn giận vỡ lỡ, Tử Di chiều theo ý của người kia, một mạch xoay gót bước đi, lẫn vào dòng người đang reo hò ko ngớt tên ban nhạc yêu thích của mình "Wild Boys"

Cau mặt nhú mày tức tối, Tử Di uốn ** mãi trong đám người cứ chốc chốc lại xô đẩy nhau mới tìm được một chỗ đứng thích hợp ình. Được một hồi, khi cái cương bao trùm lấy thân thể bốc hơi theo ko khí thì cái nhu vốn âm ỉ trong từng mạch máu cô nàng họ Hàn lại sôi lên, khiến thân chủ phải đưa mắt dao dác tìm hình bóng ban này

-Cái tên Lăng Tử Thần chết tiệt, sao ko đuổi theo mình chứ?

Đắn đo một lúc giữa quyết định quay lại, chườm bộ mặt ko thể nhục hơn van xin oan gia họ Lăng niệm tình chừa ình con đường sống hay thả chết vinh hơn sống nhục, tiếp tục công cuộc bỏ đi lấy danh dự ình, làm hấn phải phát hoảng lên cho người lục lọi tìm kiếm mình khắp nơi mới chịu khuất phục trở về, Tử Di cũng biết lo lắng cho quãng đời sau này của mình, lỡ bị bỏ lại ở chốn đất khách quê người này, đói chết ko ai biết, đành ngậm đắng nuốt cay quay lại con đường cũ nhằm bảo toàn mạng sống nhưng bát nước đã bể đi thì dù có lấy keo 502 dán lại cũng khó nguyên vẹn, con đường ban nãy cô rẽ lối đi giờ đã bị đám người cuồng nhiệt kia chiếm cứ hết, cơ hồ bốn phía dày đặc người xô đẩy, có biết đường e rằng cũng ko thể trở về dễ dàng

Len lỏi trong biển người mênh mông, Tử Di mở căng hết cơ mắt, thân thể như vũ công ba lê hết uốn bên này, ** bên kia cực thê thảm, đôi chân thì lại bị đám người lạ bủa vây chung quanh giẫm đến nát cả xương, bết cả da khiến cô nàng nhăn mặt khốn khổ, oán trời oán đất. Tiếc thay cô lại chẳng thể nói được tiếng Hàn, nếu ko cô đang hét lên một tràng thật to cho đám người tàn ác đó kinh hồn bạt vía mà chạy đi, nhường đường cho cô, chiêu thức đánh vào tâm lý người “Phân tủy đây” xưa kia vang dội gỏi giang hồ cô vẫn thường làm cũng chẳng thể phát huy được nữa, đành ở lại trong cuống họng mà kêu gào thảm thiết

Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có cách Gọi điện thoại cho người thân, cầu cứu 2 đấng sinh thành đáng yêu phía bên kia quả đất là thỏa đáng nhất, Tử Di bèn rút điện thoại, liến thoắng gọi vào số của mama đại nhân, cầu mong có thể nghe được giọng nói trong trẻo chót vót đến đỉnh tai nhức óc của bà

Đi theo đường dây phủ sóng trên Trái Đất, tín hiệu SOS của cô nàng họ Hàn cuối cùng, sau chặng đường dài vượt biển cũng cập bến tại một chiếc Iphone trong tòa biệt thự gắn tên Hàn Gia Phong

-Tắt hết điện thoại di động của mấy người đi, chúng ta cần phải di chuyển trong yên lặng, tránh làm kinh động thính giác của bọn chó săn, hiểu rồi chứ?_Ra lệnh cho đám người ninja mặt mũi bịt kính mít, tay làm le hết kiếm rồi đến phi tiêu ở phía sau bằng một giọng nhỏ nhẹ nhưng uy lực, Hàn phu nhân cẩn trọng

-Vâng_Đáp lại nhỏ nhẹ ko kém, đám người rầm rập làm theo lệnh chủ, lòi điện thoại đủ kiểu đủ xuất xứ ra đặt vào trạng thái “thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy, xin quý khách gửi lại lời nhắn theo đường bưu điện”

-Ồ ó o...Ồ ó o...trời sáng rồi bà xã ơi..._Ngay khi đám người kia vừa tắt điện thoại, bỗng một nhạc chuông cực kì bắt tai như một chiếc dùi nện vào mặt trống đang căng phòng, làm toàn thấy tởm tởm lén lút lút phải giật nảy mình, ngó nghiêng tứ phía truy tìm tung tích chủ nhân của nó

-Đã bảo là tắt hết rồi mà, sao vẫn lì lợm thế hả?_Bực bội quát lớn, Hàn phu nhân cuống cuống như ngồi trên vĩ nướng, tay cầm sẵn hai chiếc kiếm phòng khi kẻ địch xuất hiện thì giết bịt đầu mối

-Phu nhân..._Một tên trong đám ninja rụt rè lên tiếng_Hình như nó phát ra từ người phu nhân

-Hả?_Bình tĩnh, Hàn phu nhân sờ soạn khắp người tìm điện thoại kiểm tra, sau khi xác nhận mới vỗ về nó là của mình, chỉ là bà ko hiểu nổi mình đã đặt nhạc chuông kinh dị này khi nào nữa_Alô, Hà Huyền Nhi xin nghe!!

-Mẹ, con đây!_Đầu dây bên kia lên tiếng cùng âm thanh hỗn tạp xong vào màng nhĩ người cầm máy bên này, khiến màng nhĩ bà thiếu điều đứt phăng

-Tử Di...

-Ko hay rồi, phu nhân, lão gia đổ bệnh rồi_Đương lúc Hàn phu nhân đang gọi tên của con gái mình thì đột nhiên từ trong ngõ tối, một gia nhân hốt hải chạy đến báo tin chẳng lành

-Người nói gì?_Ko chú tâm vào cuộc nói chuyện với người bên kia mấy nữa, Hàn phu nhân lập tức để nỗi lo lắng dâng trào, lẫn át tiếng kêu cứu thảm thiết của đứa con bị thất lạc, cũng chính là nguyên nhân xảy ra cuộc nội chiến giữa bà và chồng

-Khi phát hiện được nơi trú ẩn của phu nhân, lão gia liền xông ra ngoài thì đột nhiên ngã xuống đất, người ngợm mồ hôi chảy như tắm, hiện đang cho người gọi bác sĩ_Thành khẩn khai báo toàn bộ sự việc, kẻ tội tởm làm mặt hoảng hốt, nước mắt chảy ròng y chang lúc hối hả chạy đến

-Để ta đến xem sao?_Tàn nhẫn nhét điện thoại vào túi, bằng mắt người bên kia máy đang chờ tiếng nói của mình, Hàn phu nhân tra kiếm vào vỏ, toan chạy về phía phòng ngủ

-Phu nhân, coi chừng có bẫy_Một ninja nhanh tay túm lấy cổ tay chủ, nói ra sự lo ngại của mình, ánh mắt sắc mùi hồ nghi rọi về phía người gia nhân đang run rẩy

-Ko phải_Hét lên bào chữa, người gia nhân e ngại

-Được rồi! Ta phải đến_Nhìn kẻ nắm chặt cổ tay mình, Hàn phu nhân từ từ gỡ những ngón tay cương quyết ấy, ánh mắt hiện dụ sáng như sao tở trên trời đêm_Dù đó là một cái bẫy hay ko, chẳng ai có thể biết chắc được, nhưng nếu ko thể ở bên chồng vào những lúc như vậy, ta ko nghĩ mình xứng đáng để làm vợ của

người đó. Người cũng biết mà, từ khi ta quyết định rời gia tộc đến đây, đã ko còn có thứ gì quan trọng hơn thế nữa

-Phu nhân, cẩn thận_Cúi người kính cẩn, đám ninja cầu chúc cho chủ nhân mình rồi đưa mắt tiến theo bóng dáng thon gầy, ko rời dù nó đã khuất hẳn

Tiếp theo đó 10 phút, bọn họ đã nghe thấy tin báo thắng trận từ phe đối địch, lòng người nào người nấy đều cảm thấy chán chường

-Biết mà_Một tên tỏ rõ cơn uất nghẹn của mình_Đúng là chẳng thể chơi đẹp được, biết thế chúng ta cũng chơi xấu cho xong

-Cũng chẳng ích gì, từ đầu đến cuối, kết quả chung cuộc, dù làm cách nào đi chăng nữa, chúng ta vẫn thua_Kể lúc này đã nắm tay chủ nhân lên tiếng, ko phải để tránh an anh em mà là để nêu lên bản chất sâu xa vốn dĩ ai nhìn vào cũng biết của trò chơi họ vừa trải qua, ko, làm mỗi mới đúng

-Là sao?_Tên ban này thắc mắc

-Số lượng chênh lệch, mặt trận trên địa bàn của địch, thủ lĩnh lại ko hề có ý định thắng thì sao hơn được_Cởi khăn bịt mặt, tên ninja có vẻ già dặn nhất tiếp lời, thản nhiên đi ra lối cổng chính_Đi uống chứ, ta đãi

Biệt thự Hàn Gia tại NewYork, thấu qua màn đêm mù mịt, ánh đèn vàng thanh nhã từ căn phòng ngủ của cặp vợ chồng nọ yếu ớt hắt qua những khe hở nhỏ xíu phía dưới cửa, làm tan bóng tối một vùng nhỏ ở ngoài kia căn phòng. Phía bên trong, sau khi nhận ra bị chồng lừa, Hàn phu nhân ko còn giận dữ như thường ngày, thay vào đó là nét trầm tư miên man

-Đừng yên lặng như thế, em làm anh sợ rồi đấy_Ôm chầm lấy vợ, bao bọc thân thể mỏng manh bằng cánh tay rắn chắc của mình, Hàn lão gia thì thầm thật khẽ

-Anh muốn để con bé tổn thương đến thế sao?

-Chẳng phải em muốn thông báo cho toàn thế giới này biết về thân phận của nó ư? Ít nhất em cũng phải khiến nó ao ước nắm quyền lực trong tay trước đã, như thế, khi đón nhận sự thật, nó sẽ ko nao núng và hoảng sợ_Phân tích rõ ràng cho vợ hiểu mục đích thực sự của mình, Hàn lão gia có chút buồn vì người vốn nhạy bén với những suy nghĩ sâu xa như bà xã của ông, chỉ với chuyện con con này lại ko nhận ra được thâm ý ấy

-Nhưng nhất định phải để nó hứng chịu những ánh mắt khinh rẻ, coi thường của bọn doanh nhân mới thành đạt đã biết kiêu đó à? Chưa kể, Lãng gia lại đặc biệt cân nhắc quan hệ của họ với Liệt gia nữa, nếu ngày mai, trong buổi thương thảo, giới thiệu kế hoạch mới với các cổ đông mà thực chất là buổi nhận con của Lãng Tử Ôn, lỡ như Tử Thần công bố chuyện đó, Tử Di sẽ gặp nguy hiểm.

-Đó là lí do anh ko muốn em đến Seul. Lần này hãy để cho nó tự giải quyết chuyện của mình, phải cho nó biết nếu thiếu quyền lực, địa vị, tiền bạc, nó sẽ bị xã hội phân đẳng cấp này dè bĩu ra sao, thấm nhuần cái đau đớn vì lòng tổn thương bị chà đạp. Có như thế, khi chúng ta trao cho nó thứ quyền lực to lớn đó, nó mới có thể nắm vững và sử dụng một cách hiệu quả. Còn nếu em cứ đứng ra làm chỗ trú chân cho nó, nó sẽ ỷ lại và ko muốn vứt bỏ cuộc sống hiện tại

-Em ko muốn nó như em, lúc còn học ở P&P_Nghĩ ngợi một hồi, khó khăn lắm Hàn phu nhân mới hồi tưởng lại quá khứ của mình, giọng bà run rẩy, chữ vờ chữ ko

-Nên nhớ, bên nó là Lãng Tử Thần, thằng bé đó nhất quyết sẽ bảo vệ nó_Hôn lên má vợ, Hàn lão gia nở nụ cười hiền trấn an vợ, vòng tay lại siết chặt

“Truy bắt nô lệ”

-Ko phải sao, để thay đổi cuộc sống của cậu..._Cuối cùng cũng chịu buông thân thể thấp thua mình một cái đầu,

Tử Thần nhếch khoe môi đều giả, nói thêm về sau cho câu nói của mình thêm hoàn chỉnh

rồi bất ngờ hôn lên đôi môi hồng của đối phương....tôi sẽ trở thành kẻ mà cậu ko bao giờ muốn quên, cho dù phải tước bỏ mọi thứ bình yên xung quanh cậu

Nắm chặt chiếc điện thoại đen xì trong tay, Tử Di thở dài sầu não, phả ra làn hơi ẩm trắng quện vào bầu ko khí đang nóng bừng lên vì nhiệt huyết tràn trề tỏa ra từ đám người ko ngừng gào thét xung quanh mình, đôi mắt thần thờ soi rọi khắp mọi ngõ ngách có thể, khao khát được nhìn thấy bóng dáng cái tên đang ghét đã bắt cóc khiến bản thân cô rơi vào bế tắc như lúc này.

You know the bed feels warmer

Sleeping here alone

You know I dream in colour

And do the things I want

You think you got the best of me

Think you had the last laugh...

Tiếng nhạc chuông yêu thích thường ngày bị tiếng nhạc xập xình lấn át lúc lọt tai cô lúc ko cùng cường độ rung chuyển của chiếc di động như có một mảnh lực nào đó đâm thẳng vào màng nhĩ, nhất thời lòi cô nàng vẫn còn ân hận về hành động thiếu suy nghĩ của mình lúc nãy ra khỏi cơn sầu não dai dẳng. Nhưng trái với suy đoán của cô, người gọi ko phải là mama đại nhân-kẻ tàn nhẫn cúp mới đưa con gái rượu ko thương tiếc hay người cha suốt ngày ở lì bên NewYork mà là một dòng số lạ ko hề có tên trong danh bạ, điều này khiến cô nàng đã bức bối lại còn chán nản hơn, đầu óc cô lúc này ko cho phép mình tiếp thêm một vị khách ko mời nào nữa nên dứt ý, cô tắt máy ngay ko thương tiếc, chẳng cần biết chủ nhân của nó là ai.

Đút điện thoại vào túi quần, Tử Di tự thấy việc đứng một chỗ cầu cứu người khác sẽ chẳng dẫn đến kết quả tốt đẹp nào liền liều mạng thêm một lần nữa, hòa mình vào dòng người đông nghẹt thở, lần mò tìm kiếm cánh cửa để thoát ra khỏi nơi này

Vất vả né tránh bên này đụng bên kia một hồi, bỗng dưng nhạc inh tai chói óc cùng những chiếc đèn pha sắc sảo liên tục nhấp nháy trên sân khấu vụt tắt, thay vào đó là một dòng nhạc nhẹ nhàng du dương và chút ánh sáng mờ ảo tụ lại một điểm nơi chiếc micro đặt ở trung tâm đang đứng thẳng người, bên dưới sân khấu, chung quanh cô, biển người reo hò ban nãy cũng thôi hò hét, chỉ để lại giữa ko trung những làn khói trắng nóng ẩm. Nếu như cô đoán ko nhầm, đó chính là dấu hiệu cho thấy buổi biểu diễn của một nhóm nhạc nam hàng đầu nào đó trong giới K-pop sắp sửa bắt đầu, còn cô là người Việt Nam duy nhất được may mắn chiêm ngưỡng tận mắt, nghe tận tai buổi biểu diễn này mà ko phải thông qua màn hình thủy tinh dày cộp của chiếc tivi Sony 32 inch hay đại loại là một phương tiện truyền thông khác

-Xin lỗi đã làm phiền_Một chàng trai với tông giọng trầm ấm từ cánh gà tiếng lại gần chiếc micro, gấp người 90 độ ko sai một li cúi đầu về kín cẩn trước ánh nhìn của hàng nghìn con mắt vừa kinh ngạc vừa khó hiểu đang dõi theo rồi đứng thẳng người dậy, soi mắt một lượt xuống phía dưới, nói tiếp bằng tiếng Hàn một cách lưu loát khiến Tử Di dù căng tai hết cỡ để nghe nhưng vẫn chẳng hiểu hần ta đang nói gì_Chắc các bạn sẽ thắc mắc tôi là ai, từ đâu đến và thần tượng của các bạn đang ở đâu nhưng xin hãy gạt bỏ toàn bộ những suy nghĩ ấy. Tôi đến đây ko phải để phí phạm thời gian quý báu của các bạn mà vì tôi muốn tìm một người, đó là người quan trọng nhất của đời tôi. Ở nơi các bạn đang đứng, cô ấy đang lạc lõng

-Chuyện gì thế nhỉ?_Hàng loạt ý kiến tỏ ý ko vừa lòng cùng sự phàn nàn vang lên “nhộn nhịp” toàn thể đám đông phía dưới, ào lên như một trào lưu dù có lấy bịt miệng che lại cũng ko thể dập tắt nổi

-Cô ấy bị ung thư giai đoạn cuối, trước khi trở thành một ngôi sao trên bầu trời kia..._Lặng người nhìn chăm chăm vào bầu trời xám xịt u uất ko một ngôi sao trên đầu mình, chàng trai làm mặt buồn, tuy ánh sáng ko đủ để người ta nhìn thấy những giọt nước mắt đang lăn dài trên má anh ta một cách chân thực nhất nhưng với kĩ thuật hiện đại và chiếc ti vi to đùng ở phía sau, mọi biểu hiện dù cười dù mếu của anh ta vẫn được đám đông nhiệt tình theo dõi....cô ấy rất muốn được nghe những thần tượng mà cô ấy hâm mộ hát, tận mắt thấy họ cười, tận tai nghe giai điệu êm ái của họ. Chính vì thế, tôi đành bất chấp sự ngăn cản của gia đình cô ấy, đánh thuốc mê họ rồi đưa cô ấy đến đây để thực hiện tâm nguyện lần cuối...

Nín thở nghe chàng trai trên sân khấu kể lể, vài người đã thầm rơi lệ, len lén chùi giọt nước mắt vụng trộm, cơ hồ ko phản đối hay khó chịu như lúc nãy

-Nhưng...tôi là một kẻ hèn và vô dụng..._Vũ ngực thỉnh thoảng 2 cái , chàng trai tiếp tục trong ánh mắt thương cảm tứ phương...vì đã lỡ làm lạc mất cô ấy, trong đám đông các bạn. Tôi đã tìm kiếm rất nhiều lần, song chẳng thể tìm thấy gương mặt cười hiền , giọng nói thì thào trong vạt của cô ấy. Thế nên, xin các bạn, hãy cho tôi một ít thời gian, để có thể tìm ra cô ấy, trước khi mọi chuyện đi quá muộn. Xin hãy giúp đỡ_Cúi đầu thêm lần nữa, chàng trai nọ tỏ ra rất cương quyết, tay quệt lấy những giọt nước mắt đang lăn dài trên gò má

Thầm thán phục những biểu hiện thay đổi quá nhanh chóng của chàng trai này giờ lắm ba lắm bả cái gì đấy trên sân khấu, Tử Di liếc nhìn đám người sục sục xung quanh, khó hiểu nhưng vẫn làm theo hành động của bọn họ, theo dõi tiếp mọi hành động của hắn ta, coi như đi xem kịch cũng được

-Hàn Tử Di!_Cầm chặt micro, ánh mắt đảo chiều tìm kiếm, chàng trai nọ hét thật to vào mic, chẳng mấy quan tâm đến giọng của mình lọt qua micro sẽ to đến cỡ nào_Nếu cậu nghe thấy tôi nói thì hãy bước lên sân khấu, hiểu ko?

Rành rành một dòng tiếng Việt với âm lượng khủng thản nhiên chui tọt vào màng nhĩ của Tử Di, khiến cô nàng giật nảy mình như trộm ngày bị bắt quả tang, quay đầu sang bên này, ngoái cổ sang bên kia tìm kiếm kẻ vừa gọi mình

-Hàn Tử Di! Nếu nghe thì bước lên sân khấu đi!_Nhắc lại bằng tông đậm chất ra lệnh, chàng trai vẫn ko thôi đảo mắt, thoáng chút lo sợ một điều gì đó

Nhận định chính xác kẻ vừa gọi mình là cái tên lúc nãy đã tuôn một tràng tiếng Hàn trên sân khấu, Tử Di sững sờ, nhìn kĩ lại cái mặt chiếm phần đa bóng tối của hắn mới thấy có nét gì đó thật giống Tử Thần, có chút vớ vẩn

-Lần cuối đây, cậu mà ko vác xác lên đây, hôm nay tôi sẽ bay về Việt Nam để cậu chết rũ xương ở đây luôn_Miệng nói thì đầy chết chóc nhưng mặt lại loang lổ nước mắt, chốc chốc đưa tay lên quệt, chàng trai nọ dù dùng tiếng nước ngoài đối với cư dân Hàn nhưng hầu hết đều dành được cảm tình của họ, khiến họ ko những ko oán trách mà còn giúp đưa nhân thần đi truy tìm kẻ sắp uống trà với diêm vương

Nhận lời đe dọa từ phía trên, Tử Di đương lúc còn do dự ko biết có nên lên hay ko phút chốc bị đánh trúng vào điểm yếu của mình, miễn cưỡng cúi gằm mặt nhìn đất mẹ mà vác cái xác tàn tạ lên phía trên sân khấu nơi chủ nhân cô đang nhắm đếm thời gian chờ đợi trong ánh mắt thương cảm trộn lẫn hăm dọa của dòng người đang tản ra hai bên cửa lối đi cho cô

-Ngoan lắm_Rời tay khỏi mic, Tử Thần tiến đến gần Tử Di, nhẹ nhàng xoa đầu cô như chủ nhân vuốt ve bộ lông mượt của con cún con vậy, vô tình chọc vào lòng tự trọng cao ngất ngưỡng của cô

Chạm tay lấy bàn tay đang ngự trên đầu mình, Tử Di nhẹ nhàng gỡ nó ra, đưa về phía thấp hơn, nơi tầm mắt mình có thể soi rõ rồi dùng lực bẻ thật mạnh, khiến nạn nhân có chút bất ngờ, rên lên một tiếng rồi lặng đi

-Cảm ơn cậu đã ko bỏ rơi tôi_Cong khỏe môi hồng cười nhẹ, Tử Di đưa ánh mắt thách thức ngạo nghễ phóng tới kẻ thù

-Cậu là nô lệ của tôi, tất nhiên phải tìm rồi, ko thôi lấy ai phục vụ tôi đây_Ko chừa cái tật thấy tóc người khác đẹp là xoa, Tử Thần đưa tay còn lại tiếp tục công việc đang dở, tay kia cũng xoay một vòng ko đau đớn rồi túm chặt đôi tay tự tiện đã thương mình rồi nhanh chóng đẩy cô ngã vào lòng, ôm thật chặt

-Làm gì thế?_Cựa quậy mạnh, cố thoát khỏi vòng tay đầy mãnh lực đang phong tỏa quanh người, Tử Di gào, mặt mũi đỏ bừng như gấc chín

-Ồn chúa vì đã tìm được cậu_Siết chặt hơn nữa, Tử Thần đưa môi hôn nhẹ lên mái tóc cô, thắm cảm ơn người mà cậu chưa bao giờ thờ phụng, hít một hơi dài rồi nhả mặt_Cậu ko gọi đầu à?

-Nào cậu có vấn đề à? Ngày nào tôi cũng gọi đấy, duy chỉ có hôm nay, chính cậu đã phá vỡ lịch làm việc hoàn mĩ của tôi_Đưa hai tay lên ngực người kia đẩy mạnh, Tử Di vùng vằng đáp trả, phần nộ tràn đầy

từng cơ mặt

-Thế nên mới nói, tôi quan trọng với cậu nhường nào?_Mỉm cười hài lòng, Tử Thần tiếp lời, cảm giác bình yên pha lẫn hạnh phúc lóe lên thật rõ trong đôi mắt đen sáng tinh ranh như loài báo đêm

-Mơ đi, mà thả tôi ra, cậu muốn giết người à?

-Ko phải sao, để thay đổi cuộc sống của cậu..._Cuối cùng cũng chịu buông thân thể thấp thua mình một cái đầu, Tử Thần nhếch khoe môi đều giả, nói thêm về sau cho cậu nói của mình thêm hoàn chỉnh rồi bất ngờ hôn lên đôi môi hồng của đối phương...tôi sẽ trở thành kẻ mà cậu ko bao giờ muốn quên, cho dù phải tước bỏ mọi thứ bình yên xung quanh cậu

Chấm chấm chiếc khăn tay lên gò má, một người đàn bà trong đám đông đang nín thở nhìn đôi trai gái ko có phúc quyền luyến trên sâu khấu, nở nụ cười nhạt:

-Phu nhân và lão gia mà biết chuyện này, chắc nửa đêm sẽ vùng chấn đòi bay đến đây chém cậu mất đấy, cậu Lăng, nhưng dù sao, mong rằng, cậu sẽ ko lợi dụng cô chủ nhỏ của tôi...

-Hồ quân gia, chúng ta đi thôi_Người bên cạnh kéo tay người đàn bà kia, vẻ khẩn trương_Chúng ta phải ra xe trước khi bị phát hiện

-...bởi lẽ, tôi ko muốn phải tự tay mình giết con người hoàn mỹ như cậu_Quay người bước đi, người đàn bà ngoái nhìn lại cảnh tượng chưa dứt một lần nữa, ánh mắt mơ hồ xa xăm hướng đến chiếc xe đen phía xa

30. Chương 28-29

-Tôi sẽ phá hủy thứ cần phải phá hủy_Bước lên chiếc máy bay

đã đậu sẵn ở khoảng sân cực to đằng sau ngôi nhà của Tử Thần,

Gia Minh cúp máy, chấm dứt cuộc nói chuyện vô nghĩa.

Đã đến lúc, cậu phải chứng tỏ cho tất cả mọi người thấy,

dù vẫn chưa được cả thế giới công nhận,

quyền lực của cậu vẫn luôn hiện hữu

Lăn bánh chuyển động nhanh dần nhanh dần, ngay khi chiếc xe đen đỏ bóng xuống mặt đường của người đàn bà họ Hồ vừa khuất đi thì đôi trai tài gái sắc với câu chuyện bí ẩn thăm đắm nước mắt mới đưa nhau người hùng hổ đi trước, kẻ bên lên theo sau, ai nấy đều mang một tâm trạng riêng trong mình.

-Rầm!_Đóng mạnh cửa xe với mãnh lực lớn được tạo ra bởi cơn giận khó nguôi đang ăn sâu vào từng thớ thịt, Tử Di phẫn nộ, đưa lưỡi liếm vệt nước ươn mùi tanh của máu trên môi mà rùng mình, sắc mặt bừng bừng đỏ

Mở đôi môi máu đã tự của mình cười khốn khổ, Tử Thần ko ngăn ngại e dè cô gái đang ở trong xe là kẻ dám khước từ nụ hôn nồng cháy mình ban cho bằng một vết cắn đến toé máu, to gan chui vào xe, đặt người ngã dựa vào ghế rồi ra lệnh cho bác tài, lúc bấy giờ đang nheo mắt chăm chú vào vết thương của chủ nhân qua gương chiếu hậu, lái xe đi.

Liếc xéo người ngồi cạnh một cái, Tử Di đặt mắt ra quang cảnh lướt nhanh ở bên ngoài, chợt mắt cô loé lên, cơ mặt từ hằm hằm bỗng dần ra khác thường, trát lên nó một chiếc mặt nạ ma mãnh quỷ mị

-Dừng lại!_Hết to hết cỡ, Tử Di ra lệnh thị uy y hết những gì kẻ bên cạnh cô thường làm, chính vì điều đó đã khiến bác tài xế phải giật mình, hành động theo bản năng, thắng gấp

Trèo xuống xe toan đi, Tử Di mới sững người nhớ ra điều gì đó, cô liền trở vào trong, chớp chớp mắt nhìn oan gia đầy ẩn ý

-Gì thế?_Đoán ý tài tình, Tử Thần hồ nghi, vẫn biết đằng sau đôi mắt ngây thơ lấy lòng ấy là cả một cạm bẫy được xây dựng công phu nhưng cậu vẫn ko thể cưỡng lại, chỉ biết hòa theo tự đặt bản thân mình vào đó, ko phải để người kia vui vì kế hoạch trót lọt mà là để mình có thể khám phá được toàn bộ con người của

đối phương-kẻ bồng dưng bị cậu trù ẻo với bệnh ung thư giai đoạn cuối và phải khó nhọc nhỏ Osla (thuốc nhỏ mắt) vào mắt mình giả làm nước mắt, phụ họa cho vở kịch cậu giàn dựng thêm bi ai

-Tôi đói!_Cười lấy lòng, Tử Di đưa tay xoa chiếc bụng của mình_Cần chút tiền mua một số đồ ăn vặt

-Lúc này cậu ăn chưa đủ no hay sao mà còn đòi thêm

-Thì đây, đáng nhẽ phải no rồi, nhưng lại phải tiêu hóa thành năng lượng để “chơi” với cậu, giờ sạch sành sanh

-Cậu đâu biết tiếng Hàn mà mua_Đưa cho Tử Di một tờ mấy chục nghìn Won, Tử Thần tỏ vẻ ái ngại về việc tịt mù tiếng nước Ngoài của cô, ý định muốn ra khỏi xe dắt cô đi

-Cậu cứ ở yên đây!_Đưa hai tay chặn lối Tử Thần, Tử Di mở cửa xe khoang trước lôi tọt bác tài xế khốn khổ ra ngoài, nói xong câu cho tên kia yên tâm rồi kéo bác tài đi, đến một cửa hàng bán đồ gia dụng kiêm thức ăn trên phố_Để ông bác này đi phiên dịch cho tôi là được

Đưa đầu nhìn theo bóng dáng bé nhỏ đang dần xa chỗ mình, Tử Thần ngao ngán lắc đầu, ánh mắt miên mang nghĩ ngợi điều gì đó với những cảm xúc chộp nhoáng.

-Chờ tôi nhé, khi nào tớ lấy lại được mọi thứ đáng nhẽ phải là của mình, lúc đó, tớ sẽ đưa tờ giấy này đến tìm cậu. Vì thế, đừng thích ai, ngoài tớ_Ôm chặt lấy bé gái với mái tóc đen dài tung bay trong gió biển, chủ nhân của câu nói vừa thốt lên thì thắm, từng giọt nước tinh khiết trên khóe mắt đen sâu thẳm chứa vô vàn nỗi niềm của một cậu bé chừng 7, 8 tuổi từ từ lặn dài trên gò má, vỡ tan

-Ukm, Jun à, nhớ mật hiệu nhé, Junizu sẽ chờ cậu_Đưa tay siết chặt người kia, cô bé mang tên Junizu đáp trả, nụ cười giòn tan hòa cùng tiếng nức thật trong trẻo và lắng đọng

-Tất nhiên rồi, Junizu, nhất định tớ sẽ quay trở lại tìm cậu...khi tớ có đủ sức mạnh để bảo vệ cậu

You know the bed feels warmer

Sleeping here alone

You know I dream in colour

And do the things I want

You think you got the best of me...

Tiếng nhạc chuông ruột của Tử Di vang lên dữ dội bao trùm cả ko gian nhỏ hẹp trong chiếc ô tô vẫn đang sáng đèn giữa trời đêm lạnh lẽo, đồng thời cắt đứt mạch hồi tưởng đang ngự trị trong đầu ai đó.

Đưa tay lục tìm chiếc điện thoại trong túi áo khoác bông vắt ngổn ngang bên cạnh mình, Tử Thần đặt nhãn thân lên dòng chữ to đùng “Thằng em chết bầm” hiện rõ ràng trên màn hình rồi nhanh chóng bấm nút trả lời, tự tiện ỉnh cái quyền được tiếp chuyện

-Tử Di, chị chết ở đâu rồi hả?_Tiếng nói đầu dây kia tưởng chừng như hét, xuýt làm thủng màng nhĩ người bắt máy

-Là tôi, Lãng Tử Thần đây_Giới thiệu đầy đủ họ tên của mình, Tử Thần như đã đoán trước hành động tiếp theo của người kia, đưa điện thoại ra xa tai mình

-Sao lại là cậu hả, chị tôi đâu?

-Đi mua đồ ăn rồi_Ngó nghiêng vào cửa hàng Tử Di đã vào Tử Thần chêm thêm_Vẫn chưa trở lại

-Cậu được lắm, đừng nói hai người ở Seul nhá

-Biết rồi thì hỏi làm gì?

-Chẳng nhẽ cậu muốn công bố chuyện đó sớm đến thế sao? Cậu nghĩ chị tôi sẽ chấp nhận cái chuyện phi lí từ trên trời rơi xuống đó à? Cậu cũng biết chị tôi đang chờ ai mà...trừ phi..._Người phía bên kia mỉm cười...cậu nói cho chị ấy biết cậu là ai, tên là gì, may ra chị ta sẽ nhớ đến lời hứa trong quá khứ mà trở về bên cậu, còn ko, chỗ trống đó vẫn mãi của Lâm Khải Phong

-Tôi sẽ làm cho chị cậu yêu tôi một cách tự nguyện chứ ko phải làm con búp bê bị ràng buộc bởi quá khứ_Đưa mắt nhìn người con gái vừa đi ra khỏi cửa hàng ban nãy đang tươi cười cầm bọc đồ to sụp chúi vào xe, Tử Thần nhếch môi hài lòng

-Jun, cậu là đồ đại nghịch_Gập máy, Gia Minh tựa hẳn người vào tường, nụ cười luôn ngự trong cuộc đối thoại giữa cậu và người phía bên kia chợt tắt phụt như ánh nến chập chờn trong gió.

Đưa ngón tay liên thoảng bấm vào một số lạ, Gia Minh cởi bỏ chất giọng hồ hững cùng thái độ cợt nhả ban ngày của mình, thay vào đó là sự nghiêm túc đầy uy quyền

-Cậu chủ_Người bắt máy nhẹ giọng, thoảng kinh ngạc trước sự triệu gọi bất ngờ

-Hồ quản gia, bà đang ở Seoul?_Một tay cầm di động đang áp trên tai, một tay gõ gõ gì đó vào chiếc Iphone đa năng, nhả một dòng tin

-Sao...sao cậu biết?

-Chắc bà biết chị tôi đang ở khách sạn nào phải ko? Đưa cho tôi địa chỉ_Ko quan tâm đầu dây bên kia nghĩ gì, Gia Minh đi thẳng vào vấn đề chính, nhanh tay cầm chiếc áo khoác treo ở móc rồi ra khỏi ngôi nhà của Tử Thần

-À...chuyện này..._Đắn đo do dự, Hồ quản gia thực sự bất ngờ khi có một người thứ 3, ngoài vợ chủ nhân của bà, biết được nơi bà đang đến và mục đích đằng sau chuyến đi này. Nhưng bất ngờ hơn cả, người đó lại là người thừa kế tương lai của dòng họ Hàn Gia tiếng tăm lẫy lừng-kẻ vốn dĩ phải ko được biết về thân phận đang được giấu nhem đi của mình chỉ vì lí do an toàn

-Được thôi, tôi sẽ tự tìm lấy

-Khoan đã, ngài định làm gì?

-Tôi sẽ phá hủy thứ cần phải phá hủy_Bước lên chiếc máy bay đã đậu sẵn ở khoảng sân cực to đằng sau ngôi nhà của Tử Thần, Gia Minh cúp máy, chấm dứt cuộc nói chuyện vô nghĩa. Đã đến lúc, cậu phải chứng tỏ cho tất cả mọi người thấy, dù vẫn chưa được cả thế giới công nhận, quyền lực của cậu vẫn luôn hiện hữu

Sáng hôm sau là một ngày mệt nhọc với Tử Di khi bị oan gia họ Lăng kiêm chủ nhân hiện tại của mình hết kéo lê đến shop thời trang này đến cửa hàng thẩm mỹ khác. Dù cô nàng đã nhiều lần lên tiếng phản bác nhưng hầu như người điều khiển mọi hành động của cô lại ko hề có phản ứng ngược lại, cứ tiếp tục làm những gì mình muốn làm

Lựa một bộ cánh màu hồng phấn nhẹ nhàng giản dị nhất shop, Tử Thần ra chiều hài lòng vì nó ko quá rúc rỡ hay hở hang như những bộ Tử Di đã thử lúc trước, liền nhất quyết tiến đến bàn thanh toán, toan trả tiền

-Trời, bạn gái cậu mặc bộ này lộng lẫy thật, chắc sẽ có khối người ghen tị với cậu đấy_Nhân viên quầy tính tiền đơn đả khen ngợi Tử Di khi cô bước đến, vô tình làm người kia phật ý

-Vậy tôi đổi cái khác_Tàn nhẫn kéo người được xem là bạn gái mình trở về chốn cũ, Tử Thần tiếp tục công cuộc nêu ra yêu cầu của mình với mấy chị nhân viên này giờ đã thuyết phục hết nước bọt khi “thượng đế” của họ liên tục đòi đổi đồ

-Thưa ngài, tất cả những bộ đẹp nhất ở đây ngài đã thử hết rồi_Một cô nhân viên nhỏ nhẹ

-Tôi đâu yêu cầu mấy người đem bộ đẹp nhất đâu, xấu nhất cũng được, chỉ cần sang trọng chút là được

-Tôi ko thử nữa, mệt lắm_Bực bội, Tử Di vùng tay ra khỏi bàn tay đang nắm chặt của Tử Thần, gõ gót tiến ra ngoài, lòng chẳng hiểu nổi cái tên cô ghét cay ghét đắng có muốn mua đồ cho cô hay chỉ bắt cô diễn trò hề trước mặt mấy người kia ko nữa

-Ai đây nhỉ?_Một giọng nói quen thuộc ko thể lẫn vào đâu từ đằng xa vẳng đến nơi Tử Di đang đứng, khiến cô sựng người rồi rùng mình_Ra cậu cũng đến đây

-... _Cố bỏ ngoài tai những lời nói sắc mùi mỉa mai kia, Tử Di đi như chạy, đích đến là chiếc Koenigsegg CCX đen bóng đang chờ cô ở bãi đỗ

-Có vẻ như đã chấp nhận lời đề nghị của nó rồi nhỉ..._Thoáng nhận thấy bóng dáng Tử Thần đang tiến đến, con người có giọng nói quen thuộc kia cười nửa vầng..._cháu dâu

Chương 29: Thân thể và vị hôn thê

-Vâng, đó cũng là điều tôi muốn nói

Nhanh tay tóm lấy mic từ người cha già, Tử Thần tiếp lời

Nhưng tôi muốn đính chính lại, ko phải vị hôn thê mà là vợ

-Cháu dâu?_Khó hiểu đưa hai tròng mắt đen láy nhìn kẻ đang nắm chặt tay mình, Tử Di như bị bỏ bùa mê, ko dứt việc đắm đắm vào nụ cười cợt nhả kia

-Ko phải sao? Nghe nói 2 người đến đây để công bố việc kinh thiên động địa đó à?_Tỏ vẻ kinh ngạc, Lâm Khải Phong ra chiều ngĩ ngợi gì đó_Chẳng nhẽ, tên nhóc đó vẫn chưa nói gì với cậu?

-Việc nhà tôi ko cần cậu bận tâm_Lôi Tử Di ra khỏi cái nắm tay thân mật, Tử Thần gạt cô ra phía sau mình như ko muốn để cô bị xâm phạm bởi bất cứ yếu tố nào ngoài cậu, thả một câu nhắc nhở với người cậu chung dòng máu rồi kéo lê Tử Di về phía chiếc xe đang chực chờ sẵn ko thương tiếc_Lăng Gia sẽ ko chào đón người họ Lâm trên mảnh đất Seul nhỏ bé này đâu

-Tử Di, tôi mong cậu đủ thông minh để ko bị kẻ khác lợi dụng_Chưa chịu buông tha, Khải Phong tận tình nhắc nhở cô gái tội nghiệp đằng xa, ánh mắt liên tục dõi theo cho tới khi họ đi khuất

-Sao người đó lại gọi tôi là cháu dâu?_Đan tay vào tay, Tử Di khó khăn lắm mới nêu lên câu hỏi to đùng cứ bay lên bay xuống trong đầu cô, ép bầu ko khí đã căng thẳng lại tăng thêm sự ngột ngạt

-Chẳng phải tôi đã bảo cậu ko được dây dưa gì với người đó rồi cơ mà_Ko thèm nhìn Tử Di một cái, Tử Thần vẫn giữ nguyên hiện trạng ngăm cảnh bên ngoài của mình, cơ hồ đang giận dỗi chuyện gì đó

-Đó là chuyện của tôi, hãy trả lời câu hỏi ban nãy đi

-Cậu thực sự muốn biết_Từ từ rời bỏ quang cảnh tấp nập bên ngoài, Tử Thần ưu ái đặt lên gương mặt dù có tỏ ra ngẫu đến cỡ nào cũng khó dọa được một đứa con nít của người ngồi cạnh

-Đương nhiên_Gật đầu rất cương quyết, Tử Di huy động toàn bộ sự tập trung, đổ dồn tất cả lên bộ lê chỉnh tề trên người Tử Thần, thần kinh căng như dây đàn

-Vì..._Ghé sát đầu vào mặt Tử Di toan trả lời, Tử Thần bỗng đổi ý, bày tỏ quyền lợi_Nói thẳng ra e lợi cho cậu quá, nếu cậu hứa với tôi chút nữa chịu ngoan ngoãn làm cảnh đi bên cạnh tôi, cuối buổi tôi sẽ nói cho cậu biết. Còn ko thì tự thân vất óc ra mà nghĩ

-Thế cũng được nhưng tôi chỉ lo có người nuốt lời thôi

-Yên tâm đi, chuyện này hoàn toàn có lợi cho tôi nên nhất định tôi sẽ ko thất hứa_Mỉm cười quỷ quyệt, Tử Thần nhẹ nhàng đưa đôi môi vẫn còn dấu cắn của kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, mục đích rõ ràng muốn tiếp cận đôi môi đang cách mình chỉ còn 5cm thì bỗng xe thắng mạnh, khiến đầu cậu ta dúi thẳng về phía trước, ko kiêng nể húc rõ đầu vào ghế của bác tài, mở màn cho nụ cười man rợ đậm chất thổ dân của người còn lại.

Rút kinh nghiệm và tránh gây ra điều đáng tiếc như lúc này, bác tài xé cần trọng lái chậm lại, chính vì thế nên 2 con người phía sau xe phải đến trễ hơn so với dự kiến nhưng tác phong ngạo nghễ và tự tin khi đứng trước những con người có địa vị trong xã hội của họ vẫn ko bị mất đi, tựa như một bản năng đã in sâu trong từng thớ thịt từ lúc oe oe “hello” cuộc sống mới

Sang trọng, tao nhã với bộ cánh màu hồng phấn ôm chặt lấy từng đường cong trên cơ thể hoàn mỹ, Tử Di vất bỏ ngay bộ mặt ngây thơ non choẹt của một nữ sinh trung học lớp 10 mà khoác lên chiếc mặt nạ tính ranh cùng nụ cười xã giao giả tạo dù mấy phút trước đó cô còn thét lên kinh ngạc trước sự lộng lẫy, xa hoa của buổi dạ tiệc

Hầu hết các vị khách thường mang nhiều quốc tịch khác nhau nên ngôn ngữ chủ yếu bao hàm giữa các cuộc chào hỏi hay trò chuyện giữa họ và người bên cạnh cô thường là tiếng anh nên chỉ ít, cô cũng biết được buổi dạ tiệc này được tổ chức vì kế hoạch phát triển mới của một tập đoàn chuyên về chuỗi khách sạn và nhà hàng nào đó thuộc sở hữu gia tộc Lăng Tử, một cái tên mới vừa gia nhập giới thượng lưu châu Á

-Cái ông đầu ko một cọng tóc đang thao thao trên bục kia tên là Lăng Tử Ôn hả?_Khều khều Tử Thần, Tử Di chỉ trỏ vào ông già cô chắc chắn 100% bị nhiễm bệnh hói đầu, thích thú thắc mắc

-Thì sao?

-Chắc! Ông ta bị thế chắc quý tử nhà ông cũng chẳng khá khẩm gì rồi. Đảm bảo mang gen cha, thể nào cũng lên chùa gõ mõ niệm phật trước tuổi, cộng thêm cái mặt xấu hoắc nữa là đủ trở thành 1 thảm họa thể kỷ của cánh đàn ông, phải ko Lăng Tử Thần?_Hồn nhiên như cô tiên, Tử Di đưa đôi mắt chuyên truy tìm trai đẹp của mình ra đánh giá, ko mấy quan tâm nét sa sầm mặt mờ đang dần chiếm trọn khuôn mặt đẹp trai bên cạnh

-Cậu nghĩ thế sao?_Tử Thần vô có siết mạnh li rượu vang trên tay

-Đúng quá còn gì. Cha nào con..._Sững người lại một chút, Tử Di lăm bắm rồi liếc trộm Tử Thần...Lăng Tử Thần, Lăng Tử Ôn...chẳng...chẳng nhẽ...

-Đúng vậy, tôi chính là tên quý tử sẽ lên chùa gõ mõ niệm phật trước tuổi, cũng chính là thảm họa thể kỷ của cánh đàn ông đây_Thì thầm bằng chất giọng lạnh lẽo, Tử Thần như vào đặt một khối băng nứt ra từ Nam Cực lên lưng Tử Di, làm cô nàng thót mình hoảng sợ, tâm tính bấn loạn

-Tôi...

-Sau đây tôi muốn giới thiệu mọi người một nhân vật đặc biệt, đó là người vẽ ra kế hoạch hoàn mỹ tôi vừa nêu lên cũng chính là đứa con trai thứ 2 đã bị thất lạc của tôi, Lăng Tử Thần_Oang oang trong chiếc micrô, chủ tịch tập đoàn Lăng Tử cười sảng khoái, đưa ánh mắt nhìn cậu con trai tuần mã này giờ mới chịu rời cô gái đi cạnh từ từ tiến đến gần ông chiếm mic

Sấn lại gần chiếc bàn đầy ắp thức ăn sau lưng, Tử Di chẳng buồn để ý bạn đồng hành của mình đang nói gì nữa, chỉ biết chúm mũi vào đồng đồ khiêu gợi. Đang hí hửng gấp đồ ăn bỏ lên đĩa của mình thì một bàn tay nhẹ nhàng chạm vào làn da mát lạnh ở vai cô khiến cô nàng bị hù cho suýt đánh rơi đĩa thức ăn. Định bụng dạy đời kẻ dám chạm vào bờ vai vàng ngọc của thiếu nữ, Tử Di quay lại với bộ mặt ko thể bặm trợn hơn, sau khi xác nhận kẻ đó là một cô gái với khuôn mặt đức độ mặc bộ váy đỏ thắm nổi bật, cô nàng mới dân mặt, nở nụ cười thân thiện đáp lại

-Chào bạn, hân hạnh được gặp_Bắt lời bằng tiếng Việt chính gốc, cô gái kia chủ động làm quen_Mình là Liệt Minh Thi, con gái út của Liệt Vũ Khương, chủ tịch tập đoàn Liệt Vũ

-A...chào_Cười nhạt bắt lấy bàn tay đang chìa về phía mình, Tử Di chán nản trước màn giới thiệu ấn tượng cốt phô trương thân thế của người đối diện, thừa biết nếu mình nói rằng chỉ là người bình thường chỉ biết măm với ruốc sẽ bị cô ta được nước cười nhạo_Mình là Hàn Tử Di, là nhân vật cực kì bình thường ở đây

-Ồ! Ra thế_Như nghiệm ra điều gì đó, cô gái tên Minh Thi cười ản ỷ, nhìn Tử Thần trên bục rồi lại hỏi tiếp_Cậu là bạn của anh Tử Thần?

-Chắc thế, tôi là bạn cùng lớp_Tinh ý nhận ra tình cảm rõ rệt của Minh Thi, Tử Di tiếp tục bổn phận và mức đích chính đáng của mình, gấp càng nhiều thức ăn càng tốt

-Ra vậy, mình là vị hôn thê của anh Tử Thần, mong bạn sẽ giúp đỡ anh ấy_Tít mắt cười, Liệt Minh Thi giả bộ thân thiện đến đáng sợ

Theo quan niệm tích góp qua truyện tranh, Tử Di nhận thấy rằng, khi 1 kẻ nở nụ cười ngầm ý với mình, 1 là hẳn muốn cưa mình, 2 là muốn thách thức tranh giành cái gì đó. Kẻ đứng trước mặt cô lại là con gái, chứng tỏ cô ta đang nghĩ Tử Di có ý với Tử Thần nên mới đưa thân phận chỉ có lão thiên mới biết để đối chọi với cô. Tất nhiên, Tử Di cũng ko ngốc nạp thêm kẻ thù ỉn, lựa lời

-Hai người xứng đôi thật đấy, cứ yên tâm đi, với cương vị chị kết nghĩa của hẳn, mình sẽ làm tay trong cho cậu

-Ngoài việc giới thiệu đứa con trai của mình, lão già gần đất xa trời này còn có một việc muốn tuyên bố _Đảo mắt một lượt đám khách khứa chật ních trong căn phòng ko hề chật hẹp, ông già Lăng Tử Ôn hướng mắt về chỗ Tử Di và Minh Thy, hắng giọng _Đó là vị hôn thê của con trai tôi.

-Vâng, đó cũng là điều tôi muốn nói _Nhanh tay túm lấy mic từ người cha già, Tử Thần tiếp lời _Nhưng tôi muốn đính chính lại, ko phải vị hôn thê mà là vợ

Dứt lời, Tử Thần sải bước nhanh về phía cha mình vừa nhìn, khẽ mỉm cười đầy xúc cảm trong sự tò mò vô vàn của mọi người

31. Chương 30-31

Chương 30: This is...my...wife, only one and forever...

-This is...my...wife, only one and forever...

Trong lúc dầu sôi lửa bỏng ngẹt ngàn khí thế bao trọn lấy đại sảnh-nơi diễn ra cuộc giới thiệu với cánh thượng lưu về đứa con thứ hai của Lăng Tử Ôn- thì ở ngoài kia, nơi hành lang náo động, cũng có một chuyện diễn ra căng thẳng ko kém, mà kẻ gây ra chuyện đó ko phải là chàng trai họ Lăng lắm mưu nhiều trò kia, mà là kẻ đã hứa hẹn về một cuộc phá hủy theo hần cho là đấm máu

-Cậu chủ! _Cúi chào kính cẩn cho dù đó là điều ko cần thiết, Hồ quản gia và đám tôi tớ lẻo đẻo sau lưng bà như đã chờ sẵn ở hành lang, nơi dẫn đến cuộc hội ngộ cha con ở đại sảnh lớn của khách sạn, đôi mắt đen già nua nghiêm nghị đổ lên bóng dáng mệt mỏi cùng thân thể nhẽ nhại mồ hôi của chủ nhân mình đang từ thang máy bước ra

-Sao bà lại ở đây? _Kinh ngạc đáp trả, Gia Minh quệt mồ hôi, thăm nguyên rửa trời đất sao lại để cho đám tích sự trước mặt cứ chắn đường phá lối cậu, bộ não căng lên nhằm đếm thời gian ít nhất có thể để xử gọn bọn họ trước khi quá muộn

-Tôi chỉ muốn cho cậu chủ gặp một người mà thôi _Ngoái đầu ra hiệu cho đám tôi tớ sau lưng mình, Hồ quản gia lặng lẽ chiếu lên những biểu hiện đang dần thay đổi trên cơ mặt của người kế vị tương lai trước sự xuất hiện của một cô gái với mái tóc đen ngắn được tỉa tốt thời thượng trong tay 2 tên vest đen bặm trợn

-Kì Như? _Thốt lên vô thức tên gọi của người con gái đó, Gia Minh đưa ánh mắt đã thú điên cuồng ngầu ngiên toàn bộ thân thể già nua của lão bà quý quý, gần từng giọng giận dữ _Bà dám...

-Gia Minh, bọn họ ko phải là người tốt đâu, chạy đi! _Hét lên nhắc nhở, Kì Như vùng mạnh đôi tay đang bị bóp chặt bởi sức mạnh của hai tên đứng hai bên. Nhưng vốn dĩ, Kì Như ko phải là nữ hiệp giang hồ đi mây về gió, nên chí ít, ngoài miệng cô rộng lượng thể song trong lòng đâu muốn vậy, ý nghĩ xúi dục kẻ kia liều chết đem thân kéo mình đạp cả luân lí thường tình nhỏ thó trong người cô, thôi thu cô diễn tả những cử chỉ cực kì tội nghiệp, hồng làm mủi lòng ai đó

-Tôi chỉ mời cô ấy đến Seoul thăm quan một chuyến, nhưng cô ấy lại nghĩ tôi bắt cóc _Ra chiều đau khổ, Hồ quản gia tỏ rõ nỗi oan ức của mình

-Thả cô ấy ra _Nhanh tay rút khẩu súng trong túi quần, Gia Minh ko ngần ngại chĩa nòng súng vào vầng trán nhăn nheo của người đối diện, thịnh tình đe dọa _Nếu bà ko làm, ngày này năm sau là ngày giỗ của bà đấy

-Cậu chủ! _Há hốc mồm nhìn gà mình choảng gà mình, đám tôi tớ trình trọng trong bộ vest tông đen nhìn nhau chẳng biết xử sao cho phải, cuối cùng đều nhất trí đứng yên ko manh động, vừa bảo toàn được tính mạng, vừa tránh gây mất hòa khí với đôi bên

-Vô dụng _Cười khẩy một cái, Gia Minh bóp còi, như một tia chớp lóe lên leo lắt trong bầu trời đen kịt, len qua đám người kia rồi một cước xử gọn làm chúng nằm ngổn ngang la liệt dưới sàn đá lạnh, giải thoát “mĩ nhân” rồi hai ta cùng chầu, khuất bóng trước khi đám người kia lên cơn đạo náo cả Seoul yên bình

-Bà ko sao chứ?_Một tên tôi tớ đỡ Hồ quản gia đang ngã dựa vào tường, lo lắng hỏi thăm_Có cần cho người đuổi theo họ

-Ko cần, môi lo duy nhất đã được giải quyết xong rồi_Đứng vững trên đôi chân mình, Hồ quản gia day thái dương một cách mệt mỏi

-Còn cái này?_Chỉ vào vết chất lỏng đặc lăn dài từ trên trán bà quản gia, tên ban này ái ngại

-Ko sao, nước sốt cà chua thôi_Lau nhẹ, Hồ quản gia thở dài, chút vui mừng vì mình đã có thể loại trừ một hậu họa

Quay lại với câu chuyện ở đại sảnh, sau khi đi một vòng xung quanh theo hình vỏ ốc làm đám kí giả cùng vô vàn khách khứa phải hoa mắt chóng mặt, Tử Thần cuối cùng cũng kết thúc chuyến đi của mình bằng cách thẳng hướng tiến về phía hai cô gái đầy xúc cảm phía dưới

-Có lẽ mình phải đi rồi!_Cười nhẹ với Tử Di lấy lệ, Minh Thy vuốt tóc rồi nháy mắt với ông lão họ Lăng đang đứng trên khán đài, chuẩn bị tinh thần đón nhận món quà mấy năm qua cô luôn khát khao và chờ đợi

-Cậu có thể tránh đường cho tôi qua được ko?_Dừng bước trước mặt Minh Thy, Tử Thần tàn nhẫn nêu ra yêu cầu của mình

-Gi?_Tất ngúm nụ cười hạnh phúc trên môi, Liệt Minh Thy đơ người, não bộ vẫn chưa thể tiêu hóa nổi những gì vừa thoát ra từ miệng vị hôn phu hờ của cô

Né người lách sang một bên, Tử Thần trong phút chốc đã đứng thù lù trước mặt Tử Di, lặng người trìu mến nhìn cô một hồi như muốn kiểm tra điều gì đó rồi mới lên tiếng, đủ to để đám đông đang nín thở chờ đợi kia nghe thấy cũng như đủ oai nghiêm để bọn họ có thể cảm nhận được tính chân thực của lời tuyên bố

-This is...my...wife, only one and forever...

Tử Di, kể ngay từ khi đạp đổ thành em để chiếm ngôi đứa con đứng dưới 2 người, trên cả vạn người đã được gắn với một mệnh danh đời đời ko thể phai mòn-thần đồng ngoại ngữ-bởi lẽ chữ đầu tiên cô thốt lên ko phải là “ba” hoặc “mẹ” như những đứa trẻ khác mà là “mom”, vậy mà vào thời khắc sống còn này lại lú lẫn, quên bẵng mất nghĩa của từ chủ chốt trong câu thoại của kẻ thù, “wife”. Vì lẽ đó, cô chỉ có thể đáp trả thiện ý của người kia bằng khuôn mặt ngây thơ vô số tội và ko thể ngu ngơ hơn được nữa

Ko để cho người vợ mình tổn thêm chút thời gian vàng ngọc để huy động toàn bộ đồng tử diễn nhặng nhịt trong đầu tìm lời giải đáp, Tử Thần thần nhiên đưa bàn tay đang để lửng giữa ko trung của mình nắm lấy tay cô, tàn bạo kéo cô như cái giẻ lau nhà lên bục trước sự chứng kiến đầy ngỡ vực của tất cả bá quan văn võ đang có mặt. Điều này đã làm dấy lên sự phản ứng trái chiều từ nhiều cổ đông có máu mặt trong tập đoàn cùng hàng loạt kí giả tham dự, bởi lẽ, theo những gì họ được biết cũng như nhiều nguồn tin đầy rẫy trên thị trường, người đã được chỉ định làm Lăng phu nhân nhiệm kì là Liệt Minh Thy, cô con gái rượu của chủ tịch Liệt Minh, một đối tác lão luyện và có thâm niên gắn bó lâu dài với tập đoàn Lăng Tử chứ ko phải là một cô gái tầm thường ko có địa vị

-Khá lắm_Gật đầu nhẹ công nhận, một người đàn ông lọt vào số ít những kẻ ko mấy ngạc nhiên bởi sự lạ đang diễn ra lăm băm, li rượu vang cạn quá nửa sóng sánh trên bàn tay già cỗi

-Tự ý dẫn đến một người khác rồi công bố chuyện kết hôn, chuyện này có vẻ làm cha rất hài lòng_Hớp một ngụm rượu, cậu con trai bên cạnh đưa nhãn thần soi lên nét mặt đang choáng ngợp vì những câu hỏi tuôn ra lia lịa từ miệng mồm rắn độc của đám kí giả nhặng xị, đoán ý cha

-Tất nhiên, nó dám gây chuyện này để tạo ra mối bất hòa giữa 2 nhà Lăng-Liệt, một tay xé rách sự phụ thuộc quá đà của Lăng gia đối với Liệt gia, từ đó xoay tập đoàn đi theo một lối đi mới, ko phải là cách làm táo bạo hay sao

-Cha nghĩ nó làm vậy là có mục đích đó ư? Sao lại ko nghĩ rằng nó vốn dĩ có tình cảm với cô gái bên cạnh nên mới cãi lời ông già Lăng Tử Ôn

-Kì Thiên, phụ nữ chỉ là thứ yếu mà thôi, ko có bọn họ chúng ta vẫn có thể sống, hơn nữa người nhà Lăng gia vốn hành xử thế nào con cũng biết rõ ko có chuyện chỉ vì một cô gái đâu

-Nếu theo cách nghĩ của cha, Lăng Tử Thần làm như thế chẳng phải mua dây buộc mình hay à? Liệt gia là một hậu thuẫn lớn, dứt khỏi chỗ dựa đó, bọn họ sẽ chỉ như con thuyền ko buồm mà trôi

-Chim non khi đủ lông đủ cánh thì sẽ vứt bỏ cha mẹ mà đi, Lăng gia cũng vậy, sự phát triển đạo gần đây có thể nói đã tạo đà khiến bọn họ lớn mạnh hơn cả Liệt gia, núp sau cái bóng cũ ko lợi lộc thì được gì chứ, càng làm suy giảm danh tiếng của bọn họ, hơn nữa, qua vụ từ chối hôn ước với Liệt Minh Thy, điều này sẽ mang lại một vết nhơ ko thể nào xóa bỏ cho Liệt gia, thử hỏi ai còn dám đặt lòng tin vào một nơi để khinh suất như thế chứ_Xoay mặt nhìn thẳng con mình, ông già họ Hạ cười mỉa mai, ko nhân nhượng rạch một vết dao lên vết thương đang âm ỉ trong máu mủ của mình_Con còn kém xa so với nó lắm

Nắm tay thành nắm, Kì Thiên ép cơn giận giữ đang sôi sục xuống lòng bàn tay, ánh mắt hằn những tia máu nhìn đôi trai gái đang chìm ngấm trong mớ câu hỏi dồn dập kia như muốn thiêu rụi tất cả. Anh đã cố nín nhịn, cố thực hiện tất cả những tiêu chí mà cha anh đã đặt ra để mong chờ đến một ngày được công nhận như kẻ kia, nhưng tại sao, công sức anh đổ dồn từ 3 năm qua lại ko bằng công sức của Lăng Tử Thần, đứa con hoang của người đàn bà ko danh ko phận chỉ trong 1 năm vền vẹn. Điều đó, làm anh tức muốn điên lên...

“Wife? Đúng rồi, là vợ?” Nghĩ hoài nghĩ mãi mới tìm được chiếc chìa khóa ình, Tử Di sững người, giờ mới chịu để ý mình đang ở trên chiếc bục cao hơn một mét cùng đám người nháy máy lia lịa

-Cho hỏi, cô và cậu Lăng quen nhau lúc nào?_Một tên kí giả được cô ưu ái nghe đầy đủ toàn bộ câu hỏi của hân chủ máy ghi âm vào miệng cô, ánh mắt sáng rực mong đợi có thể thu thập được những thông tin béo bở

-Sao cậu lại nói tôi là vợ cậu hả?_Gạt câu hỏi kia sang một bên, Tử Di ngẩng mặt nhìn Tử Thần miệng mồm tươi cười trả lời phỏng vấn, mắt ko ngừng liếc xéo

-Tôi chỉ là muốn giúp cậu nên mới làm thế thôi_Thì thầm bằng tiếng Việt để tránh đám chó săn trước mặt bắt mùi, Tử Thần kể công

-Nghĩ cho tôi ư?_Tròn mắt ngạc nhiên, Tử Di thực sự khó hiểu khi kẻ bên cạnh cô ko những ko giúp đỡ cô gì hết mà lại còn đổ lên đầu cô một đồng rắc rối, đã thế dám háng giọng kể lể công lao

-Cậu thử nghĩ xem, cậu hiện giờ là nô lệ của tôi, suốt ngày sẽ phải ở bên tôi, nếu ko cho cậu một danh phận, thế nào cậu cũng bị thiên hạ đem pha là kẻ thấy trai đẹp mờ mắt, bám dai hơn đĩa. Cách này là cách tốt nhất rồi đấy

-Cậu có bị sao ko vậy, tôi mới 16 tuổi thôi, ai cho phép lập gia thật hả?_Trả treo bằng cách nêu lên pháp luật của nước mình dù cô chưa vào giờ chấp hành tốt, Tử Di vịn vào cớ này để dập tắt cơn điên loạn ngổ ngáo trong đầu người kia

-Cậu có biết mấy con thú hoang thường đánh dấu lãnh thổ của mình ko, giờ tôi chỉ học theo thôi, sau này khi đủ tuổi thì cưới là được_Thần nhiên như ko, Tử Thần mặt dày ném lại cho Tử Di một quả bom đã kích nổ, khiến cô nàng nổi lửa tanh bành

-Ôi trời!_Ôm đầu, Tử Di ko ngừng há học mồm trước mưu mô xuất chúng của Tử Thần_Điên mất

-Hai người có chuyện gì thế?_Một tên kí giả để ý

-Chắc, sau mấy năm quen nhau, có vẻ cô gái của tôi vẫn chưa thể tin vào những gì tôi nói_Đổi sang tiếng Anh, Tử Thần phân trần nỗi đau với cánh nhà báo, tỏ vẻ ngậm ngội_Xem ra tôi phải chứng minh cho cô ấy thấy tình cảm của mình là thật

Dứt lời, ko để cho cánh nhà báo vây quanh đoán già đoán non về cách chứng minh mình sắp làm, Tử Thần ngay lập tức luôn một bàn tay đặt sau gáy Tử Di, tay còn lại tự tiện ngự trên eo cô, đồng thời cúi mặt thật thấp, đưa môi mình khóa chặt môi của ai kia đang định bụng vạch trần toàn bộ sự thật. Để ọi người thấy sự quyết tâm của mình, đối với Tử Thần, một nụ hôn đã đủ để minh chứng tất cả

”...Tôi tự hỏi tại sao tôi lại giận

Tôi tự vấn tại sao trái tim mình thất quân

Vì em hay vì kẻ luôn ngáng bước chân tôi

Dù đối với tôi em chỉ là một con rối

Nhưng thực sự ý nghĩa của em trong tôi còn hơn thế

Tôi đã sai nhưng sẽ ko bao giờ tôi nói Tôi yêu em...”

Bước...từng bước...nhanch dần...nhanch dần, một cánh tay từ một con người vốn ko quan tâm mọi thứ xảy ra quanh mình len lỏi vào trong đám đông đang vây lấy đôi trai gái kia, lôi mạnh nhân vật nữ chính kéo cô ra khỏi đại sảnh lập lòe ánh đèn, dù có thể, cái nắm tay đó khiến cô đau nhói

-Anh cứ nghĩ là ai, hóa ra người đó là em_Dồn mạnh cô gái vào bức tường trước mặt mình, Kì Thiên cúi rạp đầu, mặc cho toàn bộ mớ tóc xịt keo ngay ngắn bị rối tung, lòa xòa

-Sao anh lại ở đây?_Ngạc nhiên nhìn người mình ko hề ngờ tới, Tử Di thắc mắc

-Anh...

Bỗng một tấm khăn trắng, từ phía sau bịt mũi người con trai đầy cảm xúc kia, và cả cô gái ngây thơ vô số tội ấy...cũng ko tha. Sau khi đánh mê hai kẻ kia khiến họ ngã lăn xuống sàn hành lang, kẻ lạ mặt nổi mảy với một kẻ khác

-Hàn Tử Di và Hạ Kì Thiên, xong

-Lăng Tử Thần, xong_Phía bên kia đáp trả rồi nhìn chàng trai mấy giây trước bị vây kín trong đám đông kia đang lịm đi dưới sàn

-Hạ Kì Như, Hàn Gia Minh, cũng xong

Chương 31: Survival Strengthening Week

-Ko phải chúng ta bị bắt cóc đâu?_Thoát khỏi cơn hoảng loạn này giờ vây lấy toàn bộ thân thể mình, Kì Thiên nhìn 4 người còn lại, chắc chắn với những gì mình đang nói_Đây là một cuộc triệu tập

Ánh nắng ban mai dịu nhẹ len lỏi trải dài hầu khắp ngõ ngách Hà Nội sau một trận mưa rào giữa khuya nặng hạt, mang lại cho toàn thủ đô hoa lệ một mùi hương đượm chón quê thanh bình cùng một ngày mới tốt lành sắp sửa đến. Phá tan bầu ko khí hiếm hoi khó khăn lắm mới tạo được ấy, những tiếng va chạm rầm rầm dữ dội với cánh cổng bằng gỗ cũ kĩ mục muống của tháp đồng hồ cổ kính với giàn dây leo dày đặc phủ kín hai bên tường nằm trên vùng đất cấm phẫn từ bao đời nay của P&P văng lên ngày càng nhiều, âm lượng ngày càng rõ và ko hề có dấu hiệu suy giảm đi, bởi lẽ, nó chỉ tỉ lệ thuận với cơn phẫn nộ quá tải đang dâng lên trong cơ thể kẻ gây ra mà thôi.

Đá thêm một phát cuối cùng khuyến mãi vào mặt cái cánh cửa trơ lì này giờ vẫn đóng im lìm như bị dán keo 502 dính chặt ko rời, Gia Minh đưa hai tay ôm đầu, hét lên một tiếng nhằm giải tỏa cơn ức khó chịu cứ bủa vây lấy, ko chịu nổi thì lại tự hằn lên trên đôi mắt cuồng phẫn của mình những vết máu dài, khiến tinh thần vốn đã bấn loạn của những người còn lại càng tăng thêm nặng nề

-Khốn khiếp, nó làm bằng gỗ gì mà chắc thế ko biết_Tiến lại gần đám người đang quây quần với nhau, Gia Minh đã tức lại càng thêm giận khi nhìn thấy bộ dạng thất thần như vừa chứng kiến những thước phim kinh dị đặc sắc trên TV của Kì Thiên-kẻ lớn tuổi to xác nhất trong 5 người ở đây, hét lên mắng mỏ_Anh có thời cái bộ dạng yếu đuối đó đi ko hả? Giờ chúng ta phải nghĩ cách thoát ra khỏi nơi dơ dáy này chứ ko phải có rúm người lại như một tên hèn hạ thế đâu?

-Gia Minh, cậu ồn ào thật đấy?_Quắc mắt nhìn kẻ đang lớn tiếng với anh mình, Kì Như tình anh em lại nổi dậy, ko ngăn ngại vất bỏ nét hoảng sợ trên mặt vốn luôn ngự trị từ khi thuốc mê tan đến giờ mà đe dọa_Cậu muốn chết sớm trước khi chuồn ra khỏi đây phải ko?

-Xem ra chúng ta đang ở một nơi rất quen thuộc_Di một vòng quan sát kiểu kiến trúc thô sơ đơn giản của căn phòng mình đang ở, Tử Thần nhìn ra khung cảnh bên ngoài từ cánh cửa sổ nhỏ nhoi, nêu lên phán đoán_Nếu tôi ko nhầm, đây là tháp đồng hồ P&P, khu cấm phẫn bí ẩn nhất

-Thế ư? _Nhảy dựng lên, Kì Như đưa mắt thả ra bên ngoài theo hành động của Tử Thần, có chút hoảng hốt _Gay rồi, dám chắc có kẻ nào muốn chơi với chúng ta, đánh thuốc mê khiến chúng ta ngất xỉu rồi giam vào nơi điên rồ này, đến khi đội kĩ thuật phát hiện thì hết đời, gì gì cũng phải viết mấy cái biên bản dài ngoằng với công lưng dọn vệ sinh cho coi

-Ở đây có tờ báo nè _Ko chú ý đến quăng tương lai mù mịt được vẽ lên qua lời văn diễn cảm pha trộn sự kinh hãi của Kì Như, Tử Di như sầu đời quá trở nên bất cần, ngồi xồm xuống cạnh tờ báo ở góc tường, mắt lướt từng hàng từng hàng đọc vài dòng tin nhợt nhạt bằng tiếng Anh trên tờ báo News World rồi bỗng khựng lại, tay cô bắt đầu run rẩy, môi lắp ba lắp bắp ko thành tiếng _Cái...cái...này...

-Chỉ là vài tin tức đăng về chuyện của chúng ta thôi mà, đâu cần phải sốc thế _Ko biết từ bao giờ đã đứng thù lù bên cạnh Tử Di, Tử Thần thì thầm, vô tình làm người kia giật mình, 16 tinh linh đang cụm đầu đọc tin dở cũng phải vất bỏ thể xác co rúm chạy đi mất

-Cậu muốn hù chết tôi hả? _Day nghiêng trong từng lời nói, Tử Di vầy vò tờ báo, loạn lên xé nát nó thành vụn _Sao lại thế được chứ?

-Giờ thì cả thế giới đều biết cậu là vợ tương lai của tôi, đỡ thật đấy, sau này khỏi phải lí do lí trấu với mọi người trong trường về thân phận của cậu khi tôi lỡ làm chuyện ko nên nữa, ko ngờ cánh nhà báo lại được việc thế _Vươn vai bá cổ cho đỡ mỏi, Tử Thần xoi mói, ánh mắt ma mãnh liếc nhìn cô vợ tương lai nổi giận lồi đình sau lưng, dường như đang chuẩn bị một thế võ nào đó đại loại như éch vồ mồi hay cá vượt thác để xử gọn cậu

-Ko phải chúng ta bị bắt cóc đâu? _Thoát khỏi cơn hoảng loạn này giờ vầy lấy toàn bộ thân thể mình, Kì Thiên nhìn 4 người còn lại, chắc chắn với những gì mình đang nói _Đây là một cuộc triệu tập

-Là sao? _Hoàn toàn ko hiểu hết những gì anh mình vừa nói, Kì Như thắc mắc, lòng chột dưng trào một nỗi bất an xâm lấn

-Lịch sử P&P ghi lại rằng vào mùa thu lá rơi rụng nhiều như bị nhiễm thuốc dioxin loại nặng năm P&P được 20 tuổi, ông thầy hiệu trưởng lúc bấy giờ cũng chính là người sáng lập ra trường vì tức cảnh buồn chán sinh tình cộng với niềm đam mê cuồng nhiệt phim cổ trang Trung Quốc đặc biệt là Tam Quốc diễn nghĩa đã sáng tạo ra một trò chơi bắt buộc cho tất cả học sinh cấp 3 của P&P. Miệng thì nói đây là cơ hội để rèn luyện cho học sinh khả năng sống sót nếu lỡ rơi vào hố đen vũ trụ xuyên ko về thế giới khác hay lạc vào hoang đảo như Robinxơn nhưng thực chất, trò chơi này được tạo ra chỉ để làm cho ông thầy có thể nhìn tận mắt, nghe tận tai những hình ảnh, âm thanh sôi động của một thời tàn cực lẫn lộn, người người dày xéo lên nhau để bảo vệ cuộc sống của mình mà thôi. Vì trò chơi này mang quy mô lớn và chiếm thời gian khá nhiều nên nó thường được tổ chức vào những dịp rảnh rỗi, đó cũng chính là lí do nó mang tên Survival Strengthening Week. Tuần lễ này bắt buộc toàn thể học sinh cấp 3 trong trường dù ban A, ban B hay ban C, dù muốn hay ko muốn đều phải tham gia, còn nếu chống cự hoặc tỏ ý phản đối sẽ được đưa vào phòng sám hối cho đến hết tuần lễ. Trò chơi được diễn ra trên bối cảnh một đất nước bị 3 đại quốc tấn công, theo đó tất cả học sinh của 129 club được chia thành 4 phe, trong đó có 1 phe làm nhiệm vụ canh giữ giữ 3 lá cờ hiệu được giấu kĩ trong 3 cứ điểm khác nhau trong trường gọi là phe trấn thủ, 3 phe còn lại mang nhiệm vụ công phá lớp bảo vệ của 3 cứ điểm để cướp cờ hiệu, phe nào giành nhiều cờ hiệu ình sẽ là phe chiến thắng và được nhận những phần thưởng cực kì đặc biệt pha thêm chút kì dị từ thầy hiệu trưởng đương nhiệm. Bởi những luật lệ tàn khốc như các học sinh ko được mang theo các thiết bị tối tân thời hiện đại hay phải cầm cự sự sống của mình bằng cơm cà tại trường cho đến hết tuần nên Survival Strengthening Week dần trở thành nỗi ác mộng dạt dào của hầu hết học sinh cấp 3 P&P mỗi năm học lại đến...Đây chính là điểm tạo nên sự khác biệt giữa P&P và các ngôi trường quốc tế dành cho giới thượng lưu khác

-Đừng nói với em, chúng ta bị thầy hiệu trưởng triệu hồi về để tham gia cái tuần lễ gì gì đó nhé _Tử Di kinh hãi phán đoán, dù chưa trải qua “nỗi ác mộng” kể trên nhưng cô đã có ấn tượng ko mấy tốt đẹp gì với nó qua mấy món ăn mắm, cà

-Thầy hiệu trưởng ko làm chuyện dở hơi thế đâu _Chêm vào một câu cho đội trưởng tiếp thêm clo sau một hồi lải nhải, Tử Thần đưa mắt nhìn những bóng người lấp ló ngoài kia, ánh lên chút tò mò _nếu mỗi club có quá 3 người cáo ốm ở nhà thì toàn club sẽ phải đến phòng sám hối nên chắc chắn, người đưa chúng ta đến đây, ko ai khác là người trong club của chúng ta, kẻ mang trong mình dã tâm rất lớn

-Vậy thì chỉ có Lương Tuấn Vĩnh mới to gan..._Vuốt vuốt chiếc cằm ko một cọng râu của mình, Gia Minh vờ ngẩng ngơ, gian tà ngẩng Hạ Kỳ Thiên ẩn ý...lôi cổ “đại ca” về đây chứ?

-Xem ra mấy người cũng thông minh đấy_Đẩy nhẹ cánh cửa gỗ, Lương Tuấn Vĩnh cùng các thành viên còn lại của club bóng rổ ban C bước vào căn phòng to nhất của tòa tháp, nở nụ cười hiền giả tạo để che đậy mọi tội lỗi...nhưng kẻ sai người bắt các cậu về ko phải là tôi...

-Cái tên đáng chém nghìn lần đó là ai?_Túm lấy cổ áo của đàn anh với vẻ căm giận tràn lan khắp cơ mặt, Gia Minh hỏi như thét_Tên nào dám để bốn thiếu gia nằm dưới đám rêu xanh loang lổ kia đến nỗi cổ cũng muốn gãy thế hả? Tên nào

-Nếu các người thành tâm muốn biết

Thì bọn ta xin sẵn lòng trả lời

Để đề phòng thế giới hắc ám bị phá hoại, để bảo vệ chiến tranh thế giới

Bọn ta đại diện cho những nhân vật phản diện

Đầy khả ái và ngây ngất lòng người

Black King - Ugly Witch

Bọn ta là The Death

bảo vệ dải ngân hà

1 tương lai mịt mờ đang chờ đợi các người

Hahaha_Nhảy vào choán một diện tích lớn trong căn phòng ko mấy to lắm, một nhóm người mặt mũi trùm kín mít bằng vải đen, sau một hồi múa máy chân tay phụ họa cho lời giới thiệu đặc sắc nghe đến chai cả lỗ tai trong loạt phim hoạt hình Pokemon liền ngửa mặt lên trần nhà cười thô thiển, làm cho tất cả mọi người trong căn phòng phải người nhìn bằng nhiều ánh mắt ko mấy thiện cảm

-Ko lẽ, người bắt tội này về...là...là..._Áp úng, người Kỳ Như run lên bần bật, nhanh chóng chạy lại phía anh trai tìm sự che chắn ko cần thiết. Cô đã từng nghe về danh tiếng lẫy lừng và những câu bùa chú độc địa của The Death-club tà thuật duy nhất với số lượng thành viên khủng- nhưng ko ngờ giờ đây lại có thể tận mắt chứng kiến, lại còn cảm nhận được luồng tà khí ngùn ngụt bốc lên như khói từ họ nữa chứ, nhất thời sự hoảng sợ che lấp mất niềm vui được diện kiến, khiến cô phải e ngại ko dám đứng gần

-Ko phải họ, là tôi_Nở một nụ cười rực rỡ tỏa đầy ánh hòa quang, phá tan màn đêm u tối đang lan tỏa từ đám người kì dị của The Death, một chàng trai với đôi mắt đen mờ mờ và mái tóc màu nâu sậm len qua dòng người đang dần đổ về căn phòng nhỏ nhẹ giọng, tuy ko có đủ sức để khiến những kẻ bị bắt cóc phải ngược nhìn nhưng lại đủ để làm tăng thêm cơn loạn đang bủa vây lấy họ

-Lâm Khải Phong?_Bất giác rung mình, Tử Di ko thể tin nổi vào đôi mắt vốn tinh tường thường ngày nữa, giờ đây, trên chiếc cổ dài của kẻ đã làm cô bị tổn thương ngày nào lại đeo trên nó chiếc dây chuyền cô đã tặng, điều đó, thực sự làm trái tim cô lồi nhịp

32. Chương 32-33

Chương 32: Ko đơn giản như tên gọi

...tôi muốn kiểm tra thực lực người thừa kế Hàn Gia, xem xem giữa tình yêu và danh lợi, cậu ta sẽ chọn cái gì...SSW năm nay hoàn toàn ko đơn giản là một trò chơi, nó có ý nghĩa với rất nhiều người đấy

-Vì “Ngân khố đại nhân” của các người có lời nhờ vả, nên tôi, dù gì cũng là chốn thâm tình, đã giúp đỡ ngài ấy một tay, đưa mấy người từ Seoul trở về trước khi để thầy hiệu trưởng biết chuyện, dù sao, phe chúng ta cũng ko thể để thất thoát những con người tài năng này được

-Cùng phe?_Nắm lấy tay Tử Di, để cô ấy đứng ra sau lưng mình, Tử Thần ngang nhiên dập tắt tia lửa điện từ mắt Khải Phong đang có ý định phóng đến chỗ “lãnh thổ đã đánh dấu” của mình, nghi ngờ

-Ngày hôm qua, khi các cậu vắng mặt đến Seoul chơi, tôi và các thành viên còn lại phải chen qua mấy trăm người để bóc thăm chia phe, kết quả chúng ta thuộc phe trần thủ, được chia thành nhóm làm nhiệm vụ canh giữ lá cờ được cất giữ trong tòa tháp này, ngoài ra, club bóng rổ ban A-The Winner-cũng cùng nhóm với chúng ta_Lâm Tuấn Vinh lên tiếng quở mắng

-Nhưng Lâm Khải Phong đâu phải người của The Winner_Tử Thần nghi hoặc, nhìn khuôn mặt đều giả của ông cậu mình lại thấy khó chịu. Cậu ko nghĩ, Lâm Khải Phong-con trai của Lâm Khải Kiệt-ông trùm mafia tiếng tăm ngất trời ở đất Châu Á, lại có lòng thành quan tâm vào chuyện bao đồng thế này, chắc hẳn còn có âm mưu khác, như muốn phá hoại chuyện của cậu chẳng hạn

-Nhầm rồi, tôi giờ đây là hội trưởng của The Winner, tất nhiên phải tham gia, đúng ko “Ngân khố đại nhân”_Cười hòa hảo với người đứng cạnh, Khải Phong cố tình lấy thêm có mình vài phiếu đồng cảm, cánh tay tự tiện khoác lên vai kẻ vừa nhắc tên

-Tôi mong vụ Huyết thư lần trước ko phải là chủ ý của cậu, lấy tay của ban B để trừ khử ban C chúng tôi, nếu ko sẽ khó hợp tác với nhau lắm_Thì thầm nhắc nhở, Ngân khố đại nhân vốn ko phải người dễ tính như vẻ bề ngoài, lòng dạ vẫn còn bức bối chuyện cũ

-Tất nhiên rồi!

-Vậy chuyện này là thật sao? Điền mắt_Vò cái tổ quạ chưa chải của mình, Gia Minh thở dài mệt mỏi, người phục hồi vào bức tường cũng đầy rêu xanh mượt mà

-Bọn họ đã tập trung đông đủ ở đây thì còn giả gì nữa, ngoài chúng ta và The Winner, còn club nào nữa?_Lấy lại phong thái của một “đại ca”, Kì Thiên nhìn đám người lao nhao trước mặt mình, thầm đoán ra được vài club còn lại nhưng vẫn muốn hỏi để chứng thực suy đoán của mình, đồng thời, cầu mong 1 nửa trong số đó là sai

-Club Tà thuật-The Death, Club may vá-Magic, Club Đồ vật-The Power, Club Toán học-The Genius, Club Sinh học-Savior, hết rồi, người nhà của chúng ta đấy_Cười nhạt, Lâm Chấn đau khổ nêu tên anh em-kẻ sẽ vào sinh ra tử trong cuộc chiến giữ thành trì Tháp đồng hồ của P&P, quả thực, toàn những club bất hảo

-Vậy thì ko cần đánh nữa rồi..._Ngáp dài thể hiện sự chán nản, Gia Minh ko ngần ngại nêu ra điều tệ hại trước sự tề tựu khá đông đủ của các club còn lại...kết quả cuối cùng...đại bại

-Sao lại đại bại chứ? Chưa đánh thì đâu biết hơn hay thua_Vẫn giữ nguyên thái độ ko mấy nghiêm túc từ lúc bước vào địa điểm mà mình có nhiệm vụ phải giữ gìn trước sự xâm phạm của 3 phe còn lại trong Survival Strengthening Week (SSW), Lâm Khải Phong xoi mói, liếc qua một lượt đám người xung quanh rồi chiếu tướng lên Gia Minh-chủ nhân của câu nói như đổ nước sôi vào họng dân đen, chủ ý từng câu như muốn đẩy lên sự bất hòa trong nội bộ_Hay cậu nghĩ rằng, bọn này ko có đủ khả năng để giữ tháp đồng hồ này, bảo vệ cờ hiệu và giành chiến thắng? Xem ra cậu rất khinh thường chúng tôi, và cả chính mình nữa

-Mấy người thử nghĩ đi, chúng ta sẽ làm gì đây?_Rời khỏi chỗ mình đang đứng, Gia Minh tiến lại gần kẻ đã kích mình, nhếch môi cười_Từ lâu, các đàn anh đàn chị ở đây chắc cũng đã có thâm niên trải qua SSW 1 đến 2 lần, hầu như mọi người ở đây ko ai là ko biết các luật lệ cơ bản của tuần lễ này. Một là sống như những con người ăn lông ở lỗ thời xưa ko biết đến 2 từ “hiện đại” là gì trong vòng một tuần, hai là phải thực hiện tốt nhiệm vụ được giao cho theo bóc thăm đã định: giữ cứ điểm Tháp đồng hồ trước sự công phá của 3 phe tấn công còn lại, bảo vệ cờ hiệu, tức cũng như hóa thân thành các binh sĩ thời Đại Việt, Đại Ngu kiên cường đứng trên tòa thành chót vót chống quân xâm lược từ phía Bắc tràn về vậy. Ba là chỉ được dùng vũ khí thuộc phạm sự của club như club bóng rổ thì dùng bóng đá thương địch, club tà thuật thì dùng bùa chú, vân vân...và nhất thiết ko được sử dụng các vũ khí có lực sát thương cao như dao kéo, nước sôi hay ko thuộc sở hữu của club hoặc các vũ khí hiện đại thời nay để chống cự “giặc” vì đây chỉ là một trò chơi dựa trên mô hình Tứ Quốc diễn nghĩa mà thôi. Với những lệnh cấm như thế, liệu mọi người nghĩ chúng ta có

thể giữ cho Tháp đồng hồ ko bị mấy trăm học sinh thuộc 3 phe tấn công nghiền nát chứ. Club bóng rổ ban C chúng ta và club bóng rổ ban A-The Winner, so về sức lực và mưu mô thì có đấy, nhưng nếu làm theo phương pháp đầu trực diện như chơi một ván bóng mà áp dụng vào việc đánh “giặc” thì rất khó, e sợ rằng chúng ta ko có đủ người để chơi bóng với chúng chứ đừng nói đến chuyện đả thương, mà khi tấn công chúng ta, bọn chúng cũng ko điên đến mức vác thêm cái rổ bóng trên lưng cho chúng ta lấy làm đích ném bóng vào rổ đâu. Club tà thuật - The Death, với danh tiếng nguyên rửa cực độc và hiệu nghiệm của bọn họ thì cứ coi như chúng ta có một trợ thủ đắc lực đi, nhưng hãy nghĩ đến cảnh ánh mắt trời tháng 9 như đổ lửa chiếu vào bọn người hề nhìn thấy nắng mặt trời là ngất xỉu thì liệu có tham chiến nổi ko, tôi chỉ sợ chưa bảo vệ được Tháp đồng hồ thì phải lo vác thêm 30 mấy cái xác vào nhà kho đông lạnh rồi. Club may vá-Magic, ngoài việc ngồi thêu thùa đan lát, các bạn có thể tay ko vận cổ địch hay đơn giản nhỏ trụi tóc bọn xâm phạm lãnh địa chúng ta đang canh giữ ko? Club Đồ vật-The Power lại khác, các bạn chỉ biết lối đánh giáp lá cà, công bằng tức hai bên cùng nhào vào đánh túi bụi. Chắc hẳn khi thấy quân địch mon men trèo lên thành trì chúng ta, tôi nghĩ các bạn cũng sẽ đưa tay giúp đỡ hấn trèo lên cứ địa của mình rồi một chọi một, xông vào vật nhau cho đến khi mệt lị, giặc người phát cờ trắng chào thua thì cũng là lúc những tên thừa nước đục thả câu còn lại đã lấy được cờ chiến và đuổi chúng ta ra khỏi Tháp đồng hồ, đồng nghĩa việc chúng ta thua thảm bại. Club Toán học-The Genius, tôi công nhận các cậu là những thiên tài, nhưng liệu các cậu có bỏ đi thói quen nhẩm tính số Pi dài ngoằng trong miệng hay cầm cúi giải một bài toán nào đó để giúp đỡ mọi người ngăn chặn ko cho “giặc” trèo lên thành lũy Tháp đồng hồ hay giữ cửa thành ko cho chúng xông vào ko? Club Sinh học-Savior, các bạn chỉ thạo nghiên cứu các sinh vật mới, hiểu rõ hành tung của động vật nhưng về hành tung của “giặc”-những kẻ sẽ bắc thang treo lên lan can Tháp đồng hồ để giết chúng ta, chiếm gọn Tháp đồng hồ, lấy cờ hiệu-các cậu có hiểu được chúng sẽ làm khổ nhục kẻ nào để chiếm được thành trì đã phân công của chúng ta ko? Với những club ko hề có tính tương đồng về thể lực, trí óc nhưng nhóm chúng ta, tôi nghĩ rằng, nhiệm vụ trong SSW lần này-canh giữ Tháp đồng hồ- trước sự tấn công của 3 phe tiến thủ, ko đánh, chúng ta cũng đủ cảm nhận được mùi đại bại trong cuống họng rồi

-Dào ừi, chỉ cần nấu vài vạc dầu, vài bình nước sôi, thấy bọn chúng đến là dội thẳng xuống, thể nào cũng bỏ của chạy lấy người cho xem_Đội trưởng đội tà thuật - The Death ko biết từ lúc nào đã đứng đằng sau Gia Minh, tàn ác nêu lên ý kiến khiến thẳng em sinh đôi của Tử Di phải giật thót người, cơ hồ như gặp phải ma

-Đã bảo là ko được dùng những thứ có sát thương à, đây chỉ là trò chơi, làm thế thì ko những ko thua một cách đường hoàng mà cả đám phải dắt nhau vào tù kiếm điểm chứ chẳng chơi_Nói như hét vào tai tên hù mình, Gia Minh bực bội, luống cuống tìm cách tránh xa hấn

-Phân tích của Gia Minh rất hợp tình hợp lý_Vỗ tay tán thưởng, Kì Thiên từ từ cảm nhận bầu ko khí nặng nề đang bao phủ quanh tòa Tháp-nơi cậu và mọi người trong các club còn lại phải lấy cả tính mạng để bảo vệ trong mùa SSW thiêng liêng năm nay-môi cười nhẹ ẩn ý_Nhưng đây chính là lí do thấy hiệu trưởng sáng lập nên SSW, một trò chơi mang tầm ảnh hưởng lớn đối với đất nước Việt Nam đang ngày càng đi lên này. Cậu thử nghĩ xem, vì sao khi tổ chức tuần lễ đặc biệt này, các phụ huynh của chúng ta lại ko hề phản đối khi cho con mình tham gia trò chơi nguy hiểm này, rồi cả việc chính phủ cáo buộc cảnh sát, nhà báo hay bất cứ thành phần nào ở bên ngoài ko được tiếp cận với trường khi tuần lễ diễn ra và an ninh P&P cũng được thắt chặt nhờ sự ủng hộ của những tổ chức vệ sĩ tối cao? Chính là vì khi tham gia trò chơi này, mỗi một học sinh chúng ta có quyền làm chủ hành động của mình, nêu ra mưu lược để đấu lại phe đối địch, làm quen được với cuộc sống bần hàn thời xưa, khi đất nước ta nền quân chủ chuyên chế vẫn ngự trị và biết cách kết hợp cái thiếu và cái thừa thãi. Đây ko chỉ là một trò chơi mà là một cuộc ngoại khóa mang tính quyết định dành cho tất cả học sinh cấp 3 của P&P. Nếu chúng ta thắng trò chơi này, tất cả những người ở đây đều sẽ được cộng thêm 2 điểm để thi đại học ngoài ra còn được làm tăng thêm thứ bậc cho club, và dĩ nhiên ko thể thiếu những phần thưởng bất ngờ, nếu thua thì coi như rút kinh nghiệm cho cuộc chiến lần sau. Tuy lần này nhóm chúng ta kết hợp ko thuận lời, nhưng thà cố hết sức mà giữ Tháp còn hơn là để Tháp rơi vào tay “giặc” khi chưa hành động gì

-Anh Kì Thiên nói đúng đấy! Em nghĩ nhóm chúng ta ko có thể mạnh về sức lực nhưng lại có lợi thế về chiến thuật_Nắm chặt tay quyết tâm, Kì Như sau trạng thái “Vịt nghe sấm” dường như đã hiểu thêm phần nào về SSW thể kỉ, liền có cảm giác như mình đã trở về thời xưa, khi chiến tranh giành giật lãnh thổ giữa các nước láng giềng diễn ra, tỏ vẻ cực thích thú. Bây giờ đối với cô, cô ko còn là một Kì Như ở thời hiện đại nữa mà là một quân thần trong các vị bô lão đang thảo luận về cách đánh giặc trong hội nghị Diên Hồng

lịch sử vậy

-Cũng đúng nha, Club tà thuật-The Death bọn họ có nhiều hữu ích đấy chứ, chỉ cần túc trực ở thành, khi thấy tên giặc nào bắc thang leo lên, cười man rợ rồi nguyên rửa câu gì đó độc độc là đảm bảo tên đó rớt tim, ko cần ném đá hay nước sôi cũng đủ làm cho hắn trượt từ thang trượt xuống, co cẳng bỏ chạy, có khi nửa đêm tẩu hỏa nhập ma, ăn nói điên cuồng rồi bị loại. Thế chẳng hóa một công đôi việc sao? _Như ngờ ra điều gì, Tử Di miệng cười toe nêu ý kiến, chắc hẳn cô nàng đang mừng tượng đến bối cảnh vừa nêu xong

-Club Savior chúng tôi rất giỏi huấn luyện động vật, có thể đem theo vài con trăn trườn trên thành, đảm bảo địch ko dám ho he, nhìn là đủ khiếp rồi. Vả lại, chúng ta còn có thể truyền thư tín bằng bồ câu cho 2 nhóm thuộc phe cổ thủ của chúng ta ở hai cứ điểm còn lại để trao đổi chiến thuật, giúp phe cổ thủ giành thắng lợi mãi mãi cũng nên _Vỗ ngực mình thùng thùng, một cô nàng quàng trên mình một con trăn rõ to tự tin nêu lên ưu điểm của mình, chốc chốc lại nháy mắt với con trăn đang trườn quanh người mình khiến đám người trong gian phòng to nhất của tòa tháp phải hoảng sợ, tránh như tránh tà

-Club Magic bọn này cũng ko thuộc loại vô dụng thế đâu nhé _Vòng tay đặt lên ngực, một cô nàng hất hàm, vân vân mái tóc xoắn lộn màu hạt dẻ của mình, đôi môi đỏ mọng mấp máy nhanh như cắt, tay bóp chặt thể hiện đẳng cấp _Thay vì may áo đan len, chúng tôi có thể dệt lưới làm bẫy quân thù, chỉ cần bọn chúng dám động vào một hạt cát trên tòa tháp này, chúng sẽ bị treo lên như giò xông khói cho coi

-Nếu phải sử dụng đến các vũ khí bắn từ xa, tôi nghĩ mọi người trong club The Genius chúng tôi có thể tính được các góc cần thiết để nhắm trúng các đối tượng ở các vị trí đặc biệt, ví dụ như vũ khí tấn công từ xa của chúng ta là bóng, với các cậu việc ném bóng theo góc chuẩn là ko khó, cho nên việc tính góc rất cần thiết, chúng tôi sẽ cố để tìm được số góc bắn gây mức sát thương cao nhất _Đẩy gọng kính lên, một cậu thanh niên gấp cuốn sách đang đọc dở trong tay lại, khẳng định 100%

-Mấy người làm thì ko thể thiếu bọn tôi rồi _Một anh chàng cỡ bự với hai bắp tay cuộn cuộn khoác vai tên vừa nói xong, cười ha hả _Bọn tôi vận chuyển dụng cụ trong club đến đây, xem chừng có thể giúp được. Tôi nghĩ club chúng tôi e phải phá lệ chơi bắn một lần vậy

-Rất vui vì thấy các người biết nghĩ cho nhóm như vậy. Đáp lại thịnh tình của các người, 2 club bóng rổ chúng tôi, The Winner và The Winter sẽ cố gắng thu gom toàn bộ bóng để làm vũ khí đả thương tốt nhất _Lâm Khải Phong như chỉ chờ có thế, đưa ngón trỏ lên ra hiệu “rất tốt” rồi lấy luôn chức leader đang để trống của nhóm cánh giữ Tháp đồng hồ, ra lệnh _Nhà trường chỉ cho phe cổ thủ chúng ta 3 ngày để lắp đặt chiến trường, tu sửa nơi chiếm đóng, đặt bẫy và mua lương thực cần thiết, nên giờ đừng phí phạm một khác nào nữa, đã đến lúc tất cả chúng ta phải xắn tay làm việc, tạo nên một thành trì vững chãi để chống lại 3 phe tấn công ngoài kia

-Yeah! _Đặt tay lên nhau thể hiện sự quyết thắng, tất cả những con người được giao nhiệm vụ canh giữ Tháp đồng hồ và cờ chiến của nó cùng hét vang thật to, ai nấy đều nở trên môi mình những nụ cười khác nhau nhưng lại cùng một ý nghĩa. Có lẽ đây là cơ hội đầu tiên khiến họ-những con người tưởng chừng như cô độc trong P&P ko khác gì xã hội điều đứng ngoài kia-xích lại gần nhau hơn, tạo dựng lên một tình đồng đội chung, để mai này, khi về già, gần đất xa trời, họ sẽ ko phải hối tiếc, ân hận về quãng thời gian nhạt nhẽo đây rấy sự hiểm độc của tuổi trẻ...Lí do thâm sâu về sự xuất hiện của SSW mới thực là vậy: đồng đội

Trong khi phe cổ thủ được dành riêng 3 ngày để lắp đặt những cái bẫy cần thiết chuẩn bị cho tuần lễ khốc liệt SSW thì tại một nơi nào đó trong P&P, có hai con người mang hai tâm trạng khác nhau đang nói chuyện, một người hình như rất khó hiểu, một người lại nhàn nhã như đang chờ đợi kịch hay

-Hiệu trưởng, tôi hoàn toàn ko hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa _Vò đầu bứt tay từ lúc đẩy mạnh cánh cửa mạ đồng phòng hiệu trưởng đi vào cho tới lúc đặt mông lên ghế, một người đàn ông ngoài 30 hoảng loạn _Sao ngài lại để SSW diễn ra trong lúc mới bắt đầu năm học như thế này chứ? Vả lại, ở ngoài kia có biết bao nhiêu người ngoài cánh nhà báo và một vài phụ huynh học sinh đang nháo nhào đòi tìm gặp con họ kia kia

-Cánh nhà báo đó muốn hỏi thăm về cô gái trong buổi dạ tiệc nhật con của Lăng Tử Ôn và vị phụ huynh đó cũng chính là người cha tội nghiệp của Lăng Tử Thần, phải ko? _Đặt nhẹ tờ News World lên bàn, nhắm nháp một tách trà, ông hiệu trưởng thần nhiên như ko

-Đúng đó, ngài nên giải thích đi chứ, tôi này giờ khàn cả cổ mà vẫn ko đuổi được họ đi_Kể khổ, người đàn ông ôm đầu

-Hóa ra đây chính là nguyên do tên tiểu tử họ Lăng đó đề nghị ta tổ chức SSW sớm?_Cười xoa vuốt bộ râu dài của mình, ông hiệu trưởng thăm khâm phục

-Ý ngài là?

-Tất nhiên, ta ko điên đến mức vô duyên vô cớ cho SSW diễn ra sớm thế đâu? Vì có một vài người cầu xin và có một vài chuyện thú vị nên ta mới làm vậy

-Ngài có thể nói rõ hơn được ko?_ngu ngơ khó hiểu, người đàn ông tròn mắt, nhìn chăm chăm vào thái độ nhàn nhã của người có chức vị cao hơn mình

-Vài hôm trước, Lăng Tử Thần-đứa con trai của tiểu thư dài cát Lâm gia và thằng nghịch tử Lăng gia- đã đến gặp ta, tỏ rõ ý muốn tổ chức SSW vào thời gian như ta đã đưa ra cho tụi nhỏ. Ban đầu cứ nghĩ là vì nó hiếu kì với tuần lễ đặc biệt này, ai ngờ chỉ là công cụ để cô vợ tương lai của nó có thể trốn tránh tai mắt của đám kí giả, cũng như những người có ý định ko đúng đắn của Lăng gia_Ngừng một lát, ông hiệu trưởng ngẫm ngợi điều gì đó rồi lẩm bẩm phỏng đoán, đôi mắt nheo lại_cũng có thể nó muốn hưởng “tuần trăng mật” sớm hơn một chút với người vợ bé nhỏ của mình trước khi quyết định một điều gì đó chăng? Rất tò mò nhưng giờ ta vẫn chưa đoán ra mục đích thứ 2 của nó là gì

-Đừng nói với tôi, ngài vì sự nhờ vả của một học sinh mà dồn toàn bộ học sinh trong trường vào tuần lễ ác mộng này nhé?_Lấy khăn tay chấm chấm mồ hôi lặn dài trên trán, người đàn ông cầu mong suy đoán của mình là sai

-Người thứ hai là Hạ Kỳ Thiên-thằng nhóc được xem là thảm họa của Hạ Gia với nhiều điều tiếu lâm trước đã bị hất chân khỏi ghế kế vị và đang trong thời gian thực hiện những yêu cầu của cha nó để lấy lại những gì mình đã phá hỏng. Có vẻ như nó ko hài lòng mấy khi người chung cảnh ngộ với nó-Lăng Tử Thần, lại được cha mình công nhận sớm hơn nên mới muốn ta thúc đẩy SSW, giúp nó ghi điểm với cha mình bằng cách chiến thắng các phe còn lại.

-Quả thật cũng nghe nói đến những “kì tích” của tên này đấy, còn ai nữa ko?

-Người thứ ba là Lâm Khải Phong-con trai của Lâm Khải Kiệt, tên dám kiến nghị với ta chuyển từ ban A sang ban C để đi phá thằng cháu họ, ngoài mặt nó bảo muốn chiêm ngưỡng SSW nức tiếng thế giới ra sao nhưng thực chất lại muốn lấy P&P làm nơi cất giữ mớ vũ khí trái phép Lâm gia mới vận chuyển về từ Mĩ_Ưống thêm một ngụm trà, ông thầy hiệu trưởng liếc nhìn bộ mặt kinh ngạc của người đối diện, cười hiền_Cậu cũng biết đấy, khi tuần lễ SSW được diễn ra, dù là cảnh sát thế giới, tổng thống mĩ hay chủ tịch nước đều ko được phép đặt chân vào P&P cho tới khi kết thúc ngay cả khi P&P chứa chấp khủng bố hay đập nhau túi bụi. Thế nên, việc muốn cất giữ kho vũ khí trong P&P để qua mắt cảnh sát quốc tế là một ý nghĩ thông minh, phải ko??

-Trời, hiệu trưởng, sao ông lại có thể tiếp tay afia mấy chuyện này chứ?_Mồ hôi chảy ròng, người đàn ông hét lên, gương mặt trở nên thảm bại kinh khủng

-Nếu được, cậu cứ đứng ra ngăn chặn việc này đi, tôi e tính mạng cậu khó giữ mà dòng họ cậu cũng bị bọn họ xóa sổ ko thương tiếc ấy chứ?

-Chắc tôi chết mất_Ngã người ra ghế, người đàn ông cơ hồ muốn đâm đầu tự tử, ko dám tin hồi còn trẻ mình lại ao ước được học ngôi trường quốc tế danh tiếng này

-Người cuối cùng là Gia Minh, tuy nó ko đề nghị chuyện này nhưng thông qua đây..._Bước lại gần cửa sổ, ngắm nhìn người mình vừa nhắc đến cùng một nữ sinh đang đòi nhau ở bên ngoài, ông hiệu trưởng cười ma mãnh, thâm ý rõ ràng bí ẩn...tôi muốn kiểm tra thực lực người thừa kế Hàn Gia, xem xem giữa tình yêu và danh lợi, cậu ta sẽ chọn cái gì...SSW năm nay hoàn toàn ko đơn giản là một trò chơi, nó có ý nghĩa với rất nhiều người đấy

33. Chương 34-35

Chương 33: Giới hạn là phần nộ

”Thế đây...dù đã giữ em chặt đến thế,
dù đã khóa trái nhốt em vào nơi lạnh cùng tối tăm...
nhưng tại sao...thứ tôi nhận được
vẫn là một con số 0 tròn trĩnh”

Thời hạn dành cho phe cổ thủ cuối cùng cũng vơi đi hơn phân nửa, chỉ còn vền vền lại đúng nửa ngày để họ có thể sửa sang hay thử lại các điểm bẫy, đồ dùng cần thiết, thức ăn tích trữ cũng như nước uống cầm cự trong 1 tuần tới trước khi vào cuộc. Loay hoay ngời bút bi đen trên tay, Tử Di thoáng ngơ ngác một chút trước 86 thùng mì tôm dành cho 86 thành viên trong nhóm nằm lẫn lộn chiếm gần gian phòng to nhất ở tầng dưới cùng của tòa tháp, rùng mình nghĩ đến sức ăn hơn trâu hơn bò của đồng đội mà phát hoảng. 86 thùng mì tôm chứ đâu phải ít, thử hỏi khi xử xong, liệu bọn họ có dành thêm vài ba tiếng uống rượu làm thơ luận anh hùng với Tào Tháo hay ko nữa, cơ hồ cô cảm thấy mùi thất bại như thịt xông khói tấn công vào hai lỗ mũi, ngậm đắng nuốt cay chặt vật kiểm kê các vận dụng được công ty vận chuyển chuyển đến.

Xong xuôi, Tử Di cho phép mình quyền được nghỉ giải lao mấy chục phút để cơ miệng của mình có thể thoải mái trở lại bình thường. Dạo quanh một vòng cứ điểm của mình, cô nàng thở dài, nhìn quang cảnh trống vắng chỉ có nắng và gió đổ òa lên những dãy nhà đồ sộ trước mặt mà cảm thấy có gì đó buồn tẻ, nếu là ngày bình thường, chắc hẳn giờ này cô và mấy nghìn học sinh của P&P đã được phóng thích khỏi chiếc chuồng động vật khổng lồ này, tự do đi những nơi mình thích, giờ thì dù có muốn cũng phải lẩn lờ bò trườn qua 7 ngày tới cái đã.

Tiến lại gần một góc dim mát trong trường, Tử Di từ tò mò chuyển sang bức bối khi nhìn thấy “chủ nhân” của mình đã ngã người say sưa ngủ một cách ngon lành trên chiếc ghế đá dài, mặc cho những lọn nắng loang lổ chiếu trên mặt mình

-Người đâu mà thất đức thế ko biết, trong khi mọi người đang cật lực làm việc thì lại có kẻ dám trốn ở đây thư thả một mình_Quở mắng một cách xoi mói, Tử Di toan đến gần lay cái tên thất đức kia dậy, quăng cho hắn một bài học nhớ đời thì chợt khựng lại, nhớ đến quá khứ một thời mình toàn đi chọc nhưng chưa lần nào thoát khỏi cái viễn cảnh gây bà đập lưng bà mà Tử Thần đã gây ra cho cô, bèn cẩn trọng bề nguyên một cành cây phượng, đứng ở khoảng cách xa mà lấy cành cây hết chọc rồi lại thọc vào mặt người ta

Một hồi ko thấy nạn nhân có động tĩnh theo dự đoán, Tử Di nhanh chóng nắn, mạnh mẽ vứt phăng nhánh cây, chân dậm dầy toan bỏ về Tháp thì đột ngột, một cánh tay từ phía sau nhanh như rắn chớp mắt, nắm lấy cánh tay đang buông lỏng của cô mà nắm gọn, tàn bạo lôi mạnh chủ nhân của nó ngã về phía mình

-Ế... _Sửng người một hồi sau khi ngồi xồm xuống ghế đá theo “lời chỉ dẫn” của người phía sau, Tử Di cơ thể nhất thời phản ứng chậm, tiêu hóa toàn bộ những gì vừa xảy ra ình một cách chậm chạp rồi mới phát ra phản ứng tiếp theo, vùng dữ dội như con cá trê nằm lẫn trên thớt

-Yên nào_Người phía sau nhẹ nhàng ra lệnh, thì thầm như muốn chỉ để cô và hắn nghe thấy_Dưới chân cậu có một con trăn, chỉ cần cậu liếc nhìn nó hay có những cử chỉ quá mạnh, nó sẽ phóng hai chiếc răng nhọn găm vào da thịt cậu cho...đến chết

-Ôi trời!_Khẽ khàng kêu lên một tiếng, Tử Di nửa điều ko muốn mình phải trợ xác chết rũ khi chưa trải qua thời rực rỡ nhất của đời con gái, rầm rập nghe theo những lời người bạn hảo tâm đang giữ lấy mình cực tình cảm với hai tay rất đúng vị trí, một tên nắm chặt hai tay cô, một tên ngang nhiên chiếm cứ vùng eo_Cảm...cảm ơn

-Ko có gì!_Phả làn hơi nhẹ lên làn da vùng cổ của Tử Di theo cách thông thường của một ai đó, người bạn hảo tâm kia nhắc nhở, lẳng lặng lắng nghe nhịp tim liên hồi cuồn cuộn cùng cơ thể run lên bần bật như sột của người mình đang giúp đỡ mà nở nụ cười ko thể gian tà hơn được nữa_Cậu cứ ngồi yên như vậy, đợi đến khi nó bò đi chỗ khác, mình sẽ ra hiệu để cậu chạy, được chứ?

-Ồ, nhưng ra hiệu thế nào?_Ngu ngơ gặng hỏi cho ra khoai ra môn, Tử Di thông minh lâu năm bỗng trở nên đại độ, trong trường hợp tính mạng bị đe dọa thế này, cô hầu như ko thể suy nghĩ thấu đáo hơn ỉnh

-Lúc đó chắc chắn cậu sẽ biết_Siết chặt hơn vòng tay ở eo, người bạn hảo tâm có tông giọng trầm ấm hình như cảm thấy mệt, đầu tư tiện dựa nhẹ lên vai người khác, để mặc những lọn tóc đen mượt và khá dài chích nhẹ vào vùng da nhẹ cảm của bờ vai ấy

Ngắm vạt nắng đang dần nhạt đi ở vùng sân lát đá ngoài kia của trường, trong bối cảnh nóng nực đến tở nhạt, người bạn hảo tâm kia mới chịu mở lời tiếp, làm cho cái đầu ko ngừng gật lên gật xuống của ai kia vì buồn ngủ phải trở lại trạng thái bình thường

-Xin lỗi

-Ồ...vì cái gì?_Mông lung như đứng giữa một bãi đất mịt mờ tối, Tử Di toàn phần ko hiểu, chẳng thể nghĩ ra nổi người bạn trượng nghĩa này đã làm gì đắc tội với mình mà giờ lại xin lỗi chân thành thế kia, định bụng dù là chuyện gì cũng sẽ cho qua

-Vì ko thể để cậu gặp tôi sớm hơn. Giá như người cậu gặp trước kia là tôi, cậu đã ko bị tổn thương nhiều như thế

-Cậu nói sao? Tôi ko hiểu lắm_Lắc đầu mình chứng cho bộ não đang rối mù lên, Tử DI mờ mờ hời hợt rờn rợn như tấm vì nóng, nhưng trước tính mạng đang bị đe dọa bởi con trăn cô chưa có dịp diện kiến đang lì lợm ở đâu đó dưới chân cô, cô ko thể làm liều vất bỏ tư thế bất kì ai nhìn vào cũng hiểu lầm này

-Tử Di à, tôi...

Đang lúc người bạn hảo tâm kia của Tử Di định nói điều gì đó thì từ đằng xa, có 2 cô bạn thuộc club Magic đã tiến lại gần hai người, nhìn cô và “đồng bọn” với cặp mắt cười ẩn ý

-Vậy hai cậu là thật hả?_Một cô nàng ko nén nổi tò mò liền hỏi, ngay lập tức bị cô gái kia thụi ột thụi rõ đau ở eo

-Là sao?_Mắt tròn mắt dẹt đáp lại với thái độ như người Sao hỏa lợt về Trái Đất, Tử Di đưa bộ mặt ngu thộn nhất có thể đối đáp_Tớ...

-Các cậu đọc báo rồi mà, bộ cần chúng tôi chứng minh nữa sao?_Lạnh lùng như băng, Tử Thần thẳng thừng, ko chút dài dòng xóa tan mọi nghi vấn trong hai người kia, nhất thời trưng ra chất giọng thật mà này giờ mình đã khốn khổ giấu đi

-Ế,...giọng này..._Nhận dạng được mớ tín hiệu báo nguy hỗn độn đang dấy lên trong người, Tử Di dường như đã hiểu được lí do tại sao mình hay bị mắc lõm người khác, chính là vì cô quá cả tin và đại khờ, nên mới bị một kẻ lòng lang dạ sói như Tử Thần năm lần bảy lượt *** hại đến nỗi chẳng thể sống yên ổn.

-Vậy ko làm phiền hai cậu nữa, ở đây tuy hơi lộ liễu nhưng là cứ điểm hẹn hò thông dụng của các đôi trong trường đấy, chúc vui vẻ_Cô gái còn lại nháy mắt tinh nghịch với Tử Di, trước khuất mắt cô còn tung lờn cổ vũ cực thân thiện_Chazô

-Lăng Tử Thần..._Gần giọng mạnh y chang mụ phù thủy lên cơn tức trời hận đất, Tử Di dù móng tay đã cắt sạch nhưng vẫn cố bấu lấy những gì mình có thể bấu được trên cánh tay tội tàn của người vừa gọi tên, mắt hằn lên những tia máu giận giữ và cuồng bạo...sao người dám đi lừa một thiếu nữ lòng dạ trong trắng non thơ như ta chứ, người muốn chết sao?

-Tôi chỉ là muốn tìm chút cơ hội ở bên người vợ tương lai của mình thôi, đâu phải đi lừa cậu đâu. Hơn nữa lòng dạ cậu mà đủ trong trắng đến thế, chắc lòng dạ tôi sẽ tinh khôi như thủy tinh rồi_Thâm ý rõ ràng muốn đá đểu Tử Di, Tử Thần bõn cợt, tư thế cũ vẫn ko chịu bỏ, đã thế lại còn ăn gan hùm hôn nhẹ lên vùng da ở cổ “vợ yêu”, hành động cực kì sến đặc khiến người kia chưa kịp phản pháo đã nhũn cả người vì nổi da gà

-Nếu cậu còn chơi cái bài sến đặc đó thì tôi sẽ ko nể nang cậu là tổng thống hay đế vương mà cho cậu vào nồi nước sôi đâu nhé_Nắm chặt cơ tay, Tử Di dồn hết mọi sức lực lên cơ tay, chuẩn bị tinh thần làm điều gì đó mà cô vốn sẽ ko làm nếu gặp người khác

-Cậu biết bài “Chinh phụ ngâm” chứ? _Đổi đề tài nhanh chóng hơn tên lửa, Tử Thần đột ngột hỏi một câu tầm thường như cân đường hộp sữa

-Sao ko biết, hỏi thừa thế? _Lòng uất hận, sự giận giữ đang sục sôi...bỗng tụt đi một miếng

-Vậy cậu có biết lúc người vợ tiễn người chồng ra đi, tác giả đã miêu tả thế nào ko?

-Ôi dào, thì người vợ tiễn chồng, cười hờn hờ, chấm khăn liên tục lau nước mắt trong khi lòng lại như mở cờ trong bụng _Lòng uất hận, sự giận dữ chẳng còn lại bao nhiêu giờ tụt ko phanh thê thảm, với bản tính chóng quên, chóng lấy lại tinh thần như Tử Di, e khó có thể ôm nỗi hận thù với bất kì ai, mà nếu có, người đó phải có sức ảnh hưởng cực kì lớn đối với cô

-Thế thì giờ, trước khi tuần lễ SSW bắt đầu, cậu cũng nên làm gì đó để tiễn đưa chồng mình ra chiến trường đi chứ? Nhưng tôi ko cần cầu kì đâu, một nụ hôn cũng được _Ngay khi vừa dứt câu, Tử Thần quả có động cơ từ trước, việc gọi chuyện chỉ là cái nền để cậu ta biến hành động của mình thêm ý nghĩa hơn mà thôi. Tử Thần đưa môi về phía đôi môi mong nước của Tử Di, toan làm điều gì đó cấm trẻ con dưới 18+

-Hai người đang chơi trò gì thế? _Ko dễ cho sự việc nằm ngoài tầm kiểm soát của mình thêm nữa, một chàng trai này giờ đứng xem kịch hay ở góc khuất cuối cùng cũng chịu lộ diện, sẵn giọng cắt đứt phần hấp dẫn nhất chưa được hoàn thành một cách phủ phàng

-Ồ? Anh Kì Thiên? _Như làm chuyện xấu mà bị bắt quả tang, Tử Di theo phản xạ bật người dậy, đứng xa tên suýt làm chuyện đồi bại với mình rồi nhìn Kì Thiên với ánh mắt ngây thơ vô tội, một lát mới dám cả gan núp sau tấm lưng rộng sẵn chắc kia, nhỏ nhẹ _Cứu em

-Đội trưởng rảnh rồi thật đấy _Cười nhạt, Tử Thần rời người khỏi chiếc ghế đá vẫn còn ướm mùi của cậu và Tử Di, nhìn cô bằng đôi mắt hoàn toàn ko vừa lòng rồi chiếu tướng lên kẻ phá đám, thái độ tỏ rõ sự ko vui dù nụ cười có tươi đến mức nào

-Trong khi mọi người đã nháo nhào tìm cách xây dựng một mạng lưới an toàn bảo vệ Tháp đồng hồ, vậy mà hai người lại ở đây nhàn nhã làm chuyện mất mặt thế sao? _Giờ giọng cấp trên, Kì Thiên bực bội _Tử Thần, ở góc cây bàng đằng kia, có một đồng củi khô, hãy mang chúng về đây và bổ nhỏ lại, tôi cần chúng được thanh lí và chuyển gọn gàng đến bếp trước khi trời tối. Còn Tử Di, theo anh...

Đưa tay nắm chặt cổ tay của người con gái đang núp sau lưng mình, Kì Thiên dùng hết sức kéo nhanh cô vào phía trong trước khi để ai đó có cơ hội làm bậy, nhưng kết quả vẫn chậm một bước. Khi bước chân thứ 2 được đặt lên nền đất cũng là lúc Tử Thần-người vốn ko ưa thích việc của mình bị phá hỏng đang dở- đã bắt lấy con mồi đối diện mình, hai tay giữ chặt khuôn mặt nhỏ nhắn, đưa môi khóa kín đôi môi của người con gái kia, nồng đến mức phải say

”Thế đấy...dù đã giữ em chặt đến thế,

dù đã khóa trái nhót em vào nơi lạnh cùng tối tăm...

nhưng tại sao...thứ tôi nhận được

vẫn là một con số 0 tròn trĩnh”

-Tử Di _Quyển luyện rời môi người được gọi tên, Tử Thần cười khẩy, ánh mắt tà mị ko ngừng nhìn cô say đắm _Đây là dấu hiệu cũng là việc của một người vợ phải làm, hiểu chứ?

-Tên khốn _Vung nắm đấm đã chực chờ sẵn vào gương mặt tuấn mĩ vạn người mê của Tử Thần, Kì Thiên hét lên, vẽ nên trên khóe miệng cậu ta một vết máu đặc quánh rồi túm lấy cổ áo kẻ mình vừa đánh, đẩy nghiêng bằng những câu chữ ko phải tiếng Việt, mà là tiếng Pháp _Nếu muốn lợi dụng một người nào đó tốt nhất cậu nên tránh xa người của Hạ Kì Thiên này, nếu ko, sau này đừng có hối hận

Anh ko phải người ngoài cuộc

-Đồ quỷ _Dí đầu Tử Di một cái rõ đau, Kì Thiên cười hiền,

lấy phắt chiếc kẹp trong tay cô rồi cài lên mái tóc đen nhánh,

đôi mắt thỏa ý nhìn ngắm nó phát sáng trên đầu cô rồi lại liếc xuống mặt đồng hồ

treo trên tay đang in chữ “Đã nhận dạng tín hiệu”_

Đây là vị trí tốt nhất để ko ai phát hiện và hãy nhớ anh ko phải người ngoài cuộc

Kéo người con gái đang chạy đến bờ hơi tai hông bắt kịp bước chân nhanh dần nhanh dần của mình, Kì Thiên dẫn cô nàng đến 1 căn phòng nhỏ-nơi cô vừa rời đi vài phút trước.

-Anh kéo em đến đây làm gì?_Xoa xoa cổ tay đang tấy đỏ, Tử Di cau có khi cảm nhận được sự tê dại đang tràn lan trên tay mình, hết như thớ chất độc hiểm ác hòa tan vào máu trong người bấy lâu nay vậy_Ế, em kiểm kê mấy đồng đồ ăn này 2 lần rồi đó, em sẽ ko làm lần thứ 3 đâu

-Ko phải, anh chỉ muốn em từ giờ túc trực ở đây, nấu đồ ăn cho các thành viên lúc họ đói bụng_Chỉ vào đồng soong nổi ngổn ngang, la liệt hơn bãi chiến trường, Kì Thiên ra lệnh, nhìn gương mặt đang thộn ra đơ đi 1 cách ngoạn mục của Tử Di trong vài giây mà ko nén nổi buồn cười_Lại sao nữa?

-Muốn em nấu thức ăn thì hơi khó nhưng bảo em chế thuốc độc hạ thủ thì em rất sẵn lòng_Ra chiều lo ngại, Tử Di thận trọng nêu ra cái tai hại nhất của mình, giọng nhỏ nhẹ hẳn đi vì xấu hổ

-Chẳng nhẽ em ko thể nấu được món gì đó sao?_Day day thái dương, Kì Thiên có chút đau khổ, anh ko dám nghĩ đến viễn cảnh mình sẽ phải ở nhà bông con nấu cơm rửa chén nếu 2 người lấy vợ, nếu thế thật thì đời trai lai láng của anh cũng coi như đi tông, một phát thẳng cánh vào bãi phế thải

-Em nấu mì tôm cũng thuộc hạng cao thủ đấy nhá_Vỗ ngực khí thế, Tử Di nháy mắt tinh nghịch lôi kéo sự tin tưởng của đối phương, đầu óc lại mừng tượng đến cái cảnh hàng ngàn hàng vạn người quỳ rạp người xuống cầu xin mình nấu cho tô mì tôm cầm cự mà ko nén nổi sự vui sướng nhỏ nhoi, cười khúc khích đầy khả ố

-Cũng được, em nấu gì anh cũng sẽ ăn hết_Vuốt ve máu đầu đang búi gọn hình củ tỏi nhỏ trên đỉnh đầu của Tử Di, Kì Thiên nhẹ nhàng nói lên suy nghĩ của mình dù điều đó lại khiến cô nàng nghĩ rằng vì ko có ai nấu cho ăn nữa nên mới phải bắt đắ dĩ ăn đồ của cô, nụ cười trên môi nở rộ như chưa bao giờ tắt.Bỗng Kì Thiên sực nhớ ra điều gì bèn dứt tay vào túi quần, moi ra một chiếc kẹp màu bạc có hình 3 viên ngọc theo kiểu 3 anh em nhà Danton bỏ vào lòng bàn tay người đối diện_Tuy nhà trường ko cho phép cầm vật dụng thời nay vào nhưng tốt nhất em nên cái nó lên tóc. Đây là tụ diện dạng kẹp tóc-loại hàng mới nhất trong năm nay được dùng để bảo vệ của nữ giới, tuy trong trường ta đều là người văn minh nhưng khi thú tính nổi lên thì khó mà ngăn chặn nổi. Thế nên lúc nguy cơ nhất, hãy dùng cái này dí vào người họ, họ chỉ bất tỉnh chứ ko chết được đâu

-Ồ..._Khựng lại một chút, Tử Di tò mò soi từng đường nét tinh xảo của chiếc kẹp, thích thú ngắm nghía nó ko rời mắt_Nhưng em ko thích nhận những ân huệ nhỏ nhoi này đâu

-Đồ quỷ_Dí đầu Tử Di một cái rõ đau, Kì Thiên cười hiền, lấy phất chiếc kẹp trong tay cô rồi cài lên mái tóc đen nhánh, đôi mắt thỏa ý nhìn ngắm nó phát sáng trên đầu cô rồi lại liếc xuống mặt đồng hồ treo trên tay đang in chữ “Đã nhận dạng tín hiệu”_Đây là vị trí tốt nhất để ko ai phát hiện và hãy nhớ anh ko phải người ngoài cuộc

-Vâng_Tít mắt cười, Tử Di đại trượng phu một thời luôn nói chuyện sòng phẳng, đầu ra đầy_Em sẽ ko nói lời cảm ơn anh đâu

-Vậy tính cùng lần trước nữa một thế, sau SSW em phải trả ơn cho anh đấy, được chứ?_Đưa ngón tay út về phía cô, Kì Thiên nháy mắt ra hiệu dao kéo rồi bẻ ngoặc ngón tay út phía bên kia, tạo thành hình trái tim ko tròn cũng ko méo. Thêm lần nữa, cô nàng vô lo này lại tạo ra một giao ước nữa ỉnh

Trong khi đó, tại căn phòng ở tầng 3 của Tháp đồng hồ, hội nghị Diên Hồng với sự có mặt của các “bô lão” có máu mặt được diễn ra trong bầu ko khí im phăng phắc, chỉ có tiếng nói đồng dục đầy khí thế của một người

-Xong, cảm ơn mọi sự cố gắng của các bạn trong mấy ngày vừa qua. Tôi đã kiểm tra một lượt các cái bẫy ko thể diễn rõ hơn xung quanh tháp, vũ khí chiến đấu độc nhất vô nhị và cách bài trí cực rùng rợn do club The Death tạo ra cũng như những vật liệu cần thiết_Khải Phong, với cương vị là lãnh đạo có uy tín nhất của nhóm cổ thủ ở Tháp đồng hồ lên tiếng khen ngợi pha chút mỉa mai thành quả của đồng đội mình_Song, còn 1 vấn đề nữa mà chúng ta cần phải giải quyết, đó là nơi cất giữ cờ hiệu. Theo tôi thấy, việc để cờ hiệu

nằm một chỗ ở Tháp đồng hồ quá mạo hiểm, do vậy trong số chúng ta cần có một người tình nguyện giữ nó, đồng thời cũng là người dễ bị các phe khác tấn công nhất nếu thông tin cơ mật này ko may lọt ra bên ngoài. Nào, Ai muốn gánh vác trọng trách cao cả này

Đám đông trong căn phòng chật chội từ im lìm chuyển sang chế độ buồn dưa rầm rộ, được vài phút thì lại im như thóc, hết liếc sang người này lại ngó đến người kia, xem ra muốn đùn đẩy nhiệm vụ hoàn toàn bất lợi này cho nhau. Dù đây chỉ là một trò chơi giải trí ko nguy hiểm đến tính mạng của bất kì ai nhưng khi đã xông vào mà choảng nhau thì mức độ bị thương, gãy tay trặc cổ là chuyện bình thường hơn cân đường hộp sữa, chẳng ai muốn dây vào cũng vì cái lí to tổ chẳng ấy

-Tôi nghĩ mình biết một người thích hợp cho vụ này_Một cánh tay nhỏ bé giơ cao trong đám người kèm theo đó là một chất giọng cực lạnh lốt pha đầy sự tự tin

-Kì Như? _Buột miệng gọi tên người đó, Khải Phong thoáng ngạc nhiên, neho mắt đầy nghi ngờ. Với người như Kì Như, chắc hẳn người thích hợp mà cô ấy nói đến theo suy luận của Khải Phong chính là cậu ta chứ ko phải ai hết, cái này vốn dĩ lấy việc chung báo thù riêng mà_Ai?

-Đó là người dù trời có sập, đất có rung chuyển vẫn luôn giữ khư khư lòng tự trọng cao ngất ngưỡng trong mình. Tôi nghĩ với sự trung thành tuyệt đối với chính bản thân như thế, cậu ấy sẽ làm việc này tốt hơn những người đang ở đây_Chiếu tướng lên dải lụa nhỏ hình chiếc khăn mùi soa vàng đậm có thêu hình chiếc đồng hồ ở một góc trên bàn, Kì Như ko hẳn chỉ nêu lên ý kiến thường tình, mà nằm sâu trong đó là một sự thách thức_Trong 4 người ko có mặt tại đây, Hạ Kì Thiên, Hàn Gia Minh, Lăng Tử Thần và Hàn Tử Di có một người là người tôi đang nhắc đến và tôi cũng tin chắc cậu biết đó là ai. Để đảm bảo ko có điều gì ngoài ý muốn xảy ra, tốt nhất chỉ những người chúng ta có mặt hôm nay biết điều này, cậu thấy thế nào, đội trưởng Club The Winner? Nếu cậu ko muốn người đó gặp nguy hiểm, chúng ta cũng có thể tìm người khác thay thế

-Ko cần_Mỉm cười ta mị, Khải Phong quay lưng lại với đám người phía dưới, tay nâng nhẹ lá cờ chiến rồi gần sức bóp chặt...cơ hồ có chút run rẩy_Cứ làm như ý cậu đi, hãy đưa cho cậu ta giữ cái này

Lời nói ấy, như một nhát dao cắt đứt huyết cườ của kẻ thách thức, để lại cho bất cứ ai trong gian phòng này, một nỗi u ám dâng trào ko lời giải đáp

Ngẩng mặt lên bầu trời còn đượm chút nắng, Lăng Tử Thần đưa tay quạt những dòng mồ hôi chảy trên vầng trán mình, lặng yên ngẫm ngợi một điều gì đó rồi từ từ rút tay vào túi quần, nhấn số và đưa lên vành tai, chờ đợi qua những hồi chuông ngắt quãng

-Tử Thần hả? _Giọng một người đàn ông gấp gáp vang lên_Ko phải nhà trường thu máy rồi sao?

-Cha...tôi nay mới thu_Mỉm cười ngao ngán, Tử Thần khẽ lắc đầu_Mẹ...sao rồi?

-Hỏi nữa sao? Vì vụ của con mà giờ ta phải chịu đây, bà ấy ném gần hết chỗ bình cổ quý giá của ta_Choang! Âm thanh phía bên kia lọt vào thật nặng nề_Nhưng con cũng khá đấy, có thể dùng SSW để giải quyết đám nhà báo nhặng xị và những tên xã hội đen người ngợm đang “có ý” với Tử Di

-Có lẽ đây là việc duy nhất con có thể làm cho cô ấy_Tử Thần thở dài_Sau khi kết thúc tuần lễ, con sẽ đi, cha cứ yên tâm, Tử Di sẽ ko gặp nguy hiểm nữa đâu

-Tùy thôi, đừng để ta nhìn thấy bất cứ kẻ nào muốn lấy mạng con bé là được_“Thằng nhóc Tử Thần phải ko? Đưa máy cho em!” Tiếng bên kia lại văng lên to như loa phát thanh, ko nhìn cũng biết thân chủ của nó đang rất tức giận “Chấm dứt ngay đi! Biết ko hả?”

-Con rất tiếc, nhưng biết làm sao được, giấy đăng kí kết hôn vẫn còn ở chỗ con

-Trời ơi là trời! _Người đàn bà hét lên cực sầm sập nhưng nhanh chóng để người đàn ông giật máy_Ko được ép nó đâu đấy, Tử Di là loại dù có chết cũng ko kết hôn với người mình ko yêu đâu

-Vâng, con sẽ cố để cô ấy yêu con bằng cả trái tim, nhưng, con gái cha đúng là ích kỉ, sắt đá, vô duyên, và cực kì đào hoa_Nghĩ lại vụ ban nãy, Tử Thần uất giận, quả măng người kia trước tai đắng sinh thành

-Thì nó giống ta mà, thế nên con phải giống vợ ta mới được_Cười ha hả, người đàn ông tự tin

-Là sao?

-Thì trước mặt nó con đừng mạnh mẽ quá, hãy giả vờ yếu đuối, dễ thương, ngây ngốc như con nít đi, đảm bảo nó sẽ đổ đứ đừ. Cứ nghe lời người cha vợ đầy kinh nghiệm này đi, ko sai đâu

-Vâng, con sẽ cố_Tắt máy cái rụp, Tử Thần vừa nghĩ tới cảnh mình phải làm nũng, giả giọng con nít với cô gái đó đã cảm thấy da gà da vịt của mình nổi lên rồi, ý muốn nôn ọe cứ thôi thúc ko thôi

-Dạo này cậu thân thiện với cha mẹ tôi quá nhỉ?_Sải bước tiến đến gần Tử Thần, Gia Minh mỉm cười, nụ cười đều giả ko hề tắt mà có phần rực rỡ hơn

-Sao tôi lại ko được, đó cũng là bố mẹ của tôi mà_Đút di động vào túi quần Tử Thần ko hề nhún nhường

-Cũng phải_Gắt đầu nhẹ lia lịa, Gia Minh công nhận lời nói của Tử Thần rất có lí_Mà tôi thấy cậu quả rất đúng một vị minh quân đấy, lời hứa lâu đến nỗi tôi còn chẳng nhớ mà cậu vẫn đeo bám nó để thực hiện

-Tôi ko cao cả thế đâu_Lắc đầu cho đỡ mỏi, Tử Thần thản nhiên đáp trả

-Vậy chắc hẳn cậu làm điều đó chẳng qua vì đồng gia sản Hàn Gia_Bấm bấm gì đó trong chiếc Iphone, Gia Minh tiếp tục xía xới

-Gia sản của Lăng Gia quá đủ đối với tôi rồi_Quay gót bước đi, Tử Thần rời khỏi cuộc nói chuyện nhảm chán_Thứ tôi cần là người xứng đáng làm vợ tôi. Còn nữa, ít nhất cậu cũng phải cảm ơn tôi...vì đã loại bỏ được một đối thủ đáng gờm...trong trận quyết chiến sinh tử giành ngôi kế vị chứ nhỉ?

34. Chương 36

Trận đấu cuối cùng

Đúng như những gì ông hiệu trưởng già cỗi đã phỏng đoán,

Hàn Gia Minh hoàn toàn ko hề thích hợp để làm người kế thừa,

chính bởi tình cảm bao la của con người trong cậu,

quá lớn để cậu vất bỏ, quá sâu sắc để cậu có thể quên lãng nó

người duy nhất có thể trở thành kẻ kế vị vĩ đại như cha mình, có lẽ chỉ còn một

-Đứng lại đã!_Hét lớn pha đầy sự giận giữ, Gia Minh chạy đến chặn ngay lối đi của Tử Thần, ánh mắt quyết liệt dong đầy ý muốn ăn tươi nuốt sống kẻ trước mặt_Cảm ơn ư? Vốn dĩ chị ta ko có quyền kế vị thì sao tôi phải cảm ơn cậu chứ, ko có cậu tình hình vẫn thế thôi, người tương lai làm chủ Hàn Gia là tôi

-Tự dối mình ko phải là cách tốt đâu_Thờ ơ, ko thèm chạm vào ánh nhìn thèm khát ấy, Tử Thần nhắc nhở_Nếu cô ấy ko phải người thừa kế thì tại sao từ nhỏ đến lớn phải học cách phản ứng nhanh với mọi thứ thay đổi, bị bỏ lại trong rừng hoang vu để kiểm tra năng lực sống sót, ngày ngày đưa vào cơ thể mình hàng tá chất độc để rèn luyện sự kháng độc cho cơ thể. Còn nữa, nếu ko phải để trở thành người thừa kế thì mắc mớ gì cô ấy phải học cách điều khiển quyền hành mình có dù chỉ mới 6 tuổi?

-Nhắm rồi Tử Thần_Cười khẩy chế giễu, Gia Minh lấy lại vẻ bất cần thường ngày khoác lên mình, tâm trạng sau khi biết được vốn kiến thức nhỏ nhoi của kẻ kia về tục lệ Hàn Gia đã trở lại tốt hơn trước, ko còn sự lo lắng đến hoang mang tràn ngập mà chính thần chủ như cậu cũng ko hiểu vì sao_Tất cả con cháu của Hàn Gia, từ khi sinh ra đều phải làm quen với những việc đó, cậu thấy đấy, thằng út Gia Lâm nhà tôi cũng đã đến tuổi để rèn luyện như những gì chúng tôi trải qua, đó là cách Hàn Gia bảo vệ con cháu của mình chứ chẳng hề liên quan gì đến việc kế vị hay ko cả

-Sao lại ko chứ? Tử Di hoàn toàn có thể, nếu cô ấy kể vị cha mình, tôi nghĩ với những gì được linh hội từ cha mẹ, cô ấy có khả năng đi đến đỉnh cao, phát huy được tiềm lực nằm sâu trong chính mình và có khi, ...Tiến đến gần chàng trai thứ họ Hàn, Tử Thần khéo môi cong tuyệt mỹ, giọng nói trầm nhưng chứa chất trong đó chỉ là một sự đe dọa bao trùm, chủ ý khiến con người kia...tim bắn loạn cả lên, đầu óc được nước điên cuồng đến tê dại...còn vượt xa cả cậu nữa cơ

-Rất tiếc, Hàn gia theo chủ nghĩa nam quyền...Thu hồi sự hoảng sợ đang lấp đầy từng chỗ trống trên cơ mặt, Gia Minh che đậy ỉnh một chiếc mặt nạ chai lì đến vô cảm cùng nụ cười đều giả ko ngớt tắt. Những lúc bị dồn vào con đường cùng ko chốn thoát hiểm như lúc này, nếu lo lắng và nhụt chí, cậu sẽ vô tình để lộ phương diện hèn nhát trong mình, cách tốt nhất là phải trở nên trơ trên đến tàn bạo, tự biến mình thành con người khiến bất cứ ai đối mặt đều phải ghét bỏ, oán hận và tức giận, có như thế mới đứng nổi trong xã hội đầy biến động này. Đó cũng chính là một trong những bài học ăn sâu vào máu mà từ lúc còn chập chững biết đi, cậu đã được làm quen với nó, bài học vỡ lòng...dù chị tôi có tài giỏi đến đâu thì cũng thế cả thôi, có trách thì cũng chẳng trách được ai, người chị ta nên trách chính là số mình xui xẻo nên mới làm đại tiểu thư Hàn Gia, nơi duy nhất còn áp dụng chế độ trọng nam khinh nữ

-Ai nói Hàn Gia là nơi trọng nam khinh nữ chứ? Tô vẻ ngạc nhiên một cách lộ liễu, Tử Thần ái ngại, ánh mắt như nắm chắc phần thắng chiếu thẳng phía người kia. Chắc có lẽ từ trước đến giờ, Hàn Gia luôn ko có con gái nên ai nhìn vào cũng nghĩ dòng họ này áp dụng chính sách nam quyền nhưng giờ thì khác, Tử Di là một ngoại lệ và tôi chắc chắn, cô ấy là người đầu tiên được liệt vào danh sách kế vị của cha mình

-Cậu đúng là có một niềm tin cao vời với đối với vợ mình thì phải? Nhưng tin nhiều quá sẽ bị đau tim đấy. Trở vào vùng ngực bên trái của Tử Thần, Gia Minh ko chút nao núng

-Tất nhiên, đó là điều mà các cặp vợ chồng thời nay nhất thiết phải có. Nhún vai cười, Tử Thần vỗ vai thẳng em vợ. Giờ mong là cậu có thể để cho vợ tôi được yên, đừng có bày thêm trò *** hại cô ấy nữa, được chứ? Cô ấy đã ko còn có khả năng tranh giành với cậu nữa rồi

-*** hại, tôi ko hiểu cậu muốn nói gì? Hồ nghi đáp trả, Gia Minh nhanh chóng hất bàn tay thân thiện trên vai mình ra

-Chẳng phải, việc để cô ấy mê một cậu tôi cũng từ chủ ý của cậu mà ra đấy à, dựa vào bản tính mơ mộng của cô ấy để tấn công, tạo những tình huống đẹp y chang trong truyện để khiến cô ấy sa vào con đường ko thể quay gót trở lại được nữa, từ bỏ việc tranh giành quyền thừa kế với cậu mà hiến dâng mình cho con người đó, nghiêm nhiên, cậu loại trừ được một đối thủ nặng kí, khi ko giành được mọi kì vọng đã được đặt lên vai chị mình

-Sao...sao...cậu...Áp úng ko thành câu, Gia Minh như một con chim sa bẫy người, cơ thể vừa mới lấy lại bình tĩnh bỗng trở nên rã rời, giờ thì cậu đã cảm nhận được việc bị kẻ khác nắm thót mình có mùi vị như thế nào

-Đừng thắc mắc sao tôi lại biết điều đó, việc bây giờ cậu cần làm ko phải là đi đối chọi với một người ko biết thân phận mình đáng giá thế nào, quyền lực mình nắm trong tay to lớn ra sao mà hãy tìm cách nâng cao địa vị của mình trong lòng cha mẹ cậu đi, bởi vị sau Tử Di còn có một đối thủ nặng kí khác đấy. Hàn Gia Lâm, theo tôi thấy, sau này nó có thể là một mối nguy hiểm lớn cho cậu đấy

-Ko cần nhắc. Quắc mắt, Gia Minh bỏ đi thật nhanh ko để người kia nhìn thấy sự dằn vặt đang trỗi dậy, lấn áp lên từng cơ mặt của chính mình. Phải, cậu đã làm thế vì cậu biết rõ người cha mẹ chọn là ai, người xứng đáng nhất phải là ai nhưng con người, ai chẳng có sự đố kỵ, ghen tị với người khác chứ, cậu chỉ là vô tình để nó chế ngự mọi xúc cảm, hành động của chính bản thân đến nỗi hằng đêm luôn dày vò tâm can giữa ý muốn bóp chết chính người chị song sinh của mình và sự ray rứt cùng đồng tình cảm máu mủ tầm thường. Đã từng có trong kí ức cậu...những yêu thương mềm yếu...nhưng để có thể khiến cha mẹ cậu công nhận sự tồn tại của cậu, xen lẫn những thứ vô dụng ấy chỉ khiến cậu thêm hèn hạ, vô dụng và ko xứng đáng hơn...

3 ngày giành cho phe cổ thủ trôi qua thật chóng vánh, những ngày tiếp sau đó quả thật là những cú sốc dồn dập liên tiếp ko ngừng nghỉ như những quả bom kích nổ bùng bùng vang dội trong đầu Tử Di mà dù sau này cô có cắt tóc lên chùa an phận thì cũng khó có thể lấy tẩy xóa sạch được. Hãy nhắm mắt lại, thử vận dụng

trí tưởng tượng phong phú của chính mình để mượn tượng ra hình ảnh rõ nét được phóng đại lên 4 lần của một quả trứng cút với làn da mềm mại, dễ vỡ lắm lắm những đốm tàn nhan cực đáng yêu dung quanh. Vâng, đây chính là bức họa đầy hoa văn và thơ mộng được lấy cảm hứng từ khuôn miệng nở rộng hết cỡ đến sái quai hàm của cô nàng Tử Di vào ngày đầu tiên của tuần lễ đặc biệt SSW-cũng chính là lúc cô nàng định nghĩa được thế nào là sự tàn khốc của chiến tranh. Bạn bè cô, dù gái hay trai, dù ko thân thì cũng có chút quen biết thường ngày hiền lành, yếu ớt như tử sắc chốn khuê phòng, nhìn qua thì khờ khờ như những con nai vàng đạp trên lá vàng khô đến nỗi bao phen bị chặn đường hỏi thăm vì tội “khờ khờ muốn oán” là vậy mà vào thời khắc sinh tử của đời người ấy, lại tựa như những con sói già ma mãnh lột bỏ lớp da cừu non choẹt, ra sức tung vô vàn thủ đoạn bấy lâu nay chôn sâu dưới lớp axit dạ dày chỉ mới mục đích nhỏ như con thỏ ăn cỏ: chìm tình thần đối thủ.

Đúng như luật lệ của P&P thời khai hoang lập địa đề ra, họ hoàn toàn ko sử dụng bất cứ thứ gì ko thuộc sở hữu của mình, nhưng đó mới chính là cái đáng sợ nhất. Ngày ấy, lần đầu tiên Tử Di ngộ ra rằng vẻ đẹp huyền hoặc, quyến rũ của những con trăn nude bệ vệ cuộn dài trên lan can Tháp đồng hồ lại có “sức hút” còn lớn hơn cả một cô nàng người mẫu số đo 3 vòng chuẩn ko cần chỉnh 90-60-90 khóa thân trong phòng tắm, làm ngất ngây con gà tây biết bao tráng sĩ mộng ngồi ngựa, tay cầm gươm khi chưa kịp vung đao tỏ rõ sức mạnh ngút ngàn của mình thì đã anh dũng...xiu tại chỗ, làm vé khứ hồi 1 phút lẫn từ đỉnh thang đến cuối thang, hi sinh thân mình làm thảm chà chân cho đàn em nháo nhào phía sau dẫm lên. Lần đầu tiên, cô nàng khám phá ra được trong vũ trụ bao la lắm điều lạ này lại xuất hiện một loài cây ko rõ tên tuổi, xuất xứ biết phân biệt đâu là thịt người mà đớp, đâu là thịt chó mà bỏ khiến vô số tân binh của đối phương một đi ko trở lại, ngủ li bì trên đất khách quê người ko ko hay biết đó chỉ là thủ thuật lợi dụng ánh sáng của club The Death. Lần đầu tiên, Tử Di còn thấu hiểu được công dụng có một ko hai của những con búp bê nguyên rửa bệ tắm thương mang theo sợi tóc chứa ADN của những nạn nhân xấu số vô tình bị người của The Death nhổ trộm tóc bay tứ tung trên bầu trời Việt Nam kèm theo những cây kim nhọn hoắt đâm xuyên vào da thịt và được đem trả lại cho khổ chủ ngay khi hấn mới đặt một ngón chân lên hành lang Tháp đồng hồ, báo hại trên nhân gian lại có thêm một vì sao sáng trên trời cao vì bệnh tim tái phát lúc nửa do quá sợ hãi hay sự cuồng dại đến bạo lực của đồng đội khi mặt giáp mặt với kẻ thù. Kì lạ thay, bằng những phương pháp phi thực tế và ko giống ai ấy, họ lại có thể bình an sống sót qua những ngày khói lửa mù mịt đầy trời đó đồng thời sự bất ngờ ngây thơ của Tử Di cũng nhanh chóng xách túi nải đi vào quá khứ, chỉ để lại sự thần nhiên đến vô cảm, sự thích thú đến ham vọng

Quá trình đi đến chiến thắng sẽ ko trở nên gay cấn nếu ngày cuối cùng của SSW, phe cố thủ Tháp đồng hồ của Tử Di ko gặp được kì phùng địch thủ, nghiêm nhiên trở thành món khai vị cuối cùng trong bữa tiệc ăn mừng thắng lợi của chúng vào ngày thứ 7-cũng chính là ngày khép lại tuần lễ kinh hoàng SSW. Sau khi bị bọn chúng đả kích bằng cách động võ mồm, toàn thể thành viên đang trú trong Tháp đồng hồ đều nhất trí đầu một phen khoai ra khoai, ngô ra ngô với chúng. Khí thế hùng hục, lửa chiến phùng phùng, cả thấy những anh hùng ngoan cường nhất từ lan can Tháp đồng hồ cầm kiếm giả, nhảy xuống từ Lan can tháp đồng hồ cao hơn 8 m mà ko nghĩ đến hậu quả gãy chân gãy tay sau cú phô trương thanh thế ấy. Họ hòa lẫn vào đám quân cao ngạo đang chờ sẵn đón mình, vung kiếm, xé gió, chặt đủ ba nhát vào cơ thể đối phương để chúng bị hệ thống loại khỏi trò chơi, mặc cho Tháp đồng hồ vườn ko nhà trống, bị đám quân còn lại chớp thời cơ đột nhập ko ai hay biết

-Chúng ta tản ra đi tìm cờ chiến_Một người có vẻ là thủ lĩnh của đám quân chớp thời cơ sau một hồi leo thang mồ hôi nhễ nhại ra lệnh, ánh mắt thận trọng dò xét xung quanh

-Ko cần phải tìm làm gì..._Từ phía sau lưng bọn họ, một chàng trai với nụ cười có thể đốt cháy hàng vạn trái tim thiếu nữ lên tiếng ngăn cản, khuôn mặt cực đều đến mê hồn_Tôi biết cờ chiến đang được giấu ở đâu

-Người ko phải người của bọn ta_Cô gái ban nãy quay đầu lại, thoáng sững người đỏ mắt nhưng rồi cũng lấy lại được nét lạnh lùng vốn có, tay chực chờ cựa quậy nhẹ để lộ một con dao sắc trong ống tay áo

-Tất nhiên rồi, tôi là người của phe này nhưng lại có ý muốn tiết lộ bí mật ấy người nhằm kiếm một con đường sống thôi mà_Nhún vai minh họa, chàng trai kia ko ngớt nụ cười hờ hững

-Ở đâu?_Cô gái kia thận trọng, mái tóc đen dài dẫm mồ hôi

-Trên đầu cô gái đang trốn trong nhà bếp_Đưa tay chỉ về phía nhà bếp, chàng trai tận tình cung cấp thông

tin mật

-Sao người nghĩ bọn ta sẽ tin người, nếu là cái bẫy thì sao?_Cô gái kia hồ nghi, trong những lúc như thế này, tuyệt đối khó mà khinh suất dù trong tay phe bọn họ đã giữ được cờ chiến của hai cứ điểm kia

-Ko tin thì thôi, nếu có bẫy hay ko, các người vẫn thắng, vì sự chênh lệch về quân số vốn dĩ ko thay đổi_Vậy tay tạm biệt đám người, chàng trai quay lưng khuất đi

-Khoan đã, cậu là đội trưởng của Club The Winner-Lâm Khải Phong?

-Ngay cả đồng minh của mình cũng ko nhận ra, kém thật_Lâm Khải Phong mỉa mai lần cuối rồi dứt khoát thoát khỏi nơi đầy mùi chết chóc này, nắm tay đã thu gọn...thành đám tràn đầy khí lực

Trong khi đó ngoài bãi chiến trường thây chất thây (những người bị loại sẽ bị giết điện làm cho ngất xỉu y như chết để hiện thực hóa trò chơi), một vài bộ phận còn sống sót của phe cổ thủ chiến đầu hoài cuối cùng cũng nhận thấy thành trì của mình đang bị xâm nhập, lúc bấy giờ họ mới nhớ đến thứ quan trọng nhất quyết định thắng thua thì đã quá muộn và thời gia...ko cách nào có thể quay nó lại

-Gia Minh, chúng ta lui về bảo vệ chị cậu đi_Kì Như thở hồng hộc, một nhát mạt chém lên người đối phương

-Sao phải bảo vệ chị ấy chứ?_Bực bội vì mấy con sâu xung quanh ko ngừng chọc ngứa mình, Gia Minh khô khốc đáp

-Chị cậu đang mang cờ chiến, sẽ gặp nguy cho coi_Lùi lại gần Gia Minh, Kì Như thì thầm, nhìn bọn người đông như kiến trước mặt mà thấy nản thê thảm, cô ko ngờ vì chút nông nổi mà mình lại vác xác ra tận chốn đao kiếm vô tình này, quả là khi thú tính con người nổi lên, ko có gì là ko thể

-Cái gì?_Giật mình, Gia Minh điên tiết rồi quay gót toan chạy về phía thành_Sao ko nói sớm

-Cậu đi đi..._Vậy tay tạm biệt đồng đội, Kì Như bỗng dưng quên báng mình đang ở đâu, người lạng như khúc gỗ trôi cho đến khi cảm nhận có lưỡi dao sắc bén đang kề vào cổ mình thì mới thấu hiểu được sự thật vốn phủ phàng

-Kì Như?_Khó hiểu quay mặt nhìn lại, Gia Minh giật mình khi nhìn thấy một đám người đang vây lấy người cậu yêu, cơ hồ như muốn bắt cô nàng đi đâu đó, ko cần xa hay gần, chỉ cần rời khỏi cậu

-Đi đi Gia Minh_Kì Như lại lấy chiêu bài cũ, miệng thì cao cả nhưng bụng dạ 10 trên 10 rất hẹp hòi, nước mắt rơi xuống lã chã như mưa rào mùa hạ

-Chết tiệt_Một bên là chị gắn với danh vọng, một Kì Như gắn với tình yêu, Gia Minh hoàn toàn rơi vào bế tắc, cậu ko thể bỏ Kì Như lại mà đi cũng ko thể mặc chị mình bị đe dọa, trái tim cậu bỗng chốc như vỡ thành ngàn mảnh thì đột ngột, hình dáng quen thuộc của Kì Thiên vô tình lướt qua trước mặt cậu, khiến con người vốn muốn nhảy lầu tự tử như vớ được dù khi lỡ sa chân nhảy xuống_Đại ca, giúp em đi tìm Tử Di đi

-Gì cơ?_Kì Thiên chật vật mãi mới xử được cái tên từ đầu đến cuối toàn nhằm chỗ hiểm mình mà tấn công, mặt ngơ ngác ko hiểu gì

-Tử Di đang giữ cờ chiến, anh mau đến tìm chị ấy ngay trước khi quá muộn, em ở lại với Kì Như_Phá tan vòng vây của bọn người kia bằng một nhát chém tựa sấm giữa trời quang, Gia Minh nhún nhủ lần cuối rồi cùng Kì Như song kiếm hợp bích, đánh người như đánh trâu đi cày

Đúng như những gì ông hiệu trưởng già cỗi đã phỏng đoán, Hàn Gia Minh hoàn toàn ko hề thích hợp để làm người kế thừa, chính bởi tình cảm bao la của con người trong cậu, quá lớn để cậu vất bỏ, quá sâu sắc để cậu có thể quên lãng nó, người duy nhất có thể trở thành kẻ kế vị vĩ đại như cha mình, có lẽ chỉ còn một

-Chết tiệt!_Nghe xong lời của Gia Minh, Kì Thiên bỏ mặc mấy tên còn lại đang đưa bộ mặt cực căng gờ hòng thách đấu với mình, chạy như bay tiến đến tòa Tháp ko một bóng người, mắt dao đảo hết nhìn xung quanh rồi nhìn chằm chằm đang nhấp nháy trên mặt đồng hồ, lòng thầm mong ko có bất cứ chuyện gì xảy ra với cô

-Chắc! Tô mì này ngon hết sẩy_Há miệng to đớp nguyên chỗ mì tôm mình mới pha xong chỉ trong vài phút mặc niệm, Tử Di xuất xoa khâm phục tài năng thiên bẩm của mình, định bụng lấy thêm vài gói nữa nạp tiếp năng lượng

-Này bạn_Bỗng một cô gái với mái tóc đen dầm mồ hôi lọt qua cánh cửa tiến đến gần cô, đôi môi son đỏ đậm nhoẻn miệng cười, có chút gian tà ẩn lẩn trong đó, ánh mắt ko ngừng chiếu tướng lên chiếc dây buộc tóc màu vàng đậm có thêu chiếc đồng hồ trên đầu Tử Di_Dây buộc tóc của bạn đẹp thật đấy

-Ad, của bạn mình tặng đấy_Ko hề nghi ngờ gì đến sự xuất hiện của người lạ, Tử Di tíu mắt cười, nhớ lại cái cảnh Kì Như tự tay buộc nó ình mà cảm thấy lòng cực hạnh phúc

-Vậy sao?_Tiếp tục cười, cô gái kia đến gần Tử Di, tay nắm lấy con dao sắc nhọn ở trong ống tay áo, chuẩn bị làm điều gì đó_Mình chạm thử vào nó...được ko?

Hấp!_Nhảy như ngựa chạy vượt rào qua hàng tá quân địch đang đứng dần xem mình nhào lộn trên đầu chúng, Tử Thần lẹ đến mức dù có một cơn gió hay vỏ chuối nằm ngổn ngang giữa đường đi của cậu cũng ko thể ngăn cản nổi, ngang nhiên xông thẳng vào phòng bếp-nơi người cậu đã phải bỏ lại đồng đội, mặc cho họ bị kéo lê dưới đất đến mòn cả áo để đến cứu

-Tử Di_Gọi to tên người mình cần tìm, Tử Thần tay lăm le con dao giả chực chờ sẵn, mắt đảo đi đảo lại liên tục tìm kiếm bóng dáng quen thuộc cậu muốn nhìn thấy nhất nhưng thay vì thế, cậu lại nhìn thấy “xác chết” nằm rũ người ở dưới đất của một cô gái khác, bên cạnh đó là một con dao thật đến sắc bén và một chút máu nhỏ giọt loang lổ.

Gán ghét những gì mình vừa nhìn thấy, Tử Thần liên tưởng đến cái cảnh thương tâm là Tử Di-người vợ cậu còn chưa kịp động phòng hoa chúc-bị người ta nắm lấy tóc, dao kề vào cô rạch một đường dài như chọc tiết gà rồi quăng cô xuống nền nhà bất động, máu rỉ xuống nhuộm hằn cả một vùng quanh đấy mà rợn cả người, nước bọt trong miệng được thân chủ nuốt ừng ực như để cầm cự cơn khát kinh niên vậy

-Tử Di!_Tử Thần gọi lại lần nữa

-Đây nè!_Chui ra từ chiếc tủ gỗ đựng bát đĩa, Tử Di tay che vết máu loang lổ đỏ tanh tươi trên vùng cổ trắng mịn, mặt nhăn nhó gọi nhỏ người vừa gọi mình

-Sao vậy? Cậu bị thương à?_Chạy đến gần cô vợ vài phút trước mình nghĩ quẩn, Tử Thần xót xa gỡ tay cô nàng ra khỏi cổ, hai con ngươi bất chợt đen thẫm khi nhìn thấy vết cứa nông nhưng dài trên cổ cô, những ngón tay theo phản xạ cong lại thu gọn tạo thành nắm đấm sắt khí

-Tự dưng cô ấy kề dao vào cổ tôi rồi đưa tay lên đầu tôi định lấy thứ gì đó, ko biết sao lại giật một phát rồi ngã nãy giờ ko dậy, còn con dao thì do thân chủ cử động mạnh quá nên vô tình cứa vào da tôi luôn, giờ thì đau đến chết_Bực bội kể khổ, Tử Di được nước đá một phát vào cái “xác” bất động nhằm phục thù cho cái cổ đáng thương, nhìn Tử Thần ẩn ý_Đừng vội mừng được ăn thịt gà nhà tôi nhé, số tôi còn thọ lắm á

-Được rồi, ko ăn_Vuốt mặt kìm nén cơn giận vì có người dám biến lòng thành vượt ngàn địch để đến cứu của mình thành biểu hiện của sự vụ lợi, Tử Thần chặn đường Tử Di, ghé sát mặt vào cổ cô rồi liếm nhẹ vết máu loang khiến thân chủ của nó phải rùng mình giật nảy người, mặt đỏ hơn cà chua ko

35. Chương 36 Part 2

ngừng chỉ trỏ

-Này...này...làm gì thế hả? Bộ ko ăn được thịt gà là đi uống máu lột da người hả?_Tử Di bắn loạn cực độ, mắng xa xả vào mặt kẻ có ý định hại mình

-Yên đi_Kéo mạnh Tử Di về phía mình, Tử Thần tình từ đưa tay chạm lên mái tóc cô rồi bỗng giật mình, tay thụt nhanh như chạm phải bỏng, ánh mắt tò mò soi rọi chiếc kẹp tinh xảo trên đầu vợ, thận trọng lấy khăn lồng vào tay mình rồi gỡ nó ra_Gì thế này?

-Nhìn mà ko biết sao? Tự diện đấy_Tỏ vẻ cao ngạo, Tử Di khoe khoang món quà nhìn qua cũng đủ biết đất của mình, ko những thế còn khai cả họ tên người tặng, khơi gợi trong lòng kẻ kia một cơn giận ko tên_Anh Kì Thiên cho tôi đấy, bảo phải cẩn thận với loại người lòng lang dạ sói như cậu, hơơ, đau chưa?

-Vậy sao?_Đáp lại bằng một câu hỏi, Tử Thân khởi động khớp tay, quay một phát lấy lực ném chiếc kẹp ra ngoài bãi chiến trường thây chất thây lầy lội, dính phải tên nào thì xui tên đó trước sự kinh ngạc đến điên người của Tử Di rồi quay lại nhìn cô, nhẹ nhàng gỡ lá cờ hiệu trên đầu cô bỏ vào túi quần mình, kéo cô nàng đang đứng người rời khỏi nơi nguy hiểm tìm chỗ trú ẩn

Theo sau Tử Thân, Hạ Kì Thiên và Lâm Khải Phong cùng đổ bộ một lượt vào phòng bếp nhưng quá muộn, có kẻ đã dẫn người họ cần tìm đi trước và tác hợp cho cặp bài trùng 2 club gặp nhau. Lục tìm một hồi ko thấy Tử Di đâu, hai con người thuộc hai tính cách khác nhau bỗng nghĩ ngợi điều gì đó cực xui xẻo

-Hình như Tử Di bị bắt mất rồi_Đưa tay quạt vũng máu đã đông dưới sàn nhà, Kì Thiên lo lắng thông báo tin dữ cho người kia, lo sợ rằng vết máu anh nhìn thấy ko phải là của ai khác mà là của Tử Di

-Vậy thì thua chắc_E ngại phán đoán, Khải Phong nêu lên tương lai vốn đã định sẵn cho phe của mình, trong lòng có chút lửa đốt. Mà ko, anh vốn đã nghĩ đến việc Tử Di bị bắt từ trước nên mới ko do dự báo ấy người kia biết thì tại sao anh phải lo lắng cho cô chứ, chỉ là một chút ăn năn khi đi làm tay trong, bán đứng phe mình mà thôi chứ ko phải là sự lo lắng cho người con gái trước đây anh đã vất bỏ, hoàn toàn ko

-Ko thể được, chúng ta cần phải làm gì đó để cướp cờ chiến, tôi ko thể chấp nhận việc này_Nắm chặt cơ tay, Kì Thiên nhớ đến những điều kiện thốt ra từ miệng cha anh lúc ngáng chân anh ra khỏi ghế kế vị tài sản, cả người run lên đầy lửa giận. Chính vì để thôi thúc sự thừa nhận của cha mình, anh đã phải vất bỏ lòng cao ngạo thường ngày để đến cầu xin lão già hiệu trưởng mưu mô ấy sự giúp đỡ, và giờ đây, anh ko thể phá hoại cơ hội của mình thêm lần nữa, chỉ cần anh chiến thắng trong SSW lần này, rất có thể, người cha máu lạnh ấy sẽ công nhận năng lực của anh. Cũng giống như đứa con hoang của nhà họ Lăng, anh sẽ được phụng thờ, ko phải là người con của Hạ Gia mà là người kế vị tiếp theo của dòng họ

-Thế cậu muốn cướp thế nào đây? Quân ta chết gần hết rồi, định liều mạng làm anh hùng cảm tử để được lưu giữ tên tuổi trên sổ sách hả?_Cười cợt, Khải Phong chế giễu

-Nếu ko muốn tôi tiết lộ chuyện vũ khí cho thế giới ngầm biết thì hãy câm miệng và giúp tôi đi_Túm lấy cổ áo Khải phong, Kì Thiên giận dữ, ánh mắt rực lửa như muốn ăn tươi nuốt sống con người ích kỷ trước mặt_Tôi sẽ ko nể nang gì lão già nhà cậu đâu đấy

-Được rồi, vậy làm sao đây?

-Phải dùng thủ thuật thôi_Cười ẩn ý hài lòng, Kì Thiên chiếu tướng lên bộ áo giáp thời nữ hoàng Elizabeth do club The Death đem đến để trang hoàng cùng bao băng trắng của club Magic, ánh mắt như nghiệm ra điều gì đó cực thích thú

Trong khi đó ở doanh trại của giặc, Kì Như và Gia Minh sau khi vung đao chém địch anh dũng đã bị bắt trọn gói, đưa về đồn thẩm tra tung tích của lá cờ chiến

-Nói mau, có phải cờ chiến ở trong tay người tên là Hàn Tử Di của các người ko?_Đập tay mạnh vào bàn làm cho cốc nước cam mát lạnh rơi xuống đất vỡ choang, tên được xem là thủ lĩnh ở đây hét lớn, ánh mắt xốt xa quẩn luyến mùi nước cam quẩn rữ vừa dứt áo ra đi khi chưa vào bụng hân miếng nào, cơn giận trong phế quản lại càng tăng lên rõ rệt qua giọng nói cực hách dịch khi tra hỏi Kì Như

-Sao tôi biết_Quay mặt sang chỗ khác, lơ đẹp cái mặt bưng bưng sát khí đang dí sát vào mặt mình, Kì Như ngoan cường nhìn Gia Minh đang bị trói đứng một bên thâm kêu cứu đồng thời bộ não lại liên tục tiếp nơron để cô có thể suy nghĩ về một chuyện. Rõ ràng mấy hôm trước cô đã dặn dò kĩ càng các thành viên của mình ko được tiết lộ ra bên ngoài thông tin cơ mật ấy vậy mà hôm nay, cái tin Tử Di mang theo cờ chiến chạy trốn đã đồn đãi đầy rẫy trong doanh trại địch, điều này khiến cô ko khỏi nghi ngờ rằng trong các thành viên thuộc nhóm mình, có một kẻ là nội gián và kẻ đó, theo phỏng đoán thần diệu của cô ko ai khác là Lâm Khải Phong. Bởi lẽ, trò chơi này đối với hắn, ko khác gì một vở kịch xem giải trí để xả stress cả, nên đương nhiên, dù hắn có theo phe nào đi nữa cũng chẳng tổn hại mấy đến tinh thần, danh dự của hắn

-Nói mau, ta biết tổng cả rồi đó_Tên kia vẫn quyết tâm cạy bằng được cái miệng của Kì Như

-Biết rồi thì hỏi tôi làm gì?_Bất khuất, hiên ngang trước kẻ thù Kì Như khi chưa bị đả thương, thân thể chưa bị xây xước thì vẫn còn có thể gan lì chống đối được quân địch

-Mày được lắm, xem ra rượu mời ko uống mà muốn uống rượu phát rồi_Bẻ tay rắc rắc, tên thám tra nghiêng rằng nghiêng lờ

-Báo! Ở bên ngoài có một bộ xác ướp với một bộ áo chiến binh thời Elizabeth biết đi đang tiến vào doanh trại của chúng ta_Một tên đàn em từ ngoài xông vào phòng tra hỏi, mặt mũi hoảng hốt như vừa gặp phải ma, đến thông báo cái tin làm bọn canh cửa vừa khó hiểu vừa tò mò, nhao nháo chen chúc nhau thò đầu ra cửa xem, vừa nhận dạng được hai nhân vật bí ẩn ấy là ai vừa có thể canh giữ được 2 con tin khó khăn lắm mới tha về được

Nhận thấy đây là cơ hội duy nhất mình có thể thoát được khỏi đây, Kì Như mạnh bạo cầm nguyên cái ghế vừa ngồi, nhón chân đi từ từ tiến về phía kẻ thù, dồn hết sức mạnh lên đôi tay thanh mảnh của mình rồi phang mạnh vào mấy cái móng đang “quay phim” miễn phí ko thêm trả tiền catxe ỉnh, khiến bọn chúng ban đầu là ngạc nhiên sau đó là giận dữ và cuối cùng phải nằm lăn xuống sàn ôm móng xuýt xoa, miệng ko ngừng nguyền rủa kẻ chơi đùa mình trước khi xỉu vì đau

Đội ấy tên còn lại xỉu hết hoàn toàn, Kì Như mới tiến lại gần Gia Minh đang trở mắt nhìn mình, tay phải phải đồng bụi còn vương rồi cời trói cho bạn đồng hành, cũng nhau tháo chạy trước khi mấy tên đầu trâu mặt ngựa khác lại vây đến

-Chúng ta đi đâu đây?_Gia Minh thắc mắc, rẽ hết lối này đến lối nọ theo đường chạy của Kì Như, mặt mũi vẫn ko khỏi xa xăm khi được chứng kiến cảnh tượng bắt mắt ban này

-Đến nước này thì đi tìm cờ chiến còn lại mà cướp chứ sao?

-Nhưng làm thế nào, chúng ta đâu biết cờ chiến bọn chúng giấu ở đâu đâu?_Nêu lên thắc mắc của mình, Gia Phong bất chợt nắm tay Kì Như lại, đẩy cô nàng vào lòng mình rồi nấp ra sau bức tường khuất bóng, ánh mắt chiếu tướng lên một đoàn người đang đến gần với kẻ đứng đầu có gương mặt cực ngạo nghễ chắc chắn là thủ lĩnh ở đây

-Có một cái cờ chiến mà cũng ko làm nổi, lũ ăn hại_Tên đó vừa đi vừa mắng xa xả vào đám đàn em sau lưng, trông mắt hằn rõ sự giận dữ

-Có cách rồi nè!_Như vừa nghĩ ra được điều gì đó, Kì Như ghé vào tai Gia Minh thì thầm, nụ cười nở rộ chắc thắng ăn sâu vào tâm trí người kia khiến nhịp tim trong lòng ngực kẻ đó phải loạn đến điên đảo

Sau một hồi chuẩn bị tinh thần, 2 con người có hành tung bí mật lẩn mờ ám từ khe nhỏ của bờ tường bỗng nói chuyện rôm rả, âm lượng cũng được họ tăng lên đáng kể

-Thấy chưa, đây là cờ chiến của bọn này tớ vừa lấy được đấy_Phe phẩy mấy cái giẻ lau bằng màu vàng sậm, Kì Như vỗ ngực nêu lên chiến công lừng lẫy của mình_Có biết là tớ phải tự tay đâm chết biết bao nhiêu đứa, bẻ răng vỡ tay chúng biết bao nhiêu lần mới lấy được ko, mệt chết ý

-Ồ, là đồ thật nè!_Gia Minh cao giọng chêm vào, tỏ vẻ cực xuýt xoa, tay liên tục “săm sỡ” mấy cái giẻ lau bằng_Mềm mượt, nhưng chính hiệu rồi

-Chớ sao nữa, Nữ đại hiệp gia mi Hạ Kì Như này mà đã ra tay thì ko có gì là ko thể, phen này phải đưa về cho anh Kì Thiên xem để kiểm nghiệm mới được, Haha_Ngửa cổ lên trời, Kì Như cười hả hê, tai căng lên dò xét động tĩnh của mấy tên “nghe trộm” bên ngoài

-Đại ca..._Một tên vừa nghe xong cái tên Kì Thiên đã rùng mình, nhỏ nhẹ cảnh báo_Hình như nó là em gái của tên cầm đầu phe cổ thủ Tháp đồng hồ đấy

-Cái gì? ko thể nào, rõ ràng ta đã bỏ 2 lá cờ chiến đó vào tủ áo quần rồi cơ mà_Ôm đầu định thần lại trí nhớ, tên thủ lĩnh bàng hoàng hét to, nhanh chóng di chuyển về doanh trại để kiểm nghiệm xem thực giả ra sao

Như đã đạt được đúng ý nguyện, Kì Như và Gia Minh từ bên trong khe bay ra, phi như tên lửa chạy về phía doanh trại giặc lục tìm cờ chiến trong đống áo quần ngổn ngang và cực nhiều của tên thủ lĩnh. Ngay khi họ vừa tìm thấy 2 lá cờ chiến nhần nho ở phía trong đống tủ cũng là lúc đám quân kia đồng loạt kéo

đến, bao vây tứ phía căn phòng học đồng thời cũng là doanh trại của chúng, cố tính ép 2 con chuột dám cả gan trộm thóc vào chỗ chết

Đợi chờ lúc cô nàng họ Hàn chìm hẳn vào giấc ngủ mới gọi kia,

Từ Thần mới rút tay vào túi mình, lấy ra một chiếc dây chuyền có mặt hình nanh sói to

và dẹt y hệt cái mình đang mang ở cổ, kèm thêm đó là vài hạt kim cương nhỏ ánh lên yếu ớt

khi một ánh sáng nào đó chiếu nhẹ vào, ngấm nghĩa nó một chút rồi đeo vào cổ người con gái trong lòng mình,

cẩn thận như ko muốn cô tỉnh dậy giữa chừng

-Hết chỗ trốn rồi, tính sao đây?_Tên đại ca bước vào doanh trại một cách trịnh trọng đến khoan thai, miệng nở nụ cười đều giả mà chỉ cần thêm bộ râu đen xì nữa là đủ kích thích biết bao nhiêu kẻ ngứa mắt muốn ướn. Hắn nhìn cặp trai gái đang nắm cờ chiến trong tay, nói ban phát chút ân huệ cuối cùng_Thôi thì các người trả lại cờ chiến cho ta, ta sẽ niệm tình cho các người một con đường thoát, nếu ko thì...biết rồi đấy

-Bọn ta đâu có ngốc đến thế, chỉ cần đưa cho các người là các người trở mặt giết bọn ta liền_Khinh bỉ đáp trả, Kì Như nháy mắt ra hiệu với Gia Minh, cuống cuống tìm một khe hở nào đó đánh bài chuẩn

-Vậy thì gay rồi, ko đưa các người cũng sẽ được ném mùi máu tanh_Đưa cây kiếm trong tay lên thị uy, tên đại ca cho phép mình le lưỡi liếm lưỡi kiếm mà ko thèm để ý trên nó chứa biết bao nhiêu vi khuẩn vô tội

-Nếu ko thể thoát thì chi bằng đốt chúng đi_Mỉm cười gian tà, Gia Minh cúi người túm lấy chai rượu còn nguyên vẹn vừa tìm được trong tủ áo quần của tên đại ca, để 2 lá cờ chiến xuống bàn rồi đập một phát vỡ tan tành chai rượu trong ánh mắt kinh hãi trộn lẫn sự xót của của hắn, tay bật bật lửa đe dọa_Chết cũng ko sao, nhưng nếu các người ko có cờ chiến thì vẫn thua mà thôi, còn bọn ta sẽ thắng

-Ấy, dừng, anh bạn_Hốt hoảng trước lời đe dọa, tên đại ca vắt ngay cái lồng kính thường người khác của mình ban nãy, 180 độ biến đổi tính nết đối xử khách khí với Gia Minh như thể gặp phải một đối tác làm ăn khó xơi nào đó vậy_Có gì hai ta cùng từ từ uống rượu rồi nói chuyện chứ. Việc hệ trọng như thế, dừng nên làm theo ý mình, sẽ ko có lợi cho đôi bên đâu

-Tên đó nói đúng đấy, chúng ta cứ từ từ nói chuyện, lỡ như ăn được mấy miếng gì đó để bụng thì tốt, lúc tinh thần phấn chấn, cơ bụng no căng thì hẵng chạy_Đồng tình với lời gợi ý đầy mời gọi của tên đại ca, Kì Như vốn sắt đá là thế cũng phải mềm lòng, đưa ánh mắt tỏ vẻ ta đây rất có kinh nghiệm trong mấy vụ đàm phán mà xúi giục Gia Minh đổi ý

-Cậu ko biết trước khi chết người ta thường cho tù binh ăn no sao?_Ra chiều kinh ngạc trước hành động trái với kì vọng của mình, Gia Minh cương quyết_Việc gì đến cũng phải đến thôi, thà làm nhanh cho xong

-Ấy ấy, anh bạn này nóng tính thật nha, xem cô bạn kia đói rồi rồi rồi kia, chẳng nhẽ cậu nỡ để một tiểu thư dung nhan tuyệt mỹ chưa kịp cầu hòa đã chết đói rồi sao_Tên kia tiếp tục don đả khi nhận thấy 1 trong 2 kẻ thù đã có ý nghiêng về phe mình

-Cậu đói lắm hả?_Anh hùng khó qua ải mỹ nhân thật là một câu châm ngôn ngàn đời sau vẫn đúng. Y xì như cái vốn dĩ sẽ diễn ra, ngay sau khi thấy Kì Như e lệ gật đầu, Gia Minh liền đánh liều một phen, cùng tên kia đi vào hội nghị kín bàn bạc nhân tình thế sự

Cùng thời điểm xảy ra hội nghị kín giữa đại ca phe tấn công duy nhất còn sót lại sau 5 ngày chinh chiến và 2 con tin có máu mặt, thì ở ngoài kia trên chiến trường thấy chất thây ngổ ngàng li bì ko biết trời đất là gì, cái xác ướp ko rõ nguồn gốc và bộ áo giáp chiến binh thời nữ hoàng Elizabeth vẫn còn là đề tài nóng hổi cho hầu hết anh em lớn nhỏ của phe tấn công còm men và trầm phong lia lịa

-Mày ơi, tao thấy cái xác kia quả là ko bình thường nha_Một tên đưa ánh nhìn soi mói lên cái xác trắng toát đang xoay vòng vòng mà ko rõ mục đích nó làm thế để làm gì

-Sao ko bình thường?_Tên kia hỏi nhỏ, ngấm kĩ con đường di chuyển của đối tượng đến nỗi mắt xoay vòng mọc như chong chóng gặp gió

-Nó ko phải là một cái xác bình thường..._Tên ban nãy “sàm sỡ” cái cầm mình, mặt nghiêm lên cực hình sự khiến mấy tên xung quanh hẳn cũng phải hồi hộp chờ đợi câu tiếp theo của hẳn...mà nó là...

-Là gì?_Mấy tên kia bức bối khi căng tai nãy giờ mà chả biết được thêm chút thông tin gì, chúng liên tục réo lên “đòi nợ”

-Là..._Tên kia lại làm bộ bí ẩn...một cái xác biết đi

Ngay sau khi nói xong câu di chúc cuối cùng ấy, cái tên ngu ngốc mà giả vờ nguy hiểm đã bị đồng đội tập kích hội đồng tại chỗ, ko nhân nhượng cho hẳn gửi xác nơi chiến trường tàn khốc vì tội làm ọi người mất công đau tim

-Này, tôi chịu hết nổi rồi nha, ngứa ngáy bức bối muốn chết đây nè_Thở phì phò qua hai lỗ mũi duy nhất ko bị băng trắng trám lại, Khải Phong xem chút nữa bỏ nhào xuống đất vì lỗ dầm phải chân kia của mình, cũng may vợ được bộ giáp Kì Thiên bên cạnh nên kết cục ko thảm thương mấy

-Ráng đi cưng, khi nào lết đến doanh trại tên tướng lĩnh rồi muốn làm gì thì làm_Cũng chẳng an nhàn gì, Kì Thiên cố gắng lồm lổ lết được thêm một quãng đường 20 cm trong bộ áo giáp cứng trũng, chốc chốc lại nổi điên vì thấy có vài tên địch cứ tò mò là lại lấy tay sờ soạng lên mình, đã thế còn gõ gõ vào bộ giáp thật mạnh để kiểm tra độ bền “xem nó có bị móp ko ấy mà”

-Thế thì thà tôi chết đây còn hơn_Hé mắt nhìn quãng đường dài tít tắp phía trước, Khải Phong khóc ko ra nước mắt, nghĩ đến phận đường đường là đại thiếu gia của bang trùm khét tiếng mà phải đi làm cái trò giả ma giả quỷ chỉ để có thể an toàn xâm nhập vào doanh trại địch, bỗng chốc cảm thấy mất mặt kinh khủng

-Cố đi cưng_Võ vai người cùng khổ, Kì Thiên an ủi kèm theo đó là lời đe dọa, mà ko, chế giễu mới đúng_nếu ko phải cậu làm chuyện mờ ám thì đâu đến nỗi để tôi dắt mũi chứ? Qua đó mới thấy cậu cũng tầm thường thôi

-Anh vừa nói gì hả?_Như bị một cái kim sắc nhọn chọc vào lòng tự tôn của mình, Khải Phong ko lết tiếp nữa, tay dù khó khăn nhưng với sức mạnh của cơn giận ngút ngàn nó lại cong tròn thành nắm một cách dễ dàng

-Ko phải sao? Nếu là một người thông minh, cậu đã ko để cho bất kì ai thám thính được bí mật của mình được rồi, ko phải tầm thường thì là gì đây_Cười khẩy khinh miệt, Kì Thiên gửi ý thách thức theo lời nói đến Khải Phong, dù ko nhìn thấy anh cũng cảm nhận được rằng cậu ta đang tức điên lên

-Hạ Kì Thiên, tôi bình thường cũng được nhưng cũng chính vì thế nên tôi mới cùng phe với anh đấy thôi_Nín nhịn càng nhiều càng tốt, Khải Phong quyết ko giữ thể bị động ỉn, lấy những câu từ của người kia để phản bác

-Ồ, đó là một điều cực kì xui xẻo cho phe của chúng tôi đấy, chắc ông trời ko muốn để nhóm chúng tôi quá hoàn hảo nên mới cho thêm kẻ vô dụng như cậu vào_Sử dụng những từ ngữ có tính sát thương mạnh hơn nữa, Kì Thiên quên mất mục đích thực sự cậu đến đây là gì, chỉ biết chăm chú vào việc dìm hàng tên kia càng nhiều càng tốt cho đỡ chán

-Tôi thì lại nghĩ có anh phe chúng ta mới nhanh chóng trở thành trẻ bụi đời như thế này_Đưa chân ngáng đường của kẻ bên mình, Khải Phong nhìn bộ áo giáp đưa nguyên cả người Kì Thiên lăn xuống đất mà thấy sướng mắt, ko dừng lại ở đó, cậu còn lấy cái chân vừa ngáng dẫm đến dẫm để bộ áo giáp tội nghiệp đang lồm cồm bò dậy mà bất lực

-Đồ đểu cáng!_Ko để mình hi sinh một mình, Kì Thiên với lấy cái chân đang tàn nhẫn dẫm lên cở thể vàng ngọc mà đến cha anh còn ko dám chạm vào, lời mạnh cả cái xác điên rồi kia bỏ nhào xuống mặt đất, tiện thể dận cho hẳn vài trận để hẳn còn biết thế nào là lễ độ, thế nào là kính trên nhường dưới

Khải Phong cũng ko phải là tay vừa, đâu thể nhận nhịn cho người khác dận mình, thế nên việc cả hai xông vào đánh nhau tụi bụi trước mặt mấy tên đàn em phe tấn công là chuyện dễ hiểu nhưng thay vì gây náo loạn, bọn họ lại đem đến một công dụng mới lạ, thu hút toàn bộ bọn đàn em đi xem vật lộn, để lại cho cuộc họp kín được diễn ra cực kì cô độc

-Thế đó _Sau khi tuôn một tràng những chủ đề trên trời dưới biển hoàn toàn ko hề liên quan đến chủ đề chính của cuộc họp, tên đại ca nốc nguyên cốc rượu đầy của mình, nhìn hai tên đối diện đang gấp lấy gấp để mấy món ăn trên bàn mình và cho vào mồm cũng rất vội vàng

-Vậy sao? _Gia Minh đáp lấy lệ trong khi đang nhai dở một miếng thịt luộc

-Hay đấy! _Kì Như chêm vào dù chẳng nghe gì từ đầu đến cuối

-Vậy thì trả cờ chiến lại cho tôi, được chứ? _Nháy mắt tinh nghịch với hai kẻ này giờ ăn biết bao đồ hối lộ của mình, tên đại ca kì vọng, mắt long lanh rực sáng như sao trên trời

-Cái này _Nghe đối thủ nhắc đến thứ tế nhị, Gia Minh buông đũa, kéo Kì Như đứng dậy, bước ra khỏi ghế, tay vẫn nắm chặt cờ chiến, nhìn Kì Như như muốn hỏi ý kiến _Xem ra chúng ta cũng phải đáp lễ lại cho anh bạn đây nhỉ?

-Đúng đấy! _Tên đại ca nghe vậy tí mắt cười, lòng len lõi một mớ nhữg diễn biến gay cấn sẽ xảy ra sau khi lấy được cờ chiến, nào là sẽ vật lông nhổ tóc hai tên dám ăn hết đồ ăn của mình, nào là sẽ túm cổ chúng quăng lên giàn thiêu cho chúng nhớ đời đến về già luôn, nói chung đủ thể loại mà hần có thể nghĩ ra

-Được rồi, chụp nhé! _Thả tay Kì Như ra, Gia Minh buông lỏng mấy lá cờ chiến trong tay đồng thời bật lửa đốt chúng rồi ném về phía tên đại ca mặt đang méo dần và chuyển sang kinh hãi tột độ

Trao trả lại cả tình cả nợ cho tên đại ca, Gia minh nhanh chóng kéo Kì Như chạy đi đánh bài chuồn, thoát được chừng nào hay chừng ấy, để lại cho tên đại ca tự kỉ một mình trong gian phòng tĩnh mịch găm nhấm nỗi đau xé lòng và nếu như phe của họ may mắn, Tử Di ko bị bắt thì người thắng cuối cùng chính là phe giữ được cờ chiến nhiều nhất. Các phe khác đã bị loại, chỉ còn phe của họ và phe tấn công vừa hụt mất 2 cờ chiến khó khăn lắm mới lấy được, vậy thì chiến thắng đã nắm chắc trong lòng bàn tay những con người cầm tử của Tháp đồng hồ P&P

Mặt trời cuối cùng cũng rời khỏi vị trí cao vợi vợi trên trời mà nhuộm mình xuống đáy bình, trả lại màn đêm mịt mùng tối tăm cho chốn nhân gian lạnh lẽo đồng thời báo hiệu cho sự kết thúc sắp gần kề của tuần lễ đặc biệt SSW do P&P tổ chức, song, đó chỉ là gần kề mà thôi, chỉ cần sơ sẩy một chút, kết quả chung cuộc tính từ thời điểm này sẽ bị thay đổi

Tại một cây đại thụ được xác định có thâm niên mấy chục tuổi trong P&P tĩnh mịt đang bị quấy phá bởi việc truy lùng tung tích 6 kẻ sống sót phe Tháp đồng hồ của phe tấn công còn lại, ở đằng trên vòm cây hữu tình ấy có một người con trai và một người con gái đang ngửa mặt ngắm sao cực lãng mạn.

-Muối! _Hét lớn báo hiệu cho cái tát giáng trời từ tay mình đả thương gò má cũng thuộc sở hữu của mình luôn, Tử Di nhăn mặt cảm nhận nỗi tê tái đang lan tỏa sang các vùng lân cận từ gò má ấy, bỗng chợt dạ khi thấy mùi máu tanh phả ra từ thể xác be bét của con muối xấu số trong lòng bàn tay mình _Sao...sao mà dám ăn cắp ADN của ta hả? Đừng có trách ta vô tình nhé, do số mày xui bạ đâu hút đó

-Đau ko thể? _Đưa tay chạm vào vùng má đỏ bừng của người vừa làm kinh động mình bằng một cú va chạm da thịt cực kì sung, Tử Thần cảm nhận nhiệt nóng đang truyền qua tay mình mà cười nhạt _Cậu đúng là ko hề biết kiểm chế được sức mạnh của mình

-Thì cứ thử để bị cắn một lần rồi biết, ngứa chết _Đưa tay hất những ngón tay thịnh tình của Tử Thần, Tử Di toan gãi cho đỡ ngứa

-Đừng gãi _Biết được người kia sẽ làm gì dù ở trong bóng tối, Tử Thần chặn bỏ ý định của Tử Di, nhẹ nhàng lấy tay xoa vào vùng má có cái nốt cần tổ chẳng của con mũi đang nhô lên cho thân chủ nó đỡ ngứa

-Biết rồi, nhưng sao chúng ta chỗ nào ko trốn lại đi trốn trên cái cây lắm muỗi nhiều sâu này thế, này giờ ko biết bị cắn bao nhiêu lần rồi _Cần nhẫn cái thiệt của mình, Tử Di trông trời mà thở dài, một tay ko ngừng bám víu vào cành cây gần nhất để tránh bị rơi xuống gây cổ nát xương mà chết _Tôi đói lắm rồi

-Nếu cậu muốn bị chọc tiết như lúc này thì cứ việc xuống đi _Hít nhẹ lấy mùi hương đượm đặc trưng trên mái tóc Tử Di, Tử Thần thì thầm cảnh báo _Cậu xem phim “Săn nô lệ” chưa hả? Coi chừng bị như mấy tên ko đó thì hết đời nha

-Thì ko xuống là được _Dẫu môi phụng phịu, Tử Di từ bỏ ngay ý định vừa nhen lên trên đầu mình

-Thế thì tốt _Tử Thần mỉm cười hài lòng

-Tôi ngủ nhé! _Được một lúc, cô nàng họ Hàn lại đỡ chứng

-Ồ

-Nhưng lỡ bị rơi xuống chết thì sao? _Ái ngại với tính mạng mình có thể bị đe dọa bất cứ lúc nào, Tử Di ko dám liên, mắt mở căng trong khi mi mắt lại kéo xuống nặng trĩu

-Cứ ngủ đi, tôi sẽ ko để cậu rơi xuống đâu _Luồn tay vào vòng eo nhỏ của người vợ mình nhiều lần muốn gọi “vợ ơi”, Tử Thần ép cô ngã dựa vào vùng ngực rộng an toàn của mình, cầm khẽ đặt lên mái tóc trơn mượt ngấm ngội điều gì đó, thật lâu...và cũng thật xa xăm

Đợi chờ lúc cô nàng họ Hàn chìm hẳn vào giấc ngủ mới gọi kia, Tử Thần mới dứt tay vào túi mình, lấy ra một chiếc dây chuyền có mặt hình nanh sói to và dẹt y hệt cái mình đang mang ở cổ, kèm thêm đó là vài hạt kim cương nhỏ ánh lên yếu ớt khi một ánh sáng nào đó chiếu nhẹ vào, ngấm nghĩa nó một chút rồi đeo vào cổ người con gái trong lòng mình, cẩn thận như ko muốn cô tỉnh dậy giữa chừng

-Tôi sẽ rất nhớ em đây, Hàn Tử Di _Thở dài sầu não, Tử Thần siết chặt vòng tay mình, lặng lẽ lấy đi hơi ấm đang lan tỏa trên người cô gái cậu vừa trao tính vật _Nhưng để bảo vệ em, tôi nhất định phải đi

36. Chương 37-38

...tôi ko bao giờ muộn cậu hận tôi...

nhưng nếu làm thế mà để cậu khắc sâu

hình ảnh của tôi trong tim mình mãi mãi...

có lẽ tôi sẽ phải dùng đến thủ đoạn ấy.

Ring! Ring! _Tiếng chuông gió treo trên cửa sổ khẽ đung đưa mỗi khi một làn gió thoảng nào đó lướt qua căn phòng tràn ngập ánh đèn, tàn nhẫn đánh thức thính giác nhạy bén của con người luôn cảnh giác thái quá với mọi thứ. Giờ đây, Tử Di đã ko còn phải ăn nhờ ở đậu như những tên ăn mày ko nơi nương tựa trong Tháp đồng hồ cũ kĩ hay phải trải qua 1 đêm cực “lãng mạn”, gió lạnh thấu xương trên cây đại thụ thọ tuổi ở P P nữa, bởi lẽ cái tuần lễ man rợ SSW ấy đã kết thúc ngay khi cô nàng té chồng vó khỏi cây đại thụ sáng hôm sau-ngày tổng kết kết quả chung cuộc cuối cùng, và vì lí do nào đó, phe cổ thủ của cô lại nghiêng hẳn dành chiến thắng. Nằm lăn xuống giường đổi tư thế cho đỡ mỏi, Tử Di tiếp tục tận hưởng những giây phút cuối của tuần lễ trước khi kim đồng hồ điểm 12 giờ bằng những quyển truyện đã ảm mốc từ lâu với cái dạ dày no căng vì ăn quá nhiều lúc phe mở tiệc đánh chén. Đương lúc mạch khoái cảm đang dâng lên đỉnh điểm thì bỗng dưng âm thanh va chạm giữa da bọc xương và lớp gỗ của cánh cửa đang tách biệt cô với thế giới bên ngoài vang lên, lời cô nàng ra khỏi cơn trào đang bữa vậy.

-Mở cửa đi, Tử Di! _Tiếng nói bên ngoài vọng lên thật nhẹ nhàng, ấm áp nhưng nó lại mang cho người được vinh hạnh nghe thấy một cảm giác nguy hiểm ko tả nổi

-Oan gia Lãng đây à? _Ko cần mở cửa Tử Di cũng đoán được chất giọng quen thuộc đến chai cả lỗ tai ấy là ai song để cho phù hợp với ngữ cảnh, cô nàng đành ném 1 câu hỏi tu từ sắc mùi mĩ mai

-Biết rồi thì mở cửa ra đi! _Chất giọng nguy hiểm của chàng trai họ Lãng lại vang lên thật nhẹ, hết y đang vỗ béo 1 con gà trước khi cho nó biết nước sôi nóng đến độ nào vậy

-Cậu vào làm gì? _Cận trọng nhất có thể, Tử Di xuống giường, tay lăm le cán chổi rồi tiến về phía cửa

-Tôi mua 1 vài gói snack, nếu cậu ko ăn thì thôi _Phía bên kia như đã chuẩn bị trước, tay xốc xốc mấy gói snack dụ con mèo

-Ra liền! _Tử Di, dù có no đến mấy thì khi nhìn hoặc nghe thấy sự mời gọi của thức ăn vẫn luôn bị lay động 1 cách dễ dàng vì thế, việc cô nàng lột bỏ hết vũ khí phòng bị trên người để chào đón kẻ mình ko ưa gì là việc cực dễ hiểu

-Cậu đúng là dễ bị dụ thật đấy!_Mỉm cười tà mị chào đón con mồi dễ thương vừa sa vào cái bẫy mình dăng ra, Tử Thần dúm vào tay Tử Di mấy gói snack rồi ngang nhiên cầm theo chiếc gối kê bên mình đi vào trong, đặt nó xuống giường cạnh gối ai đó rồi ngã người xuống ko xin phép

-Này! Cậu có biết đang vất xác ở đâu ko hả?_Mở miệng to hết cỡ thể hiện sự kinh ngạc ko tả nổi của mình, Tử Di tay chống nạnh ra mặt chủ phòng, hất hàm_Sao cậu dám nằm trên giường tôi? Bộ say quá ko biết đâu phòng mình à?

-Tối nay tôi sẽ ngủ ở đây!_Ko thèm để ý đến khối giận đang bốc lên ngút ngàn trên đầu người kia, Tử Thần tay vỗ vỗ xuống mặt nệm, miệng nói ra câu mà Tử Di cho là “mật ngọt chết ruồi” bởi lẽ, bất kì kẻ nào ngu ngơ làm theo, cuộc đời sau này coi như chấm dứt_Cậu cũng nên lại đây nằm đi

-Tôi đâu có ngu!_ Tử Di túm lấy lại cây chổi mấy phút trước mình vừa cho phiêu lưu 1 chuyến ngắn ngủi trên ko, mặt mũi nhuốm hẳn 1 màu đen_Tôi cho cậu thời gian 3 giây để ra khỏi đây, nếu ko đừng trách tôi hạ thủ lưu tình nhé

Nhắm mắt im lặng, Tử Thần coi lời cảnh báo của Tử Di như tiếng muỗi vo ve bên tai

-Cậu tự chọn kết cục đấy nhé!_Phùng phùng lửa giận, Tử Di ko kiên nhẫn nhắm cán chổi vào người oan gia họ Lăng, vận hết nội công nhằm phát ra uy lực cao nhất để khiến đối phương một đòn lên thiên mà choảng. Nhưng trái với suy đoán của Gia Cát Di, cán chổi ko bay thẳng tới vùng bụng màu mỡ của kẻ thù cô mà bị chệch hướng về phía khác, theo đó, cả cơ thể cô lẫn cái đuôi chổi bị cùn mất đà nhào tới trước, nhằm vào vùng ngực rộng ko biết có nở nang hay ko của đối phương mà hạ cánh, đem lại cho chiếc mũi ột cảm giác thật là ...Yomost...

-Ko ngờ cậu lại nóng lòng muốn được ôm tôi như vậy_Luồn tay qua vòng eo của kẻ dám lấy thịt đè vào vùng ngực của mình, Tử Thần ko để cánh đàn ông thế giới mất mặt, lòng thì kêu đau như ai oán nhưng mặt vẫn tươi cười hết sức mãn nguyện, đã thế lại còn thừa sức châm chọc_Chỉ ít cũng nói tôi một tiếng để tôi còn sẵn sàng đã chứ

-Sẵn...sẵn sàng cái óc cậu á!_Hít một hơi dài lấy hết toàn bộ mùi hương thoang thoảng đậm chất đàn ông đang toả ra trên người của kẻ thù, Tử Di mặt mũi đỏ lừng, chẳng biết dùng cách gì để nó có thể bình thường trở lại nên chỉ dám cúi mặt, câu nói vừa thốt ra thị uy cũng giảm đi hơn phân nửa

-Vậy à? Nếu đã mong muốn đến thế sao tôi mời lại còn tỏ vẻ cao sang làm gì?_Sẵn lực đẩy người kia xuống phần giường lạnh lẽo mình đã trải bên cạnh, Tử Thần đảo ngược mọi tình thế, để Tử Di phủ phục người ở dưới, còn mình chiếm thế thượng phong ở trên nhưng vẫn cố giữ khoảng cách để cô nàng ko bị ngợp mà hét toáng lên gọi điện cho cảnh sát thì cậu ko những ko được gì mà còn mất cả chì lẫn chài.

-Xem ra đành phải để gió chiều nào theo chiều ấy rồi!_Đứng hình một lúc, Tử DI ngẫm ngợi điều gì đó rồi cười khẩy man rợ, dường như trong giây phút quyết định, cô nàng đã soạn thảo ỉnh một kịch bản mới đỡ đòn đối phương_Nếu cậu đã mời thì tôi chẳng tội gì mà ko hưởng? Coi như cũng là cơ hội để chúng ta thắt chặt thêm tình cảm, nhớ?

-Ồ, được đấy!_Gật đầu nhẹ, Tử Thần cười đáp trả, đưa tay vuốt nhẹ lên gò má trắng hồng của kẻ nằm dưới, ánh mắt hút hồn như muốn dẫn chìm người kia trong mê muội, làm cho người đó khuất phục mình hẳn mới thôi_Cậu muốn thể loại nào để, tự nhiên hay cưỡng ép

-Ôi dào!_Đập cái bốp lên ngực Tử Thần, Tử Di mi quyen rũ như mời gói, mắt nháy nháy liếc xiên liếc xẹo để gửi tình trao ý_Muốn gì cũng chiều tất!

-Nhớ đó nhé!_Thích thú cười bằng mắt, Tử Thần tay thôi chống trên mặt nệm, rục rịch làm chuyện cần làm, cởi khuy cái áo cho người đối diện_Thế này mới lên đến cao trào được

-Này!_Nhận thấy tên kia có vẻ làm khi thấy cử chỉ rất sung và nhiệt tình của hắn, Tử Di mồ hôi trộm đổ nhễ nhại, mặt mũi thất kinh chiếu tướng lên 2 bàn tay đang cởi bỏ từng chiếc nút trên áo mình, nhất thời nào tê liệt đắm chìm trong choáng váng_Làm thật hả?

-Thật chứ sao ko được?_Trộm thấy khuôn mặt méo dần, méo dần, biến dạng trong hải hùng tột độ của Tử Di, Tử Thần đâm ra mũi lòng, đưa môi hôn nhẹ lên gò má càng ngày càng đỏ của cô, trấn an bằng biện pháp rào trước đón sau

-Người dám!_Hành động ban nãy của oan gia họ Lăng như một giọt nước tràn li, làm bùng nổ cơn giận giữ khi bị xúc phạm trắng trợn của cô, khiến cô có thêm động lực để giáng cho anh chàng một tát long trời lở đất vào khuôn mặt điển trai cô vạn lần ko nỡ. Tráng sĩ khi vào chiến trận thì dù có một đàn kiến bò qua trước mặt mình cũng có thể tàn nhẫn dẫm lên ko thương tiếc chúng có thể bị tịt nòi huống chi là Tử Di, một cô gái ngây thơ trong trắng là thế. Đối diện với cơn nguy hiểm đang kề cận, cô nàng ko chỉ cho tên yêu râu xanh ban ngày ban mặt muốn hại đời con gái của cô mà còn đẩy hẳn xuống nệm, ra sức cào cấu giữ dội lên bất cứ đâu có thể, y chang như cái viên cảnh vợ đi xử người tình của chồng ấy, tiếc là tên người tình đó, lại là con trai và đáng nhẽ cô ko nên đụng tới mới đúng, vì khi con ác quỷ ở sâu thẳm bên trong cậu ta được giải thoát, chẳng ai biết sẽ xảy ra chuyện gì với cô

-Cậu mà ko dừng lại hành động bạo lực ấy là sẽ có chuyện đáng tiếc xảy ra đó nha_Đưa tay trước mặt đỡ những cú cào xé của Tử Di, Tử Thần đến lúc chết vẫn thản nhiên buông lời đe dọa thay cho lời xin lỗi chân thành

-Tôi ko tin cậu có thể làm gì được tôi đây!_Lấy hai tay công phá hàng rào phòng thủ của địch, Tử Di nhằm thẳng hai gò má gầy của đối thủ, ra sức véo để cho hẳn biết cơn giận điên người trong mình đang ở cấp độ nào

-Khi thú tính trong người phe mạnh như bọn tôi nổi dậy, bất cứ chuyện gì, dù là làm tổn thương trái tim của một ai đó để đạt được mục đích đang dâng lên trong cơ thể, chúng tôi đều có thể làm được_Ko biết bằng cách nào, chỉ trong chốc lát chàng trai họ Lăng đã có thể khoá chặt đôi tay của người trước mặt chỉ bằng một bàn tay của mình, ko để cho cô nàng vùng vẫy mà thoát ra

-Nếu cậu dám, tôi sẽ hận cậu suốt đời_Giây giụa mạnh, Tử Di vẫn nói cứng

-Thế nên..._Xoay sở tài tình để ngồi dậy, Tử Thần đưa tay còn lại vuốt bờ môi hồng của Tử Di, nhìn xoáy sâu vào đôi mắt trong trẻo nhưng tinh ranh như loài mèo đêm, từng lời phát ra như đã nằm sâu trong trái tim cậu hàng thế kỉ...tôi ko bao giờ muện cậu hận tôi...nhưng nếu làm thế mà để cậu khắc sâu hình ảnh của tôi trong tim mình mãi mãi...có lẽ tôi sẽ phải dùng đến thủ đoạn ấy.

Dứt lời, Tử Thần lặng người một chút rồi đưa môi hôn lên đôi môi như đang mời gọi mình ấy, thật lâu và cũng thật kì lạ, cô gái trong vòng tay cậu...đã ko còn phản đối quyết liệt như thế...thay vào đó là một sự hợp tác dù ko lộ liễu

-Giờ ngủ nhé!_Khó khăn lắm mới có thể dứt khỏi sự nồng cháy trong khoảnh khắc tuyệt vời ấy, Tử Thần cười hiền, lại thốt lên một câu như sét đánh giữa trời quang, một phát làm tan đi sự mê muội đang ngự trong đầu ai kia

-Mơ đi nhá!_Dứt khỏi độc do kẻ thù phóng ra, Tử Di tiếp tục kháng cự

Như đã đoán biết được hành động thất thường tiếp theo của cô, Tử Thần tay trần giữ vòng eo nhỏ nhắn, tay lại khoá chặt đôi tay kia, đưa cô cùng mình nằm nhào xuống nệm.

-Ngủ đi! Khuya rồi!_Nhắm mắt để ngủ, Tử Thần siết chặt vòng tay, đưa toàn bộ cơ thể mình ôm trọn cơ thể của người kia, giọng nói nhỏ dần_Một lần thôi...

-Tên chết tiệt!_Lặng người lấy sức cho cú phản công tiếp theo, Tử Di quyết định lôi thế võ Bazooka (là một cú chọi chân về phía sau với lực sát thương lớn, chủ yếu nhằm vào phần bụng của người đằng sau mình, trong trường hợp này, Tử Di đã dùng chân để chọi vào bụng của Tử Thần) thoát thân. Nhưng thật ko may cho cô nàng, sau khi kết thúc cú Bazooka hoàn mĩ lên người chàng trai họ Lăng, cô nàng cũng đồng thời đưa mình một phát bay xuống sàn đá lạnh, đầu thẩn nhiên va chạm mặt tường tội lỗi đầy tình cảm, tạo cơ hội ột cục u rồ to nhỏ lên nở rộ với màu đỏ tươi tắn

Nằm rũ rượi như gà chết dịch tại nơi xảy ra án mạng, Tử Di lằm bằm, mừng tượng đến cái cảnh máu me be bết từ bộ não lằm chát xám của mình mà ra, cảnh sát đi đi lại lại vòng quanh đến chóng mặt hết chụp ảnh rồi lại còm men về cái chết bất ngờ của mình mà cảm thấy chúa trên trời sao vĩ đại đến thế_ơn trời, mình còn sống

-Nếu cậu nghe lời tôi thì đâu đến nỗi này_Tiến đến gần thể xác tội tàn của Tử Di, Tử Thần nở nụ cười vạn người mê đầy thánh thiện, kèm theo đó là một cái nhìn hết sức thủ đoạn

Sáng, ánh nắng heo hắt báo hiệu 1 ngày mới yếu ớt rọi vào căn phòng khá rộng của Tử Di, ám vài vệt loang lổ trên khuôn mặt diễm lệ vương chút thơ dại, khiến cô nàng phải nhắm mắt nheo mắt rất dỗi khó chịu rồi lăn qua lăn lại trên giường như bánh tráng cuộn hồng tránh thứ đang làm chói mình

-Hàn tiểu thư, mặt trời đã đứng bóng rồi đấy!_Một giọng nói ôn tồn của người đàn ông chừng ngoài 50 tuổi dịu nhẹ lọt vào tai cô, nhưng nó chẳng hề có tác dụng mà hoàn toàn ngược lại, nó khiến con người âm mưu nung nấu nguyên ngày kia quyết tâm vùi chôn ngủ tiếp ngon lành

-Hàn tiểu thư, bữa sáng hôm nay có sôcôla đá và đùi gà KFC_Bất lực vì mức độ lì lợm đẳng cấp của người đang thoả thích ngủ dù đã nằm lăn quay xuống sàn, người đàn ông ban nãy đành dùng đến thủ đoạn mà chủ nhân mình đã bày ra để đối phó với ai kia, miệng tuôn 1 tràng về những món nằm trong thực đơn sáng mà cậu chủ mình đã cất công chuẩn bị và tất nhiên ko quên thêm vào mấy muỗng mắm, vài bát muối để tăng bốc độ ngon của chúng

-Tôi xuống!_Như robot vừa nạp xong năng lượng, Tử Di phi như bay vào phòng tắm, vệ sinh cá nhân kỉ lục trong 1 phút rồi nhanh nhẹn phi về phía phòng ăn với tốc độ ánh sáng còn phải ngã mũ “tôi thua rồi”

-Chị đứng là..._Nhìn thấy bộ dạng ko kém cạnh gì mấy tên ăn xin sống chết tranh nhau 1 miếng bánh, Gia Minh uống vội tách cà phê sáng, lắc đầu như thể ko biết nói gì hơn trước hành động thái quá của cô chị rồi quay lưng đi ra ngoài

-Ko ăn sao?_Tử Di quan tâm hỏi han thằng em quý báu rất biết cách chọc giận người khác, tự phóng đại chuyện nó bỏ bữa sáng là 1 chuyện còn khủng khiếp hơn gà biết nhắm sổ pi

-Cho chị ăn cho đã đó_Nhếch mép cười khẩy, Gia Minh đưa tay tạm biệt cô chị, sải bước dài tiến đến chiếc ô tô đang chờ ở ngoài

-Hàn tiểu thư, mời cô_Đã đuổi theo sau Tử Di từ lúc nào, người đàn ông ko chút mệt mỏi đưa tay mời người trước mặt ngồi vào chiếc ghế mình đã kéo sẵn, khuôn mặt đức hậu nhìn cô với vẻ ưu ái

-Ông là ai?_Giờ mới chịu lộ bộ nhớ tìm danh tính của người đàn ông, Tử Di tròn mắt nhìn vào bộ vest chỉnh tề trên người ông ta, cơ người dần chuyển sang tư thế phòng bị nhưng ko lộ liễu để kẻ kia phát giác được

-Tôi là cựu quản gia của Lăng gia, được cậu chủ giao trách nhiệm chăm sóc tiểu thư trong quãng thời gian cậu ấy vắng mặt_Người đàn ông cười mỉm ẩn ý_Đảm bảo tiểu thư được béo tốt là phi vụ lần này của tôi cũng như tập cho cô những hành trang thiết yếu trước khi trở thành người của Lăng gia

-Vậy Lăng Tử Thần đâu?_Ngó nghiêng tìm kiếm bóng hình đêm hôm qua cùng mình nằm chung giường nhưng ko làm chuyện gì trái phép, Tử Di lăm lăm, mắt lần lượt ngự trên những cô gái xinh xẻo y chang người mẫu đang chăm chú dọn dẹp căn nhà vốn sạch bong

-Ngài ấy đã đi từ đêm hôm qua rồi_Đẩy gọng kính lên cao, người đàn ông đưa ánh mắt dò xét soi lên từng biểu hiện trên mặt cô, chằm chằm hồi lâu ko dứt

37. Chương 39-40

-Vậy sao?Tiếc thật_Ngồi xuống bàn ăn, Tử Di chán chường, khuôn mặt dường có chút buồn bã làm người đang chăm chú quan sát vui mừng khôn tả, hiện rõ trên khuôn miệng rộng 1 nét cười. Cô nàng đắm chiêu nhìn vào những món ăn được trang trí sắc sỡ quá tay trên bàn, vô tình buông ra 1 câu đủ khiến sự vui sướng ban nãy bị dập tắt phũ phàng_Mình định cho tên đó 1 trận nhớ đời vì tội dám vào phòng thiếu nữ làm chuyện xằng bậy nữa chứ, mà hắn đi cũng tốt, đỡ cho Hàn Tử Di mình 1 oan gia

-Tiểu thư nhanh ăn sáng đi, đến giờ cao điểm thì khó đến trường kịp lắm_Người đàn ông nhìn vào chiếc đồng hồ to tướng treo ngay ngắn trên tường, ôn tồn thúc giục

-Vâng! _Mím cười đáp trả, Tử Di cho phép mình ngón bát cháo trắng trước khi xử tử cái đùi gà vàng rượu hấp dầm, cô nàng múc 1 muống to bỏ vào miệng, từ từ cảm nhận mùi vị mặn chát vỡ oà trong những hạt cơm cứng ngắc.

-Sao ạ? Rất ngon phải ko? _Người đàn ông cười títt mắt, hiền từ hỏi han ý kiến của con chuột bạch ngây thơ, vô hình như đặt thêm 1 gánh nặng lên vai nó

-À... _Cười trừ trong đầu đón, Tử Di tự dặn lòng ko được nói những gì mình đang nghĩ trong đầu nếu ko, cô sẽ gặp 1 thảm hoạ nào đó mà chỉ có người gây ra sức ép đang ướm lên cô mới biết. Chính vì sự nghiệp bảo toàn mạng sống chờ 2 đấng sinh thành trở về, Tử Di đành phải tự dối mình, miệng ra sức khen ngợi nhưng trong lòng lại thầm nguyện rửa kẻ dám to gan ném đá vào nền ẩm thực nước nhà _Tuyệt hơn con cú mèo nữa ạ, quả đúng là đệ nhất thiên hạ, đáng nhẽ nó phải được người đời ca tụng mới đúng

-Tiểu thư nói chí phải, cậu chủ nhà tôi nấu gì chả ngon _Ông quản gia tự hào ca ngợi, mặt vênh lên trời thoả chí cười lớn như thể đang ca tụng chính bản thân mình vậy

-Ý ông... _Mặt Tử Di tối sầm lại, y hệt bầu trời dằng dặc mây đen trước cơn bão _...cái món kinh khủng này là của cậu chủ Lăng Tử Thần nhà ông?

-Tất nhiên rồi, cậu chủ đã thức suốt đêm để làm món đặc biệt này cho tiểu thư đấy.

-Vậy sao? _Mím cười chế nhạo bản thân mình quá đại dột, Tử Di rời khỏi bàn ăn cùng bộ mặt oán hận xâm chiếm, tay bẻ rắc rắc đầy khí thế _Lăng Tử Thần, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, người đã bắt nhân thì ta đây cũng bắt nghĩa. Có giỏi thì vác xác về đây, xem xem mèo nào hơn miu nào

Vùng vằng ra khỏi nhà tên oan gia dù đi đâu vẫn ko quên làm cho cô thảm bại, Tử Di toan bước ra đường cái bắt xe buýt đến trường thì như 1 quả bóng lăn lóc trên sân cỏ mặc cho người ta sút bên nào thì lăn bên đó, 1 nhóm kí giả từ bụi cây gần đó như taczan phi ra chắn ngay lối cô đi, trên tay cầm đủ dụng cụ cần thiết để săn tin

-Cô Tử Di, có phải cô là người sẽ trở thành phu nhân của người có khả năng thừa kế tập đoàn Lăng Gia ko? _Một tên kí giả với bộ ria mép cong vuốt đưa thẳng máy ghi âm vào miệng cô, ko chào hỏi lấy 1 tiếng mà đi nhanh vào vấn đề cũng chính là mục đích hôm nay của hắn

-Nhiều tin đồn gần đây cho rằng cô đã lợi dụng mối quan hệ bạn học với cậu Lăng để tiến thân, tiếm đi vị trí vốn thuộc về con gái rượu của tập đoàn Liệt Minh, cô nghĩ sao về tin đồn này?

-Cô và cậu Lăng quen nhau như thế nào?

-Cô có biết nguyên do gì khiến cậu ấy tuyên bố mối quan hệ của 2 người trong buổi công nhận danh phận của mình ko?

Hàng loạt câu hỏi của đám kí giả tranh nhau đặt ra cho Tử Di, làm cô nàng vừa mới nhận thức được sự ngọt ngào bao quanh lại bị nhấn chìm trong mớ câu hỏi ác cảm. Nó làm cô thấy sợ hãi, khó chịu và mệt mỏi. Trong giây phút mình cô đơn độc để đám nhà báo xô đẩy, bỗng tâm can Tử Di nhói lên một sự nhớ nhung lạ thường, một sự trông đợi về 1 bóng hình luôn kề bên cô, khiến cô phải hạ mình gọi tên người đó, ko chỉ có mỗi trái tim thổn thức, cả cơ thể, trong đám đông hỗn loạn, dường như chỉ mãi tìm kiếm hắn mà thôi

-Nếu các người muốn lấy thêm thông tin thì hãy bước qua xác bọn này trước đã, còn nếu bất cứ ai gan to bước đến gần chủ nhân bọn này trong vòng bán kín 2 mét, bọn này nghĩ các người nên viết sẵn di chúc thì hơn _Một tên con trai bộ mặt y chang lũ học sinh cá biệt trường cũ của cô lăm le trên tay một cây đánh bóng chày, miệng phả ra khói thuốc nghi ngút sau khi hút cạn 1 điếu, ánh mắt cuồng dại của những con sói hoang chiếu tướng lên đám kí giả, dọa chúng phải thực mạng bỏ chạy, tệ hơn, hắn còn dẫn theo sau 1 lũ đàn em bặm trợn ko kém, áo quần đồng phục rõ ràng có gắn phù hiệu của P P

-Mấy người là ai? _Tròn mắt đăm đăm xác nhận lại phù hiệu gắn trên đồng phục của đám người có thực là của P P hay ko, Tử Di bước thụt lùi vài bước, lòng mừng tượng đến một âm mưu thâm sâu :giả vờ làm anh hùng cứu mỹ nhân, mua chuộc lòng tin của người bị hại, đến thời điểm thích hợp đem đi bán sang Trung Quốc, gán lên cho hành động trượng nghĩa ban nãy của bọn họ

-Bọn họ là vệ sĩ giả dạng học sinh sẽ bảo vệ cô 24/24 giờ để tránh điều đáng tiếc xảy ra__Trả lời thay cho đám người, ông quản gia nãy giờ núp sau lưng họ mới chịu lên tiếng, ánh mắt sâu xa khó đoán nổi ông ta đang nghĩ gì__Có như vậy, cậu chủ mới an tâm làm việc của mình được

-Tôi ko nghĩ bọn họ đóng nổi vai này đâu__Nhìn bộ dạng ko làm gì cũng toát ra sát khí trùng trùng, cơ mặt nghiêm túc đến khả nghi của đám người, Tử Di ko nén nổi mà thốt ra câu chê bai

-Tiểu thư cứ an tâm__ Mỉm cười trấn an, ông quản gia như nhớ ra điều gì đó, liền móc ra trong túi 1 tấm ảnh đưa cho người trước mặt__Cậu chủ dặn tôi đưa cái này cho tiểu thư, bảo là mong cô hãy nhớ đến lời hứa

Nhận lấy tấm ảnh trong tay ông quản gia, Tử Di toàn thân bất động, môi mấp máy nói ko thành câu__Đây là...

Tấm ảnh rơi nhẹ xuống đất, phô diễn cho tất cả những người ở đó thấy được một lễ cưới thu nhỏ của 1 cô bé và cậu bé, đôi môi chúng tươi rói đầy hạnh phúc trước sự chứng giám của tượng đá chúa zêsu

“Lăng Tử Thần, cái tên oan gia suốt ngày lẻo đẻo hồng đả đếu mình lại chính là đứa bé lạnh như tảng băng từ Nam cực nứt ra dạt vào đảo Hawai ngày nào đó sao?”__Há hốc mồm nhìn tấm ảnh đang rơi xuống đất như lá mùa thu, tinh linh trẻ nhất trong hội nghị Diên Hồng ko biết đã diễn ra lần thứ bao nhiêu trong bộ não của thân chủ nhảy dựng lên khỏi ghế ngồi, ánh mắt nhất thời long lanh lóng lánh y hệt khi Mazenlăng tìm ra châu Mỹ vậy

“Ko, chắc chắn là ko, Jun-kun hoàn toàn ko đều giả như hần, là người cực kì hiền với đôi mắt buồn chứ đâu phải là cái tên âm mưu thâm độc như thế chứ”__Tinh linh khác tay cầm linh hồn tấm ảnh ban nãy kịch liệt phản đối, đề thuyết phục các bô lão đổ vè về ý kiến của mình, nó còn đem tấm ảnh ra, chỉ trỏ minh hoạ

“Nếu ko phải thì tại sao hần lại có tấm ảnh đó chứ? Ngoài mình và Jun-kun, còn ai có đâu”__Tinh linh với dáng vẻ thư sinh cùng cặp kính to tổ bố chiếm gần hết khuôn mặt đưa tay sờ cầm, lí lẽ chặt chẽ, dập tắt mọi hi vọng của đám tinh linh lẩm chuyen

“Có khi nào hần đã điều tra quá khứ của mình, tìm đến Hawai và giết chết Jun-kun, cướp đi tín vật duy nhất ấy ko?”__Lia chiếc kính đen xì về phía tinh linh thọ nhất, tên tinh linh mặt găngxtơ cực men lì ra vẻ hình sự, khuôn mặt trắng bạch toát lên vẻ sợ hãi.

“Thế cũng có gì to tát đâu, Anh Tử Thần chẳng phải đẹp trai, thông minh, luôn ân cần với chúng ta còn gì, quá chuẩn với hình mẫu lí tưởng”__Đứa mơ mộng nhất trong 16 tinh linh nháy mắt điệu đà, vừa nêu ý kiến đã bị hội nghị thống nhất trục xuất ra ngoài

Lắc đầu nguầy nguậy đến nổi xương vai lằn lên tiếng rắc cực khí thế, Tử Di cố gạt bỏ những ý nghĩ trái chiều giăng chằng chịt trong đầu mình, người hết ngã dựa lên thành ghế chiếc thời thượng rồi lại thở dài, cơ hồ chẳng thể yên lòng nổi.

Sau 1 hồi tự vấn mình, Tử Di ko thể chế ngự được cơn tò mò đang sôi sục trong mình được nữa, đành tìm người giải đáp ở câu hỏi ấy.

-Bộ lê của ông đúng là một tuyệt tác, rất hợp với dáng người cân đối của ông nha__Đưa ngón trỏ lên ra hiệu “good”, Tử Di trước khi hỏi han người khác điều gì, để tránh ko nhận được câu trả lời thích đáng, cô nàng phải nịnh nọt người đó trước, lấy chiêu “rào trước đón sau” làm chiêu mở màn

-Thường thôi ạ__Ông quản gia cười títt mắt khiêm tốn

-Ông quả là người đàn ông mẫu mực, rất phong độ, rất kien tráng, rất lịch lãm__Tử Di đánh 1 đòn phủ đầu, vận dụng toàn bộ vốn từ ngữ hạn hẹp trong từ điển của mình

-Cô làm tôi ngưỡng quá đi mất__Ông quản gia e thẹn như thiếu nữ 18 tuổi gặp nhà chồng, mặt đỏ bừng hơn quả ớt chín cây

-Đâu có__Cười trừ khâm phục tài nghệ nịnh hót quá ư siêu đẳng của mình, Tử Di nhận thấy đã đến thời cơ thích hợp để hạ màn, tung ra đòn chính__Tôi hỏi ông cái này nhá

-Vâng, tiểu thư cứ tự nhiên

-Cậu chủ nhà ông..._Tử Di học chọc 2 tay vào nhau_Tên hồi nhỏ là gì vậy?

-Cậu ấy ko có tên hồi nhỏ, thưa cô_Ngẫm ngời 1 chút, ông quản gia nói tiếp, tạt ngay 1 gáo nước lạnh vào mặt kẻ ngồi sau đồng thời dập tắt sự vui mừng mới nhen nhói của ai kia_Nhưng tên nước ngoài thì có, là “Giun”

-“Giun”?_Tử Di nhú mồm, vẫn cố bám trụ vào chủ đề ấy_“z” hay “j”

-Là “j”

“Ko, chắc chắn là trùng hợp, trên đời này người có tên ấy thì thiếu gì” Tiếp tục dối lòng, Tử Di dường như ko thể chấp nhận nỗi tin chán động trời đất ấy

-Vậy cậu chủ của ông lúc nhỏ có đi chơi đâu ko?

-Ko, nhưng hồi nhỏ cậu ấy sống ở Hawaii, nên cũng coi như đi chơi rồi_Vấn tận tình trả lời những câu hỏi bất thường của người đằng sau, ông quản gia tỏ vẻ là người rất kiên nhẫn

Suy sụp hoàn toàn, Tử Di thở dài thất vọng khi nghe câu trả lời cuối cùng, nhất thời muốn đắm đầu vào cột điện tự xử chính mình. May sao, cái tính chóng vơi cảm xúc đã giúp cô nàng chống chọi được với cơn bão tình linh ập đến này, nhanh chóng để những chuyện xung quanh trở thành nỗi bận tâm lớn hơn của mình. Điển hình như những ánh nhìn e ngại, khinh miệt, căm thù, tức giận, xoi mói hay những lời ra tiếng vào của thiên hạ về mối quan hệ giữa cô và oan gia, cách xưng hô khiêm nhường và biểu hiện e dè của bạn học hay sự đối xử đặc cách và thiên vị quá lộ liễu của thầy cô. Tất cả đều được thu vào bộ nhớ của Tử Di bằng nhiều con đường khác nhau nhưng lại

mang đến những cảm giác tương đồng: khó chịu, mất tự nhiên và có chút cô độc; y hệt như cảm giác của tráng sĩ 1 mình 1 ngựa độc cô đầu bại trên sa trường trước sự chế nhạo của con cháu, nội ngoại, tổ tông kẻ thù vậy. Nếu ko phải bên cạnh cô luôn kè kè mấy tên vệ sĩ lố lăng thì cô ko phải lo sợ mấy uy trước mặt họ mà khóc oà lên rồi

Cứ thế ngày qua ngày, Tử Di vừa phải đối mặt với cánh nhà báo lăm lăm nhiều trò, chỉ cần cô ở 1 mình là xông lên tra hỏi vừa phải hứng chịu dư luận tràn lan trong trường, những dị nghị về gia cảnh. Song ông trời dù ác độc với cô vẫn có chút tình nghĩa, phái Kì Như-con người luôn đứng ra bênh vực cô dù đám đông phải đối mặt có là fan cuồng của tên bỏ của chạy lấy người-Lăng Tử Thần.

Để trấn an bạn mình, lấy lại nhuệ khí sôi sục trước đây cho cô, một hôm trời dịu mát, Kì Như khẳng khái xả túi tiền ra biển đông, đãi Tử Di 1 chiều kem ở nơi hai người nhiều lần cảm mong giải sầu.

Rầm!_Đóng chặt tủ đồ của mình lại, Kì Như hé mắt nhìn vào chiếc ví gần cận tiền của mình, lòng bỗng nhói lên đau xót khi nó đang dần vơi đi

-Thầy kệ, để lấy lại tinh thần cho Tử Di, mình đành phải chịu thiệt một chút, sau này đòi lại nó gấp đôi vậy

-Kì Như_Một cô gái bất ngờ từ đâu tiến đến gần con người đang xót tiền, tay kéo nhẹ tà áo, ánh mắt ngấn lệ yếu ớt

-Gi?_Bực bội quay lại nhìn kẻ dám kéo áo thiếu nữ, Kì Như nhăn mặt đến ngẫu. Sau khi nhận dạng được khuôn mặt của người đó, cô bỗng giật mình, chân lùi ra phía sau 2, 3 bước cảnh giác_Sao cô lại...?

-Kì Như_ Cô gái lạ cúi đầu ngại ngùng_Chúng ta nói chuyện, được ko?

-Tôi chẳng có gì để nói với cô cả, Trương tiểu thư_Thẳng thừng như tính cách thường ngày, Kì Như ko cần quan tâm đôi mắt kia đang nhỏ lệ, quay gót chân bước đi

-Tớ sai rồi_ Chạy thật nhanh bám theo người phía trước, cô gái họ Trương túm chặt cánh tay Kì Như, tiếng nấc nghẹn ngào hoà lẫn trong lời thú tội_Tớ đã sai khi biết Khải Phong là người Di Di yêu nhưng vẫn cố tiếp cận cậu ấy, đã sai vì liên tục gây ra nhiều tổn thương cho Di Di để cô ấy bỏ cuộc

-Đừng gọi Tử Di bằng cái tên thân mật đó, cô ko thấy gương mặt sao, Trương Tịnh Nhu?_Kì Như cố gắng hất tay Tịnh Nhu, cơ miệng nở nụ cười khinh miệt

-Mình biết mình ko xứng và giờ mình rất hối hận. Chỉ vì tình yêu mù quáng mà mình đã đánh mất 2 người bạn quan trọng nhất_Tịnh Nhu thút thít_Chính vì sai lầm ấy, giờ mình chẳng còn lấy 1 người bạn thân nào, những người khác đều vì gia thế mà làm bạn với mình. Xin cậu hãy ỉnh cơ hội làm lại

-Thôi...

Toan đáp trả với sự lạnh lùng đã chực chờ sẵn, Kì Như ngay lập tức bị chặn họng trước cú xỉu bất ngờ của người đối diện. Dù ghét, dù ko ưa nhưng cô gái đó từng là bạn thân của cô và Tử Di, ít nhiều tình cảm cũng có 1 chút. Trước tình này, làm ngơ ko biết gì là điều ko thể

Ngã người xuống bàn nập chút yên tĩnh sau khi nặn óc bày mưu tính kế cho rơi mấy tên vệ sĩ, Tử Di người ngậm chẳng giống ai, trời nắng chang chang vẫn giữ khư khư cái áo khoác gió trùm đầu, tránh để bất kì ai phát hiện ra mình hay đám nhà báo đánh hơi thấy.

20 phút...30 phút trôi qua, tính kiên nhẫn của Tử Di đã sạch boong khi bóng dáng nhỏ nhắn của con bạn chẳng thấy đâu. Ừ đột rút điện thoại ra định bụng gọi cho Kì Như, mắng nó 1 trận nhờ đời bởi đám cho cô leo cây, Tử Di chợt giật mình giãy nảy lên vì cuộc gọi tới, thiếu điều làm rơi con để thân yêu

-Sao người dám...

-Tớ ko phải là Kì Như, tớ là Tịnh Nhu đây, thất vọng nhỉ?_Giọng nói đầy khinh miệt phía bên kia vang lên, đem lại cho Tử Di 1 tâm trạng u ám

-Cô...sao lại...

-Kì Như đang ở trong tay tôi_Liếc nhìn cô gái đang lịm đi dưới sàn đá lạnh, Tịnh Nhu nhướn miệng cười

-Cô dám động vào Kì Như, tôi sẽ..._Đứng hẫng người dậy, Tử Di giận dữ hét lớn, mặc cho người xung quanh đổ xô nhìn mình

Đương lúc cao giọng đe dọa, con đế của Tử Di nửa chừng bị thằng em song sinh từ trong đám đông đi ra giật lấy

-Cô ta sẽ ko sao, nếu cô đến sân cỏ sau dãy nhà ban C. Đừng mong gặp lại cô ta nếu dám gọi người đến giúp_Dứt xong câu thoại, Tịnh Nhu khoái chí ra lệnh cho đám người mặt mũi ko phải hạng tổ đẹp gì_Đến lúc các người cần ra tay rồi đấy

38. Chương 41 - 42

Chương 41: Cái bẫy hoàn hảo

Cúp máy vội vã, Gia Minh như 1 con báo bị nhốt lâu ngày trong cũi sắt giờ mới được thả, gồng mình phóng như tên bắn ra khỏi cửa hàng, cơ mặt tràn trề những lo âu xen lẫn sự giận dữ. Cậu đã từng thề với đất trời rằng, kẻ nào dám đụng đến người con gái của cậu, kẻ đó sẽ sống ko bằng chết và giờ, chính là thời điểm cắt thực hiện lời thề ấy.

-Khoan đã!_Lướt qua dòng người lũ lượt qua lại trên vỉa hè bằng thuật “Hổ mang vượt thác” tự chế, Tử Di khó khăn lắm mới đuổi kịp thằng em nóng nảy, cô dùng hết sức bình sinh đành giùm được hét lớn để phòng trường hợp em mình giở chứng ko nghe ko thấy, hơi thở cô trở nên thật bất ổn_Em định đi đâu?

-Đến trường!_Đáp 1 cách dứt khoát, Gia Minh ko còn kiên nhẫn để đợi taxi được nữa, cậu lựa lúc đường vắng xe, băng qua vỉa hè bên kia, quyết định chạy maraton đến lầu đài cứu công chúa.

-Trời_Đưa đôi mắt đang hoa lên vì mệt mỏi theo bóng dáng mờ nhạt của Gia Minh, Tử Di than oán 1 câu rồi cũng nhắm hướng “đồng đội” mà lao, chẳng thềm để ý những chiếc ô tô nhiều kiểu dáng, màu sắc đang vụt qua.Đương lúc Tử Di đang tới giữa mặt đường, bỗng từ phía xa, một chiếc ô tô đen xì điên cuồng nhằm đến phía cô mà lao...Trong phút chốc được đếm bằng giây...sẽ có 1 hình hài khoác chiếc áo huy hiệu P & P lầy lùng “bay” lên ko trung, tạo 1 đường cong hình lưỡi liềm rồi “hạ cánh” xuống mặt đất vô tình. Tiếp theo đó, từ khuôn mặt xinh xắn non choẹt còn bung ra sữa ấy, 1 dòng chất lỏng đỏ tươi đặc quánh trào ra,

ướm lên nền đá mịn sắc mùi dầu hắc. Và kết thúc của 1 sự sống, dấu chấm hết của 1 cuộc đời chính là cái chết đầy tiếc nuối. May sao, đó chỉ là những dòng tưởng tượng quá đà của 1 cô gái chẳng biết nên phản ứng ra sao khi được diêm vương hầu rệu mà thôi. Lúc cái chết và sự sống chỉ cách nhau bằng 1 cái móng tay thì bất thành linh, 1 cánh tay của 1 ai đó đột ngột túm lấy cô, kéo mạnh cô về phía sau, cho cô ngã vào lòng hắt trước khi quay mấy vòng ba lê đến hoa mắt chóng mặt. Ngay sau khi thực hiện màn trình diễn anh hùng cứu mỹ nhân ngoạn mục trước sự chứng kiến của bàn dân thiên hạ, người ân nhân bí ẩn ấy ko những ko đòi công ơn còn biến mất mau lẹ giữa dòng người như biển nước, hết y bong bóng xà phòng vậy. Song dù kẻ đó có cố tránh né thì việc gì đến cũng phải đến, bởi lẽ, trong lòng ngực vững chãi ấy, mùi hương đậm chất của phái mạnh đặc trưng chỉ có ở 1 người đã vô tình chiếm ngự thính giác của Tử Di, như vạch trần bộ mặt thật của vị ân nhân tượng nghĩa ấy.

-Tử Thần!_ Bất giác thốt lên, bất giác gọi tên người ko suy nghĩ, Tử Di dao dác rọi ánh mắt đến từng người qua lại xung quanh mình, vô vọng tìm kiếm người mà trái tim cô hướng

đến....Nhưng người đó vẫn ko xuất hiện...Hoặc là người đó đang cố tránh né cô, ko muốn cô phát giác nơi mình đang đứng. Hoặc cũng có thể, đó chỉ là 1 người lạ mặt mang trên mình mùi hương quen thuộc, và cô, chỉ vì thói ko thể rũ bỏ những thứ quá thân thuộc với mình, nên đã áp đặt cho người lạ mặt ấy là Tử Thần. Ko gì là ko thể xảy ra cả.

-Chị còn ở đó làm gì?_Thấy mãi mà chẳng thấy Tử Di đuổi theo, Gia Minh tức tốc quay lại, kéo chị mình ra khỏi đồng suy nghĩ đang bủa vây_Chúng ta phải đi cứu Kì Như

Lôi Tử Di chạy 1 quãng đường dài đến trường học, Gia Minh lòng vòng mãi mới dẫn được chị mình đến dãy nhà ban C, giờ mới thông thả nạp sức chuẩn bị tổng tiến công vào đồn địch.Đưa mắt thu hồi quang cảnh tĩnh lặng ko một bóng người chung quanh, Tử Di liên kết chúng lại với những gì nghe được từ điện thoại, trong lòng ám ngữ 1 nỗi lo lắng khôn nguôi.

-Gia Minh_Tử Di ghé vào tai thằng em đang sốt sắng làm nóng cơ thể, thì thầm cùng hơi thở trang điểm thêm cho thông tin mình sắp nói trở nên thần bí_Ta vừa thấy bóng dáng của Kì Như bị lôi đi, hướng đến chắc tới toà nhà ban B.-Nhưng trong điện thoại bảo sân sau của dãy C này mà_Gia Minh hồ nghi -Biết là thế, nhưng chắc chúng thấy chúng ta đi hai người nên mới chuyển điểm hẹn thì sao. Giờ ta sẽ ra điểm hẹn, còn người sang khối B thám thính, đi đi_Đẩy thằng em về lối dẫn đến khu vực ban B, Tử Di khoát tay, đợi lúc bóng nó khuất hẳn mới chịu vác xác tới nơi mình cần tới.Kì lạ thay, đập vào mắt cô ko phải là hình ảnh cô bạn thân máu me be bét, toàn thân xiềng xích với mấy chục tên bặm trợn, sát khí ngùn ngụt, tay hết chổi cước đến súng gậy nữa mà ngược lại, chễm chệ trước mắt cô, mười mấy cái thầy bệ vệ nằm la liệt trên vùng cỏ tươi tốt cùng nhiều kiểu tạo dáng rất mực phong phú, điểm chung duy nhất của chúng chính là ko thuộc dân P & P mà thôi, đúng hơn là 1 đám cá biệt từ chỗ nào đó trên thủ đô Hà Nội gió lạnh chui ra.Tử Di chưa kịp nắm bắt được hết những gì mình thấy và cũng chưa ý thức được mình đang rơi vào hoàn cảnh nào, trò đùa của đối phương ra sao thì bỗng, ở đằng xa, 4 ông bảo vệ tay cầm 4 cây gậy chuyên dụng, miệng thổi còi liên tục chạy về phía cô, mặt ai nấy đều rất giận giữ, như thể muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.4 người họ bao vây lấy Tử Di, giăng thành hình vuông méo xẹo, từng hành động đều dè chừng như sợ cô nài sẽ ra tay động thủ vậy

-Cấm nhúc nhích_Ông bảo vệ già nhất ra lệnh.

-Cháu có nhúc nhích đâu_Tử Di coi việc thanh minh làm trọng.-Bỏ vũ khí xuống, quy hàng và đi theo chúng tôi_Ông thứ 2 tiếp lời,đưa mắt hồi thúc 2 người sau lưng kẻ bị bao vây hành động, tiếp cận rồi bẻ ngoặt 2 tay Tử Di ra sau lưng, nếu ko phải mình là nhân vật trong tình huống khó hiểu này thì cô đã cho rằng trường mình có đoàn làm phim đến mượn địa điểm quay rồi. Hình sự chả khác phim Hàn là bao.

-Ý em, đó là 1 cái bẫy và em chính là nạn nhân bị mắc vào cái bẫy đó_Dí sát khuôn mặt tỏ ý khinh bỉ cùng bộ râu đen xì được tĩa tốt kiểu cách, ông thanh tra được cục cảnh sát an ninh trực thuộc P&P nheo mắt nhìn cô học trò vừa bị bắt quả tang đánh nhau trong khu vực trường học danh giá bậc nhất dò xét, chắc mẩm ko hề tin vào những gì Tử Di vừa khai

-Đúng vậy, khi em tới thì bọn họ đã chết rũ từ đấy rồi_Tử Di lại thốt nên câu nói dường như được dùng nhiều nhất lần thứ n, cảm thấy chán nản với thái độ khinh khỉnh của người hờ 1 chút là dí mặt vào cô, hơi

thở thì chẳng thơm tho gì mà cứ phả lia lịa vào mặt người khác. Nếu là Lăng Tử Thần, cô còn...“Sao mình cứ đi so sánh người khác với cái tên biệt tằm biệt tích mấy ngày nay thế nhỉ, điên mất” Tử Di thở dài sầu não.

-Em có bằng chứng gì ko?_Ông thanh tra ngã người lên thành ghế, tay đặt lên đùi mình tra khảo tiếp_Ví dụ như 1 ai đó chứng kiến hay trực tiếp quan sát vụ việc?

Tất nhiên, Tử Di có người làm chứng và người đó đang quanh quẩn đâu đó trong dãy nhà mấy tầng đồ sộ ban B để tìm kiếm 1 ai đó.-Ko, chỉ có em tới đây thôi_Ngẫm ngời 1 lát, Tử Di nhìn thẳng vào đôi mắt tinh ranh của người đối diện, như để chắc chắn lời khai của mình là thật.

-Thật?_Ông thanh tra hỏi lại, kèm theo đó là lời khuyên nhủ ko thể cho là chân thành_Em ko khai đúng sự thật, thì người chịu thiệt cuối cùng là em thôi. Chắc em cũng biết, vụ việc em dính vào là 1 đại kị của trường và trước giờ chưa xảy ra, nếu bị gán tội, ít thì bị đình chỉ học 1 năm, nhiều thì việc học của em coi như bị chấm dứt. Do đó, hãy suy nghĩ thật kĩ trước khi nói ra điều gì, nó có thể là bằng chứng giúp em thoát tội cũng có thể là con dao 2 lưỡi giết chết em đấy.

-Em biết, nhưng tiếc là chỉ có em đến hiện trường mà thôi_Nén cơn hoang mang ko để nó trào ra, hằn lên mặt mình, Tử Di muốn sao cho những gì mình nói, dù thật hay giả đều phải làm cho người khác tin, vì vậy, cô ko muốn bất kì 1 biểu hiện nhu nhược nào của mình bị phát giác, nếu ko, tất cả, những nhìn nhin của cô đều đổ xuống sông, xuống biển.

-Được rồi, tạm thời, để điều tra rõ vụ việc này cũng như đảm bảo môi trường học tập lành mạnh của các học sinh khác, chúng tôi buộc lòng phải đình chỉ học của em 1 thời gian cho tới khi mọi chuyện sáng tỏ. Giờ em có thể về._Ko ngần ngại nêu lên hình phạt tàn nhẫn, ông thanh tra vẫn ngồi ở chỗ cũ, tay chỉ về phía cửa chính tượng trưng cho lời nói.Lặng lẽ ra khỏi ghế, Tử Di toan quanh gót bước đi thì người đằng sau lại tiếp lời.

-Nếu như lời em nói là đúng, thì quả thật, kể đằng sau chuyện này khá thông minh đấy, em nên cẩn thận thì hơn và, hãy cầu chúc cho những anh bạn đã được đưa đến bệnh viện mấy phút trước ko tỉnh lại được. Sẽ thật tệ nếu chúng cũng nhắm vào em_Gác chân lên bàn, vị thanh tra nở nụ cười thích thú.Ông đã từng giải quyết rất nhiều vụ chơi khăm nhau trong trường và có lẽ, lần này chính là lần đầu tiên ông cảm nhận được sự căm ghét lẫn nhau của chúng.

Đi được 1 quãng dài trên hành lang dài ngoằng ngập nắng chiều, Tử Di lưng dựa vào tường, ánh mắt thẫn thờ nhìn lên bầu trời chói chang, tâm trạng dường như ko còn xúc cảm gì nữa, chỉ có sự cô đơn len lỏi.

Bỗng, một tiếng “tít” vang vọng của chiếc đế Sam sung galaxy S3 phá tan bầu ko gian bức bối.

...một tin nhắn đến...

...“Cảm ơn tình nghĩa bạn bè cao ngất của cậu nhé, nhờ nó, Hạ Kỳ Như an toàn”

Sáng.Những cơn gió mát lạnh đậm chất thu muộn màng ùa vào căn phòng, cuốn tung tấm rèm bằng ren trắng, mở đường cho dòng nắng ầm chảy vào. Đưa tay hứng lấy những giọt ánh sáng vương *** trên gương mặt mà thân chủ của nó tự tin là “nghiêng thùng đổ nước”, Tử Di khó chịu trở mình, từ trong cổ họng những tiếng rên rỉ thoát ra. Nướng thêm chút nữa cho khét, cô nàng chợt mở bừng mắt, ko đợi lí trí lên tiếng, cả cơ thể đột ngột bật dậy, hết ý một con rồ bột đã được lập trình sẵn. Tay túm chân đạp, nàng ta phóng vọt vào nhà vệ sinh, lật quẹt làm cho xong nợ những việc mà ai cũng biết là gì đấy. Chưa đầy 2 phút sau, 1 Tử Di tóc rối xù, quần áo ngủ xộc xạch, khoé miệng vẫn còn đượm một vài giọt kem đánh răng lấm bầm nguyên rửa cái đồng hồ chết tiệt ko chịu đánh thức chủ nhân mình dậy, dù rằng hôm qua cô đâu có cài.Còn 15 phút nữa vào học...

-Ayguuuuu!_Túm cổ cái lược, cố ép mấy sợi tóc cứng đầu nằm bẹp xuống, cô nàng liếc nhìn bóng mình trong gương, xuyết xoa_“Gót” ơi! Con cái nhà ai mà đẹp thế này!Nhét vôi vài quyển sách vài cặp, cô nàng 3 chân 4 cẳng chuẩn bị phi đến trường thì...

-Tít!_Tiếng báo tin nhắn vô duyên vang lên.

-Má nó! Tên nào rảnh rang cứ nhằm vào lúc người ta đang bận trăm công nghìn việc thế này mà cứ nhần dai!_Dù bực, nhưng Tử Di vẫn cố lấy điện thoại nằm vắt vẻo trên giường. Lão thiên ơi, hộp thư đến của cô nàng đầy đặc tin nhắn chưa mở của lũ quỷ thành tin xì-pem (spam).Tò mò đọc đại vài tin, mắt cô mở to kinh ngạc bởi những dòng tin sến súa: “Ta tin người mà, chắc chắn người ko làm chuyện đó đâu >.<”, “tội=”” nghiệp=”” cũng=”” chưa=”” chắc=”” giờ=”” khóc=”” hết=”” nước=”” mắt=”” roy=”” hã=”” t^t?=”” yên=”” tâm=”” đi,=”” tình=”” yêu=”” của=”” ta=”” với=”” cũng=”” vẫn=”” sẽ=”” mãi=”” ko=”” thay=”” đổi...”và=”” nhiều=”” cuộc=”” gọi=”” nhớ=””>

-Bọn khốn! Dám rửa mình chết ỉu, hừ! Chút đến trường...bà sẽ...Khựng lại, Tử Di ngậy người. Trường ư? Cô đâu còn trường để đến cơ chứ khi cô đã được “đặc cách” cho nghỉ học để “tĩnh dưỡng”?

-Ngu ngốc!_Quảng chiếc cặp lên bàn học, Tử Di nhếch môi cười tự chế nhạo bản thân mình. Thật tẻ,cô vẫn chưa thể dứt khỏi thói quen thường ngày ấy, chính vì thế mới lục đục lao vào cơn hoảng loạn thế này. Chỉ có kẻ ngốc, mới ko kiểm soát được hành động của mình, mới để cho bản thân kẹt vào những thứ tầm thường gọi là kí ức, ân hận.Giá như, lúc đó, cô khai ra thẳng em mình, có lẽ cô sẽ ko phải chịu đựng 1 mình...như thế này.

-Ko được!_Lắc đầu nguầy nguậy rũ bỏ những suy nghĩ tiêu cực trong đầu, Tử Di hít 1 hơi thật sâu 1 đồng ko khí còn vương mùi gió vào buồng phổi, tay quyết nhẹ lau đi giọt nước mắt ân hận hòa lẫn tủi hờn trên gò má mình_Từ đầu mình đã quyết định sẽ tự chịu trách nhiệm thì giờ ko được hối hận. Cứ do dự hối hận sẽ xỉ nhục chính bản thân mình. Hơn nữa, người Tịnh Nhu nhắm tới là mình, ko thể lờ Gia Minh vào chuyện này được.

“Tử Di, nghỉ học thế này cũng có lợi mà, vừa tránh phải cày tiết kiểm tra Lý hôm nay, vừa được ngủ thoải thích, mày phải vui mới đúng”Tự dụ dỗ lòng mình, Tử Di thở dài, khoe môi chốc chốc lại vô thức cười bất lực khi miên mang nghĩ đến những trò đùa vô hại của bọn bạn, đôi mắt hoảng loạn dường như đã lấy lại được chút bình tĩnh.

Ring! Ring! Tiếng chuông gió lại vang lên khe khẽ, hòa mình cùng tiếng rít lên trong những vòm cây cạnh cửa sổ. Tử Di lặng yên một chút rồi thở dài, thầm nhủ bản thân phải lập ra 1 kế hoạch nào đó đốt thời gian rồi cặm cụi chúi đầu vào laptop thực hiện ngay trước khi í chí vụt tắt.Quả nhiên, với sự cố gắng ko ngừng, sau 1 hồi vất sạch chất xám thêm thắt những công việc ko đựng hàng vào thời gian biểu của mình, Tử Di thoả mãn nhìn thành quả của mình, hai tay đưa lên cao vắn vẹo theo nhiều tư thế khác nhau cho đỡ mỏi, thuận tay tắt luôn laptop, để mặc cho cái kế hoạch hoàn mĩ kia ở lại với nơi sản xuất, bởi lẽ, “giờ chơi đã, mai rồi thực hiện cũng chưa muộn” đại loại là thế.Ngã người xuống nệm, Tử Di mắt hướng đến chiếc đồng hồ được gắn giữa bụng con gấu bông to tướng mà từ khi dọn đến ở căn phòng nào cô đã suýt điên lên vì tiếng chuông vang vọng “Think of you” phát ra mỗi khi đến giờ hẹn, lòng lại thấy thức ám áp mà phì cười. Lúc đó, Tử Di đã bị cô cà rằm nửa ngày về nó, thậm chí, anh chàng còn chính thức gia nhập nghề sửa đồ gia dụng, “phẫu thuật” cho con gấu để đặt lại kim giờ, kim phút, cho đúng thời gian thực vì chẳng biết chính giờ cho nó thế nào.Bống, sao thật nhớ...

-Mình điên rồi!_Lăn qua lăn lại trên giường, Tử Di lấy tay tàn nhẫn đánh vào đầu mình hòng xua đi những chi tiết ko đáng nhớ cứ luẩnquẩn như oan hồn trong đầu, mặt nhăn nhó đầy tức giận.Song, ko nhớ đến kẻ phụ bạc ấy, Tử Di lại ngớ ngẩn nhớ đến bọn bạn tuy ác miệng độc mồm nhưng rất có tình có nghĩa, liên tưởng cái cảnh chúng mò hôi đầm áo với những câu hỏi hóc búa trong đề kiểm tra hay chiêu “áp dụng định luật Ta-liết” được sử dụng phổ biến, liên tục trong 45 phút mà ko nhin nổi cười khúc khích.Giờ đây, Tử Di mới ngộ ra được, những giây phút đơn độc, người ta thường hồi tưởng rất nhiều chuyện. Dù nhỏ nhặt hay lớn lao, những kí ức ấy có lẽ thực ý nghĩa và quan trọng. Song cô lại bác bỏ việc nhớ đến oan gia của mình nằm trong trường hợp đó mà chỉ quan niệm rằng, đó là

con sâu làm rầu nồi canh thôi, ko phải điều quan trọng.Tát yêu má mình 3, 4 tát rõ đau, Tử Di bật người dậy, nhảy xuống rồi chạy đến tủ đồ, chọn nhanh ỉnh bộ jumpsuit đồ chấm bi trắng, hai tay điều nghệ búi tóc kiểu “hồ lô ngược” nhưng hơi rối 1 chút, tóc bên dưới hơi bông và lòa xòa vài sợi xuống gáy rồi bước ra khỏi phòng với bộ dạng đầy sức sống.Buồn, nó chỉ làm cô thêm yếu đuối. Tự giam *** bản thân trong phòng sẽ chẳng làm thay đổi được gì. Có lẽ, lúc này, điều cô cần nhất là 1 việc gì đó để cô chuyển tâm làm, như thế, nỗi buồn, sự cô độc mới ko lấn áp.

-Tiểu thư dậy rồi ư?_Nhác thấy Tử Di từ cầu thang bước xuống, ông quản gia cười đồn hậu, khẽ liếc nhìn

phong cách ăn mặc bài bản của cô rồi hỏi han, đầy mắt vui mừng như thể vài phút trước đó, sự lo lắng vẫn bủa vây vậy. _Hôm nay cô được nghỉ hay sao mà thông thả vậy?

-Vâng, chỉ có cháu được đặc cách thôi đấy ạ. _Tử Di hòa theo, mắt sáng lên khi thấy hình ảnh quyến rũ, khiêu gợi đầy kích thích của những miếng phomat cheddar cùng cốc sữa trắng ngậy trên bàn ăn. _Của cháu ạ?

-Vâng! _Mỉm cười đáp trả, ông quản gia 1 tay bật lò nướng, 1 tay lót giấy chống dính vào khay nướng. _Ông định làm món gì thế. _Chén sạch đĩa pho mát trong tí tấc, Tử Di tò mò sờ lại gần, mắt mở to nhìn những hạt chocolate chips và butter chips tròn dẹt trên đĩa.

-Tôi đang định làm cookies chocolate bí, nếu tiểu thư rảnh thì cùng làm với tôi. _Sau màn mời mọc là màn dụ dỗ tinh thần. _Nó rất lạ miệng, ngon, bùi và thơm lắm.

-Cháu làm. _Nuốt đống clo đang chực trào ra miệng xuống dạ dày, trái tim Tử Di đã đánh bại lí trí hoàn toàn, cô nàng nhanh nhẩu phụ giúp những gì mình có thể. _Tạm thời, cô đã gạt bỏ được chuyện bị đình chỉ học ra khỏi đầu mình, nhưng, tạm thời thì vẫn chỉ là

tạm thời.

Gập máy 1 cách phũ phàng, Gia Minh ngã người xuống chiếc sofa dài, tay đưa lên trán tỏ vẻ bất lực và chán nản:

-Vẫn ko nghe máy.

-Đúng là tin động trời lở đất! _Lâm Chấn ngồi bên cạnh cũng tiện miệng chêm vào, mắt dính chặt vào màn hình Ipad.

-Chúng ta, dù muốn hay ko phải làm rõ chuyện này trước đã. _Đảo mắt 1 lượt nhìn các thành viên sau cú sốc về chuyện quản lí của mình bị đình chỉ học vì liên quan đến vụ xô xát trong trường vẫn giữ được vẻ thờ ơ vốn có, Kì Thiên thẳng thừng ra lệnh, mắt chiếu thẳng lên tia nhìn sắc lẹm đe dọa của Tuấn Vinh, 1 lời đã quyết.

-Chuyện này...

-Cậu đang vượt quá phạm sự của mình rồi đấy, Hạ Kì Thiên. _Lí do là gì? _Cắt ngang lời của 1 thành viên khác, Tuấn Vinh ko nhún nhường, mắt vẫn muốn đo cho ra thắng ra thua với Kì Thiên.

-Là sao?

-Lí do để cậu buộc chúng tôi phải làm chuyện đó là gì? Có phải vì cậu có tình cảm với Tử Di nên mới làm thế, đúng chứ?

39. Chương 43-44

-Ko, tôi chỉ ko muốn club của mình gặp phải bất cứ trở ngại ko đáng có nào thôi. _Chăm chăm đáp trả đôi mắt đang cố xoáy sâu vào tim gan mình của người đối diện bằng 1 ánh nhìn gai góc ko kém, Kì Thiên sau một hồi lặng thinh cũng đã lên tiếng, giọng nói toát lên thờ ơ đến vô tình.

-Tự dối lòng ko tốt đâu. _Ngân khố đại nhân khế chuyển động cơ môi tạo thành 1 đường cong gần như thẳng tắp, như cười mà như ko cười.

-Sao tôi phải dối lòng làm gì? _Nheo mắt vờ khó hiểu, Kì Thiên mỉm cười bất lực, thản nhiên đưa ra một lí lẽ hợp tình hợp lí nhằm dập tắt mọi nghi hoặc đang long lanh lóng lánh trong mấy chục con ngươi đắm đắm hướng ánh nhìn gian tà về phía anh. _Dù gì Tử Di cũng

là quản lí của club chúng ta, ít nhiều, cô nhóc ấy bị tình nghi thì club chúng ta cũng khó thoát khỏi việc bị ảnh hưởng. _Giả dụ, Tử Di thực sự đã gây ra vụ đánh nhau trong khuôn viên trường như những gì được đăng tải trên P&P Newspaper hay bảng thông báo, thử hỏi ai còn dám nộp hồ sơ vào club chúng ta nữa chứ, họ sẽ cho rằng club chúng ta chỉ là cái vỏ, mỗi việc quản lí người mình cũng ko tròn thì lấy gì đảm bảo

sẽ ko còn trường hợp thứ 2, thứ 3. Uy tính giảm sút mà chất lượng, tiền đầu tư của hội học sinh cũng bay vèo. Vì thế, chúng ta ko thể khoanh tay đứng nhìn được, phải tự mình cứu mình thôi.

-Tự mình cứu mình?_Nhắm nháp tách cà phê đắng đã loãng dần sau khi tan đá, Tuấn Vĩnh hỏi lại, ánh mắt vẫn ko rời kẻ mình đang đấu trí.

-Đúng vậy, vừa có thể giải oan cho Tử Di, vừa củng cố danh tiếng club chúng ta cũng như ghi điểm trong lòng fan về 1 club gắn bó keo sơn_Dan chặt hay tay để ngang bụng mình, Kì Thiên khá hài lòng với nghệ thuật hùng biện tài tình của mình, khoé môi nhếch lên cười ngụ ý thách thức trong khi lòng lại chờ đợi đợt phản công tiếp theo của đối phương bởi anh biết, người luôn cẩn thận, tỉ mỉ với bất cứ việc gì mình nhúng tay vào như Tuấn Vĩnh, sẽ ko dễ dàng cứng họng khi lời lẽ của anh vẫn còn nhiều kẽ hở như thế đâu.

-Sao cậu nghĩ Tử Di bị oan?_Quả nhiên, Tuấn Vĩnh ko phải nghiêm nhiên mới ngồi được cái

ghế dưới 1 người trên cả vạn người trong club-đội phó, anh đã tìm ra kẻ hở trọng yếu nhất để trả treo Kì Thiên_Lỡ như chính cô nhóc đã gây ra chuyện đó thì sao? Chẳng ai giết người mà chịu nhận mình giết cả.

-Thực sự chị ấy bị oan, tất cả vốn dĩ đã là 1 cái bẫy rồi_Ko muốn mình cứ làm hình nộm trang trí hoài cho cảnh đấu trí của 2 chủ tướng kia khỏi nhạt nhẽo, Gia Minh lên tiếng cắt ngang. Chuyện này, hơn ai hết, cậu biết rõ nhất.

-Hãy suy nghĩ kĩ trước khi nói_Tuấn Vĩnh liếc xéo.

-Chúng đã dựng lên cái cảnh thây chết thây và gọi điện báo chị em tới.

-Cứ cho là gọi tới đi, lỡ chị em nổi xung ko khống chế được bản thân liền nhào vào lấy thịt đè người với bọn chúng thì sao? Con chuột bị dồn vào đường cùng thì có thể cắn lại mèo mà_Lâm Chấn mi mắt khép hờ nhưng tai vẫn đông lên nghe chuyện, miệng ngửa ngáy uể oải đôi lúc lại chém chặt Gia Minh vài câu, cũng như làm tín hiệu nhắc nhở mọi người về sự có mặt của mình, dừng hòng lơ đẹp.

-Đúng là khi nổi điên lên chị ấy rất đáng sợ, nhưng quá lắm cũng chỉ choảng được 5 tên thôi, đây chúng có những 10 tên, trong thời gian ngắn ko thể xử gọn thế được_Đăm chiêu nhớ đến quá khứ lúc mình chỉ là 1 thằng nhóc 6 tuổi, ngồi im thín thít căng mắt nhìn chị mình người dầm nước mưa, chân dẫm lên vũng máu đang nhạt dần, hoà lẫn cùng nước loang lổ cả 1 vùng, tay nắm chặt chiếc gậy gỗ dài hoảng loạn nhìn 5 người đàn ông lực lưỡng nằm la liệt xung quanh, Gia Minh thoáng rung mình, lòng cảm ơn trời đất vì chỉ có mỗi cậu nhớ đến quãng thời gian huấn luyện khủng khiếp đó.

-5 tên đủ để out rồi còn gì, chắc 5 tên còn lại xui theo quy luật, quân ta oánh quân ta đấy mà_Tuấn Kiệt cười lớn, tay vỗ vỗ lên vai thằng em thật thà đến mức khờ khạo của Tử Di bên cạnh rồi chạy đến ve vãn một cô giáo trẻ vừa bước vào canteen.

-Thế thì cũng liệt vào hàng vi đánh nhau mà thôi, oan ức gì chứ_Nhún vai tỏ ý bó tay, Tuấn Vĩnh vẫn cương quyết từ chối việc giúp đỡ bạn mình, ánh mắt nâu sắc nhọn ẩn nấp sau cặp kính dày tiếp tục chiếu tướng lên người Kì Thiên, ko rời, khiến kẻ có điểm phúc được người khác ngắm nhìn phải khó chịu.

-Giờ các cậu nói gì mà ko đứng chứ_Lắc đầu cười nhạt, Kì Thiên rời khỏi ghế ngồi, đảo mắt nhìn đám người anh cho là ích kỉ đang chăm chú làm việc của mình. Anh hít một hơi thật sâu rồi thở dài, nét mặt đượm chút thất vọng_Đặt niềm tin nhầm chỗ vậy thì phải chịu thôi, coi như tôi vẫn chưa nói gì nhé, chuyện này tôi sẽ giải quyết 1 mình.

-Ko phải 1 mình, có em nữa_Đứng dậy khỏi chỗ, Gia Minh thừa biết chuyện này cậu ko tham gia e ko ổn, tự tin trấn an kẻ đồng hành_Em tin chỉ mình chúng ta cũng có thể lôi được cái kim trong bọc ra ngoài ánh sáng.

-Vậy chúng ta đi_Soi rọi đám người thêm lần nữa, Kì Thiên hạ quyết tâm. Đúng như Gia Minh nói, anh cũng tự tin mình có thể giải quyết mọi chuyện ổn thỏa.-10 tên đó đang nằm ở 1 bệnh viện tư trên đường Nguyễn Huệ. Giờ các cậu tốt nhất ko nên đến thì hơn vì cảnh sát đang làm việc, dây vào chỉ rối chuyện thêm thôi_Tắt ipad, Tuấn Vĩnh 1 tay chặn bước Kì Thiên, 1 tay đẩy chiếc kính đang trễ xuống, ánh mắt vẫn 1 màu nâu u ám

.-Nghe nói ngoài Tử Di ra chẳng còn ai ở đó nên khó có thể tìm được nhân chứng lắm, vả lại, số của kẻ đã thông báo cho các ông bảo vệ cũng thuê bao rồi, tịt đường_Mở to khuôn miệng ngáp 1 cái đã đời, Lâm Chân vụn vụn xương cốt, thản nhiên khởi động các khớp trước mặt các em gái mặt mũi đỏ lừng trong căngteen.

-Ko có ư?_Sửng người 1 chút, Gia Minh khó hiểu hỏi lại Lâm Chân.

-Ừ, chính Tử Di đã khai chỉ có mỗi mình nó đến hiện trường_Hôn gió tạm biệt cô giáo trẻ này giờ cùng mình “hàn huyền tâm sự” đằng xa, Tuấn Kiệt nở nụ cười chói lòa, tiện miệng thêm thốt một số thông tin mình biết đồng thời đưa ngón tay trở về phía cô giáo trẻ minh chứng nguồn cung cấp 100% xác thực_Cô kia đã nói như thế.

-Nhưng hôm đó em cũng đến với chị ấy mà_Rụng rời chân tay, Gia Minh lảo đảo, hai con ngươi đen lầy bóng nhạt dần đi, mở căng với vẻ thất thần.Trước giờ, cậu cứ cho rằng vì cậu ko có mặt tại hiện trường nên ko bị rơi vào diện bị tình nghi như chị mình nhưng sự thật ko phải thế, cậu được an toàn ko phải vì luật pháp ko đụng đến mà là vì sự xuất hiện của cậu đã được che giấu bởi người cậu ko bao giờ nghĩ và cũng ko

muốn vướng nợ.

-Đừng buồn nữa, hãy cảm ơn chị cậu khi về nhà, có lẽ, cô nhóc rất muốn nghe 2 từ đó hơn bất cứ thứ gì...từ cậu_Xoa đầu 1 Gia Minh đang chìm đắm trong 1 đồng nghi vấn, Kì Thiên nở nụ cười an ủi. Hơn ai hết, anh hiểu rõ cảm giác cậu đang mang. Đó ko phải là sự biết ơn mà là sự xấu hổ, nhục nhã, khó chịu và ko cam lòng.

-Được rồi, giờ chúng ta nên về lớp thôi, tối nay nhớ ăn uống no vào, ngày mai sẽ đến bệnh viện tư đó quay 1 trận nhá_Đưa 2 tay khoác lên vai Gia Minh và Kì Thiên, Liễu Giai Tuyên tua 1 lầ, coi như chấm dứt cuộc hội nghị đau óc này.

Chiều muộn, sau khi chén xong hột cơm cuối cùng trong chén, Gia Minh ngồi lại trên bàn ăn, lặng lẽ quan sát Tử Di dọn bàn. Đã từng dặn lòng sẽ ko hỏi nhưng để hoài mỗi nghi vấn lượn lờ trong đầu khiến cậu cảm thấy bức bối, đành tuôn luôn móng heo móng vịt.

-Tại sao chị lại làm thế?

-Làm gì?_Tỏ vẻ đảm đang theo đúng phong cách nội trợ, Tử Di trút hết đồ ăn thừa vào nồi, hồ hững đáp trả.

-Tại sao ko khai ra tôi, nếu chị khai, chị đâu phải gánh oan 1 mình_Đảo mắt theo từng cử động của Tử Di, Gia Minh nêu lên nỗi nghi vấn mà cậu ko thể giải đáp.

-Thích thì ko khai thôi_Tử Di nhón vài miếng thịt trong nồi bỏ vào miệng, nhai nhồm nhoàm.

-Thích ư? Rốt cuộc chị có mục đích gì hả?_Nắm tay thành nắm, Gia Minh gằn giọng. Dường như lối suy nghĩ có qua có lại đã ăn sâu vào da thịt cậu, khiến cậu luôn có cảm giác dè chừng với bất kì sự giúp đỡ của người khác, và Tử Di cũng là một phần trong số những “người khác” đó_Có phải chị muốn tôi phải mang nợ chị suốt đời, đúng chứ?

-..._Dùng tay 1 lát, Tử Di cắn môi khi câu hỏi mỉa mai của thằng em được não bộ cô xử lí, cố gắng đẩy những lời nói có tính sát thương cao ấy ra khỏi đầu mình. Song, cô ko hề giận, chính vì Gia Minh giống cô, ko chỉ ở tính cách mà còn ở cả suy nghĩ. Nếu là cô, trong trường hợp nhận được sự bảo vệ của người khác, chắc chắn cũng sẽ nghĩ xấu rằng họ có mục đích, bản thân cũng khó chịu, ray rứt ko kém.

-Có phải chị muốn tôi mang nợ chị cả đời, đúng ko hả?_Đối với Gia Minh, im lặng là đỉnh cao của sự khinh bỉ, thế nên, khi thấy Tử Di ko thèm trả lời mình, lòng cậu đã nổi quạ lên. Cậu nhắc lại câu hỏi ban nãy của mình với chất giọng mạnh và to như hét, vung văng rời khỏi bàn rồi kéo giật lấy tay chị, vô ý làm những chiếc đĩa trên đôi bàn tay ấy đổ nhào xuống đất.

Tiếng vỡ bình thường nhưng lảng động, sự rơi vỡ tung toé như nước của những mảnh vụn sau khi chạm mạnh với mặt đá cứng...tất cả...như chiếc chìa khóa phóng thích cho cơn giận dữ, sự tủi hờn mà cố gắng lắm Tử Di mới đè nén được đến lúc này, khiến cô chẳng thể kiểm soát được chúng nữa.

-Đúng! Ta làm chuyện đó để người suốt đời phải ray rứt, mang nỗi canh cánh trong lòng cho đến lúc nhắm mắt xua tay đây. Rồi người sẽ phải chăm sóc ta, nuôi ta luôn đó. Sao? Người có bản lĩnh thì đi mà tự thú đi, rằng tôi cũng ở đó rồi lĩnh giấy đình chỉ học đi_Xả một hơi vào mặt thằng em *****, Tử Di nhanh chóng ngồi phục xuống đất, ko phải vì cô muốn thu dọn mấy cái đĩa vỡ để tránh phải đền bù thiệt hại mà chỉ là ko muốn kẻ kia nhìn thấy khoé mặt mình đỏ hoe, nhìn thấy cả phần yếu đuối hèn hạ của mình nữa.Dùng sức chèn ép giảm độ vang những tiếng nắc của mình, Tử Di tâm trí bấn loạn, những ngón tay luống cuống nhặt những mảnh vỡ ngổn ngang xung quanh, đôi lúc lại khẽ nhăn mặt khi chạm vào mặt nhọn của chúng.Máu rơi *** từng giọt xuống nền nhà rồi đông đặc, có giọt lại hòa tan cùng những hột lệ từ khoé mắt Tử Di rơi xuống, nhạt dần...

-Để tôi giúp cô_Tận tình cúi xuống nhặt giúp, ông quản gia thở dài nhẹ, ko nói gì thêm nữa.

Đưa ngón tay chạm nhẹ vào màn hình ipad, chủ nhân của những ngón tay ấy xót xa nhìn ngón tay máu tu đỏ thẫm thành cục của 1 ai đó đang được chiếu rõ, khoé môi thầm tự trách móc bản thân.

-Xin lỗi vì ko thể trở thành chỗ dựa cho cậu vào những lúc thế này, nhưng làm ơn hãy mạnh mẽ lên, tôi sẽ luôn dõi theo cậu chỉ cần cậu ko biến mất khỏi tầm nhìn của tôi

Chương 44: “hồng nhan” bạc mệnh

-Thằng quỷ! Hãy xem cú đá lốc xoáy của ta đây!_Gắn mạnh từng chữ với độday nghiêng cao, Tử Di hét lên một tiếng khí thế rồi xoay người đưa chân đá một cú long trời lở đất được cấu thành từ sự tức giận sôi sục cùng sức lực vốn có của mình vào chiếc gối ôm vô tội có dán ảnh thằng em bị treo lủng lẳng giữa ko trung nhằm xả hận, khiến nóquay lia lịa 3, 4 vòng đến choáng_Đồ ngàn lần vạn lần đáng chết,giờ người thử chườm cái mặt thấy ghét đó ra trước mặt ta thử coi, tasẽ vật lông lột da người, chặt người thành từng khúc, băm vằm ngườithành ngàn mảnh, hừ, đừng mong ta nể tình máu mủ chữa cho ngườiđường sống nhé, Tử Di lúc trước đã chết rồi, khưa khưa.

Bỏ tay rắc rắc, Tử Di một lòng đã quyết, nhanh chóng lấy dao kéo ra,ngùn ngụt sát khí may búp bê nguyên rửa. -Cốc!Cốc!_Tiếng gõ cửa vang lên dè dặt.

-Hừ!_Lầmlữ liếc xéo cánh cửa gỗ tội nghiệp, Tử Di ko màng mở cửa, tiếp tục nhét vải vào cái bụng vải đã phình to lên cho hình nộm của thằng em thêm đa dạng.

-Cốc,cốc!_Tiếng gõ cửa ban nãy lại luồn lách qua lớp ko khí, xông thẳng vào tai Tử Di.

-Tên nào dám làm phiền Hàn Tử Di ta tu luyện hả?_Vặn nắm cửa, Tử Di chườm cái mặt u uất cùng điệu bộ copy y chang hồn ma nữ chết oan để tiếp vị khách ko mời, điệu bộ cực hách dịch_Là...người..

-Rầm!_Chưakịp để cho Tử Di có cơ hội nói hết câu, vị khách ko mời vừa gây cho cô một nỗi kinh ngạc đã luống cuống kéo cửa đóng mạnh, đến một từ dễ như ăn kẹo như “hi” hay “goodbye” cũng ko thềm nói, một đòn trút thêm cơn giận cho cô.

Ngớ người đứng lặng một chốc,Tử Di mở cửa miệng thở hắt, tay phe phẩy lên mặt xua tan cơn nóng đang toả nhiệt, ánh mắt xung tia lửa điện như muốn đốt cháy cánh cửa trước mặt, lòng ko nghĩ ra nổi thằng em mình đang bày trò gì nữa.

-Cốc!Cốc!_Ngay khi Tử Di vừa đặt móng xuống đất nạy khoét mấy con mắt cho hình nộm thì tiếng gõ cửa ai oán kia lại vang lên, vẫn dè dặt và khô khốc. Đoán biết kẻ ngoài cửa là ai, Tử Di lồm cồm bò dậy, tay cầm sẵn con dao thái định bụng chọc tiết kẻ mà ai cũng biết là ai đấy.

-Muốn...chết...Lịch sử tái diễn, cái mặt thù lù như oan hồn của thằng em vừa đập thẳng vào mặt cô thì cũng với vận tốc ánh sáng như lúc xuất hiện, cánh cửa tàn tệt lại ngang nhiên đóng rầm, chính thức khai ngôi cho thể chiến thứ 3 bùng nổ.

Nắm mắt nuốt cơn uất hận vào bụng, Tử Di quyết định ngừng ngay công việc đang dở, cơ thể dần chuyển sang thể cố thủ chờ đợi quân địch.

Như 1 lực chạm vào nút khởi động của rô-bốt, tiếng gõ cửa quen thuộc vang lên, Tử Di sức mạnh đã dồi dào, tức khắc xoay người vận cú đá tử của mình “chào đón” kẻ bên ngoài.-Bộp!_Cú đá xé gió sung mãn chưa kịp đã thương 1 con muỗi vừa bay ngang qua thì đã bị bàn tay to tướng của thằng em túm lấy, để chừng hững giữa ko trung.

-Người làm gì thế hả? Thả ra!_Cố rút chân ra khỏi thằng em, Tử Di nhăn mũi, nhe răng nhe vuốt đe dọa tinh thần đối thủ _Người mà ko thả ra thì biết tay ta đó nha.

-Cảm...cảm ơn!_Gia Minh lúng túng nhìn Tử Di, cúi vào tay cô 2 gói bím bím túi lớn rồi gỏn lộn dập tắt cơn giận của cô chỉ với 2 chữ, đơn giản, ko ngọt ngào nhưng lại chất chứa nhiều ý nghĩa.

Thả chân cô chị ra khỏi tay mình, Gia Minh dường như ko thể nán lại lâu hơn để chiêm ngưỡng vẻ mặt thộn ra ngây ngốc của Tử Di được nữa. Cậu vội vàng giúp đóng cửa phòng lại rồi phi nhanh qua phòng mình, đóng cửa rầm và găm nhăm sự thư thái đang ngự trị. Xin lỗi thì cậu ko thể làm được, nhưng một lời cảm ơn cũng ko gây khó dễ gì, dù sao, điều người chị song sinh của cậu cần cũng như điều cậu cần, một lời cảm ơn, còn có sức mạnh động viên lớn hơn một câu xin lỗi vô vị.

-Họ đã làm lành rồi, thưa cậu chủ, ngài cứ yên tâm làm việc của mình đi ạ!_Mỉm cười nhẹ đức độ sau khi chứng kiến sự do dự của Gia Minh và cuối cùng là một kết thúc viên mãn của cuộc cãi vã vốn được xem rất nghiêm trọng hồi chiều, ông quản gia cẩn trọng báo cáo lại mọi việc cho người đầu dây bằng giọng nói khê khàng như ko muốn để ai phát giác hành tung của mình dù đang ở nơi bóng tối bữa vậy _À, tôi đã gửi cho ngài cookies chocolate bí do chính Tử Di tiểu thư xắn tay làm, ngài đã nhận được chưa ạ?

-Ukm, phiền ông quá!_Nhai nhồm nhoàm mấy cái bánh vừa cứng vừa lạnh trong gói bưu phẩm mình vừa nhận được, Tử Di đưa tay áp lên má, cơ mặt coi bộ nhăn nhó _Trong này có đá ko sao cứng quá vậy?

-Dạ? Đâu có, tôi đã kiểm tra rất kĩ nguyên liệu làm bánh rồi mà _Vận nào hồi tưởng lại quá khứ, ông quản gia hải hùng cả người khi thấy tiếng dai dòn tan từ đầu dây bên kia, mồ hôi lạnh toàn thân ông ta cũng bắt đầu chảy _Thôi ngài đừng ăn nữa, lỡ gãy răng thì khổ?

-Được rồi _Thở dài một cái, Tử Di cười dịu dàng rồi xa xăm đặt mắt lên khung cảnh thu nhỏ đầy ánh điện đủ màu sắc của thành phố Seoul _Ông hãy chuẩn bị đi, theo ta đoán, ngài mai sẽ có một vị khách ko mời đến thăm đấy.

-Một vị khách ko mời?-Đúng vậy, dù có thích hay ko, dù cô ta là ai cũng phải mở cửa cho cô ta vào, có lẽ đó là yếu tố quyết định khiến Tử Di nếm trải được vị đắng thực sự của cuộc đời cũng như nhận ra ham muốn quyền lực của chính mình. Mong ông sẽ ko can thiệp vào bất cứ chuyện gì của họ, kể cả việc họ có lán xỏ vào đánh nhau, hiểu chứ?

Ngày hôm sau là một ngày khá bận rộn và khốc liệt, ko phải với Tử Di vì cô vẫn thực hiện đều đặn lịch trình của mình: ngủ, ăn, xem ti vi và đi dạo; mà là với các thành viên của club bóng rổ-những con người nhiệt tình, hăng hái với mọi việc và xử lí mọi tình huống cũng theo cách đặc biệt của riêng mình.Như hẹn, sau giờ lên lớp ở P & P, các thành viên club bóng rổ giành thời gian vào buổi chiều của mình mua đường sữa đến bệnh viện tư trên đường Nguyễn Huệ-nơi 10 tên ko biết ăn ở thất đức ra sao mà xui xẻo bị 1 cô gái chân yếu tay mềm 16 tuổi đánh chơi tới bởi thể xác phải vào an dưỡng-một là do thám tình hình, hai là tìm mọi cách moi thông tin từ chúng.

Dàn thành hàng ngay dài, 6 chàng trai nổi trội nhất club bóng rổ oai vệ trong 6 cái kính tổ bố chiếm gần nửa khuôn mặt, trình trọng đổ bộ vào phòng bệnh gần nhất và lập tức oanh tạc

ngay tại đó.

-Nói mau! Chuyện này do các người bày trò, phải ko hả?_Đập mạnh tay xuống mặt bàn đựng đồ dùng của bệnh nhân một cách hùng hổ, Tuấn Kiệt vừa kêu đau trong lòng vừa cố ra mặt ngầu, hăng giọng oang oang tra khảo cái tên ko biết hôn mê đến giờ vẫn bất tỉnh nhân sự hay đang giả vờ nhắm mắt ngủ, chẳng thèm để ý người nhà của bệnh nhân đang đẳng đẳng sát khí đứng ở cửa từ bao giờ.

-Cái tên cứng đầu này, dám làm lơ lực đại thiếu gia đây hả? Người có tỉnh dậy ko thì bảo?_Túm lấy cổ áo bệnh nhân lay mạnh dù cổ của hắn vẫn còn quấn băng, Lâm Chấn bức xúc thay cho anh bạn bị lơ đẹp của

mình, răng nghiêng ken két uy lực cảnh cáo_Chú mày mà ko mở mắt ra, coi chừng mạch máu ở cổ bị đứt luôn đấy nhá. Anh đây đã nói thì ko bao giờ rút lại lời mình đâu, khôn hồn thì biết điều chút đi.

-Ừ...ừ..._Như hiểu được lời truyền đạt sắc mùi chết chóc của những kẻ lạ mặt đến thăm bệnh, tên bệnh nhân vẫn gan lì nhắm mắt, rên ư ử vào tiếng rồi quơ đại tay đánh bốp vào gò má của Lâm Chấn khiến vùng da ngăm đen của cậu ta nổi đỏ lên hình bàn tay cực đẹp, xem chừng, cú quơ tay ấy ko dễ gì là vô tình.

-Nó tát tở, đại ca!_Sốc nặng vì lần đầu tiên kẻ dám tát mình một cú giáng trời ko phải là bố mẹ mà là một tên ko quen biết, Lâm Chấn méo mếu nhìn Kì Thiên bằng đôi mắt nhạt nhào, thui lủi lùi ra sau lưng Kì Thiên khịt khịt một mình, đồng thời để lại việc “báo thù” cho Tuấn Kiệt gánh.

-Tên này ko phải hạng tầm thường à nha_Lấy tay dấm bốp vào bụng bệnh nhân, Liễu Giai Tuyền bề ngoài yếu ớt nhưng sức mạnh nội lực thì có thừa, đưa những ngón tay lả lơ vuốt vồn lên mặt bệnh nhân khiến hấn như muốn khóc_Ta thích rồi đấy, ngó bộ phải sử dụng biện pháp mạnh, anh chàng mới chưa được ha, Tuấn Kiệt, ra tay đi!

Nhường đường cho bạn mình hành nghề, Giai Tuyền lấy chiếc gương mini trong túi ra soi soi cái mụn vô duyên mới mọc hồi sáng trên mũi, chốc chốc lại xuyết xoa than oán. Đương lúc còn mê mẩn bởi vẻ đẹp của chính mình, bỗng một người đàn bà béo phệ, tay cầm cán chổi, mặt mũi giận dữ thù lù hiện ra trong gương khiến cậu chàng thiếu điều ngất xỉu. Song khi nhận rõ được vấn đề mình đang gặp phải, Giai Tuyền mới nghĩ thấy mùi tàn khốc đây rầy nguy hiểm đang lan tỏa trong căn phòng mình đang đứng thông qua hành động cẩn trọng từ từ nhích lại gần cửa, tay với lấy nắm cửa như đang mưu tính chuyện gì đó của bà ta.

-Đại ca, ko ổn rồi_Liễu Gia Tuyền run lấy bầy võ vai Kì Thiên, mắt đến lé vì phải theo dõi nhất cử nhất động của lão bà kia.

-Đừng có võ vai người khác chứ, lùn bây giờ_Tàn nhẫn hất tay Gia Tuyền, Kì Thiên vẫn chăm chú xem “đàn em” thọc lét tên nằm ì trên giường hài ko chịu tỉnh, đôi lúc lại trảm phong vài câu, đốt đốt vài câu cho hình ảnh mình khỏi mờ nhạt trong phòng.

-Đại ca, ko đùa đâu, có...

-Nhóc, định báo tin à?_Ko để cho Giai Tuyền truyền đạt hết thông tin cho đồng đội, người đàn bà theo cậu đoán có thể nặng tới mấy trăm kí cười hắc ám, bàn tay to béo bốp mạnh xương vai cậu

-Ko...ko ạ!_Cười như khóc, Giai Tuyền chẳng còn lấy nổi can đảm được nữa, lập tức giả vờ xỉu xuống đất để bảo toàn tính mạng, có bị chê là hèn nhất đi cũng được, còn đỡ hơn là anh hùng mà chưa đánh đã chết rũ xương.

-Còn đám này, tính sao đây?_Dội dội cán chổi trong lòng bàn tay, người đàn bà hếch mặt lên trời, hách dịch hỏi

-Bà là ai thế?_Trố mắt quay lại nhìn, 5 anh chàng hùng dũng “ngây thơ” hỏi han danh tính của bà ta

-Là ai sao? Hohohohohohoho_Bề nguyên cái cán chổi thành 2 mảnh, người đàn bà há miệng to cười nham nhở_Đố các người biết ta là ai đấy?

-Người dọn vệ sinh!_5 tên kia ngu ngơ đồng thanh trả lời, ngạc nhiên hơn, “Ngân khố đại nhân” cũng nằm trong số đó

-Người dọn vệ sinh? Hohohohoho_Điều cười ban nãy lại được vận dụng triệt để, người đàn bà dang rộng hai chân đúng kiểu của mấy võ sĩ “nặng kí” của xứ sở hoa anh đào, ánh nhìn đầy thách thức_Ta là người được Diêm vương phái đến để đón các người...về âm tào địa phủ, hohohoho.

40. Chương 45-46

Chương 45: Sức mạnh từ kẻ thù

Á!_Giật mạnh tay như phải bỗng khi vô ý để lưỡi dao sắc nhọn cứa vào lớp da mỏng đầu ngón tay, Tử Di méo mặt nhìn những giọt máu đỏ tươi rướm ra từ vết cứa dài, chảy theo dáng ngón tay, vài giọt nhuộm vào

miếng thịt luộc thơm phức nằm trên thớt. Vội vàng theo phản xạ của cơ thể, cô đưa tay lên môi, nhẹ mút đi bầm máu quanh vết thương, vị sắt vương quanh khuôn miệng thật đậm.

Song, Tử Di lại ko hề thấy đau, bởi tâm trí cô giờ đang hồi tưởng về chuyện diễn ra tối hôm qua. Vui có, ray rứt có, chút buồn bã và hối hận cũng có, xen lẫn vào nhau. Đầu óc cô cũng chính vì thế mà quay cuồng, rối bời.

-Cậu đúng là vẫn giữ được sự vững về, bất cần như lúc trước nhỉ?_Phá tan dòng suy tưởng của Tử Di, một cô gái điệu đà trong bộ đồng phục áo sơ mi trắng váy caro tím sẫm đặc trưng của học sinh P&P ban B, khẽ nhếch khoé môi cười “dịu dàng”.

Giật mình lần hai trước giọng nói quen thuộc đã in sâu vào bộ não của mình giờ lại ủa về cùng nhưng quá khứ muốn quên lãng đi, Tử Di vô ý chạm phải cốc nước lạnh đặt bên cạnh, khiến nó rơi thẳng xuống mặt sàn lát đá, vỡ tung toé.

-Luôn thế, trong 3 người chúng ta, cậu là kẻ vững về nhất, hay tôi nên nói giả nai nhất nhỉ? Nghe có vẻ hợp hơn nhiều_Khoanh tay trước ngực, Tịnh Nhu khẽ lắc đầu bất lực, ánh thoả ý bốn cột trước hành động lúng túng của ai kia, chất giọng thất vọng pha chút mỉa mai như thể đang nói với người bạn mà mình đã hiểu quá rõ.

Đứng yên chăm chăm vào những mảnh vỡ trong suốt rơi *** giữa sàn 1 lúc lâu mà vẫn ko thấy có sự thay đổi nào ngoài hành động sững sờ của Tử Di, Tịnh Nhu ra về ta đây, mặt vênh lên hợp phương thẳng đứng 120 độ, hất hàm ra lệnh:

- Còn làm gì nữa mà không lo dọn đi, hay muốn tôi giúp cậu dọn sạch đồng đồ bẩn thỉu, dơ dáy này?

-Dọn ư?_Tử Di đưa đôi mắt khinh bỉ xoi mói con người trước mặt, lòng cay đắng “Cô nghĩ tôi là người thế nào mà dám ra lệnh cho tôi phải cúi đầu trước mặt cô để dọn đồng đồ đó. Đúng là tôi làm vợ, đúng là tôi phải dọn, nhưng, nếu là trước mặt cô thì ko. 3 năm, 3 năm ròng rã chứ đâu phải ít, dù cô có ko thật lòng chơi thân với tôi đi nữa, ít nhất cô cũng có nào để tự hiểu niềm kiêu hãnh, lòng tự tôn từ thuở cha sinh mẹ đẻ của tôi đâu dễ dàng cho phép tôi cúi đầu trước kẻ mà tôi luôn khinh thường”. Cô bật cười kinh ngạc trước sự ngu dốt hiếm có của đối phương, phần nào lấy lại được sự bình tĩnh sau cơn choáng váng khi có “diễm phúc” “diện kiến” vị khách ko mời kia. Ngụy tạo ình một chiếc mặt nạ y hệt đối phương, mặt dày, khinh khỉnh và đậm nét trịch thượng, Tử Di hắng giọng_Tôi vững về? Đúng, nhưng tôi ko phải loại dùng tiền để đi mua bạn bè như cô, mọi người yêu quý tôi, vì chính con người của tôi, đâu như ai kia...

Cứng họng trước sự dă kích của đối phương-1 điều mà cô biết cô ko cách nào phủ nhận, Tịnh Nhu chọn cách phớt lờ, ngẩng cao đầu, đảo 2 con ngươi bao hàm sự khinh miệt quan sát một vòng quanh căn bếp-nơi Tử Di đang đứng. Cô hiên ngang bước đến gần chỗ Tử Di, dăm dăm vào vết máu nhạt vương trên miếng thịt luộc, nhả mặt kinh tởm một cách lộ liễu:

-Eo

!, Kinh quá! Máu cậu dính hết vào thức ăn rồi kìa. Mà thôi, người ta bảo ở bẩn sống lâu mà, thường dân hạ đẳng như cậu, ăn thế cũng cao sang lắm rồi.

Một lần nữa, nụ cười lại hiện trên môi Tử Di, nhưng giờ đây nó mang nghĩa ngán ngẩm nhiều hơn là kinh ngạc. Cô đã quá quen với thói tiểu thư đồng đánh khinh người của Tịnh Nhu. Đáp lại câu nói kia bằng 1 sự im lặng, Tử Di đã cho Tịnh Nhu thấy một đẳng cấp mới của sự khinh bỉ, ko cần nhiều lời, chỉ bằng ánh mắt, thể mới gọi là cao thủ.

Đặt con dao đang nắm chặt xuống rồi rửa sạch bàn tay dây mỡ của mình, Tử Di quay gót bước ra khỏi căn bếp bệ bộn.

Nhận thấy đối thủ muốn di chuyển căn cứ, Tịnh Nhu liền nhanh tay túm lấy cổ tay ai kia, ánh mắt hả hê:

-Sợ à? Sợ tôi đến mức phải đi trốn thế sao? Đúng là chỉ được cái mạnh mẽ, ình là ngon lắm, bên trong thì lại hèn nhát đến thối rữa.

Nghe hết câu, sự khát máu trong Tử Di bùng cháy như núi lửa. Cô quay phắt, chụp lấy con dao to tướng với cái lưỡi sắc nhọn lia một phát theo hình vòng cung, hạ thủ kẻ thù trong chớp mắt. Máu, phun ra, nhuộm

đỏ cả chiếc tạp dề cô đang mặc, lộ rõ bản chất thực sự của một con người, huyết nhân.

Nghĩ thì phiêu thật, sướng thật, song Tử Di đâu ngờ đến mức đi làm cái chuyện tài đình đó để ăn cơm tù cả đời, con người văn minh hơn loài vô tri vô giác ở cái gì? Đó là sự kiêu chể.

-Cô ko có não sao? Đây là nhà tôi chứ đâu phải nhà cô, mắc mớ gì tôi phải trốn. Cỡ như cô, tôi chỉ cần đăng hăng một cái là bị đá ra khỏi cái nhà này ngay. Muốn đăng hoang mà nói chuyện thì đi theo tôi.

Kéo mạnh Tịnh Nhu lên cầu thang, Tử Di thoáng thì thầm với ông quản gia vô tình nhìn thấy:

-Ông cứ để đồng đồ đầy cho cháu, xong việc cháu sẽ xuống dọn ngay.

Tử Di biết, đây vốn chẳng phải là nhà cô, dù có thân thích một tẹo thì đây vẫn là nhà của người ngoài và cô vẫn đang là kẻ ở nhờ. Cô ko muốn chuyện cãi cọ ồn ào đáng xấu hổ của mình lại diễn ra trong nhà và ngay trước mặt người lạ. Hơn nữa chuyện này cũng chẳng có gì to tát, chuyện trẻ con, tát vài tát, dụi nhau vài dụi là xong, người lớn can thiệp chỉ thêm rách việc.

Đóng sập cánh cửa, khoá chặt như muốn ngăn những gì sắp xảy ra trong phòng cô gây ảnh hưởng ra bên ngoài, Tử Di quay đầu, tàn nhẫn hất bàn tay mình đang cầm ra, đưa mắt chệch về một nơi vô định.

-Được rồi, muốn nói gì nói đi? Hôm nay cậu đến đây làm gì?

-Lạ nhỉ, tôi đến thăm cậu ko được sao?_Mở to khuôn miệng và căng tròn đôi mắt, Tịnh Nhu giả bộ ngạc nhiên_Dù sao trước đây, tôi, cậu, và Kì Như là bạn thân của nhau suốt 3 năm trung học, thấy cậu gặp nạn thì tìm đến hỏi thăm thôi. Hay là cậu đã quên cô bạn cùng chung sở thích, cùng chung phong cách, thậm chí cùng đơn phương 1 người này rồi?

-Cô thấy vẻ vang khi nhắc lại chuyện cũ lắm à? Không thấy ngượng miệng sao? Còn tôi chỉ muốn quên đi!_Đưa ánh mắt khinh bỉ thoáng chút đau đớn nhìn kẻ 1 năm trước đã chia sẻ với cô biết bao kỉ niệm, Tử Di thấy tim mình như đau quặn, vết thương lòng cũ chưa lành hẳn nay lại hé miệng, tê buốt.

-Ko được, những khoảnh khắc tôi ko thể quên được đó, tôi phải để cậu cùng nhớ đến nó với tôi. Chắc cậu vẫn còn nuôi ý định lớn lên sẽ xây một ngôi nhà cho bọn thú cưng bản thủ như lúc xưa cùng bàn với tôi chứ hay bộ cánh màu phấn quê mùa tôi và cậu cùng mua, cũng như tình cảm với Khải Phong, cậu vẫn giữ, đúng ko?

-Đừng nói nữa!_Lấy hai tay ôm đầu, Tử Di đau đớn hét lên. Cô ghét điều này, ghét việc mình đang tỏ ra yếu đuối trước mặt Tịnh Nhu, ghét tất cả những kí ức vốn rất đẹp để nay lại trở thành công cụ để Tịnh Nhu bòn cọt cô.

-Cậu nghĩ tôi muốn nhắc lại lắm chắc? Quảng thời gian đó, đối với tôi chẳng khác gì địa ngục trần ai khi phải kết bạn với những kẻ không cùng đẳng cấp. Giờ ngẫm lại mới thấy gai người. Tôi đã phải cười gò ghè khi nghe những câu chuyện dở hơi mà mấy người kể, phải giả vờ thích thú với những sở thích quái dị, gì mà manga, gì mà anime, vớ vẩn. Bọn điên rồ. May sao, giờ tôi đã có thể thoát khỏi mối quan hệ trẻ con, rườm rà nhạt nhẽo đó_Dựa người vào tường, Tịnh Nhu khoái chí thể hiện sự vui mừng của mình, ánh mắt xăm xía vẫn “chung thủy” nhìn về một hướng_Còn cậu, chỉ vì nó mà gây ra đại tội trong P&P, thật quá đại khờ.

-Gì chứ? Đừng tưởng tôi ko biết đó là trò của cô_Buông lỏng hai bàn tay, Tử Di đưa ánh nhìn kết tội trừng trừng về phía Tịnh Nhu, cơ hồ ko thể giữ nổi bình tĩnh được nữa.

-Bày trò? Cậu đang nói cái quái gì vậy?_Kinh ngạc nhìn Tử Di một cách vô tội, Tịnh Nhu làm mặt buồn_Sao cậu có thể đổ lỗi cho người khác một cách trắng trợn như vậy? Mình đâu giáo hoạt như cậu mà có thể làm ra cái trò kinh thiên động địa đó, ngậm máu phun người cũng vừa vừa thôi chứ.

-TRƯỞNG TỊNH NHU, CẬU...

-Mình biết cậu ghét mình, ko ưa mình chỉ vì trong 2 chúng ta, mình mới là người chiếm được trái tim của Khải Phong. Anh ấy yêu mình, bọn mình đến với nhau là tự nguyện, sao cậu có thể vì ghen tị, hận thù mà nói mình bày mưu hại cậu chứ. Cậu đâu phải là loại người ngu ngốc đến mức 1 cái bày mà ko biết phân biệt được để tránh chứ, mình đâu dám múa rìu qua mắt thợ._Nhanh nhẩu cắt ngang lời Tử Di, Tịnh Nhu tự biến tự diễn trong vai một cô gái ngây thơ, trong trắng mang trong mình mối hăm oan muốn tổn thương

lại ko dám ngỏ lời_Xem bộ dạng cậu kia, thật tàn tệ, đây là bộ dạng của kẻ chấp nhận hi sinh vì bạn mình đây ư? Chỉ gói gọn 2 chữ “thảm hại”

-Thảm hại? Cậu mùa hay quáng gà? Ko lẽ lại bị lé hay đục thủy tinh thể? Tôi đang rất hạnh phúc và sung sướng với kì nghỉ trời ban của mình đây_Nuốt cục tức xuống bụng, Tử Di dặn lòng ko được kếm cỏi như trước nữa, có tức cũng phải dìm hàng đối thủ trước đã, chết cùng chết, chết một mình cô đơn lắm.

-Hạnh phúc?_Trợn mắt nhìn biểu hiện hơi quá lộ của Tử Di, Tịnh Nhu phóng tia dò xét lên từng biểu hiện ấy, ngụ ý chẳng thể tin nổi.-Dĩ nhiên rồi, tôi được nghỉ học những mấy ngày liền cơ mà, suốt ngày được làm những việc mình thích, nào là ăn, ngủ, xem phim, đi dạo, được đóng cửa nghiền những quyển truyện mới cóng yêu quý, lại ko cần làm bài tập, vui đầu học để chuẩn bị cho những kì thi sát hạch, nghỉ kĩ mới thấy biết ơn người mưu mô, xảo trá như cô đấy, Tịnh Nhu thân mến à.

-Ừ nhỉ, loại người tầm thường như cô thì cần gì phải học hành cũng có khối việc làm được, nào là rửa bát, làm lao công, phục vụ,...Hèn gì cô hạnh phúc đến thế_Thấy rõ cái kịch trong nụ cười hạnh phúc Tử Di trưng ra, Tịnh Nhu băng quơ vừa nói vừa tiến sâu hơn vào bên trong căn phòng, mắt đặt lên đồng truyện nằm ngổn ngang trên bàn rồi cầm lấy chúng, ném xạch xuống đất_Nếu như tôi ko nhầm thì đây là những quyển truyện hôi hám, cũ rích của đứa bán nam bán nữ đó đem tới cho cô, phải ko?

-Cô..._Dán mắt vào đồng truyện của mình đang nằm ngổn ngang trên sàn nhà, nhiều trang nhàu gấp thành nếp, Tử Di ko kìm nổi mà run bắn người, ko phải vì sợ sự cay nghiệt phòng ra từ khuôn môi ác độc ấy, cô run vì giận, vì sự khinh miệt đến muốn ói cô dành cho người trước mặt.

-Ay, xin lỗi đã vô ý làm rơi đồ của cậu nhé, chị tại tôi nghĩ hoài mà chẳng thể giải thích nổi tại sao trên đời này, bọn kì dị cứ thích chơi riêng với nhau. Cậu biết ko, giải thích dùm tôi đi, dù sao cậu cũng thuộc loại đó nên dễ hiểu hơn người ngoài như tôi mà_Xuýt xoa tỏ vẻ có lỗi, Tịnh Nhu dẹo miệng tiếp lời, thói tiểu thư, kênh kiệu yếu đuối cũng được cô vận dụng nhuần nhuyễn.

-Kì dị? Bọn tôi kì dị đấy, thế mà mấy năm trước lại có kẻ làm bạn với mấy đứa kì dị này đó_Vẫn dán mắt vào đồng truyện, Tử Di nghiền răng, đầu cúi xuống thất thểu.-Bạn ư? Nói hoài thế rồi mà cậu ko hiểu sao? Tôi thì làm gì có hạng bạn bè như mấy người, thật mất mặt. Thay vì làm bạn, cậu nên nói là lợi dụng mới chính xác hơn đấy_Nhú mày, Tịnh Nhu cong môi khinh bỉ, vẻ mặt đắc thắng khi thấy đối phương đang đuối dần

Lườm cái mặt đáng ghét của Tịnh Nhu một cái, tưởng niệm một hồi về quãng thời gian vui vẻ của 3 người trước đây, Tử Di nắm chặt cơ tay, mặc cho những chiếc móng dài nhọn bấm sâu vào da thịt đến phát đau, quyết định ko thể nhẫn nhịn con người bội bạc đó nữa. Từ thế cúi gằm mặt, cô đột ngột ngẩng mặt lên, đôi mắt chớp chớp lia lịa như chực rơi lệ, tay liền thoảng chụp lấy tay Tịnh Nhu đặt lên gò má phụng phịu của mình, giọng nói nũng nịu:

-Tịnh Nhu, sao cậu nữ nói những lời cay đắng như thế với tớ được chứ, tình bạn thân thiết của chúng ta bao năm sao cậu lại phủ phàng rũ bỏ như thế. Cậu thật quá đáng.

-Thôi đi, một Hạ Kỳ Như đã đủ để tôi ghê tởm rồi, thêm cô nữa thế giới này sẽ càng thêm nhơ bẩn thôi_Hất tay Tử Di, Tịnh Nhu vội vã lùi ra sau vài bước. Cô ta nhanh chóng lấy khăn lau lau lên bộ phận đã bị Tử Di chạm vào, ánh mắt trừng lên giận dữ_Phát ói, đúng là đồ thần kinh.

-Ghê tởm? Nhơ bẩn? Thần kinh? Cô đang xỉ vả chính mình đấy. Tôi chỉ là đang dùng chiêu của cô thôi mà mới đó cô đã kêu kinh tởm, thế chẳng hóa cô lại tự đi chê bản thân mình sao?

-Cô..._Tắt ngấm nụ cười đểu giả trên môi, Tịnh Nhu cắn răng một chút rồi lấy lại bộ mặt ngêngh ngang của mình, nhún vai tỏ vẻ ko thềm đôi co_Thôi, tôi chẳng thềm nói với loại người như cô nữa, dù sao hôm nay tôi đến đây để báo cho cô một tin vui. Đó là trước việc làm tày đình ko biết xấu hổ của cô, tinh thần đoàn kết của khối C đã được tăng cao rõ rệt, điển hình, bọn chúng đã ngây ngốc tham gia biểu tình để đòi nhà trường phân xử rõ vụ việc của cô và điều chỉnh lại phán quyết của nhà trường. Tiếc thật, giá mà cô ở đó nhìn thấy cái ngu ngu khờ khờ đen xì của bọn chúng, chắc sẽ ko nhin nổi mà cười phá lên ấy chứ. Haiz, đúng là bọn dân thường luôn có cách giải quyết vấn đề nhạt nhẽo, chỉ biết cúi đầu cúi cổ cầu xin sự thương hại của người khác. Ko những thế, cái club quái quỷ gì kia của cô nữa, bọn chúng như những con chó bới

đất tìm xương vậy, cố gắng lặn lội chỗ này để ngõ ngách kia tìm hiểu căn kẻ sự tình hồng tìm ra một kẻ hồ của 1 kế hoạch hoàn hảo do 1 con người quá thông minh dàn dựng dù biết là vô vọng. Một lũ điên.

Thế đấy, trong lúc Tử Di đang ở nhà, cô ko hề hay biết rằng mọi người đã vì cô mà làm điều gì, hành động như thế nào. Song, dù họ có nhiệt tình cỡ mấy, gian khổ bao nhiêu, điều đó càng khiến cho Tử Di thấy xấu hổ, áy náy và khó chịu. Xấu hổ vì cô đã nhiều lần chùn bước, chỉ biết dựa dẫm vào số phận để nó muốn xảy đến thế nào thì xảy đến, áy náy vì chính bản thân cô đã làm phiền mọi người, họ, dẫu thân thích nhưng vẫn chỉ là người lạ mà thôi, nhờ vả người lạ, quả thực ko giống cô chút nào. Còn khó chịu, nói ra e có vẻ ích kỉ lắm, nhưng tất cả những hành động ấy của họ, đều khiến cô cảm thấy như mình đang bị thương hại. Thương hại, cô ghét nó.

-Tôi sẽ tìm được...nhất định tôi sẽ tìm được kẻ hờ trong kế hoạch ngu ngốc đó của cô_Ngẩng cao đầu nhìn Tịnh Nhu, Tử Di hít một hơi thật sâu lấy hết dũng khí. Cô ko thể đứng yên một chỗ được nữa, bị kịch này là của cô, và chỉ có cô mới được phép phá tan bi kịch đó...

-Tìm ra ư? Xin lỗi nhé, tôi nghĩ tôi phải khuyên cô điều này, lửa đã cháy phừng thì đừng cố mà dập kéo bóng đấy, cô, tiền bạc, địa vị, quyền lực, tất cả đều ko có mà dám đối đầu với một người có tiền, địa vị, quyền lực như tôi sao? Thật ngu ngốc

-yên tâm đi, tôi, sẽ chứng minh cho cô thấy, ko có tiền, địa vị, quyền lực, tôi vẫn có thể làm được mọi thứ, kể cả việc đưa kế hoạch dơ bẩn của cô ra ánh sáng, Tịnh Nhu à!! Rất cảm ơn cô, vì đã cho tôi sức mạnh...tôi sẽ đánh bại cô

-Cạch! _Cánh cổng sắt oai vệ nặng trĩu khê di chuyển bằng sự trở mình hồi hã của những cơ bánh nhỏ được gắn chặt phía bên dưới, mở rộng đón chào những vị khách người ngợm ko ra dáng với nhiều tư thế chờ đợi khác nhau, chung ở chỗ trên mặt họ đều loang lổ nhiều vết xước với hình thù đa dạng.

Bước vào với ánh mắt nai tơ đầy ngơ ngác, các chàng trai mình mẩy thương tích khê chạm mặt nhau khi họ cùng nhìn về nơi kẻ dẫn đường đang đứng, lòng dấy lên vô vàn nỗi nghi hoặc.

-Đừng đừng đừng 1 cái là cứ nhìn em như thế, mặt mày anh thê thảm hơn em nhiều_Bất mãn tột độ vì từ lúc rời khỏi “hang cọp” đến giờ luôn bị ánh mắt “triu mêm” của mấy người

kia chốc chốc lại ghé đến “thăm hỏi”, kẻ bị đồng loạt chiếu tướng đỏ gay mặt, giọng điệu nửa chút pha cẩu bản.

-Cậu ko đẹp đến mức bọn này phải quyến luyến ko rời đâu, chỉ là bọn này có chút thắc mắc_Chỉ tay về ngôi nhà bên cạnh, Lâm Chấn khốn khổ lần qua lần lại quả trứng gà nóng lên vành mắt thâm tím của mình, đôi lúc lại nhăn mặt vì đau_Ko phải nhà em bên kia à? Sao nhảy phóc qua nhà tên nhóc biệt tích Lăng Tử Thần hay vậy?

Cùng chung ý hỏi với Lâm Chấn, những kẻ khác dồn hết sự thắc mắc lẫn hồ nghi lên người Gia Minh trừ Kỳ Thiên, khiến cậu tâm trí bấn loạn đến khủng hoảng

-Cái đó...em ở nhờ nhà Tử Thần theo lời mama đại nhân chứ...chứ hoàn toàn ko có

lí do nào khác_Gia Minh ấp úng, càng nói càng rối.-Thật chứ? Vậy...

-Sao mấy người lại ở đây?_Chưng hững một chiếc tô nhựa màu cam trên tay, Tử Di tròn mắt khó hiểu rọi lên 4 người “lạ” trước sân rồi soi lên khuôn mặt bầm tím hơn xơ mướp của thằng em, mắt càng mở căng.

-À! Cái này..._Tuần Kiệt nhăn mặt như cười mà như mếu, con mắt bên trái anh dường như chẳng thể mở căng bình thường được nữa sau khi bị xâm tại chỗ.

-Ồ, các người là người của club ban C, đúng chứ?_Tịnh Nhu đứng trước mặt Tử Di vài bước lấy tay che khuôn miệng đang há to, tay kia trở về đám người nham nhở mà hét hét y fan cuồng gặp phải thần tượng.

-Phải, là chúng tôi _Đưa tay vuốt mái tóc rối còn vương mùi keo, Giai Tuyền nở nụ cười lay động bồ tát, bất chấp khoe miệng vết thương ban nãy vẫn còn mới. Ngây ngô đến mức ko nhận ra cái kịch lộ liễu trong hành động của “fan cuồng”

-Buồn cười thật_Bật cười chế giễu những kẻ đang ra oai trước mặt, Tịnh Nhu lắc đầu thất vọng, phào nhẹ theo gió 1 tiếng thở dài_Tôi cứ tưởng các người lịch lãm lắm, phong độ lắm cơ, hoá ra cũng chỉ là 1 lũ mèo mả gà đồng, ngu ngơ tầm ngu ngơ mả tầm mả, hạ dân thì vẫn là hạ dân, như nhuốc bần thử chẳng ai kém ai.

-Này! Cô đang nói ai thế hả?_Sốc toàn tập khi có kẻ miêu tả mình bằng những từ ngữ xúc ố đầy xoi xĩa, Gia Tuyền bất bình xắn áo định bụng làm trận cho kẻ ko biết ngộ đạo 1 bài học.

Xui xẻo sao, khi anh ta chưa kịp động thủ với cô nàng đánh đá kia thì cô ta đã co chân chuồn lẹ. Nhưng, chỉ thế thôi chưa đủ, anh chàng họ Liễu còn nhận được cả tô muối hột hất vội từ tay Tử Di. Khấp chân đến đầu anh ta ko chỗ nào là ko có màu trắng ngần trong sáng của những hột muối vô tội, nhìn đi thường lại chẳng khác nào 1 con cá ướp muối chính hăng. Đây là hậu quả của sự hấp tấp, nóng vội đặt nhầm chỗ và chắc chắn, Giai Tuyền sẽ khó có thể quên ngày hôm ấy.

Phụt! Tiếng phóng mạnh của dòng nước rướm clo từ trong miệng Gia Minh vang lên thật mạnh bạo, tựa 1 hồi chuông canh giờ hối thúc những tiếng tương tự y hệt vang lên đều

đặn

-Đây là sôcôla đá của chị sao? Nhặt quá vậy!_Lấy tay quẹt miệng, Gia Minh cau có bắt bẻ, đội thẳng 1 đồng ché bai vào người cô chị song sinh tay nắm chặt khay đựng đồ đứng bên cạnh_Chị có biết làm đồ ko thế, nếu ko thì đừng ném đá vào nền ẩm thực Việt Nam chứ!

Nhịn! Tử Di dặn bản thân nhất định phải nhịn vì nếu cô động tay động chân, chắc chắn thằng em cô sẽ ko trụ được lâu với đồng vết thương “kiêu hãnh” trên mặt và cô ko muốn phải làm osin cho nó suốt đời.

-Đúng đó! Em ko hợp với nghề nội trợ đâu. Thứ gì mà vào tay em chắc thành món lạ nhất quả đất cho xem_Những người còn lại “thành tâm” khuyên nhủ.

-Vây thôi đừng uống_Dù những câu nói ấy ko hề có ác ý, nhưng Tử Di vẫn thấy chạnh lòng. Cậm cụi pha chế hết mấy chục phút, giờ lại nhận được cả đồng lời khen tặng. Ko buồn ư? Đùa!

-Ko sao, như vậy đủ ngọt rồi! Cảm ơn em!_Đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc đen mềm khá dài được buộc chệch sang bên của Tử Di, Kì Thiên nở nụ cười ấm áp, hàng mi dài và dài khác người cong lên thật khẽ, ý vui, ý buồn.

-Hừ, thế...thế còn được_Thoáng bối rối trước cử chỉ nhẹ nhàng đã gặp qua nhiều lần của Kì Thiên, Tử Di tự dưng đỏ mặt, lời nói dần rời rạc đi, ko còn vẹn nguyên và trôi chảy_Giờ...giờ các anh có thể nói cho em biết tại...tại sao các anh lại trở nên tàn tạ như thế ko?

-Ko vì sao cả, chỉ vì số bọn này xui và đen đủi thôi_Nốc cặn cốc sôcôla trên tay, “Ngân khổ đại nhân” lạnh lùng đáp trả, tính sát khí và xúc ố thường ngày dường như ko còn lảng vảng đâu đó trong câu nói băng quơ ấy nữa.

-Đúng đó chị, số là bọn này đang dạo phố, chợt Tuấn Vĩnh và Lâm Chấn thấy 1 cô nàng lai tây cực dễ thương nên đến tán. Ai ngờ cô nàng là hoa đã có chủ, thế là bị bọn đàn em của tên đó đánh tơi bời khói lửa_Gia Minh chưa kịp để Tử Di đánh đã khai, miệng mồm có phần “động chạm” đến 2 nhân vật chính nêu trên.

-Thì cậu và Kì Thiên cũng đâu tốt đẹp gì, thấy tôi và Lâm Chấn bị bầm dập xơ xác vẫn ngu ngơ ko chịu chạy mà chạy vào gửi thân cho chúng oánh còn gì_Ko để thua thiệt, Tuấn Kiệt biết mình bị tiểu nhân đá đều liền mạnh miệng phản công_Đúng là ko có chất xám mà.

-Sao lòi tôi vào?_Kì Thiên tỏ rõ sự bất mãn khi bản thân đã cố rửa tay gác kiếm nhưng vẫn phải trở thành người bị giang hồ ném đá chọi võ.

-Thế còn anh Giai Tuyền và Tuấn Vĩnh, hai người trong cùng thê thảm lắm_Nhìn những vết bầm tím đậm màu hơn những người khác trên khuôn mặt liễu rủ của “Công thần mĩ nữ” và khuôn mặt nhìn qua đã có dự cảm chẳng lành tuy đẹp trai của “Ngân khổ đại nhân”, Tử Di neho mắt ái ngại.

-Hai tên đó vốn chơi bản, thấy bạn bè lâm trần liền bỏ chạy, nhưng ko may cho tụi nó, tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, vênh mặt ngó trời ngó đất nên mới bỏ nhào vào phần đường đang thi công_Lâm Chấn khoải chí kể lại, vô ý kí giấy báo tử ình luôn.

Lặng người 1 chút nhìn 5 tên trước mặt trầm phong lia lịa, Tử Di cảm thấy lòng trào dâng một nỗi buồn hoà lẫn sự ray rứt, áy náy.

Cô đã làm gì để họ rơi vào tình trạng đó, cô đã làm gì để những người vốn chỉ là quen biết phải gặp nguy hiểm. Cô ko làm gì cả nhưng

nguyên nhân lại do cô mà ra. Do cô nhu nhược, yếu đuối, ngu ngốc. Tất cả, do cô vô dụng.

-Em xin lỗi!_Cúi đầu thật thấp để cố che đi những giọt nước mắt nóng hổi vội vã trào ra từ khoé mắt đã cay xè, Tử Di tự trách mình, cô ghen ngào trong tiếng nấc ngất quãng_Em biết các anh vì em nên mới đến bệnh viện gặp 10 tên đó và bị thương, em cũng biết những vết xước trên mặt mọi người là do ai gây ra. Nhưng, em đã chẳng làm gì cả...

-Này, đã nói bọn này..._Tuấn Kiệt định bụng giải thích.-Xin mọi người đừng vì em mà vác họa vào thân nữa! Em ko muốn vì em mà ai đó bị thương_Tử Di tiếp tục phân trần nỗi lòng, cô ko hay biết đám người kia đang trở mặt nhìn nhau rất mực khó hiểu.

-Ngốc! Bọn anh đúng là có đến bệnh viện nhưng ko phải bị thương ở đó_Mỉm cười bó gối trưởng thành độ hoang tưởng cao siêu của Tử Di, Kì Thiên đưa tay nâng mặt nham nhở nước mắt lẫn nước mũi của cô nàng mít ướt lên, chính ánh mắt ngẩn lệ ấy về phía mình để củng cố thêm lòng tin_Bọn anh thực sự gặp cơn đồ nên mới tàn tạ thế này.

41. Chương 47-48

-Ko tin em đến đồn cảnh sát mà hỏi, bọn này vừa chui từ đó ra đấy!_Nháy mắt trao ý với Tử Di, Giai Tuyền kể lể, rồi bỗng anh lườm cô 1 cái, tỏ ý ko vui_Anh đã thăm lăm rồi em còn đem nguyên hũ muối nện cho anh, ăn ở ác vậy.

-À! Cái đó...Gãi đầu cười trừ, Tử Di nhớ lại hành động lỗ mãng ban nãy của mình, cắn môi ăn năn, đúng hơn là tiếc rẻ. Quả thật, người cô định tạt hũ muối ấy phải là Tịnh Nhu mới đúng, nhưng xui xẻo sao lại đổ lên hết cả người anh Giai Tuyền, giờ cô có giải thích cũng chỉ thêm mang tiếng “lý do cao hơn mục đích” thôi_Em xin lỗi! Mà chắc các anh đến đây để tá túc phải ko, vậy em đi chuẩn bị bữa tối!Rời khỏi bàn tiếp khách, Tử Di nhanh chóng nói hết câu rồi chuồn nhanh ra nhà bếp. Cô xắn tay áo lên thật cao, cẩn thận đeo tạp dề lên người, dặn lòng phải nấu ăn thật ngon để đám người kia phải thút thút thu lại những lời chê bai lúc này...

Một nắm đấm đầy mãnh lực xé gió nhằm thẳng gò má rướm máu của ai đó, đấm mạnh...Tử Di khựng lại, bàn tay cầm dao của cô bỗng trở nên tê dại, đau như bị rút hết gân...

Một cây gậy to bằng bắp tay nam giới bình thường do dự 1 hồi trong ko trung rồi đã thương mạng vào tấm lưng rộng của 1 ai đó...Tử Di đưa bàn tay lành lặn còn lại xoa tấm lưng nhức mỏi, thầm than trời phải chẳng mình đã già.

Những thớ chân dài lướt nhẹ trên cái, cổ làm quy đi đôi chân rã rời của kẻ đơn độc...Tử Di thở hắt mạnh rồi quy luy xuống sàn nhà lạnh. Cô hoàn toàn ko hiểu sao mình vẫn còn khoẻ mạnh tự đứng thân thể lại rã rời, chút sức lực để cô đứng dậy dường như đã vơi đi hết. Cô chỉ biết dựa người vào tường, cố cắn răng chịu đựng nỗi đau đớn ập đến bất ngờ.

Tâm khảng rối loạn, nhịp tim cũng vô duyên đập vội, liên tục. Cứ như thế, đang có chuyện gì đó khủng khiếp đang xảy ra với những người quan trọng nhất của cô. Là bố, là mẹ hay là một ai khác?

Con người cô độc ấy, nằm úp mặt giữa bãi đất phủ đầy cát trắng và đầy gió. Có mùi biển nồng nặc thổi đến từ 1 phương trời nào đó, đánh thức toàn bộ giác quan hầu như đã tê liệt. Anh ta khẽ ngẩng khuôn

mặt dính đầy cát trên những đường máu chảy dài xuống tận chiếc cằm nhọn của mình, neho mắt nhìn đám người cũng thê thảm ko kém mình đang đỡ nhau đứng dậy trước mặt, khoé môi nhích lên khinh bỉ.

Cây đông hiệp yếu, thật ve vang!

Và, từ trên 1 chiếc ô tô đen bóng đang dần dừng bánh lại trước mặt, một chàng trai với khuôn mặt thư sinh phảng phất chút tàn độc sải chân bước đến, bệ vệ và kiêu hãnh.

-Lăng thiếu gia! _Đám người kia dù thương tích đầy mình nhưng vẫn cố tạo tư thế cúi đầu thật chuẩn, hô lên danh phận của chàng trai ấy 1 cách rõ ràng.

Phớt lờ sự vị nể của những kẻ ko đáng được quan tâm kia, chàng trai họ Lăng bước đến gần người đang nằm lê lết trên cát, một chân dẫm vào bàn tay tanh máu của người đó, đôi môi mỏng nhếch lên nửa cười nửa ko:

-Em trai, à ko, thằng con hoang mới đúng, cảm giác của mày giờ thế nào hả? Vui chứ?

-Đúng vậy! Tôi đang rất vui vì được thấy rõ con thú trong người anh _Lấy bàn tay còn lại bóp chặt cổ chân tàn nhẫn kia, chàng trai được gọi là “thằng con hoang” lồm cồm bò dậy, loạng choạng đứng thẳng người như ko muốn mình thua kém người kia dù là về hình thức.

-Ra đây là bộ dạng của kẻ dám tuyên bố gạt Liệt gia ra khỏi kế hoạch phát triển chi nhánh tập đoàn Lăng Tử sang châu Âu và cả gan từ chối hôn ước với Liệt Minh Thy đây sao? Đáng buồn thật đấy! Nếu ông già mà nhìn thấy cảnh này chắc sẽ thất vọng về đứa con hoang của mình cho xem _Vỗ vỗ những ngón tay vào ngực đối phương, chàng trai họ Lăng lắc đầu giễu cợt.

-Đúng, nhưng sẽ ko thất vọng bằng việc biết tin đứa con trai cả của mình mắc bệnh máu trắng giai đoạn cuối song vẫn một mực ko chịu nhận tử của tôi vì sợ nhiễm mùi con hoang _Ghé sát người vào đối phương, “đứa con hoang” trả treo, nhấn mạnh từng chữ 1.

-Thằng khốn! _Đấm một đấm mạnh vào người kẻ dám khơi dậy nỗi lòng của mình, chàng trai họ Lăng thở hắt.

Ánh nắng chói chang khiến anh ta nhanh chóng rơi vào cơn say rồi cũng ngã xuống bãi cát mình bên cạnh kẻ đã lịm đi, hứa hẹn trong tình trạng co giật _Nhất định, trước khi chết, ta phải trừ khử mày ra khỏi Lăng gia, như mẹ tao đã từng làm với ***** lúc trước, cứ chờ đi, đứa con hoang bẩn thỉu

Từ từ mở đôi mi nặng trĩu, Tử Thần chớp chớp đôi mắt như muốn làm rõ hình ảnh mờ nhoà đang hiện ra trong mắt mình. Cậu nhím chăm chăm vào bức trần trắng loang lổ 1 vài ố tơ nhện nhạt màu quanh 1 góc trần rồi đảo mắt nhìn cô y tá xinh đẹp với bộ đồng phục ngắn cũn bước vào, khoé môi cười tươi tắn.

Thoáng thấy bệnh nhân nằm trên giường đã tỉnh sau cơn mê dài chừng mười mấy tiếng, nữ y tá tiến lại gần giường bệnh, nhẹ đặt những ngón tay có đầu móng đỏ chót lả lơi chạm vào vùng ngực quần băng trắng có chút đỏ nhạt của máu rỉ ra, thì thào lời đường mật:

-Còn đau ko cưng, cần xoa bóp ko?

-Thôi..._Tử Thần mở miệng toan từ chối thì lập tức bị ngón áp trỏ của nữ y tá chặn miệng.

-Sẽ chóng khỏi thôi, vết thương và cả vết rạn ở đây! _Đặt đầu gối của chiếc chân dài kề cận thành giường lên chiếc đệm mỏng trắng, nữ y tá chồm người, đưa đôi môi đỏ hấp dẫn mấp máy, phả mùi hương quyến rũ dề mê về người đang sưng sờ chăm chăm vào mình, bàn tay vừa áp lên miệng bệnh nhân khe lườn lách đến lòng ngực bên trái, dí sát vào lớp áo sơ mi mỏng.

Đáp trả sự mời gọi tha thiết của nữ y tá rất biết chiều lòng nạn nhân bằng một nụ cười ảm áp pha chút thống khổ, Tử Thần đẩy nhẹ cô nàng ra:

-Đây là cách chị bốn cọt đấm ruồi nhặng chạy theo mình đấy hả? Với họ, có lẽ chị thành công nhưng với em thì ko.

-Hừ, chán! _Trở lại tư thế bình thường, nữ y ta ngồi lên ghế dành cho người nhà, phụng má chán nản _Sao em và Tử Ân giống nhau thế ko biết, trên đời này, kẻ dám lạnh nhạt với chị chắc chỉ có hai đứa thôi.

-Vậy à? _Cười buồn ủy mị hiếm thấy, Tử Thần cup mắt nhìn một nơi vô định nào đó trên tấm chăn trắng đã ngả màu, lơ đãng thả hồn về nơi nào đó.

Nhận thấy rõ tâm trạng người đối diện, nữ y ta hối hận vì sự thẳng thắn của mình. Cô thở dài nhẹ, dù hối hận nhưng cô ko thể cứ trước mặt đứa này lại coi đứa kia là ko khí được, chúng đều là những đứa em trai ương ngạnh của cô:

-Hai đứa ko thể xử tốt với nhau được ư? Sao cứ phải ganh ghét nhau thế chứ? Dẫu gì, Tử Ân cũng đâu còn sống được bao lâu nữa đâu, em ko thể nhịn nó à?

-Anh ta ko sao chứ? _Phớt lờ lời khuyên nhủ của chị mình, Tử Thần rọi mắt nhìn mặt lá xanh biếc óng ánh của cây cỏ thụ ngoài cửa sổ, lạnh lùng như chính cậu vẫn thế

-“Nhờ” vụ hôm qua của 2 đứa, Tử Ân khó sống nổi đến giáng sinh nếu ko được ghép tủy kịp thời. Song hiện giờ, trở trêu sao chỉ có em hợp tủy với nó _Nắm chặt lấy bàn tay hờ hững của em mình, nữ y tá nhẹ rơi nước mắt _Giá như nó chịu chấp nhận tủy của em thì nó đã ko phải sống mà đếm từng ngày, từng giờ, từng phút như vậy.

-Anh ta ko như chị, chấp nhận người như em làm em mình đâu. Đối với anh ta, em chỉ là đứa con hoang bị bỏ rơi của kẻ đã phá hoại cuộc sống hạnh phúc, hoàn mĩ của anh ta. Làm sao anh ta có thể để dòng máu mà anh ta cho là dơ bẩn chảy trong từng mạch máu của mình chứ.

-Ừ, nó luôn là kẻ bướng bỉnh, em cũng vậy. Nhưng nói thế nào, chúng ta cũng là 1 gia đình _Ép chặt bàn tay trong nắm tay mình, khó khăn lắm nữ y tá mới cười được 1 nụ cười hiền, ánh nhìn tha thiết cầu xin _Hứa với chị, nếu trên thế giới này ko có ai mang loại tủy hợp với nó, nhất định, em phải cứu nó, được chứ?

-Chị yên tâm đi, với thể lực Lăng Gia hiện nay, lòng sức khắp thế giới loại tủy giống anh ta là chuyện dễ dàng thôi... _Vẫn đưa mắt ra ngoài kia, Tử Thần như ko muốn để lòng mình yếu mềm bởi khuôn mặt nhạt nhòa nước mắt ấy nhưng ko phải lòng cậu ngượng lạnh như đá.

-Tử Thần...

-Nhưng nếu cần thiết, em sẽ mở lòng trắc ẩn một chút _Quay mặt lại nhìn cô chị cùng cha khác mẹ_cũng là người để sự tồn tại của cậu trong lòng, Tử Thần cười tinh nghịch. Tim, đã vơi đi chút buồn _Ko phải vì nể chị mà là vì em ko muốn tận mắt chứng kiến người thân mình ra đi mà ko thể làm gì để cứu vãn.

Ngớ người 1 lúc, nữ y tá đứng dậy, xúc động ôm chầm lấy người em trai của mình, đôi mi khép hờ trĩu buồn và ray rứt:

-Tử Thần, chị muốn thay mặt mẹ xin lỗi em về vụ tai nạn mấy năm trước và cũng xin thay mặt Tử Ân cảm ơn em. Nên nhớ rằng, sau này, nếu em gặp bất cứ trở ngại nào, hãy đến tìm chị, chị sẽ hết sức giúp đỡ em.

-Biết rồi! _Gỡ nhẹ cô nàng mít ướt ra khỏi người, Tử Thần suýt nôn vì nhìn thấy bộ dạng lấm lem nước mắt nước mũi, son phấn nhoe loang lổ ngàn năm có 1 trên gương mặt khả ái ấy, cũng may cậu là người dễ kiềm chế cảm xúc, nếu ko đã phá lên cười rồi.

-A! Đúng rồi! _Quệt qua loa vài quệt lên mặt mình cho đỡ tèm nhem, bỗng, ái nữ họ Lăng nhớ ra điều gì đó. Cô nhanh chóng chạy đến bộ bàn ghế gian ngoài của phòng bệnh, túm lấy chiếc ipad rồi di vào người thẳng em _Hôm qua vào phòng em phá 1 chút liền thấy cái này, chị liền mở ra xem xem có gì hay ho ko...

-Chị...chị đã mở nó ra? _Tử Thần tròn mắt, giọng có phần ấp úng.

-Ừ! _Gãi đầu 1 hồi, ái nữ họ Lăng tiếp lời _Vừa mới mở ra đã thấy máy em kết nối với mấy chục cái camera. Ko hiểu nổi em đang canh trộm cho nhà mình hay là đang theo dõi trộm cô nhóc lần trước ta?

-Chị! _Đỏ mặt lúng túng, Tử Thần nắm chặt lấy chiếc ipad của mình, mạnh bạo đuổi cô chị ra ngoài _Em muốn nghỉ ngơi, chị ra đi!

-Được rồi! Chị sẽ tạo ko gian riêng cho em, đừng lo! _Túm túm cười ỉn ỷ, tiểu thư họ Lăng nháy mắt, ko quên gửi cho đứa em mình 1 nụ hôn gió.Chờ cho cô chị khuất bóng và tiếng tra khóa cửa kêu cạch nhẹ, Tử

Thần mới khởi động nguồn ipad, kết nối với camera đang ở gần nhất với Tử Di, chăm chú nhìn vào dáng người nhỏ nhắn trong chiếc áo sơ mi trắng dài và chiếc quần bò mài rách đang dần hiện ra.

Bước chân cô đang hướng đến 1 nơi nào đó...

-Đến nơi tôi cần đến rồi! Phiên mấy người dừng lẻo đẻo theo tôi nữa_Bước vài bước lên tầng cấp cao và dài, Tử Di quay phắt người nhìn mấy tên vệ sĩ và ông quản gia lăm chuyện đang đi theo mình, khuôn mặt cực kì chán nản và mệt mỏi

-Nhưng nhiệm vụ của chúng tôi là bảo vệ tiểu thư, nên chúng tôi ko thể để cô vào đó một mình được_Ông quản gia chắc nịt, biện bạch cho hành động quá lỗ của mình.

-Tôi biết mấy người sợ đám nhà báo sẽ phát hiện ra tôi chứ gì? Yên tâm đi, tôi đã cải trang rồi, ko thấy hả?_Chỉ tay vào chiếc khăn trắng quàng quanh đầu và chiếc kính râm to sụ chằm chệ giữa mặt, Tử Di thiếu điều tá hỏa trước sự lì lợm của đám người chẳng phải quen biết gì

-Ko chỉ là việc đó, nhiệm vụ của chúng tôi nhiều hơn thế, mong tiểu thư hiểu cho.

-Chắc tại vụ tôi ngất xỉu hôm qua chứ gì, ông yên tâm, Tử Di tôi trước giờ chưa bị ngất như thế bao giờ cả, sức khỏe của tôi vẫn tốt và tôi vẫn ko cần sự đeo bám của mấy người

-Ko được...chúng tôi..._Đương lúc ông quản gia định nói tiếp điều gì đó thì điện thoại di động với nhạc chuông cảnh báo cực teen réo lên, khiến ông ta giật thót, tay luống cuống lục túi áo ko ngớt.

-Tôi nói rồi đấy, ai mà dám đi theo tôi, tôi sẽ đập đầu vào tường chết ấy người coi_Buông lời cảnh cáo cùng ánh nhìn tà khí ném ấy người đang dõng tay lên nghe giọng nói phát ra từ bên trong chiếc điện thoại đen một cục của ông quản gia, Tử Di nhanh chóng phi ngay vào bên trong bệnh viện-nơi cô khó khăn lắm mới cạy được miệng của mấy anh trong club.

Chọn ngay căn phòng đầu tiên nằm ngay ở lối rẽ, Tử Di tự tiện đẩy cửa bước vào, từng bước chân cẩn trọng lọt thỏm vào bên trong.

-Cô là ai?_Ngay khi Tử Di đang rọi mắt quan sát tổng thể một lượt của căn phòng bệnh, giọng nói có chút gì đó khơi gợi lại kí ức xưa bỗng vang lên thật rõ và sinh động, kéo đôi mắt cô đến người đang ngồi cạnh chiếc giường sắc mùi thuốc

-Bà là..._Thoáng sững người, Tử Di nhìn chằm chằm vào khuôn mặt lọt vào tầm mắt mình, đầu ko khỏi réo rất lên rằng cô đã từng nhìn thấy ở đâu đó

-Tôi là mẹ của người này, còn cô_Người đàn bà hát hăm, trên người lỏm thỏm một vài vết xước ti tiện-dấu tích của một sự giằng co nào đó

Những kí ức được ghép lại, tuy mờ nhạt đối với bản thân cô bây giờ, nhưng lại in sâu trong tâm khảm đối với một Tử Di ngày xưa, người đàn bà đó, cô đã biết bà ta là ai rồi.

-Chẳng nhẽ bà ko nhận ra tôi sao?_Cởi bỏ chiếc khăn choàng cùng chiếc kính râm xuống, Tử Di chiếu tướng lên từng biểu hiện lộ liễu đang dần hiện ra trên gương mặt những mớ là mớ ấy: kinh ngạc có, cứng đờ có và hoảng sợ cũng có.

-Là...là...cô?_Mở căng đôi mắt nhìn người con gái lạnh lặn ko vết tích đứng trước mặt mình, người đàn bà toàn thân run lẩy bẩy, cơ môi giật giật liên hồi ko ngớt cùng nhịp tim đập loạn xạ. Sau mấy năm rờn rã, đứa nhóc bà khinh ghét, xem thường vì sự chịu chơi và thói nhu nhược bản hàn của một kẻ thường dân chính hăng đã xuất hiện trước mặt bà. Ko, phải là cô ta dám đối diện với bà, dám đưa đôi mắt trong veo từng nhạt nhào nước mắt ấy nhìn bà. Điều kì lạ, sao đôi mắt ấy trong và tinh khiến đến thế...

-Ko ngờ phải ko?_Tử Di cong môi cười khinh bỉ, ánh nhìn vẫn ko dứt khỏi người đàn bà phía đối diện. Lòng cô, sự căm ghét lẫn oán hận như ngày nào, lúc toàn thân cô đã rơi vào tuyệt vọng lại trỗi dậy_Bao năm rồi nhĩ, cái ngày bà thần nhiên đâm xe vào người tôi ấy?

-Ko...ko phải cô đã chết rồi sao?_Trợn mắt bắn loạn, người đàn bà giả bộ như thế sự xuất hiện của cô ko thể làm bà ta nao núng, vẫn đem cái giọng giang hồ ra đối chấp với cô, hẳn trong đó là sự võ lẽ về một sự thật giả dối trước giờ bà ta chắt chứa trong thâm tâm

-Ai nói với cô rằng tôi đã chết thế?_Tỏ vẻ ngạc nhiên, Tử Di vươn vai bá cổ cho đỡ mỏi, luôn tiện chứng minh cho con người độc ác ấy thấy cô vẫn còn sống khỏe mạnh, trong khi bà ta phải vật lộn trong nhà tù_Trương Tịnh Nhu bảo bà như thế à? Rằng tôi đã chết, bà đã lập công và rồi để bà can tâm tình nguyện ngồi tù suốt mấy năm còn cô ta thì được nhớn nhò ngoài vòng pháp luật với cái danh “người ngoài”?

-Sao lại như thế được chứ? Rõ ràng cô đã tắc thở, chính tôi đã kiểm tra hơi thở của cô kia mà_Hét lên thật to như ko thể kiềm chế cảm xúc rồi mù trong mình được nữa, người đàn bà đứng phắt dậy, đưa tay túm chặt vào vai Tử Di, lay mạnh, 2 con người nhật dần vì nước mắt_Sao cô có thể sống sót được chứ, giả dối!

-Muốn nghĩ gì thì nghĩ, hôm nay tôi đến đây ko phải để tranh luận với bà về chuyện mấy năm trước, tôi đến đây để gặp đứa con ba mươi mấy tuổi của một người đàn bà xem chừng mới qua ngải năm mươi_Gỡ đôi tay đang vò nát áo mình, Tử Di lách sang bên rồi tiến đến cạnh người bệnh, đưa đôi mắt hồ nghi nhìn sắc mặt chẳng khác gì người thường của kẻ vẫn hôn mê bất tỉnh

-Người nghĩ...chỉ cần nằm đó bất động là bọn cảnh sát cũng như thanh tra P&P sẽ dễ dàng để cho người diễn kịch lâu đến thế sao? Nói đi, có phải kẻ đứng sau giật dây mọi việc ko phải là Trương Tịnh Nhu mà là Lâm Khải Phong, phải ko?

-..._Tên bệnh nhân vẫn nằm im bất động, chỉ có tiếng phì phò là gấp gấp hơn trước

-Có phải Lâm Khải Phong đang lợi dụng Trương Tịnh Nhu và kế hoạch của các người ko phải là cho tôi bị đình chỉ học mà là một mục đích khác, đúng chứ?_Chuyển sang một câu hỏi khác ko do dự, Tử Di tai mở căng lắng nghe tiếng thở đang thay đổi của bệnh nhân, miệng nở một nụ cười đều giả.

-...

Tuy Tử Di ko phải là nhà tâm lí học hay đại loại có xem qua một vài sách liên quan đến suy nghĩ của con người, nhưng cũng ko hẳn là cô ko biết gì về chúng. Theo một bản năng nào đó, từ lúc tung tăng đến trường tới bây giờ, Tử Di rất giỏi việc đoán ý nghĩ của người khác qua sự thay đổi về cơ chế hoạt động cũng như biểu hiện của một số cử chỉ thông thường của họ, nên giờ đây, thông tin ngầm mà tên bệnh nhân vẫn nằm ì kia chuyển tới, ít nhiều cô có thể hiểu một phần.

Nếu như vậy thì chắc chắn, dù muốn hay ko cô cũng phải gặp Lâm Khải Phong một lần. Song trước tiên, cô cần đến một nơi trước đã.

Đưa tay mở cửa, Tử Di bước chân ra ngoài, để lại ko gian tĩnh dưỡng tốt nhất cho anh bạn “bị mình động thủ”. Trước khi đi, cô còn ko quên nhắn gửi một lời với bà mẹ vẫn đang quỵ lụy vì sốc ngồi thủ phục dưới mặt đá

-Cứ yên tâm, tôi sẽ ko trách cứ chuyện mấy năm về trước vì đơn giản bây giờ, tôi ko muốn dính dáng gì vào nhà họ Lâm các người nữa.

Cơ chân chạy xộc với vận tốc con bò ăn cỏ cũng phải chào thua, xe đạp cũng cúi đầu tâm phục khẩu phục, Tử Di rời khỏi bệnh viện, theo lối ngược với hướng lúc này mình vừa đến, nhưng ko phải cô làm thế để tránh sự đeo bám của mấy tên cận vệ đang ngồi xuống đứng dậy chờ ở ngoài mà cô chỉ muốn đi đường tắt đến nơi cần đến cho nhanh hơn. Ý chí, lòng quyết tâm, và sự tự tin cùng bộ não cực thông minh mà để nguội đi theo thời gian thì thật đáng tiếc.Vượt qua bao ngõ ngách lối hẹp, chui rúc qua bao bụi rậm lắm sinh vật nhỏ mà vỏ đầy mình hay những con đường đầy rẫy ổ gà ko thận trọng dễ “răng ới chờ hàm với”, Tử Di mồ hôi rã rời, hít 1 hơi thật sâu thu gọn “diện tích lạnh thổ” của mình, len mãi mới lọt qua khe hở nhử mũi ở cổng trường, ko do dự đạp cửa phòng bảo vệ phi thẳng vào, bộ dạng y chang con cháu giang hồ chính hiệu.Ngay khi vừa đặt đế giày lên mặt đá đầu tiên của phòng bảo vệ, có lẽ Tử Di sẽ đánh rơi bộ hàm của mình rơi lèng kèng nghe thật giòn xuống đất nếu chúng “made in china”, nhưng ko, trở mắt đến lời con người cùng tứ chi bất động đã đủ cấp độ để diễn tả cho sự kinh ngạc đến long não lỗ mạch máu trong người cô rồi.Ồi ko, cô vừa cướp mất sự trinh trắng của 4 ông bảo vệ kính mến, ko có mưu thì cũng có công “hộ tống” Tử Di vào phòng giám hiệu! Ko phải các ông gần đất xa trời này làm

điều gì quá đáng bêu mặt thiên hạ hay chỉ đơn giản là cùng thay áo quần rồi đếm xem bụng ai có 6 múi. Khi ko rảnh rồi họ lại đem bài ra đánh nuốt thời gian, cá tiền sớ lỗ mà động chạm chân tay lại gây mất hoà khí nên họ đành chơi theo kiểu ai thua lột 1 thứ trên người, đại loại là thế. Do đó, lúc Tử Di chạm mặt họ thì lại gây nên 1 đồng rắc rối mới, nhưng kể ra, Tử Di có tài bói giờ chuẩn, tiếc thay 4 ông già đầu đã lắm

tầm bạc ko phải là 4 chàng trai tuấn mĩ phơi trần, ko là đã mất cô rồi. Tử Di càng tiếc hùi hụi, than trời thấu đất bao nhiêu thì mấy ông bảo vệ “dễ thương” ấy càng hoảng loạn bấy nhiêu. Như 1 tổ kiến bị người ta quây diên đảo, 4 ông bảo vệ tìm đập thành thạch như trống dã chiến, tay đồng loạt vơ vùi chiếc chăn dày phủ lên người, co ro ở góc tường ko kém dân tị nạn về đêm, song, 8 con mắt vẫn hướng về phía kẻ quấy nhiễu, hằm hè tức giận.

-Con nhỏ này, sao lại dám xông vào tự tiện như thế hả?__Trần trường mà vẫn thị uy được, 1 ông bảo vệ nom già tuổi nhất hắng giọng

.-Cháu xin lỗi! Thật...thật ra cháu ko cố ý xông vào thế đâu. Chẳng là cháu gấp quá nên...__Bối rối bao biện cho hành động ko đẹp của mình, Tử Di muốn khóc mà khóc ko được. Bởi chuyện ko mấy hay ho này mà lộ ra thì mấy ko chỉ ông bảo “nổi tiếng” mà cô cũng được thơm lây.

-Nên gì mà nên hả? Quá lỗ mãng, học lớp nào, ban nào, khai mau!__Ông khác tiếp tục thêm cả tấn dầu vào lửa, tay khư khư nắm chặt chiếc chăn để nó ko tuột khỏi người mình. Trời 33 độ, nóng lắm đây

.-Cháu muốn hỏi 1 chuyện, hỏi xong cháu sẽ đi ngay!

-Hỏi gì mà hỏi! Ko ra ngoài tôi bắt làm kiểm điểm bây giờ__4 ông già vẫn ngoan cố trong khi bộ dạng mình lại chẳng đâu ra đâu. Ôm đầu diên tiếc trước sự xua đuổi, hắt hủi của 4 người, Tử Di cuối cùng đành phải dùng hạ sách bỉ ổi. Cô móc trong túi ra con đế con với chùm dây đeo lưng lẳng, bật chế độ camera, chia về 4 người đối diện đồng thời tự trấn an bản thân “do họ ép mình”:

-Nếu giờ 4 người ko trả lời giúp cháu, ngày mai, video này sẽ được tung lên youtube và 4 người sẽ được cả thế giới biết đến, sao ạ? Uống rượu mời hay uống rượu phạt đây?__Nghênh đầu làm điệu bộ găngxtơ mặt dày, Tử Di tự ình dàn dựng 1 núi lí do cao cả để bản thân cảm thấy mình vẫn còn trong sáng chán khi làm việc này, diễn xuất phải nói xuất thần.

-Này! Đừng manh động nha, muốn bọn ta cho đình chỉ học luôn hả?__Bốn lão già vẫn cố vắt cổ chày ra nước.

-Nói cho cháu biết ai là người đã gọi 4 người đến?__Tử Di bấm nút quay thật.

-Con ranh này hỗn!__1 trong tứ đại trần trụ vùng vằng toan nhảy ra khỏi chăn động tay với Tử Di, cũng may chưa kịp làm thì đã nhớ ra hoàn cảnh của mình.

-Ko có ai đến kêu bọn ta, chỉ có số lạ gọi tới thôi__Ông này có vẻ từ tốn nhất, “ngoan ngoãn” trình báo sự việc.

-Số lạ? Cho cháu biết số đi ạ__Tử Di dù ở thế chủ động vẫn giữ phép lịch sự tối thiểu, hồng đảm bớt chút ác cảm dâng lên ngùn ngụt trong 4 người kia.

-0918832537! Mấy ngày hôm nay ai cũng hỏi nên ta nhớ rất rõ, ko sai đâu__Cái ông “ngoan ngoãn” vẫn được việc nhất.

-0918832537?__Nhắc lại dòng số vừa lướt qua đầu mình, Tử Di hơi chết sững, mặt nhăn lên lăm lăm như người mắc bệnh tự kỉ__Đây là số Kì Như mà.

-Hôm nay cô bé đó đã được mời đến phòng giám hiệu, chắc giờ này đã xong việc lấy khẩu cung rồi!__Ông khác chú thích, vẫn còn bất mãn lắm.

-Thế ạ! Cháu đi đây!__Vừa nghe xong câu hội thoại cuối cùng, Tử Di tức tốc bay ra khỏi phòng bảo vệ, chẳng thềm đóng cửa lại mà chạy ngay đến phòng giám thị. Cô đã đúng, người bị mời đến ko phải là 1 ai đó nằm dưới trướng Tịnh Như mà là Kì Như, người cô bỗng băng đi mấy ngày nay vì mãi mê với chuyện của riêng mình. Hèn gì, ngày hôm qua Kì Như ko đi cùng 5 người ở club, có lẽ, cô ấy vì biết số điện thoại báo tin là của mình nên cảm thấy có lỗi, ái ngại gặp cô chẳng?Cả chạy cả suy nghĩ trên hành lang nóng bừng lên vì nắng trưa ngọt ngào, Tử Di đột ngột dừng chân lại ngay khi chạm mặt người con gái u sầu vừa lướt qua, vô thức quay đầu ngoái nhìn đáng đi như muốn bổ nhào về phía trước cùng mái tóc loã xỏa ko còn cột vảnh lên cao.

-Kì Như!__Gọi lớn tên cô bạn, Tử Di nở nụ cười tươi rói thường lệ chờ cô nàng kia quay đầu lại.-...__Nhưng ko, đáp lại tiếng kêu vui mừng ấy bằng sự im lặng nặng nề, Kì Như ko hề ngoái nhìn, bước từng bước nhanh

dần rồi chạy.

-Này!_Thấy bạn chạy Tử Di theo nề thói cũng chạy, nhưng ko hề có sự vui mừng trên khuôn mặt hơi gầy của mình nữa, thay vào đó là sự lo lắng. Kì Như chưa bao giờ như thế trừ phi lòng cô nàng ngột đi vì tức giận, tự trách và oán ghét bản thân.

-Sao thấy người ta ko chào mà chạy hả?_Vượt lên hồng bạn rồi đưa tay dang dài ra hai bên, Tử Di trách yêu, mặt phụng phịu tỏ vẻ đáng yêu, song đó chỉ là cái mặt nạ rất kịch che giấu nỗi niềm thâm sâu.

-Chúng ta nói chuyện đã, có lẽ có hiểu lầm gì đó nên cậu mới lạnh nhạt thế!

42. Chương 49-50

-Tôi bảo cậu thả tay tôi ra mà, cậu ko nghe sao? Bắn lắm, đáng khinh lắm!_Kì Như ra sức hét lớn, khoé mặt chực lệ và cái mũi đẹt đỏ.

-Bắn ư? Đáng khinh ư?_Sững người, Tử Di buông lỏng những ngón tay đang run lên, ánh mắt khó hiểu soi lên chút bối rối trên mặt bạn_Cậu nói tớ à?

-Ko...ko..._Ngập ngừng chối 1 hồi, ko biết Kì Như nghĩ gì lại thừa nhận, nhanh chóng rút tay về_Mà ko...cậu đúng là như thế mà. Do đó đừng chạm vào người tôi.

-Mình ko hiểu? Cậu có thể nghĩ mình như thế ư?_Tử Di vẫn tiếp tục níu kéo. Kì Như, trước giờ cô là người hiểu rõ cô ấy nhất, ko lí nào người luôn ở bên cạnh cô lại nói cô này nọ như thế_Chắc có chuyện gì đó rồi, cậu nói mình nghe, chúng ta cùng giải quyết, được chứ?

-Giải quyết? Ko nên, tôi ko muốn gặp cậu nữa, chúng ta..._Hít 1 hơi thật sâu như

muốn lấy hết dũng khí cho lời tuyên bố mình sắp nói, Kì Như nhìn giọt nước mắt vội vã và duy nhất chảy dài trên má bạn, lòng quặn đi...đừng làm bạn nữa, từ nay đường ai nấy đi, đừng liên lạc gì hết, và cậu hãy coi như từ trước đến giờ ko có người bạn như tôi đi...

Quệt tay lên mắt, Kì Như quay người bỏ đi, cô ko thể chạy được nữa. Bởi lẽ sức lực cô bây giờ đã dành để ép những giọt nước ứ đọng trên mắt chảy ra.Kết thúc của 1 tình bạn luôn bi ai như thế...và cả hai người cô đều đã cảm nhận được cái đắng đến tê tái trong lòng.Từng giọt rơi xuống lễ tẻ như lại rướm ướt cả 1 vùng đất nhỏ nhoi nó rơi xuống. Nhìn theo bước đi loạng choạng của cô bạn, Tử Di như chẳng còn sức mà đứng nữa. Cô ngồi phục xuống đất, ánh mắt nhạt nhòa nước đảo quanh, tức tưởi trong tiếng nấc dồn dập. 5 năm chữ đầu phải ít ỏi, cô đã bên Kì Như, cùng ăn cùng ngủ cùng nói chuyện những 5 năm, giờ nói coi Kì Như như ko tồn tại, liệu cô có khả năng? Lúc Tịnh Nhu tuyệt tình, cô cũng đã khóc như mưa nhưng trái tim lại ko nhói đau như lúc này, ko điên loạn như lúc này. Cô tự hỏi, cô đã làm sai điều gì để bị ông trời trừng phạt như thế..

Sẽ...còn ai chia sẻ những niềm vui nỗi buồn.

Sẽ...còn ai chăm sóc, quan tâm, an ủi những lúc ốm đau như tai nạn 1 năm trước...

Và sẽ...ko còn 1 quân sư đắc lực mỗi khi gặp rắc rối...

Có quá nhiều để nhớ, quá nhiều để có thể quên và Tử Di cũng chưa sẵn sàng để đón nhận mất mát đó.

-Ra là có 1 công chúa đang ngồi khóc ở đây!_Thình lình đứng trước mắt Tử Di, Kì Thiên ngồi xổm xuống ở phía đối diện, có chút ngỡ người đi trước bộ dạng chưa từng thấy của người này giờ mòn mỏi tìm kiếm_Em sao thế?

Đưa tay, chưa kịp đặt lên gò má hồng phía trước, Kì Thiên bất ngờ đóng băng người trước cái ôm của Tử Di:

-Anh, cứu em đi, em chết mất!_Tử Di thở hắt rồi nấc lên, làm cái điều cô ko hề muốn làm, cầu xin.

-Có chuyện gì sao?_Siết chặt vòng tay mình, đặt những ngón tay dài lên tấm áo sơ mi mỏng dăm mồ hôi kia, Kì Thiên hoảng hốt_Nhanh nói anh đi!

-Em khó...khó thở, đau...đau tim và...buồn lắm! Cứu...cứu em!-Được rồi! Để anh xem nào!_Đẩy nhẹ Tử Di ra, Kì Thiên thận trọng lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô, ấm áp hỏi_Có phải do Kì Như mà ra ko? Nếu phải, anh nghĩ anh có thể giúp em lấy lại bình tĩnh. Chúng ta đi đâu đó nói chuyện nhé?

-Nó nói muốn chấm dứt hả?_Đưa cho Tử Di lon lipovitan lạnh, Kì Thiên cười nhẹ hỏi lại.

-Ukm, em ko hiểu nổi sao cậu ấy có thể vô tình như thế nữa_Khóc những vắn hóp 1 ngụm to nước trong lon, Tử Di tỏ ra bất mãn_Rốt cuộc em đã làm gì sai em cũng ko biết nữa

-Ko phải do em đâu, mà do Kì Như cảm thấy có lỗi thôi_Từ tốn hóp ngụm nước, Kì Thiên nói tiếp_Nghe nói kể đưa em vào phòng đã lấy Kì Như ra nhử mồi, có lẽ vì thế mà nó cảm thấy ray rứt, hối hận và tự cho rằng mình là nguyên nhân làm em bị đình chỉ học.

-Ra thế!

-Đúng, nên mấy hôm nay nó cũng ko đi học, cứ ở lì trong phòng. Hơn nữa, sau vụ bị gọi đi tra hỏi chuyện báo tin nên tinh thần nó càng rối hơn, dẫn đến nông nổi như lúc này_Kì Thiên đắm đắm nhìn từng biểu hiện lúc thì ngạc nhiên, lúc tỏ vẻ hiểu, lúc ngây ngốc thay đổi chóng vánh của người bên cạnh, vừa giải thích vừa nở nụ cười dịu dàng.

-Vây, coi bộ em phải giải quyết chuyện này ổn thỏa mới được, nhất định ko cho phép tình bạn 5 năm của bọn em bị đổ vỡ_Đứng phắt dậy, Tử Di nắm tay thành nắm, ánh mắt cương nghị đầy quyết tâm hướng về phía trước.

-Bọn anh cũng sẽ giúp em.

-Ko, tự em sẽ giải quyết chuyện này_Gạt phăng lời giúp đỡ của Kì Thiên, Tử Di tỏ rõ chính kiến_Đây là chuyện của em và em ko muốn có bất cứ ai bị thương hay nhọc công vì em nữa, xin anh hãy hiểu cho em.

-Nhưng...

-Anh, anh biết số điện thoại và nơi ở của Khải Phong ko? Cho em đi!_Ánh lên tia hi vọng trong đáy mắt, Tử Di hỏi dồn.

-Đừng nói em định đến gặp hắn?_Sự dịu dàng trong Kì Thiên bỗng vụt tắt.

-Vâng! Em có 1 số chuyện cần hỏi. Cho em đi_Tử Di giơ tay như đòi tiền.

-Ko, dù biết anh cũng ko cho em đi gặp hắn đâu!_Kì Thiên cương quyết.

-Nhưng...

-Em ko bít hắn nham hiểm tới đâu mà còn đi gặp hả? Liều vừa thôi!

- đó là chuyện của em, anh ko cho, em cũng có cách để biết_Quay người bỏ đi, Tử Di tăng tốc chạy về hướng mình cần đến, để lại Kì Thiên chơi vơi với vô vàn cảm xúc.

Chương 49: Chưa xong đâu!

Rời khỏi tầm nhìn của Kì Thiên 1 cách mau lẹ, Tử Di băng băng qua những khuôn viên trường dài chẳng chịt và quanh co, hơi thở chất nhật từng tí một vì quá mệt để thở. Cô rẽ rồi dừng chân tại 1 lầu nhà 2 tầng cô độc nằm trên bãi đất rộng rợp cỏ, ánh mắt nhật đi nhìn đám thường xuân lâu năm leo theo trên tường, chút mãn nguyện vì mình đã đến đúng nơi.

-Cuối cùng cũng tới!_Hít 1 hơi thật sâu, Tử Di đứng đợi 1 lát cho nhịp tim hết loạn, mồ hôi trên áo khô đi chút rồi mới tự tin bước vào bên trong.

-Cốc! Cốc!_Từ tốn gõ nhẹ lên mặt cửa, Tử Di chỉnh chu lại áo quần, đồng thời vạch ra ỉnh hàng tá câu hỏi rào trước đón sau để kế hoạch của mình được thuận

lợi.

-Vào đi!_Tiếng nói uy quyền bên trong vọng ra, ko quá to cũng ko quá nhỏ.

Đẩy cửa bước vào, Tử Di mở to khuôn miệng, mắt căng lên kinh ngạc trước vẻ cổ kính với tông màu đồng chủ đạo của căn phòng, ko nói hoa mỹ làm gì nhưng đây quả thật là một viện bảo tàng sống. Dù cô đã gặp hiệu trưởng nhiều lần nhưng quả thật, để được chiêm ngưỡng sự tráng lệ của văn phòng ông ấy thì ko dễ. Được một lúc, cô đè nén sự kinh ngạc xuống lòng ngực để tránh làm mình trở nên lỗ mãng trước mặt người khác rồi ngồi xuống chiếc ghế sofa da nâu đối diện với ghế ông hiệu trưởng, cứ như ông ta ngồi đó để chờ cô vậy.

-Thầy!_Tử Di nhắc khẽ để ông hiệu trưởng rời mắt khỏi tờ báo mà nhìn mình.

-Ồ! Tử Di đến đây à?_Ông hiệu trưởng tỏ vẻ ngạc nhiên, may sao trong mấy trăm học sinh đỗ cao được tuyển vào ban C, ông lại nhớ mặt, tên của cô như 1 bằng chứng cho thấy, sức hút của người khác phái thật đáng sợ hoặc là, dù nổi tiếng trong chuyện gì, tốt hay xấu thì nó vẫn in sâu vào tâm trí người khác mà điển hình là vụ 1 chọi 10.

-Thầy! Em có chuyện muốn hỏi_ Tử Di ngần ngại đặt vấn đề, trước con người đã trải qua nhiều cuộc bầu chọn y chang bầu chọn tổng thống này, tốt nhất ko nên gây ác cảm với họ nếu ko muốn bị “soi”.

-Được! Em hỏi đi, nếu trong giới hạn, tôi sẽ giải đáp_Đặt tờ báo sang ghế bên cạnh, ông hiệu trưởng phóng khoáng đáp, đôi mắt đôn hậu nhưng ko kém phần gian tà chăm chăm nhìn nữ sinh ko đặt lịch hẹn mà bất ngờ đến “thăm” mình.

-Vâng, vậy em ko đông dài nữa, em muốn xin thầy số điện thoại và địa chỉ đại thiếu gia Lâm Gia, Lâm Khải Phong_ Nói luôn một mạch, Tử Di tay bấu chặt tay mình cho đỡ run.-Ồ! Em muốn thưa thẳng nhóc đó?_ Lại ra vẻ ngạc nhiên, ông hiệu trưởng bông đùa.

-Ko...ko phải ạ...em..._Giật nảy mình, Tử Di ra sức phần trần, chút tự tin bỗng bị câu hỏi của hiệu trưởng thổi bay mất dạng.

-Ko phải em là vợ chưa cưới của tên Tử Thần ương ngạnh à? Sao giờ lạ say nắng Khải Phong, thầy ko muốn học sinh của mình bắt cá 2 tay đâu nhé!_Ông hiệu trưởng vẫn chưa từ bỏ ý định trêu chọc. Song những lúc như vậy, trong ông ấy thân thiện nhiều, khác hẳn với bộ mặt sắt thường ngày.

-Ko phải thế...em...

-Được rồi! Đừng căng thẳng thế, thầy chỉ muốn giãn lỏng, làm cuộc đối thoại của chúng ta thêm thoải mái hơn thôi_ Thấy nữ sinh của mình có vẻ bấn loạn, ông hiệu trưởng giờ mới nhận ra mình hơi quá đà.

-Vâng! Vậy xin thầy cho em biết đi!_Tử Di thở phào nhẹ nhõm.

-Sao em ko hỏi thầy quản lí hồ sơ học sinh mà đi hỏi thầy?_Nhắm nháp 1 ngụm trà, ông hiệu trưởng quả rất có chí tìm tòi, tiếp tục thăm mắc, đúng hơn là tra hỏi.

-Nếu hỏi thầy ấy, em cũng phải đến gặp thầy để xin phép, thôi thà em gặp luôn thầy, đỡ mất thời gian ạ.

-Suy luận tốt đấy!_ Vừa dấm vừa xoa, ông hiệu trưởng hỏi tiếp_Vậy sao em nghĩ thầy biết?-Vì em nghĩ, P & P muốn tồn tại lâu cần phải có hậu thuẫn của cả thế giới ngầm và chính phủ, nếu thầy ko biết thì trừ phi thế lực Lâm Gia ko đáng để thầy biết, nhưng Lâm gia bây giờ lại đứng đầu Hội Tam Hoàng, chắc chắn họ đủ đồ để thầy ghi nhớ mọi hành tung của họ trong đầu_Ko ngần ngại nói lên những gì mình nghĩ, Tử Di như ngồi trên đụn lửa khi thoáng thấy những biểu hiện thay đổi liên tục trên cơ mặt của người đối diện, có chút ân hận vì quá thẳng thắn.

-Em quả rất giống mẹ!_Cười xòa 1 cái rõ hiền, ông hiệu trưởng dấm chiêu nhìn Tử Di, bỗng chốc nhìn thấy phần nào đó của người con gái ông đang nghĩ tới.

- Thầy...biết mẹ em?

-Có lẽ, mà thôi, hình như em đang rất cần thông tin từ tôi, cầm lấy!_Đưa cho Tử Di 1 mảnh giấy cứng thoang thoảng hương hoa nhài, ông hiệu trưởng nháy mắt tinh nghịch rất teen, kèm theo sau là 1 lời nhận xét ẩn ý khó hiểu_Em có tố chất hơn Gia Minh đấy!

Ngây ngốc bước ra khỏi phòng hiệu trưởng, Tử Di nhăn mặt vất kiệt chất xám để lí giải câu nói cuối cùng nhưng luôn cô đọng trong đầu mình ấy, có chút gì đó vui vui nhen nhói.Mà thôi, giờ việc cô cần làm ko phải

là ngồi mỗ xẻ câu nói ấy mà là đến thẳng nhà Khải Phong theo địa chỉ trên tờ giấy. Nghĩ thế, Tử Di gạt phăng những hồ nghi ra khỏi đầu, nhanh chân chạy ra khỏi khoảng sân rộng của trường, bắt 1 chiếc taxi rồi đi đến nơi cần đến...

-Ông nói gì, ko tìm thấy ư?_Sùng cò lên, Tử Thần như muốn vùng dậy khỏi giường bệnh khi nghe báo cáo từ ông quản gia, mắt ko rời những hình ảnh tĩnh lặng ko hề có bóng dáng của người cậu đang dõi theo trong ipad.

-Vâng! Chúng tôi đã lục tung cả bệnh viện vẫn ko thể tìm thấy Tử Di tiểu thư, có lẽ cô ấy đã lên đi đâu đó, thưa cậu chủ!_Dè dặt nói tiếp, ông quản gia đổ hết lỗi lên đầu người mất tích nhằm tránh “bản án” nặng nề cho chính mình và những người cùng cảnh ngộ.

-Bằng mọi cách phải tìm cho ra cho tôi, hiểu chứ?_Vội vã cúp máy, Tử Thần chuyển cuộc gọi sang người khác._Đưa máy bay đến sân sau bệnh viện đi, tôi phải về Việt Nam ngay!

Gỡ hết đồng giấy truyền nước chẳng chịt, cậu khốn khổ bước chân xuống giường, nhọc nhằn đi đến sân sau bệnh viện mặc cho nhiều y, bác sĩ hết lời khuyên ngăn, Máu, từ vết thương rỉ ra, từng giọt nhưng khiến thân chủ phải...

...nhăn mặt đau quặn...

Đặt chân ra khỏi taxi, Tử Di 1 tay đóng rầm cửa xe 1 tay đưa lên vùng bụng đang quặn đau, mặt khê nhăn lên. Cô chậm rãi ngẩng đầu nhìn cánh cửa cao ngất bằng sắt ko gỉ, cảm thấy ngực lòng 1 khắc rồi tiến đến gần chuông cửa, đắn đo mãi mới có gan bấm chuông.

Pingpong! Tiếng chuông cửa vang lên vô vị với âm lượng to tướng tràn lan hầu hấp căn biệt thự Lâm Gia, thẳng thừng làm thót người những ai để ý đến tiếng gọi của nó, kể cả những kẻ đang nghiêm mặt bậm trợn với ánh mắt trừng trừng như muốn ăn tươi uống máu ai đó cho hả dạ hay những người vô lo vô liệu chúi mũi vào cái ipad sắc sỡ với 1 trò chơi tiêu khiển nào đó trong căn phòng cách cánh cửa phiên toái ước chừng trăm mét. Từ từ đảo mắt tia lên đám người này giờ ngồi im như pho tượng sắc mặt đang tệ dần xung quanh, Khải Phong cười khẩy, thản nhiên châm chọc:

-Xem ra các người đã làm gì đó khiến bọn cảnh sát đánh hơi rồi kìa!

-Cậu chủ!_Một người đàn ông bệ vệ ngồi đối diện Khải Phong trầm giọng lên tiếng_Đây là 1 cuộc họp mang tính quan trọng, mong ngài đừng để ý đến chuyện xung quanh mà hãy nghĩ cách lấy lại lô vũ khí trong tay bọn Yakuza ấy. Cảnh sát, cứ để bọn đàn em xử chúng!

-Nghĩ cách? Suốt từ sáng tới giờ các người ngồi lì ở đây, chỉ biết nhìn nhau liếc, háy mà bảo nghĩ cách sao? Hay muốn ăn cơm chiều đã rồi mới chịu về_Vừa nói vừa dấn mắt vào hình ảnh của camera lắp đặt ngoài cổng truyền vào, Khải Phong dấy mắt ánh lên chút ngạc nhiên, khoé môi lại cười nhẹ.

-Ko phải thế..._Ông kia muốn nói gì nữa nhưng lại bị ánh mắt sắc lẹm của Khải Phong chặn cứng.

-Giờ các người muốn làm gì thì làm, bàn kế gì cứ việc, ta ra ngoài hít thở một chút, trong này ngột ngạt quá_Ko để cho đám người rồi việc lên tiếng ngăn cản, Khải Phong mở cửa rồi đóng rầm, thư thái ngồi xuống chiếc ghế đệm bên ngoài, vừa ngắm con người đang ko kiên nhẫn nổi ở bên ngoài vừa bấm số gọi đến ai kia.

-Lâu rồi ko gặp nhỉ?_Cậu mĩa mai

.-Khải Phong hả? Gặp tôi chút đi_Người bên kia ko quan tâm đến giọng điệu đáng ghét ấy, cô nhanh chóng đưa ra vấn đề.

-Sao tôi phải gặp cậu?_Phóng to hình ảnh trong ipad, Khải Phong tiếp lời.

-Tôi muốn hỏi cậu chuyện về vụ đánh nhau trong trường, hỏi xong tôi sẽ đi ngay_Nghĩ rằng người kia ko muốn gặp mình, Tử Di khổ não hứa hẹn, đi đi lại lại ko ngớt chân.

-Giờ tôi đang bận, nếu muốn gặp thì để ngày mai, chào nhé!_Kết thúc cuộc gọi nhanh như chớp, Khải Phong thở dài, mắt cậu vẫn “chung thủy” chiếu tướng lên khuôn mặt đang giận dữ của kẻ đang đứng trước cổng nhà mình, lẩm bẩm_Sao đây, cậu sẽ làm gì, Hàn Tử Di?

Chương 50: Tiếng nói sâu thẳm

Trố mắt nhìn vào dòng chữ kết thúc cuộc gọi theo font time new roman nhấp nháy ẩn hiện trên màn hình để yêu cực vui mắt, Tử Di gập mạnh những ngón tay, ép chặt nó đến run rẩy, cả cơ thể bề ngoài trong rất sâu đời với đôi mắt luyến tiếc ngấm dung nhan toàn cát với sạn của đất mẹ nhưng sâu thẳm, nó lại chứa đựng lửa giận ngút ngàn tựa Hoả Diệm Sơn trong truyền thuyết. Ngày mai ư? Cô có còn đủ thời gian để ngái ngủ cho tới ngày mai và ném 1 câu sảng rồi thường tình nữa ko khi mà ngày đình chỉ học của cô đang kéo dài, dài ra và có thể cô sẽ ko còn được đến ngôi trường thân yêu mà cô phải cầm cổ, nhét mớ kiến thức vào cái đầu rỗng toách để đạt điểm tuyển sinh cao ngất đó chứ. Huh! Rõ ràng, Lâm Khải Phong đang cố tình làm khó cô đấy mà, nhưng, để làm khó 1 người đã bắt tay làm chuyện gì thì cũng thành công viên mãn ko dễ đâu nhé.

“Cứ chờ đấy!” Đút điện thoại vào cái túi xách đeo lệch bên vai, Tử Di cẩn thận giấu toàn bộ “gia sản” của mình vào 1 bụi cây gần đó, đề phòng kẻ nào rồi hơi ăn trộm lúc cô đang thi hành công vụ rồi bước chân dạo 1 vòng quan sát bức tường cao vờ vờ gần 3 mét trước mặt, ko để sót 1 kẻ hở hay 1 vết nứt dài trên nó.Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có cách trèo qua bức tường là ổn, đối với người cũng có chút võ thuật như cô cũng ko tệ lắm. Tuy nhiên vấn đề đáng lo ngại nhất chính là chẳng có cái lỗ nhỏ nào để cô đặt chân làm điểm tựa phi lên cả, cứ trần trụi mà nhảy lên xem chừng vào viện ăn cháo đến hết cuộc đời cũng nên. Chỉ mới tưởng tượng cái cảnh mình bò lê bò lết dưới sàn bệnh viện để giật lại cái bánh mì ngược trên miệng con chó con ngây thơ là Tử Di đã đủ hãi rồi.Vừa muốn vào bên trong xiết cổ đe dọa tên bội bạc vừa lại ko muốn cơ thể mình có thêm 1 trầy xước nào, Tử Di lòng đăm đo khôn nguôi, coi bộ chỉ có cách để mai tính là ổn.

Đương lúc toan ra tiệm tạp hoá mua cái thanh trèo cho đỡ mệt, bỗng, chưa đi được 2, 3 bước tròn vện, 1 giọng nói sắt đá vang lên như hét trong đầu cô, khiến cô ko hiểu sao lại rùng mình kinh hãi:

“Thấy khó đã chùn bước thì các con có xứng là người thừa kế ko hả? Giờ ta sẽ tháo xích cho hai con chó này, một là 2 đứa tìm cách nhảy qua bức tường đó, hai là để những chiếc răng sắc nhọn ngẫu nhiên cơ thể mình chọn đi!”

“Grừ...gâu!...”

Tử Di dừng chân, đột ngột, cô quay đầu đưa ánh mắt dè chừng nhìn về phía sau, kiểm tra xem thực có 2 con chó với hàm răng dài chực xâu xé bất kì con mồi nào nằm trong vòm miệng ấy ko, toàn thân cứng đờ.

May sao, đó chỉ là 1 ảo giác do thần kinh căng thẳng phát sinh ra hoặc là...1 kí ức vừa quen vừa lạ.“Nhìn cho kĩ bức tường, đoán biết độ dài của nó để chia thành nhiều điểm đặt chân phù hợp” Giọng nói ấy lại phảng phất, tựa như 1 cơn gió lạnh làm mát cơ thể nóng bừng của một vị hành khất nào đó trong buổi trưa hè gay gắt. Nó vạch ra cho Tử Di 1 hướng đi hoàn hảo.

“Chia xong, các con phải lấy đà, đạp chân mạnh và nhanh, nối tiếp lên các điểm tựa ấy đồng thời đưa tay bám vào đỉnh tường khi thấy có thể bám được rồi lấy sức trèo lên. Nhớ, ko được từ bỏ, một khi có ai đó muốn giết các con, bọn chúng sẽ ko dung tha khi thấy sự yếu đuối, vô dụng đó đâu”

Tử Di, ko biết vì cơ gì đã làm theo lời chỉ dẫn ấy, cô thực hiện hết lần này sang lần khác, và đúng như cái quyết tâm trời sinh đúng chỗ ấy, Tử Di cuối cùng cũng đáp lên đỉnh tường của bức “cấm thành” dài ngất ngèo.

Xui thay, nhảy lên thì khó thể nhưng rơi xuống thì thật dễ dàng. Khổ chủ ko cần dè dặt, ngập ngừng tìm cách mà chỉ cần sẩy chân 1 cái là đáp đất thành công.

Thành công thì thành công thật, nhưng sự đột ngột ko ai khiến ấy lại làm trật chân cô và kéo đến 1 mối hoạ ko lường nổi.Đầu tiên là tiếng rơi phịch xuống mặt đất đầy lá vàng màu cháy xém, theo sau đó là tiếng á than oán của Tử Di. Đồng loạt, chúng như 1 cánh tay vô hình tát 2 bạt tai vào mặt con sư tử đang cuộn mình ngái ngủ cách đó ko xa, khơi dậy trong nó 1 sự cuồng dại nứt trời lở núi vì bị làm phiền.

Con sư tử bề ngoài hiền hiền dễ gây thiện cảm ko đáng có nâng mi, hé 2 con ngươi đen

đường như vô cảm nhìn người con gái đối diện mồ hôi mồ kê vã ra như tắm, gầm gừ 2, 3 tiếng mà mấy nhà khoa học phải nặn óc phiên dịch hàng thế kỉ.

Trơ mắt đáp lại “chủ nhà” ánh nhìn “trừu mến” nhất có thể, Tử Di toàn thân đơ 1 cục, rằng cứ gọi là va lập cập vào nhau ko ngớt. Thôi rồi, con sư tử trước mặt cô đang uể oải đứng dậy như muốn khẳng định thêm “ta là đồ thật”, há thật to bộ răng trắng phau ko cần dùng congard ra oai với kẻ lạ, phần da ở mõm nó xô vào nhau, nhả lại.

Chết sững lần 2, Tử Di như con rô bốt hết điện, co ro với đồng suy nghĩ bấn loạn. Cô hét than trời, oán đất, hết nằm lăn ăn vạ rồi lại dậm chân bực bội, lòng vẽ ra 1 bản di chúc dài ngoằng để lại cho hậu thế.

“Các con phải rõ, trong lãnh thổ của mafia, dù ở nhiều nơi, nhiều khu vực trên thế giới nhưng cách sắp xếp, bài trí nhà của mình đều có cơ chế chung, vừa bẫy vừa thoát hiểm để đề phòng người mình mắc phải. Ví dụ, nếu các con lọt vào 1 chuồng dã thú, nhất thiết các con phải chú ý đến cảnh vật xung quanh. Thường thì sẽ có 1 cây cổ thụ với 1 nhánh nhoài xuống khá thấp hoặc 1 cái bể nước được ngụy tạo dưới hình thức máng nước của chúng”

Vô thức làm theo chỉ dẫn vừa văng lên trong đầu, Tử Di mắt sáng ngời khi nhìn thấy cái máng nước hình chữ nhật to tướng cạnh cô, lòng vui mừng cố nhớ lại đoạn tiếp theo của lời chỉ dẫn bí ẩn.

“Nếu là máng nước, các con phải nhảy vào bên trong, hít hơi thật sâu để lấy oxi cầm cự và lặn xuống dưới, máng nước sẽ thông với bể bơi bên trong, nhờ đó các con có thể thoát nạn êm xuôi”

Đánh liều làm theo phen nữa, Tử Di nhảy vào máng, hít hơi thật sâu rồi lặn xuống phía bên dưới. Quả nhiên, lựa chọn của cô đã đúng, máng nước ko bó hẹp khuôn khổ mà thông với 1 nơi nào đó. Cô lặn theo những vệt sáng heo hút ẩn hiện đằng xa rồi nhanh chóng đẩy nước ngoi lên phía trên khi thấy màu biêng biếc ko còn hăm tởm của nước trước khi tắc thở chết queo ko hay biết

-Hộc! Hộc!_Trào lên khỏi mặt nước tức khắc, Tử Di thở mạnh lấy lại mớ oxi bị thâm hụt nặng nề trong buồng phổi, tay quệt mạnh đám nước vương trên mặt. Cô mệt mỏi quẫy nước bơi vào thành bể, rũ rượi để làn sóng lẫn tan nhẹ tấp dợt này đến dợt khác vào người mình, cơ hồ chỉ muốn nằm bệt ra.

-Cậu đúng là rất lì lợm!_Đôi chân dài ngoằng của một ai đó tiến đến gần chỗ cô, kèm theo đó một giọng điệu bồn chồn.

Thoáng giật mình, Tử Di ngẩng mặt lên nhìn mặt kẻ phát giác ra mình. Cô bỗng nheo mắt. Ánh sáng bao quanh khuôn mặt đều giả bất cần ấy thật chói lòe, như muốn tôn thêm vẻ đẹp ngầy ngất nức lòng bất cứ ai của kẻ đó. Mà cũng chẳng có gì lạ, con người đó, dù ở trong bóng tối hay ánh sáng vẫn toàn mỹ như thế, vẫn trở thành trung tâm của vạn vật. Song, nếu đặt Lăng Tử Thần bên cạnh, có lẽ hẳn chỉ xứng làm nền thôi...

Ngủ gấc! Cô lại nhắc đến cái tên đó, cái tên luôn gắn liền với Diêm Vương đại đế ấy và điều đó, làm cô buồn, nhớ, cô độc lẫn đắng cay, hết như lúc cô đọc tin đồn hẳn ta mất tích để sang Hàn Quốc hàn gắn tình cảm với đại tiểu thư Liệt Gia vậy.

-Sao thế, nhớ tôi quá nên ko kìm lòng nổi phải leo tường vào đây à?_Ngồi xuống tại chỗ mình đứng, Khải Phong tiếp tục mỉa mai, khoe môi nở nhẹ nụ cười thoả ý.

-Mơ đi! Tôi đến đây vì có chuyện muốn hỏi thôi_Đưa mắt sang hướng khác để bản thân ko bị choáng ngợp trước vẻ đẹp ấy, Tử Di lồm cồm gượng người trèo lên bể mà ngáy gấc ko để ý đến bậc thang ngập nước phía đối diện.Mắt tròn mắt dẹt nhìn bộ dạng bản cùng, khốn khổ, hết nhô lên rồi lặn xuống của Tử Di, Khải Phong bật cười ngán ngấm. Cậu lắc đầu rồi thở dài sâu nảo 1 lượt, đưa tay chia ra trượt mặt cô nằng nệ rằng tâm trí điên loạn mà bày đặt, nụ cười ban nãy vẫn thường trực:

-Đúng là y học bó tay với cậu mà, đưa tay đây, tôi kéo lên.-Cảm ơn! Nhưng tay cậu hoen ố lắm, ko xứng để chạm vào thân thể ngọc nữ như tôi_Tử Di đến chết vẫn ra vẻ cao sang, nhất quyết gạt đi lòng thành của ai kia mà tự thân vận động.

-Vậy sao? Nhưng tiếc là ko có tôi sẵn sóc, thân thể ngọc nữ của cậu ko những khó giữ mà tính mạng cũng khó bảo toàn_Ra về đêm chiều, Khải Phong lăm bầm, đưa hai con mắt e ngại chiếu tướng lên con người ướt nhèm như chuột lột.

-Khỏi cần!...-Khải Phong thiếu gia! Ngài đang làm gì vậy? _Trịnh trọng gọi lớn tên người nãy giờ mình phải căng mắt tìm kiếm, ông già bệ vệ dám đối đầu trực diện với cậu ban nãy lên tiếng, ánh mắt ngờ vực xoáy sâu lên người Tử Di khiến cả người cô run rẩy bầy, bộ dạng bất khuất, mặc tử ban nãy lập tức bị vất xó.

-Ồ! Sao ra đây sớm vậy, các ông đói rồi à? _Khải Phong bình thần cười châm chọc _Tôi gọi người đưa đồ lên đây người nhé!-Cậu chủ! Tôi cứ tưởng cậu có việc bận nên ra ngoài, ko ngờ, cậu lại vì 1 đứa con gái mà bỏ bê chính sự. Như vậy thật quá coi thường chúng tôi _Bình tĩnh giữ ý nhất có thể, ông già ko đổi hướng nhìn, rành rọt vạch tội kẻ tương lai ông sẽ phải cúi đầu nghe lệnh.

-Tôi đã nói tôi đi hít thở ko khí mà. Hay thật _Bật cười ngạc nhiên rất kịch, Khải Phong rời mắt khỏi ông ta nhìn Tử Di vẫn đang thất thần lo sợ tuy vẻ bề ngoài trái ngược hẳn.-Thật ko biết xem trọng đại cục _Nhắm mắt thất vọng, ông già kia hét lớn với giọng trầm uy lực _Người đâu, đưa cô ta ra ngoài.

43. Chương 51-52

-Lỗi mãi! _Tắt ngấm nụ cười trên môi, dẹp đi uy lực ngút ngàn ẩn chứa trong giọng nói ấy, Khải Phong thị uy quả mẫn, hai con ngươi đen kịt giận ra mắt _Cận trọng đi, đừng làm tôi nổi giận và hãy quay về phòng họp đi, xong việc, tôi sẽ tới. Còn nữa, rồi có ngày ông sẽ hối hận vì đã bất kính với cô gái đây, rất có thể ông còn phải cúi đầu chào như với chính tôi vậy.

Dứt lời cảnh cáo xen hoà đe dọa, Khải Phong đưa hai tay cẩn thận áp vào nách Tử Di, lôi cô lên khỏi mặt nước ấm lạnh. Cậu cười hiền như muốn sưởi ấm lòng gan đang kinh hãi:

-Bé yêu thấy chưa, do em mà ra cả đây!

Rồi ko để cho não bộ Tử Di phân tích kĩ và phản ứng lại, Khải Phong

bế thốc cô vào lòng, ngang nhiên lướt qua con người đang bất mãn cực độ kia, sải chân bước vào biệt thự.

-Này! Thả tôi xuống! _Để cho người ta bế vào phòng mình rồi mới la hét om sòm, Tử Di vùng vẫy như cá mắc lưới.

-Tù! Đừng vùng, ngã bây giờ, cậu ko biết mình rất nặng sao? _Khải Phong nhẹ nhàng nhắc nhở, mới bế được mấy mét mà mồ hôi cậu đã lấm tẩm trên trán, trượt patin trên gò má.

-Mược! _Tử Di hất hàm, lấy những chiếc móng dài làm hung khí đả thương đối phương _Có thả ra ko hả?

-Rồi rồi! _Bó tay chằm chằm, Khải Phong bước lẹ đến chiếc đệm êm ấm trong phòng mình, thẳng thừng vắt Tử Di xuống cho rảnh nợ.

Song, cậu lại bất cẩn để cô nàng vồ lấy cổ

mình, tạo đà cho ai kia kéo thêm đồng mình xuống đệm và người may mắn ấy ko ai khác là Khải Phong.

Mau mắn chóng hai tay làm trụ để cơ thể ko theo vết xê đổ cửa Tử Di chổng vó ngã xuống đệm, Khải Phong bối rối toan lấy lại tư thế cân bằng tránh rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan thì ai kia cũng có ý định đó vào nhanh tay nhanh chân hơn xông người dậy...

Da chạm da, người toan đứng khó bằng trời tính.

-Cộp! Tiếng va chạm mạnh của da thịt bao quanh nhiều khối xương cứng ngắc khác nhau mạnh dạn phá tan bầu ko khí tĩnh lặng, cô quanh trong căn phòng hầu như chỉ có người dọn dẹp thường xuyên lui tới. Song, ko chỉ là âm động vô nghĩa, nó mang tầm quan trọng nhiều hơn cái bản chất làm nhạc nền cho 1 cuộc cãi vã máu lửa sắp xảy ra, đó là...suýt lập công 1 mũi tên trúng 2 con bò câu, 1 phát đả thương 2 mạng người, người này gãy cằm, người kia móp đầu. May sao chỉ là suuuyttt!

Đứng người gập lưng mình thành 1 hình vòm méo xẹo với cái đầu vẫn giữ nguyên hiện trạng, Tử Di méo mặt méo miệng, khoé mắt như muốn khóc nhưng chẳng tiết ra nổi hột nào vừa ý. Theo phản xạ tự nhiên có sẵn in sâu trong ADN, Tử Di hồi lâu não chấn động mạnh mới chịu phản kháng, gằn sức dồn hết lên bàn tay đang nắm chặt ra giường, đẩy 1 phát mãnh lực lên chiếc cằm thất đức dằm dáp trên đầu mình kia. Mạnh đến nỗi xương cũng kêu rắc rắc chấn hưng uy thế, làm người kia ko phản kháng nổi ngã về phía sau,

toàn thân đập vào tường rồi trượt dài trên nó như chiếc giẻ lau nhà, cuối cùng phủ phục xuống chân tường hết ý sự thanh thản cuối đời mà ông trời dành cho kẻ sắp diện kiến Diêm Vương vậy.

Quả, sự phẫn nộ trong con người luôn mang một sức mạnh ghê gớm. Thấy Khải Phong thân tàn tạ như xơ mướp sau cú da chạm da vô tình mà Tử Di mới ý thức được hành động trào phúng ban nãy của mình. Cô dè dặt đưa mắt nghi hoặc nhìn nạn nhân đã bất động, thất kinh hãi hùng khi mừng tượng vệt máu đỏ dài vẽ theo đường trượt trên tường hay vũng máu nhỏ giọt như cà phê phin, lòng than oán, thành tâm cầu xin trời đất phù hộ cho cái tên cô vẫn vương chút tình cảm được bình an, tránh cho cô cái nguy ăn cơm nhà đá.

Lòng thành chưa đủ, Tử Di mạo muội đến gần nạn nhân, một tay vô thức đưa lên môi để răng cắn móng, một tay khác lấy bẫy rê rứt đưa về phía cái mặt đang cúi gầm xuống đất, lo lắng.

Như 1 con rắn nấp mình chờ con mồi, Khải Phong chụp gọn cánh tay lửng lơ giữa ko trung đang cố chạm vào mình, kéo giật khố chủ của nó đổ nhào vào lòng ngực mình, rồi đưa tay đặt lên tấm lưng nhỏ thó ướt nhẹp của cô, trấn giữ.

-Làm gì thế? _Tẹt dí cái mũi vì dợt va chạm lần 2, Tử Di điên tiết cổ vung ra khỏi lòng ngực vạm vỡ ấy, miệng kêu ca quá trời _Thả tôi ra! Ko một khi phải kìm giữ sự lộng hành của con người trong vòng tay, Khải Phong dè dặt cô vào ngực trái mình, giữ chặt:

-Muốn kiểm chứng tôi chết hay chưa thì hãy nghe tiếng tim đập ấy, kiểm tra hơi thở thì chắc ăn được gì.

-Thả tôi ra! _Vận hết nội công gỡ bẫy ỳnh, Tử Di nhảy tót lên giường, chuẩn bị sẵn gối, hay bất cứ gì có thể để bảo vệ mình _Cậu muốn chết sớm hả? Có biết nam nữ thụ thụ bất thân ko?

-Làm như mình ngon lắm! _Lắm bầm một câu bất mãn, Khải Phong với tay lục lợi học tử bên cạnh, cực khổ tìm kiếm thứ gì đó. Rồi cậu lấy ra 1 chai dầu gió to tướng xem chừng bằng chai rượu vang, ánh mắt ko còn sắc nét, luôn đề cao cảnh giác như thường ngày nữa, thay vào đó là 1 sự dụi dằng, trù mên đến huyền hoặc khi chiếu tướng lên người kẻ nghi hoặc nhìn mình.

-Làm gì đấy? _Sắm soi chai dầu có kích thước khủng, Tử Di bật chế độ phòng thủ, đầu lại mừng tượng ra hàng tá mưu mô đoan kể có thể phát sinh từ chai dầu. Giả như, tung hỏa mù, lấy dầu trảy vào mắt cô, khiến cô rơi vào thế bị động, lơ mơ nhìn gà hóa vịt rồi mới ra tay xử đẹp cô trả thù hay ác hơn, đầu độc khí quản của cô bằng dầu, khiến cô tắc thở chết queo rồi mới xấn tay xấn áo xông vào oánh, cứ như oánh bao cát người thật việc thật ấy. Song về mức độ sướng tay thì kế này chắc ko bằng kế trước vì theo cái tâm thần bất toại của con người mà nói, nạn nhân càng vùng, càng chống cự thì oánh mới càng sung, càng khoái. Mới nghĩ đến đó mà Tử Di đã thấy da gà da vịt mình dựng đứng cả lên, thế mới thấy ông cha ta nói đúng, nhìn người ko thể nhìn mặt mà bắt hình dong được.

Khó chịu khi có kẻ nhìn chăm chăm vào mình, Khải Phong từ từ đứng dậy, loạng choạng lại gần Tử Di, chìa chai dầu về phía cô, trầm giọng:

-Lấy cái này mà xúc lên đầu đi kéo nó u thành cục bây giờ.

-Cảm ơn! _Dè dặt đáp trả, Tử Di chụp lấy chai dầu như cướp giật, mắt dõi theo hướng đi của người kia _Ê! Đứng lại đã! Chúng ta cần nói chuyện!

Dừng bước trước khi vặn nắm cửa, Khải Phong chiều lòng ai kia ngoái đầu nhìn lại, đưa ngón áp trở chỉ về phía cô, buông lời đe dọa

-Để sau đi! Giờ tôi phải giải quyết việc kia cho xong đã. Ở yên đó đấy, cậu mà hóng hớt ra khỏi phòng tôi thì biết tay tôi, nhớ chưa?

-Nhưng...tôi chỉ hỏi tí việc thôi mà... _Nhảy phóc xuống sàn nhà, Tử Di toan chạy đến gỡ thủ đoạn níu kéo thì đã muộn. Con người kia ngay khi dứt lời đã đóng rầm cửa lại, ấy vậy còn chốt ngoài như 1 sự đảm bảo cho nỗi lo trong mình được dẹp bớt. Vận hoài cửa đều ko thể mở được, Tử Di la hét ồm ồm, hét đấm cửa thùng thùng rồi lại đá cửa rầm rầm. Vận đủ trò nhưng vô ích, cánh cửa giam lỏng cô lại được làm từ sắt nguyên chất, cửa sổ bên trong cũng được khoá theo cơ chế máy tính hoá bằng mật khẩu để mở điều

hòa, coi bộ dù Tử Di có đốt lửa thiêu rụi phòng thì cũng chẳng hề hấn gì với bên ngoài. Tóm lại, nơi đây như 1 biệt động vậy.

Đương lúc Tử Di tối tắm mặt mũi trút cơn giận bằng cách ném phi tiêu xa xả lên bức ảnh 200x100cm chụp lại cảnh tự sướng của Khải Phong trong tư thế ngã người lên thành ghế mạ vàng, tay cầm quân vua đen của bàn cờ vua nghịch đại thì cánh cửa lạnh mấy chục phút của cô mở cách. Khải Phong quay lại, cầm trên tay bộ áo quần màu hồng phấn, chân mày khẽ nhíu lên khi thấy mặt mình trên ảnh dày đặc phi tiêu nhưng cũng chẳng tỏ vẻ giận dữ, thản nhiên ném bộ áo quần xuống giường.

-Tắm đi rồi thay, đừng để bị cảm!

Rồi cũng lỗ mẩn như lần trước, Khải Phong đóng rèm cửa, chốt ngoài mà ko để cho Tử Di ú ớ kịp điều gì. Nghe Khải Phong dặn dò thế, cô mới sực nhớ ra tình trạng thực của mình lúc này: đầu tóc vẫn ướt, vón cục, rối và sặc mùi nước bể; áo quần cũng chẳng khá khẩm, ẩm nước và dính chặt vào người cô, tạo cảm giác nhớp nháp; đã vậy, ko khí trong phòng ko bức bối như bên ngoài, mát thì mát thật nhưng lại khiến cô cảm thấy lạnh, thân thể bắt đầu run nhẹ.

Thấy ko ổn, Tử Di bèn đánh liều vơ vội bộ áo quần trên giường bay vào phòng tắm xử trí đồng bừa bộn trên người...

Gần 1 tiếng sau, cô nàng hốc hác, phờ phạc đi ra, đứng hình trước gương gần 5 phút mới thốt nên vài lời theo hướng tiêu cực:

-Tên Khải Phong khốn khiếp, người đã có lòng lấy áo quần cho ta thì cũng phải chọn bộ nào sang trọng 1 chút, ra người 1 tẹo chứ? Cái bộ hồng hồng bắt mắt này là gì hả?

Khóc ko ra nước mắt, Tử Di hai tay nắm chặt tà áo dài lưng thụng, chẳng thể dám ngẩng mặt nhìn bộ dạng mình thế nào nữa. Chiều áo hồng hồng thì đúng màu cô thích đấy, nhưng nó lại rộng kinh khủng và dài đến tận đầu gối trong khi cái quần lại ngắn chùn chưa bằng bề dài của áo từ eo về cuối. Mặc quăm mà như ko mặc, thêm đôi ủng với đôi găng tay cùng tông, chiếc nón lá vàng rực trên đầu với cái liềm nhọn hoắt trên tay, đảm bảo, cô ko khác gì mấy bà nông dân bán mặt cho đất bán mông cho trời ngoài ruộng.

Giận thì giận nhưng để nó lấn chiếm, làm tàn mục đích đến đây của mình thì Tử Di ko cho phép, cô ngậm ngùi nuốt ứ, thề non hẹn biển sẽ trả thù về sau rồi ngồi ngả người trên chiếc ghế sofa dài đồ sộ trong phòng, lặng yên chờ đợi cho tới khi người kia quay lại.

Và...cô cũng thiếp đi ngay sau đó vài phút...

-Cậu chủ! Ngài ko sao chứ? _Đưa bàn tay khô ráp áp hờ vào vầng trán và mồ hôi của người bên cạnh, thất thanh gọi lớn đầy hoảng loạn _Trán ngài nóng quá!

-Chắc ngài ấy bị cảm rồi! Có lẽ chúng ta phải dùng bay, hạ cánh xuống nơi nào đó trước đã. Để thế ko ổn _Tên vệ sĩ từng bắt cóc Tử Di ái ngại, toan thúc phi công đằng trước hạ cánh thì bỗng bị chặn lại bằng cái nắm tay nóng như lửa.

-Cứ đi tiếp đi, ta ko sao cả! _Tử Thần thở hắt, đôi mi cậu khép hờ mệt mỏi.

-Nhưng.._Tên vệ sĩ lo lắng.-Ko sao! Tiếp tục bay.

-Vậy để tôi đo nhiệt độ cho ngài _Ông già ngồi bên cạnh mở đồ nghề, lấy ra cái đo nhiệt kế đưa cho Tử Thần kẹp vào nách, ngồi ko yên nhìn trời trở gió bên ngoài. Nhiệt tình ko kém, tên vệ sĩ cởi bỏ chiếc áo khoác trùm lên người chủ nhân đang run rẩy, nóng lòng cầu mong có thể đến Việt Nam sớm nhất có thể trước khi bệnh tình trở nên nặng nề. Lấy nhiệt kế ra khỏi người bệnh nhân, nữ bác sĩ được triệu đến khẩn cấp thở dài nhìn con số bên trong rồi nhìn kẻ đứng cạnh:

-Cậu Khải Phong, cô ấy sốt cao quá, 49 độ!

-Sao thế được, hồi chiều cô ấy vẫn khoẻ mạnh mà _Đưa tay chườm lên trán Tử Di như muốn kiểm chứng lại, Khải Phong khẽ giật mình khi nhiệt độ bồng bồng ấy tràn lan khắp lòng bàn tay _Để tôi đi lấy đá chườm cho cô ấy!

-Ồ..._Hơi chút kinh ngạc trước thái độ khác thường của người mình làm việc đã 2, 3 năm ròng, nữ y tá đưa mắt dõi theo bóng dáng sốt sắng kia rồi nhìn lại khuôn mặt phờ phạc đầm mồ hôi của bệnh nhân, có

chút ko hài lòng. Bởi, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy chủ mình bấn loạn như vậy hay chẳng cô đang ghen tị_Gu ăn mặc dỡ hơi, khuôn mặt cũng có tí sắc, lâu lâu thiếu gia đổi khẩu vị cũng chẳng có gì lạ, ngài ấy sẽ chóng chán ngay thôi.Trấn an bản thân 1 lúc, nữ bác sĩ trẻ mới miễn cưỡng vắt chiếc khăn ẩm, lau lên làn da trắng nõn ko tì vết kia, lại dẩy lên chút ganh tị khi chẳng thấy chút khuyết điểm trên gương mặt gần như ko có khuyết điểm ấy. Cô ta ném mạnh khăn lau xuống sàn nhà, toan bước ra khỏi phòng thì đúng lúc Khải Phong bước vào nên đành miễn cưỡng ở lại.

-Đá đây!_Khải Phong chìa khay đá cho nữ bác sĩ.

-Ko cần đâu, chỉ qua 1 đêm sẽ khỏi thôi mà. Sốt chỉ là loại bệnh vặt vĩnh viễn thôi_Đặt khay đá xuống bàn, nữ bác sĩ mỉm cười nhẹ, đôi môi quyến rũ lướt trên khuôn mặt Khải Phong_Chúng ta đi đâu đó giải khuây nhé, mấy ngày ko gặp thiếu gia, tôi nhớ muốn chết.

-Tôi ko có hứng, xong việc rồi thì về đi_Đẩy người kia ra khỏi mình, Khải Phong lạnh lùng đáp trả, mắt chỉ đắm đắm hướng về phía Tử Di. Biểu hiện ấy, thái độ đó khiến nữ bác sĩ trẻ rất tức giận, cô ta sai bước, háy mắt vài cái đi ra khỏi phòng.

-Chờ đã! Thuốc hạ sốt uống thế nào?

-Một lần 4 viên, 1 ngày 2 lần_Ko quay mặt ngoái lại, nữ bác sĩ trẻ bực mình đáp trả rồi tiếp tục đi.

-Ko phải 1 lần 2 viên à? Cô làm ăn kiểu gì vậy?_Cầm vỉ thuốc trên tay, Khải Phong nhìn vào hàng chữ nguệch ngoạc viết bằng bút dạ, hồ nghi hỏi lại_Hay cô thực sự muốn chết?

-Nếu ngài biết rồi thì hỏi làm gì?_Nữ bác sĩ bước đi trật nhịp như thâm tâm đang thót mình, nhưng vẫn tỏ ra cứng rắn trước kế hoạch đổ vỡ.

-Cút đi!_Ra lệnh bằng tông giọng nhỏ, đủ để người kia nghe thấy mà ko làm thức ai đó, Khải Phong lơ đãng bỏ từng viên đá mun lạnh vào khăn ướt rồi đặt lên trán Tử Di, mặc người kia cảm phần nhìn mình rồi bỏ đi.

Bỗng, nhạc chuông rộn rã Someone not me văng lên thật thấp như đang bị thứ gì đó đè nén lên lỗ loa, song vẫn làm Khải Phong phải để ý.

Cậu tìm lấy chiếc chìa của Tử Di, mở khóa máy rồi nhìn vào tên người gọi.

Bạn Diêm Vương, Ai bồi (iceboy) gọi...

Dán mắt vào cái biệt danh độc ko ai có của những con số nhìn sơ qua cũng biết là của ai đấy, Khải Phong đứng trầm ngâm để chiếc điện thoại rung đều trong lòng bàn tay, một ngón khéo léo bịt lỗ loa như ko muốn để nhạc chuông sôi động đánh thức kẻ khó khăn lắm mới chìm được vào giấc ngủ kia và chờ đợi.

Nhưng, tiếng nhạc chuông vẫn ko ngừng ngắt, văng lên đều đặn, nó ko chỉ thách thức lòng kiên nhẫn của ai kia mà còn cả lòng kiên nhẫn của cậu.Nhấn ngón trỏ vào nút trả lời trên màn hình, Khải Phong áp điện thoại hờ lên vành tay. Cậu ko đáp trả tiếng hỏi tràn lan, cô động tràn vào tai mình, mà chỉ im lặng, lắng nghe cường độ gấp gáp cùng tiếng thở nhọc nhằn đầu dây, khoe môi cong lên thích thú.

-Này! Hàn Tử Di, cậu nói gì đi chứ!_Giọng bên kia khản đặc, dường như ko chịu nổi được sự im lặng tĩnh mịch, khác thường bên kia.

-Cậu đây!_Ko để cho người kia độc thoại một mình nữa, Khải Phong đáp lại bằng giọng điệu thương hại nhất có thể_Lâu rồi ko nghe giọng cháu thăm hỏi như lúc này đây!

-Khải Phong?_Giọng bên kia nửa hỏi nửa ko, tỏ rõ thái độ kinh ngạc lẫn giận giữ.-Sao lại dám kêu tên cậu mình lỗ mãng như thế hả? Chẳng nhẽ khi trở thành người Lăng Gia rồi, cháu ko còn coi trọng người cậu này nữa?_Giờ giọng bề trên, Khải Phong lên mặt dạy đời đứa cháu cùng tuổi, song thái độ vẫn chẳng thể nghiêm túc nổi.

-Sao cậu...khụ khụ! ...lại cầm máy Tử Di, cô ấy đâu?_Gạt qua những câu châm chi vô bổ cốt từ cái miệng ngứa ngáy của người kia mà ra, Tử Thần khàn giọng tra hỏi, sự mệt mỏi nửa tỉnh nửa mê dường như làm tông giọng của cậu lạc hẳn, chút uy lực toát ra cũng chẳng còn bao nhiêu.

-Giờ bọn cậu đang bận “hàn huyền”, ôn lại chuyện cũ với nhau, để lúc khác nhé! _Nhấn mạnh hai chữ “bọn cậu” thật nặng, Khải Phong vờ vui vẻ tạm biệt rồi nhanh chóng kết thúc cuộc gọi vô bổ.

Cậu dứt điện thoại vào túi quần rồi tiến gần chiếc giường của mình, đắm chiêu nhìn người con gái đang chiếm giữ nó thở từng hơi nặng nhọc.

Chậm rãi cúi người xuống, Khải Phong đưa tay ướm lên trán Tử Di xem nhiệt độ. Cậu choàng tay, nhẹ nhàng bế thốc cô vào lòng ngực, chân sải nhanh bước ra khỏi căn phòng vốn an toàn nhất biệt thự.

-Cố chịu chút nhé, sẽ nhanh thôi_Khải Phong trầm giọng thì thầm, như nói với chính mình mà cũng như nói với tiềm thức đang ngủ yên kia.

Cậu đặt cô lên ghế trước ô tô, nổ ga rồi rẽ xe thẳng hướng đến một khách sạn cách đó ko xa.

Khách sạn Lăng Gia...

Đăng kí và lấy khoá phòng theo chứng tờ của thư kí riêng, Khải Phong đặt Tử Di lên chiếc đệm trắng mềm của khách sạn theo số phòng ghi trên chìa khoá. Cậu yên trí ngả người lên chiếc ghế tựa cạnh giường, đôi mắt khép hờ cậu kéo một giấc ngủ muộn màng...

Sáng, trời lên cao chằm chệ khuất sau đám mây râm mát, mang cái nặng dịu nhẹ như là cái kết viên mãn cho những ngày đổ lửa vừa qua.

Theo thói quen đã lập trình sẵn từ nhỏ, Khải Phong thức dậy từ sớm, khởi động 1 ngày mới đầy hứa hẹn với những tiếng rắc khí thể của những khớp xương tê cứng mỗi nhừ và những cơn ngáp dài vô thức ập đến. Sau gần 1 đêm thức trắng, cậu vẫn tỉnh nổi như thế này là may lắm rồi, hướng hồ từ trước tới giờ, đây là lần đầu tiên.Vào buổi sáng và ra ngay trong vài phút vãn vện, Khải Phong hoàn thành xong xuôi mọi công việc cá nhân. Rảnh rỗi sinh nông nổi, cậu nhẹ nhàng cúi người, cẩn thận chỉnh đầu cho Tử Di, tránh khi thức giậy cô nàng lại kêu đau thì cậu vẫn là người chịu trận.

Đương lúc đang chần chỉnh cái đầu dường như ko biết nghe lời ấy, đôi mắt trĩu nặng của Tử Di thỉnh thoảng mở căng, thu khuôn mặt thù lù của vật trước mặt ngay vào não bộ. Rồi ko kịp để Khải Phong ném thả đầu mình lại vị trí cũ hòng xóa bỏ tang chứng vật chứng thì Tử Di đã nhanh tay hơn 1 bước, thìn thìn mà xit ra khỏi, tát 1 cú trời long đất lở, núi lùn biển cạn vào gò má trắng trẻo của Khải Phong khiến cậu chàng mắt nổ đom đóm, toàn thân hóa đá.

1 tiếng trôi qua trong sự thanh bình của nước đang phát triển lẫn tiếng nổ tanh bành khỏi lửa ở các nước phát triển.

Tử Di cúi mặt liếc mắt đưa tình với dòng nước xoáy nhỏ trong tách cà phê đã nguội nhạt của mình, chóc chóc lại hé mắt nhìn vết hằn bàn tay nổi trội với tông màu đỏ nhạt trên má phải của người đối diện, đã ko áy náy lại còn cười khúc khích.

-Vui nhỉ? _Bề cong cái thìa nhỏ bằng sắt trên tay, Khải Phong cộc cằn hỏi, mắt liếc xéo kẻ dám cười trên nỗi đau của mình 1 cái suýt lé đồng thời vẫn ngang bướng thể hiện uy quyền. Giọng nói và bộ dạng đúng thực rất mâu thuẫn_Nói gì nói đi ko thì đừng trách sao tôi ko cho cậu cơ hội bày tỏ nỗi lòng đấy.

-Con nít!_Ko dừng lại ý định chọc quê người kia vì lâu lâu mới có dịp, Tử Di phán liên phán 1 câu cuối rồi nhanh chóng bay vào chủ đề chính_Tôi nghĩ cậu vốn biết vì sao tôi tới đây.

-Ko biết!_Khải Phong hậm hực với thái độ ko mấy hợp tác, ánh mắt vẫn còn thù dai chuyện cũ nhỏ như con thỏ

-Hợp tác chút đi cha!_Nhắm nháp ngum cà phê như đổ dành cơn bực đang nhen nhói trong lòng, Tử Di ngả người dựa vào ghế, giọng nói lẫn đầu đó chút trích thượng của những kẻ quyền quý khinh rẻ người khác_Chẳng phải cậu rất mong chờ tôi đến tìm gặp cậu sao? Đó là lí do cậu bắt tay với Tịnh Nhu hại tôi.

-Cẩn thận lời ăn tiếng nói đi nhé!_Thay đổi cơ mặt theo chiều kinh ngạc, Khải Phong tận tình nhắc nhở người đối diện, khéo môi vương chút cafe cong lên đều giả nhưng trong mắt Tử Di lại hiện lên thật ngổ tào_Cái bấy đó vốn ko phải của tôi. Đừng cho rằng, nếu có người của tôi trong đó thì nó là của tôi nhé, đánh đồng người như thế sẽ dễ gây thù lắm đấy.

-Chắc_Vỗ tay cái đốp như vừa phát hiện một châu lục với nào đó, Tử Di học theo thái độ giả tạo của người kia, ra chiều kinh ngạc rất kịch và quá mức lộ liễu, bởi lẽ cô vốn muốn thể chứ ko phải diễn xuất của cô tệ như vậy_Nói mới nghĩ ra, ko phải cậu lập bẫy mà là cậu lợi dụng cái bẫy của người khác, biến nó thành cái bẫy của mình

-Nguyên do?_Chống tay lên má trái tránh làm nhức nhối vết thương má phải, Khải Phong chăm chú nhìn biểu đạt ăn hơn của người kia, có chút hứng thú muốn nghe hết suy luận dường như toàn vẹn ấy.

-Với Tịnh Nhu mà nói, cô ta nhất định sẽ lập bẫy để đuổi tôi ra khỏi P&P chứ ko để rong dài, vốn lẽ cô ta ko có khái niệm chính như là gì. Thế nên, đáng nhẽ, sau khi để đảm bảo vệ bắt quả tang tôi, những tên nằm trong bệnh kia phải tỉnh dậy thật nhanh để cho lời khai. Mọi tang chứng, vật chứng rõ ràng, tôi ko thể chối và tất nhiên, rời khỏi P&P là chuyện ko sớm thì muộn. Nhưng, chuyện này lại khác, đám người đó đến giờ vẫn hôn mê bất tỉnh theo lời bác sĩ cho hay, hơn nữa chúng lại là người dưới trướng của cậu. Qua đó có thể thấy chúng đang kéo dài thời gian vì một lí do nào đó, và người đứng sau ko ai khác là cậu, đúng chứ?

-Cách hiểu của cậu rất tốt nhưng diễn đạt kém quá!_Vỗ tay chúc mừng Tử Di, Khải Phong bình luận, ko chối bỏ_Song, dù sao đi nữa, sự thật đúng là thế. Và tôi ko ngờ cậu lại phát hiện điều đó sớm hơn thế, xem ra đầu óc cậu cũng có chút chất xám đấy

-Khỏi khen_Nổi quá trước lời khen như ban ơn của Khải Phong, Tử Di tiếp tục đi nhanh vào vấn đề, chút dư âm của cơn sốt nặng hôm qua dường như ko thể làm nhụt ý muốn soi tỏ mọi việc trong cô, nó chỉ khiến tốc độ phán đoán của cô nhanh hơn thôi_Mục đích của cậu là gì?

-Tất nhiên, tôi sẽ nói, nhưng hãy xem cái này trước đã

Lấy chiếc Iphone đời mới ra khỏi túi, Khải Phong mở một đoạn video rồi đẩy về phía Tử Di, chậm chậm quan sát nét mặt đang tái dần của cô.

Trong đoạn video rõ nét đến từng chi tiết ấy, ko chỉ hình ảnh hốt hải, nhòa mịt của cô hiện ra mà còn có cả khuôn mặt lo lắng đến bồn loạn của Gia Minh, ko thiếu chút chi tiết nào của cái ngày chết toi ấy

-Cái này...ở đâu ra?_Cứng người, Tử Di áp úng lên tiếng.

-Thấy rõ nhĩ?_Ko đáp trả câu hỏi lấp lửng kia, Khải Phong thu hồi Iphone, để nó về chỗ cũ rồi nở nụ cười ma mãnh, ánh mắt cực kì hài lòng trước biểu hiện như đã bị đoán trước của cô.

-Sao cậu có nó?_Tử Di cơ tay nắm chặt

-Nghe nói trong lời khai của cậu, cậu đã bảo rằng hôm đó cậu đến một mình, nhưng trong này, lại còn có cả một người khác, thật kì lạ_Ra vẻ vô tội, Khải Phong như đứa trẻ lên mười gặng hỏi một ai đó về câu hỏi rõ ràng đã có câu trả lời, ánh mắt đầy ý giễu cợt_Thế thì ko chỉ có cậu bị đình chỉ học thôi đâu, phải có cả Gia Minh nữa chứ

-Điều kiện là gì?_Ép chặt thớ vai thô của bộ áo quần kì cục hôm qua trót mặc, Tử Di nuốt giận, chế ngự những câu thô tục theo phản xạ xuống cuống họng, hai con ngươi đen thẫm đến ma mị.

Một sự giận dữ vượt mức cho phép

Trả lời cho câu hỏi dường như tử tế nhất lúc này của Tử Di, Khải Phong lại cười, một nụ cười tuyệt mĩ. Nó ko chỉ chứa đựng sự hài lòng mà còn phẳng phất sự thách thức và khinh bỉ nhất.

44. Chương 53-54

-Đừng cười ko như vậy, nói đi! Điều kiện là gì?_Khó chịu trước sự lè mề của người kia, Tử Di nhăn mặt, khẽ nhắm nháp chút mùi vị đắng ngượng của tách cafe trong lòng bàn tay.

-Nóng lòng như thế làm gì, tôi chỉ sợ cậu ko có khả năng thực hiện bây giờ thôi!_Vẫn nở nụ cười “tự sướng” trên môi, Khải Phong khẽ lắc đầu bất lực, đưa ngón mạ ga lăng quệt lên vết cafe còn bám thừa trên khoé miệng Tử Di, ánh nhìn dịu dàng, chằm chọc_Con nít như cậu, tự lo liệu e ko ổn đâu nhỉ?

Bất ngờ trước cử chỉ hiếm hoi ấy, Tử Di thoáng ngó người liếc mắt nhìn ngón tay của người nọ vùng vẩy trên khuôn môi mình. Sự tiếp xúc da thịt khiến cô lại run bắn người, mặt mũi đỏ ửng cả lên, đầu ngẩn ngơ vừa muốn né lại vừa muốn để yên.

-Mặt cậu ngổ tào thấy sợ_Phì cười với cái mục đích đã được thoả mãn, Khải Phong ko nhịn nổi cười sỗ sàng, kéo tot Tử Di từ chính mây xanh về với thực tại.

Biết mình bị hớ một cách trắng trợn, Tử Di mặt từ đỏ ửng chuyển sang đỏ thối, cơn giận chực trào như vạch trần rõ bộ mặt thật con người kia, khiến cô chẳng còn tâm trạng mà suy tưởng viễn vong được nữa.

-Tôi tự biết mình có khả năng hay ko. Cậu cứ nói đi.Trầm ngâm nhìn khuôn mặt mỹ miều nhằn lại cái bần của Tử Di 1 hồi, Khải Phong ngồi thẳng người, hai tay đan vào nhau tự tôn đặt lên vùng bụng:

-Chắc cậu vẫn đùa mô tô được như lúc trước nhỉ? Tôi muốn chúng ta đua một ván.

-Đùa mô tô?_Tròn mắt nhìn kẻ đối diện như muốn chắc chắn những gì mình vừa nghe thấy là sự thật, Tử Di khó hiểu trước nụ cười ko rõ cảm xúc gì cùng cái gật nhẹ của người kia, kinh ngạc đến mức bật cả nổi lòng thành tiếng_Chỉ thế thôi ư?

-Vậy cậu muốn gì? Một điều kiện nữa à?_Nghênh nhẹ đầu sang một bên, Khải Phong nheo mắt_Cậu sẽ phải hối hận đấy.

-Cậu đùa à? Làm bao nhiêu chuyện chỉ để đổi bằng 1 cuộc đua xe? Rồi cuộc cậu còn có âm mưu gì nữa?_Tử Di nghi hoặc đáp trả, giọng điệu hách dịch như tra hỏi phạm nhân_Chúng ta đang giao dịch đấy, làm ơn nghiêm túc đi, tôi ko có thời gian đùa giỡn với cậu đâu.

-Tôi vốn rất nghiêm túc rồi, điều kiện của tôi chính là..._Chồm người về phía Tử Di, Khải Phong 1 tay quang lên gáy cô, một tay hững hờ chạm lên đầu, luồn qua những sợi tóc đen dài, lướt của cô, khuôn môi vương nụ cười nhẹ lấp liếm...cậu phải làm tôi hài lòng trong cuộc đua này như...1năm về trước.

-Cậu điên thật rồi_Lạnh băng cả tóc gáy, Tử Di thất thần thốt lên 1 tiếng, cơ người dường như ko còn nằm trong sự kiểm soát của cô nữa, run lên.Đáp lại sự sợ hãi của con mồi đang nằm trong tay mình, Khải Phong nhướn mày khó chịu, khoé môi lảng tử như muốn nuốt trọn đôi môi kia. Song, Tử Di đã tránh kịp, cô luống cuống đẩy người kia ra, vụng về rời khỏi ghế:

-Tôi sẽ đua, ngay bây giờ để kết thúc sự dây dưa lằng nhằng này.

-Rất tốt! Chúng ta đi!_Hớ hồi lâu, Khải Phong cười trừ, thuận tay với lấy chiếc áo khoác trên giường rồi theo người kia ra khỏi khách sạn.

Dưới thân phận của tên thư kí, Khải Phong có thể nấu mình được 1 thời gian dài nhưng có lẽ đã đến lúc cậu phải đem “chiến lợi phẩm” đi khoe mẽ trước mặt những kẻ thao thao suốt 1 đêm đi tìm kiếm mới được. Chúng sẽ rất vui với mớ thông tin hiếm hoi ấy.

Cách đó hàng vạn km trên một con đường quốc lộ lớn, đoàn ô tô đen bóng lên dưới ánh nắng yếu ớt của mặt trời với huy hiệu Sư tử mạ vàng đặt trước mũi đặc trưng của Lăng Gia nối đuôi nhau đi về phía trước, tiếng động cơ giòn tai vang lên ko kém phần rộn rã, nhưng nó ko phải tượng trưng cho niềm vui đang hiện hữu, mà nó phản ánh bầu ko khí mệt mỏi, thất vọng đang bao trùm.

-Cậu chủ! Chúng ta đã tìm cả ngày trời rồi...

-Tít!_Tiếng kêu the thé của ipad trong tay Tử Thần vang lên, chặn ngay họng của tên tài xế, khiến hắn ko thể nói gì thêm mà nuốt đắng trong im lặng.

-Cố gắng giùm ta đi_Trấn an lòng người bằng câu nói lạnh băng nhưng phảng phất sự cầu xin bên trong, Tử Thần mở Ipad, kết nối internet.Bỗng, chêm chệ trên màn hình ipad, 1 đoạn video bất thành linh xuất hiện. Một đoạn đười ximăng dài hiện ra, rộng và lớn, tít tít. Giữa mặt đường cô quạnh ấy, bóng hai chiếc mô tô 1 đen 1 đỏ đỏ xuống, loáng lên chói lòa bởi màu sơn mới.

Toan tắt nó đi vì nghĩ rằng đó là 1 clip bậy bạ thì đập vào mắt Tử Thần, một bóng hình nhỏ nhắn quen thuộc với khuôn mặt dễ thương tuyệt trần. Cô gái đó ôm chặt chiếc mũ bảo hiểm, tay còn lại mân mê mặt dây chuyền hình nanh sói.

-Cậu có thể suy nghĩ lại trước khi cuộc đua diễn ra_Dẫn dò xong đám đàn em của mình, Khải Phong bước đến gần người con gái trong bộ đồ đen gần như bó sát cơ thể đang soi 1 lượt chiếc mô tô kiểu cách tinh xảo, phóng khoáng đề nghị

-Rồi tôi và Gia Minh sẽ phải cuốn gói khỏi P & P chứ gì?_Nhếch môi cười giả tảng, Tử Di giễu. Cũng may đầu cô ko còn nặng nề như hôm qua nữa, nếu ko sẽ phải như thế thật cũng nên.-Làm như tôi độc ác lắm ấy!_Khải Phong cười nhạt.

-Đua thôi!_Cài mũ bảo hiểm vào đầu, Tử Di khởi động mô tô, tạo nên những tiếng ồn vồn vã nhưng đối với những tay đua, đó như là màn phô trương khí thế trước khi ra trận vậy.

-Bình tĩnh đi! Tôi còn chưa nói luật chơi mà_Nhổ khóa xe của Tử Di, Khải Phong đưa tay trở vào nút đỏ trên xe mình, giăng giãi_Đây ko phải cuộc đua bình thường có thắng có thua, tôi cũng ko cần cậu phải thắng mà chỉ cần cậu làm tôi cảm thấy hài lòng. Dòng xe này là dòng xe đời mới nhất, trên đầu lái của chúng có 1 chiếc nút đỏ, đó là nút phá xe, ko cẩn thận nhấn vào sẽ đi tông đấy.

-Vậy lấy xe này đua làm gì?

-Vì tôi cần cái nút đỏ ấy. Đường đua của chúng ta dài 5 km, trên quãng đường đua đó cậu muốn là gì thì tùy nhưng nếu 1 trong 2 chúng ta về đích trước mà người còn lại ko nhấn nút hoại xe, cả 2 sẽ đồng loạt bị hoại cùng lúc. Đây là luật.

-Gì chứ? Ý cậu là hoặc tôi hoặc cậu phải tự động hoại xe, nếu ko cả hai sẽ bị hoại hả?_Bật cười khó tin, Tử Di thở dài, ánh nhìn đầy xoi mói_Cậu điên rồi.

-Vậy cậu ko đua chứ gì?_Ngồi lên xe, Khải Phong mỉm cười hỏi thật dịu dàng, hai con ngươi long lên rõ ràng đang muốn thách thức cô_Nền nhớ, ko chỉ có cậu mà Hàn Gia Minh cũng gấp rắc rồi đấy. Tôi cho cậu 3 phút để quyết định. Tôi ko phải là kẻ rộng lượng đâu...

Gió nổi lên, bầu trời dần u ám một màu đen kịch bởi những đám mây xám to tướng. Tử Thần cơ tay nắm chặt sau khi thín lặng nghe đoạn hội thoại trong màn hình, gấp gáp ra lệnh:

-Cho người lái trực thăng tìm kiếm đường đua đấy cho ta, nhanh!

-Vâng!_Tên vệ sĩ thân thuộc nhận lệnh rồi kết nối với trụ sở vũ trang của Lăng Gia, truyền chiếu chỉ, gấp gáp ko kém Tử Thần trong khi cậu dán chặt mắt vào màn hình, cầu mong người con gái bên trong bày mưu trù hoãn.Nhưng, Tử Di lại ko hề muốn vậy...

-Tôi đồng ý!_Đáp một cách cương quyết, Tử Di nhìn vào đáy mắt Khải Phong, cố tìm kiếm cảm xúc thật của cậu.

Vô vọng, vẫn ánh mắt đắc ý, thách thức ấy, như thế, cậu ta sẽ ko thay đổi ý định vậy.

-Được! Yên tâm đi, nếu bị thương cũng ko đến nỗi sống thực vật đâu_Ném chìa khóa cho Tử Di, Khải Phong dắt xe đến vạch xuất phát rồi rêu lên, rú ga khí thế.

“Noi gương” đối thủ, Tử Di cũng đem xe đến vạch xuất phát, chuẩn bị kĩ càng trước khi vào cuộc cũng như làm quen trước với anh bạn sẽ vào sinh ra tử cùng mình.

Pằng! Tiếng súng vang trời vẳng lên, chính thức mở màn cho hai tay đua vừa tái xuất giang hồ.

Lái xe thật chậm, Tử Di còn vụng khi điều khiển chiếc xe quá khổ, chấp nhận đi sau chiếc xe màu đen háo thắng kia.

Cô ko chỉ lái xe mà còn chuyên tâm suy nghĩ, luật của cuộc chơi cho phép cô có thể làm thế.Khải Phong thực sự có mục đích gì khi bày trò chơi mà cuối cùng, người thiệt thòi nhất vẫn là cậu ta. Cậu ta sẽ thu được gì qua vụ đua xe phí tiền phí của này? Nếu Tử Di đoán được, có lẽ cô ko phải dè chừng như thế.Mà thôi! Tử Di phải gạt bỏ đi những suy nghĩ đó ngay. Vì điều quan trọng nhất bây giờ cô cần chú tâm bây giờ là cái nút đỏ thôi mà chỉ cô chạm tay, ấn mạnh, tất cả sẽ kết thúc.

Khải Phong bảo cô phải làm cậu hài lòng, tức theo suy đoán của Tử Di cậu sẽ ko bấm. Chung quy người quyết định vẫn là cô: 1 là cả hai cùng chết, 2 là cô ra đi cậu ta ở lại.

Song song với tâm trạng bất nháo, rối loạn của những kẻ trên đường đua là tâm trạng điên cuồng, như ngồi trên đồng lửa của Tử Thần, cậu hầu như chẳng thể chịu nổi việc ngồi nhìn cô vợ tương lai nặng tình dần vác xác đến chỗ chết được nữa, tay liên thoắt lấp đạn vào khẩu súng nặng trĩu dài chừng 50cm.

Nếu cậu đoán ko nhầm, người sẽ kết thúc trò chơi, ko ai khác là...

-Cậu chủ! Tìm được vị trí đường đua đó rồi!_Tên vệ sĩ mừng quýnh thông báo.

-Huy động hết mọi lực lượng hiện có đến đây, nhanh_Như lấy lại được nhuệ khí đã mất, Tử Thần ra lệnh_Chúng ta phải ngăn chặn điều đáng tiếc nhất xảy ra.

**

Sát sao theo dõi từng nhất cử nhất động của 2 chiếc mô tô đời mới phân định 2 màu sắc khác biệt trên đường đua ko chỉ có thiếu gia họ Lăng-người trong hoàn cảnh này được xem như người nhà của Tử Di mà còn có 1 người khác, một ông già. Ông ta thư thái ngồi dựa người lên 1 chiếc ghế đệm bằng da sói trắng, bệ vệ đưa hai con người khinh miệt nhìn vào màn hình ipad trước mặt, khoé môi dày cong lên gian mãnh. Một tâm trạng hoàn toàn trái ngược với tâm trạng của Tử Thần. Ko có lấy chút lo lắng, ko có lấy chút vồ vập nóng lòng chờ đợi kết quả, cứ như thế, ông ta đã đoán được kẻ cuối cùng sẽ ngã xuống đường đua sau cú bật mạnh của yên xe là ai.

Ngáp dài chán nản khi trên đường đua, hai con người ấy một người vẫn đang câu giờ còn một người lại thông dong lượn qua chỗ này, dừng lại chỗ kia ngắm cảnh đồng lúa bạt ngàn trong ánh vàng tươi, người đàn ông xem chừng ngoài 50 cầm cái điều khiển từ xa nhỏ thó, chĩa về phía cánh cửa trắng sau lưng, mắt vẫn lơ đãng nhìn vào màn hình, để mặc cho người ngoài kia tự động đóng cửa, tiến lại gần, cúi đầu:

-Ngài Mize.

-Ồ, Job, ngọn gió nào đưa một người thư kí luôn bận rộn với cậu chủ quái chiêu đến đây vậy?_Tròn mắt lên một chút, Mize tỏ rõ thái độ kinh ngạc đến kịch, bởi vốn dĩ, ông đã biết trước kẻ dám gõ cửa phòng mình là ai và đó chính là lí do ông ngồi yên để chờ đợi_Ngồi đi

-Ngài Mize, nói ra điều này e rằng ko phải, nhưng tôi muốn nhờ ngài giúp..._Ngồi xuống chiếc ghế cạnh Mize, Job khẽ đảo mắt liếc nhìn video to tướng chiếm cả màn hình ipad cách anh chỉ 5cm, ánh mắt nghiêm túc, nghiêm nghị thoắt nét vui mừng.

-Cứ nói đi, ta là một người phóng khoáng, nếu giúp được, ta sẽ giúp hết mình_Mize ko ngần ngại cười to, trước mặt con người như Job, dường như ông ta cởi bỏ hết sự u ám, chết chóc trên người mà bất kì ai cũng phải khiếp sợ, thay vào đó, ông ta xây đắp ỉnh một hình tượng dễ gần và nụ cười, luôn chực chờ nhưng ko đều giả như lúc trước_Mà với tình cảnh chỉ có 2 chúng ta, con nên xưng hô một cách thân mật chút, ta gọi con là Jobby nhé, nghe dễ thương hơn nhiều

-Vâng, gì cũng được ạ_Chảy một vệt mồ hôi trên trán, Job thở dài sầu não, ánh mắt chuyển dần sang cầu xin chăm chăm nhìn vào người bên cạnh ko thôi_Chà, Con đã làm một việc trái với chủ nhân và con nghĩ, sau vụ này, ngài ấy sẽ rất giận con...

-Ý con là...?_Mize nheo mắt hồ nghi

-Hai chiếc xe đó..._Hít một hơi thật sâu lấy dũng khí để có thể nói một cách trôi chảy điều anh cần nói, Job liếc nhìn màn hình Ipad lần nữa, hai tay anh đan chặt vào nhau, bấn loạn...con đã thay đổi cơ cấu hoạt động của nút đỏ.

-Ý con muốn nói, con đã cho người sửa lại cơ cấu hoạt động của chúng, khiến chúng trở thành công tắc phá hủy ko phải của 2 chiếc xe riêng biệt nữa mà là của một xe duy nhất, đúng ko?_Nhẹ nâng li rượu vang đỏ sóng sánh chạm lên môi, Mize uống một ngụm nhỏ, từ từ thưởng thức mùi vị nồng nàn của thớ rượu được áp ủ lâu dưới lòng đất

-Sao...sao cha biết_Ngạc nhiên trước tài phán đoán siêu thần của cha, Job suýt nhảy dựng lên, tâm trạng dần vật, áy náy của anh dường như đã giảm đi phân nửa. Cái bí mật anh đang cất giấu ko còn là của riêng anh nữa, nó là của 2 người: anh và người cha già với tham vọng lớn.

-Ta còn biết, chúng là công tắc của chiếc xe màu đỏ, tức là chiếc xe của cô gái cậu chủ đem về. Bằng cách đó, dù cậu chủ có bấm hay về đất trước, người phải chịu những cơn đau đớn về thể xác, ko ai khác là cô ta và cậu chủ sẽ an toàn

-Cha..._Job run lên lấy bầy, đôi mắt anh ta thất thần nhìn vào người cha của mình, khóe môi mấp máy chỉ nhả ra được một từ duy nhất. Song, hơn ai hết, nó lại sưởi ấm trái tim lạnh băng của người kia một cách nhẹ nhàng.

-Cha biết, con vì cậu chủ nên mới làm thế. Trong trò chơi dễ sinh dễ tử này, ta tin chắc một điều, người sẽ nhấn vào nút đỏ ko ai khác là cậu ấy, con cũng biết điều đó thế nên mới tìm cách thay đổi cơ cấu của 2 nút đỏ, tránh nguy cơ làm xây sát chủ nhân, việc làm đó rất tối_Xoa đầu đứa con trai tài giỏi của mình, Mize tự hào giảng giải tiếp, cũng như một cách để an ủi. Job, ông hiểu tính cậu con trai mình, làm việc xuất thần nhưng liên quan đến con người cơ hồ luôn lúng túng, ân hận và để tâm trong lòng, lâu ngày sinh bệnh, cơ thể cũng vì thế mà ốm yếu, đau liên miên..._Mặt khác, theo ta được biết, cô gái đó còn được cậu Tử Thần đặt vào cái ghế Lăng thiếu phu nhân trong tương lai, mặc cho ông già ngăn cản, nay cậu chủ của mình lại bắt cóc cô ta về như thế. Tuy nhà họ Lăng và Lâm chúng ta ko chấp nhận nhưng cậu cháu tương tàn thì khó mà tránh khỏi. Mỗi lương giao khó khăn lắm mới nổi được nhờ tình cảm của đại tiểu thư và Lăng lão gia ko thể dễ dàng bị phá hủy như thế. Con làm như vậy là rất tốt, ko có gì phải sợ cả. Ta sẽ chịu trách nhiệm về việc này.

-Cha...con sợ..._Job vẫn chưa dứt khỏi những sợi dây lo lắng căng như chảo quần lấy mình, giọng anh trầm lại_...nếu mọi chuyện xảy ra như dự tính của chúng ta, e là, cậu Khải Phong sẽ đau đớn mất, rồi những khoảng khắc trong quá khứ ấy sẽ lại tái diễn, ko biết chừng, cậu ấy sẽ hoá thành 1 con người khác mất.-Là sao?_Hơi khựng lại trước nỗi hoang mang của cậu con trai, Mize đặt vội li rượu xuống bàn, ko còn thờ ơ mà bắt đầu dấy lên sự quan tâm, đúng hơn là tò mò với chủ đề mình đang nói.

-Từ lúc mới gặp Tử Di, nhìn cái cách cô nhóc đó thay đổi bản thân, rũ bỏ mọi sự kiêu kì của 1 cô gái sắp sửa đến tuổi trưởng thành con đã có dự cảm ko mấy tốt đẹp. Thời gian trôi qua, sự xuất hiện của cô nhóc đó nghiêm nhiên chiếm 1 vị trí nào đó trong trái tim cậu Khải Phong. Và, sự ngăn cách ập đến, cô nhóc đó nhận ra mối tình mình ấp ủ luôn là con đường 1 chiều, hai người họ rời xa nhau, cậu chủ cũng sang New Dilan học tập. Con người, khi mất đi một ai đó, họ mới biết quý trọng, cậu chủ cũng vậy. Ko còn ai, 1 cô gái luôn leo đèo theo sau, dè dặt làm theo ý mình, cậu ấy thấy trống vắng dù ở bên cạnh có bản sao y hệt Tử Di là Tịnh Như. Những ngày đầu, cậu ấy rất bức bối, làm gì cũng cáu bẳn và thường gọi nhầm tên, những ngày sau tính cách lại thay đổi, trầm và luôn nhìn xa xăm. Nếu lần này, lỡ Tử Di có chuyện ko ổn, e là ko chỉ cha gặp nguy mà cậu ấy cũng...

-Yên tâm đi Jobby!_Cắt ngang những câu nói ngập ngừng của cậu con trai, Mize ko vương bận nỡ nụ cười mưu mô_Nếu có hề gì cũng chẳng sao, Lâm lão gia và đặc biệt là Lăng lão gia sẽ trở thành chỗ dựa cho cha. Cha nghĩ, bọn họ còn mong muốn thủ tiêu cô gái đó hơn chúng ta nữa ấy.

-Nhưng...

-Giờ, việc của con là ngồi và xem thành quả của bản thân, hiểu chứ?

-Vâng!Khá vững lòng với lời nói của cha mình, Job khẽ thở dài 1 lượt, mắt hướng lên màn hình ipad nhìn 2 chiếc mô tô đang chạy trên đường đua, thậm thốt lên 1 lời xin lỗi

"Đừng trách tôi nhé, Tử Di! Có trách thì em nên trách ông trời. Mong, tai nạn lần này sẽ ko nguy hiểm đến tính mạng của em như ngày xưa vậy!".

Chậm rãi với vận tốc rề rề, chiếc mô tô màu đỏ tươi với những đường viền tuyệt mỹ màu đen đậm bao quanh của vỏ xe từ từ "nhích" từng quãng một về đích trong khi chiếc xe còn lại băng băng phía đằng xa. Tuy cách điều khiển, sử dụng các chức năng của mô tô có khác nhưng tâm trạng của 2 kẻ dẫn thân vào đường đua lại hoàn toàn giống nhau. Vẫn là những chuỗi thắc mắc vô tận về nút đỏ định mệnh cạnh tay nắm bên

phải xe của ai sẽ vụt sáng, kết thúc ko chỉ cuộc đời của 1 chiếc mô tô mà còn hướng tương lai người điều khiển nó rẽ về phía khác hay những chuỗi câu hỏi liên quan vô tận đan xen lẫn nhau làm rối óc người.

Miên mang suy nghĩ một hồi, Khải Phong chợt nhận ra phía trước mình, vạch vôi trắng được chọn làm đích cùng người dấn sát đang ở rất gần, cách cậu chừng 5 mét nữa. Ko thể ngờ mình đi nhanh đến vậy, Khải Phong thắng phanh, dừng xe lại khi chỉ còn cách vạch chỉ 2 mét, đầu ngoái về phía sau tìm kiếm chiếc mô tô màu đỏ. Thật kì lạ, 3phút, 10phút rồi 20phút, chiếc mô tô ấy vẫn chưa xuất hiện...

Điều đó khiến Khải Phong lo lắng thực sự, cơ tim cậu đập mạnh. Hoặc là đã xảy ra chuyện đáng tiếc nào đó khiến bạn đua ko thể đi tiếp, hoặc là Tử Di đang cố gắng câu giờ nhiều nhất có thể, hoặc tệ hơn, cô đã nhấn nút.

Chần chừ 1 hồi, Khải Phong rút điện thoại ra, gọi đến bọn đàn em chịu trách nhiệm giám sát trò chơi, đầu óc rối dần trong tiếng đổ hồi tẻ nhạt của chuông chờ mặc định:

-Cậu chủ có gì sai bảo?_Tiếng bên kia oang oang văng lên, suýt hù Khải Phong đánh rơi điện thoại.

-Tử Di...

-Đừng! Cẩn thận nổ kià!

-BÙM! Ááááá!

-Chết thật nổ rồi!

Những âm thanh pha tạp cuộn thành cục trám chặt cửa họng Khải Phong, khiến cậu chẳng thể hỏi han được gì thêm. Đã vậy, những âm thanh ấy, nếu lồng ghép trong trường hợp của Tử Di thì...

Ngay khi dòng suy nghĩ trong đầu vừa vụt sáng, Khải Phong cua xe lại, nổ máy chạy về điểm xuất phát, ánh mắt láo liên tìm kiếm bóng hình quen thuộc, lòng cầu mong cô vẫn chưa nhấn nút.

Cậu đã bày ra trò chơi này, nhưng ko có nghĩa cậu để cho người kia muốn làm gì thì làm, dù cô có muốn nhấn nút, thì nhấn định phải nhấn nút trước mặt cậu, và...ko cho phép cô rời khỏi tầm mắt cậu như lúc này.

Đi được gần quãng đường dài, một hồi đưa mắt tìm kiếm, cuối cùng công sức Khải Phong bỏ ra ko trở thành công cốc. Trước mắt Khải Phong, Tử Di đang ngồi xổm xuống phần đường bên cạnh mô tô của mình, tay thư thả vuốt ve bộ lông mềm của một con mèo đang nằm co ro. 1 cách câu giờ độc nhất vô nhị

-Cậu đang làm cái quái gì thế hả?_Xuống xe thật nhanh, Khải Phong cởi bỏ mũ bảo hiểm, vội vàng tiến về Tử Di, miệng hét lên quát tháo to đến nỗi con mèo hoang trong tay Tử Di giật mình chạy biến.

-Cậu làm gì mà hét to thế hả?_Nhìn theo con mèo tội nghiệp 1 lát, Tử Di đứng dậy, ko thêm chú ý đến cơn giận ngùn ngụt của người kia, ngang bướng chống chế_Tôi muốn làm gì đâu cần cậu phải quản.

-Lên xe đua tiếp đi_Kéo Tử Di lại gần mô tô đỏ, Khải Phong chụp lấy mũ bảo hiểm đội mạnh lên đầu cô, nghiêm nghị ra lệnh.

-Chẳng phải cậu bảo muốn làm gì cũng được mà, sao giờ lại hối thúc tôi_Tử Di vùng mạnh tỏ rõ thái độ đối đầu.

-Cậu câu giờ thì được gì, kết quả cuối cùng vẫn ko thay đổi. Nếu cậu muốn ở đây thì cứ việc nhưng cậu nên nhớ, cậu đang chọc giận tôi rồi đấy!_Nghiến răng trầm giọng đe dọa, Khải Phong tức tối bỏ đi, lòng đầy lên nỗi thất vọng đến nghẹt thở. Giờ, Tử Di ko còn bất chấp tính mạng để làm cậu vui như lúc trước nữa rồi. Trái tim cô đã bắt đầu biết do dự.

Bật cười trước câu đe dọa cổ lỗ sĩ của Khải Phong, Tử Di lên xe, nổ máy rồi lướt nhanh trên mặt đường với vận tốc lớn nhất có thể, vượt mặt Khải Phong.

Khải Phong nói đúng, trước sau như một, thôi thà kết thúc sớm trò chơi này, dù gì cô cũng đã quyết định sẵn lựa chọn ỉn.

Cũng tăng tốc vượt ngang xe Tử Di, Khải Phong nhếch môi cười, mắt thẳng hướng nhìn về vạch trắng dần hiện ra trước mặt 2 người.

2 ngón mạ khẽ chuyển động, tách rời khỏi những ngón khác rồi đặt lên 2 nút đỏ, nhấn cùng một lúc ngay khi chạm vạch đích.

Tử Di và Khải Phong đã cùng nhấn nút...

...nhưng ko có vụ nổ nào cả...

45. Chương 55-56

Từ từ hé mở hai con mắt nhất gan đang nhắm tít lại chờ chết, Tử Di lơ mơ hết nhìn chiếc mô tô đến cơ thể mình, tròn mắt kinh ngạc khi thấy “mẹ tròn con vuông”, lòng vừa vui vừa hụt hẫng. Vui vì mình ko cần phải vào viện nằm lì một chỗ trưng cái bụng đói lên chờ người mang cơm đến rồi khóc thút thít hậu tiến đưa 2 cái răng cửa “may mắn tử nạn”. Hụt hẫng bởi cô đã dành quá nhiều thời gian để vừa hỏi vừa trả lời cho những khúc mắc âm ỉ trong đầu, đã thế còn phải tiêu tốn hàng tá neuron nghĩ kế câu giờ, vậy mà, giờ đây, những thứ đó trở nên thật thừa thãi và cô tiếc rẻ thay cho chúng.

Từ hụt hẫng chuyển sang bức bối, Tử Di quắc mắt nhìn kẻ gây chuyện cũng đang lâm vào tình cảnh “ngây thơ nai tơ” như cô, cúi bần hỏi:

-Chuyện gì thế hả? Sao lại như vậy?

Lơ đi câu hỏi khiếm nhã của Tử Di, Khải Phong chuyển tâm nhìn lướt qua 1 lượt chiếc mô tô của mình rồi ngửa nhân thân lên cái nút đỏ vài giờ trước được xem là bạn của diêm vương, ánh mắt xa xăm đong đầy những nghi vấn nào đó khó diễn giải thành lời.

-Này! Cậu đang giỡn với tôi đấy hả? Nói gì đi chứ!_Thở phè đầy giận giữ làm mớ calo được phóng thích dính lên mặt nhựa trong mũ bảo hiểm vì bị ọc rêu, Tử Di quát lớn, chán chường rời khỏi mô tô.

-Chết tiệt!_Nói tiếp lời quát uy quyền của Tử Di bằng cú va chạm mạnh giữa mũi giày thể thao với vỏ xe, Khải Phong tím mặt nhăn nhó lãnh hậu quả, nhưng ko tự bỏ ý định đã thương cái gì đó cho hả dạ, cậu đâm thật mạnh lên chiếc nút đỏ xả street, tất nhiên, lần này kẻ mang nỗi đau thể xác...vẫn là cậu.

-Chết tiệt gì chứ! Người phải nói điều đó là tôi nè! Điên mất!_Trố mắt nhìn hành động đại dột của kẻ đương tuổi 17, Tử Di tức lộn ruột, cởi bỏ chiếc mũ bảo hiểm rồi ném mạnh nó xuống đất, tay chìa về phía Khải Phong_Thôi! Coi như tôi đã hoàn thành xong nhiệm vụ, giờ thì đưa cuộn video đó đây. Hãy giải quyết mọi chuyện trong hoà bình.

Bỗng, một chiếc lá xanh lè từ đâu đó rơi xuống, nằm gổn lộn trong lòng bàn tay Tử Di, đồng thời lôi kéo sự chú ý của cô lên bầu trời vằng vặc trên cao. Cô nhăn mặt khó hiểu một hồi rồi tức khắc mấy giây sau trợn tròn mắt, chiếu tướng lên 1 chiếc trực thăng đang bay tròn vòng tròn trên ko. Ko biết dùng kế gì dụ dỗ thêm 5 chiếc trực thăng khác bay đến, chừng hững giữa trời vài phút rồi từ từ hạ cánh xuống bãi đất trống trên đường đua làm cây cối xung quanh như lung rề bay theo gió.

Sau 6 chiếc trực thăng hùng hực khí thế, bóng khoảng chừng 10 chiếc ô tô đen ngợp ản hiện nối đuôi nhau rờn rần lên mây phượt đến cạnh với vận tốc cuồng dại của những con bò điên.

May sao Tử Di ko bần cùng đến mức phải đeo răng giả, nếu ko nó đã “té” oạch xuống đất vì sốc cùng “chủ thể trữ tình” trước cái cảnh tượng chẳng khác khủng bố là bao này rồi. Ko cho Tử Di giãn nở dây thần kinh tí chút, từ trên chiếc ô tô xém dài 3mét kiểu cách, 1 người con trai với mái tóc hơi rối, áo sơ mi ko sơn đầy nếp gấp từ từ đặt chân xuống đất, thái độ ngông cuồng đứng từ xa ném mắt về phía Tử Di và Khải Phong, mày nhíu lại. Cậu ta lấy tay che miệng ho khụ 1 tiếng nhằm ngăn chặn đám virut trong miệng mình ko bắn vào bọn tay dưới đang nheo mắt chia sủng theo hướng chủ nhìn rồi thư thả sải bước tiến đến nơi mình đặt mắt làm dấu.

-Lăng...Tử Thần!_Tử Di thần thờ khi nhìn rõ gương mặt thoảng mệt mệt của kẻ trước mặt, trái tim cô lệch nhịp đập loạn xạ, mắt long lên ý vui nhưng miệng lại phủ nhận điều đó_ Cậu từ chỗ nào chui ra vậy, đến đây làm gì?

Ko đáp trả câu hỏi rõ là hắt hàm, rõ là khó chịu song bên trong lại vương sự quan tâm ảm áp, Tử Thần đưa hai lòng bàn tay áp vào đôi má đang ửng hồng của Tử Di rồi trượt xuống vùng eo cô, “thụi” cô ngã vào lòng mình.

Tử Thần ôm chặt Tử Di, từng hơi thở cậu phả ra gấp gáp như chính con tim đang nhảy căng lên của cậu. Cậu ôm cứng đến nỗi phần nhiệt nóng âm dư của cơn sốt được nước truyền qua cơ thể Tử Di, vừa làm cô giật mình lại vừa làm cô nghẹt thở.

Tử Di toan đưa tay áp lên trán Tử Thần đo nhiệt để xác nhận cái dự cảm ko hay đang bóp quặn tim cô thì tức thì, Tử Thần đẩy cô ra, ánh mắt mong manh soi 1 lượt lên người cô, lo lắng.

-Nhìn gì mà nhìn_ Tử Di khó chịu. Vẫn quyết tâm diễn kịch cam cho tới cùng, Tử Thần đưa tay véo lên má Tử Di một cái khiến cô la lên như lợn chọc tiết, ko dừng lại ở đó, cậu còn bóp mũi, soi mắt, sờ soạn chân tay Tử Di, kích thích dòng máu bạo lực trong người cô trào dậy, lấn át hết lòng trắc ẩn thương người rồi dụ dỗ cô đá vào chân Tử Thần 1 phát, miệng oang oang mắng mỗ:

-Đồ biến thái, sao cậu dám đụng vào con gái nhà lành hả? Muốn chết sớm thì nói để tôi cho cậu thăng thiên khỏi vương sự đời nữa.

Nói thế mà Tử Thần vẫn ko ngộ đạo, bấm tay cái tách ám thị cho 1 tên cận vệ đến làm “** em” cho Tử Di.

Tên cận vệ nom dễ thương, mặt dữ dằn nhìn vào muốn oánh nhưng hành động lại rất ngộ nghĩnh, luôn gây cho kẻ thù sự thương xót hiềm hoi “thôi, nó đã ngớ ngẩn thế rồi thì tha đi, oánh thêm đau tay”. Ngay khi nhận lệnh, tên cận vệ lon ton chạy đến, giữ chặt Tử Di rồi kéo lê cô lên ô tô nhưng bị Tử Thần ngăn cản:

-Ra sau chiếc xe kia đứng!_Chỉ vào chiếc mô tô đỏ, Tử Thần ra lệnh rồi mặc Tử Di vùng vẫy, la hét, cậu quay sang Khải Phong_Nói chuyện chút đi!

-Được thôi!...Ko để cho Khải Phong cười gian, Tử Thần thoát ần thoát hiện, vùng đám tay giáng một đòn vào má cậu ta, làm cậu ta loạng choạng, mắt đã ngã xuống đất.

-Sao mày...Thừa thắng xông lên, Tử Thần túm lấy cổ áo Khải Phong, nâng thốc cậu ta lên, vận công ban thêm 1 vết thâm lên má khác cho cân đối, miệng thở hắt thắm mệt.

Như ý thức được tình cảnh hiện tại ko tựa như 2 con sư tử con vồ nhau mà là 1 cuộc chiến tranh giành lãnh thổ giữa 2 con sư tử đực, Khải Phong sau cú mông hôn đất lần 2 lập tức vùng dậy, vùng tay toan đánh trả thì bị Tử Thần nã tiếp đòn vào vùng bụng nhạy cảm.

Lảo đảo, hoang mang chóng mặt trước những cú đấm mãnh lực liên tiếp của thằng cháu bất hiếu, Khải Phong quệt đi vũng máu ứa ra quanh khoé miệng, mắt hằn lên những vết đỏ giận dữ.

Chưa đã tay, Tử Thần lại túm áo Khải Phong, gằn giọng khản đặc nhưng ko vì thế đánh mất đi mùi chết chóc trong những câu nói toát ra cùng hơi thở:

-Cậu có thể đấm tôi lúc nào tùy ý nhưng ko phải bây giờ!

-Thằng *****!_Lâm Khải Phong xé gió phản công lần 2 nhưng vẫn vô ích, lịch sử tái diễn, tay cậu vẫn bị Tử Thần khống chế.

-Cứ thứ nhất là vì cậu dám gài bẫy Tử Di. Cứ thứ 2 là vì cậu dám bắt cóc cô ấy_Tử Thần chậm rãi liệt kê danh sách phạm tội.

-Tử Di tự tìm đến tao đây chứ, ăn nói cho đàng hoàng đi nhé!_Khải Phong cong môi cười nhạt, những ngón tay buông lỏng dần dần cong lại thành nắm.

-Cứ thứ 3 là vì cậu dám bày trò nguy hiểm đến tính mạng của cô ấy còn cứ thứ 4 là vì người dám đụng vào vợ ta_Như dồn hết cả sức lực còn lại vào nắm tay, Tử Thần nghiêng rằng đả thương lần hai vào bụng Khải Phong, làm tít luôn đường tiêu hoá duy nhất của cậu ta rồi cùng cậu ta loạng choạng trượt lùi ra phía sau vài bước, miệng thở hắt.

Nổi cuồng thực sự khi bị nắm đấm sỉ nhục, Khải Phong bẻ cơ tay, nhìn thằng cháu, xem nó như bao cát rồi dùng lực trả miếng cho Tử Thần cũng vào giữa bụng.

-Phát thứ nhất là do mày dám huỷ hoại dung nhan của tao. Phát thứ 2..._Khải Phong đâm thêm cú vào bụng Tử Thần...là do mày ngu dám phá đám cuộc vui của cậu mày.Ko cho Tử Thần ngã trọn vẹn, Khải Phong noi gương cháu, túm lấy cổ áo cậu rồi giáng đòn lên vùng má trái của ai kia:

- Phát thứ 3 này là do mày dám nhận người của tao làm người của mày_Khải Phong chụp lấy Tử Thần như chụp lấy 1 con rối_Tử Di, cô ta là của tao, trước cũng vậy và giờ cũng vậy, tao muốn làm gì cô ta là quyền của tao, mày có tư cách gì mà dám xía vào. Còn cú cuối cùng...vì mày đánh tao 4 cái nên tao đánh lại cho đủ đô.

Nhếch mép cười trước bộ dạng tả tơi xơ mướp ko kém gì mình, Khải Phong toan hoàn thành nốt công việc đang dở thì...

-Bùm!_Tiếng nổ to tưởng chọc thấu trời xanh phát ra từ chiếc xe đỏ, nơi lúc nãy Tử Di vừa được lôi đến.

Tiếp theo đó là tiếng nổ mạnh hơn khi chiếc xe đen bén lửa, hất tung mọi thứ cạnh nó bay tung toé, xé tan thành mảnh lửa tàn vung *** rã xung quanh.

Cảnh tượng ấy, chẳng khác gì 1 quả bom nổ trước mắt Tử Thần lẫn Khải Phong và Tử Di, cũng ko còn hiện hữu nữa, như đã bị vết nổ kia xé xác thành trăm mảnh.

Một mảnh vụn của chiếc điện thoại samsung galaxy s3 cháy xém rơi xuống trước mắt 2 người còn lại, báo hiệu cái kết bi thương nhất

Ánh bình minh của một buổi sớm muội khê khàng bao trùm lên căn nhà “nhỏ” của nhị thiếu gia họ Lăng, khó khăn lắm mới chọc tức được kẻ đang nhắm mắt ngủ li bì suốt mấy chục tiếng đồng hồ liên phải vùng vằng, nhăn mày nheo mắt thức dậy, đó nhận cái thỗn thức của buổi sáng mới theo cách bình dị nhất, đánh răng rửa mặt.

Đưa đôi mắt mệt mỏi nhìn chiếc kim phút nhích đều chỉ 7.30 sáng, Tử Thần cười nhạt giễu cợt sự sa sút, càng ngày dậy càng muộn của mình rồi nhanh chóng mặc bộ đồng phục treo dài trên giá, có chút khó chịu khi thấy nếp gấp chưa được là phẳng trên áo, hoặc là vì 1 điều gì đó mà cậu chưa rõ.

Như thường lệ, Tử Thần xách cặp, bước xuống cầu thang, ánh mắt chờ đợi vô thức ném về phía cửa phòng Tử Di, như một thói quen khó bỏ, cậu cười dịu dàng.

Bước chậm rãi xuống phòng khách, Tử Thần ngả người dựa vào ghế sofa, ánh mắt mơ dại hết nhìn đồng hồ rồi dừng hẳn trên từng bậc cầu thang đằng xa, chờ đợi những tiếng gõ gót rầm rầm, những lời kêu trời oán đất quen thuộc từ một ai đó. Và rồi, cô gái đó sẽ đưa đôi mắt to tròn đầy kinh ngạc nhìn cậu, hai gò má phụng phịu đáng yêu đến mức cậu luôn muốn hôn lên chúng, miệng cô gái ấy sẽ hân hoan:

“Cậu rảnh thật đấy! Đừng có ngồi gằn tôi đó”

Tuy nhiên, hôm nay thật lạ, đồng hồ đã điểm 9h, thế mà cô gái siêng ngủ nướng ấy vẫn chưa chịu lộ mặt ra nhìn cậu cũng chẳng có lấy tiếng hét thất thanh than vãn nào cả.

Một sự tĩnh lặng đến khó chịu, như bóp nghẹt từng hơi thở của cậu. Chẳng thể tiếp tục vất chân lên cổ chờ đợi trong cơn não loạn dồn dập ko 1 lí do của trái tim mình nữa, Tử Thần vội vàng chạy lên gác, đến trước cửa phòng Tử Di, đẩy mắt khê động 1 giọt nước trong vắt.

-Tử Di! Cậu có bên trong ko?_Tử Thần gõ nhẹ vào mặt cửa, thín lạng để tai mình có thể câu kéo chút thanh âm phẳng phất đâu đó từ bên trong vọng ra.

-..._Bên trong chỉ mang 1 nỗi tĩnh mịch, bầu ko khí vắng lặng như có lực, trào ra bên ngoài dù bị 1 lớp cửa dày bao phủ, ám lên người Tử Thần.

-Này! Cậu muốn bùng học đấy à?_Tử Thần tiếp tục tìm cách đánh thức con người bên trong nhưng đáp lại cậu, một sự trở mình, cửa nhẹ cũng ko hiện hữu.Bực bội, Tử Thần ko thèm giữ lễ nữa, toan đập cửa xông vào thì...

-Cạch!_Cánh cửa tự động mở ra sau cú đẩy nhẹ của Tử Thần, hé ra trước mắt cậu 1 chiếc giường ngay ngắn, ko còn bề bộn theo đúng nghệ thuật sống vốn có của chủ nhân nó.

Chưng hửng vì bị hổ, Tử Thần soi mắt 1 một lượt vào căn phòng trống rỗng rồi lững thững bước xuống phòng khách, có chút hụt hẫng bủa vây, tràn ngập đến nghẹn trong lòng ngực cậu:

-Từ lúc nào cô ấy chăm chỉ thế nhỉ? Đi học sớm hơn cả mình_ Nhưng rồi Tử Thần lẩm bẩm cho đấy là 1 biểu hiện

tốt, khoẻ môi nở nụ cười nhạt, tay quàng cặp lên vai, bước vội về phía cửa chính.

-Cậu chủ, ngài đã tỉnh rồi à?_Ngay khi Tử Thần vừa nắm núm cửa thì ông quản gia già đẩy cửa bước vào, khuôn mặt nhăn nhoe với làn da sạm đen khẽ vui mừng rồi nhanh chóng chùn xuống, vừa ngạc nhiên vừa mang mác buồn khi nhìn thấy chiếc cặp đeo chéo trên vai người kia_Ngài định đi đâu à?

-Đi học chứ đi đâu, mà, Tử Di đi học trước rồi à? Cô ấy ăn sáng chưa mà đi thế?_Thoáng kinh ngạc khi chạm mặt hai tên cận vệ đứng hai bên cửa cúi chào mình, Tử Thần đặt mắt lên khuôn mặt biến sắc đột ngột của người đối diện, bản năng dấy lên sự hồ nghi khó gỡ.

-Ngài uống chút sữa đi!_Bỏ mặc câu hỏi của Tử Thân, để nó lớn dần lên và trở thành mối nghi vấn bao trọn lấy đôi mắt đen lạnh vẫn đeo bám lấy mình nhờ vực kia, ông quản gia bước vội đến phòng ăn, đưa cho Tử Thần 1 cốc sữa đã nguội hắt, nét mặt bình thản là vậy nhưng đáy mắt lại chứa đựng sự thấp thỏm nào nề ko yên nổi.

-Tôi đang hỏi ông đấy, sao ông ko trả lời?_Tử Thần cầm cốc sữa theo nguyện ý của ai kia, ko thôi chất vấn_Hay đã có chuyện gì xảy ra với cô ấy?

-Ngài đã quên rồi sao?_Ko còn ngạc nhiên như trước, ông quản gia thở dài 1 cách kín đáo nhất, buồn lòng nhìn vị chủ nhân của mình hồi lâu, trái tim già cỗi âm thầm cầu mong được thấy 1 biểu hiện nào đó tích cực hơn, chứ ko phải là nét xa xăm, u tối lúc này.

-Quên cái gì chứ? Nói đi, Tử Di đã gặp chuyện rồi, phải ko?_Tử Thần như chẳng thể giữ nổi vẻ điềm đạm thường ngày được nữa.

-Cô Tử Di đã ko còn sau vụ nổ 2 ngày trước rồi, cậu chủ!_Ông quản gia trầm giọng nhỏ nhẹ, ý muốn giảm đi vết thương lòng đang dần nứt vỡ ra trong trái tim người mà ông hết mực chăm sóc. Hơn ai hết, ông biết rõ cảm xúc của người đó lúc này, vừa đau đớn vừa chối bỏ hiện thực...

-Ông đùa đấy à? Đừng đem tính mạng người khác ra làm trò!_Bật cười ngán ngẩm, Tử Thần nghiêng răng cảnh cáo.

-Tôi ko đùa, chính mắt ngài đã nhìn thấy cô ấy biến mất sau tiếng nổ oang trời ấy, thưa ngài!

-Vụ nổ? Vụ nổ...

-Choang!_Tiếp sau 2 từ được thốt lên với chất giọng cọt nhả là tiếng va chạm mạnh của thủy tinh, kéo đến bầu ko khí mới cho căn phòng mát lạnh u uất.Cốc sữa trên tay Tử Thần đã rơi xuống, vỡ...vụn nát...

-Ông vừa nói gì?_Thần sắc Tử Thần tái nhợt hắt, để nói ra 1 câu hỏi cũng thật khó khăn.

-Cô Tử Di đã chết!_Ông quản gia cúi mặt che giấu khuôn mặt méo máo của mình.-Sao có thể chứ? Chắc chắn cô ấy còn sống! Đây chỉ là 1 giấc mơ mà thôi! Ko thể nào có chuyện đó được_Lắc đầu nguầy nguậy cố rũ bỏ những gì mình vừa nghe thấy ra khỏi đầu, Tử Thần hoang mang trấn an bản thân, đôi mắt đen thường ngày sắc sảo, đậm nét như có thể xoáy sâu, bóc mẽ ý nghĩ của người khác là vậy mà giờ đang dần nhạt đi, như bị thứ dịch lỏng tựa nước làm mờ hắt.

Nhìn thấy bộ dạng suy sụp của vị thiếu gia mình yêu quý, ông quản gia lòng ruột như bị thiêu đốt. Ông từ từ đưa 2 bàn tay chai sạm của mình lên, áp vào má người đối diện rồi véo nhẹ, đủ để người kia giật mình nổi câu:-Ngài đau lắm, đúng ko? Nếu đau thì đây ko phải là giấc mơ đâu, cậu chủ.

-Ngài nghĩ xem, liệu có người nào có thể sống sót nổi khi ở cạnh vụ nổ chẳng khác gì quả bom đó chứ! Xin hãy đối diện với sự thật này!_Ông quản gia cố giữ mình bình tĩnh nhất có thể.

-Cô ấy chưa chết, tôi sẽ đi tìm cô ấy!_Buông lời quả quyết, Tử Thần quay người toan bước ra cửa.

-Vô ích thôi! Ngày hôm qua, cậu Khải Phong đã cho người lục tìm hết mọi ngõ ngách trên đất Hà thành này nhưng ko tìm thấy chút manh mối gì có liên quan đến cô Tử Di. Và tại hiện trường vụ nổ, mọi thứ đã biến thành tro bụi hết cả, cháy rụi_Nhanh tay níu khuỷa tay Tử Thần, ông quản gia như đã soạn thảo sẵn câu nói ấy hàng chục lần trong đầu, rành rọt kể lại cho chủ nhân mình, vẻ cầu xin cũng toát lên qua điệu bộ thảm thương_Xin

ngài, đừng như thế. Hãy sống và dựa vào quá khứ mà sống.

-Ông nói dối!_Hất mạnh bàn tay đang cố ngăn cản mình, Tử Thần thẳng thừng xông ra ngoài. Song, lập tức cậu lại bị 2 tên canh cửa chặn lại.

-Cậu chủ! Ko chỉ ngài mới cảm thấy đau khổ, mới cảm thấy tuyệt vọng. Tôi cũng vậy, cũng cảm nhận được sự mất mát như cậu, bởi vì, tôi cũng yêu quý cô Tử Di nhiều như cậu. Do đó, xin cậu đừng tự làm khổ mình nữa, cô Tử Di sẽ ko vui nếu thấy cậu như vậy.

- Ko, Tử Di sẽ vui nếu thấy tôi thế này!_Đáp lại 1 câu chắc nịch, Tử Thần lạnh lùng cương quyết ra ngoài, mắt liếc xéo 2 tên cận vệ dám chặn đường mình_Ai trả tiền cho các người hả?

-Người đâu, đưa cậu chủ lên phòng, cậu ấy cần nghỉ ngơi_Vỗ tay bốp bốp ra ám hiệu, ông quản gia xoay mặt sang chỗ khác, tránh nhìn thấy bộ dạng kháng cự đầy đau khổ của chủ nhân mình. Đối với ông lúc này, Tử Thần rất quan trọng, ông ko thể vì chút thương cảm mà để cậu ấy biến mất trong tầm mắt mình được. Chỉ cần bỏ mặc, trái tim bị tổn thương của cậu ấy sẽ ngầy dại đi và rất có thể làm bất cứ điều gì dại dột nhất.

Ngã dựa hẳn người vào bức tường trắng quanh co, chạy dài theo hành lang ám mùi thuốc khử trùng đặc trưng của bệnh viện, một chàng trai mang đôi mắt đen u buồn cùng khuôn mặt băng lạnh tuấn mĩ nhìn chăm chăm vào con chim bồ câu đang thoi thóp trong lòng bàn tay. Ko biết từ lúc nào, anh ngồi phục hẳn người xuống đất, hơi thở phả ra đứt quãng, yếu ớt hết ý con chim trong lòng bàn tay anh vậy.

Anh lặng người hẳn đi, tay vô thức đưa lên mái đen được giấu nhem dưới chiếc mũ phớt đỏ, nhẹ nhàng nhưng lại lấy được một nhúm tóc héo tàn. Anh thất vọng nhìn mớ tóc, mồ hôi dần nhễ nhại như tắm.

Và anh chắc mẫm rằng, chỉ cần anh ở đây, thêm vài giờ nữa với bộ dạng thảm hại như lúc này, chắc chắn anh sẽ ko phải chịu nỗi đau thể xác này, cũng ko cần phải nhìn thấy cơ thể tàn tạ của mình nhưng đổi lại, anh sẽ mất đi sự sống, thứ mà anh đang cố giành giật với tử thần để có được.

Bỗng, trước mặt anh, một cô gái với mái tóc đen xõa dài, mảnh mai trong bộ váy trắng giản đơn xuất hiện. Cô đưa đôi mắt to tròn ngạc nhiên nhìn anh rồi chốc chốc lại dè chừng ngoái lại về phía sau. Khuông mặt đẹp tựa một thiên thần lo lắng áp lòng bàn tay ấm áp lên vầng trán anh, khóe môi đỏ mọng liên tục gặng hỏi:

-Anh ổn chứ? Có sao ko?.....

Nhưng anh ko thể trả lời, chỉ thở mạnh, gấp gáp. Như hiểu ý, cô gái ấy nhẹ nhàng dìu anh dậy, có lúc lại nẩy ý muốn công anh đi tìm bác sĩ. Một cô gái gầy guộc lại đi công một chàng trai to con vạm vỡ hơn mình, nó làm anh buồn cười, chỉ cười trong lòng thôi. Cô dìu anh đi. Một mùi hương vừa nữ tính vừa trẻ con xông vào mũi anh, thật kì lạ, anh ko hề cảm thấy khó chịu như thường, thay vào đó là sự yên lòng đến khác lạ.

Được một quãng thì người quản lí của anh tìm đến, anh ta nhanh chóng đỡ lấy anh rồi ríu rít cảm ơn cô gái ấy. Cô gái ấy chỉ cười nhẹ, một nụ cười có thể làm anh xao động.

Theo sau, đám cận vệ của anh chạy đến. Trong những hình ảnh mơ hồ đôi mắt anh thu được, chúng túm lấy cô gái ấy, để cô cuồng quấy trong tay một hồi rồi lịm đi sau khi ngửi hải mùi thuốc mê tẩm trong khăn và đưa cô đi, thật nhanh.

Cố gắng lắm, anh mới thốt nên lời:

-Cô gái đó...

-Cậu Tử Ân, đừng lo, cậu sau được sống rồi, nhờ tủy của cô gái đó.

46. Chương 57-58

Thời gian trôi, dù đắng đắng, dù ngán ngủi đều mang đến cho con người ta những hoài niệm, những kí ức và những xúc cảm riêng biệt. Trong vô vàn cái xúc cảm khó diễn đạt thành lời của trần thế ấy, nỗi đau mất mát, sự giằng xé con tim u uất những ân hận, có lẽ là những xúc cảm duy nhất khiến loài người máu lạnh biết được ai là người mình ko thể thiếu nhất. Tử Thần thì ko nói làm gì, bởi ngay từ đầu gặp lại Tử Di trong đám đông hỗn độn trên con phố nhỏ Hà thành hay nhìn thấy cô phá lên cười khi nghe 1 mẩu chuyện vui dù đây là tiết học của ông thầy nổi tiếng yêu ác, cậu đã luôn xác định cô là người ko thể thiếu trong đời. Còn Khải Phong, mảnh tính cách có chút y hệt Tử Thần, thì bây giờ cậu mới nhận ra sự hụt hẫng, thiếu thốn ấy, có thể đã từ rất lâu nhưng đến lúc này, cậu mới nhận ra chẳng?

Sau bao ngày đổ xô đi lùng sục khắp Hà Thành, thậm chí “lấn sân” sang các tỉnh thành lân cận, tệ hại hơn, Khải Phong còn bỏ mặc cuộc thương lượng với đám Yakuza nhật để đi tìm Tử Di, cầu mong nhận được một tín hiệu nhỏ nhoi cho thấy cô vẫn sống, vẫn héch mặt và nở nụ cười dù yếu ớt song, kết quả cậu nhận được vẫn như nhau, một con số 0 tròn trĩnh.

Và trong cái khoảnh khắc thời gian như giãn ra này, Khải Phong chỉ biết uống, mơ màng nốc từng li rượu tây thật nặng, hết rót rồi lại uống, hết uống rồi lại rót. Trờ trêu sao, cậu vẫn tỉnh. Hình ảnh của chiếc dây chuyền bạc mặt nanh sói cậu tìm thấy tại hiện trường vụ nổ đùng đưa trong tầm nhìn của cậu vẫn rõ nét, hay phải nói là rất rõ, nó như bóp chặt lấy tim cậu, ép cho đến dòng máu đỏ tươi kia chảy ra mới chịu buông. Chiếc dây chuyền Tử Di luôn đeo bên mình, nó nằm trong đống đồ cháy đen, như minh chứng cho cái chết bi thương của thân chủ.

Là thực...nhưng phải làm sao để đối diện với hiện thực thì đó là điều Khải Phong chưa bao giờ nghĩ đến...

Tựa hẳn đầu vào thành tường trắng trong phòng tập taewondo, Khải Phong liếc nhìn chai rượu trống rỗng trên tay, khoé môi nhếch lên giễu cợt. Cậu loạng choạng đứng dậy, cố lê từng bước chân nặng như chì đi tìm thêm vài chai rượu giải sầu. Song, vừa bước đến cửa, người cậu ko muốn gặp nhất lúc này lại xuất hiện, ném ánh mắt thương xót phảng phất chút hối hận về phía cậu.

Nghêng đầu nhìn lại người đó, Khải Phong quay người, toan đưa tay đóng cửa thì cậu trượt ngã, men say được thể vô lý toàn thân cậu. Chúng mặc sức điều khiển mọi suy nghĩ và hành động của chủ thể vừa đóng chiếm được.

-Cậu chủ!_Nhanh chân đỡ lấy người Khải Phong, con người đó sốt ruột hỏi han, qua biểu hiện lúng túng đủ biết tâm trạng của anh ta cũng đang bấn loạn ko kém.

-Tránh ra!_Khải Phong lồm cồm bò dậy, lấy hết sức bình sinh hất mạnh tay con người đó.

-Cậu chủ, xin hãy nghe tôi giải thích!_Vẫn cố giữ chặt Khải Phong để anh ko ngã thêm lần nữa, con người đó cầu xin, cứ như thể ko giải tỏa khúc mắc ấy, anh sẽ ko sống nổi được vậy. Mà cũng phải, với một thư kí riêng luôn tường tận mọi việc lớn nhỏ như anh, sống mà để chủ ko thèm nhìn mặt cả đời như vậy thì làm sao anh chịu nổi, vả lại anh cũng chẳng muốn bào chữa làm gì, cái chính là anh muốn tạo 1 mục đích tồn tại tạm thời trước khi chủ nhân mạnh mẽ của anh bị gục ngã.

-Rành rành như thế thì anh muốn bày biện lí do gì nữa đây_Quắc mắt nhìn tên thư kí, Khải Phong hờ hững cười nhạt. Cậu say nhưng thần trí vẫn minh mẫn lắm_Hay anh muốn nói rằng cái chết của Tử Di ko phải do anh mà do cô ấy xui xẻo?

-Ko phải, sự thực tôi ko giết cô ấy, người giết cô ấy là một kẻ khác của Lâm Gia hoặc Lăng gia _Đưa 2 tay áp lên má Khải Phong, chồm khuôn mặt cậu nhìn thẳng vào đôi mắt thành thật của mình, tay thư kí khai tuột, như câu mở đầu đầy lời cuốn của một bài văn nào đó khiến tâm trí cậu phải bám theo nó, ko rời được.

-Ý anh là gì?_Khải Phong sững người, mắt ko thèm chớp, chất vấn_Sao lại liên quan đến Lâm gia và Lăng gia kia chứ?

-Đó chỉ là phỏng đoán của tôi thôi_Tay thư kí thoáng xị mặt, có vẻ đang nghĩ ngợi về điều gì đó_Nhưng tôi chắc chắn suy đoán của tôi là đúng.

-Anh dựa vào đâu mà nói như thế, có biết dựa vào câu nói ấy anh sẽ bị “xử” ko hả?__Vị bị hổ, Khải Phong uể oải cười nhạt, giọng điệu đe dọa vương chút cợt nhả.

-Tôi biết, ngài thử nghĩ xem, tôi có lỗi là ở chỗ đã thay đổi công dụng của nút đỏ, làm chúng trở thành công tắc hủy mỗi mình xe của Tử Di. Nhưng ngài thấy đấy, khi ngài và Tử Di cùng nhấn nút, xe đã ko nổ, bởi lẽ nó bị rỗi bởi cùng lúc nhận được 2 tín hiệu hủy xe từ 2 nơi khác nhau, hệ thống cũng bị nghẽn và xe của Tử Di bị rò rỉ xăng. Chiếc xe ấy sẽ ko thể tự hủy được nữa nếu ko có thứ gì đó tác động như một mồi lửa chẳng hạn, quá đơn giản. Vì thế chắc chắn phải có ai đó đứng sau vụ nổ.

-Nói dối! Anh đang cố rũ bỏ hết trách nhiệm của mình đấy à? Nhưng bịa ra đến mức đó thì cũng tài tình lắm__Phá lên cười nhạt, Khải Phong đẩy mạnh tay thư kí ra xa mình__Job, anh đã đi quá xa rồi!

-Xin hãy tin tôi! Nếu ngài muốn kiểm chứng, hãy đến phòng điều khiển, tôi sẽ cho ngài xem lại đoạn ghi hình về diễn biến hoạt động của 2 chiếc xe lúc đó__Cương quyết giữ vững lập trường của mình, Job ngoan cố đưa ra những gì mình suy đoán, lòng ghép vào chúng là 1 ít kích thích ngầm__Nếu sự thật có kẻ nào đó chủ mưu mọi việc thì tôi nghĩ, chắc chắn hẳn cũng sẽ biết Tử Di còn sống hay đã chết, thưa ngài, và rất có thể, lúc chúng ta đang hoang mang, thì cô ấy đã ở đâu đó chịu khổ rồi.

-Được rồi! Dẫn ta đến đó__Như Job đã đoán, Khải Phong hoàn toàn trấn tĩnh lại, cậu bước ra khỏi phòng, nhanh chóng tiến đến phòng điều khiển, lòng phập phồng 1 cảm xúc khó tả.Trong lúc đó, tại Hàn quốc.

-Bác sĩ, ngài muốn nói riêng với tôi chuyện gì?__Ông quản lí già cung phụng Tử Ân-đại thiếu gia Lăng gia rón rén bước ra khỏi phòng bệnh của cô gái nọ, cẩn trọng đóng chặt cửa rồi ra ám hiệu bằng mắt cho đám cận vệ canh cửa. Giờ đây, đối với 1 người trung thành với 1 chủ nhân duy nhất như ông ta, cô gái đó rất quan trọng, kẻ có thể cứu sống cuộc đời tàn úa, cứu rỗi tương lai mịt mù của chủ nhân ông.

-Sau khi đã khám 1 lượt tổng thể trên người cô gái đó, tôi rất lo lắng phải nói điều này để ông cũng như thân nhân cô bé đó biết mà dự liệu__Thở dài một tiếng thật náo nề, ông bác sĩ mang mác buồn đưa cho ông quản lí một xấp giấy tờ chuẩn đoán, song, kẻ nhìn vào mà hiểu e có mỗi mình ông ta thôi.

-Xin ông có thể nói rõ hơn được ko, thú thật tôi chả hiểu gì về đóng giấy tờ này cả__Thật thà khai tuột, ông quản lí mồ hôi bắt đầu thấm ướt, dường như ông ta cũng cảm nhận được có điều gì đó ko hay.

-Tôi sẽ nói ngắn gọn để ông hiểu, cô bé ấy, ko thể mổ để lấy tửy được__Đáp trả sự trông chờ của người kia bằng câu khẳng định chắc nịch, ông bác sĩ tiếp lời__Tuy bên ngoài có thể thấy cô bé rất khỏe và giàu năng lượng, nhưng đừng lấy nó để chuẩn đoán thực chất bên trong, thân thể và nội tạng yếu, bình thường thì ổn, song để lấy tửy thì rất khó, và có thể để lại di chứng sau này.

-Ý ông, cô bé đó vẫn có thể mổ lấy tửy, đúng chứ__Ông quản lí cổ vớt vát.

-Đúng là thế, nhưng mong ông hãy nói trước với cô ấy và thân nhân, xem xem họ có đồng ý hay ko để sau này ko phải hối hận về sau và chúng tôi cũng ko phải cắn rứt lương tâm.

-Di chứng? Đó là gì?__Ông quản lí gặng hỏi, nhưng rồi nhanh chóng gạt đi__Mà thôi, ko có gì.

-Vậy nhờ ông cả!__Mỉm cười đôn hậu chào ông quản lí, ông bác sĩ quay về phòng khám làm tiếp công việc của mình

-Khoan đã!__Như sực nhớ ra điều gì đó, ông quản lí vội vàng tiến về phía người đang quay đầu nhìn mình.

-Ông muốn hỏi điều gì nữa?-Cậu chủ...cậu chủ của tôi còn sống được bao lâu?__Nuốt nước bọt xuống cổ họng, ông quản lí e dè.

-Tôi ko chắc, bệnh tình cậu ấy rất nghiêm trọng, có thể cậu ấy sẽ sống được 1 tháng, 1 tuần hoặc thậm chí 1 ngày. Rất tiếc, tôi ko thể chắc chắn điều gì__Nhìn xoáy sâu vào đôi mắt buồn nằng nịu đủ xúc cảm đối diện, ông bác sĩ đủ biết tâm trạng hiện tại của thân chủ đôi mắt ấy__Tôi nghĩ, an toàn nhất vẫn nên lấy tửy của cậu Tử Thần.

-Tôi biết, cảm ơn lời khuyên của ông, bác sĩ__Cúi nhẹ đầu chào, ông quản lí lững thững, người ngợm như mất hồn tiến về căn phòng ban nãy còn yên ắng giờ đã huyền ảo hẳn lên bởi tiếng cười đùa, ko phải mỗi tiếng của cô gái cùng tửy ông tìm kiếm giữa biển người mà còn có cả tiếng cười của cậu chủ ông.

Cô gái đó rất tốt, ko giận ông như trước sau khi biết rõ sự tình nữa, cô cũng đã làm quen với cậu, có chút gì đó như tình cảm bạn bè nhen nhói giữa họ.

Lúc này đây, ông sẽ phải quyết định, chọn ai và bỏ mặc ai. Tưởng chừng nó sẽ dễ dàng lắm nhưng lại rất khó khăn.

-Tôi xin lỗi, cậu chủ...có lẽ tôi phải tước bỏ một thứ gì đó của cậu, xin hãy tha thứ cho tôi.

Chương 59: Thương lượng

Hít một hơi thật sâu bình tâm, ông quản lí từ từ đưa tay nắm lấy ốc nắm cửa, vận mạnh trong cơ người run nhẹ. Ông ta bước vào căn phòng nhỏ của cô gái nọ, kính cần gấp người 45 độ chào vị chủ nhân đáng kính đang tắt lịm đi nụ cười trên môi bởi sự xuất hiện của kẻ phá bình.

-Cậu chủ! Đã đến giờ uống thuốc và nghỉ ngơi rồi!_Ngẩng đầu thật nhanh ngay sau đó, ông quản lí đưa mắt nhìn cậu chủ mình vẫn chưa buông lơ ngọn tóc đen nhánh, ánh nhìn hướng về người chủ của căn phòng nhỏ, lòng cảm thấy rất mực khó chịu. Ý chí dường như ko còn rồi mù giữa sự cần rút và hoài mong nữa, giờ chỉ còn chỗ để chất chứa nỗi hại từ “ngăn cản”.

Nếu lỡ, chủ nhân của ông vướng vào thứ tình cảm đặc biệt với cô gái đó, sự thật đổ bể, ngài sẽ rất đau khổ và ông, với cương vị là người luôn sát cánh, cần nhắc cho ngài, nhất định phải dẹp đi mối đe dọa đó cho tương lai.

-Này! Sao ông ngăn người ra thế?_Nói mãi mà kẻ tôi tớ trước mặt vẫn nghệt mặt ra nhìn mình như thấy phải người ngoài hành tinh hạ phạm, Tử Ân bực bội quát, nhưng với căn bệnh đang rút ngắn từng hơi thở của anh thì khó tạo âm vực thị uy để ép tim người khác được.

-Gì ạ?_Giật mình choàng tỉnh khỏi đồng suy nghĩ mông lung bề bộn, ông quản lí lúng túng hỏi lại_Ngài có thể nói lại được ko, ban nãy tôi vô tình ko chú ý.

-Ta muốn hỏi sao hôm nay đến giờ uống thuốc nhanh thế!_Tử Ân chán nản thốt nguyên câu ban nãy, cử chỉ ko muốn rời khỏi một việc gì đó ở anh làm ông quản lí thêm lần nữa sững người.

-Ko nhanh đâu ạ! Tại cậu chủ nghỉ vậy thôi_Rút kinh nghiệm, lần này, ông quản lí như nắm bắt được ý nghĩ của mình và cũng nhanh chóng nhận ra nguyên do của sự thay đổi ấy. Nhưng ông ko hề cảm thấy vui chút nào.

-Được rồi! Anh nên làm theo lời bác sĩ, chúng ta

-Được rồi! Anh nên làm theo lời bác sĩ, chúng ta sẽ nói chuyện với nhau sau_Cùng vào hòa với ông quản lí, cô gái nọ tít mắt cười dễ dàng Tử Ân như dỗ một đứa trẻ. Lòng bàn tay trắng hồng của cô xoè ra trước mặt người bên cạnh, để lộ một cây kẹo mút tròn vị dâu ngọt lịm_Trong đáng có ngọt.

-Anh biết rồi!_Đưa tay chạm vào làn da ấy, Tử Ân khê khàng nhận lấy cây kẹo, ép nó vào lòng bàn tay ấm nóng của mình.

Anh đứng đây, cố ko để cơn tê liệt vì ngồi quá lâu làm mình ngã rồi nở nụ cười nhẹ cáo từ:

-Mong nó ko có độc!

Theo 2 tên cận vệ leo đèo sau lưng hộ giá lúc cấp bách ra ngoài, Tử Ân chợt quay đầu lại, hần học nhìn ông quản lí vẫn còn ở bên trong:

-Ông ko đi sao?

-Xin cậu chủ cứ đi trước, tôi cần dặn dò một số thứ với tiểu thư đây_Hếch nhẹ đầu ra ám hiệu “đưa cậu chủ về phòng” cho hai tên cận vệ, ông quản gia quay đầu lại, ánh mắt đa xúc cảm rọi lên người cô gái nọ hồi lâu.

Cho đến khi chắc mẫm rằng chỉ còn mình ông và cô gái nọ trong căn phòng nhỏ hẹp, ông quản lí đột ngột quỳ sụp xuống đất, bất ngờ đến mức cô gái ấy phải tròn mắt vài giây mới bật dậy lúng túng:

-Ông làm gì vậy?_Khó xử ko biết nên đứng, nên ngồi hay quỳ xuống theo, cô gái kia dù đã cố giữ bản mặt lạnh lùng và thờ ơ nhưng vẫn bị lời thẳng thốt tố cáo tâm trạng.

-Gia Băng, xin cô hãy cứu lấy cậu chủ của tôi_Ánh mắt cương nghị phút chốc long lên nét thần khẩn.

-Khoan..._Hơi giật mình trước những gì mình vừa nghe thấy, cô gái nọ nghi hoặc hỏi lại_Ông mới gọi tôi là gì?

-Gia Băng! Có chuyện gì sao?_Ông quản lí căng não.

-Sao ông biết tên tôi..._Sững sờ khi từng từ, từng chữ của 2 từ ấy lọt vào tai mình, cô gái ấy bất giác thất sắc, ánh mắt ko ngừng chứa đựng những mối nghi hoặc lớn.

-Khi tìm người hợp tủy với cậu chủ, tôi đã phái người xâm nhập nội bộ P&P tìm tủy như một trò chơi may rủi. Và ông trời có mắt, tôi tìm thấy cô, hết thấy trong bản sơ yếu lí lịch mật của trường_Như chẳng còn gì để dấu diếm, ông quản lí khai trần tạt những gì mình biết_Chẳng nhẽ, có chuyện gì ko đúng?

-Ko, ko có gì?_Lắc đầu nhẹ, ánh mắt của Gia Băng dần trở nên xa xăm hơn bao giờ hết. Chẳng ai biết cô đang nghĩ gì, chỉ biết có một sự lo lắng lẫn vui mừng bủa vây cô.

-Vậy, cô có thể trả lời câu hỏi ban nãy của tôi được chứ?_Ông quản lí vẫn chưa chịu buông tha vấn đề chính của mình.

-..._Gia Băng cho phép mình im lặng để nghĩ ngợi. Đây đâu phải một trò chơi để dễ dàng tiếp tục được chứ. Cô đứng yên, ko còn có ý muốn đỡ kẻ già trước mặt.

-Mang tiếng là đại thiếu gia nhà họ Lăng nhưng thực chất, cậu Tử Ân chưa bao giờ được lão gia xem trọng, kể cả lúc cậu Tử Thần chưa được tìm ra. Và dần dần, cậu ấy trở thành cái bóng mờ trong lòng ông ấy, nay lại thêm cái bệnh hiểm nghèo này nữa, ông chủ lại càng có lí do tách cậu ấy khỏi ghế thừa kế-thứ mà đáng nhẽ cậu ấy nên được hưởng. Cậu ấy cũng là con người, cũng có tình cảm, cậu ấy biết nhưng luôn im lặng và cố gắng hoàn thành mọi việc tốt nhất có thể. Nhưng giờ thì cậu ấy ko thể được nữa, cả hoài bão ước mơ, cậu ấy cũng phải dẹp hết chúng sang 1 bên_Long lanh hai con ngươi đắm nước nhưng ko để cho thứ dịch lỏng trào trọt ấy trào ra bên ngoài, ông quản lí kể lể, từng câu từng chữ như được ông ắp ủ thâm kín bấy lâu, nó thấm đượm vô vàn xúc cảm_Cậu ấy từng nói với tôi rằng, mối lo duy nhất của cậu ấy là phu nhân-người đã mang nặng đẻ đau cậu ấy cũng là người vợ ông chủ ko bao giờ yêu thương. Cậu ấy sợ, khi cậu ấy chết đi, bà ấy sẽ đau khổ, sinh bệnh mà chết.

-Đừng nói nữa!_Quay đầu sang hướng khác, Gia Băng ko muốn để mình bị ánh mắt kia dụ dỗ đến phát khóc, cô cố tỏ ra lạnh lùng nhất có thể_Ông kể những điều đó thì được ích gì chứ? Muốn thuyết phục tôi ư?

-Đúng nhưng chưa chính xác!_Ông quản lí đưa tay quạt nước mắt, mũi có phần nghẹt đi_Tôi ko chỉ muốn thuyết phục cô mà còn muốn cô hiểu cảm giác của một kẻ vô dụng như tôi. Tôi biết nhưng luôn đứng nhìn vì tôi chẳng thể có thứ gì có thể giúp được cho ngài ấy.

-Dù tôi đồng ý hay ko, mấy người vẫn lấy tủy của tôi, đúng chứ?_Gia Băng chất vấn bằng giọng điệu khinh miệt_Thế thì cần phải cầu xin tôi đồng ý làm gì? Hay ông sợ làm chuyện ác sẽ gặp báo ứng?

-Tôi biết cô khinh tôi, nhưng gì cũng được, mong cô hãy chấp nhận. Tôi ko muốn cậu chủ phải ăn năn, ray rứt cả đời.

-Nghe ông nói cứ như thể sau phẫu thuật tôi sẽ chết hoặc bị di chứng ấy nhỉ?_Nheo mắt sầm soi, Gia Băng bông đùa.

-Gi? Ko...ko có chuyện đó đâu!_Nhưng nó lại làm cho ông quản lí bối rối, ông ta ấp úng bào chữa, nhưng càng nói càng tố cáo thêm việc phẫu thuật sẽ có vấn đề_Tuyệt...tuyệt đối ko có...có chuyện đó.

-Tôi chỉ đùa thôi, ông đâu cần phản ứng mạnh như thế?_Gia Băng khó hiểu.

-Vâng, nhưng xin cô đừng đùa kiểu đó, ko tốt đâu_Ông quản lí chăm chăm khăn tay lên đám mồ hôi vừa toát ra trên trán, khẽ thở dài nhẹ, lòng cũng bớt loạn hân.

-Sao ko tốt! Chẳng nhẽ nói đùa câu nào thì câu đó thành sự thật hết ư? Ông vui tính thật _Cong môi cười nửa miệng, Gia Băng ngồi xổm xuống gần ông quản lí, chống tay lên đầu gối nghênh mặt chiếu tướng lên người ông ta ko biết có ý đồ gì _Trừ phi đó là sự thật.

Như bị một con dao nhọn hoắt đâm nhanh vào tim, ông quản lí đứng hình, mắt mở căng nhìn khoảng ko vô định trước mặt, trái tim đập thình thịch. Khó khăn lắm, ông ta mới thoát khỏi trạng thái tê liệt ấy, khoe môi khô khốc mấp máy như muốn nói điều gì đó nhưng ko thể thốt lên thành lời.

Thời gian trôi chậm lại, Gia Băng chán nản đứng dậy, khuôn mặt tuyệt đẹp của cô nghiêm lại, ko còn nét cười cợt hay khinh bỉ như trước. Cô chính thức suy nghĩ một cách nghiêm túc. Mà cũng chẳng cần phải suy nghĩ làm gì, vốn dĩ từ đầu cô đã quyết định sẵn, chỉ là ko muốn để bọn họ ăn mừng sớm.

Tuy biết, nếu cứu Tử Ân, người gặp trở ngại sẽ là Tử Thần, song cô ko phải kẻ máu lạnh, ko có tình người. Tử Ân cũng là người tốt, một người giàu tình cảm nhưng khó bộc lộ, anh ko đáng để mất đi sự sống và cô tin chắc, Tử Thần cũng sẽ vui vì quyết định này của cô.

-Tôi tình nguyện hiến tủy cho cậu chủ ông, ông yên tâm đi _Mỉm cười hiền hệt y một thiên sứ lạc chốn phàm khiến ông quản lí vừa thoát khỏi cú đơ thứ hai liền lãnh tiếp cú đơ thứ 3 _Nhưng nói trước tôi sợ đau lắm đấy và tôi ko chắc đến lúc nằm trên bàn phẫu thuật sẽ ko gào đòi hủy đau nhé.

-Thật ư? _Ông quản lí mừng vội, vẫn hỏi lần nữa cho chắc chắn _Thật là cô sẽ cứu cậu chủ?

-Đúng, nhưng tôi có điều kiện... _Đỡ ông quản lí đứng dậy, Gia Băng chậm rãi nói từng từ 1.

-Điều kiện? _Mặt ông quản lí lại tỏ ra lo lắng, lòng đoán già đoán non.

-Tôi muốn gặp nhị thiếu gia của ông, Lăng Tử Thần _Có chút đỏ mặt, Gia Băng cười thẹn _Tôi nhớ cậu ấy.

47. Chương 59-60

5 giờ chiều, nắng về muộn, loang lổ vài vệt đậm màu trên mặt đường kẻ viền bao quanh những vạt cỏ xanh thẫm.

-Này! Sao cậu chạy nhanh thế? Chờ tớ với chứ! _Một cậu nhóc với thân hình đồ sộ và chiều cao có giới hạn lạch bạch chạy theo đám trẻ trước mặt, miệng thở hồng hộc.

-Tớ đâu ngờ, chờ để bị cậu bắt lại à? _Một cô bé với đầu tóc đuôi ngựa quay đầu ngoái lại, vẻ mặt đắc chí lắm.

-Bắt tớ nè! _Đám còn lại nháo nhào, chơi quên cả mệt mỏi.

Những tiếng cười của chúng như phá tan bầu ko khí vắng lặng, tẻ nhạt của trời chiều, làm nó nhộn nhịp, náo loạn cả lên. Tiếng cười của những cô bé, cậu bé đang tụ tập quanh bãi đất trống dim mát sao trong trắng và hồn nhiên đến thế...cứ như thế, chúng chẳng có mối bận tâm lớn hơn điều đó.

Xa xa, cạnh lũy tre nghịch ngợm và hiếu động ấy, những bà mẹ trẻ, những ông bố sau giờ tan sở đang mỉm cười tummy, họ nhìn những đứa con của mình và trò chuyện...cứ như thế, họ chẳng có mối bận tâm nào ở trong lòng.

Một bầu ko khí tràn ngập hạnh phúc và mỹ mãn. Ngay cả những ngọn gió vô tình, chúng dường như bay chậm lại, trêu chọc một vài chiếc lá tàn úa sắp lìa cành về cội hoặc tiến luôn cho đỡ rườm rà, đêm ngày lắm mộng. Ngay cả nắng muộn, cũng nán lại, nhảy múa một vũ điệu quen thuộc nào đó giã biệt mọi vật rồi tan biến, như bong bóng, để lại chút dư âm dài.

Một thế giới yên bình quá, đẹp đẽ quá, nó làm kẻ nào đó đang ngấm nhìn qua khung cửa sổ phải ghen tị, cảm phần.

Bật cười khinh giễu, Tử Thần kéo hai cánh cửa sổ đóng rầm lại, tiện tay phủ rèm che, làm nguồn ánh sáng duy nhất trong căn phòng tắt phụt.

Bóng tối bao trùm xung quanh cậu, u ám, nặng nề và trốn lẫn sự cô độc.

Tử Thần bóp chặt hai bàn tay vào nhau, cả cơ thể cậu như run lên khi cố gắng kiềm chế khao khát được dập tắt đi tiếng cười trong trẻo kia, để khiến những đứa trẻ ngây thơ đó phải nếm mùi vị bất hạnh của cuộc đời như cậu đang nếm phải, để khiến đám người vô lo vô liệu kia phải tái tê sự mất mát, đau khổ, tuyệt vọng khi mất đi người mình yêu thương nhất.

Tâm trí cậu tràn ngập vô vàn câu hỏi, chúng không chỉ là câu chất vấn bánh xe số phận mà còn là lời than oán của những kẻ bị nhấn chìm trong địa ngục tâm hồn.

Tại sao...

Tại sao khi người con gái cậu dành trọn trái tim mình ra đi, thế giới này vẫn tươi đẹp, hạnh phúc đến thế?

Tại sao Trái Đất vẫn tiếp tục quay tròn, quay mãi, mỗi ngày vẫn tròn trĩnh 24 h đồng hồ với ánh sáng và bóng tối thay nhau trị vì?

Tại sao Tử Di ra đi, thế giới này không chìm trong tuyệt vọng như cậu?

Tất cả mọi thứ đều quay lưng lại với cậu, chúng tàn nhẫn và thật vô tình.

Đưa đôi mắt mơ màng, cảm phần và oán giận đảo lượt 1 vòng nhìn quang cảnh đang dần lọt thọt vào bóng tối mịt mù của thời gian trong căn phòng mình đang bị giam lỏng bởi kẻ cậu tin tưởng nhất, Tử Thần với lấy hộp sữa in hàng chữ “sữa ko đường, ít béo dành cho người đang ăn kiêng” vắng lạnh mà chủ nhân của căn phòng quen thuộc này đặt vào chiếc tủ lạnh mini ở góc phòng bấy lâu, luống cuống cho ống hút vào cái lỗ tròn li ti, hít một hơi cạn thứ chất lỏng trắng nhạt bên trong làm chiếc vỏ giấy méo hằn, tạm thời đàn áp cơn đói đang trào lên trong cái dạ dày gần như 1 tuần tuyệt thực nay lũ lút vì sữa.

Dùng lực vỗ chặt vỏ hộp đầy cầm, vô thức để những giọt sữa lạnh từ lỗ “thông hơi” bắn toet vào khuôn mặt da bọc xương nhưng vẫn giữ được nét đẹp trai theo phong cách dân Châu Phi có điều da không đen, Tử Thần vô ơn lấy oán báo ân ném mạnh nó vào cánh cửa gỗ, lối thoát duy nhất của căn phòng, miệng khẽ ứa một tiếng vì no.

Giận, cậu đang rất giận, không phải vì chuyện mọi thứ xung quanh phản bội lại cậu, mà cậu giận bản thân mình sao Never Give Up (cách viết văn minh và teen hoá của NGU) đến thế. Tâm trạng cậu, suy nghĩ của cậu giờ đây cứ như đang mặc định rằng Tử Di đã chết. Dù tất cả mọi người đều nghĩ như vậy thì đáng nhẽ, cậu phải sáng suốt phủ nhận điều đó mới đúng, chẳng này...

Lí trí cậu càng cố chối bỏ thì trái tim cậu càng thắt quặn, càng đón đau, thật ngu ngốc. Người như cậu, sao lại dễ bị tình cảm chi phối như thế.

Tử Thần đứng phắt dậy, thu rèm và mở nhanh cánh cửa sổ vừa bị đóng lại mấy phút trước. Cậu đưa mắt nhìn quang cảnh huyền ảo ban này rồi nhìn mọi thứ trong phòng đang dần hiện ra trong ánh sáng, chúng vẫn thế, vẫn thật đẹp.

Thế giới này vẫn đẹp, vẫn ngọt ngào, vẫn ấm áp, đó là vì người con gái trái tim cậu lỡ nhịp vẫn còn sống. Rất có thể, cô ấy đang ở một nơi nào đó, một hoang đảo không người, một bệnh viện heo hút hoặc một khu rừng sâu tối, bất cứ đâu có đất để đứng, có nước để uống và có thức ăn cầm hơi. Rất có thể cô đang tựa cơn mưa nhìn trời nhìn đất chờ cậu đến đón...

Vậy mà...cậu lại nhu nhược để mình bị giam lỏng ở đây và yếu ớt phảng phất bằng biện pháp cũ xi-tuyệt thực.

Bật cười có phần sảng khoái giấu mình điên rồ, Tử Thần lửa chiến như bùng lên khi có thêm mấy can xăng hỗ trợ, ánh mắt sáng rực đầy sức sống và năng lượng.

-Công chúa vẫn sống thì hoàng tử phải ra tay hành động_Tử Thần bẻ những ngón tay tê cứng không hoạt động nhiều mấy ngày qua của mình, những tiếng rắc rắc càng làm tăng nhuệ khí trong cậu đạt ngưỡng maximum. Cậu nheo mắt đưa tình với cánh cửa gỗ gan lì nhiều lần cản đường cậu trước mặt, miệng đều giả cười 1 cái đe dọa, cơ chân vừa khởi động nóng xong sung mãn lực.

Tử Thần lùi ra sau vài bước, tạo khoảng cách phù hợp rồi đẩy nội công, xoay 1 vòng đưa cước chân nhắm mắt cửa cay cay mà đá.

Ầy! Đúng lúc ấy, những tường sẽ có màn nứt vỡ ầm ầm khí thế lẫm liệt, nào ngờ, chân Tử Thần chưa chạm tới 1 sợi lông hiểm hoi của nó thì nó đã mở toanh, xuất hiện lão già quần gia đáng ghét, kẻ dám ra lệnh giam lỏng chủ mình và ngày ngày đem cơm đến, bưng cơm đi cho cậu khỏi lìa đời vì đói, đồng thời đảm bảo sự béo tốt cho cậu.

Đã nói là bất ngờ thì dù thiên thần trượt chân đâm đầu xuống trần gian hạ phạm hay oan hồn từ địa ngục trời lên cũng khó mà tránh được rủi ro huống hồ gì Tử Thần chỉ là người trần mắt thịt. Gót chân đen thui bám những bụi của cậu liền thoảng xé gió, ngang nhiên lật tung đĩa thịt gà rướm mỡ béo ngậy mà ông quần gia hì hục giành hết 2 tiếng quan sát chọn lựa và luộc kĩa cả cốc nước ngọt vàng rượm đầy đã nữa. 2 anh em chúng rủ nhanh phi lên rồi cua vòng, rơi giòn giã xuống đất, tạo nên khung cảnh lá mùa thu bay bay trong gió chân thực và lãng mạn.

-Cậu chủ!_Cho mình im lặng vài phút để kiểm chế vài xúc cảm lổ lằng và ko đẹp, ông quần gia trầm giọng, khuôn mặt như xi măng, nhanh chóng đông cứng lại, tạo cảm giác ghê rợn đến dựng tóc gáy.

-HA...HA!_Tử Thần rùng mình 1 cái, bình tĩnh cười trừ, hết mực tỏ ra cái nét hiền lành chất phác nhất có thể_Ông ghé chơi đây à?

-Cậu xem ra vẫn ko chịu an phận thủ thường thì phải?_Ông ta cười đáp trả, mũi chết chóc và sự mát lạnh vị bạc hà lảng vảng quanh người mang tiếng “cậu chủ”.

-Đâu có, ta chỉ muốn thử độ bền của cánh cửa kia thôi_Tử Thần gãi đầu, nhanh chóng nhận ra sự yếu hèn của mình. Cậu đổi giọng, nghiêm mặt_Ông đến đây làm gì, muốn xem tôi chết hay chưa hả?

-Ko! Tôi chỉ đến đưa tin thôi_Ông quần gia có phần dịu đi, đưa tay đẩy gọng kính đang trễ xuống.

-Tin gì? Hay...là tin của Tử Di?_Sốt sáng hỏi, lòng Tử Thần léo lên những tia hi vọng nhạt nhẽo, bởi cậu biết, tin quá sẽ thất vọng nhiều.

-Ko, là tin từ Hàn gửi về_Ngắt lời xem biểu hiện dường như băng lạnh của người đối diện, ông quần gia tiếp lời_Cậu Tử Ân đã tìm được người có tủy thích hợp và cô ta nói muốn gặp ngài trước khi tiến hành phẫu thuật.

-Gặp tôi? Để làm gì?_Khó hiểu nhìn kẻ báo tin, Tử Thần nghi hoặc_Cô ta biết tôi?

-Tôi ko rõ, bên kia chỉ nói muốn nhận hồi âm tốt từ ngài. Ngài đi chứ?

-Ko!_Chẳng dành một giây để suy nghĩ, Tử Thần đáp ngay như lập tức.

-Tôi biết cậu có chuyện khác để quan tâm hơn nhưng nếu chuyện này, ngài ko giúp, e sẽ xảy ra tin đồn ko hay_Ông quần gia lo xa tính kĩ, mập mờ trong lòng những e ngại.

-Ko là ko, cô ta muốn gặp thì kệ cô ta, tôi ko rảnh để đi gặp người con gái khác!_Tử Thần kiên quyết, mắt sáng lên khi nhìn thấy cửa mở toang mà ko có tên cận vệ nào canh gác.

-Ngài đi đâu thế?_Hoảng hốt nhìn thú dữ xông chuông, ông quần gia chạy theo ngăn lại.

-Sao ông cứ...

-Sao các người cứ theo ta hoài thế, chết tiệt!_Một giọng nói khác có uy lực và sức vang ngang hàng sư phụ của Tử Thần vang lên, át đi tiếng muỗi thủ thủ của ai kia.

Song, nhờ đó, Tử Thần càng có cơ thoát ra khỏi 4 bức tường lạnh lẽo. Cậu chạy như bay xuống cầu thang, có chút thất kinh khi nhìn thấy cậu em vợ đang bị đám người dưới trướng bủa vây bu lấy, hệt y cục thịt ba chỉ tươi rói giữa đám sói hoang đói meo, cơ cảnh thảm khốc hơn cậu mấy ngày trước nữa.

-Chuyện gì vậy?_Tử Thần hắng giọng thị uy, làm đám nhốn nháo kia ko hó hé hò hét nữa mà tiến hành trong im lặng. Thấy vậy, Tử Thần chuyển sang hỏi Gia Minh cho khỏe, mắt cậu dán vào chiếc balo to đùng trên vai cậu ta_Muốn đi đâu à?

Ko nói ko rằng, Gia Minh lơ đẹp sự xuất hiện của Tử Thần, tiếp tục một mình một ngựa giành lại độc lập tự do.

-Chết nè, im chưa con!_Đám kia sung mãn thừa cơ oánh nạn nhân vài cái.

-Dừng tay! _Hét đến khàn giọng mà ko có tác dụng, Tử Thần đích thân xuất chinh, xông vào đám đông can ngăn _Điếc hết rồi à?

Đám kia im thin thít tránh đường, mặt cúi nhìn đất lảng tránh đôi mắt dữ dằn của chủ nhân.

Nhân cơ hội ruồi mũi đi hết, Gia Minh xoay người tiến nhanh ra cửa chính thì đám kia lại lảng xảng chặn cửa.

-Cút hết đi! _Gia Minh bực bội.

-Cậu muốn đi đâu à? _Tử Thần ôn hoà hỏi, mắt dao dắc soi lên chiếc taxi đợi sẵn bên ngoài.

-Về Newyork! Đã đến lúc bố mẹ tôi được biết tội ác của cậu con rể quý báu rồi! _Gia Minh ngoái đầu lại, cười khinh miệt.

-Ko thể được _Ông quản gia toan ngăn cản thì bị Tử Thần chặn lại.

-Để cậu ấy đi! _Tử Thần hếch mặt lạnh lùng ra lệnh cho đám người.

-Nhưng...

-Hãy chuyển lời với bố mẹ cậu, Tử Di còn sống và tôi, sẽ tìm thấy cô ấy!

-Ồ hèn! _Gia Minh bật cười chế giễu, quắc mắt nhìn đám chó sai vặt xung quanh rồi tiến ra xe, cơ tay cậu nắm chặt thành đám như vắn ôm nỗi hận thấu trời ko từ bỏ.

Ho khụ vài tiếng, Tử Ân lại bỏ phòng bệnh, lang thang trên hành lang dài với thân thể yếu nhèm. Nếu đây là lần cuối anh có thể đi bằng đôi chân mình thì anh muốn lê cho đến ngõ cụt của hành lang.

Anh thực hiện điều đó, như 1 kẻ bệnh hoạn nhưng với anh, nó đỡ hơn là việc ngồi chờ chết.

-Cô ấy thực sự đồng ý sẽ phẫu thuật lấy tử? _Chất giọng ôn nhu đầy ngạc nhiên của ông bác sĩ riêng của anh văng lên, đập vào tai anh. Dù là ai hờ hững cũng nổi lên chút tò mò thầm kín.

Anh nán lại nghe ngóng.

-Đúng vậy, cô ấy đồng ý! _Ông quản lí đáp lãnh đạm.

-Kể cả khi việc này sẽ có thể để lại di chứng cho cô ấy, tệ hơn là hủy hoại cả tương lai sau này? _Ông bác sĩ vẫn gặng hỏi

Tuy nhiên, Tử Ân ko mấy để ý đến đoạn hội thoại này nữa. Anh dựa hẵn người vào tường, thở dốc. Sự tuyệt vọng, đau đớn chiếm lấy cơ thể anh.

Để anh sống, cô gái đo sẽ đánh mất tương lai của mình...

Để anh sống, cô sẽ chuốc bệnh vào người và có thể, mạng đổi mạng.

Cô, ban đầu, là người xa lạ.

Nhưng giờ là người quan trọng thứ hai, là mục tiêu thứ hai để anh gắng gượng.

Anh sống mà cô phải hi sinh thì ích gì.

“Ko được! Mình ko thể hi sinh cô ấy! Mình sẽ lấy tử của Tử Thần” Gạt đi những gì mình từng ghê tởm, Tử Ân gượng người đứng hắng dậy, loạng choạng toan bước vào trong để nói hết những gì mình nghĩ.

Nhưng, anh chưa kịp bước, người anh đã ngã nhào xuống đất, cảm giác trống rỗng đến kì lạ

Gõ, gõ đều những ngón tay bậm thịch xuống mặt bàn bằng kính đen sạm theo nhạc điệu 2/4 nhộn nhịp vang lên trong earphone, Gia Minh nhắm nghiền đôi mắt tròn đen mịt mịt, khoé mắt cậu thâm quầng như sản phẩm tất yếu của những đêm mất ngủ, tự kỉ trong bóng tối kéo dài và hậu quả thường tình của những cuộc

giăng co miếng ăn miếng trả, đôi môi tàn tạ nứt ố mím chặt. Cậu thả hồn vào dòng nhạc rộn rã, như cách để xua tan cơn buồn tẻ hoặc để vui lấp những hố sâu cảm xúc và chờ đợi..

7 tiếng đằng đằng sắp trôi qua trên chiếc phi cơ riêng chuyển hướng sang Hàn Quốc, Gia Minh lòng chấp nỗi đầy những nghi hoặc mà chỉ còn vài phút nữa, cậu sẽ có câu trả lời, chốc chốc lại hé đôi mắt buồn thẳm ko chút sinh khí ngắm chiếc đồng hồ bản to trên cổ tay, sốt rột.

Có lẽ, bố mẹ cậu giờ đã đến Hàn Quốc và đang chờ cậu. Gia đình cậu sắp sửa được gặp nhau sau quãng thời gian dài xa cách, nhưng, cuộc gặp gỡ, đoàn tụ này liệu có mang sắc hạnh phúc, khi kẻ nắm giữ màu đỏ trong bảng màu mất tích, ko, sự thật là đã ko còn tồn tại.

Rồi, bố mẹ cậu sẽ đến lúc phải biết điều này, dù sớm hay muộn, dù muốn hay ko, họ cũng sẽ phải đón nhận nỗi đau mất mát mà cậu phải gậm nhấm suốt mấy ngày qua, sẽ khóc như cậu đã từng yếu mềm, sẽ giận giữ và chửi rủa số phận như cậu đã từng hét lên với 4 bức tường cô quạnh.

Chẳng ai muốn thế cả, nhưng ông trời lại thích thú với sự tuyệt vọng ấy, thế nên cứ liên tục gieo giắt mỗi nơi mỗi bất hạnh.

Nhạc điệu từng xoa dịu nỗi đau trong lòng cậu, từng an ủi cậu nhưng chỉ tạm thời như những viên thuốc mê vô tri, khi bản nhạc ấy kết thúc, mọi chuyện vẫn thế, chẳng thể thay đổi. Như giờ đây, đau đớn trong cậu vẫn tụ lại, chẳng với đi phân nào.

-Cậu chủ, sắp đến sân bay Seoul rồi!_Khẽ khàng gọi kẻ đang chìm trong cảm xúc riêng của ban thân dậy, cô nàng tiếp viên xinh đẹp vỗ nhẹ lên vai cậu đánh động.

Cựa mình hất mạnh bàn tay xinh xẻo của cô ta sang bên, Gia Minh từ từ hé hai con ngươi đen sẫm, tia ánh nhìn nhoè mờ lên đường băng chạy dài bên ngoài. Cậu nhắm mắt, một giọt nước mắt trên khoé mắt cậu bất chợt rơi xuống, lăn dài trên gò má phờ phạc sau khi cậu há miệng ngáp rõ dài xua đi cơn buồn ngủ.

Seul, lần thứ 2 cậu đến.

Gia Minh rời người khỏi ghế, với lấy chiếc vali to kệch màu hồng mượn tạm của cô chị tại trong lúc bị giam lỏng đã lỡ lấy cái của mình ra xả hận, thanh lí cũng như kết thúc luôn quãng đời 1 tháng ít ỏi của nó rồi đưa cho cô tiếp viên trẻ xách hộ, rảnh rang bước xuống máy bay.

Sải bước dài đến mỗi, cuối cùng Gia Minh cũng tìm thấy được bố mẹ và thằng út đang đứng đợi trước cửa sân bay với 3, 4 chiếc ô tô khác hộ tống. Hơi ngợp 1 chút vì độ khoa trương hiếm thấy dựa trên 1 gia đình đang giấu giếm thân phận của mình, Gia Minh lười nghĩ, “nhờ” cô tiếp viên tội nghiệp đem hành lí đến đưa ấy tên cận vệ vừa xuống xe đón, thần nhiên trèo lên chiếc ô tô lấp lánh bạc dài chừng 3 mét, đoàn tụ với gia đình trong ánh mắt trầm trồ, tò mò của mấy cô nàng mê giai tình cờ bắt gặp và khách tứ phương đến sân bay.

-Mẹ!_ Vừa rúc lên xe, cái tác phong lạnh lùng bụi bặm ngông cuồng ban nãy bỗng nhiên thẳng cánh cò bay, tan biến như bọt biển, để lại đích thị một thằng cu bám váy mẹ. Thằng cu ấy chưa chào hỏi ai đã ôm chầm lấy người mẹ sắc xuân với với gương mặt non tơ dễ sợ, miệng thốt lên những câu từ trẻ mới sinh đã biết nói.

-Chà! Gia Minh của mẹ ốm dữ quá!_Hiền từ véo má 1 phát lên mặt thằng con, vô tình phá tan bầu ko khí lâm li bi đát, giàn giụa nước mắt, người mẹ bề ngoài trẻ chán xuýt xoa, tay còn lại vỗ vỗ nhẹ lên lưng.

-Gia Minh, ngồi đằng hoàng đi, xe sắp đi bây giờ!_Ko buồn chém gió với 2 mẹ con như ngày nào, người cha quý phái bên cạnh lạnh lùng nhắc nhở, mắt lơ đãng chiếu tướng đầu đó, vô định.

Thoảng khựng người trước biểu hiện của bố, Gia Minh yên vị trên chiếc ghế trống. Cậu đảo mắt nhìn mọi người ko còn sôi nổi như thường lệ, khó chịu lấy từng mớ ko khí như đặc quánh lại cảm hơi.

Vẫn biết đợi lúc cả nhà yên vị ở biệt thự sẽ nói, nhưng ko hiểu sao, Gia Minh ko thể giấu nổi những gì mình muốn bày tỏ trong cổ họng. Cậu thốt thành tiếng:

-Bố, mẹ, chị Tử Di...

Ngay khi Gia Minh vừa nhắc đến cái tên quen thuộc của người chị song sinh thì mẹ cậu nhanh như tên bắn, lấy tay bịt miệng cậu. Bà đưa ngón tay lên miệng, ra hiệu im lặng.

Hàn lão gia quay đầu hướng mắt nhìn Gia Minh rồi lướt lên mặt vợ, ép bầu ko khí thêm phần nặng nề rồi quay đi, lằm lằm, lạnh lẽo đến thót người.

Lần đầu tiên, Gia Minh nhìn thấy bố mình như thế, vẫn lãnh đạm, vẫn quý phái nhưng ko phải như bộ mặt xã giao thường ngày của ông, giống như đang cố tạc ra để che giấu một cảm xúc thật nào đó.

“Bố mẹ biết chuyện của chị rồi!” Một dòng tin ngắn ngủi được gửi đến điện thoại của Gia Minh từ người đối diện.

Tròn mắt đọc dòng tin rồi nhìn nụ cười buồn của mẹ mình, Gia Minh liền thoáng hồi đáp:

“Từ khi nào ạ? Mà sao lại kêu con đến Hàn Quốc? Có chuyện gì ạ?”

“Con nên nhớ, bố mẹ bỏ các con ở Việt Nam ko có nghĩa ko chú ý việc 2 đứa sống chết thế nào, nên đương nhiên, bố mẹ sớm biết chuyện này. Kêu con sang Hàn vì Tử Di đang ở đây”

“HẢ! Chị ấy còn sống và đang ở đây? Chị ta muốn chơi trò gì vậy, làm con điên đầu đi tìm” Gia Minh ấn mạnh vào màn hình, bực bội giật phăng li kem trên tay út, ăn gọn trong tiếng thét gào của em mình..

“Ko trách Tử Di được, nó bị người họ Lăng bắt cóc để lấy tùy ghét cho thiếu gia nhà đó, 3 ngày nữa sẽ phẫu thuật nên bố mẹ muốn đến sớm đón nó về” Bà mẹ trẻ thở 1 cái dài sụt, cực nhọc gửi tin nhắn tiếp theo cho cậu con trai quý báu, ko mấy để ý đến ánh mắt đang ngự trên người mình của ai kia.

-Rồi bọn họ sẽ phải trả giá về việc giám đem đại tiểu thư Hàn Gia làm vật tế! _Ko để cho thằng con nhản tin lại, Hàn lão gia trầm giọng, đe dọa tỉnh bơ ko chút cần rút.

-Nhà họ Lăng ă? Nhưng hình như Tử Thần ko biết chuyện này, cậu ta bị giam lỏng suốt, còn phái người lục lọi mọi nơi tìm chị nữa _Gia Minh lẩm bẩm _Sau chuyện này, bố mẹ sẽ tính sao đây? Vẫn chấp nhận cậu con rể như cậu ta chứ?

-Hàn Gia Minh, con...! _Ko kìm nổi cơn giận sôi sục, Hàn phu nhân nổi quạ, vắt hết hình tượng dịu dàng đôn hậu của mình, gỡ chiếc dây gót nhọn toan đánh con thì bị chồng kéo khuỷu tay ngăn lại, tránh gây gia đình tương tàn. Song, chuyện nợ xọ chuyện kia, tránh vỏ dừa gập vỏ dừa, tay vợ thì giữ được còn giày vợ thì mặc nó bay theo tiếng gọi nơi hoang dã, nả mạnh vào kính trước của ô tô.

Sau màn găm để dày ngoan mục, từ lỗ thủng to, những đường nứt vỡ dần hiện với tiếng kêu đặc trưng. Chúng mẫn mẫn thành những miếng nhỏ, rơi ào xuống, đi tong tấm kính trước của dòng xe đời mới còn chưa hết sốt. Giờ thì, ko cần điều hoà cũng mát lịm.

Tiếc thương cho sự hi sinh anh dũng của tấm kính bạc tử, những kẻ gây chuyện im thin thít, ko dám hó hé 1 lời, chỉ biết cúi đầu dành vài phút mặc niệm. Còn kẻ đã rút ruột bỏ tiền ra mua thì đưa mắt trần trần nhìn, khuôn mặt tối sầm lại.

-Đi tiếp đi! _Ông cần răng cần lưỡi nhẩn nhặn _Giờ, ai mà hó hé nửa lời, đừng trách ta ko nể tình vắt xuống xe đấy!

-Bố ơi! Kính vỡ kia! _Đúng lúc ấy, Gia Lâm xử xong đóng đồ của mình, ngửa miệng gọi ngọt ngào.

-Anh! Đứng! Đứng!

Hàn Gia, lại 1 phen nhốn nháo.

Trời xanh thăm bỗng vắng ừ 1 đường khói trắng dài của những chiếc phi cơ mang gia huy vẫy rồng Hàn Gia.

48. Chương 61

Nắng quá trưa nhàn nhạt, yếu ớt ám ử lên mọi thứ nó có thể đặt chân lên rồi nằm huyt xuống.

Trời ko gió, ko mây làm con người ta bức bối khó chịu. Bầu ko khí khô khốc đến nỗi chỉ cần 1 tàn thuốc mang dư âm của lửa rơi xuống mảnh giấy xấu số nào đó, có thể lắm, nó sẽ bùng lửa rực cháy.

Một ông già đầu hói bán quán bên đường mệt mỏi vắt chéo tay lên gáy, há to miệng ngáp cái rõ dài, vô tình hút luôn đám khói mờ mịt phả ra, hoà lẫn cùng đám bụi đường từ một đoàn xe bất lương nào đó thả ra. Ông ta ho sặc sụa, đánh vắng hàm răng giả ra ngoài, cứ thế kêu lên chửi rửa ko ngớt.

Song, đoàn ô tô bất lương ấy vẫn ko dừng lại, chúng tăng tốc khí thế cùng tiếng kêu hùng hổ của động cơ, băng băng lao về phía bệnh viện trung tâm.

Có điều hơi lạ. Lọt thỏm giữa bầy xe toát ra mùi tà khí kinh người ấy, lạc lõng 1 chiếc xe màu bạc phản chiếu ánh sáng chói loà, mặt trước khoa trương mở hẳn kính như muốn khoe khoang sự giàu có, sang trọng bên trong.

Người ta ko chú trọng vào nguyên nhân, chỉ muốn suy tạc những gì mình thấy thành những câu chuyện oái ăm theo trí tưởng phong phú cha sinh mẹ đẻ của mình. Một số người xem những gì mình nghĩ như một sự việc quan trọng nào đó, tự nâng tầm ảnh hưởng và mục đích của đoàn xe nối đuôi nhau dung dăng dung dẻ vừa phượt khỏi vào dung nhan mình, của đám phi cơ hình thù hết con chuồn chuồn, chiếc này phả khói vào mặt chiếc kia rợp trời trên ko. Rồi, họ nhẹ nhàng rút điện thoại, lén lút 1 cách lộ liễu gọi báo cảnh sát.

-Alo, tôi vừa nhìn thấy một đoàn mafia đưa xe rợp đường, đầu thẳng này tông mông thẳng nọ. Các anh đến nhanh tóm gọn chúng nhé!

-...chúng rải cả đường bột trắng, tôi nghi chúng đang chở thuốc phiện đó sếp...

-Mấy chục xe luôn anh cảnh sát ơi, cả máy bay nữa, vợ tôi còn nhìn thấy một tên cầm súng chĩa nòng ra ngoài cửa sổ, thô bạo lấp đạn...

-...Chúng là khủng bố đó anh, help me...

Nghe phong phanh đâu đó sau khi vụ việc sáng tỏ, ông thủ trưởng cục cảnh sát nhân dân Seoul đã lên tiếng xin lỗi Hàn Gia và phân trần rằng, hôm đó, người của ông ta liên tục nhận được những cú điện thoại tương tự như trên của những công dân yêu nước đại Hàn dân quốc. Chính vì vậy, ông ta mới báo lên cấp trên cho quân vây bắt “khủng bố” theo lời tường thuật trực tiếp của một công dân sôi nổi nào đó.

Thật khó mà ngăn cản cái lưới nghệ thuật của dư luận.

Lơ lửng che phủ cả khoảng trời bệnh viện trung tâm Seoul, những chiếc phi cơ đậm sắc xanh của quân đội tập kích trên ko của quân sự Anh lượn qua lượn lại, càng lúc càng thấp dần. Những chiếc cánh của chúng xoay vòng vòng đến hoa mắt chóng mặt, tạo những luồng gió mạnh đâm trảm vào nhau, thổi tung lớp bụi đường tạo thành màn bão cát đậm chất sa mạc mà ko cần có thêm hiệu ứng hay chỉnh sửa bằng vi tính.

Và rồi, những con chuồn chuồn sắt đáp xuống khoảng sân trống bát ngát trước cửa bệnh viện, choán hết gần nửa diện tích.

Tất cả mọi người trên sân bệnh viện đổ mồ hôi hột tạt nhanh sang ven, họ ko muốn bị cánh quạt vô tình kia tàn ác nâng thốc xác thể mình lên, cho quay vài vòng hưởng gió trời rồi rơi tự do theo đường parabol tuyệt đẹp và càng ko muốn lên báo chỉ vì vô tình chứng kiến cảnh tượng chẳng khác bọn khủng bố trên tivi là bao này. Họ căng mắt thót tim nhìn những cánh cửa kia đồng loạt bật mở, há mồm trước cảnh toán người mang súng ống và dây đạn buộc quanh người hùng dũng nhảy xuống sân. Cuối cùng, họ thở phào nhẹ khi đám người kia xếp thành hai hàng dài thẳng tắp ko cần thước từ cổng bệnh viện đến bậc cấp đầu tiên, bao quanh theo tám thảm đỏ chạy dài, ít ra, khủng

bố ko khoa trương như vậy, trừ phi tên khủng bố đó là một tên từ UFO xuống thứ thiệt.

Ngay khi hàng ngũ người ngợm vạm vỡ, súng ống đeo đầy như trang sức kia được xếp ngay ngắn nhất, những chiếc phi cơ vùng cánh quạt xé gió, bay vèo lên trời cao rồi mất tích hẳn, để lại khoảng sân rộng rãi cho đoàn xe đang lao tới từ đằng xa.

-Két! _Tiếng phanh xe chói tai vang lên, ngang nhiên xông vào bãi sân trống, thêm lần nữa dọa hồn đám người chung quanh.

Mấy xe mang màu đen bóng loáng ko một vết tì rỗ sang hai bên tìm chỗ đậu, riêng chiếc xe bạc ko kính sừng sững quay ngang người, hướng cửa về chiếc thảm đỏ.

Cửa xe khẽ khàng chuyển động, ko bật ra mà xoay 90 độ chóc ngược lên trời. Từ trong chiếc ô tô bạc một người đàn ông quý phái trong bộ Âu phục màu kem nổi bật bước ra, đôi mắt như ngọc trai đen dừng dừng lạnh lùng pha chút thờ ơ dẫn tề đại lộ lên ánh nhìn u uất rợn người, dáng người cao ráo lịch lãm, chiếc cằm nhọn toát lên vẻ quý tộc châu Âu cao ngạo. Người đàn ông đặt chân lên thảm đỏ, khẽ quay đầu chờ đợi phu nhân và hai đứa con xuống xe. Người phụ nữ mang nét kiêu sa của một nữ hoàng, khuôn mặt diễm lệ trẻ trung ẩn gian chút tuổi tác. Bà khoác tay chồng, để Gia Lâm khấu kính cho hoàng tử bạch mã đậm chất cuồng ngạo bề họ.

4 người họ như vẽ nên bức tranh gia đình hoàn mỹ nhất mà bất cứ ai nhìn vào đều ghen nhói lòng ganh tị. Nguyên nhân vì sao họ lại đến bệnh viện, đó là ẩn số mà tất cả những người xung quanh đều muốn biết.

Đừng thắc mắc tại sao họ lại khoa trương như vậy. Bởi lẽ họ muốn thế.

Hếch mặt ra lệnh cho đám người dưới trướng phong tỏa toàn bộ mọi lối ra vào của bệnh viện theo kế hoạch, kể cả sân thượng để tránh tình trạng có kẻ nào đó ngu người nhảy lầu chạy trốn, Hàn lão gia cùng vợ và con kiêu hãnh sải bước vào bên trong của bệnh viện, mắt ông đảo liên tục tìm phòng bệnh cô con gái đáng thương của mình theo thông tin lấy được từ mật vụ thân cận trèo tường, lội sông thu được.

Trong sự yên tĩnh đặc trưng của bệnh viện vào lúc trưa trời, tiếng đập của mạch vang lên cùng tiếng va đập của ổ khóa lôi kéo sự chú ý của đám y bác sĩ. Bọn họ kéo đến xì xào bàn tán, nhưng chẳng có lấy ma nào có gan bước đến đối chất với đám người trong lịch sự nhưng hành động lỗ mãng.

-Lão gia, phải khoan thôi! _Một tay mặc vest đen sau khi xả hận no nê vào cánh cửa trong sáng với mái đầu vuốt keo bóng loáng sáng chói ruồi đậu vào cũng trượt chân té chết lên tiếng. Sau khi nhận được cái gật đầu đồng thuận liền xắn tay xắn áo khoan cửa một cách thích thú, ném phăng ổ khóa rồi đá cửa dọn đường cho chủ.

Đổi lại ồ ồ công sức vãi ra như tắm của tên cạnh vệ, căn phòng trống hươu trống huếch ko một bóng người, cả mền và ra đệm cũng được sắp xếp gọn gàng.

Ko thấy! Bên trong ko hề có ai cả!

Hàn lão gia chuyển hướng, đi như chạy sang căn phòng kia, nơi Tử Ân đã nằm. Nhưng, cảnh vật như muốn chống lại ông, thách thức lòng kiên nhẫn đang héo úa trong ông. Chỉ cần thêm một giọt nước tràn li nữa, ông sẽ ko do dự vứt bỏ đi vỏ bọc hoàn hảo của mình, để xé xác những kẻ dám động vào con gái ông, dám là đau con gái ông với cương vị là một người cha, ko phải một người được giới quý tộc sùng bái, tôn thờ.

-Bệnh nhân phòng này đâu rồi? _Hàn lão gia trầm giọng lạnh lẽo, khuôn mặt như chìm một nửa trong bóng tối.

-Tử Ân thiếu gia đang ở phòng cấp cứu! _Đám y bác sĩ thốt mình đồng thanh đáp như hợp xướng, thần kinh họ căng lên thiếu điều đứt phăng.

-Ko phải 3 ngày nữa mới tiến hành ca mổ ư? _Hàn phu nhân ái ngại nhìn mặt chồng mờ mịt như bị mây đen bao phủ rồi nhìn đám người, nhỏ nhẹ hỏi.

-Theo kế hoạch là thế, nhưng hơn 6 tiếng trước, cậu ấy đột quỵ, phải ghét tử! _Một cô gái cũng nhẹ giọng đáp trả.

-Giờ họ đang ở phòng phẫu thuật nào? _Gia Minh thay mẹ hỏi tiếp, ôm lấy thân thể bà đang run lên bằng vòng tay to khỏe của mình

-Phòng thứ 4!

Ngay khi cô y tá vừa dứt câu, Hàn lão gia đã vùng vằng đi đến phòng phẫu thuật, cơ tay ông nắm chặt thành nắm đấm đến nỗi run lên, ánh mắt ôn nhu luôn tỏ ra lạnh lùng giờ hằn lên từng tia máu đỏ

Tâm trạng ông lúc này chẳng khác gì tâm trạng ông lúc Tử Di bị bắt cóc. Cái ngày đó vào đúng cái ngày ông tuyên bố với cả thế giới rằng, ông có 1 cô con gái, nó có cái tên thật đẹp, Hàn Gia Băng.

Bầu ko khí bên trong mang nét tĩnh lặng đến âm u cứng lạnh là vậy, nhưng bên ngoài, trên khoảng sân chẳng chịt xe như bãi phế thải của bệnh viện lại mang ko khí nhộn nhịp, náo động, chỉ cần có thêm nhạc nền kinh điển của những thời khắc gay cấn như trong phim hình sự Mỹ nữa thì chẳng ai dám chối bỏ tính kịch tính của nó.

Nhảy xuống xe như siêu nhân vượt tường lửa, uốn người len lỏi qua mọi địa hình phong toả tứ phía bệnh viện như rần lột xác, đám cảnh sát do cục cảnh sát nhân dân phái đến nhệ khí chiến đấu tăng lên vùn vụt ngay khi nhìn thấy vài tên mang lô-gô quân đội Anh cũng đang len lút như mình, chống hông lên trời canh chừng.

Bọn họ sung mãn nép vào bên cạnh đám người lạ ấy, thư thái hỏi han nhau làm quen rồi tám phét cho có bạn mà ko hề hay biết, đứng trên phương diện tình báo của quần chúng, đây là quân đội do “khủng bố” điều tới.

Lao thẳng vào toan tiếp cận cánh cửa im lìm của phòng cấp cứu số 4, Hàn lão gia lập tức bị đám cận vệ Lăng Gia giữ lại như bkav bắt giữ virut, ko cho tiến vào vùng chờ của người họ Lăng.

-Tránh ra!_Liếc những bàn tay đầy lông lăm lăm đang ôm chặt lấy 2 tay mình, Hàn lão gia hạ giọng ra lệnh, người toát ra một dòng khí lạnh truyền sang cho chúng như điện xẹt, cơ tay nắm chặt hơn.

-Ko...người...người...ko...ko phàn sự....sự cấm vào!_Một tên cận vệ thoáng rùng mình, miệng lắp ba lắp bắp.

-Các người muốn chết?_Hàn lão gia đe dọa.

-Muốn!_Chúng đồng thanh đáp rồi đồng thanh lắc đầu_Ko muốn! Ko muốn!

-Vậy thì tránh ra!_Hàn lão gia cổ ra lệnh một cách lịch sự nhất mà ông có thể làm được nhưng đáp lại ông chỉ là những hành động mặt dày quen thuộc.

Tia mắt ra phía xa, nơi đám cận vệ của mình đang làm loạn, ông quản lí thở dài đánh sượt, quay đầu sang người đàn bà đang ngồi nhắm mắt cầu nguyện ghé bên cạnh.

-Phu nhân, tôi ra ngoài làm chút chuyện!

-Ông cứ đi đi, ta ko sao!_Người đàn bà mở mi buồn, đáp nhẹ như thể việc cầu nguyện kia đã rút hết toàn bộ sức lực của bà đi.

-Có chuyện gì vậy?_Tiến tới đám người đang giằng co ồn ào, ông quản lí tỏ rõ thái độ bức bối, mắt ngự hẳn lên con người phong thái cao sang kia.

-Người này muốn xông vào phòng cấp cứu, chúng tôi đang giữ ông ta lại.

-Thế à?_Ông quản lí tỏ ý hiểu_Xin lỗi, chắc ông đến nhầm phòng cấp cứu rồi.

Đưa đôi mắt sắc lạnh như được vẽ bằng nhiều sắc đen khác nhau, Hàn lão gia tia ánh nhìn lên lão quản lí, khoé môi cong khinh bỉ.

-Sao ông nghĩ tôi nhầm phòng cấp cứu.

-À! Tại đây là phòng cấp cứu cậu chủ tôi_Ông quản lí lãnh đạm, chờ đợi làm ông thực sự mệt mỏi nên ông cũng ko muốn dong dài dai dẳng với bất kì ai._Xin ông đi chỗ khác cho.

-Ông là người Lăng Gia?_Hàn lão gia ném mắt về người của mình đang kéo đến.

-Vâng.

Nhận được câu trả lời như ý, Hàn lão gia rút iphone, gọi đến số mà ông ko nghĩ mình sẽ phải gọi.

-Ồ, Hàn lão gia, ko ngờ lại được ông chủ động gọi_Giọng bên kia oang oang rất mực ngạc nhiên.

Hàn lão gia nhấn nút loa rồi tiếp lời, như muốn ko chỉ ông mà kẻ trước mặt cũng phải nghe thấy.

-Ko nói nhiều lời, tôi gọi để nói cho ông biết trước, những kẻ dám bắt cóc đại tiểu thư Hàn Gia, coi nó như vật tế, tôi sẽ ko tha thứ, kể cả phải gây chiến với các người, tôi cũng quyết xiết món nợ này.

-Ý ông là sao, tôi ko hiểu_Bên kia nhẹ giọng thắc mắc.

Nhưng Hàn lão gia đã ngắt kết nối, ông đưa mắt soi lên gương mặt trắng bạch của người trước mặt, hỏi đả kích:

-Giờ thì ông đã biết tôi ko nhầm phòng rồi chứ? Mau dừng ca phẫu thuật cho tôi.

-Tôi...tôi..._Ông quản lí chân nhũn ra cả, phục hẳn xuống đất, lòng liên tục tự vấn chính mình

“Cái quỷ gì đang diễn ra thế này?”

Đúng lúc ấy, cánh cửa phòng cấp cứu mở rộng, 2 bác sĩ mồ hôi nhễ nhại từ từ đi ra, xuất hiện như 2 ngôi sao màn bạc trong ánh mắt long lên của những người ban nãy còn chờ đợi. Ngay lập tức, ông bác sĩ riêng của Tử Ân bị người của Hàn gia vây quanh “thăm vấn”.

-Gia Băng sao rồi? Bác sĩ!_Hàn phu nhân nhanh miệng hỏi trước, đề phòng chồng lại gắt lên, giận cá chém thớt với người ta.

-Ca phẫu thuật thành công mỹ mãn, cậu Tử Ân đã được ghép tủy, giờ phải theo dõi vài ngày mới biến được tủy có kháng thể hay ko_Ông bác sĩ cởi bịt miệng ra, quệt đi những giọt mồ hôi tụ trên trán.

-Tôi ko hỏi cậu ta, tôi hỏi người còn lại ấy!_Hàn lão gia gắt gỏng.

-À!_Ông bác sĩ thoáng giật mình, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh_Hiện tại thì ko sao...

-Gì mà hiện tại ko sao? Ông nói thế ai hiểu được_Gia Minh bực thay cho bố.

-Thì như tôi đã nói lúc trước, cô ấy có thể mắc một số di chứng sau này, qua thời gian mới biết được.

-Di chứng? Ông đang nói cái gì thế?_Hàn phu nhân hỏi yếu ớt, người bà dần cứng lại.

-Di chứng đó là gì?_Hàn lão gia hạ giọng, thanh âm nhuốm màu chết chóc đến rợn người.

-Nặng nhất..._Ông bác sĩ nuốt nước bọt như thể điều ông sắp nói ra vô cùng nghiêm trọng...là vô sinh.

Như một ngọn nến sáng rực bị lưỡi kiếm vô tình làm tắt phụt, căn phòng chờ đợi ngọt rơi vào tĩnh lặng đến khó thở. Thời gian giãn dài, dang dãi, kéo lê thê, 1 phút trôi qua mà tựa như cả ngàn năm trời đằng đẵng. Bầu ko khí xung quanh như lắng dần, khô hanh đến nghẹt thở.

Đám người xung quanh đồng loạt hít mạnh một hơi, thanh âm tựa như hít phải một luồng lạnh khí. Họ cả kinh người như phồng, trên mặt vẫn duy trì cùng một loại mặt ngây thơ vô tội nhưng phảng phất sự kinh hãi như đang xem một loạt phim kinh dị.

Họ ko ai nói gì hay phát biểu cảm tưởng của mình sau khi được tận tai nghe thấy đoạn hội thoại ngắn. Những con người nán lại xung quanh, họ nín thở, mà đúng hơn là ko dám phả dài 1 tiếng, hay lui đi bảo toàn tính mạng, bởi họ sợ, chỉ cần một cử động nhẹ của mình sẽ bị con người đang mang ngút ngàn lửa giận kia phát giác, cho vào tầm ngắm trả thù về sau theo cái cách mà “giang hồ” đồn đại: giận cá chém thớt.

Màu trời lạnh lẽo, hanh khô đến kì dị, hết y như có mùi chết chóc từ căn nhà xác của bệnh viện vẳng đến, đeo bám ko rời.

Một con ruồi hăng hái bay đến “nhập tiệc” rồi thả người rơi đập xuống sàn nhà lạnh với bệnh án đột tử mà chết, âu cũng là cái số chung của những kẻ ngoại lai ko phận sự sa chân lỡ bước. Chỉ cần biết gió chiều nào, ngã chiều ấy thì may ra tính mạng còn vẹn nguyên.

Trái với cái cảnh lửa giận bùng bùng sát khí dùng dùng rút súng nã đoàn đoàn mà hầu hết kẻ ngoài cuộc phỏng đoán, Hàn lão gia chỉ đưa đôi mắt ẩn hiện làn sương quý quái nhìn thẳng vào khuôn mặt đang tái dần và bối rối của ông bác sĩ khi ý thức được nguy hiểm cận kề, cầm hếch nhẹ lên cao đầy trịch thượng.

-Ý ông, con gái tôi sẽ ko thể sinh con?_Trầm tĩnh đưa ra một câu hỏi dường như chẳng mang một ý nghĩa nào, thậm chí còn làm người khác ngỡ vực về IQ của bậc đế vương giới thượng lưu thế giới, Hàn lão gia cơ mặt vẫn lãnh đạm, khẩu súng ngắn trong lòng áo vẫn chẳng buồn rút ra.

-Chỉ là có khả năng thôi, thưa ngài. Hiện giờ cần phải theo dõi mới biết được_Ông bác sĩ bình tĩnh trả lời, ko biết tại sao nhưng ông có dự cảm rằng mình sẽ ko bị nguy hại.

-Thế sao?_Cong môi cười giễu thần trí người, Hàn lão gia trở người, đưa nhãn thần ngự lên tấm thân già trơ lì đang cố gắng đứng dậy của lão quản lí. Sải chân ông bước dài.

-Ông đã biết, đúng chứ?_Thật khác với sự tàn nhẫn, coi mạng người như cỏ rác thường ngày, Hàn lão gia chất vấn.

-Vâng! Tôi đã biết!_Ông quản lí quỳ sụp xuống ngay khi vừa đứng vững trên đôi chân nhũn mềm của mình, khoe môi khô ráp mấp máy như phải bùa, dường như ông ta đã ko thể giữ nổi sự trang trọng, chai lì, già dặn như thường ngày được nữa. Sự hoảng sợ trước cái chết như kết cục có sẵn mà bản thân ông ta đang phải đếm từng khắc chờ đợi, sự choáng ngợp trước thế lực đằng sau một học sinh ban C mà ông ko bao giờ ngờ tới bỗng chốc chiếm lĩnh mọi thớ thịt đang run lên lạnh toát.

Sự hồi hận ngập tràn.

Con người, ai mà ko sợ chết.

Ko để chồng phải đơn phương độc mã trên chiến trường lâu hơn nữa, Hàn phu nhân sau một hồi rã rời chân tay, dựa vào lòng con trai mình lấy chút sinh khí để có thể thở, để làm động lực chống đỡ thể xác sắp quy ngã chậm rãi rời khỏi vị trí đã bèn rêu, bước về phía ông quản lí.

Bà ngược nhìn khuôn mặt u tối của chồng 1 lát rồi đưa 2 lòng bàn tay lạnh toát cứng ngắc áp lên đôi gò má đầm mồ hôi đối diện, chỉnh khuôn mặt trắng bệch cùng đôi mắt đen trốn tránh nhìn thẳng vào mình.

Khuôn mặt bà dần ra đôn hậu, hết như đức mẹ Maria xứ Tây người.

-Nếu ông đã biết điều đó, tại sao ông vẫn để con gái tôi phẫu thuật?_Giọng nói bà toát ra từ khuôn miệng diêm lệ, thanh âm như được ướp liều thuốc mê loại nặng, khơi gợi những kẻ vô tình nghe thấy hoặc trực diện nghe được những cảm xúc âu sầu đầm buồn, xen lẫn cả sự thức tỉnh về tâm hồn lẫn thể xác. Như liều thuốc để người ta phải dừng lại, đắn đo và hoài nghi về những điều mình đã và đang thực hiện.

-Tôi...tôi xin lỗi_Ông quản lí cụp mắt, yếu ớt đáp, trái tim ông như thấm đẫm nỗi đau mà con người đang chạm vào da thịt mình phải chịu.

-Ông đã ép nó, phải ko?_Lời chất vấn tiếp theo tuôn ra thật nhẹ, tựa làn gió độc nhưng mang hơi ấm ủ ấp cơ thể người.

-Vâng, tôi đã làm_Ông quản lí ngoan ngoãn nhận tội_Tôi đã cầu xin cô ấy giúp đỡ, nhưng lại ko cho cô ấy biết sự thật. Tôi đúng thực đáng tội, rất đáng tội.

-Đúng, đáng nhẽ ông phải tự kết liễu bản thân nhờ thuốc, bắn thủ của mình từ sớm mới đúng!_Hàn phu nhân gạt nhẹ đầu đồng tình, bàn tay vương chút ẩm ướt từ da mặt nhờn đầm mồ hôi nhanh chóng rời đi, trở về với chủ thể.

-Vâng, đáng nhẽ tôi phải chết đi sớm hơn_Ông quản lí thuận theo đáp như bị thôi miên, đáy mắt thu lại nụ cười tà mị của người đàn bà đang lấy khăn lau đi những vết bẩn trong lòng bàn tay.

-Vậy thì giờ là lúc ông thực hiện những gì đã nói!_Ngay khi nhận được lời đáp đúng ý mình, Hàn lão gia rút từ áo khoác ra một khẩu súng ống ngắn, đen đặc, chìa nòng vào trán ông quản lí.

Mùi súng nồng chết chóc bắn vào mũi kẻ bị ngắm, đánh thức thần trí đang mê muội.

Ông quản lí giật thót người, tròn mắt hồng với đồng tử đỏ sậm căng to nhìn lỗ súng đen ngòm. Ông ta nghệt thở, người cứng như khúc gỗ mục.

Hàn lão gia nghiêng đầu, nhắm qua nòng súng. Thanh âm trầm thấp như đang suy xét.

-Có vẻ như ông đang rất sợ thì phải. Hay ta cho ông cơ hội bày tỏ lòng trung thành trước khi chết, cũng như cho ông trở thành người hùng của Lăng gia nhé.

-Ý...ý ngài là?_Ông quản lí ấp úng.

-Chúng ta chơi trò kiểu Ý đi_Hàn lão gia đăm chiêu nghĩ ngợi_Ta sẽ bắn 3 phát vào người ông, nếu cả 3 phát đều ko có đạn, chuyện ông bắt cóc đại tiểu thư Hàn gia sẽ coi như ko có, và Lăng gia cũng sẽ ko gặp

rắc rối gì sau này. Ngược lại, nếu trong 3 phút có 1 viên đạn găm vào đầu ông, hoặc ông ko có gan thử, Lăng Gia sẽ gặp hoạ.

Thấy người kia vẫn im thin thít ko đáp, Hàn lão gia tiếp lời.

-Nghe đồn ông rất trung thành với Lăng Gia, chắc chuyện bé như mắt muối này ko làm khó được ông, đúng chứ?

Nhưng, mắt muối ko to được thế.

-Vâng, nếu được, xin ngài cứ việc_Nuốt nước bọt đắng ngắt xuống cổ họng một cách khó khăn nhất, ông quản lí hít sâu chấp thuận.

Ông ta khép dần mí mắt, chuẩn bị sẵn tinh thần chờ đợi. Tâm trạng ông giờ như tên hề cheo leo trên không, ơn chúa ông sống, ơn quỷ ông chết.

Khoé môi Hàn lão gia nhích khẽ.

Ngón tay ông cong lại, bóp còi.

-Pằng!

Chụp vội chiếc gia huy quen thuộc in hình nanh hổ của Lăng Gia quay tròn lấp lửng trên mặt bàn bằng kính trong suốt trước mặt mình, mặc kệ quyển sách sơ yếu lí lịch mật của P&P và ánh mắt dò xét của ông hiệu trưởng ám lên người, Tử Thần ko thèm cúi chào ông ta một cái, co chân chạy vụt ra khỏi phòng Hiệu trưởng sau cuộc nói chuyện kín.

Chính xác vào cái lúc 3 con cún của Tử Di chống mộng hì hục xử gọn đĩa thức ăn đầy ụ vào bữa sáng, Tử Thần đã được ông hiệu trưởng căn nhắc mời đến nói chuyện đầu tiên.

Ko phải ông ta nhớ cậu nên dùng cái uy hiệu trưởng gọi cậu đến hỏi thăm tình hình sức khoẻ. Mà là vì ông ta thắc mắc chiếc gia huy in hình nanh hổ có mặt ở hiện trường vụ đột nhập mấy ngày trước.

Ông ta đã đúng khi mời Tử Thần đến để đối chất.

Chiếc gia huy mạ vàng là của Lăng Gia, tức có nghĩa, những kẻ đột nhập bất cẩn ngu ngốc ấy là người do Lăng Gia phái đến.

Vì cái gì? Đó là ẩn số đối với ông hiệu trưởng luôn thích thú với chuyện người ta. Ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng.

Vì cái gì? Mỗi mình Tử Thần biết điều đó.

Giờ thì cậu đã biết, cô gái hiền tủy là ai...

Nhanh như một ngọn gió lạnh trước bão, Tử Thần phóng đến chiếc ô tô của mình, đẩy tên lái xe và ông quản gia ra ngoài. Cậu rú ga với tốc độ nhanh đến chóng mặt, hoà vào dòng xe cộ phả khói đen ngòm trên mặt đường.

Tất nhiên, đám cảnh sát vốn chuộng những vụ phóng nhanh vượt ẩu này, mặc cái lôgô Lăng gia chói lọi ánh lên phía sau xe hắt vào mắt, họ vẫn gan lì bám dai xe Tử Thần đến sân bay, đặt lên xe 1 tờ giấy phạt đợi người lái quay lại thì túm gọn.

Song, họ ko hề biết rằng, kẻ mà họ căng mắt đợi chờ như thiếu nữ chờ chồng, đang ở trên không.

Âm thanh xé toạc cả bầu ko khí tĩnh lặng ảo não vang vọng.

Ko gian căng giãn theo tiếng thở trộm của đám người tim rơi lộp bộp xuống dạ dày, xèo mồn trong dung dịch đầy acid.

Súng nổ, và ông quản lí cảm thấy bóng rắng khi viên đạn đoạt mạng xượt qua đầu ông, mém ti cạo trọc một đường tóc dài trên mái đầu dường như sói mòn của mình. Ông ta ngã về phía sau...vật lộn với nỗi sợ hãi ủa vậy.

Từ từ, ông quản lí hé mắt nhìn kẻ vừa hạ thủ, rợn người rùng mình khi 1 nụ cười thích thú loé lên gian mãnh.

Trong giây lát, ông quản lí chợt hiểu ra sự kinh khủng thực sự của tình thế.

Người đàn ông đó ko hề câu nệ nơi ông ta đang đứng là địa bàn của Lăng Gia, cũng chẳng mấy may lo nghĩ máu tanh sẽ nhấn chìm thanh danh lẫy lừng. Sự thật, đây ko phải là trò đùa rừng mờ của đám thương lưu hết trò để thử, nó giờ là thách thức sinh tử của bản thân ông.

Có điều, Hàn lão gia đã bắn trật một phát súng và phát súng đó, suýt nữa tước bỏ sự sống nơi ông.

-Xin lỗi đã làm ông giật mình, tôi đang thử súng__Hàn lão gia cười nhạt hời hởi.

Ko phải là một phát súng trật, Hàn lão gia cố tình làm vậy, vì điều gì?

Để thách thức và đe dọa, để bóp méo và làm lòng trung thành nơi ông bị biến dạng, có thể lắm chứ.

-Chúng ta bắt đầu nhé!

Hàn lão gia chĩa thẳng nòng súng vào đầu ông quản lí, tay cong lại và...

-Khoan đã!_Ông quản lí gơ tay lên che chắn.

-Clack!_Tiếng súng rỗng đạn vang lên ngay sau đó, mang đến cả nụ cười viên mãn, thích thú lẫn sự sai lầm tai hại

49. Chương 62

ko...ko có đạn..?_Buông 2 bàn tay trần đang che chắn ỳnh, để rũ xuống như 2 cánh chim ướt nhèm, ông quản lí từ từ hé đôi mắt tròn nâu hình đuôi lươn ranh mãnh ngằm nhìn kẻ vừa manh động, miệng thốt lên nửa hời hởi nửa ngờ với thanh âm bản thần khó tin, đầu đó trong ánh nhìn mục ruỗng của ông ta là những tia hi vọng heo hắt.

-Thì sao?_Như một cốc nước lạnh tê tái hắt mạnh vào mặt kẻ bị tra hình, Hàn lão gia cong nheo mắt vờ khó hiểu, câu hỏi lấp lửng đến gai lưng người vọng lên nhẹ như tơ.

-Thì..._Ông quản lí đảo mắt cố nhớ lại những gì cần thiết từ miệng vàng người kia thoát ra, khuôn mặt căng thẳng giờ cũng dần dãi tạo nên sự ôn nhu đặc trưng của người trên 60 tuổi...thì tôi và Lăng Gia...

-...vẫn sẽ phải trả giá vì những gì đã làm với con gái ta_Mím cười nhạt, Hàn lão gia ra vẻ đồng tình nhưng câu nói ông ban bố lại trái ngược với biểu hiện đó, như một tiếng sét chói tai vang lên giữa bầu trời quang mây.

Lật lọng?

-Ngài!_Biết mình vốn ko có thân thể ngang ngửa hay quyền lực ngang tầm để đòi lại công bằng cũng ko có lá gan to đến mức có thể xúi dục bản thân dọa dẫm con người trước mặt, ông quản lí đánh đề nén cơn lửa giận hoà cùng nỗi uất nghẹn trong lồng ngực để nếu có thể, chúng sẽ bị acid bào mòn đi. Những ngón tay gầy xấu xí của ông ta từ lúc nào đã ép nhàu gốc áo mình, đáy mắt như có lửa trong u mù.

Kẻ đưa ra trò chơi, luôn là kẻ nắm lấy chiến thắng, bởi đơn giản, luật chơi vốn dĩ nằm trong lòng bàn tay kẻ đó.

Bật lên 1 nụ cười giữa ko gian như co lại, một nụ cười chứa đầy sự mỉa mai pha lẫn khinh bỉ, ông quản gia nói chen vào những tràng cười khô khốc đứt đoạn, thanh âm thâm trầm ai oán nhún nhuron.

-Mà cũng phải, ngài là kẻ tai to mặt lớn, là đấng chí tôn người người sùng bái kính nể. Ngài nắm trong tay thứ quyền lực có thể làm lũng loạn tài chính thế giới thì những gì ngài nói ra mà ko thuộc chuẩn mực, ko thuộc luận lí cao sang chứ.

-Tiếp đi..._Về mặt Hàn lão gia ánh lên sự thích thú kì lạ, làm cho Hàn phu nhân hơi ngờ ngợ rằng chồng mình ngây thơ đến nỗi bị người ta chửi khéo vẫn nhe răng cười cười.

-Nhưng ngài biết đấy, vua cũng bị dân chúng phế ngôi, phát xít cũng bị dân tình dẹp yên, sức mạnh bạo động vốn ko nhỏ. Thế nên ko phải ngài nói gì, sửa đổi ra sao thì cũng hợp tình hợp lí được đâu. Lời ngài nói là vàng là bạc, nhưng nếu nó phi lí thì cũng chỉ là bùn đất sinh lầy.

-Tóm lại?

-Tôi nghĩ ngài nên biết rõ mà có sự cân nhắc kĩ càng trước khi nói điều gì đó. Đừng như lúc này, chơi bài lật lọng, đổi trắng thay đen, sẽ chẳng ai phục nổi ngài đâu.

Lời lẽ sắc bén như lưỡi gươm cùng yếu tố dắt câu tuyệt hảo đúng ngành đúng nghề với 1 tay quản lí lão luyện vốn đã chai lì trước chuyện đời khó lường vọng lên nửa như lời trần trối của lũ dân đen tạp nham dưới đáy xã hội, nửa như lời thách thức vị đế vương danh giá cỡi người trước mặt.

Con chuột bị dồn đến đường cùng liều mạng cắn lại mèo, nhưng, mèo cũng ko phải được chúa trời tạo ra chỉ để cong vuốt bắt mèo.

Hơi cau mày ngạc nhiên trước lời buộc tội quá dẻo, Hàn lão gia hài lòng cong khoé môi nở nụ cười thương xót 1 phần nhưng thích thú đến 9 phần, ông giơ cao khẩu súng vương mùi thuốc trên tay lên trần nhà, bóp cò liên tục.

-CLACK!

-CLACK!

Tiếng súng rỗng đạn càng lúc càng nồng nặc sự náo nê vang vọng, xé toạc ko gian ứ đọng hơi thở.

Hàng loạt con mắt ngơ ngác ngây thơ ko hiểu mô tê gì suất của đám đông hỗn loạn ko hẹn dán lên nòng súng nóng khói đang tiến dần, gần như áp vào cổ họng kẻ 1 sống 2 chết, lực từ tay người mạnh động truyền vào khẩu súng, xẹt đến nòng, chậm chậm nâng chiếc cảm cỡ ngoạn cổ.

-Nhớ lại đi, chính ông là kẻ hèn nhát đã dừng trò chơi này trước khi ta bóp cò. Chính ông đã kí giấy báo tử cho Lăng gia trước khi ta cho ông cơ hội xé rách nó. Nói xem, ai mới là người đổi trắng thay đen đây?

-Tôi...tôi!_Ông quản lí cứng họng, đôi mắt nâu thần thờ ngây dại ra 1 chốc rồi đảo liên, cùng bộ não vận hành hết công suất đảo ngược tính thể.

-Đây là địa bàn của Lăng Gia, ko phải nơi Hàn gia có thể vô cớ sinh sự được, ta cũng ko ngốc đến mức giết đi 1 kẻ thấp kém như người để vác thêm cục phiền đau_Hàn lão gia tiếp tục giảng giải_Nhưng ông đã làm tôi thất vọng, thì ra đây là lòng trung thành có 1 ko 2 mà người đời đồn đại cho đám tôi tớ Lăng gia đây sao?

-Hàn...Hàn lão gia...

-Thật đáng hổ thẹn!_Rút mạnh khẩu súng vẫn còn nóng đặt lên tay tên vệ sĩ bên cạnh, Hàn lão gia nheo mắt phán quyết rồi quay người đi, coi như đã giải quyết xong mọi việc_Lăng gia cũng chỉ là đám cỏ dại bên đường.

Đúng! Như lời đồn đại, Lăng gia là dòng họ có tôi tớ trung thành tuyệt đối nhất trong tất cả các dòng họ xưng quyền xưng thế hiện nay. Nói ko ngoa nhưng đã có rất nhiều câu chuyện được giới thượng lưu chép miệng nể phục, như vụ việc Lăng Tử Ôn bị bắt cóc, đám tôi tớ của ông ta đã quần mình khắp người xông vào cứu địa giặc, nằm lì 1 chỗ đòi chết chung khiến bọn kia hồn vía lên mây trả lại con tin khi chưa sờ mặt tiền nào của Lăng gia. Hay gần đây nhất, có người kể rằng, trong chuyến công tác ở mi, máy bay riêng của

em trai Lăng lão gia gặp sự cố, thằng đàn em đành nhường chủ chiếc dù duy nhất còn sót lại rồi bám lấy chủ, cả 2 ôm nhau nhảy dù xuống cho đến

khi người ta tìm thấy họ trong chuồng khỉ *** đổ ở sở thú trung tâm.

Vì một lí do nào đó, đám tôi tớ ấy như những con chiên Thiên chúa giáo, họ có thể nguyện cả đời, vất bỏ hạnh phúc của mình để phục vụ chủ nhân mình.

Nhưng, họ ko phải ko chai lì với cái chết, ko tẩy chay sự yếu mềm. Sự trung thành của họ cũng ko phải lòng trung thành đại ca bảo chết em đi nhảy lầu tự diệt mà là sự tôn thờ tuyệt đối với một chủ nhân duy nhất, như tôn thờ lí tưởng cao đẹp của mình. Đó là sự trung thành của Lăng Gia.

-Ngài nói thế hơi thừa, Hàn lão gia!_Nắm chặt đám tay đến run rẩy, ông quản lí háng giọng nói lớn.

-HỦ?_Hàn lão gia khựng bước, khẽ hừ một tiếng.

-Lăng gia ko phải là cỏ rác, về sức sống, nó mãnh liệt hơn Hàn gia các người đấy._Ông quản lí chuyển cách gọi, sự khép nép ban đầu như bị lòng trung thành trỗi dậy đá bay vèo_Nếu ngài muốn Lăng gia trả giá, cứ việc, nhưng tôi ko nghĩ ngài sẽ toàn mạng đâu. Sức mạnh chúng tôi tuy ko bằng ngài, nhưng thủ đoạn có thừa đấy. Mà tôi ko phải loại ko trung thành với Lăng Gia như ngài nghĩ, có điều tôi chỉ phụng mệnh họ mà thôi, người tôi trung thành là kẻ tôi dám hi sinh con gái ngài để cứu lấy cơ.

Sắc mặt thoáng trầm u uất nhưng cũng nhanh chóng lấy lại nét điềm đạm vẫn ngự trị, Hàn lão gia nhếch môi.

-Yên tâm đi, Hàn gia là dòng họ đế vương, ko cần dùng vũ lực cũng có thể biến thiên đường của các người thành địa ngục.

-Ngon thì làm đi!_Ông quản lí lẩm bẩm rồi đứng dậy trên đôi chân tê rần. Ông ta loạng choạng mất vài phút mới đứng vững, ánh mắt như sói đêm vẫn soi đến đoàn người phía xa.

-Ông già sẽ ko tha thứ đâu!_Lăng phu nhân trầm tĩnh nhắc nhở rồi đi theo vị bác sĩ mặc áo blouse trắng, khuôn mặt yếu ớt nhưng ko trắng bệch như lũ người đơ não xe hội đủ để thấy sự bình tĩnh trầm ổn trong lòng bà.

-Giờ em muốn để Tử Di ở đây chữa trị hay đưa con bé về Newyork_Hàn lão gia trầm giọng hỏi ý kiến vợ.

-Tất nhiên ko thể để con bé ở nơi này rồi_Hàn phu nhân ngược nhìn chồng, u sầu nhếch môi cười nhạt_Cũng ko thể đưa nó về Newyork.

-Vậy ý em là...

-Em muốn chuyển Tử Di đến bệnh viện của Lăng gia.

-Tầm ngấm có người!_Tên cảnh sát trưởng nhẹ giọng nói vào bộ đàn khi nhắc thấy bóng đen đổ loà ở hành lang bệnh viện, khiến đám quân ta từ lùm cây hay hồ nước nào đó phi lệ, tập trung chặn lối địch, súng ống lăm le chờ lấy mạng người.

Song, xuất hiện trước mặt họ, lại là đám người Hàn gia oai phong lúc nào cũng rầm rộ trên phương tiện thông tin đại chúng.

Xem đó là những con tin may mắn thoát nạn trông khi bề ngoài tươm tất lại mang đến thông điệp khác, lão cảnh sát mừng quýnh chạy đến hỏi han, nhất thời, bọn đàn em cũng nhanh tay thở phù rữ súng ngửi xả hơi.

-Ồ! Hàn lão gia, ngài ko sao chứ? Phu nhân ko sao chứ, có bị thương ở đâu ko?...v.v (có ai hỏi thăm này, thiếu đào mả Hàn gia lên hỏi thôi)_Lão cảnh sát thấy người sang bắt quàng làm họ, mở miệng đã đánh nhay đòn phủ đầu bằng tràng câu hỏi thăm tình đột nghĩa, ý tứ bay loạn xạ, nước miếng văng tung toé.

-Tất cả đều ổn_Đáp gọn nhất có thể, Hàn gia chẳng buồn thắc mắc xem ông ta bị gì hay nguyên do xuyên quốc gia ẩn chứa đằng sau, khoát tay ra lệnh thu hồi quân lực rồi lên xe cùng vợ con, đi mất hút sau tiếng còi hú của xe cấp cứu.

Cảm động đến rơi nước mắt vì thành ý của mình được thần tượng đáp lại theo cách menly nhất, lão cảnh sát trưởng vừa khăn tay chấm nước mắt, vừa khua tay vẫy vẫy bye em anh đi lấy vợ rồi mỉm cười mãn nguyện, nhìn đám quân túa từ đâu ra mà lăm nhảy xồm lên xe đi mất dạng, lòng thâm ngưỡng mộ:

“ko ngờ, Hàn lão gia lại huy động quân phụ giúp đại hàn dân quốc chống khủng bố, thật cảm động”

Nghĩ đoạn, ông ta hít 1 hơi lấy khí thế, ngoắt quân rầm rập chạy vào bệnh viện bắt tên khủng bố xui xẻo.

Nắng trời gắt đến oi bức, oi bức đến náo nức.

Ngay sau đó, người trong bệnh viện lại tiếp tục chứng kiến thêm một cảnh hãi hùng bạt vía, khiến nhiều người suy tim nằm vạ.

Một trong số đó tình tảo kể lại rằng, có 1 cậu thanh niên chừng 16, 17 tuổi, khuôn mặt lạnh băng với đôi mắt vô hồn ló lên chút lửa chạy xộc vào bệnh viện, đá tung mọi căn phòng tìm kiếm ai đó. Tiếp theo, cậu ta túm lấy ông già bị hành hung mấy tiếng trước ra tay đấm cho ông ta vài cái rõ đau, đe dọa gì gì đó. Nhưng ông già kia vẩy cười khinh giễu, làm cậu nhóc nóng máu oánh thêm vài phát. Thấy ông ta vẫn trơ cái mặt dày ra, cậu nhóc ko nhịn nổi liền xông vào phòng bệnh gần đó song bị mấy tên cận vệ ngăn lại, trói chặt rồi đem đi đâu đó.

Cũng có người nói rằng, cậu nhóc đó ko tìm thấy người liền bỏ đi tức thì, chẳng thấy quay trở lại.

Người kinh hãi nhất lại yếu ớt thuật rằng, cậu ta ko đến 1 mình, còn dẫn theo cả đám vệ sĩ và một thứ ko phải người, là Thần Chết.

Vào khoảng những năm đầu thế kỉ XXI, sự xuất hiện vũ bão của hàng loạt ngôi sao trong giới giải trí hiện đại gọi chung là Kpop, như cơn bão là rầu nổi canh, với phong cách mới mẻ hoà trộn giữa sự cuồng nhiệt của dòng nhạc Châu Âu và nét cổ điển của dòng nhạc phương Đông đã làm dấy lên 1 bão khuếch tán, càn quét hầu khắp mọi ngõ ngách trên thế giới. Các bài hát với vũ đạo, màu sắc dễ thương, thời thượng và giai điệu âm nhạc dễ nghe dễ thuộc nhanh chóng xâm lấn vào các bảng xếp hạng từ trong nước cho đến quốc tế, kể cả những thị trường âm nhạc vốn nổi tiếng khó tính như các nước châu Âu cũng phải nghiêng mình trước cơn bão xa ấy. Nhờ vậy, Hàn Quốc có được 1 nguồn lợi khổng lồ từ lĩnh vực xa xỉ này, kèm theo đó là sự phát triển ăn hôi nhờ các vụ scandal đình đám nhỏ hoá to của ngành báo chí. Các ngành dịch vụ du lịch, hàng hóa cũng được hoạt động hết công suất nhờ sức hút của cục nam châm kim cương tiền này. Từ đó, Seoul được mệnh danh là thủ đô bạc tỉ, trắng lè và xa hoa nhất mà bất cứ ai cũng muốn được tận mắt chiêm ngưỡng dù chỉ một lần.

Tuy nhiên, ko có thứ gì là vĩnh cửu cả. Làn sóng K-pop cũng ko phải là điều ngoại lệ. Sóng đến rồi sóng đi, sự ra đời ngày càng nhiều đến mức hỗn loạn của các nhóm nhạc trẻ với phong cách y hệt, tương tự các tiền bối đã khiến cho bảng màu của K-pop thêm nhạt nhẽo và nhàm chán. Giới K-pop dần dần làm tuột mất bản sắc độc đáo, khả năng sáng tạo và sự thống lĩnh tuyệt đỉnh trong lĩnh vực âm nhạc của mình, tự tay dập tắt làn sóng hưng mãnh kia. Báo chí Hàn Quốc cũng nhanh chóng mất điểm trầm trọng trong mắt người đọc bởi các đề tài mà ai cũng biết là gì đấy, xào đi xào lại và chẳng có gì mới mẻ ngoài những tin tức thời sự nóng hổi. Sức sống mãnh liệt của Seoul mà ai cũng trầm trồ khen ngợi vào những năm cuối Tk XXI hoàn toàn làm con người ta thất vọng, những buổi liveshow hay fan-meeting cũng diễn ra trong sự bình lặng đến quỷ dị.

Song, thật lạ lùng, Seoul vào những ngày cuối tháng 10 trở nên náo động lạ thường, như một sự trở mình lật lại quá khứ hào nhoáng xưa cũ. Đám nhà báo lá cải mất tầm mắt tích trên giang hồ nay đều vượt núi băng rừng trở về với nghề cũ, suốt ngày phóng thân như phi tiêu bay sang chỗ này rồi lại ngoắt mông nhảy sang bên kia, thậm chí còn phải khó nhọc trá hình, hú còi, mang băng rôn, miệng liên tục xa xả đồng khẩu ngữ nhằm trà trộn vào đám đông cuồng khích thét gào, gầm rú như tiếng sói gọi bầy trong đêm trăng 1 cái tên nào đó, nghe thật quen tai trước cổng bệnh viện trực thuộc sở hữu Lăng Gia để thu thập tin tức nóng hổi nhất đem về tòa soạn.

Trong khi đó, hàng loạt bí kíp “Đại Miêu” (trèo tường, hehe, công phu của mèo hoang đó mấy bà), “Giả thần giả quỷ” vốn mọc meo, thất truyền từ lâu trong giới giang hồ cũng được đám đông tụ tập ấy vận dụng triệt để, hồng vượt qua sức che chắn quá lớn của bức tường thành sừng sững oai vệ bao quanh bệnh viện và thủ đoạn bòn rút tiền của, đe dọa đủ điều của anh em nhà bác bảo vệ. Nhiều bãi đất trống quanh bệnh

viện chỉ trong 3 ngày đã chật cứng người, gây nên nhiều tổn thất lớn cho các tài sản công cộng, điển hình làm mất đi tính mỹ quan đô thị của thủ đô. Giờ nhìn vào mà coi, đâu đâu cũng đầy rẫy người đánh cờ ăn xôi tụ tập quanh bệnh viện, chẳng khác nào dân tị nạn thời chiến.

Trước tình trạng hỗn loạn của dân chúng và để nhanh chóng dẹp loạn những cuộc bạo động trá hình nếu có, các nhà chức trách ruột gan thất quặn, đau lòng mỗi miệng con quốc quốc, đành bắt tay vào cuộc, phải nhiều điệp viên nằm vùng dò la tin tức, đỉnh chính nguồn gốc của các thông tin đang làm mưa làm gió trên các phương tiện thông tin đại chúng suốt mấy ngày qua.

Nội trong ngày mới đây nhất, dù Công an đã xắn tay áo vào cuộc, FBI đã xắn quần đòi chia công, nhưng sau một hồi nỗ lực đếm đếm chỉ chỉ đến toát mồ hôi song song việc phóng calo đe dọa đàn áp bằng bạo lực, cục cảnh sát đã thống kê được có trên 4000 người tụ tập, phong toả mọi lối ra lối vào của bệnh viện Lăng Tử và ko hề có dấu hiệu suy giảm.

Thừa nước đục béo cò, nhiều quán cóc vỉa hè đã dời địa bàn, mọc lên chi chít như nấm sau cơn mưa ở bất cứ nơi đâu gần nhất với đám đông, kể cả vòm cây cổ thụ hay thậm chí là đài phun nước của công viên kế bên nhằm phục vụ nhu cầu tối đa cho anh chị em cô bác tiếp tục công cuộc đòi gặp mặt thần tượng. Đáng xem xét hơn, tình trạng bệnh nhân đăng kí nhập viện ở bệnh viện Lăng Tử tăng lên theo cấp số nhân trong khi các bệnh viện khác thì đến một con ruồi cũng ko thêm đưa mắt liếc đến.

Sự thay đổi xoành xoạch, những cuộc biểu tình ái mộ hay bành trướng quy mô ngày càng phình lớn nghiêm nhiên tạo nên nguồn đề tài phong phú và dồi dào vô tận cho đám nhà báo phóng bút thêm mắm đổ muối. Điều này khiến cục tình báo trung tâm Seoul nhàn rỗi cả xếp lẫn nhân viên rung đùi đếm tiền, các rạp báo lá cải được thể làm tăng thêm uy tín nhờ những tin tức sốt dẻo 90% thêm thắt có chọn lọc.

Và hiện nhiên, nguyên nhân sâu xa của tình trạng đáng báo động trên ko cần nói cũng có nhiều người đoán ra. Đó chính là sự xuất hiện mập mờ của cặp vợ chồng ko chỉ đình đám trong các cuộc làm ăn lớn, nức tiếng cả giới thượng lưu thế giới mà còn là thần tượng, hình mẫu lí tưởng của giới trẻ dù họ sắp đạt ngưỡng 40 tuổi nhờ có câu chuyện tình lãng mạn, trắc trở nhất, hiện thực nhất trong lịch sử thế giới và đã được chuyển thể thành phim từ khi nào ko hay.

Đó ko ai khác là cặp vợ chồng trẻ của Hàn Gia-Hàn Gia Phong và Hàn Huyền Nhi (giờ Huyền Nhi lấy họ chồng nhà).

Có thật Hàn Gia đã đến Hàn Quốc?

Tại sao vẫn im hơi lặng tiếng?

Rốt cuộc tin đồn trên báo đài là thực hay giả?

Những câu hỏi liên miên ko được giải đáp dần khiến dân tình thêm nâng cao nhuệ khí, đòi đích thân khám phá cho bằng được sự kiện đáng ngờ này.

Nhưng những gì họ nhận được sau những nỗ lực tấn công, tiến sâu vào bệnh viện chỉ là sự chào đón nồng nhiệt của các anh giai cận vệ lực lượng.

Để tình trạng nói trên ko trở nên quá đà hơn nữa, tổng thống Hàn quốc đã nói chuyện kín với Hàn lão gia, đề nghị ông ra mặt dẹp tan bạo loạn, cũng như thỏa mãn nhu cầu được gặp mặt, nói chuyện, xoa đầu của dân chúng. Song, Hàn lão gia nhất quyết từ chối việc ra mặt và khẳng định một lời hứa hẹn chắc nịch, đến nỗi, lúc ngủ, tổng thống cũng phải giật mình tỉnh dậy vì sức ám ảnh của nó.

“Tất nhiên, gia đình tôi sẽ sớm ra mặt trước công chúng, nhưng giờ chưa phải lúc. Tôi mong rằng, từ đây đến lúc đó, sự có mặt của chúng tôi sẽ vẫn là con số bí ẩn trong lòng dân chúng, thưa Tổng thống” Thanh âm như được ướp bùa chú phát ra, nhẹ nhàng mang lực cưỡng ép chết người.

Bệnh viện Lăng Tử tuy đã có thông báo quá tải bệnh nhân, nhưng nếu để ý và bước chân vòng vèo hình tròn ốc thêm vào chục phút-theo thời gian tính người đi ko bị lạc và rành đường-có thể khám phá ra được rằng, trái ngược với sự chật chội, rộn rã đâu đâu cũng thấy hơi người, hơi nách và hỗn tạp nhiều mùi cơ thể khác của các phòng dành cho bệnh nhân thường thì ko gian đây phòng vip lại thoáng đãng một cách kì lạ đến đáng ngờ, như hoàn toàn tách biệt hẳn khỏi ko gian đặc trưng của bệnh viện.

Mùi sáp thơm nhẹ nhàng phảng phất át đi mùi thuốc lan toả hầu khắp các dãy phòng, đổ ào tràn ra cả hành lang thẳng dài đang được canh giữ cẩn thận và nghiêm ngặt, làm cho nơi đây hầu như ko còn là bệnh viện-nơi xui xẻo mà chẳng ai muốn đến nữa-mà thực thụ là một dãy phòng chung cư loại nhỏ.

Dãy nhà vip gồm 10 phòng san sát và đối diện nhau, ngoài 3 phòng chính giữa dành cho người nhà Hàn Gia cư ngụ thì 7 phòng còn lại đều dành cho đám vệ sĩ ngày đêm túc trực. Ngoài việc biến chúng thành nhà riêng của mình bằng việc ngang nhiên tân trang thêm 1 số đồ đạc hữu ích, Hàn Gia còn huy động cả lực lượng y bác sĩ tinh anh của mình trên toàn thế giới, bỏ tiền bao khách sạn miễn họ hoàn thành tốt nhiệm vụ khôi phục sức khoẻ cho đại tiểu thư Hàn Gia. Qua đó, cũng có thể thấy được độ chịu chơi ác chiến của Gia đình này, đặc biệt là khi ở ngay trong lòng địch.

Hàn Gia quả thực đã nổi giận, nhưng ko phải theo cách chém chém giết giết cho người ta gở cửa thiên đường, mà theo cái cách họ cho là văn minh nhất, hiện đại và lịch sự nhất.

-Ông đi bình an!_Bắt tay hữu tình và nở nụ cười hoà nhã nhất mình có thể nặn được lúc này, Gia Minh nhanh chóng sai người dẫn ông bác sĩ ra ngoài theo đường bí mật mà bấy lâu nay người của Hàn gia dùng để di chuyển ra bên ngoài rồi bắt chéo tay quàng lên cổ mình, há miệng ngáp cái rõ dài.

Tính đi tính lại, trong cái nhà quái dị của cậu, hầu như người bạn bực và mệt mỏi nhất là cậu thì phải. Có bố có mẹ mà hết 24 giờ lại có đến 12 giờ ra ngoài hít thở ko khí, thằng út Gia Lâm mới 6 tuổi nên chỉ biết ăn oshi, mút kem là giỏi, nhàn nhã nằm, nhàn nhã ngủ. Trong khi đó, cậu lại bận tối mắt tối mũi, đến sáng phải bỏ dậy sai người đến đón 10 tên bác sĩ vào khám, lúc tiễn họ về còn phải nhe răng cười những 10 lần.

Chừng nào con chuột đâm chết con voi, chắc lúc đó, cái công bằng trù tượng kia mới hiện hữu quá.

Vòng vòng vèo vèo đến rã cả chân, Gia Minh cuối cùng cũng lê nổi xác đến được biên giới gian phòng vip thì bước chân đều đều, có chút uể oải của cậu dừng lại, đáy mắt chán chường như mặt hồ yên ắng chợt có ngọn gió thổi vào, làm nổi lên những đợt sóng nhỏ lăn tăn. Dù đã cười méo cả miệng, nhưng Gia Minh vẫn nở được một nụ cười khinh giễu trọn vẹn. Cậu xoay người 90 độ, đưa mắt chăm chăm nhìn kẻ đang thư thái ngồi trên 1 chiếc ghế đá ko biết lòi từ xó nào ra ở dọc hành lang dẫn đến phòng Gia Băng.

Chiếu tướng một lúc vẫn chỉ thấy kẻ kia mắt dính vào cuốn sách dày đặc chữ, thờ ơ với sự xuất hiện của cậu hoặc vốn ko để cậu trong tầm chú ý của bản thân, Gia Minh đâm dỗi, mỉa mai:

-Cậu là kẻ lì lợm nhất tôi từng thấy đấy, Lăng Tử Thần.

-..._Ko đáp trả dù màng nhĩ đã căng lên dao động, Tử Thần khẽ lật trang sách tiếp theo.

-Dù cậu có đợi ở đây bao lâu đi nữa, cha tôi cũng sẽ ko cho cậu đến gần chị tôi đâu_Khoanh tay để lưng trước ngực, Gia Minh quyết chọc giận Tử Thần cho bằng được, những lúc nhàm chán như thế này, thà ở đây mắng người còn khoái hơn là ngồi lì trong phòng, đóng cửa, xem phim và lăn ra ngủ. Mẹ dạy nên thay đổi ko khí, lí tưởng cho sáng khoái đầu óc_Chẳng có ông bố, bà mẹ nào lại điên rồ đến mức trao đứa con gái mình rút ruột nuôi lớn vào tay 1 kẻ yếu ớt, ko quyền ko thế, đến bảo vệ, che chở cũng chẳng làm nổi như cậu đâu. Đứng ở đây làm bố tôi nổi cáu.

Thoáng thấy có chút động trên khuôn mặt lạnh lùng như băng của Tử Thần, Gia Minh thừa thế tấn công, đáng ngay đòn phủ đầu cho kẻ kia nếu được thì tốt nhất là giận đến đứt mạch máu mà chết.

50. Chương 63

-Mà ko, sao cậu phải bảo vệ, che chở cho chị tôi làm gì nhỉ? Cái tên bị bệnh máu trắng kia là anh trai cậu mà. Người ta nói một giọt máu đào hơn ao nước lã, cậu hi sinh một cái ao ko thân ko thiết như chị tôi để cứu giọt máu đào kia cũng là lẽ thường tình_Chậm rãi nói từng câu từng chữ với bộ dạng như mấy tên thám tử có danh ko có tài trong mấy bộ phim hình sự hài của mí, Gia Minh liếc Tử Thần một cái, miệng cong lên ma mãnh rồi đột ngột đập tay cái bốp rõ to như thể vừa có con muỗi chướm tai gai mắt nào đó lượn qua_Quên mất, cậu là nhị thiếu gia của Lăng gia, cũng là người của bọn mặt dày hút máu người đó.

Bước đến gần Tử Thần gần như sát nút, Gia Minh cúi người, đưa ngón trỏ xĩa xĩa vào trán kẻ thù.

-Ngoài chị tôi ra, cậu đã hút máu bao nhiêu người nữa vậy?

-Xem ra..._Đúng như Gia Minh đoán, Tử Thần dù mặt dày mấy lớp mỡ cuối cùng đã bị cậu chọc tức, tiếc là, mặt Tử Thần lúc giận ko đỏ gay như Gia Băng..._bố vẫn chưa dạy dỗ cậu đang hoàng thì phải, cách nói chuyện với anh rể cũng hết sức thô tục.

-Cái gì? Tôi có nghe nhầm ko vậy?_Lùi lại vài ba bước ấn định khoảng cách an toàn, Gia Minh phá lên cười rất kịch, kịch một cách quá lộ liễu. Cậu ôm bụng, tựa hẳn lưng vào bức vách phía sau, lắc đầu tỏ rõ sự thương cảm_Bố ư? Anh rể à? Cậu đang lầm tưởng quá đáng rồi đấy, Lăng Tử Thần. Cho cậu 1 lời khuyên chân thành nhé! Cút về Lăng Gia của cậu đi và đừng nghĩ rằng cậu sẽ được bước chân vào Hàn Gia. Nói thật, ngoài tiếng thơm là rể Hàn Gia, cậu sẽ chẳng có gì ngoài những lời chế giễu của dân tình, nào là hưởng ké nhà vợ, vô dụng, vv.

-Thế còn đỡ hơn phải đứng nhìn vợ tôi bị anh em cậu gạt chân khỏi di chúc_Tử Thần trực tiếp đưa mắt nhìn thẳng vào đôi mắt trong sáng, lấp lánh trái ngược với cái miệng độc mồm của Gia Minh, khẽ thở dài nhẹ.

-Cậu mới nói gì?_Nụ cười Gia Minh chợt tắt.

-Chia 2 vẫn nhiều hơn chia 3 mà. Lòng tham con người vô đáy lắm, đến lúc đó có khi cậu còn muốn thủ tiêu Gia Lâm luôn cũng nên.

-Tên khốn!_Chạy xộc đến túm lấy cổ áo Tử Thần, Gia Minh vung đấm tay, ánh mắt như rừng đòi bao phủ trong lửa_Cậu biết gì mà dám mở miệng nói tôi như thế hả?

Bất chợt lấy đấm tay mãnh lực toan giáng vào mặt mình bằng một tay, Tử Thần chậm rãi ép tay Gia Minh xuống, ko hề mất chút sức nào vẫn có thể chế ngự được những hành động có tính đối kháng mình.

-Thế thì cậu cũng chẳng hiểu tôi đâu mà mạnh miệng phàn bừa. Nói cho cậu biết, Gia Băng sinh ra là để làm vợ tôi, cậu thân là em, lấy quyền gì phản đối chúng tôi. Nếu rảnh quá, thì nên đi trau dồi thêm kiến thức để làm bố mẹ cậu hài lòng ấy, em vợ.

Khựng người hồi lâu, Gia Minh mới vùng ra khỏi âm khí u ám bao vây quanh Tử Thần. Cậu loạng choạng đứng vững, ném ánh mắt kì quái về người kia dò xét, thứ gì đó từ người Tử Thần toát ra khiến cậu hoang mang, cứ như thể một liều độc tán từ từ ăn sâu vào da thịt, khiến cậu giờ đây thân thể như bị tê dại hoàn toàn.

-Cứ chờ đấy, tôi sẽ chống mắt lên xem cậu làm thế nào_Nói đoạn, Gia Minh như tàn quân rút lui bỏ chạy, để lại Tử Thần với sự diêm tĩnh đến gai người.

Tử Thần ngồi xuống băng ghế, tiếp tục giở cuốn y học tìm được lướt mắt đọc.

Bất chợt, phân tử khí nén lại, như chạy trốn một luồng khí ngút ngàn từ một kẻ nào đó có khí thế bức người.

Lại một vị khách đến tìm cậu, chắc chắn là thế

Gấp một vài chiếc áo đã khô kiệt nước từ dây phơi thành nếp một cách tỉ mỉ trong lúc chờ đợi thẳng con thứ tiến khách trở về coi như thú vui giết thời gian đặc biệt của mình, Hàn phu nhân để gọn đồng áo quần vào chiếc vali to đùng, ánh mắt dịu dàng thêm lần nữa lướt trên khuôn mặt đầy vẻ dăm chiêu của ông chồng đang ngồi cạnh giường bệnh của cô con gái nhỏ, khẽ nhíu mày lo lắng.

Cứ những lúc trời xế chiều như lúc này, hay những lúc rảnh rỗi tới mức nhàm chán, ông chồng bà lại kéo ghế đến gần giường bệnh của Gia Băng, đưa ánh mắt ôn nhu trầm tĩnh như mặt hồ chăm chăm nhìn đứa con tội nghiệp của mình chén giấc nồng, ko nói gì mà cứ trầm ngâm suy nghĩ trong lòng. Ông lặng người đến mức, bà sợ rằng chỉ cần 1 chốc rời mắt, chắc chắn cái người ngồi thu lu đó sẽ ko còn là chồng bà nữa, mà là một con ốc sên khổng lồ đột biến gen chính hiệu.

Hàn phu nhân thở dài một tiếng đầy chán nản. Bà đứng dậy, rời khỏi chiếc ghế đệm mềm mại còn vương hơi ấm nhàn nhạt, đôi chân thon dài từng làm mưa làm gió một thời trong giới người mẫu làm bất cứ ai cũng phải ghen tị vững chãi trên đôi giày đế nhọn bước chậm rãi đến chỗ chồng, hai con người đảo nhanh chuyển đối tượng, dán lên khuôn mặt thiên sứ đã dần lấy lại thần sắc của cô con gái đang say mộng.

Sau khi thu hẹp khoảng cách của mình với chồng, Hàn phu nhân đưa đôi tay trắng mịn thuở nào của mình, quàng lên cổ chồng từ phía sau, rồi dồn cả cơ thể lên tấm lưng rộng lồi cuốn. Bà rúc mặt vào gáy

chồng, đôi môi mọng đỏ ướt át thì thâm bên tai the the:

-Anh lại thế rồi!

Ko từ chối sự nồng ấm từ vợ truyền đến, Hàn lão gia đưa đôi tay này còn đan vào nhau ôm ấp lấy đôi bàn tay vợ như đáp lại, khoe miệng nở cười nhạt.

-Lại làm sao?

-Trầm ngâm, tĩnh lặng một cách đáng sợ_Hàn phu nhân tiếp tục phả hơi vào vùng da gáy chồng_Anh làm em bắt đầu hoang mang thật sự rồi đấy!

Cái cảnh vợ phủ phục người mình lên lưng chồng này thật dễ gây nhiều trường phái nhìn nhận khác nhau cho những tên cận vệ mặt mũi đỉnh đặc oai vệ bề ngoài “người có đem người đẹp số đo 3 vòng chuẩn ko chỉnh 90-60-90 ta cũng ko thêm để mắt đến” nhưng bụng dạ hô hoán lên “tiếp đi cưng! Tiếp đi cưng!” đang ti hí mắt bên ngoài chiêm ngưỡng, tên nào ngậy ngô trong sáng một xú thì còn chếp trầm trở ngưỡng mộ sự hồn nhiên quá tuổi của cặp vợ chồng đình đám này, kẻ lòng dạ đen tối quá lại sẵn lòng nhọc công nghĩ tình tiết vượt sức tưởng tượng tiếp theo.

Mà Hàn phu nhân cũng chẳng thêm để ý đến bọn họ làm gì, dù sao cũng là vàng thật, sợ gì nhảy vào lửa. Bà tiếp tục vờ về mũi chồng như một thói quen khó bỏ.

-Sao anh lại im như thóc thè? Nói gì đi chứ?

-Thế em muốn anh nói gì?_Hàn lão gia xua tay vợ.

-Những gì anh đang nghĩ..._Bà mỉm cười tinh nghịch hệt như một cô nhóc 17, những ngón tay ko yên phận rẽ xuống phía dưới, xĩa xĩa vào vùng ngực bên trái chồng, nơi quả tim trẻ mãi đang giục trống thành thịch...ở đây nè! Chứ ko phải ở trong đầu.

-Hừm!_Hàn lão gia thở dài thành tiếng, ánh mắt vẫn ngự trên cô con gái đang trở mình_Huyền Nhi, em biết anh đang nghĩ gì mà.

-Ày, đoán là một chuyện, còn nói là một chuyện khác mà. Em muốn anh tâm sự với em kia_Hàn phu nhân phụng má như cá phụng mang, rời tay khỏi cổ chồng rồi ngồi thẳng lên mép giường bệnh, xoay người đối diện với chồng, mặt bà giờ đây hoàn toàn nghiêm túc. Song, đôi gò má trắng hồng phồng lên cực trẻ con nên áp khí bức người trên cơ thể bà hoàn toàn mất giá trị đe dọa_Anh đang nghĩ về chuyện 9 năm trước, đúng chứ?

-Ừ!_Hàn lão gia rời mắt khỏi Gia Băng, trùu sự dịu dàng, ân cần lên người vợ, khoe miệng nở nụ cười hiền hiem hơi pha chút tinh nghịch_Anh hồi hận...rất hồi hận là đằng khác. Tại sao ngày đó anh lại ngu ngốc đi nghe theo lời em dụ dỗ, xúi dục giấu nhem Gia Băng đi ngay khi nó vừa ra mắt thế giới rồi cho con bé sống, 1 cách bình thường với một cái tên vô giá trị nhỉ? Thật ko biết lúc đó em cho anh uống bùa ngải gì mà anh lại đồng ý nữa.

-Ý anh, do em xúi giục nên anh mới đem Gia Băng sang Việt Nam hả?_Khoé miệng Hàn phu nhân giật giật, bà cau mày, hình như, bà vừa bị chồng đá một cú vào hông rõ đau thì phải.

-Ừ! Kể chủ mưu mọi chuyện đều là em hết_Hàn lão gia tiếp tục đùa bỡn vợ, nhưng càng muốn đùa, lời nói của ông càng thâm nhuần nỗi buồn, sự bất lực lẫn tủi hổ_Nếu ko, có lẽ giờ Gia Băng đã ko phải nằm đây.

-Sao chứ? Lúc đó em chỉ khóc và nói rằng em sợ con bé sẽ bị bắt cóc thêm lần nữa thôi mà, rồi anh bỗng con bé đem qua Việt Nam luôn chứ em dụ dỗ anh hồi nào!_Bất bình vì danh dự, lòng tự trọng bị vu oan giáng họa một cách trắng trợn, Hàn phu nhân phân trần, đôi môi đỏ mọng mấp máy liên tục quả thật khiến nhiều người ko thể ko nổi cái thú tính tầm thường. Nhưng, vì đây là bệnh viện, là nơi trang nghiêm, Hàn lão gia cần phải nhẫn nhịn một chút.

Ông đưa ngón tay vuốt lấy bờ môi vợ.

-Tại vì lúc đó em như thế này, nên anh ko thể ko làm ngơ.

-Hả? Đang nói gì vậy?

-Tại vì giờ đây em thế này, nên anh sẽ ko thể tha thứ!_Hàn lão gia lặp lại, lời nói phảng phất sự quyết tâm như của một lời thề, nói mà như nhắc nhở chính bản thân mình, đáy mắt ông, giờ như đã chìm sâu trong đêm tối.

Hoảng loạn tột độ trước biểu hiện thay đổi chóng vánh của chồng, Hàn phu nhân như ko còn lạc vào đêm sương u mờ nữa, sống với người đàn ông này lâu như vậy quả ko bỏ công chút nào, khả năng đoán biết ý nghĩ người khác giờ đã luyện đến mức xuất quỷ nhập thần. Tất nhiên, bà đã biết ông đang nhắc đến điều gì.

-Anh à, vốn lúc đấy chúng ta ko còn cách nào khác nên mới phải làm vậy. Nếu lúc đó, Gia Băng ko tự mình tìm đến đồn cảnh sát, thì có lẽ, giờ đây em và anh đã ko thể nhìn thấy nó sống, nó thở, nó hắt hơi như thế này rồi! Cho nên, em thấy, việc này cũng ko phải ko tốt. Người ta nói, cứu 1 mạng người hơn xây 7 tòa tháp. Chúng ta nên mừng vì Gia Băng đã biết quý trọng người khác mới phải_Hàn phu nhân dỗ chồng, lời bà đưa ra hoàn toàn ko logic và hợp lí tẹo nào. Con người sắc sảo thường ngày, rơi vào chuyện tầm thường như thế chỉ có một trường hợp, bà đang sợ hãi.

-Em đúng là một bà mẹ cao cả_Hàn lão gia cười nhạt_Em đang tự mình dối mình đấy, Huyền Nhi. Anh ko nghĩ em dễ dàng tha thứ cho những kẻ dám lấy đi quyền làm mẹ của Gia Băng đâu.

-Cứ cho là thế, anh muốn làm gì thì tùy_Thoáng giật mình vì bị nắm thót, Hàn phu nhân nhắm mắt bình ổn thần trí rồi từ từ mở mí mắt, hai tay bà chạm vào má chồng, thành tâm nhắc nhở...nhưng trong chuyện này, Tử Thần là người vô tội.

-Biết ngay mà, em thương người cũng có mục đích đấy nhỉ?_Hàn lão gia lắc đầu ngán ngẩm.

-Trước giờ em nói rồi mà, em chỉ chấp nhận Tử Thần là con rể em thôi, nên tất nhiên em phải ủng hộ và che chở cho nó_Rời tay khỏi chồng, Hàn phu nhân nhún vai, cái mặt cương quyết rõ khiến người kia muốn giận cũng chẳng giận nổi.

-Lí do?_Hàn lão gia ngả người dựa vào ghế, khoanh tay trước ngực chất vấn.

-Có 3 lí do, thứ nhất, trong mấy tên choai choai ở tuổi Tử Thần, em thấy hiếm có người nào chung tình như thằng bé. Vì con Gia Băng nhà mình mà nó gạt hết cả sung sướng, tình nguyện gia nhập hội vô gia cư Seoul, ngày nào cũng ngồi ở băng ghế cuối hành lang chờ đợi bố vợ như anh cho phép được gặp_Nắm chặt bàn tay thành nắm, vênh ngón trở lên cao ra hiệu số một, Hàn phu nhân như thấu hiểu nỗi khổ của anh con rể, xuyết xoa thương xót_Mấy ngày nay thấy thằng bé toàn gặm xôi, chắc nó phải sụt những mấy cân rồi. Tội nghiệp!

-Lí do thứ 2_Hàn lão gia thích thú.

-Lí do thứ 2, thằng bé có khả năng chu toàn tốt cho của sống của Gia Băng_Hàn phu nhân bấm tay cái tách, ko ngồi nữa mà đứng hẳn dậy, bà vênh mặt lên trần nhà, dường như cái mũi nhỏ xinh của bà cũng đang dẫn dài ra thì phải_Vừa mới gặp cái mặt lạnh như tiền của nó là em đã ngửi thấy mùi đôla ngào ngạt rồi. Linh cảm của em rất nhạy. Hoho

-Lí do cuối?_Nín nhịn để ko phải bật tràng cười lộ liễu, Hàn lão gia khoái trá hỏi tiếp.

-Đó là, thằng bé..._Mắt Hàn phu nhân trở nên mơ mộng kì dị...rất đẹp trai, rất xứng đáng làm con rể của em.

Nếu những phát ngôn này của Hàn phu nhân mà lộ ra ngoài, chắc chắn, ngày hôm sau, trên hầu khắp các mặt báo Seoul sẽ có: “Ba tiêu chí chọn rể của các bà mẹ Hàn quốc thời nay: thứ 1, con rể phải thuộc phái Vô gia cư Seoul; thứ 2, mặt nó phải lạnh như tiền và có mùi thơm đôla trên cơ thể; thứ 3, thẩm mỹ viện cũng được, miễn đẹp trai.”

Ôi! Đúng là thảm họa! Cũng may, bí mật quốc gia vẫn được bảo toàn.

Nhìn vợ hả hê, sung sướng mơ mộng một hồi, Hàn lão gia ranh mãnh cười, hỏi lại.

-Nếu anh tìm một thằng con rể khác, yêu Gia Băng như anh yêu em, có gia thế lẫy lừng như anh và toàn mỹ giống anh nốt, em ko phản đối chứ?

Nghe được lúc, phân tích rõ ràng từng ý của chồng, Hàn phu nhân gật đầu dữ dội, làm mặt ai đó đen xì như ống khói tàu hoả.

-Tại sao?

-Tại một mình em khổ là đủ rồi, em ko muốn Gia Bằng giống em_Hàn phu nhân nhất quyết.

-Tại sao?_Giọng Hàn lão gia giờ lạnh băng, nụ cười trên môi như hoá thành băng.

-Tình yêu của anh là tình yêu chiếm đoạt và sĩ diện, nếu anh là Tử Thần, chắc chắn sẽ ko thèm ló mặt đến xem em chết hay chưa mà chơi trội hơi, đem lựu đạn giết cả lũ cho hả dạ, còn gia thế, cái này càng chết, vì cái gia thế của anh mà em bị xoi mói nhiều rồi, phải vù đầu làm việc, ko sướng. Về phần đẹp trai, theo quan điểm nếu đứng ở ngoài, dung nhan của anh chưa chắc quật ngã dung nhan Tử Thần_Có lẽ đây là những lời nói thật lòng của Hàn phu nhân thì phải, thế nên nó quá làm mất đi lòng người.

Đây, ngay khi Hàn phu nhân nói xong, Hàn lão gia đã đứng hắt dẫy, rời khỏi ghế, túm áo khoác rồi lạnh lùng ra ngoài ko thèm nhấc nhủ, để lại bà vợ đang tự kiểm điểm lại bản thân sao ko dùng lối ẩn dụ, hoa mỹ để nói.

Hàn phu nhân túm lấy áo, chạy theo hướng chồng sai bước mà miệng lưỡi phần trần ngọt xót. Đến nửa đường, bà nhìn thấy Gia Minh bèn lôi cậu chàng đi may áo luôn, coi như bia đỡ đạn nếu chồng có nổi điên sinh sự.

Trời đã chấp choạng tối, giờ đây, người ở có máu mặt nhất trong Hàn gia chỉ còn lại 1 người: Hàn Gia Lâm.

-Sao, anh muốn tôi giúp chứ?_Hạ mắt nhìn khuôn mặt đang khó hiểu nhìn mình phía đối diện, Gia Lâm nhếch khoé môi cười gian tà, đáy mắt ngáy thơ đen sâu thường ngày bỗng dưng rùng rùng niềm kiêu hãnh, tự tin kì lạ của một kẻ sẵn mồi thực sự.

Đây, có phải là Hàn Gia Lâm chỉ biết ăn và ngủ thường ngày mà Tử Thần bắt gặp hay ko vậy. Khí chất của kẻ thống trị y chang ai đó, như muốn bóp chặt quả tim bất cứ ai.

-Gia Lâm, em ko bị làm sao đấy chứ, hay anh mua kẹo cho em nhé!_Tử Thần nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, hỏi han tận tình, nhưng trái tim cậu vẫn cứ thốt lên kinh hãi.

-Đừng xem tôi là trẻ con, tôi có thể giúp anh gặp chị tôi đấy. Chẳng hạn, như lúc này..._Liếc mắt nhìn chiếc điện thoại đang đổ chuông trong bàn tay nhỏ nhắn của mình, Gia Lâm từ từ nhả từng chữ bằng thanh âm trầm thấp đầy ám muội, như thể đang bố thí ơn phước cho 1 kẻ ăn mày.

-Làm thế nào mà...

Chưa kịp nói xong, Tử Thần đã bị Gia Lâm chặn họng bằng một tiếng suýt khê.

-Alo, mami!_Từ tông giọng trầm một phát xoay sang tông cao, bỗng của một đứa con nít lên 6, Gia Lâm nở nụ cười thiên thần trưng diện như một phản xạ. Rồi ko biết bên trong đã nói gì, cậu bé khê gật đầu_Vâng, con sẽ trông chị cẩn thận.

Xong xuôi, Gia Lâm kết thúc cuộc gọi, cất điện thoại vào túi quần, bản mặt lạnh lẽo, lãnh đạm của một đế vương đột ngột quay lại, nhanh đến mức Tử Thần choáng ngợp.

-Anh yêu chị tôi, đúng chứ?_Gia Lâm đưa giọng bè trên chất vấn.

-Ừ!

-Vậy thì để tôi chứng minh rằng tôi có thể giúp anh gặp chị tôi nhé! Nhưng, anh sẽ phải vận động 1 chút, Lăng Tử Thần!

Bống tót ma mị từ đâu bỗng đổ oà lên người Gia Lâm, tạo nên một màn đêm sâu hoắm bao quanh đứa bé chỉ mới 6 tuổi.

Tử Thần thoáng giật mình, nhưng nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh. Trước giờ cậu đã đoán sai rồi, người có thể thống lĩnh Hàn Gia, ko phải Gia Bằng hay Gia Minh, mà là cậu bé đang đứng trước mặt cậu-Một Hàn Gia Phong nhỏ.

51. Chương 64

Mặt trời tắt lịm ánh hào quang chói lọi huy hoàng thuở nào, yên phận nhuốm mình xuống mặt biển xanh lè, để lại cho nhân gian cái bản chất tăm tối, lạnh lẽo vốn dĩ bắt tử của nó.

Như thời khắc tối cao đã được điểm, đám dân tình tụ tập trong vòng bán kính 50mét của bệnh viện bắt đầu thét, miệng hùm gan sứa hô lên những biểu ngữ sắt đá với âm lượng có sức công phá lớn đến nỗi làm nhiều cốc thủy tinh tự động nứt gãy nổ vỡ bốp bốp nghe cực vui tai.

Tuy nhiên, đáp lại sự nồng nhiệt đang dâng lên từng ngày như lũ miền Trung ấy, bệnh viện Lăng Tử vẫn im hơi lặng tiếng. Điều này bắt đầu làm dấy lên mối nghi hoặc về sự xuất hiện của Hàn Gia trong lòng con em đại Hàn dân quốc.

Hàn Gia ko ra mặt dính chính mọi việc, người bệnh viện Lăng Tử và viện trưởng cũng từ chối trả lời những phỏng vấn liên quan đến họ. Sự thật tại sao thì chỉ có trời và kẻ nắm quyền trong Hàn Gia mới biết.

Sức nóng, ông cần thêm sức nóng.

Khẽ ngẩng đầu nhìn ánh đèn điện sáng mờ mờ nhạt nhạt như bị rút hết sức sống lấp dãi trên hành lang, Gia Lâm tí ta tí tồn đi tới trước mặt đám cận vệ đang nghiêm mặt làm tròn bốn phận canh giữ đại tiểu thư, ko để kể cả 1 con chuột tự tiện đặt chân vào cửa mình, miệng nở nụ cười thiên thần mà ai nhìn thấy cũng chết lặng trong tim phân nửa.

Đứng một khắc mà ko thấy có tên nào nghiêng ngả chao đảo, Gia Lâm tắt ngấm nụ cười gây tử vong bao người ấy. Cậu bước đến gần tên cận vệ trông tướng tá đại ca nhất bọn, nheo mắt nghiêng đầu dò xét, thoáng tái mặt khi đằng sau lớp kính râm đen xỉ oai vệ kia, những đôi mắt tinh anh có sức nhìn xuyên trời thấu đất hơn bộ lạc nhà chó ko còn mở to cứng trợn như vẻ bề ngoài của thân chủ nữa mà đang khép một cách bình thản, khò khò ngon lành với nhạc nền “Bé ơi ngủ đi” vang lên xối xả trong đầu theo kiểu nhạc sàn nonstop.

Nói ko ngoa, ko hổ thẹn với bà con cô bác chứ Cận vệ Hàn Gia về cái gì cũng vô địch thiên hạ, vang rền giang hồ cả. Hết nhảy núi vượt rào, chạy đua với bão hổ đến vết nổi cơm cháy đến thùng để hay cầm kì thi họa, cận vệ Hàn Gia luôn rành rỏi mọi thứ và ko bao giờ có chuyện suy thoái tài năng ở đội ngũ này dù thể hệ về sau ko thuộc hàng đi mây lướt gió, trèo cây vượt đồi. Chính vì tài năng ko chọn người, người ko chọn tài năng như vậy nên tài năng tốt có xấu cũng nhiều cứ ùn ùn kéo đến, đặc biệt nổi trội và có sức ảnh hưởng lớn nhất đó là cái tài vừa đứng vừa ngủ nhưng vừa ngủ vừa tỏ ra khí thế ngất trời có thể dọa gan bất cứ kẻ

nào dám lăng vãng xung quanh, khiến chúng dù bụng dạ hiền lành hay tâm địa gian tà đều bủn rủn chân tay, người run lập cập, mồ hôi nước mắt cứ gọi là tuôn như mưa, ngoan ngoãn tự động rút lui tránh xa ngàn dặm ko ngoảnh đầu lại. Tài năng trời cho này cho đến nay đã được hơn 100 cận vệ Hàn gia luyện đến mức tinh thông, lão luyện nhất. Ko thầy ko sư mà thành đẳng cấp mới thấy được sự xuất chúng của họ.

Ày, nhưng ông trời vốn rất hay đi ghen tị vô duyên với những con người tài năng như họ. Đúng là cái tài “ngủ mà oách” siêu cường thật đấy, song những lúc họ vận dụng bài thức này, thánh lực của họ bỗng dưng mất đi khả năng chính của nó, nói thẳng ra tai họ thường điếc...khá là trầm trọng. Kể cả có một ông anh bác loa hét lớn vào tai họ nói rằng “CHU MI NGÀ”, lúc tỉnh dậy, chắc hẳn sẽ có hơn nửa số đó cho rằng, “Có con muỗi dám chửi cha tao ngu”.=”=

Biết rõ đám cận vệ nhà mình đang chơi trò gì, Gia Lâm vội nhân chân lấy vài cái loa máy tính đặt trước mặt cả đám, khởi động kết nối với micrô ko dây. Để ko làm hỏng chính sự, cậu nhóc còn tính sẽ đặc ân đánh thức bọn họ dậy trước lúc hành động.

Song, Gia Lâm chưa kịp hét vào micro, thì, như 1 tên lửa xẹt qua với tốc độ ánh sáng, một tên trộm kì dị khoác chiếc áo da đen dài thời thượng đã nhanh chóng túm lấy cậu nhóc rồi biến lẹ chỉ để lại một ngọn gió mát lạnh có mùi bạc hà. Tiếc thay, dung nhan của tên bắt cóc đã được bịt kín bằng khăn bịt miệng Pucca với tông gạch đậm chói mắt, đầu đội mũ len đỏ trông thật lộ liễu. Nếu đám cận vệ kia ko tóm được hắn thì quả là 1 điều sỉ nhục lớn cho Hàn Gia và cả chính bản thân bọn họ.

-Khò! Khò!_Tiếng ngáy bỗng dưng vang lên dữ dội, đám cận vệ nhiệt tình chép miệng rồi đứng im như gỗ tiếp tục ngủ.

Có lẽ, lời tương truyền kia là đúng.

Với vận tốc xuất thần của đôi patin đời mới, chỉ trong 2phút tích cực đẩy lực, tên bắt cóc đã đưa Gia Lâm đến tận thang máy tầng kế tiếp của toà nhà một cách gọn lẹ.

Ko biết vì quá mệt hay nhìn thấy tờ ngân phiếu nằm giữa đường, tên bắt cóc đột ngột dừng lại, khó khăn lắm hắn mới đứng vững trên đôi patin rồi đặt Gia Lâm xuống đất. Hắn tháo gỡ khăn bịt miệng, để lộ một khuôn mặt tuyệt mỹ, lạnh lùng đến mức khiến nhiều người cảm thấy xa vời trong làn mồ hôi vã như nước. Hắn cho phép mình thở hắt một cách gấp gáp, yếu lực trước mặt con tin, mắt liên tục chăm chăm về hướng mình vừa đi qua mà nghi hoặc đặt câu hỏi.

-Sao chẳng có tên nào đuổi theo hết vậy?

-Tại anh quá hấp tấp đó thôi. Bịt tai lại nhé!_Nhếch mép cười ranh mãnh, Gia Lâm ko để cho tên bắt cóc kịp tiêu hoá xong câu nhắc nhở thành tâm của mình đã hắng giọng, đẩy lực xuống đang điền hét lớn_HELP ME!

Hai chữ “help me” vừa phóng ra khỏi khuôn miệng nhỏ nhắn của Gia Lâm đã đình đặc bẻ mụn tất cả các tấm kính vô tội trên cửa sổ gần đó, đồng thời ko tiếc thương rứt mạnh màng nhĩ vô tội của tên bắt cóc, khiến dòng tin hắn nhận được chỉ còn là dòng âm thanh kinh tai biến dạng ko nội dung.

Mà thế còn chưa thoả mãn, dòng âm thanh ấy làm não bộ hắn nhất thời chấn động, sứt tít nữa đứt phụt thần kinh ko thương tiếc. Do đó, bệnh viện số 2 Ngô Quyền (bệnh viện tâm thần) đành tạm gác chiến dịch chào mừng thành viên mới gia nhập.

Những tưởng sức ảnh hưởng “help me!” chỉ đến nhiều đó là cùng, nhưng tác giả đã sai rồi. Sức công phá của “Help me!” quá lớn, phút chốc vượt tầm kiểm soát của kẻ gây chuyện. Ko chỉ cắt đứt giấc mộng đẹp của bao chàng cận vệ tinh tráng, khiến họ hốt hoảng chúi bọt mép, tay luống cuống rút súng cầm lựu đạn chạy ra chạy vào tán loạn như ong vỡ tổ, mất dao dắc dao qua đảo lại như mấy thằng ăn trộm gà truy lùng tung tích chủ nhân của the voice, mà còn làm phạm vi dân cư xung quanh nghẽn mạng trong giây lát, điện thoại, mạng máy tính rơi vào trạng thái “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang ở ngoài vùng phủ sóng, trong vùng phủ chắn, xin quý khách vui lòng gọi lại sau”, mạch điện cũng

rơi vào trạng thái chập choạng, hết có rồi lại mất, làm dân tình và những tên mượn gió bẻ măng trộm vặt được phen hoang mang, cuộc biểu tình đòi gặp mặt Hàn gia cũng nhanh chóng được dập tắt vì...mất điện phải sang hình thức biểu tình bằng nến.

Thất kinh một hồi, Tử Thần tái mặt nhìn Gia Lâm đang ho khụ, giọng khàn hẳn đi, ra điều hỏi han:

-Ồn chứ?

-Ko...tê_Gia Lâm ra hiệu bằng tay, ánh mắt vẫn ko suy giảm đi sự kiêu hãnh dạt dào_Đến lúc rồi đấy, anh chỉ có 1 tiếng rưỡi thôi.

-Thế còn cậu?

-Yên tâm, tôi rất giỏi chơi trốn tìm_Gia Lâm cong môi cười rồi chạy đi mất, Tử Thần ngoái nhìn cậu bé một hồi, bước chân nhanh dần ngay sau đó.

Giờ, thứ cậu nên quan tâm ko phải là suy nghĩ về nguyên do tại sao Gia Lâm lại giúp cậu mà là việc sẽ gặp Gia Băng như thế nào.

Cô đã tỉnh từ mấy ngày trước nhưng liệu, cô có nhớ cậu nhiều như cậu nhớ cô hay ko đây.

Hé mắt ra khỏi tấm chăn ấm áp nhìn đồng hồ điểm đúng 6 giờ tối, Gia Băng mở to khuôn miệng, chậm rãi ngáp dài một tiếng để ko làm kinh động đến vết thương dài trên cánh tay. Nhàm chán, vô vị và buồn, những cảm xúc thường tình của những bệnh nhân cui cút suốt ngày trong bốn góc tường lại xăm chiếm lấy ngũ quan của Gia Băng mỗi khi cô tỉnh dậy, rời xa khỏi giấc mộng hảo huyền xa vời.

Lòng cô nhói lên khi những đôi mắt tự trách, thương cảm lẫn tội nghiệp từ bố mẹ hiện lên trong đầu cô. Cái quái gì thế chứ, chỉ là một di chứng có thể xảy ra hoặc viễn viễn ko xuất hiện thôi mà. Có gì mọi người phải nhìn cô bằng ánh mắt thương hại đó chứ. Sao biết cô ghét sự thương hại, vẫn cứ chọc tức cô bằng sự thương hại, thật hổ thẹn.

Cô còn chưa lo, cần gì ai phải lo cho cô chứ!

Hít một hơi thật dài, Gia Băng trùm chăn choàng lấy đầu mình, viên mắt bỗng đỏ hoe kì lạ.

“Nếu ko sinh được con, nếu mình vô sinh thực sự, lúc đó, mình sẽ thế nào nhỉ?” Dù tự dặn lòng mình ko được nghĩ đến, dù tự an ủi bản thân rằng mình là người mạnh mẽ, chóng thay đổi cảm xúc, nhưng ko hiểu sao, những lúc chán chường, Gia Băng lại mặc nhiên nghĩ đến đề tài đau đớn ấy, và hiển nhiên cô lại đổ lệ.

Nếu cô vô sinh, giả dụ là thế, Lăng Tử Thần có chịu lấy cô ko nhỉ?

Ầy, câu hỏi tiềm thức luôn phóng ra bất thành linh thêm lần nữa khuấy đảo tim can Gia Băng và ngay sau đó, nhanh chóng bị lực lượng an ninh não bộ phát tiết nhận dạng là tội phạm trốn ngục bắt giữ, xử trảm. Song, dư âm của nó thì vẫn còn mãi.

Gia Băng tự nghĩ rồi tự đổ mắt, đây là lần thứ 257 cô nghĩ đến vấn đề này trong suốt mấy ngày qua. Ko biết vì quá chán chường nên cô nghĩ bậy hay do quá nhớ người ta nên phát sinh những suy nghĩ vượt ngoài tầm kiểm soát.

Chắc là lí do thứ nhất, Gia Băng ngẫm khăng định rồi nở nhẹ một nụ cười rõ là hạnh phúc. Câu nói của mẹ rằng cậu ta đã chờ cô suốt mấy ngày liền khiến con tim Gia Băng đập loạn xạ. Tuy ko phải là một Jun jun nồng ấm trong nội tâm như ngày nào, nhưng cái tên họ Lăng ấy cũng ko phải là kẻ vô lương tâm lắm nhỉ.

-Tôi sẽ giữ lời hứa, nếu cậu có thêm nhiều thành ý hơn_Gia Băng thích thú thì thăm với chính mình, khoe môi vẫn nở nụ cười tràn trẻ sinh lực.

Có lẽ, ở trong căn phòng quá yên tĩnh, ngũ quan của Gia Băng giờ thính nhạy hơn bao giờ hết. Cô lặng người, căng tai lên nghe ngóng động tĩnh bên ngoài lớp chăn khá dày.

Có ai đó đang đẩy nhẹ cửa và đặt chân vào phòng cô, hoặc mẹ, hoặc bố, cũng có thể là Gia Minh và Gia Lâm, nhưng đi nhẹ như vậy, có phần hơi kì lạ.

Ko màng nghĩ nhiều thêm một óc, Gia Băng thói cũ cứ việc phát huy. Cô nhắm mắt, giả vờ ngủ chỉ cần cô có thể trốn tránh những ánh nhìn thương hại đáng ghét kia, cô tình nguyện làm con sâu ngủ cả đời và tốt nhất, lúc cô tỉnh dậy, nên có một hoàng tử sâu béo múp béo múp với làn da xanh mịn thì có vẻ lãng mạn hơn đây.

Âm vang lúc có lúc ko của bước chân lạ trong phòng càng lúc càng vẳng lên rõ nét, Gia Băng cảm thấy phần đệm sau lưng mình lún xuống rồi có cả một bàn tay ai đó khẽ chạm vào vùng chăn phủ trên đầu cô, kéo từ từ xuống.

Vốn đã phòng bị trước, Gia Băng liều mạng giữ chặt múi chăn bằng bàn tay lạnh lặn còn lại. Cô rên lên khe khẽ trong cuống họng, có chút nũng nịu:

-Mẹ, con đang ngủ!_A! Cái này là chiêu lay ông con ở bụi này.

Sự yếu ớt trong giọng nói trong trẻo của Gia Băng làm bàn tay ấy hơi khựng lại, buông tha. Nhưng, một lúc sau, Gia Băng lại cảm nhận được hình như có 1 hơi thở lạnh nhưng nồng nàn nào đó quen thuộc cùng

âm thanh the thẻ của 1 nụ cười cũng quen thuộc nổi bật đến màng nhĩ của cô, khiến cô ngu ngơ liên tưởng đến một ai đó, có vị lạnh của băng và hương thơm chân chất nam tính.

Ngay sao đó, Gia Băng lại nhắm mắt phủ nhận, làm sao có chuyện người đó lại đặt chân vào phòng cô được chứ, hoang đường, quá hoang đường.

Nghĩ thì nghĩ là thế, nhưng sự hi vọng nhen nhói trong lòng Gia Băng cứ nhiên ngày càng rực và bùng cháy lên sau khi bàn tay ấy nâng nhẹ mái tóc cô, hôn lên thì phải. Chưa hết, đôi môi kia còn tiến đến thái dương hờ mé của cô, hôn nhẹ.

Mùi vị quen thuộc ấm áp nhưng tinh tế toả ra như muốn bao trọn lấy người Gia Băng. Tiếp theo đó, một giọng nói trầm ấm vang lên, nhẹ như 1 hơi thở nhưng rất rõ ràng từng câu từng chữ một.

-Xin lỗi! Tôi đã ko bảo vệ được cậu.

Lời thủ thỉ phảng phất nỗi mang mác buồn thật nhỏ nhoi nhưng sao ngũ quan của Gia Băng bị khuấy động lên cả thể. Cô ko kiềm chế nổi cơn ngại ngần mà đổ bừa mặt, quên hết cái đau thể xác đang cư ngụ mà vùng dậy như nhân dân đứng lên khởi nghĩa đòi độc lập, hai tay mãnh lực túm lấy chân trùm kín đầu Tử Thần, lợi dụng quân địch tối tăm mặt mũi mà đánh tới tấp vào người.

Chưa thỏa cơn ức chế, Gia Băng đành miễn cưỡng thu hồi đòn phản kích, mếu máo ôm cánh tay đau mà ngồi thụp xuống giường, miệng xuýt xoa đến rờn rờn nước mắt:

-Á...!

Bực bội rứt lấy chân vút phịch xuống sàn nhà, Tử Thần toan nổi quạ dạy bảo Gia Băng một trận thì chợt khựng lại, nét mặt tức giận dần bị sự lo lắng đánh tan tác ko chừa mảnh giáp che thân chạy mất hút. Tử Thần cuống quýt tiến lại gần, bàn tay to khoẻ của cậu ôm trọn lấy cổ tay đầy băng gạc của Gia Băng, chăm chăm nhìn ko thôi, miệng thổi phù phù cho đỡ đau theo kinh nghiệm giảm đau ít ỏi mà cậu có được.

Sững người trước hành động quá trẻ con của kẻ nhìn bề ngoài xem chừng học rộng biết nhiều lắm, Gia Băng bật cười bất lực, tay kia vô thức chạm khê lên mái tóc đen mượt hơi dài và rối của ai kia.

Đúng lúc Gia Băng đang say sưa ngắm nhìn xoáy tóc như lỗ đen vũ trụ trên đầu Tử Thần, thì chủ nhân của nó lại thình lình ngẩng đầu lên nhìn cô tà ý, đem đến cho cô nàng cảm giác bối rối như mình vừa lấy trộm thứ gì đó của người ta mà bị bắt quả tang vậy.

-Tôi...tôi..._Nuốt nước bọt ừng ực như lão đại uống bia Tiger, Gia Băng lẹ làng rút tay chuồn khỏi “hiện trường” nhưng xui sao bị “cảnh sát” tóm gọn ko nể nang thương hoa tiếc ngọc gì sắt. Gia Băng đảo mắt cố viện đại “chứng cứ ngoại phạm”_Tôi...tại tôi thấy...

-Tại tôi thấy một con sâu to béo tội nghiệp mắc phải tổ quả nhà cậu nên phóng thích dùm hả?_Cắt ngang lời nguy biện của “tội nhân”, anh cảnh sát đẹp trai lên tiếng, tuy ko quá chính xác y những gì người kia sẽ nói nhưng nội dung chính lại quá chuẩn.

-Hử?_Gia Băng thộn mặt nhìn Tử Thần cong miệng cười gian, ngạc nhiên đến mức vô thức bật nói_Đưa đây!

-Đưa cái gì?_Nụ cười trên môi Tử Thần đậm nét hơn, tôn lên vẻ đẹp hoang dại, đều giả đến ngỡ ngàng.

-Con sâu to béo!_Gia Băng thở hắt, cơ mặt hơi giãn.

-Tôi cho nó nhảy dù xuống sân rồi_Hếch mặt về phía cửa sổ chỉ rõ nơi tự sát của con sâu nào đó, Tử Thần đưa nhãn thần ngửa lên đôi gò má ửng hồng của Gia Băng và đôi môi mím chặt đần đờ.

-Cậu nhớ hết?_Gia Băng cụp mi, đầu đó trong cô là sự vui mừng đến ngây dại.

-Ồ!_Tử Thần nhún vai, những ngón tay còn lại nâng cằm Gia Băng, hướng ánh nhìn đang cố tránh né mình nhìn sâu vào đáy mắt mình, như thể muốn thể hiện thành ý của bản thân_Ko hiểu sao tôi lại nhớ rất rõ những gì liên quan đến cậu, như bị ám ảnh vậy.

-Hả?

-Xem nào, theo tôi biết, cậu là người sùng bái manga, một otaku chính hiệu nên đầu óc đôi lúc rất thất thường, hay mơ mộng và nhiều khi liên tưởng quá đáng như vụ đá cửa ở phòng y tế. Rất thích trai đẹp, điển hình là vụ chạm mặt của tôi và cậu ngày thứ 10 cậu đến muộn. Ngủ nướng siêu đẳng, ăn nhiều ngang hàng đẳng cấp, phong độ tám chuyện rất ổn định và có hiệu suất cao, khả năng là bữa ếm rửa người cũng tạm nhưng ko có hiệu quả. Lúc điên lên thì hay làm những chuyện điên rồ mà ko biết xấu hổ...

Tử Thần ko biết vô tư hay cố ý mà liên tục thao thao bất tuyệt về hiểu biết cao thâm của mình, càng nói càng đồ thêm cục tức đang phun như nham thạch trong người Gia Băng.

-Cậu...cậu..._Máu trong người Gia Băng chạy nhanh lên não, thiếu điều muốn phun ra khỏi đỉnh đầu.

-Tôi cũng nhớ rõ mình đã hôn cậu bao nhiêu cái.

-Hả, bao nhiêu?_Gia Băng tròn mắt.

-5 Cái! (cái này tg cũng biếng đếm nha, ai phát hiện thừa hay thiếu mong giúp đỡ)

-Sao 5?_Gia Băng nặn trí nhớ, nghĩ mãi mới đếm được có 3 cái_3 cái thôi mà

-1 cái lúc chúng ta còn nhỏ, 1 cái là...

Ko nói hết câu, Tử Thần đột ngột đưa môi mình áp lên đôi môi người đối diện. Bất chấp người kia cứng người bất động vẫn cứ thế mà môi khóa môi, lưỡi quẹt lưỡi như ko muốn rời.

Nụ hôn này là cái thứ 5...

Đưa tròn mắt đen nhìn 2 kẻ kia đang say trong hạnh phúc, Gia Lâm cong môi cười trong bóng đêm tăm tối. Cậu nhóc rút điện thoại ra khỏi túi áo và nhấn một dòng số.

Đưa điện thoại áp lên vành tai phải đeo khuyên mặt ngọc trai đen, Gia Lâm lướt mắt nhìn 2 người kia lần cuối, đôi bàn chân nhỏ bé vội vàng rời đi, ko tạo bất kì 1 tiếng động nào, nhẹ như hoa bồ công anh bay trong gió.

Chẳng thèm để tâm đến bất cứ thứ gì xung quanh hay cho chúng chút vị thế nằm trong 2 con người sâu mê hoặc của mình, Tử Thần tuyệt nhiên khó có thể dứt khỏi sự ngọt ngào trống vắng bấy lâu thèm khát. Giờ đây, cậu tựa như một con mãnh thú hài lòng với con mồi bé nhỏ của tay, nhưng với cơn đói quá nhiều trong dạ dày, nó ko có tâm trạng đùa bỡn, vờn mồi lệ thường nữa, ra sức mà chiếm đoạt, gồng người lên mà vồ lấy.

Tàn nhẫn tóm gọn lấy đôi tay đang yếu ớt chống cự, Tử Thần gọn lẹ chế ngự chúng trong lòng bàn tay nóng bừng của mình. Rồi, đôi môi lạnh lẽo nồng nhiệt chất chứa thứ vị ngọt cướp đoạt từ đôi môi kia cũng biết đến thứ gọi là chừng mực, rời khỏi “vùng lãnh thổ” mình vừa chiếm được.

Dân tư bản đế quốc có cái tính tham lam hết chỗ chê, chiếm được nơi này lại sinh lòng muốn đoạt nơi kia, cho đến khi hết tác đất, tác vàng mới chịu buông tay an phận. Có lẽ, Tử Thần, từ nhỏ đã sống ở hòn đảo Hawaii nồng nhiệt của đế quốc Mĩ nên bản chất cũng thấm nhuần cái tư tưởng tư bản này thì phải, hết hôn môi rồi lại ra sức đặt môi lên mắt, lên mũi và đỉnh điểm là cổ của con em đất Việt chúng ta mà xiết nợ, làm tinh thần con em ta suy sụp tại chỗ, dấu hiệu kháng cự bỗng tan nhanh như bị axit ăn mòn, thay vào đó là sự kinh ngạc có chút xuôi xuôi.

Mở to đôi mắt tròn đong đầy nước nhìn tên tư bản háo sắc dám ngang nhiên bức con cái nhà lành ban đêm sáng đèn, Gia Băng lòng “yêu nước” dâng lên ngùn ngụt như máu nóng đang thiêu đốt toàn bộ thân thể, cô *** sức thôi ko vùng vẫy mà thêm phần lả lướt trên tấm lưng rộng của đối phương, chiều ý tư bản một chút tạo đà cho anh em tử chi mở đờn chí mạng.

Nhân lúc tinh thần quân địch dục sắc dâng cao, Gia Băng đánh liều một phen, cá cược cái mạng vàng của mình với Thượng đế gia gia. Cô thối phù phả hơi vào nắm tay lấy khí thế, rồi dâng cao đầu khuỷa tay, nhắm vào gáy Tử Thần mà giáng một phát mãnh lực cuộn cuộn, nhuệ khí ngất trời.

Theo đúng cái kế hoạch trăm trận trăm thắng anh em cách mạng đã thì thầm to nhỏ trong hầm tối vạch ra, Bộ trưởng bộ quân sự Mĩ tại Việt Nam Lăng Tử Thần sẽ nảy người lên 1 cái tạo dáng Bomerang cực chuẩn như cá trên thớt, đưa ánh mắt bặm trợn đồ ngầu hệt dracula uất hận nhìn mặt vụ nằm vùng Hàn

Gia Băng của chúng ta lần cuối, máu tươi trào ra từ miệng tạo viễn cảnh hảo hán tuấn mã gặp nạn, chết ko kịp ngáp rồi ngã lún ra đất chờ lễ truy điệu tiền hồn. Đó là anh em cách mạng ta nghĩ thế, liên tưởng, ảo tưởng thế chứ họ đã tính sai một li và dẫn em mật vụ nằm vùng đi những một dặm, đó là, cách mạng ta ko nghĩ đến chuyện Bộ trưởng cũng học Như lai

thần chương, Bộ ngựa quyền,...để phòng thân, nên dù hần có bị lột hết vũ khí quăng tùm tùm xuống sông thì đời em mật vụ ta cũng chẳng thay đổi được gì, đã

vậy còn mất cả chì lẫn chài.

Đẩy đẩy, trong khoảnh khắc mật vụ Hàn Gia Băng ra tay giáng đòn sinh tử quyết định lose or win, như đoán được mình sẽ bị đánh lén bất thành linh, Bộ trưởng Lăng Tử Thần đã nhanh tay nhanh mắt túm lấy cổ tay em mật vụ, khoá chặt, đồng thời, đôi môi gian mãnh cũng ngưng kế hoạch bành trướng thế lực, rời khỏi làn da nóng rần.

Anh em cách mạng biết thế tự động rút lui êm đẹp, về nhà đúc bia tưởng niệm, lưu danh Gia Băng vào sổ sách công hiến của nước nhà để đời sau nguyện thế ghi nhớ công lao hiển hách, giúp quân dân ta phát giác được rằng “Té ra lính tư bản cũng học võ ở Trung Quốc, đồng môn”.

-Cậu...thả tay tôi ra!_Bị phát giác ra ý đồ, Gia Băng nhất thời hoảng loạn, tâm tư chỉ biết xúi giục tứ chi ra sức vùng vẫy, cố để hai cổ tay mình ko bị bàn tay kia ép chặt đến tê buốt. Cảm giác đau đớn nhen lên như rơm bén lửa từ vết thương chưa liền khiến Gia Băng càng thêm khó chịu, cô quát lớn trong cơn đau nhức nhối_Thả tôi ra!

Chăm chăm nhìn biểu hiện biểu tình trên khuôn mặt Gia Băng bằng đôi mắt băng lãnh đầy tức giận, Tử Thần có chút chột dạ, ko hiểu sao, nhất thời lại giận đến mức quên báng đi vết thương trên tay cô. Cậu nói lỏng những ngón tay phát cú vì bị chọc tức đang lúc cao trào, ánh mắt ân hận dịu lại như mặt biển sau cơn bão, áy náy mở miệng toan nói câu xin lỗi thì bị người kia lải nhải chặn họng:

52. Chương 65

-Đồ bạo lực, đồ bất lương, đồ ko có nhân tính, đồ máu lạnh, đồ lòng dạ lang sói, đồ bạn của Diêm Vương, sao cậu dám ra tay với người chưa lành vết thương như tôi hả?_Mếu mặt nhăn nhó kêu gào, Gia Băng ko biết lời đâu ra hàng đồng từ ngữ phân loại Tử Thần, ánh mắt nhòa nước nhìn xoáy vào phần da đỏ lên thành mảng ở cổ tay băng gạc, âm ỉ trách

oán, đôi lúc lại âm thầm lườm lườm kẻ đối diện nhưng ko dám đưa mắt nhìn thẳng. Người ta sai mà đầu cô cứ cúi xuống dè dặt như từ đầu kẻ sai là cô vậy_Đau, đau chết mất, hix, cậu có biết tôi rất sợ đau ko hả? Đồ đáng chết, đồ táng tận lương tâm, đồ vũ phu, đồ sao chổi!

-Này!_Xa xầm mặt mũi mắt phân nửa nghe người ta chửi thẳng xa xả vào mặt mình, Tử Thần khoé miệng giật giật liên tục mấy cái, thanh âm lúc trước dịu dàng bao nhiêu thì giờ đây u uất lạnh lẽo bấy nhiêu, tựa lời sấm của đế vương tại thượng coi chết chóc_Rốt cuộc, tôi là “đồ” gì của cậu hả?

-Đồ oan gia đáng chết!_Ko chú ý sự thay đổi kinh khủng trên gương mặt tuấn mã khó ai có được, Gia Băng tức tối tiếp tục ca thán, đem mọi uất ức trong lòng mà kể ra tuốt tuột, thành thật quả có cái hoạ khôn lường_Hề gặp cậu là tôi y như rằng bị sao chổi chiếu, gì gì ko trầy xước chỗ này thì cũng bị chọc cho tức điên. Sao cậu lúc nào cũng thích làm tôi đau vậy hả? Muốn tôi giảm thọ chết sớm chứ gì?

-Đau...?_Khẽ nhú mày, Tử Thần nhếch khóe môi cong tà mị, đưa hai ngón trỏ ko mất chút lực nâng chiếc cằm nhỏ của Gia Băng lên, ánh mắt đen sẫm tựa hố sâu vô đáy nhìn chăm chăm vào đôi mắt ướt át đôi phần sưng sốt và khó hiểu của người đối diện_Đau ở đâu?

-Hở?_Bị câu hỏi ngu ngốc của những kẻ tâm thần trí liệt thốt ra từ cửa miệng rõ hắc ám của Tử Thần làm cho chết não, Gia Băng vô thức thoát ý, mặt đơ như khúc gỗ non ngày_Ý cậu là gì?

-Ý tôi, cậu đau ở đâu? Tôi làm cậu đau ở đâu?_Nhắc lại câu thảm tra rành rọt như lời bức cung tội phạm của mấy tên cảnh sát mặt ngầu ngầu nhìn chó chó đột tử nhìn gà gà rụng lông, Tử Thần loé lên ánh nhìn trông đợi.

-Bộ...cậu ko có mắt hay uống nhầm thuốc à? Tay tôi bị cậu làm đau mà ko thấy sao?_Đã lấy lại được bình tĩnh vốn có, Gia Băng hất 2 ngón trỏ của Tử Thần ra khỏi cằm mình, đưa cổ tay bị thương làm ví dụ điển hình.

-Hết?

-Có cả đau ở tâm nữa_Gia Băng được nước lấn tới, vỗ một cái khí thế vào ngực mình_Cậu gây tội nhiều lắm đó, đừng giả vờ ngây thơ.

-Thế sao?_Nét mặt của Tử Thần dần dần, bóng tối gai người cũng dần di cư đi hết, để ánh mắt ẩn ý cười ở lại với khoé môi nửa cười nửa ko.

-Tất nhiên, tâm đau mới biết tay đau chứ! Cảm xúc con người bắn ra từ tâm mà. Tôi còn xót cho nước mắt mình nữa đấy!_Gia Băng cong môi giải thích nỗi khổ sâu thẳm của mình.

-Ko phải cái đó_Tử Thần thở dài nín nhịn, ko yên phận tra hỏi mà áp sát mặt mình vào Gia Băng_Tôi hỏi cậu lần cuối, tôi có làm cậu đau tim ko? Khi tôi vắng mặt tim cậu bình thường hay như thế nào?

-Xê ra coi!_Khó chịu vì bị nhìn ở khoảng cách gần, Gia Băng lấy tay đẩy mặt Tử Thần ra nhưng lại bị cậu túm lấy đem đi chỗ khác chơi, ko còn cách nào đành hướng mắt sang phía khác đồng dục trả lời_Cho xin đi, cậu luôn làm tôi thót tim với đau tim thôi, ở cạnh cậu thêm vài ngày chắc tôi ko di truyền cũng suy tim, đột tử, hấp hối mà chết mất đó.

Trầm mặc một hồi, Tử Thần ban tặng cho Gia Băng nụ cười nhạt nhẽo và câu đánh giá quý dị nhất dường như ko phù hợp với đề tài câu chuyện.

-Tốt!

Cậu đứng dậy, rời hẳn khỏi đường bệnh, quay người tung áo bước đi như tráng sĩ xuất quân một lần cũng ko ngoảnh đầu nhìn lại dưới trời hoa rụng ta tả trong gió.

Ngớ người nhìn Tử Thần lạnh lùng bước đi, Gia Băng gọi với đầy thắc mắc.

-Ế! Đi đâu vậy?

-Biến để cậu ko phải suy tim chết!_Ko thêm quay đầu như quyết tâm đã khắc trên đá, Tử Thần đáp gọn, người khuất nhanh sau cánh cửa trắng.

1 phút trôi qua với những cái chớp mắt ngỡ ngàng, Gia Băng thoáng bật cười khó hiểu trước hành động trở chứng của Tử Thần. Cô bực bội nằm dặt tấm thân xuống giường của mình, cổ họng bỗng trở nên đắng nghét kì lạ.

Mùi bạc hà lành lạnh vương *** còn sót lại trên người cô, trong khuôn miệng cô nhanh chóng tan dần, hoà lẫn vào bầu ko khí ẩm đậm chung quanh.

Đưa ngón mạ vuốt qua vuốt lại đôi môi mình, Gia Băng tự dưng đỏ mặt, tay vô thức vỗ nhẹ vào gò má như muốn trấn tĩnh lại bản thân, ánh mắt chốc chốc liếc đến cánh cửa trắng im ỉm mà thất vọng, tâm can càng lúc càng rối loạn.

Nhiều lần nữa muốn bật dậy ra ngoài, nửa muốn nằm ì chờ đợi làm thời gian tíc tắc trôi nhanh phát sợ.

Gia Băng cho phép bản thân chờ đợi, nhưng suốt 20 phút cô im lặng nhìn kim dài dịch chuyển ấy, bên trong căn phòng vẫn chẳng có gì thay đổi, chủ nhân của 7 nụ hôn (hehe, cảm ơn pà con tận tình giúp đỡ, giờ Su sửa 5 thành 7 nhá, nếu tiếp tục ngựa quen đường cũ thì, sửa tiếp @~@) vẫn ko xuất hiện.

Ko đợi lí trí phân tích giảng giải, Gia Băng dẹp hết toàn bộ lòng tự trọng và sự kiêu hãnh của một thiếu nữ sang một bên, trái tim thôi thúc cơ thể bật người dậy, hơi do dự một chút rồi cũng để đôi chân trần mỏng manh xuống đất ra ngoài.

Lâu rồi ko tự thân vận động, nằm ì hoài trên giường khiến chân Gia Băng như nhũn mềm ra, mỗi việc đi lại cũng làm cô lộn độn ko trôi, tí chút nữa còn ngã huych xuống đất.

Vịn tay vào tường làm gậy chống, Gia Băng thận trọng bước từng bước một ra khỏi cửa phòng. Hơi lạnh bên ngoài đột ngột bủa vây lên người cô khiến cô sởn cả da gà, người run lên bần bật.

Thì ra, trong phòng Gia Băng có lò sưởi chạy hết công suất ko kể ngày đêm nên cô hoàn toàn ko ý thức được hiện trạng thực bên ngoài, chỉ cảm thấy mát dịu như mùa thu ở Việt Nam, đã thế, còn có thể nhón nhơ mặc bộ váy ngủ trắng mỏng thánh của thiếu nữ. Đây, cái tội tin người ngơ ngáo ngáo dẫn cô ra nông nổi này đây, lạnh đến tê cứng người.

Nhưng, Gia Băng ko muốn sớm quay về phòng. Bởi cô ko phải ra ngoài để ngắm cảnh, thứ cô cần là tìm bóng hình đáng ghét kia cơ.

Tại sao ư?

Có lẽ cô vẫn chưa muốn rời khỏi thói quen được nhìn ngắm người đó chẳng?

Nhìn tới nhìn lui, nhìn trước nhìn sau vẫn chẳng thấy bóng người nào ẩn hiện trong tầm mắt, Gia Băng co rúm người thất vọng toan trở về phòng thì bỗng, một tấm áo ấm áp choàng hẳn lên thân thể nhỏ nhắn của cô, đem hơi nồng cuộn cuộn đốt cháy sự bình lặng trong trái tim cô.

Mùi bạc hà nhanh chóng xông vào mũi Gia Băng, như tổ cáo chủ nhân của nó là ai.

Gia Băng quay phắt người lại nhìn, vẫn ngạc nhiên dù đầu óc nhòe nhét quá tải tiểu thuyết và truyện tranh đã đoán trước được.

-Cô nương, gu ăn mặc của cô nương hơi gợi cảm quá đấy!_Tử Thần người dựa hẳn vào tường trịnh trọng nhận xét, đôi môi kia cong lên như muốn mê hoặc thị giác người, đầu đó, có chút ko can tâm cho lắm.

-Vì đây là áo ngủ mà!_Nhanh chóng nướng chín mặt mình, Gia Băng quen thói gân cổ lên cãi, thoáng thốt người im bật cụp mắt cúi đầu khi người kia khẽ nhún mày. Phản ứng này làm 16 tinh linh trên hội bàn đào sứt mẻ mắt, rớt răng, ngã ghế. Và nếu chúng cầm thêm cái chén trong tay, chắc chắn sẽ có tiếng vỡ loảng xoảng phụ họa thêm tạo hiệu ứng.

-Sao lúc trước ở nhà tôi ko thấy cậu mặc thế?_Tử Thần giả bộ lục lợi trí nhớ_Lúc tôi ngủ cùng cậu cũng chả thấy.

-Tôi ngủ với cậu hồi nào thế?_Tròn mắt kinh ngạc như có tia sét đánh trúng đỉnh đầu mình, Gia Băng há miệng vắn nót hồi tưởng quá khứ oanh oanh liệt liệt rồi đỏ bừng mặt hơn trước, khóc ko ra nước mắt hỏi đời sự thật sao phũ phàng thế.

-Áo ngủ mỏng quá ko tốt..._Nghêng đầu nghiêng nghiêng đưa mắt soi mặt người như kẻ lằng tử trêu chọc, Tử Thần nhích người khỏi cửa tiến sát người Gia Băng, một tay nhẹ nhàng nâng nhúm tóc đen nhánh, hôn nhẹ rồi di môi đến vành tai ai đó thì thầm_Với tôi thì ko sao nhưng với mấy tên khác thì tuyệt đối ko được mặc, hiểu chứ?

Vô thức gạt đầu một cái như bị tiểu nhân bỏ bùa, Gia Băng tiếp sau đó lắc đầu nguây nguậy, vốn là để làm xáo trộn đồng suy nghĩ bấy bọ trong đầu nhưng lại làm người kia hiểu theo cách hết sức nguy hiểm.

-Chết tiệt! Sao cậu cứ chống lời tôi hoài thế?_Ngay như tức thì dồn mạnh Gia Băng vào tường, Tử Thần đưa ánh mắt tức giận đầy bất lực chiếu lên Gia Băng.

-Tôi...tôi..._Hồn Gia Băng sợ khiếp vọt ra ngoài, 16 tinh linh cũng tiện thể phóng đi lẩn tránh, người co rúm núp 1 hàng dài sau lưng chủ thể như muốn lấy thể xác cô làm bia đỡ đạn.

-Điên mất!_Cúi đầu suy nghĩ điều gì đó, Tử Thần than oán một cái.

Chiếc đồng hồ trong tay cậu sắp điểm 7:30, một tiếng rưỡi như lời hẹn sắp kết thúc.

-Giờ nói nhanh, cậu có nhớ tôi ko?_Tăng cường độ ánh nhìn lên khuôn mặt đỏ như cà chua của Gia Băng, Tử Thần gắt gao tra khảo về 1 vấn đề mới ko logic tạo nào, câu nói sau đượm chút thành khẩn và gấp gáp_Hãy nói thật lòng.

-À!_16 tinh linh thở phào nhẹ nhõm trở về thể xác rồi cùng hô lên 1 tiếng câu giờ_Cái đó...

-Tôi..._Thanh âm Tử Thần nghe sao dịu dàng đến mê muội...thực sự đã rất nhớ cậu, nhớ, rất nhiều.

-Tôi..._Gia Băng cắn môi nghe tiếng tim đập dữ dội như muốn bay ra khỏi lồng ngực. Một cảm giác vui mừng như trúng vé số độc đắc lâng lâng len lỏi trong người cô, trào ra cả đôi mắt đen, át đi sự hoảng sợ.

-Nói đi, cậu nhớ tôi chứ?

-Ukm_Gia Băng cúi đầu thẹn thùng, cơ tay nắm chặt_Ko phải nhớ, mà là rất nhớ.

-Vây...thừa nhận đi, cậu yêu tôi, phải ko???_Tử Thần nâng cằm Gia Băng lên cao, hỏi tiếp làm Gia Băng bối rối hết lần này đến lần khác.

Đầu óc cô rối bong lên như thể bị thứ gì đó khuấy đảo.

Tiếng nhạc đám cưới vang rền từ đâu đó hiện ra trong đầu óc chết tiệt của cô, rồi, trước mắt cô, hình ảnh trắng lè của một lễ cưới sang trọng hiện ra cùng câu hỏi ôn tồn “Con có muốn lấy Diêm Vương làm chồng, sẽ cùng uống máu, rút sinh khí người, cùng dày dạn, đem lại sự chết chóc cho kẻ trần chứ?”. Thật đáng sợ!

-Nói đi chứ!_Diêm Vương giục.

Nếu đồng ý, Hàn Gia Băng cô sẽ trở thành gì đây, Diêm Vương phu nhân tương lai sẽ quản lý đám Diêm Vương nhóc con kẻ nhiệm hử?

-Nói đi chứ, cậu yêu tôi ko?_Tiếng Tử Thần ôn nhu gấp gấp kéo hồn Gia Băng trở về.

Ra là chỉ hỏi yêu!

-Tôi...

-Yêu, cậu ư? Đáng à?_Chen vào câu trả lời của Gia Băng là lời nói ám muội tao nhã đến cực điểm, nhưng lại mang sự u trầm tài mị khiến ai cũng phải chấn động, da người tê dại.

Gia Băng và Tử Thần đồng loạt quay người nhìn chủ nhân của câu nói, ánh mắt rơi dần trên khẩu súng đen đang được lấp đạn

-Ba?_Vô thức thốt lên một tiếng với thanh âm yếu ớt và chực tan vỡ, như để chứng thực rằng những gì đang hiện lên trong tầm mắt mờ loè của mình hoàn toàn ko phải là thứ ảnh ảo giữa sa mạc hù dọa người, Gia Băng toàn thân khê rùng mình, da gà da vịt mấy ngày qua lặn tằm ko dấu ko vết giờ nổi lên đầy người cô, “hiên ngang” mà dựng đứng. Trái tim non nớt chưa kịp ngừng loạn nhịp vì ai đó liên tục đập mạnh, tựa muốn phá vỡ cả lớp lớp da thịt dày ở lồng ngực.

Ôi! Những sợi dây thần kinh mỏng manh trong đầu cô, chúng nó căng thẳng đến mức một nhạc sĩ có thể dùng để gảy bài Happy Birthday quá!

Ông bố đáng yêu, giỏi giang, lãnh đạm mà cô hết mực yêu thương, nịn nọt đã trở về như con chim bồ tha mồi về tổ. Hết y sự xui khiến của ma quỷ và cảm giác bất an luôn ngự trị trong cô, ông đã thấy, đã chứng kiến đứa con gái mình che chở qua lại, gặp gỡ với sói. Và, ông đã đứng, ko biết từ bao giờ trong lớp bóng tối dày đặc như keo mà ánh sáng ko thể nào xua tan đi nổi, ở một nơi cách cô và Tử Thần khoảng chừng 3 mét trên hành lang mang theo nụ cười khinh giễu lúc ẩn lúc hiện. Nghiêm nhiên, ko trái với những gì ông đã nói với mẹ lúc ở trong phòng cô, một khẩu súng ngắn chĩa nòng ra khỏi bóng tối dày đặc như đám thủng màn đêm, the the vang lên tiếng lấp đạn

đều đều, khí thế.

Gia Băng thừa biết, những viên đạn khát máu ấy vốn ko phải là hình phạt dành cho cô. Chúng là “phần thưởng” thích đáng cho kẻ to gan như Tử Thần.

Tức khắc, với sự trở mình của cơ tay, nòng súng đen dịch chuyển, hướng nòng thật nhanh về phía Tử Thần toan nhả phát đạn đầu tiên trong thớ ruột. Nhưng, nó buộc phải dẹp tất ý định cướp đi mạng sống của con mồi. Bởi lẽ, như một tia chớp sáng rực với ánh sáng chói lòà tuyệt diệu giữa bầu trời mây đen giăng dãi,

Gia Băng tức thì đứng sừng sững trước mặt kẻ bị ngăm, hai cánh tay gầy guộc dang rộng như muốn lấy cả thân mình che chở cho Tử Thần.

Cái quái gì đang xảy ra trước mắt ông thế này? Đứa con gái ông yêu thương, đứa con gái mang trong mình sự ích kỷ và tính độc đoán tiềm ẩn, lại dám lấy cả gan ngăn đường súng, một mực che chở cho đứa con rể cố chấp đang tròn mắt kinh ngạc như mình đang sau ư? Ông đang mớ hay mắc bệnh hoang tưởng lây từ vợ sang vậy? Ko thể nào chứ?

Nếu ko có người khác ở đây, dám mắ Hàn lão gia sẽ tát mình một tát giáng trời để xác nhận đây là hiện thực hay mơ. Nhưng, vì hình tượng của mình, ông đành đau đớn mà chấp nhận hiện thực phũ phàng, lòng có chút ko can tâm cho lắm.

Nheo mắt nhìn sự cương quyết của cô con gái, Hàn lão gia đưa đôi mắt cô quanh chạm vào ánh nhìn của thằng con rể. Cơ mặt đương giãn dần trên mặt ông bỗng dưng co lại phẫn nộ. Ý định buông súng vừa ban chiếu chỉ lập tức bị thủ tiêu, thay vào đó là sự giận giữ ko do dự tiếp xúc cò súng.

Thằng con rể láo toét, nó ko những ko đẩy Gia Băng ra như những bộ phim suốt suốt vợ ôn dấn mắt, mà còn dám cong môi cười thách thức ông cơ đấy. Ai đã dạy cho nó điệu cười ma mãnh đó thế? Nó là ông giận muốn giết chết rồi.

Ko chú ý mấy đến 2 người còn lại đang làm gì hay nghĩ gì, Gia Băng sau khi đứng ra che chắn cho Tử Thần liền bị mắc kẹt trong vô vàn suy nghĩ bủa vây. Dù là hành động vô thức, dù là sự phản xạ vô điều kiện ko biết được lập trình từ thuở nào của bản thân, Gia Băng ko mấy hối hận cho lắm trước cư xử thái quá này, chỉ là cô ko hiểu nổi, tại sao mình lại làm như vậy. Lúc cô yêu Khải Phong, cô đâu liều đến mức dâng cả bản thân mình lên bàn Diêm Vương mà thách thức “Giỏi thì ăn bà nội người đi” đâu. Người ta lụy tình thì có thể nhảy lầu đập nát thân mình, uống thuốc độc hủy hoại nội tạng, lẳng xăng chạy ra đường để xe người ta cán chết hay tuyệt thực tự sinh

tự diệt, nhưng Gia Băng chưa bao giờ có bản lĩnh kết thúc cuộc sống của mình cả, miệng nói, lòng nghĩ “tôi muốn chết”, song tay vẫn gấp thức ăn, vẫn mồm vẫn

nhai nhàoam nhọam, ăn nó rửng mỡ thì lặn ra khóc, nằm trải thây oán hận bản thân. Cô để chính mình hành hạ bản thân, chứ tuyệt đối ko để người khác có quyền làm thế. Nói rằng cô ích kỷ cũng có cái lí của nó.

Gia Băng chu môi thâm báỉ phục chính mình, cô lòi sự dửng cảm và lá gan khổng lồ ở đâu ra vậy chứ?

Hay là...

-Đoàng! _Tiếng súng nổ lớn chết chóc vang lên, ko những xé toạc sự yên lặng đặc sệt mùi của anh em nhà Diêm Vương mang đến mà còn tàn nhẫn cắt đứt dòng suy nghĩ lung lạc trong đầu Gia Băng.

Tiếp sau cơn ù ù vang lên trong hai lỗ tai, Gia Băng dần cảm nhận được, từ đâu đó, một cảm giác đau đớn nhàn nhạt từ từ tràn lan hầu khắp cơ thể Gia Băng, bỗng rất đến khô khốc.

Thứ kim loại lạnh tanh phút chốc ma sát lên gò má trắng hồng của Gia Băng, để lại đường cắt dài cùng dòng máu đỏ tươi chực trào chảy như đánh giấu đường chạy của nó.

Ko gian bỗng chìm vào im lặng nào nề.

Mùi tanh của máu tươi sao mà nồng nặc đến thế?

Vết thương trên má Gia Băng, chỉ là một vết xước dài nhỏ nhoi thôi, chẳng nhẽ có sức ám ảnh ko gian nơi đây lớn thế ư?

Vẫn còn bất ngờ quá đỗi trước chuỗi hành động nhanh gọn vừa diễn ra, Gia Băng khó hiểu đưa ngón tay toan chạm vào vết thương trên má, sững sờ một chút khi chạm nhẹ vào những ngón tay lạnh lẽo của một người khác đang ngự trên gò má mình thảm thính.

Gia Băng xoay đầu. Cô ngẩng mặt đưa đôi mắt kinh ngạc trong veo ươn ướt thứ dung dịch lỏng nhu mì nhìn đôi mắt đau lòng đang dán vào vết thương của mình. Sốc đến mức muốn khóc, đau đến mức muốn rơi huyết lệ.

Cô đã từng nói với ai rằng mình sợ đau chưa nhỉ? Đã nói với bố rằng cô ghét máu chưa? Vậy sao ông vẫn tàn nhẫn gạt đi những lời bộc bạch ấy. Cô biết ông đang tức giận, nhưng đâu cần thiết phải tuyệt tình như thế.

Trừ phi, ông ko còn coi cô là con nữa.

Nghĩ đến vậy, Gia Băng giật mình, cô quay đầu đưa mắt nhìn biểu hiện căng thẳng trên khuôn mặt vốn dĩ lãnh đạm thường ngày. Ông vẫn đứng yên ở thế giới u ám của mình, ko hỏi han cô một tiếng mà đưa thanh âm nhẹ nhàng đến mức khiêng da đầu người tê dại, lạnh lẽo đến ko ngờ.

-Đừng nhìn ta bằng ánh mắt căm phẫn đó_Hàn lão gia ko thèm hướng mắt về phía con gái mà chăm chăm phủ tầm nhìn lên người anh con rể, bàn tay ngang ngực chìa thẳng về phía con gái_Ta nhớ ta đã cảnh báo rất nhiều lần rồi thì phải nhưng cậu vẫn ra sức làm trái ý ta.

Thở hắt cay đắng sự vô tình bố dành tặng ình, Gia Băng ko kìm được nước mắt, sóng mũi cô cay xè đến khó thở.

-Đừng khóc!_Lơ đi cường độ ánh nhìn gay gắt của người đằng xa, Tử Thần nhẹ nhàng quệt đi những giọt nước mắt tròn mọng của Gia Băng, khuyên nhủ một cách thật khó khăn_Sau này chúng ta còn phải đối mặt nhiều với những chuyện như vậy. Tuyệt đối ko được rơi lệ.

-Biết gì mà nói!_Ném ánh mắt giận giữ nhìn kẻ đang tự tung tự tác trên mặt mình, Gia Băng hít hơi thật sâu gằn lên. Lập tức, cô bị bàn tay còn lại của Tử Thần đưa lên chặn cửa miệng, đồng thời ép người cô vào lồng ngực rộng.

53. Chương 66

-Và con cũng nói nhiều lần rồi, chúng con sẽ gặp nhau_Bình thản đáp lại lời Hàn lão gia, Tử Thần rời mắt khỏi người kẻ đang vùng vằng, ko e dè nhìn thẳng vào đôi tròng đen tinh nhạy bị bóng đêm mịt mờ bao phủ đang lóe sáng như đôi mắt của loài báo đêm, bàn tay từ miệng Gia Băng nhanh chóng di cư về vòng eo thon nhỏ của cô, siết chặt_Ba muốn ngăn cản, cũng khó đấy ạ.

-Này, cậu muốn chết sao?_Thôi gây khó dễ cho ai kia, Gia Băng ngoan ngoãn ở yên trong vòng tay Tử Thần mà mở to khuôn miệng cảnh báo, tròng mắt quay đầu nhìn khuôn mặt hoàn mỹ một chút đùa cợt cũng ko có của Tử Thần, lòng thầm oán trách sao ông trời lại sinh ra một kẻ ko biết sợ là gì như cậu.

Bố cô đang cầm thứ có thể cướp đi sinh mạng con người trong gang tấc trên tay. Đến cô, ông còn ra tay hành động vậy mà tên oan gia họ Lăng lại ko chịu uốn lười bầy bầy bốn chín lần trước khi nói, ngang nhiên phản pháo xa xả vào người ông.

Nếu là cô, đang tức điên người mà có kẻ dám thách đọ như thế với mình cũng nổi xung muốn xé xác phân thây rồi, huống hồ là con người dễ phật ý như bố cô.

Chán ghét nhìn kẻ cứng đầu ko hề có chủ ý cầu hoà, Gia Băng thu hồi ánh mắt quay nhang về bố mình phát cỡ trắng chào thua.

Nhưng, chưa kịp truyền tín hiệu ngầm với bố mình, Gia Băng đã quay phắt đầu theo đường mòn lối cũ, nhưng ko dán mắt lên mặt Tử Thần mà ngửa ánh nhìn lên bờ vai trái của cậu.

Lúc đến đây, theo trí nhớ hạn hẹp của Gia Băng, Tử Thần mang một tấm áo khoác da nặng trĩu xem chừng 2 cân, khi tấm áo khoác ấy được “chuyển nhượng” sang người cô thì hầu như cậu chỉ có lớp áo sơ mi trắng bọc thân.

Nhưng, vì cố gì, trên lớp áo quanh vai trái ấy, lại loang lổ những vệt đỏ tanh tươi đậm nhạt ko khác nhau mấy như thế chứ.

Chẳng nhẽ...

-Cậu bị trúng đạn?_Chợt như có bàn tay ai đó tàn bạo bóp nghẹt trái tim, Gia Băng tái nhợt cả người, lồng dạ đau đớn quặn lên một cách khó hiểu.

Thì ra, từ đầu, người bố cô nhắm đến ko phải là cô mà là Tử Thần. Do chiều cao cô ko thể bắt kịp chiều cao của người cô bảo vệ, thế nên ông trời mới trêu đùa lòng người, mới đẩy viên đạn đó xượt qua mặt cô nhưng lại găm vào da thịt kẻ đằng sau.

Ấy thế mà cô lại thầm mừng rỡ, thầm hài lòng về sự che chở nhỏ nhoi của mình. Chiều cao và quyền lực cô có được, sao giờ đây lại tương đồng với nhau rõ ràng như thế. Bởi vì cô ko bằng người, nên cô dù cố gắng vẫn ko thể che chở hết toàn bộ cho người. Bởi vì cô ko có quyền lực, nên dù cô cố gắng, người ta vẫn cứ coi thường cô.

Khinh miệt, gán tội, đẩy làm donor (donor: vật hiến tế), nếu cô có quyền lực, liệu những điều đó có xảy ra với cô?

Lần đầu tiên, Gia Băng thấy bản thân ao ước muốn nắm vào sức mạnh vô hình của quyền lực. Và để làm được điều đó, cô phải lột mặt nạ, rũ bỏ cái tên Hàn Tử Di mà mình khoác lên người mười mấy năm qua, có lẽ vậy.

Chậm rãi đưa tay lên chỗ da thịt viên đạn đang găm giữ, Gia Băng hướng mắt nhìn Tử Thần khẽ nhăn mặt vì đau.

-Sao ko tránh?

-Muốn biết?_Tử Thần đưa đôi mắt ảm ảm ý cười nhìn Gia Băng, nét cười khoét sâu trên miệng, ranh mãnh đẹp mê hồn.

-À...Ồ!_Thiếu suýt nữa đơ người chết não, Gia Băng bối rối đảo hai con ngươi.

-Để ai đó phải áy náy, ân hận, ray rứt đến mức lấy thân đền tội.

Há miệng như bị trật khớp, Gia Băng đảo mắt nhìn ông bố mình rồi nhìn người vẫn chế ngự mình trong vòng tay, ko biết nghĩ gì hai hàm răng lại cầm cập đánh vào nhau, khó khăn lắm mới bật nổi thành tiếng một cách suôn sẻ:

-Ý cậu, cậu muốn ba tôi lấy thân đền tội?_Gia Băng vừa nói vừa thẩm thía lời than thân trách phận của Kỳ Như “Trai đẹp trên đời nó phải lòng nhau hết rồi”.

Sau khi tiếp nhận câu hỏi trong sáng, ngây thơ của kẻ khác phái vào đại não, tinh lọc và cắt nghĩa, diễn dãi từng câu chữ, Hàn lão gia và Tử Thần như hẹn trước với nhau, cùng lúc rơi vào trạng thái trầm mặc, sắc thái rõ ràng u uất ko thể tả, chỉ biết nhìn Gia Băng như muốn xé xác lột da cô.

Co giật miệng vài cái, Gia Băng biết điều cúi mặt nhìn ngón chân trắng ngần của mình cử động, mồ hôi lạnh trộm toát.

Để ko gian xung quanh yên ắng một hồi, Hàn lão gia thở dài bất lực, tay ko biết mỗi vẫn giữ đúng nguyên trạng khẫu súng.

-Gia Băng, sang đây với ta!_Hàn lão gia thanh âm trầm thấp, 10 phần có đến 9 phần khí phách như ma quỷ vang lên mờ nhạt.

-Nhưng...con..._Gia Băng ngắc đầu, chần chừ ko nỡ liếc sang Tử Thần có lẽ đã hạ hoả, đôi chân trần lạnh cứng dường như ko muốn rời xa nơi mình đang đứng, bám chặt vào mặt nền lạnh lẽo.

-Qua đây với ta, đừng để ta phải động tay động chân_Hàn lão gia nhất quyết giữ vững ý định, lạnh lùng đe dọa.

Như cảm nhận được sự nguy hiểm đang cận kề, Gia Băng rút bàn tay đang được ủ ấm ra khỏi lòng bàn tay Tử Thần, cố gạt đi bàn tay đang ngự trên eo mình.

Ko thể để Tử Thần bị thương thêm lần nữa. Có lẽ, nếu Gia Băng sang phía bố, bố sẽ dẫn cô đi, nhưng như thế, Tử Thần sẽ được bệnh viện lấy nhanh viên đạn chết tiệt kia ra khỏi người.

Mồ hôi đang rũ rượi chảy trên người Tử Thần, là bằng chứng tố cáo sự chịu đựng của cậu.

-Ko được _Tử Thần ngang bướng siết chặt eo Gia Băng, câu nói thốt lên ko chỉ để nói cho Gia Băng, Hàn lão gia nghe thấy sự cố chấp của cậu mà còn để lí trí cậu tiếp nhận mệnh lệnh.

-Hàn Gia Băng, qua đây! _Hàn lão gia gầm nhẹ.

-Cậu dám _Tiếp theo đó là lời cảnh cáo lộ liễu của Tử Thần.

-Con ko nghe lời cha là con bất hiếu _Hàn lão gia mạnh miệng trách mắng sự do dự của cô con gái. Gia Băng thấy khá hợp lí

-Vợ ko nghe lời chồng là vợ phụ nghĩa! _Ko để mình thua kém, Tử Thần nêu đạo lí phu thê giảng giải cho Gia Băng nhưng chỉ nhận được sự kinh ngạc tung hoành trên gương mặt thộn ra của cô.

-Lăng thiếu gia, cho hỏi cậu là chồng con gái tôi khi nào vậy? _Tỏ vẻ hết sức ngạc nhiên đến kịch, Hàn lão gia đắc ý hỏi, khoe miệng cong lên thích thú. Có lẽ, đây là kẻ đầu tiên dám chơi với ông đến cùng.

-Từ khi con và ái nữ của cha ngủ chung giường ạ _Ko ngại ngần, ko cảm thấy bí ối và càng ko cho là liêm sỉ, Tử Thần vuốt nhẹ tóc pho tượng đá Hàn Gia Băng cười tươi roi rói, đã thế còn... _Bổ yên tâm, con là người có trách nhiệm.

-Người...người... _Quá “xúc động” đến nỗi lời lẽ phải nghẹn chặt ở cuống họng, Gia Băng xuýt đánh rơi hai con ngươi đen nhánh ra khỏi tròng mắt, hận ko tài nào đem hết toàn bộ những câu xỉ vả phong phú trong bụng ném vào cái mặt dày của kẻ đang ôm eo mình, chỉ có thể lấy móng tay bấu chặt vào da hằn xả nhục.

-Cậu vừa nói gì? _Người “xúc động” thứ hai sau nhiều phút đông cứng người lên tiếng, thanh âm âm trầm như từ 18 tầng địa ngục vọng lên.

-Chúng con đã ngủ chung giường _Gạt nỗi sợ hãi hèn mọn tâm thường sang một bên, Tử Thần quân tử nhất ngôn, đã làm phải thành thật khai báo, cao giọng như ban bố chiến công vĩ đại của mình, 2 con người đen ánh lên nét châm chọc nhìn cha vợ đang căng mặt chất vấn mình _Thế nên, Gia Băng là người của con ko có gì phải tranh cãi.

-Tên khốn! _Kích động trước những gì vừa lọt tai mình, Hàn lão gia đưa tay bó cò làm chấn động một vùng ko gian rộng, đôi mắt đen cuồn cuộn phần nhìn kẻ dám cả gan làm trật hướng bắn của mình, làm viên đạn đất phụt vào trần nhà.

-Anh chơi đủ chưa? _Giật mạnh khẩu súng trong tay chồng, ném hẵn sang bên, Hàn phu nhân chống tay lên eo mình, chần vắn _Chất xám của anh bị rơi xuống dạ dày rồi hả? Nếu sau này có người nói em và người khác chung giường chắc anh cũng ko thèm hỏi bắn em mấy phát chết luôn ha? Mà em đã nói rồi, anh muốn làm gì tùy anh, nhưng đừng hề tức là đem súng ra dọa người, làm thế lỡ con cái học theo thì sao? Sao anh ko biết làm gương cho bọn trẻ thế?

Ko cho Gia Băng có cơ hội cảm kích hành động của mình, Hàn phu nhân quay sang Tử Thần, khế liếc nhìn vết thương trên người cậu, tiếp tục trách:

-Con nữa, biết người ta khùng thì phải tránh đi chứ. Cứ vênh mặt lên châm chọc rồi để ăn đạn là sao? Ai dạy con kiểu ứng xử tùy ý vậy hả?

-Hàn Gia Băng, con nên kiểm điểm lại bản thân mình đi. Giờ ko đi theo ai hết, theo mẹ! _Hàn phu nhân ngự nhân thân lên người Gia Băng, tuôn 1 tràng rồi kéo cô con gái mình đi để lại 2 người đàn ông vừa hoàn hồn nhìn nhau chằm chằm.

Sau khi “tiễn” ông bố vợ đi, Tử Thần mới thả lỏng cơ thể, ngồi phịch xuống mặt đất lạnh lẽo. Cậu thở hắt, đôi mắt đại đi phân nửa nhìn vết thương.

-Liều lĩnh thật! Nhưng đó là điều tôi thích ở anh, anh rể _Như một hồn ma ko tan biến, Gia Lâm ngồi xổm nhìn Tử Thần nhẩn mặt, đê mê vì đau _Chắc chúng tôi sẽ rời bệnh viện và đến nơi khác, anh muốn biết đó là đâu ko?

-... _Đáp lại Gia Lâm bằng tràng ho khan, Tử Thần như chịu hết nổi rồi. Cậu phục phục người xuống mặt đất lạnh, dần dần rơi vào cơn mê man.

-Tội nghiệp_Gia Lâm chếp miệng thương hại vài cái rồi đứng dậy, nở nụ cười gian tà_Hãy đến lâu đài của vương quốc tìm công chúa, anh rể!

Khi bước chân cuối cùng rời khỏi hành lang dài, là lúc chàng hoàng tử tìm thấy câu trả lời mơ hồ nhất

“Biệt thự Tổng thống”

54. Chương 67

Thời gian trôi nhanh, tựa như có bàn tay vô hình của ai đó, phải chăng là thượng đế, rút ngắn lại.

Thoắt cái, một tuần đủ 7 ngày, 168 tiếng đầy bận rộn và huyền ảo lại đứng đỉnh trôi qua, vô tình phủ lên thủ đô Seoul hoa lệ, đẹp đẽ sự cuồng nhiệt đến phản loạn, sự háo hức đến hồi hộp, sự nghi hoặc đến vô lễ bởi vô vàn những tin đồn dày đặc, trái phải ngược xuôi và thay đổi chóng vánh đến đáng sợ. Chưa bao giờ, Seoul ngập tràn trong sự lung lạc, bạo loạn và hoàn toàn mất hết phương hướng như lúc này.

Rồi một ngày, ko biết từ đâu chui ra, cái tin tức béo bở rệu mỡ đầy hứa hẹn rằng Hàn gia sẽ tổ chức tiệc công bố đại sự của gia tộc trên đất Hàn đã làm khuynh đảo cả Seoul vốn đang hoang mang, làm dư chấn đến nhiều vùng lân cận chỉ trong vùn vùn 12 tiếng. Nó ko chỉ thúc đẩy tần suất biểu tình, hồ hoán hiệu ngữ của đám đông fan hâm mộ tăng vọt chóng mặt mà còn làm cho lượng khách du lịch đổ xô đến Seoul ngày càng đông chỉ trong một cái chớp mắt 1 phút.

Nhưng, nguồn thông tin nêu trên vốn ko phải là loại tin vịt, tin gà tạp nham đồn thổi. Nó hoàn toàn có nguồn gốc, xuất xứ đáng tin cậy hẳn hoi, chứ ko xôm xộp như mấy thông tin hàng nhái xuất hiện trên mặt báo những ngày trước. Bởi lẽ, cái kẻ to gan dám tiết lộ bí mật đại sự gia tộc Hàn gia ko ai khác là tổng thống Hàn quốc kính mến đương nhiệm. Chỉ vì một phút lỡ lời oang oang nhảy mất võ vai khích lệ dân tình trong chuyến đến viện dưỡng lão làm từ thiện “Bà con cô bác ko cần nhụt chí, sắp tới Hàn gia sẽ tổ chức một bữa tiệc hoàng tráng ở đây và ra mắt công chúng sớm thôi” mà ngày ngày ông ấy ăn ko dám lựa đồ ăn ngon, mất thau thẩu ko dám ngủ vì mãi dò

xét biểu hiện của người nhà Hàn Gia đang “đồng đô” trong biệt thự của mình, sức khỏe cũng vì thế mà suy giảm nghiêm trọng mặc dù Hàn Gia ko hề có ý trách cứ việc làm dư hơi thừa calo của ông. Ấu cũng là cái hoạ từ khuôn miệng rộng ngoác ông mà ra.

Kết hợp với lời bật mí lộ liễu được trích dẫn y nguyên nằm to tổ bố ở hầu hết các mặt báo, tạp chí Hàn quốc, các nhà báo sống chết với nghề đã tận tâm tận lực đặt nhãn thần mở căng ở mức báo động 24/24, chỉ cần ngửi thấy mùi Hàn Gia phảng phất trong gió khô hanh của tháng 11 là họ tự tin có thể tóm gọn “mẽ cá lớn” ko cần lưới. Nhờ sự năng nổ ko ai khiến mà được sự đồng thuận ngầm của chủ nhân Hàn Gia ấy, một loạt thông tin nghi ngờ thuộc phương diện liên quan đến Hàn Gia sớm được tấu tẩn khắp các phương tiện thông tin đại chúng. Điển hình, chỉ trong vòng một tuần, hãng hàng ko Hàn quốc đã xác nhận có hơn 100 phi cơ riêng được xác nhận

là của những doanh nhân, nghệ sĩ, tài phiệt lớn trên thế giới đã xin hạ cánh tại sân bay lớn nhất của Seoul. Theo đó, những nhà chức trách máu mặt của một số nước phát triển cũng có dấu hiệu đáng ngờ tương tự càng làm ối nghi ngờ về điều tổng thống đưa ra tăng thêm tính xác thực. Điển hình thứ 2 và nổi bật ko kém là sự huy động lực lượng nhân viên gấp rút của tập đoàn Lăng Tử cùng thời gian đó. Tuy bề ngoài vẫn bình thường như mặt nước lặng giữa hồ, nhưng, khách sạn xa hoa theo kiến trúc Hoàng gia châu Âu của tập đoàn này dần có dấu hiệu khẩn trương, gấp rút. Các nội thất, bài trí đại sảnh lớn nhanh chóng được bày biện hết sức trang trọng,

cầu kì, kiểu cách, càng khiến dân tình ko khỏi đoán già đoán non rằng, rất có thể, đại tiệc của Hàn gia sẽ được tổ chức ở nơi này.

Và, lời suy đoán ấy đã đúng.

Chớp mắt, sự kiện trọng đại nhất của một trong những gia tộc đế vương trên thế giới đã được diễn ra, đem đến sự thoả mãn, phần khởi cho toàn thể con dân đại hàn dân quốc dù biết mình có tu thêm 10 kiếp cũng ko có dịp tham dự.

Màn đêm lành lạnh từ từ trùm lên toàn bộ xứ xứ kim chi dậy sóng, như một hồi súng phóng thích mọi sự kiềm chế, toan mưu bầy lâu của Hàn Gia.

Đại tiệc lớn nhất mà họ quảng tiền tổ chức, sắp sửa chính thức chiếu cáo thiên hạ, cũng như, những đứa con được nuôi dưỡng trong bóng tối của họ, cũng đã đến thời khắc bắt lấy quyền lực vốn có của mình.

Được trang trí với tông màu chủ đạo sắc vàng huy hoàng, buổi đại tiệc ánh lên vẻ hoa lệ, thanh lịch mà choáng ngợp sự tôn nghiêm cao quý. Những chiếc đèn chùm đồ sộ tỏa dài từ trần đại sảnh đến hầu như chạm đất với chất liệu pha lê xa hoa, những bộ đồ ăn bằng bạc đặt ngay ngắn trên những bàn tiệc nối liền nhau như phát huy hết vẻ đẹp tuyệt mỹ của mình mà tỏa ánh sáng léo lét, mờ ảo, tạo nên cảnh tượng lộng lẫy huyền hoặc.

Kiểu cách trang hoàng xa hoa đến khoa trương, những món ăn đặc sản đắt đỏ đẹp mắt ngon tuyệt, lại thêm người người trong âu phục đẹp đẽ, thời thượng, trang sức tinh xảo đi qua đi lại, đâu đâu cũng khiến cho đám kẻ giả được mời đến phải trầm trồ ca thán. Sự bất phàm này, quả thực chỉ có Hàn Gia mới có khả năng phô diễn.

Nếu buổi đại tiệc lần trước của Lăng Gia có những vị khách giàu có ở Châu Á góp mặt, thì đại tiệc lần này của Hàn Gia lại có thêm sự xuất hiện của những vị khách tai to mặt lớn hầu khắp thế giới. Bọn họ, nếu ko phải là những nhân vật danh tiếng được sách báo công nhận, gia đình giàu có và thế lực thì chắc chắn cũng phải là những người cự phú tinh anh ưu tú tài năng thiên bẩm. Điều này thật khiến người khác ko còn nghi ngờ gì về tầm ảnh hưởng lớn của Gia tộc này nữa.

Dưới ánh đèn rực rỡ của đèn neon, bóng đêm dường như ko còn chỗ để náu mình mà phải ngậm ngùi tan biến ko để lại vết tích. Trong đại sảnh của khách sạn Lăng Tử, những vị khách thân ngọc thể vàng cùng bóng dáng điệu đà, kiêu diễm nghệ thường của các giai nhân Á có, Âu có mà Mĩ cũng ko thiếu mỉm cười trò chuyện với nhau như đã quen biết từ lâu, khoảng cách bất đồng về ngôn ngữ cũng được thu hẹp bằng vốn từ tiếng anh linh hoạt, trôi chảy. Ban nhạc ưu nhã ở một góc trên khán đài đang trực tiếp diễn tấu một giai điệu, tiếng đàn vĩ cầm du dương như nước ngân nga quanh quẩn trong từng ngõ ngách của khách sạn trang nhã. Hình ảnh cùng mùi hương mê quyện của rượu

vang đỏ ẩn hiện khắp nơi chung vui, từ từ rót vào lòng người.

Ở đâu đó trong khách sạn được đặt làm cứ điểm trang điểm của Hàn gia, Gia Băng đang căng mắt to tròn đưa 2 con ngươi như muốn lòi ra ngoài, miệng mở to đến nỗi có thể để 2 quả trứng gà vào bên trong, kinh ngạc nhìn hình ảnh phản chiếu của chính mình trong gương.

Hàn Gia Băng, giờ đây hoàn toàn ko còn là Hàn Tử Di với bộ dạng thê thảm, luộm thuộm ngày nào trong quá khứ nữa, mà là một con người hoàn toàn khác hẳn, đúng hơn là một bên là vịt bầu quấy đuôi bơi lội, một bên là thiên nga trôi lành bành như cánh hoa mào.

Cắn răng đau lòng vì ko sớm phát hiện vẻ đẹp thâm tàng bất lộ của mình, Gia Băng hừng chí đưa đôi mắt mơ màng soi lại mình trong gương, thiếu điều muốn véo ai đó một cái xem xem là thực hay mộng.

“Mấy anh giai tới đây mà coi này, đồ mấy anh thấy ai đẹp như em chưa. Toàn thân em được phủ bởi một chiếc váy trắng xếp tầng từ trên ngực xoã đến đầu gối để lộ cặp chân thon dài trắng ngần mịn màng, phần trên của áo có gắn một chiếc nơ hoa cùng tôn ôm trọn lấy chiếc cổ gầy. Nhìn qua cũng biết bộ váy thuộc nhãn hiệu nổi tiếng Kira Plastinina. Vì chỉ có nhãn hiệu này, mới xứng làm tôn thêm vẻ đẹp thiên sứ của em thôi, hohoho” Một con tinh linh tạo dáng nằm trôi sông trên bờ vai thon của Gia Băng vẫy vẫy bàn tay bé nhỏ mời gọi quỷ thần tới, chất giọng trong trẻo tự cao tự đại nói liền tù tì một hơi khoe mẽ, ánh mắt ý tứ rõ ràng đang liếc mắt trao tình với

thằng cha nào đó.

“Ồi! Xem những lọn tóc đen thẳng mượt mà này đi, thật đáng để chiêm ngưỡng nha. Nhờ dove, sunsil, encenter...đó” Một con khác noi gương đồng đội, leo lên đầu Gia Băng vuốt vuốt mái tóc bóng mượt của

cô, cái mũi nhỏ nhắn xinh xinh của nó giờ đây như bị ai kéo dài ra, nhọn hoắt như mũi kim.

“Ta thấy khoái đôi mắt trắng này hơn, thật...” Dương lúc đang ba hoa ý kiến của mình, con tinh linh thứ 3 vừa bước ra khỏi chủ thể của mình bỗng dưng thoát cái biến mất, bỏ lại đôi mắt to tròn mà chạy lấy người, cứ như thế, nó vừa nhìn thấy anh bạn kết nghĩa của Diêm Vương vừa lướt qua vậy.

“Sao vậy mày?” Hai con tinh linh còn lại ngây thơ hỏi, 1 phút sau cũng để lại 4 con mắt kinh hoàng mà nhập vào xác thể chủ nhân mình, khẩn trương đến mức ko thềm đánh thức vị chủ nhân đang mê man vì sắc đẹp của chính mình, coi như đây là con dê thể mạng vậy

-Xem ra, cậu bắt đầu bị hội chứng cuồng bản thân làm cho điên đảo rồi nhỉ?_Thanh âm trầm thấp như được ướp thuốc mê nhẹ vang lên sau lưng Gia Băng, có âm lực mạnh đến nỗi làm kẻ đang say đắm còn lại phải thốt mình, trở người thật nhanh quay ra sau.

-Lăng...Lăng..._Gia Băng có lẽ bị ai kia dọa cho phát khiếp, nhất thời ko thể thốt nên thành câu trọn vẹn diễn đạt ý nghĩ đang trôi bồng bềnh trong đầu mình.

Xuất hiện trước cửa phòng trang điểm với bộ vest đen trang nhã, phối hợp cùng mái tóc đen mun khá dài lộn xộn, cả người kẻ vô duyên làm gián đoạn suy nghĩ của người khác tựa như một Ma Vương tái thế, từng bước chân ma mị mê người chậm rãi thâm nhập vào bên trong. Cặp mắt đen sâu thăm thẳm giống như 1 nơi chứa năng lượng cùng nhiệt tình vô hạn, sẽ có thể bộc phát bất cứ lúc nào, khiến thân thể kẻ vô tình nằm trong tầm ngắm phải tan xương nát thịt ko ngớt ngự trên toàn bộ thân thể Gia Băng như muốn nuốt trọn. Đầu đó, trong tia nhìn với cường độ gay gắt ấy phảng phất sự hài lòng vô hạn. Kẻ đó dừng bước khi khoảng cách giữa bản thân cậu và Gia Băng chỉ

còn ước chừng khoảng nửa bàn chân rồi nở nụ cười nhếch mép đều giả, xấu xa, có chút tà khí, có chút đùa cợt:

-Lăng gì?_Tử Thần nhẹ giọng hỏi, bàn tay to khỏe ko an phận dịu dàng chỉnh sửa lại khuôn môi há to lộ liễu của Gia Băng.

-Lăng...lăng chì từng xeng!_Như bị một luồng điện 1200kw xông vào người, Gia Băng thốt mình lần hai, vô thức lùi ra sau vài bước thì cái móng đẹp để cha mẹ ăn ở phúc đức lắm mới truyền bản quyền được cho cô đựng phải phải thành bàn trang điểm. Đau lắm nhưng cô chỉ biết ngậm ngùi xả nỗi đau vào lời phát ngôn gió bay ko ra đề tài của mình.

-Hả?_Tử Thần khẽ nghiêng đầu sang bên, khoé môi ngang tàn từng cướp đi 7 nụ hôn đầu của Gia Băng vẫn gan lì duy trì nụ cười đặc trưng trở thành thương hiệu.

Gia Băng từng vỗ ngực thùng thùng nói với Kì Như rằng, mẫu chàng trai làm cô mê mẩn nhất là loại ngang tàn, lạnh lùng, độc đoán nhưng ko thiếu sự đều giả gian ác. Trai đẹp mà đều mới xứng để cô đưa mắt xanh liếc liếc. Ấy vậy mà, giờ nhớ lại câu tuyên ngôn hùng hồn của mình, cô lại ko ngừng oan thán sự đui mù của bản thân. Bởi lẽ, giờ đang đứng trước mặt cô đây là kẻ chiếm lĩnh gần như toàn bộ “phẩm chất quý ông” mà cô đặt ra, nhưng thay vì ngất xỉu mê mị, cơ thể cô lại phát ra kiểu rung mình sờn gai ốc như gặp phải quỷ, người cứ run lên như phát sốt, tim cũng khua chiêng múa trống đập loạn xa chẳng biết đường nào mà lần.

Đúng là, nói mà ko đi đôi với thử thì tai hoạ chạy theo bạt mạng thể này đây.

-Lăng chì từng xeng? Dây thần kinh cậu vẫn bình an vô sự chứ?_Tận tình hỏi thăm, Tử Thần lướt nhẹ bạm thịt đầu ngón tay mình lên làn da nóng ran ửng hồng vô tội vạ trên gò má của Gia Băng, ánh mắt mô hồ dừng hẳn lên đôi môi hồng nhuận ấm calo.

-Gì chứ?_Trong mê man vẫn nghe thấy tiếng chửi khéo của kẻ thù, như bị một đòn giáng trời đánh vào lòng tự tôn thiếu nữ, Gia Băng sức tỉnh ngay tắp lự, tự mình véo mình một cái thật nhẹ, lấy lại tỉnh táo để phản công quân địch_Tôi chỉ muốn cảnh báo cậu thận trọng một chút thôi. Giờ thân phận của tôi đã đổi khác, xét về địa vị thương trường của Gia tộc, cậu là bề dưới của tôi, cho nên, phải lễ phép một chút, cung kính với tôi một chút, nếu ko, tôi sẽ dùng 4 chữ ấy để khiến cậu sống...mà cả đời van xin tôi được chết.

Hạ giọng thật trầm, thật thấp nhằm tạo nên sự mị hoặc, huyền ảo cho lời đe dọa của mình tăng thêm mùi chết chóc, Gia Băng tài tình che giấu sự lung lạc, mê man đang chế ngự bản thân mình bằng nụ cười nửa

miệng quyến rũ nhất mà cô nàng có thể nặn ra được, những ngón tay nhỏ nhắn ban đầu đan chéo, ú ắp bàn tay của kẻ kia như muốn rút trộm chút mùi hương quen thuộc rồi nhanh chóng ăn cháo đá bát, dùng lực hất mạnh

nó ra khỏi phạm vi lãnh thổ, như ko muốn cho kẻ ngoài xâm phạm làm đổ vỡ chiếc mặt nạ bằng sứ khó khăn lắm mới tạo ra được.

-Ra vậy!_Thoáng sững người trong giây lát, Tử Thần bật cười nhẹ như vừa ngộ ra được điều gì đó, ánh mắt tỏ vẻ trầm ngâm nghĩ ngợi_Qủa thật, thân phận cậu giờ đây đã thay đổi.

-Rất tốt! Cậu rất xứng đáng khi giành vị trí thủ khoa điểm tuyển sinh của trường_Gia Băng lại ngây người. Ko hiểu sao cô ghét cảm giác này kinh khủng, dường như, tần suất xuất hiện của nó dạo này tăng lên đáng kể. Và, những lúc đó, cô thấy mình như một con ngốc bu lu ba loa những câu nói siêu sĩ nhục với IQ của bản thân.

Rất nhanh sau khi Gia Băng nhìn thấy nụ cười mưu mô, xảo hoạt của Tử Thần, một đôi môi đã khoá chặt một đôi môi khác, chế ngự bằng hương vị ngọt ngào mà nó mang đến cho đối phương.

Quá đổi bất ngờ, Gia Băng đứng người, toàn thân cứng đờ như khúc gỗ vô tri vô giác. Mà ko, cô ko phải là một khúc gỗ, bởi cô cảm nhận được vị ngọt của sôcôla, vị đắng tủy thuần của rượu. Gia Băng đã sai rồi, cô đã nhận ra cái sai điên rồ của bản thân mình rồi. Cô ko phải cứng người chết não vì bất ngờ, mà là vì say, vì say nên mơ màng, tiếng nói của lí trí như bị hơi nước tan nhanh, để lại mình trái tim buông lơi thúc giục. Tệ hơn, bản thân cô lại mong muốn điều này.

Trong lúc đó, ở đại sảnh lớn xa hoa, tráng lệ, nơi hơn vài trăm vị khách cao quý đang trò chuyện vui vẻ với nhau trong tiếng nhạc dịu êm, cánh cửa đại sảnh thêm lần nữa mở ra rồi khép lại, thay chủ đón chào vị khách tiếp theo của buổi đại tiệc.

Lăng lão gia với chiếc đầu hói vuốt keo đen bóng cùng đám tùy tùng mặc vest trang nghiêm bước vào. Tuy biết sẽ gây khiếm nhã cho tất cả những vị khách trong bữa tiệc, nhưng ông ta vẫn cương quyết dẫn theo đoàn người tiến vào trung tâm đại sảnh, dấy mắt nâu thâm hiểu có chút âm trầm khê quấy mình vui mừng khi thu nhận bóng dáng trẻ trung của Hàn phu nhân trong bộ đầm ghi trang nhã.

-Hàn phu nhân, thực xin lỗi, tôi đến muộn_Lăng lão gia cúi đầu chào xã giao với người đang chào mình, khuôn mặt tỏ vẻ khổ ải lắm.

-Ko sao, ko phải ông là người cuối cùng đến muộn_Nở rộng khuôn môi đáp trả trong nụ cười phúc hậu, Hàn phu nhân ko hề giấu diếm sự mỉa mai và khó chịu trong lời nói dịu dàng như suối chảy của mình ném thẳng vào mặt người đối diện. Bởi lẽ, kẻ đứng trước mặt bà là kẻ dám chủ trương biến cô con gái bà thành donor.

-Vâng_Cố gắng kìm nén cơn giận xuống lòng ngực, dĩ hoà vi quý, Lăng lão gia héch mặt ra ám hiệu cho đám cận vệ lôi một người đàn ông già cả từ phía sau đến trước mặt Hàn phu nhân, bắt ông ta quỳ gối phục trước mặt bà_Đây là kẻ tội tố đã dám tự tiện bắt con gái bà hiến tủy khi ko có sự cho phép của tôi. Bà muốn xử sao thì xin cứ tùy ý.

-Ồ! Chuyện này..._Hơi chút bất ngờ trước lời đề nghị, Hàn phu nhân ngẩng thân lên người đàn ông đang cúi người cố che giấu khuôn mặt quen thuộc của mình, lòng lại dấy lên cơn hận đến ghen ngào. Nhưng, Hàn gia là gia tộc trọng lễ nghĩa, nhân sinh, luôn lấy nhu phục cương là chính, lắm lúc rút súng bắn đoàn người thì cũng chỉ là đe dọa chứ ko hề có ý sát sinh. Vì thế, bà khiêm nhường từ chối, trả thù, bà và chồng vốn đã có kế hoạch khác. Nghĩ là vậy, mà sao bà lại ko thể nào thốt lên lời từ chối được, lòng gan cứ lồng lộn cả lên.

nhận thấy rõ biểu hiện phần nộ hân sâu trên nét mặt trắng bạch của người đối diện, Lăng lão gia bỗng nở một nụ cười xem chừng rất thỏa ý, đưa tay búng tách ra ám thị cho đám cận vệ làm việc cần làm.

Như đã ngầm ý thỏa thuận trước, đám cận vệ sau khi nhận hiệu lệnh lập tức xông về phía ông quản lí già, ra chân đánh đập ông ta tui bụi trước mặt đám đông quan khách. Cả hội trường đại sảnh ngay lập tức rơi vào im lặng, chỉ có tiếng da thịt chà xát nhau vang lên dữ dội. Hàn phu nhân đứng đó nhìn sững sờ vào khung cảnh hung hãn mà cứng cả người. Còn Gia Minh, cậu nở một nụ cười khinh miệt đáp trả đầy hả hê.

Ấy vậy, vẫn còn có một nụ cười khác hiện hữu, thâm kín, lặng lẽ. Một nụ cười đắc thắng nở nhẹ trên môi Lãng lão gia, thật kịch và xảo hoạt.

55. Chương 68

Chờ đợi thêm chừng 1 phút nữa vẫn chỉ thấy sự sững sốt rõ nét bữa vây lấy mẹ mình và những vị khách im hơi lặn tiếng xung quanh, Gia Lâm cơ hồ ko thể đứng yên một chỗ xem kịch được nữa, nếu cậu ko ra tay, chắc chắn mọi chuyện sẽ vượt ra khỏi tầm kiểm soát và trở nên tồi tệ.

Đại sảnh lớn sang trọng kiểu cách, tôn nghiêm và quý phái bỗng trở nên lặng lẽ đầy ám muội và chết chóc bởi sự xuất hiện đột ngột, kì lạ của đám người ko hẳn là côn đồ. Mùi máu tay hoà quyện vào mùi rượu, làm cho người ta trở nên quay cuồng đầu óc và khó chịu.

Tưởng chừng, vụ đánh đập ầm ĩ, tàn bạo ở ngay chính giữa trung tâm đại sảnh sẽ ko dừng lại mau lẹ chỉ trong 2 phút vùn vùn, nhưng, ai mang cái ý nghĩ bạo lực đó sẽ phải xót xa thất vọng, bởi lẽ, giữa đám đông vây quanh, cậu nhóc chừng 5, 6 tuổi non nớt nhanh chóng chạy bổ vào người đàn già cả đang bị đánh túi bụi, hai cánh tay bé nhỏ dang rộng như muốn che chở con người khúm núm đằng sau. Khuôn mặt thiên thần tuyệt mĩ khó đưa bé nào cùng trang lứa sánh nổi của cậu nhóc tràn đầy nỗi lo sợ phập phồng, đôi môi mỏng tuy nhỏ nhưng có võ, thẳng thừng, ko kiêng dè hết lớn:

-Các người ko được đánh người bậy bạ như vậy!

Chứng kiến sự gan dạ của một đứa nhóc, đám khách khứa ko khỏi buông lời xì xào, bàn tán, họ nhìn về cậu bé với ánh mắt thán phục, nhưng lại thêm phần bất bình về thái độ chết đứng như Từ Hải của Hàn phu nhân. Điều này, khiến cho Gia Lâm tức muốn tát lên mặt mẹ vài cái cho tỉnh. Cả anh trai cậu, Hàn Gia Minh, lúc này rồi sao vẫn cười như thế!

-Nhóc con, đi chỗ khác chơi, chỗ này là nơi người lớn đang thảo việc, trẻ con ko nên đến _Lãng lão gia kìm nén cơn bức bối bị Gia Lâm khơi mào ngay khi ông ta chưa kịp hã hê được bao lâu, đồ dành ngọt nhất có thể ngọt để cậu ko phá đám chuyện của ông.

-Nhưng bàn chuyện sao lại phải đánh người ạ? _Gia Lâm đưa tay chọc chọc vào thái dương của mình vỗ nghĩ ngợi, ánh mắt đen long lanh lóng lánh tựa ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đêm đầy vẻ ngây thơ ko thể vô tội hơn.

-Chuyện này..._Quả nhiên câu hỏi của Gia Lâm làm Lãng lão gia nhất thời cứng lưỡi, im lặng vận não tìm lí do giải thích

Đương lúc Gia Lâm đang câu giờ, Hàn phu nhân theo lời thỉnh cầu trong con tim của Gia Lâm đã giải băng hoàn toàn đồng não bộ bị đông cứng, nhanh chóng hiểu rõ ngọn ngành của mọi chuyện.

Bà đảo mắt nhìn những vị khách xung quanh đang chiếu tướng về phía mình với cái nhìn thiếu thiện cảm, rồi đảo mắt dần lên bộ dạng khổ sở của ông lão họ Lãng.

Đám kí giả đang nháy máy lia lịa nơi bà đang đứng.

Ánh mắt chốc chốc lại cương nghị liếc về bà của Gia Lâm

Ra là vậy, giờ bà đã hiểu rõ mục đích thực sự ẩn chứa bên trong hành động kín kẽ của lão già dậy tiếng gian xảo một thời này rồi.

Thứ ông ta muốn, ko phải để bù đắp tổn thất tinh thần của gia đình bà, mà, điều ông ta muốn, chính là để bôi nhọ, ném đá vào danh tiếng của Hàn Gia, để người đời nghĩ rằng, Hàn gia ngoài mặt giả làm gia tộc chuộng chính sách quan hệ hoà hảo để câu kéo sự sùng bái của dư luận, nhưng thực chất bên trong lại thích dè dặt cười cợt, ăn gan uống máu người khác. Đúng thật là một thông gia đáng gờm.

“Gia Lâm, con học mẹ nên thông minh quá, đến chuyện thâm hiểm này cũng rất tinh thông nha!” Hàn phu nhân ngậm tán thưởng thẳng con đáng yêu của mình rồi cong bờ môi thắm màu hoa anh đào nở nụ cười nhẹ bất lực, nếu ai tinh ý hơn, như Lãng lão gia, sẽ thấy rõ trong nụ cười ấy còn phảng phất chút ranh mãnh nguy hiểm của những con sư tử cái sẵn mỗi trên thảo nguyên.

Rình mồi...và...tuyệt đoạt sự sống của con mồi...

-Tôi đã chờ..._Ôn nhu lên tiếng một cách chậm rãi, đủ lớn để đám người vây quanh nghe lọt đầu đuôi, Hàn phu nhân bước đến gần ông quản lý và Gia Lâm, khẽ cúi đầu nhìn vết thương rỉ máu trên người ông ta, ra vẻ chua xót...để ông có thể thành tâm suy nghĩ và nhận ra sự sai trái thâm trầm của mình. Vậy mà, ông đã làm tôi rất thất vọng, Lãng lão gia.

-Ý bà là gì, Hàn phu nhân_Đưa đôi mắt tròn nâu tinh ranh dò xét từng cử chỉ, hành động của người đang đối thoại với mình, Lãng lão gia dường như đã nghĩ thấy mùi thất bại của kế hoạch hoàn hảo mình thảo ra.

-Ông và mọi người ở đây chắc ai cũng biết người đời mệnh danh dòng họ chúng tôi là gì, đúng chứ? Đó là dòng họ “Minh anh” trong những dòng họ đế vương thời bấy giờ. Và chắc, ko ai ở đây là ko biết nguyên nhân tại sao chúng tôi có biệt danh đó.. Đặt nền tảng hoà hảo với đối tác của mình nhằm tạo nguồn lợi cho cả hai là phương châm hoạt động của chúng tôi. Vì thế, dù gặp bất cứ chuyện gì, chúng tôi tuyệt đối sẽ ko sử dụng vũ lực để giải quyết_Vừa ôn tồn giảng giải vừa chậm rãi bước từng bước xung quanh hiện trường, Hàn phu nhân nhấn mạnh những từ ngữ cần thiết, ánh mắt ko ngừng suy xét biểu hiện của đối phương.

-Ý bà là...việc tôi giúp bà dạy bảo kẻ *** hại Hàn tiểu thư là chuyện sai trái và bất hợp lý hay bà muốn tự mình ra tay cho hả cơn giận. Lời Hàn phu nhân thâm ý quá, lão già cổ hủ như tôi quả thực ko tài nào hiểu nổi._Khẽ nhíu mày, dòn lớp da ngăm đen nhăn nheo vào chính giữa vầng trán, Lãng lão gia nhún vai bất lực, tuy thế, lời lẽ khiêm nhường lại có mãnh lực bẻ cong lời nói của người khác.

-Ồ!_Thốt lên một câu cảm thán, Hàn phu nhân tỏ ra thất vọng_Lãng lão gia đây vốn là người giỏi bắt ý người khác, tại sao việc cón con như lời tôi nói ông lại suy diễn thành nhiều nghĩa tiêu cực như thế. Thật lợi hại. Xem ra tâm địa ông vốn khá đen tối nên mới suy ra được như vậy, nhỉ?

-Bà..._Lãng lão gia trừng mắt nhìn Hàn phu nhân, thâm khâm phục tài đấu khẩu xuất thần của bà_Đúng là người của Hàn gia, toàn những bậc anh tài xuất chúng cả. Mà thôi, nếu bà đã có ý muốn tự mình ra tay xử lý, thì tôi sẽ để lão già này lại đây, coi như lấy công chuộc tội vậy.

Thiếu suýt nữa bắn hết chỗ máu trong người ra ngoài bằng đỉnh đầu, Hàn phu nhân đúng là chưa bao giờ phải đối mặt với loại cao thủ biết nhưng giả vờ ngu ngơ này, giờ mới lĩnh giáo thì mới ngộ rằng đời quả thật có nhiều cao thủ quái dị mà. Dặn lòng bảo mình phải nén giận, hi sinh vì đại nghiệp cũng có lại hình tượng cho Hàn gia, Hàn phu nhân thở dài nhẹ, lắc đầu, đồng thời tiến lại gần đối phương, nở nụ cười hoa nhường nguyệt thẹn, lay động lòng người.

-Ông ko hiểu ý tôi hay giả vờ ko hiểu thế. Mong ông hiểu ý tôi cho, hãy dẹp cái việc đánh đập người tàn nhẫn đó đi, chúng tôi ko cần_Thay đổi thái độ nhanh hơn cả lật sách, Hàn phu nhân hách mặt lên cao, đôi mắt cao ngạo lạnh lùng ko ngại tỏ rõ thái độ phiến hà, khó chịu.

-Vậy Hàn gia sẽ ko truy cứu chuyện cũ nữa, đúng chứ?_Mừng thầm trong bụng, Lãng lão gia vẫn tỏ ra e dè.

-Nếu trên đời này có chuyện dễ dàng như vậy, thì thiên hạ sẽ đại loạn mất. Chúng ta là thương nhân, chắc ông cũng biết nợ một trả 10 là như thế nào, đúng chứ? Dù ông có đánh đập người này như thế nào đi chăng nữa, chúng tôi vẫn sẽ trả cho ông cả vốn lẫn lãi_Hàn phu nhân nhỏ giọng đáp trả, trong nền nhạc du dương mềm mại, thanh âm của bà phát ra có phút quỷ dị đến ghê rợn cả người.

“Đây là sự tự tin của những kẻ sẵn mồi luôn nắm rõ đường chạy của chúng hay sao? Thật đẹp” Lãng lão gia ko rời mắt khỏi luồng khí ngạo nghễ của người trước mặt, lòng dấy lên nỗi khâm phục thực lòng.

Nhưng, khâm phục là một chuyện, đối địch vẫn là một chuyện khác.

-Vậy thì khó cho tôi quá, tôi ko thể dừng tay theo lời bà được rồi, Hàn phu nhân_Lãng lão gia vẫn cố gắng dòn Hàn phu nhân đến đường cùng, bất buộc bà phải từ bỏ ý nghĩ trừng phạt Lãng gia mới thôi.

-Tại sao lại ko thể?_Hàn phu nhân nhướn mày

-Dù gì, bà vẫn chỉ là Hàn phu nhân, nhất nhất ko phải là chủ của Hàn gia, thế nên, tôi ko thể tùy tiện nghe theo lời bà được. Trừ phi, Hàn lão gia ra mặt cân nhắc_Khẽ đảo đôi tròn nâu hầu khắp một lượt đại sảnh tìm kiếm tướng tá cao lớn, lãnh khốc của chủ nhân Hàn gia, đáy mắt ông ta loé lên tia nhìn ranh mãnh khi

ko thấy bóng dáng khiến ai cũng phải quy phục vô điều kiện, khuôn miệng cong xảo hoạt _Mà tôi nghĩ, chắc Hàn lão gia rất thích điều này.

Hếch mặt ngăm ý cho đám người tiếp tục hành động, Lãng lão gia mạnh bạo lôi Gia Lâm, gạt cậu nhóc sang bên tránh lỗ việc.

-Dừng tay _Nhìn đám người ra tay ko chút lưu tình, Hàn phu nhân hét lớn ra lệnh, dường như bà ko thể giữ nổi sự bình tĩnh, ôn nhu thường ngày của mình được nữa. Kể trước mặt bà đứng là có lớp da dày đến mức đạn bắn vào cũng ko thủng nổi mà.

-

-Tiếp tục! _Lãng lão gia kiêu lời ra lệnh, thái độ hoàn toàn khinh thường Hàn phu nhân.

-Nếu ông ko dừng lại, tôi bắt buộc phải sai “chúng” đuổi ông và những vị khách ko mời ra khỏi đây để tránh ảnh hưởng đến bữa tiệc và quan khách! _Từ đằng xa, một chất giọng trong trẻo vang lên giải vây cho Hàn phu nhân.

-Grừ! GẬU! GẬU! _Cùng lúc tiếng nói ấy phát ra là tiếng gầm gừ đầy tức giận của loài động vật hạ thủ vô tình mà ai cũng biết là gì đấy!

Theo sau đóng tạt âm có công dụng ép tim người rõ rệt nhất khiến đám người dù trong cuộc hay ngoài cuộc đều vô thức toàn thân thất kinh chấn động đó là một cặp trai gái đẹp mê người, tạo nên khung cảnh nam nữ hài hòa tuyệt mỹ. Nữ mặc bộ cánh trắng xếp tầng bằng vải chiết xuất từ bông mềm mại, toàn thân gợi nét mong manh, kiêu sa của một tiểu thư đài cát làm đầy lên bao ham muốn được bảo vệ của nhiều người. Nam đỉnh đặc, chững chạc, cao lớn, tuấn lãng, khí chất nam tử lịch lãm trong bộ vest đen hàng hiệu nhưng ko khỏi toát ra luồng khí lạnh bức người.

Hai người họ bước chậm rãi đến trung tâm não loạn của đại sảnh rồi dừng lại, đồng thời đưa mắt quan sát cảnh tượng đang hiện hữu.

-Grừ! GẬU!... _Ko còn tiếng nói trong trẻo, nhưng tiếng chó sủa vẫn ngang tàn áp đảo hèn phách người khác.

Sực nhớ ra quên làm điều gì đó, cô gái vừa đến mở chiếc iphone trong tay, nhanh chóng tắt đi đoạn ghi âm đang chạy.

Ko gian xung quanh tuyệt nhiên rơi vào tĩnh lặng. Song người chơi dương cầm đứng là bậc kì tài. Sau bấy nhiêu chuyện xảy ra, tiếng đàn du dương vẫn trong trẻo mê người.

Bực bội vì bị chơi xỏ, Lãng lão gia đưa ánh mắt sắc nhọn như muốn chọc tiết người nhìn 2 kẻ dám xen ngang, biểu tình trên mặt có chút hoà hoãn.

Kể đến là con trai tài năng của ông, nếu thế thì ông có thêm người hỗ trợ rồi.

Đương lúc đang đắc chí cười thoả mãn, Lãng lão gia chợt căng mặt khó chịu khi đôi mắt ông lướt qua vị tiểu nữ bên cạnh con trai, tâm trạng như bị mây đen phủ kín mặt.

Nãy giờ, ông cứ tưởng con trai ông đi làm quen, chào hỏi khách khứa, ko ngờ hoá ra đi rước con ranh hồ li đã mê hoặc khiến nó suốt ngày đòi huỷ hôn ước với Liệt gia.

-Sao cô lại ở đây? Đúng là ko biết trơ trên, dám lợi dụng con trai ta để được đặt bàn chân hèn hạ vào đây, đúng ko? _Ko để ý đến lời lẽ của mình sẽ gây ảnh hưởng đến hình tượng của bản thân, Lãng lão gia luôn miệng mỉa mai rồi quay sang con, mắng mỏ _Tử Thần, sao con mãi ko chịu tỉnh vậy hả? Để con ranh hạ đẳng này dắt mũi con ko thấy nhục sao?

-Cha... _Tử Thần nhìn sang khuôn mặt đỏ gấc giận giữ của mẹ vợ, lướt lên vỏ bọc lạnh lùng tưởng như vô cảm của Gia Băng, nắm chặt đôi tay run rẩy của cô rồi dán mắt lên cha mình, toan đáp trả thì bị người khác cướp lượt lời.

-Người đâu, lôi con ranh này ra ngoài cho ta! _Lãng lão gia quát lớn uy quyền, lập tức toán cận vệ Lãng gia buông tha ngay cho ông quản lí tội nghiệp, hùng hổ tiến về phía Gia Băng.

-Các người dám!_Trầm giọng, Tử Thần liếc nhìn đám người dưới quyền, đe dọa chúng bằng ánh mắt như được ướp lạnh.

-Lăng Tử Thần, con dám cãi lệnh cha!_Lăng lão gia cũng dừng lại chiêu bài của con mình đáp trả, tàn nhẫn cầm tay con cổ lồi đi chỗ khác. Xem ai ngầu hơn nào!

-Xin lỗi! Ông vừa nói ai trợ trê vậy?_Nở nụ cười rất kịch, Hàn phu nhân bước đến trước mặt Gia Băng, thu hẹp khoảng cách giữa bà với Lăng lão gia.

-Hàn phu nhân, ko phải an ninh Hàn gia rất chặt chẽ sao? Có gì lại để cho con nhãi tiểu hồ li mặt hạng này vào đây vậy?_Lăng lão gia bực mình quở trách.

Ko thể nhịn được nữa rồi!

Hàn phu nhân, trong tức khắc, vung mạnh tay, tát một tát tựa sét đánh vào làn da dày cộp của Hàn lão gia, khiến trên đầu ông ta đom đóm bay rất mực vui nhộn.

-Bà...bà..._Lăng lão gia ôm má, run rẩy đưa ngón trỏ chỉ vào mặt Kẻ dám tát mình, mắt long lên sòng sọc.

-Có chuyện gì vậy?_Kẻ cần ra mặt cuối cùng cũng phải ra mặt, Hàn lão gia từ xó xỉnh nào giờ mới chịu lộ mặt ra cứu nguy cho vợ.

-Hàn lão gia, ông dạy vợ kiểu gì vậy?_Lăng lão gia tức đến đỏ mặt, coi thẳng con ông kia, thấy cha mình như thế vẫn đứng bên hồ li tinh kinh ngạc, đến hỏi thăm cũng ko thềm mở miệng thì cũng đừng mong nó sẽ giúp ông.

Để ko mất con, chắc ông phải dùng biện pháp mạnh tách hồ li tinh ra mới được.

-Bộ vợ tôi đắc tội gì với ông sao?_Nhìn bộ dạng ôm bờ má đỏ thối, mắt long lên giận dữ của đối phương, Hàn lão gia có chút rủ lòng với nạn nhân, đưa mắt liếc vợ mặt mày cũng ko tốt cho lắm.

-Vợ ông dám cả gan đưa tay đánh khách, ông thấy như thế có phải đạo ko?_Ko kiêng nể như thường, Lăng lão gia thở thất dậy tức giận.

-Tôi nghĩ vợ tôi làm việc gì cũng phải có nguyên do của nó cả_Trấn an kẻ bốc lửa trước mặt, Hàn lão gia đưa mắt nhìn vợ_Rốt cuộc, tại sao em lại làm thế?

Trùng mắt, ném cho Lăng lão gia toàn bộ sự tức giận trào trột của mình, Hàn phu nhân cắn răng

-Ông ta dám nói con gái chúng ta là kẻ trợ trê, là hồ li tinh mặt dày. Em ko nhịn được sự xúc phạm đó nên đã ra tay tát ông ta. Tuy trong chuyện này, em tát ông ta, nhưng trừ phi ông ta xin lỗi Gia Băng, em sẽ ko xin lỗi ông ta_Hàn phu nhân quả quyết nói, dần dần lấy lại hình tượng đã bị sút mẻ trong lòng mọi người.

Vì con mà tình nguyện đã thương quan khách, đúng là người mẹ mẫu mực

-Con gái, bà đang nói ai vậy?_Trố mắt nhìn Gia Băng, Lăng lão gia thực tình chưa tiêu hóa nổi những gì mình nghe thấy, quyết tâm hỏi lại trong bộ dạng ngây ngô hiểm có.

-Con ranh mà ông bảo là trợ trê, hồ li tinh là con gái tôi, người bị ông biến thành donor để lấy tủy!_Hàn phu nhân thành tâm nhắc lại.

-Người này...là con gái bà!_Thêm lần nữa bị dội bom xa xả, Lăng lão gia mang vẻ mặt ko thể kinh ngạc hơn chăm chăm soi lên người Gia Băng. Sao này giờ ông lại ko nhận ra, người này mang nhiều nét giống Hàn lão gia và Hàn phu nhân thế chứ! Thật điên mất. Cả đời ông luôn lấy cẩn trọng làm đầu, chuyện gì cũng phải có mưu tính rõ ràng, chắc thắng thì ông mới ra tay. Vậy mà, mỗi việc nhìn mặt đoán thân phận của cô gái này, ông lại ko nhìn ra được, thêm nữa, hễ bắt gặp khuôn mặt diễm lệ hút hồn của cô, ông lại ko khỏi nhớ đến ngày con ông dám trái lệnh ông đòi hủy hôn, ko những thế còn vì cô gái này mà bỏ học ở P & P, trở về Hàn Quốc quản lí tập đoàn, nhanh chóng làm

doanh thu của tập đoàn ngang ngửa kỉ lục, vượt qua lời thách thức của ông mà ko cần sự trợ giúp nào từ Liệt gia, thậm chí còn bị phá đám hết lần này đến lần khác, khiến ông phải chấp thuận lời hứa hủy hôn. Tất cả vì người này, con trai ông đã dám kháng lời ông. Nếu là một người cha, làm sao ko tức cho được.

-Nếu ông xin lỗi con gái tôi, tôi sẽ xin lỗi ông!_Thấy người kia hoàn toàn rơi vào tình trạng bại liệt sầm soi con mình, Hàn phu nhân thẳng thắn đưa ra vấn đề.

-Chuyện này là do con mà ra, đã ko nói rõ với cha con, để con thay mặt cha...

Tử Thần quay sang mẹ vợ, định bụng vót vát chút danh dự cuối cùng để cha mình khỏi tủi hổ thì tiếng cười sang sảng đầy khoái cảm của ai đó thui mạnh vào màng nhĩ cậu, đồng thời cắt ngang lời vàng tiếng ngọc của cậu.

-Gia Phong, lâu rồi ko gặp cậu!_Chủ nhân tiếng cười nhanh chóng đi về phía trung tâm đại sảnh, hết bắt tay rồi lại ôm chầm lấy Hàn lão gia hết sức giao hảo. Nhìn bộ dạng ngạc nhiên nhưng ko giận của Hàn lão gia cũng đủ thấy người này ko phải hạng khách khứa tầm thường.

-Chấn Vũ, anh tới sớm đấy!_Lại ôm hôn, Hàn phu nhân ngửa mặt mĩa mai, tay day day thái dương hết sức sâu não. Nhờ người bạn tri âm tri kỉ này, mà suýt nữa bà bỏ chồng vì nghi ngờ giới tính của ông ko bình thường.

-HOHO, Huyền Nhi! Ko phải em mong anh ko đến sao?_Trần Bạch lão gia đùa cợt, tia mắt chiếu xuống đám mặc vest đen đang mọc rêu bên cánh, lông mày nhíu lại trước gia huy trên người chúng_Sao cận vệ Lăng Gia cũng được vào thế?

-Chuyện đó...

-Tôi sẽ bảo họ đi ngay!_Thay đổi sắc mặt nhanh như chớp, Lăng lão gia khoát tay đuổi bọn người kia ra ngoài, mồ hôi rịn ra trên trán. Ko phải ông sợ gì kẻ mới tới này, chỉ là, Tập đoàn Lăng Tử của ông và tập đoàn Trần Bạch của ông ta đang trong giai đoạn tìm hiểu để kí hợp đồng, thế nên, tốt nhất ko gây tiếng xấu ình trước mặt đối phương.

-Ồ! Lăng lão gia!_Trần Bạch lão gia quay người, nở nụ cười tươi rói rồi bắt tay xã giao. Đương vui, bỗng thấy mắt ông ta dừng lại trên khung cảnh Tử Thần đang ân cần hỏi han Gia Băng khi thấy cô nàng thở dài, khoé mắt có chút giắt giắt. Rồi, ko ai thích ứng kịp, ông ta chạy đến Gia Băng, ôm chầm lấy cô, đồng thời gạt Tử Thần sang bên, miệng lau lấu_Cháu là Gia Băng phải ko? Ta nghe cha cháu kể rất nhiều về cháu đấy! Cháu đúng là mang gen cha mình mà, rất đẹp, đôi mắt lạnh lợi, dáng chuẩn, khí chất hơn người. Nhìn đi nhìn lại cháu đúng là rất thích hợp làm con dâu của ta.

-Dạ?_Đẩy người đàn ông đang ôm mình ra, Gia Băng ngây người ko hiểu. Có lẽ vì ông ta nói nhanh quá nên cô ko tiêu hóa hết chúng thì phải.

-Con trai ta tuy ko xứng soán ngôi thứ nhất trong hạ tuần mĩ, nhưng nó mà đứng nhì thì khó ai đứng nhất đấy_Trần Bạch lão gia tự hào khoe khoang, hắng giọng gọi con trai mình_Chấn Hy! Trần Bạch Chấn Hy!

Ngay khi ông ta vừa cất tiếng gọi, trên ko trung, một chàng trai mang áo khoác da đen bóng áp sát thân thể nhào lộn hai vòng. Ánh sáng đèn điện phủ lên thân hình anh ta vàng hào quang chói lóa, khiến bất cứ ai ngược nhìn cảnh tượng đấy, đều ko khỏi sững sờ cả người, đầu ý niệm thốt lên

”Thật tuyệt vời”

56. Chương 69

Cú nhảy tung người mê hồn, huyền hoặc len lỏi vào trong ko trung, ép mồm miệng của đám quan khách cao quý vô thức há to như bị người ta vũ phu nhét những 2 quả trứng vịt vào trong vậy. Bầu ko khí xung quanh chùng xuống, im ắng ko theo cái cách tẻ nhạt của đời người, mà im ắng để trân trọng, để bày tỏ sự thán phục với một thứ gì đó, thực sự xuất chúng.

Ngay sau màn trình diễn thần sầu của một đại mỹ nam ko cần nhìn “dung nhan” cũng biết là loại “hoa nhường nguyệt thẹn”, một chiếc ván trượt Boosted Board nhỏ dài đen bóng từ trong lòng vầng hào quang chói lòa ở trên cao ko ngần ngại đập vào tầm mắt người. Trước sự kinh ngạc pha tạp sự khó chịu luôn dành tặng cho những “kẻ phá đám”, chiếc ván trượt oai hùng, ko sợ sệt rơi xuống theo đường cong parabol hoàn mỹ như được vạch sẵn, suýt nữa thì tai bay vạ gió, đã thương vùng đầu trơn lướt, bóng nhảy nhẹ cảm của một vị quan khách cao cao tại thượng nào đó nếu ông ta ko nhanh tay lẹ mắt biến thành chú mèo hoang nho nhỏ, dựng đứng lông gà lông vịt, cong người tránh sang bên.

Nhận thấy chiếc ván yêu quý của mình đã có bến bờ “nương tựa” đằng hoàng, thể trạng toàn vẹn, chàng đại mỹ nam theo thói quen cong nhẹ khoe môi, lẳng tử nở cười thỏa chí lay động lòng người một cái rồi nhanh chóng hạ màn diễn, cổ xoay xở để đáp xuống vùng đất ngay dưới chân mình.

Đã sực tỉnh khỏi cơn trào phúng từ lâu, một vài vị khách “ko màng sự đời” vừa hay thấy người trên ko trung có dấu hiệu “xèo nhiên liệu”, “chết động cơ” rơi vèo xuống, thì ngay như tấp lự, bộ não thực tế pha chút romantic do quá thấm nhuần tư tưởng lãng mạn sến đặc được di truyền từ những bà mẹ sãn sàng rót nước mắt vì một tình tiết đau đớn tê tái lòng bầm nào đó trên phim Hàn của mình đã ko tiếc chất xám hiểm hoi, ra sức tưởng tượng ra những diễn biến mà ai cũng biết là gì đấy tiếp theo đót thời gian cho đỡ nhàm chán.

Theo thống kê sơ bộ, hơn 80% quan khách nhất mực cho rằng, cậu chàng có độ dẻo thân thể thực đáng để động viên Eurobic ghen tị này sẽ bổ nhào xuống, đề nghị cô nàng đang đứng tại vị trí hạ cánh áp dụng tiên đề tai nghe mắt thấy, phỏng đoán cô gái nằm trong diện tình nghi cao lúc này là Gia Băng-khiến cô nàng ngã lăn xuống đất, gãy cột sống; chưa hết, hai con người xa lạ ko thân ko thích người nằm trên người nằm dưới ko hẹn cùng nhau thúc đẩy cú chạm môi sơ sài vô tình thành nụ hôn nồng cháy cố ý chưa từng có, và kết thúc, như phim, như truyện cổ tích, hai người bị tiếng sét ái tình đánh cho tan tác ko còn mảnh giáp kháng cự, số trời đã xúi giục, họ cưới nhau, sinh một bầy con nheo nhóc, sống bên nhau cho đến khi tắc thở mà chết.

19% khác lại tà ác liên tưởng đến những tình tiết ** le, kịch tính nhưng ko kém phần hiện thực: chàng trai đại mỹ nam xấu số như một nguyên tử rơi xuống nền đá, ko đụng phải mỹ nữ khuynh thành đổ nước thì thôi, anh chàng còn xui xẻo đụng phải vòng ngực kệ xác to hay nhỏ của một bà già tóc bạc trắng màu trắng như mây, hoặc là của một cô nàng béo ụ béo ịch với diện tích áp đảo có trí hoang tưởng bay lên tận vũ trụ; sau mấy phút um sùm bị người ta xỉ vả, mắc nhể, ko thương tiếc bắn calo cùng đám vi khuẩn miệng vào mặt, chàng trai buộc phải chằm chằm may rủi lựa chọn giữa 2 con đường, 1 là lấy thân bù thiệt hại cho người ta, 2 là vào nhà đá “ngâm thơ”, bóc lịch vì tội “sâm sỡ” công dân-bước đầu của “tội cưỡng hiếp” trong

bộ luật dân sự Việt Nam chủ nghĩa.

1% còn lại chép miệng buồn thay cho anh chàng đẹp trai, vì ai trong số họ ko khỏi nghĩ rằng, anh chàng này sẽ thoát khỏi nạn đồng đô, lập dinh ở bệnh sau vụ chơi trội thành công của mình.

Chẳng để cho đám người đầu nhỏ miệng to tổn thêm lít calo bàn tán xì xào, đoán già đoán non nữa, Tử Thần quyết ko để cho 80 % hay 19 % gì gì đó trở thành hiện thực. Trong giây phút nhỏ nhoi Chấn Hy rơi xuống, Tử Thần đã mau lẹ đưa hai cánh tay rắn chắc, độc đoán choàng lấy tấm thân nhỏ nhắn đang theo đám đông dờ ra của Gia Băng, kéo phắt cô “hồn nhiên” ngã vào lòng ngực đang chực chờ sẵn, đôi mắt đen lạnh lẽo dường như ko thèm ngó ngang tới bất cứ thứ gì soi lên dáng người thoáng loạng choạng vì tiếp đất bất ngờ của kẻ làm náo loạn bên cạnh, có chút lóe sáng tia đặc ý.

Tiếp đất an toàn với tư thế oách nhất, đẹp trai nhất được đám đông phẩy ngón mạ công nhận, Chấn Hy đứng thẳng người dậy, từ tốn khoe chiều cao áp đảo có chút nhỉnh hơn so với người đứng cạnh, đôi môi mỏng nở như cười, nửa như ko khê mở lời vàng tiếng ngọc chào xã giao:

-Hàn lão gia, Hàn phu nhân, cha, Lãng lão gia!

-Ồ! Chấn Hy đấy à? _Khê liếc mắt xét đoán biểu hiện của thằng con rể báu, Hàn phu nhân thở dài tỏ vẻ ngạc nhiên. Ko biết vì trình độ diễn xuất của bà ngày càng tệ hại hay bà ko có hứng che giấu xúc cảm của bản thân mà tiếng nói phát ra thực khác biệt quá lớn với nét mặt ỉu xìu như gà chết ỉu.

-Hình như, sự xuất hiện của con làm mọi người ko mấy hài lòng thì phải? _Thằng thần nói lên ý tứ trong đầu mình, Chấn Hy cười khổ một cái, bàn tay to khỏe đeo găng đen từ từ lột bỏ găng cho bàn tay còn

lại_Nhưng biết sao được, hôm nay là đại tiệc của Hàn Gia, con

ko tham gia thì thật quá thất lễ ạ!

Hơi chút giật mình, Hàn phu nhân chợt dạ suy xét lại biểu hiện vừa nãy của bản thân thực khiến người khác hiểu nhầm, bèn lên tiếng chữa cháy.

-Ko...ko...ko phải ta có ý đó, con đừng hiểu nhầm...

Đối với bà mà nói, Chấn Hy như con ruột của bà vậy, bà yêu thương, cưng chiều cậu còn chưa đủ thì nói gì đến phiền hà, khó chịu cơ chứ. Chỉ là, cứ mỗi lần cậu xuất hiện với Trần Bạch lão gia, bà mặc nhiên lại cảm thấy ghét cả cha lẫn con, hơi xa cách với cậu. Cơ bản cũng vì Trần Bạch lão gia xuất hiện, chỉ chi chuyện xấu cũng kéo đến góp vui, điển hình là giờ nè, chuyện ko hay lù lợt đến rồi đó.

-Ai da! Tiếng muỗi vo ve con để ý làm gì chứ! Thêm một đầu nhưc óc_Ko thương tiếc cắt ngang lời phân trần thiện ý của Hàn phu nhân bằng lời nó 10 đả kích lộ liễu, Trần Bạch lão gia kéo Chấn Hy hướng về phía Gia Băng đang đứng, nở nụ cười tươi rói giới thiệu_Chấn Hy, chắc con cũng biết tiểu nữ trăn ai khó bì này là ai rồi phải ko? Ta đỡ phải nhọc công nói lại. Gia Băng, đây là con trai chú, Trần Bạch Chấn Hy, “Kì Thần” của P&P phân nhánh ở Hàn Quốc. Hai đứa làm quen đi nhé!

Nói đoạn, Trần Bạch lão gia thần thông quảng đại lôi Gia Băng đang sững người lần 2 ra khỏi vòng che phủ của Tử Thần, ngoan cường lấy tấm thân còn sung sức nguyện làm vạch ranh giới ngăn cách Tử Thần với Gia Băng và Chấn Hy.

Kì thay, Tử Thần có lẽ sợ hãi trước thế lực của kẻ xua đuổi mình, ngoan ngoãn ko một lời kêu ca đứng dạt sang bên tạo cơ hội cho hai người kia, thịnh tình đến mức bỏ đi tiếp đãi một số khách quý tạo quan hệ để sau này qua lại. Những cử chỉ, hành động ấy làm Trần Bạch lão gia đắc thắng cười rở tươi khích ngấm khuôn mặt đang thộn ra kinh ngạc của Hàn phu nhân rồi quay sang quan sát hai kẻ còn lại nói chuyện.

Bầu ko khí ngưng ngừng, có chút ngại ngại càng làm cho lão già ranh ma thêm mừng rỡ. Đấy, thấy chưa, ông đã đoán đúng mà! Ko có cô gái nào mà ko đổ quý lụy trước mặt con trai ông, cho dù là Gia Băng, người đã chai lì trước vẻ huyền hoặc đức đang của Tử Thần.

-Gia Băng, em đang làm anh có chút khó chịu đấy!_Mặc dù đã quen với việc bị người khác phái mê đắm ngắm nhìn, nhưng Chấn Hy ko hiểu sao vẫn cảm thấy khó chịu trước cường độ tia nhìn và hỏa lực ngày càng tăng lên từ đôi mắt đen khó đoán của người đối diện. Trong tia nhìn ấy, anh hình như cảm thấy sự soi xét ẩn ẩn hiện hiện bên trong thì phải.

-Em xin lỗi, tại em hơi tò mò một chút!_Người có tật luôn giật mình, Gia Băng dù đường đường chính chính ngang nhiên nhìn người nhưng cũng ko thoát khỏi bối rối khi bị bắt quả tang. Cô đảo mắt liên tục, nhẹ nhàng cười xoa một cái, đáy mắt sâu như có thấu lực kín đáo len lõi vào đám đông kiếm tìm. Nói thật, nếu ko kiếm được bóng hình cần tìm, cô sợ mình sẽ bị lế mất thôi.

-Tò mò?_Chưa rõ ý tứ thực sự trong câu nói mập mờ của Gia Băng, Chấn Hy lộ rõ nét mặt ngây ngốc nhưng mang vẻ dễ thương chói lòe, vô thức bật thành tiếng hỏi lại, ko biết vì cố gì, biểu đạt lãnh đạm đến lạnh lẽo luôn thường trực bỗng chốc tan biến nhanh đến ko ngờ, cứ như thể chưa từng tồn tại.

Nhưng, Gia Băng hầu như ko mấy ngạc nhiên vì sự thay đổi chóng vánh ấy, trái lại, cô chỉ mỉm cười gian tà đầy thỏa mãn, như thế, vừa may mắn trúng số vậy.

-Anh thực sự khác so với ấn tượng ban đầu em thấy, dường như, anh đang cố tạo ra một vỏ bọc hoàn toàn đối nghịch với bản thân và tính cách của mình thì phải_Khoanh vòng 2 tay để trước ngực một cách trịch thượng, Gia Băng thích thú nghiêng nhẹ đầu sang bên, khuôn miệng xinh xắn cùng đôi môi hồng nhuận ko ngừng tỉnh tễ cử động, như muốn mị hoặc, như muốn câu dẫn người khác chìm vào cái bẫy vô hình nào đó_Vì cố gì...anh phải che giấu, phải tỏ ra lãnh khốc trước mặt người khác? Em thực sự rất tò mò.

Như bị một mũi tên xuyên thấu đến tận trái tim đen vốn đã được cất dấu kĩ càng của mình, Chấn Hy nhất thời vô ý sững người, đôi mắt đen mang nỗi niềm hoài nghi phủ trơn lên hình hài mỏng manh trước mặt, lòng ko ngừng tự vấn IQ chính mình: “Nhưng cô nàng mê trai luôn quan sát đối tượng kĩ càng đến như thế sao?”

Mà thôi, mặc kệ bọn họ có khả năng đó hay ko, anh phải thoát khỏi diện “tình nghi” trước đã, nếu ko, anh rất có thể sẽ bị ông bố đáng ghét kia giữ lại nghe “cải lương” mất.

-Em đang làm anh khó hiểu đấy! Hình như giữa chúng ta có sự hiểu lầm nào đó_Cố tỏ ra bình tĩnh và lạnh lùng như thường, Chấn Hy bắt đầu dĩ dõ chiêu “Mỹ nam kế” đã móc meo từ lâu ra, nhẹ nhàng đưa những ngón tay dài lướt lên vùng da nhạy cảm ở gò má của Gia Băng, ánh nhìn nồng nặc sự huyền hoặc giả tạo.

-Anh...mau dừng trò đùa quá trớn đó lại cho tôi..._Phá tan khoái cảm sung sướng ngắm nhìn thành quả tác hợp từ xa của Trần Bạch lão gia, Hàn phu nhân như vong hồn chốn âm tào địa phủ, bất thành linh đứng thu lu sau lưng “giặc”, ko ngần ngại thổi luồng hàn khí rợn người gai ốc cùng ánh nhìn như muốn xẻo thịt, ngũ mã phân thây vào lưng ai kia.

-A HA!_Ko khỏi rùng mình hết lần này đến lần khác, Trần Bạch lão gia kinh hồn bạt vía, tội lỗi chườm bộ mặt hãi hùng như diễn viên chính trong phim kinh dị chậm rãi quay người ra sau, nụ cười xã giao “rào trước đón sau” trở nên méo mó đến tột hại_Hàn...Hàn...phu nhân, em đúng là biết cách nhất ma người đấy!

-Nếu ko muốn tôi nhất anh thì anh nên biết điều dẹp cái trò phá hoại hạnh phúc gia đình của người khác đi_Làm người ko nên nhu nhược, đối với kẻ tiểu nhân phải dùng bạo lực. Đồng ý với cơn thịnh nộ sôi sục trong tim, lí trí Hàn phu nhân ban lệnh cho phép tứ chi túm lấy cổ áo tiểu nhân, gạt hình tượng ôn nhu sang bên mà nghiêng răng ken két đe dọa.

-Ấy! Sao lại nói thế? Anh phá hoại hạnh phúc gia đình nhà người khác khi nào? _Điếc ko sợ súng, Trần Bạch lão gia bình tĩnh nhún vai tỏ điều oan ức quay mặt về phía Hàn lão gia phát tín hiệu SOS.

-Nếu ko phải thì anh đem Chấn Hy ra làm trò gì hả? Ko những thế còn biến nó thành Băng sơn di động, anh rõ ràng có âm mưu mà. Nói! Anh muốn gì?_Hàn phu nhân giác ngộ rằng bản thân mình rất phù hợp với khuynh hướng bạo lực, thế nên ko ngần ngại phát huy nó trong mọi hoàn cảnh nếu có thể.

-Chết thật! Em sao cứ nghĩ xấu cho người khác thế! Chấn Hy dù sao cũng là con trai dễ thương của anh, là thằng nhóc kháu khỉnh Avril bạn em mang nặng đẻ đau, anh mang nó đến dự đại tiệc là sai sao? Anh nhớ nó cũng có thiệp mời mà! _Mang bản mặt ngây thơ vô tội nhất trên người, chọc tức đối thủ, Trần Bạch lão gia kể lể này nọ, ko những thế, còn lợi dụng tình bạn bè, đem vợ mình ra làm lá chắn thoát thân, khiến Hàn phu nhân hận ko thể cho ông mấy bạt tai ngay tắp lự.

-Vậy nói đi, tại sao Chấn Hy phải giả bộ lạnh lùng như thế hả? Từ lúc quen biết nó tới giờ, tôi chưa bao giờ thấy nó xa cách như thế?_Buông lời những ngón tay đang siết chặt cổ áo người đối diện, Hàn phu nhân quyết phải nhẫn trước, nhẹ giọng chất vấn.

-Hơơ, thì hôm nay em được thấy rồi đó, nó vốn lạnh lùng như thế mà, chẳng qua vì em là người quen nên nó ưu ái hơn đó, chứ với người ngoài, đây là chuyện thường như cân đường hộp sữa thôi_Trần Bạch lão gia mặt dày phân tích bản tính của con trai, giọng điệu sắc mùi tự hào thái quá_Chắc tại nó là con trai anh nên thế!

-Thôi đi, anh nghĩ anh qua mặt được tôi sao? Giờ nó chẳng khác gì một Lăng Tử Thần thứ hai vậy..._Bất bình phản bác một lúc, Hàn phu nhân chợt khựng người lại, ánh mắt dò xét nhìn Trần Bạch lão gia...đừng nói với tôi, anh bày trò này để thử Gia Băng nhé?

Như đã đoán trước kế hoạch của mình sẽ bị phát hiện, Trần Bạch lão gia thần nhiên cười gian ơi là gian:

-Bingo! Em quả ko phụ lòng mong mỏi của anh, Hà Huyền Nhi!

-Tại sao?_Hàn phu nhân chờ cả người, ánh mắt lộ rõ vẻ oán hận.

-Nếu em đã biết rõ, mong là, em sẽ ko can thiệp vào chuyện này!_Trần Bạch lão gia ko đáp trả câu hỏi hờn giận kia, chỉ mặc nhiên yêu cầu sự hợp tác.

-Em muốn biết lí do!

-Chỉ là làm một bài toán trắc nghiệm thôi mà!_Cười xoà khoa lấp, Trần Bạch lão gia cố dùng từ thích hợp để làm giảm áp lực gay gắt đang chèn ép tinh thần mình.

-Anh có thể cho em câu trả lời?_Biết mình sẽ ko moi được thông tin nào nữa từ kẻ keo kiệt trước mặt, Hàn phu nhân hướng mặt sang phía chồng mình từ lúc nào đã đứng đợi, nửa hỏi nửa bức ép ko cho thoái thác.

-Anh muốn biết Gia Băng thật lòng thích Tử Thần hay mê đắm phong cách của nó mà thôi. Em biết mẫu người đàn ông Gia Băng mơ tưởng, đúng chứ?_Trần Bạch lão gia trối sống trối chết giữ bí mật, vậy mà Hàn lão gia ko ngần ngại khai toẹt ra.

-Thế nên anh biến Chấn Hy thành ra thế?_Thở hắt nén giận, Hàn phu nhân ko ngờ chồng mình lại ác ôn đến thế. 16 năm, chưa đủ để ông hiểu rõ con người của Gia Băng sao?

-Đúng vậy, anh đã nhờ nó giúp!

-Thật buồn cười!_Bật cười nhẹ một tiếng đầy đau đớn, Hàn phu nhân nhìn chồng, ánh mắt sa lầy vào sự thất vọng nào nề_Em tự hỏi, tại sao lúc trước anh ko làm như thế với em luôn nhỉ, như vậy, có lẽ em sẽ thấy chuyện này bình thường hơn đây.

Ném cho chồng sự bất mãn kịch liệt nhất, Hàn phu nhân quay gót bước đi, hướng đến nơi Tử Thần đang đứng, toan mở miệng thì đã bị ai đó hiểu ý chặn lại.

-Ko cần cảm thấy có lỗi với con, con ồ. Gia Băng thực sự yêu con_Lời nói thoát ra như có độc, găm nhâm trái tim của kẻ còn lại

57. Chương 70

-Con...đã biết rồi?_Cố gắng để ko hét lên một cách kinh ngạc như khi nhìn thấy phải một con chuột gặm đuôi con mèo tả tơi, Hàn phu nhân lặng người đi khi kẻ kia ko câu nệ mà gặt đầu cái rụp đầy khí thế, lòng ko khỏi chỉ tay hếch mặt lên trời mà hét to một tiếng hồi tội.

Ông trời sao vô lí quá đỗi, người cần phải có lòng tin nhất, đáng ra phải tin nhất lại ko hề nể tình máu mủ ruột già, nửa điều đều dùng người thử con, còn kẻ có thể ko tin tưởng, được quyền ko cần một mực phải tin thì trời sống trời chết đặt niềm tin cao lên tít mù mây xanh, khiến kẻ làm mẹ, kẻ đã sinh thành nên cái đứa ngu ngơ khờ khạo ko rõ gian gian chỗ nào kia phải hổ thẹn, ko biết giấu mặt giấu mũi ở đâu cho kì.

Ngập tràn niềm yêu thương vô bờ bến và sự cảm kích cháy bừng như nổ mìn thời chiến trong đôi mắt ươn ướt nước, Hàn phu nhân say đắm mê mết, long lanh nhìn thẳng con rể bấu mà mình đã đánh đổi cả mạng sống để bảo vệ trước mặt, lòng dấy lên nỗi tự hào ko biết thẹn về tài năng nhìn người thiên bẩm ko ai bì của bản thân. Đồng thời, bà ko ngần ngại ném ánh nhìn sắc hơn dao như muốn xéo thịt, lột da ông chồng “thân yêu đáng mến” luôn cho bản thân là tài giỏi, là hơn người.

-Xin lỗi! Mẹ ko ngờ ông ấy lại có thể nghĩ ra chuyện đó, nếu biết, có lẽ mẹ đã cho 1 liều thuốc trừ sâu khử sạch kế hoạch của ông ngay lúc nó mới nhú hạt rồi!_Hàn phu nhân thở dài tự trách, những ngón tay thu gọn thành nắm đấm mình hoạ cho lời nói thêm phần sinh động, khẩu khí về sau càng lúc càng mạnh bạo. Tất nhiên, đó là khi Hàn lão gia ko có mặt. Gì thì gì, bà vẫn là người có lỗi trong mọi chuyện, nếu hồi trước, bà ko một điều nhìn, hai điều nhìn, nhất mực nghe theo chủ kiến của chồng mà ko hề phản động, để chồng tự dung tự tác đến quên mất luân lí thường tình, luôn ình đứng thì giờ đây, thẳng con rể bấu của bà sẽ ko phải chịu làm người vô hình

đứng xem kịch. Chưa hết, nếu như hồi trước bà ko ném cho Gia Băng 1 đóng truyện để nó nghiền ngẫm, ngâm cứu, ko truyền cho nó cái gen hám trai có chọn lọc đàn hoàng thì có lẽ, chồng bà cũng ko phải dùng thủ đoạn này để thử. Chung quy, do bà bảo ban chồng ko tốt, dạy con ko nghiêm.

-Ko sao ạ, con nghĩ, cha làm thế chỉ là ko muốn để con và Gia Băng phải hối hận về sau mà thôi, ko hẳn là ko có ý tốt, tuy, ý tốt đó ko nhiều bằng ý xấu_Nở nụ cười nhạt ko còn nồng nặc sự tự tin, cao ngạo của những kẻ luôn nắm chắc mọi chuyện trong lòng bàn tay như ngày thường nữa, Tử Thần cung kính đưa ẹ vợ li rượu vang sậm màu lấy từ khay rượu người phục vụ đưa tới, nhắm nháp một ngụm nhỏ, từ từ để mùi vị cay xè để mê tâm chiếm mọi xúc cảm

Từ đã, có gì đó ko ổn! Chợt loé lên trong đầu một ý nghĩ nào đó, Hàn phu nhân quay phắt người ra phía sau nhìn Gia Băng rồi lại nhìn Tử Thần một lượt, nét mặt bỗng cứng đờ hẳn.

Nãy giờ, Tử Thần hầu như ko hề liếc nhìn Gia Băng lấy một cái, đã thế, còn quay lưng lại chủ ý ko muốn tiếp. Như thế, chẳng phải là, đang...

Hàn phu nhân vô thức chặn cánh tay đang nâng li rượu thứ 2 lên miệng của Tử Thần, đáy mắt vương lại sự lo lắng:

-Đừng uống, vết thương trên cơ thể con vẫn chưa lành!

-Ko sao ạ, đại tiệc lớn thế này mà ko thưởng thức vị ngon của rượu thì thực rất tiếc_Tử Thần nhanh tay thận trọng gạt bàn tay của mẹ vợ ra, nốc cạn li rượu vang.

Hành động dứt khoát nhưng vương chút sự lúng túng?

-Con thực sự tin tưởng Gia Băng yêu con?_Chặn người phục vụ đang có ý đưa thêm rượu cho Tử Thần, Hàn phu nhân đưa đôi mắt ngấn nước vừa nhu hoà, vừa mãnh liệt xoáy sâu vào tim can người khác của mình nhìn đôi mắt đen đang có ý trốn tránh của người đối phương, ko nén nổi giấu chấm hỏi to đùng trên đầu.

Có chút khó hiểu nhìn mẹ vợ, Tử Thần thuận ý gạt đầu.

-Nếu thế..._Hàn phu nhân xoay người ra đằng sau, ánh mắt xuyên thẳng đến chỗ Gia Băng và Chấn Hy đang chuyển trò...sao con ko nhìn Gia Băng? Trừ phi con sợ niềm tin của mình bị phản bội, thì con ko có lí do nào để quay lưng lại người mà con ko thể nào rời bỏ.

-..._Váng rượu trên tay Tử Thần bỗng gợn sóng, bám víu lên những thành cao hơn của li rượu.

-Ra con vẫn ko thể tin tưởng Gia Băng_Thở dài khô khốc, Hàn phu nhân lẩm bẩm như nói với chính mình. Chẳng nhẽ, cái mặt ngây ngô của Gia Băng ko đáng tin đến thế ư?

-Ko phải con ko tin, chỉ là, con...sợ sẽ ko ngăn nổi ý định cho tên đó vài đám thư giãn gân cốt_Bóp chặt li rượu đến run rẩy, Tử Thần cố chấp ko quay mặt, ánh mắt hằn lên sự tăm tối vốn có của bóng đêm.

-Ồ! Ra thế!_Im lặng hồi lâu tiêu hoá nỗi khổ của con rể, Hàn phu nhân hô lên một tiếng ra chiều đã hiểu rõ ngọn ngành mọi chuyện_Nhưng nếu con ko quay mặt, con sẽ ko thể biết được 2 đứa chúng đang làm gì. Thà mà biết để nhìn, còn hơn là ko biết để bị chơi một vỏ đầu. Cứ nhìn đi, mẹ sẽ ngăn con.

Nói đoạn, Hàn phu nhân đưa hai tay đặt lên tay Tử Thần, chấn chỉnh lại thân thể và hướng nhìn cho cậu rồi hờn hờ xớ lớ đưa mắt tiếp tục quan sát cô con gái bé bỏng.

Nhưng, bà hình như đã bói sai rồi! Ngay khi Tử Thần vừa quay mặt nhìn Gia Băng, thì khuôn mặt cô đã bị đầu tóc đen thui của Chấn Hy che phủ gần hết. Tư thế này, quang cảnh này, sao giống như thế, 2 đứa gian phu dâm phụ đó đang hôn nhau thế.

“Aaaaaa!” phóng linh hồn lên tận trần nhà ra sức hét lớn, Hàn phu nhân run run chậm rãi hướng mắt sang người bên cạnh, lòng thấp thỏm ko yên.

Đứa con trời đánh của bà, sao nó dám hôn Chấn Hy yêu quý trước mặt con rể báu của bà chứ? Lỡ Tử Thần điên lên, hai tay vỗ ngực thùm thụp như kình kong, ko kìm được chạy đến đám vài phát vào khuôn mặt đẹp trai, hủy hoại dung mạo của Chấn Hy thì sao?

Tiền! Bà phải đi chuẩn bị tiền để Chấn Hy đi phẫu thuật thẩm mỹ mới được.

Nói là làm, quân tử ko nói hai lời, Hàn phu nhân lẹ làng tạt axít vào lời hứa ban nãy rồi nhanh chóng luồn lách đến chỗ chồng xin tiền, để lại Tử Thần với cơn tức giận ngút ngàn.

-Nếu anh ko thích chạm vào em thì ko nhất

thiết phải miễn cưỡng như thế, em vốn đã nhìn thấu sự giả tạo

của anh rồi!_Vẫn đứng yên tại chỗ mình chứng cho chân lí chai lì của nhân dân ta đương thời “Cây ngay ko sợ chết đứng”, Gia Băng ko hề cự tuyệt cử chỉ “thân mật” để gây hiểu lầm của người kia, lời lẽ sắt đá, ko hề bị bản tính hám trai muôn thuở làm suy nhược khí chất quân tử lẫm liệt, thẳng thừng_Chỉ là, em vẫn thắc mắc ko hiểu nổi tại sao anh lại cố làm ra vẻ lạnh lùng giả tạo đó, vì cớ gì phải thế, anh ko cảm thấy khó chịu sao?

-Sao em nghĩ anh giả tạo, căn bản, em chưa gặp anh bao giờ, tính cách của anh như thế nào, chẳng nhẽ em lại rõ?_Ngớ người một chút trước biểu hiện ko tránh né mà còn thách thức của người kia, Chấn Hy tất nhiên lo để mình bị yếu thế đối với người khác phái, nở nụ cười gian mãnh tỏ rõ sự thích thú. Mới vài phút trước đây, anh dám chắc cô đã say anh đến mê mết, vậy mà giờ, như đã được khai sáng, cô lại tỉnh ranh nhận ra sự giả tạo trong anh, điều này thật khiến anh có phần khâm phục, có phần lại ko phục. Rất có thể, Hàn phu nhân đã đoán trước, nói cho cô rõ về tính cách của anh chẳng?

-Vì, theo cặp mắt quan sát tinh tường của em, những kẻ mang bản chất lạnh lùng, thường ko dễ dàng để ý nghĩ, cảm xúc của bản thân biểu hiện lên nét mặt, trong khi đó, anh lại khác, thần nhiên để chúng vào hùa cùng lời nói, mà ko, đúng hơn là anh đã quen biểu lộ theo bản năng, điều này khiến em có chút bất ngờ. Chỉ có những con người có cá tính, ngay thẳng và bông bột mới thể hiện tốt điều đó thôi, ko phải sao ạ?_Khẽ nhún vai nói lên suy đoán đã nảy nở từ lâu trong lòng mình, Gia Băng cong môi cười, vừa đầm vừa xoa cho kẻ “phá sản”_Tuy tính cách của anh rất giả tạo, nhưng vẻ đẹp của anh thì rất chất, rất thực, yên tâm đi, dù anh ko tỏ ra lạnh lùng, em vẫn đỡ đủ dừ.

Thiếu điều té cái rầm khi nghe lời “an ủi” có một ko hai của tiểu nữ Hàn Gia, Chấn Vũ nuốt nước bọt ừng ực xuống dạ dày, thầm thán phục tài hoang tưởng siêu hạng của Gia Băng, tiếp tục bền bỉ giữ vững lập trường và thanh minh cho sự trong sáng, đàng hoàng của bản thân:

-Sai rồi, đâu phải ai lạnh lùng cũng theo một chuẩn mực nhất định đâu, em đừng lấy chuẩn mực của ai đó để áp đặt cho anh.

-Em ko lấy chuẩn mực nào hết, sự thực là vậy, anh đang cố tạo cái vỏ lạnh lùng_Cương quyết giữ vững lập trường của bản thân, Gia Băng đưa lòng bàn tay ấm áp, chủ động áp vào lớp da trên gò má của Chấn Hy, khiến anh chàng vô thức giật mình_Thấy chưa, cảm giác anh thể hiện ra ngoài rất rõ ràng. Nói đi, vì có gì anh phải ép bản thân mình như vậy?

-Bỏ tay với độ lì lợm của em_Thở dài mạnh, Chấn Hy tỏ vẻ bất lực, đưa bàn tay ấm nóng chạm vào bàn tay ai kia đang ngự trên má, ánh mắt mê hoặc như được ướp một loại thuốc quỷ mị nào đó_Em nghĩ, anh giả tạo là để lừa dối em sao?

-Ban đầu là vậy, nhưng giờ thì khác_Gia Băng cười ngượng_Em thấy anh giống như đang thử em thì đúng hơn.

-Thử thách?_Quá đổi kinh ngạc trước câu trả lời trần trụi ko hề che giấu của Gia Băng, Chấn Hy thầm hối hận vì đã quá coi thường con người trước mặt. Dáng vẻ ngây thơ của cô, sự mê mết trong ánh mắt mà anh nhận ra, cơ hồ như là một con mồi câu dẫn, làm anh đánh mất sự cảnh giác của bản thân vậy. Tại sao anh có thể quên được rằng, trong người cô có dòng máu Hàn Gia đang cuộn chảy cơ chứ.

-Nhưng để thử thách cái gì, em vẫn chưa rõ? Tuy rằng, em vốn thông minh lanh lợi, song, trong chuyện này, em vẫn khó có thể đưa ra câu trả lời phù hợp. Mong anh có thể giúp em giải đáp mối thắc mắc này_Tít mắt cười hết sức ngây thơ, Gia Băng rút tay khỏi lòng bàn tay kia, với lấy li rượu vang đỏ khiêu gợi mà nốc một hơi ko biết trời đất, đến khi vị cay và mùi cồn xâm lấn khoang miệng, cô nàng mới bản thân nhận ra rằng tài sắc bản thân mình cũng bị ông trời ghen ghét, nên mới chơi cô một vỏ đau, cho cô uống thứ nước khó nuốt này.

Hé miệng phẩy phẩy tay đưa gió vào trong để làm tan đi mùi vị khó chịu này, Gia Băng ko nhận ra đầu người kia đang tiếp tục, thêm lần nữa hạ thấp.

Lần này, đôi môi mỏng của anh ta ko làm cô thất vọng nữa, thẳng thừng đặt lên đôi môi ướt át rượu của cô...

Toàn thân như bị giáng một phát sét từ đỉnh đầu đến gót chân, Trần Bạch lão gia kinh hãi liếc mắt nhìn bạn mình mắt ko rời cảnh tượng trước mặt bên cạnh, li rượu trên tay lung lay mạnh như muốn rớt.

Loạn rồi! Loạn rồi! Trần Bạch lão gia ko ngừng than khóc trong tâm khảm, tứ chi ko hện mà đồng loạt rũ nhau vác thân đi trốn cho khỏi banh xác, đồng thời, giữ tính mạng sau này, thời cục an bình còn đi lấy xác con đem chôn, ghi vào gia phả.

Mà ko, bạn ông vẫn ko những ko giận, trái lại còn nở nụ cười thoả mãn chết người hướng về thẳng con rể

đang tối sầm mặt mũi đằng xa đầy khiêu khích như thể mục đích thực sự ông ta muốn chính là điều trước mặt vậy!

Có nghĩa là...

Trần Bạch lão gia kinh hồn nhìn con trai, trái tim xót thương ngân lên từng khúc ca bi thảm nhất

-Chấn Hy, cha hại con rồi!

-Quý vị, xin hãy giữ yên lặng!_Đương lúc đại sảnh đang rơi vào hỗn loạn do nụ hôn ko hẳn là nồng nhiệt của 2 nhân vật trọng điểm của buổi tiệc, tiếng nói giòn giã của tay MC vang lên cắt đứt mọi âm thanh tạp nham, nhanh chóng thu hút những ánh mắt hỗn độn tứ phương chiếu về phía mình_Bữa tiệc đã bắt đầu, quan khách đã tề tựu đông đủ, giờ, chúng ta hãy cùng lắng nghe Hàn lão gia phát biểu vài lời!

Tiếng vỗ tay như vũ bão vang lên từ khắp nơi, càng làm tôn thêm vẻ hào nhoáng, cao sang của người xuất hiện.

Ánh đèn flash nhấp nháy liên hồi ko dứt trong tay đám kí giả, thanh âm xung quanh ngưng bật, tựa hồ chỉ có tiếng tách tách loạn xạ của máy ảnh và tiếng múa bút vội vã mà thôi.

-Trước tiên, tôi xin cảm ơn...

Khi giọng nói ôn tồn của Hàn lão gia vang lên khắp ngõ ngách đại sảnh thay cho tiếng nhạc dương cầm phiêu du, Gia Băng mới tỉnh lại sau cú sốc bất ngờ mà người đối diện đem đến, ánh mắt tức giận ko nén nổi nhìn chăm chăm vào Chấn Hy.

-Đừng bận tâm, đây là một nụ hôn kiểu Pháp mà thôi_Nhận rõ hàm ý rõ ràng từ đôi mắt ngấn nước, Chấn Hy cười nhạt xua tay_Lăng Tử Thần thật may mắn vì có một người như em ở bên cạnh, tiếc là, anh ko khoái cướp đoạt những quy phạm đã có chủ sở hữu rõ ràng.

-Anh..._Gia Băng nghiến răng, tàn nhẫn lấy tay lau đi đồng tàn dư Chấn Hy để lại trên môi.

Tuy rằng, đều cùng bị cưỡng hôn, nhưng khi nhận ra kẻ cưỡng hôn mình ko phải là người nào đó, lòng Gia Băng mà nói, thực sự rất khó chịu., còn cả sợ hãi nữa cơ.

-Được rồi, hôn xã giao thôi mà_Chấn Hy đến khổ vì thuyết phục ai đó, hai tay chấp vào nhau lay, lay_Nếu em ko phục thì để anh hôn luôn Tử Thần nhé! Công bằng, ok?

-Anh..._Tức phát ói máu, Gia Băng thở hắt đầy hàn khí, rồi chột cứng đờ, từ từ cảm nhận có 1 luồng khí lạnh áp đến sau lưng.

Ko để Gia Băng phải quay lại nhìn, Tử Thần đã bước lên trước mặt cô một bước, bàn tay nâng nhẹ chiếc cằm của Chấn Hy, kéo mặt cậu ta tiến sát vào mặt mình rồi dùng môi hoan nghênh chào đón môi người kia.

Trong phút chốc, cả khán đài đột nhiên như bị ma xui quỷ khiến, ko hện mà hướng mắt về chỗ náo loạn ban nãy. Thâm hơn, ánh đèn neon sáng màu còn sáng rõ hết công suất, hội tụ tại nơi Gia Băng đang đứng...

P/s: Chap này mong bà con lấy đại nghiệp kết thúc Thừa nhận làm trọng, đừng vác dao đi chém Su ghen

58. Chương 71

“Chuyện gì đang xảy ra vậy???” Đó là những gì Gia Băng chúng ta có thể ngây ngốc đập bàn đập ghế hăng giọng hét lớn hỏi đại não lúc bấy giờ, khi mà hai kẻ mang bộ mặt thánh tạc có sức sát thương cao với trái tim yếu ớt của những thiếu nữ ngây thơ, trong sáng như cô rảnh rỗi sinh nông nổi làm chuyện tày đình. Đầu óc Gia Băng cơ hồ bị người ta tẩy não còn chấp nhận được, đằng này, toàn bộ thân thể của cô như bị ông anh giang hồ nào đó lên lút điểm huyết, khiến cô cư nhiên ko thể cử động đã đành, mà hơi thở cũng thật khó khăn.

“Bộc trực” theo cách có chọn lọc, “thăng thần” theo cách thuận miệng gì nói nấy, bị người ta nhiều lần tung calo chửi vào mặt vẫn ko thanh tỉnh. Gia Băng “bộc trực”, “thăng thần” ko ngần ngại sẵn sàng xắn tay xắn áo đập nát vẻ kiêu sa, đài các, thực nữ, thông minh khó khăn lắm mới gầy dựng được trong mắt đám khách khứa xua nịnh, đem nguyên cái khuôn mặt cứng đờ ngu thộn với cái miệng ỨC CHẾ há to khoe hàm răng trắng cực colgate và 2 tròng đen căng tròn như muốn lòi ra ngoài để nhìn cho rõ, quan sát cho tường tận nhênh đón khung cảnh trước mặt, lòng chợt đau nhói như thể bản thân bị biến thành hình nộm, ưỡn ngực cong mông cho người ta ném hàng chục ngọn giáo tàn nhẫn xé gió “vụt vụt” đâm xuyên qua vậy.

“Giời ơi! Hết rồi thế là hết rồi. Sao 2 tên khốn đó có thể gây ra chuyện này chứ” Xuất hiện chình ình giữa camera hội nghị Diên Hồng của các tỉnh linh Hàn Gia Băng là một cái cổ họng với viên thanh quản rung lên hết cỡ và tiếng kêu phẫn nộ của con tinh linh hiếu chiến, nóng nảy nhất. Nó đập bàn thùm thụp, lặn qua lặn lại trên bàn hội nghị như bánh cuộn, tích cực lên tiếng phản đối.

“Hỏi thế gian tình là gì, mà nam nam nó thề nguyện sống chết!” Một tinh linh khác, trước sự phẫn nộ của đồng đội, nó chỉ an vị ngồi thu lu một góc ở cạnh bàn, ngón tay nhỏ nhắn tư lự vẽ hình tròn óc tròn vo trên bàn rồi bị ai thổi dài một tiếng, đồng thời, khuôn môi xinh xắn ko kiềm chế ngậm một câu chôm được từ phim “Thần điêu đại hiệp” làm hội đồng tinh linh nhất thời rơi vào bầu ko khí khổ não khôn nguôi, giống như địa bàn hoạt động của chúng sắp bị đám tử thần bên ngoài lăm le phá hoại vậy.

“Này, này, thổ công, ông lên đây đào cho bọn này cái hố, để bọn này đá 2 thằng cha kia chôn quách cho khỏi chướng mắt. Nhanh lên đây biểu coi!!!” Tinh linh già nhất cuối cùng cũng chịu lên tiếng đập tan im lặng, hung hăng dẫm dẫm xuống nền đất lạnh quấy phá cái tên gọi là “Thổ địa” dưới chân mình. Để nâng cao tinh thần tinh linh bất khả chiến bại, cũng như cho kẻ ngoan cố thấy rằng ko ai có thể lọt qua nổi sự ta trấn của chúng, 15 con tinh linh còn lại bay ra cũng lão đại hưởng ứng phá nhà “Thổ địa”, thư giãn gân cốt. Tâm tình vì giận cá đã chém được thớt nên có chút thoải mái, sáng khoái hơn nhiều.

Lần đầu tiên trong lịch sử nước nhà, hội đồng tinh linh đồng loạt mang tâm trạng hiu quạnh giống y chang chủ thể của nó, và lần đầu tiên, Gia Băng nghiệm ra rằng, chúng thực sự là tinh linh của cô chứ ko phải là tinh linh lang thang vô gia cư đâu đó nhập vào. Hết thấy chúng, đều bị kích động trước những gì đang diễn ra, và hết thấy chúng, cũng giống như cô, ko thể nào chấp nhận sự thật phũ phàng này.

Thua người cùng phái đã nhục nhã lắm rồi, thua người khác phái còn nhục nhã gấp bội.

Nhất quyết ko thể dễ như thế!!!

Tuy bộ não chết trân, ngưng trệ hoạt động, toàn thân tứ chi rơi đồng loạt rơi vào tình trạng hoá thành đá và kêu rắc rắc, nhưng những lời bàn tán, xì xào xung quanh thui lần này đến lần khác vào màng nhĩ của Gia Băng thì vẫn được ý thức cô tiếp nhận một cách cực kì bất mạn và ghi nhớ thật rõ.

-Này, đừng nói với tôi, cô con gái quý báu mà Hàn lão gia mới giới thiệu là một trong hai người đang...à da,...đang độ môi đó nhé!_Một vị khách con dân Việt Nam sau khi hoàn hồn thì lại tự đi xỉ nhục IQ của mình với người cùng gốc gác bên cạnh, gương mặt hằn nét bần thần.

-Ông ấy bảo muốn giới thiệu con gái, mà đèn lại chĩa vào 2 người này, chắc là..._May là người Việt còn lại ko bị “cảnh xuân” làm cho hoa mắt chóng mặt, thể diện con em xã hội chủ nghĩa nhất thời được bảo toàn.

-Là sao?_Thấy người cùng xứ xoa tay lên chiếc cằm nhẵn nhụi ko có lấy một cọng lông ra vẻ ngẫm ngợi điều gì đó, kẻ vừa xỉ nhục IQ chính mình tích cực thi hành lời Bác dạy, ko biết thì hỏi, mắt chớp chớp lia lia nóng lòng thúc giục_Nói coi.

-Chắc là...một trong 2 người đó_Ngay khi người con xã hội chủ nghĩa nói ra câu trả lời thì anh bạn bên cạnh đã ko câu nệ cô nàng trước mặt khuynh thành đổ nước ra sao, một phát phi nguyên đồng rượu vang cao cấp hoà trộn với calo của mình vào mặt cô ta, khiến cô ta ôm mặt khóc oa oa, xuất quỷ nhập thần biến lẹ như bong bóng xà phòng_Nhưng...theo phỏng đoán của tôi, người đó, chắc chắn đã phẫu thuật đổi giới tính.

Con dân Việt Nam chêm thêm câu cuối cùng, lần này, anh bạn bên cạnh rút kinh nghiệm ko phun nước mà té xối tại chỗ, kéo theo đó là một vài tiểu thư danh gia vọng tộc chung cảnh ngộ vì lẽ gia nhập hội Hũ nữ.

-Hai người đó ko phải là Lăng thiếu gia và Trần Bạch thiếu gia đó sao?_Một vị khách khác lên tiếng bằng Tiếng Anh nói với người gốc Ý này giờ đang chém gió, trầm phong với mình, ánh mắt có chút khó hiểu

nhưng hoàn toàn ko hề ngạc nhiên trước sự thực đáng sợ ấy_Hai người đó làm gì mà cứ đẩy qua đẩy lại, giữ khư khư nhau thế nhỉ?

-Mặc kệ hai thằng nhóc đó đi, thanh nhiên gặp nhau thấy chướng mắt thì đánh nhau là chuyện bình thường, ông ko nên quan tâm chuyện vặt vãnh đó làm gì, thứ ông nên quan tâm là tìm xem rốt cuộc, cô con gái rượu của Hàn lão gia đang ở đâu thì hơn_Lão già người Ý phẩy tay, hoàn toàn ko hề lưu tâm đến vụ việc động trời ấy, điều đó làm Gia Băng ko khỏi thắc mắc.

Dẫu rằng, cuối thế kỉ 21, người ta đã ko còn lạ gì về người mang giới tính thứ 3, nhưng 2 người trước mặt họ đều là những tinh anh, những trụ cột tương lai của thế giới, diễm nhiên như vậy, có thể nói, người đàn ông đó chắc cũng ko phải loại đẳng hoàng gì rồi.

Vẫn ko thể chấp nhận lời lí giải trên, Gia Băng khai thông đầu óc, cô nhận ra rằng, tầm mắt của mình vốn bị tầm lưng rộng của Lăng Tử Thần che phủ, cơ hồ có chút quan sát ko được rõ cho lắm. Vì thế, với đầu óc thông minh tuyệt đỉnh, Gia Băng nhích tấm thân còn chưa giải băng hết sang một bên, thay đổi vị trí đứng trước mặt hai người kia, tầm mắt vừa vịn thu được khuôn mặt góc cạnh sáng ngời ngời đầy mê hoặc của bọn họ.

Mẹ bảo, ko có sự việc gì mà ko trong sáng, trần trụi cả, chỉ là do tâm hồn con người ta quá đen tối, nên việc gì chạy vào trong mắt họ cũng đen tối và đầy thâm ý. Trước đây, Gia Băng còn cho rằng mẹ cô quá ngây thơ nên nói như vậy, ko ngờ, thì ra, là do cô thông minh quá hóa khờ nhất thời ko hiểu được. Giờ thì, người thật việc thật minh họa rõ ràng thế này, cô ko hiểu mới lạ.

Hóa ra, nãy giờ cô khóc hết nước mắt trong lòng là bỏ công bỏ sức rồi, cái tâm hồn đen tối của cô, ai xúi bẩy mà lại nghĩ hai tên to xác này đi hôn nhau cơ chứ chúng đang đè đầu xô đẩy nhau trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan kia kìa, hôn hít đâu ra.

Thoáng thờ phào nhẹ nhõm, Gia Băng như bốt đi được một cục đá tảng đè nặng trên lưng, li rượu vang trên tay cũng đỡ run lên cầm cập

Song, ăn mừng thắng lợi chưa được bao lâu, khuôn mặt Gia Băng lại tối sầm lại. Ẩn sâu trong cái vỏ bọc hoàn hảo kia, là bản chất thô thiển cực đáng ghét.

-Làm gì mà giữ tôi chặt vậy, cậu phải thả tay ra để chúng ta còn hành động chứ!!_Cong khoe môi giễu cợt hết sức tà ác, Tử Thần tích cực dùng lực đỡ bỏ hai bàn tay đang đặt trên chiếc cằm nhọn của mình mà đẩy ra, chống chế ko ôi cậu chạm vào môi anh ta.

-Cậu...cậu đừng có làm càn nhé, tôi ko phải là người thích đùa đâu đấy!_Rối tung rồi mù, Chấn Hy tựa hồ muốn khóc, sức lực chống chế càng ngày càng cạn kiệt đi theo thời gian. Anh ko ngờ rằng, tên nhóc thua mình những hai tuổi trước mặt lại có sức đến thế, hắn nãy giờ giằng co giãy giụa với anh ko biết bao nhiêu lần rồi mà nhuệ khí vẫn ko hề suy giảm, mà càng ngày, đùa càng dai. Có lẽ, đây chính là nguyên nhân sâu xa mà Hàn lão gia ko muốn con gái ở quá gần cũng như kết thành vợ chồng với tên này. Sống với hắn, chắc chắn chưa đầy 1 ngày Hàn Gia Băng sẽ vác hành lí đến Số 2 Ngõ Quyền tá túc là cái chắc, đảm bảo.

-Tôi ko có nói với anh là tôi đang đùa_Rời một tay khỏi cằm người đối diện, Tử Thần tự tin một tay đã đủ trấn áp sự phản kháng của người kia, bèn để tay khác từ từ trượt dài xuống đường cong cơ thể ở lưng Chấn Hy, khiến cậu chàng thót người rùng mình, da gà da vịt từ thời nguyên thủy ko hện mà dựng đứng cả lên như lông nhím, cứng đờ ko động đậy.

-Cậu...cậu..._Tâm thần Chấn Hy nhất thờ như bị một tia sét từ trên cao giáng xuống đỉnh đầu, đôi mắt mấy phút trước đây chất chứa vẻ lạnh lùng tàn nhẫn giờ bỗng mang tâm tình kinh hãi như chính chủ thể của nó, nét mặt thực sự bị sợ hãi làm cho quỵ dị. Hôn môi với một tên con trai? Nghĩ anh còn ko dám nghĩ huống hồ là thực hành. Một thiếu gia cao cao tại thượng như anh, lại bị sỉ nhục như thế trước đám khách khứa lẫy lừng thế giới, thử hỏi, sau này, anh còn dám vác mặt nhìn ai nữa chứ. Tên Tử Thần này, quả là kẻ ko nên đụng mà. Biết thế, thà nhảy lầu tự sát, anh cũng ko chấp thuận lời của Hàn lão gia cho rồi.

-Ông anh, chỉ là một nụ hôn kiểu Pháp thôi mà, ko có gì phải sợ. Tôi đây vốn căn bản ko hề thích dây dưa với anh, tôi là đàn ông_Vẫn tiếp tục duy trì nụ cười đều giả đầy châm chọc và thách thức, Tử Thần thẳng thừng tuyên bố với kẻ có thái độ hình như hơi thái quá trước mặt, đồng thời, ko thì thầm thông báo trước mà đưa bờ môi mỏng biết bao cô gái muốn đặt lên từ từ thân chinh trần mạc, tịch thu chiến lợi phẩm thu

được, đồng tử nơi đáy mắt cậu, cũng dần dần dịch nhẹ, hướng ánh nhìn trọng tâm về phía khuôn mặt đỏ đẫn, xa xăm mịt mù của kẻ đang thỏa sức xem kịch của mình mà ko chịu mua vé.

Gia Băng, vẫn chưa có biểu hiện gì khiến cậu vừa ý

-Chết tiệt!_Thầm nguyên rửa một cái ở trên khán đài cao vút của đại sảnh, Hàn lão gia ko ngừng thêm lực lên bàn tay đang nắm chặt micro, nét mặt tỏ ý ko vui đến lộ liễu, nhưng, hầu như, ông đã bị dân tình lãng quên mất rồi thì phải.

Rõ ràng, ông đang giới thiệu con gái của mình, để cho đám khách khứa kia biết đến sự có mặt của nó, vậy mà, ông anh quản lí ánh sáng đang làm cái quái gì thế ko biết, kẻ đáng ra phải dội đèn vào thì ko dội lại đi dội hai tên mất nét bại hoại gia phong kia, báo hại làm hỏng đại sự cấp thiết của ông. Vụ này, nhất quyết ko thể để yên.

Gỡ micro vặn cho âm lượng to hết cỡ, Hàn lão gia toan mở miệng vàng nhả lời ngọc câu kéo sự chú ý của đám khách thì lập tức bị bàn tay trắng nõn mềm mại của ai đó ngăn cản.

-Cứ để Gia Băng giải quyết! Anh ko nên vô duyên xen vào chuyện này

-Em thì biết cái gì, hai tên đó..._Hàn lão gia cố gỡ tay vợ ra thật nhẹ để ko làm bà bị thương, lời lẽ lạnh lẽo đến đang sợ.

-Lúc này, anh tự ý hành động em đã bỏ qua, nên lần này, hãy để Tử Thần tự ý hành động, như vậy mới công bằng_Đặt thêm bàn tay còn lại lên bàn tay chồng, dịu dàng gỡ tay ông ra khỏi chiếc micro đen xì, Hàn phu nhân nở nụ cười ôn nhu rồi hướng mắt về phía con gái đã ko còn có thể nhịn nổi cơn ức chế, thích thú quan sát biểu hiện làm càn của Tử Thần.

-Ào!_Ngay khi Hàn lão gia vừa đưa mắt nhìn về phía con gái, một dòng nước đỏ ngầu từ chiếc li trong suốt trên tay Gia Băng mạnh bạo xé tan mọi liên kết của các phân tử khí dày đặc trong ko trung, hết công suất đâm đầu vào mặt hai chàng trai đang dây dưa dằng dãi trên người người.

Nhận được cái tát mát mẻ và nồng nặc mùi dấm của thứ dung dịch lỏng từ đầu bay tới, 2 chàng trai đang say đắm trong thế giới của chính mình mới chịu kéo hồn về thực tại, ko hẹn mà đưa ánh mắt ngờ vực chạm vào tia nhìn giận dữ của Gia Băng. Trái với biểu tình giận run người của cô nàng, Chấn Hy mừng rỡ cảm phục ân nhân cứu mạng, miệng cười toét đầy hạnh phúc như nông dân khởi nghĩa thành công mĩ mãn, còn Tử Thần thì vẫn tỉnh bơ như ruồi bị nhúng nước, khỏe môi cong lên nửa cười nửa ko hết sức khó đoán.

Sững sờ một chút trước hành động ko có chủ ý của bản thân, Gia Băng nhìn xuống chiếc li thủy tinh đang run rẩy trên tay, thực ngạc nhiên khi nhớ lại hành động dửng dưng cảm vừa rồi. Cô nuốt đống nước bọt đắng nghét xuống cổ họng, nhìn 2 kẻ bị mình phá hoại chuyện tốt vẫn nhe răng cười được mà lòng cảm thấy hối hận. Thời đại nào rồi chứ, luật pháp cũng cho phép nam nam yêu nhau, kết hôn đấy thôi. Cô lấy quyền gì để ngăn cản tiếng sét ái tình của họ?

-Xin lỗi đã làm phiền, chúc hạnh phúc!_Cúi đầu thật thấp như ko muốn đối diện với sự thật phũ phàng, Gia Băng mặt mũi nóng như bị lửa thiêu đốt, đỏ gay cả lên trong khi hội đồng tình linh lại rút răng lộp độp xuống đất, nhiều con phát cỡ trắng bó tay chấm cơm với chủ thể hành động.

Ko vui về gì mấy khi tiếp nhận lời chúc khó khăn từ miệng Gia Băng, đôi môi hài lòng của Tử Thần co lại, cơ hồ muốn cười cũng ko nổi, trở về trạng thái trầm mặt, khuôn mặt tuấn mĩ cũng bị đả kích quá lớn trước “công dụng phụ” của chiêu bài mình bày ra sa sầm, mang một mảng đen to tổ bố.

Chuyện này...thực sự...khiến cậu tức muốn chết mà!!!

-Hahaha, các anh đùa vui quá à!!!_Đúng lúc bầu ko khí trong đại sảnh chìm vào tĩnh lặng đến kì dị, một giọng nói trong trẻo, ngây thơ, trẻ con vang lên cùng tiếng cười giòn tan thích thú. Thân hình nhỏ bé cũng chính là chủ nhân của dòng âm thanh thiên thần ấy đột ngột chạy đến, chen vào giữa 3 con người mang 3 nỗi niềm muốn ngó nhưng chẳng thể tỏ.

-Gia Lâm?_Thoát nhanh ra khỏi vũng bùn của sự thất bại, Tử Thần cúi mặt đưa mắt nhìn thẳng nhóc mang bộ mặt thiên sự giả tạo đang nắm mạnh lấy tay mình, đôi lông mày cậu khẽ nhúc nhích, ko khỏi đề cao cảnh giác.

-Các anh nhầm rồi, Chị em ko phải là Hủ nữ nên ko thích món quà mà mấy anh ban tặng đâu, đừng đùa chị ấy nữa, nếu ko sẽ có đại hồng thủy đấy ạ!_Gia Lâm tí mắt cười giải vậy, đôi mắt tròn to khê trao tình gửi ý ngầm với ai kia.

-Vậy ư? Chết thật_Hiểu ý, Tử Thần làm bộ ngạc nhiên rồi đưa mắt truyền đạt thông tin của tổ chức sang cho Chấn Hy đang ngơ người ngây ngơ bên cạnh, ra hiệu dụ dỗ cậu ta làm theo ý mình.

-À, đúng vậy, Gia Băng, anh xin lỗi, bọn này đùa hơi quá!_Lấy tay đập một phát thật mạnh vào lưng Tử Thần khiến ai đó thiếu điều gãy xương sống, Chấn Hy vào hòa theo, giọng nói vang lên đủ để cho đám người trong đại sảnh nghe thấy và ồ lên “Ra là chúng nó đùa mình”

-Đùa ư?_Ko mấy nhẹ nhõm khi nghe thấy 3 người kia kể tung người hứng phân trần mọi chuyện, Gia Băng đưa ánh mắt sắc lẹm nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đáng ghét của Tử Thần, những ngón tay vô thức nắm gọn thành nắm nhỏ.

Cô nghiêng răng, thật lâu sau đó liền quay người bỏ đi.

LÒNG tự trọng của cô, rốt cuộc tầm thường đến mức để ai đó đùa giỡn hay sao? Tình cảm của cô, rốt cuộc cũng chẳng có ảnh hưởng gì để ngăn cản trò đùa đó ư? Đủ rồi, cô ko muốn nhìn thấy khuôn mặt đáng ghét dám cười trên nỗi đau của cô nữa, nếu ko, cô sợ mình sẽ tử thân mà bất khóc, đâm thùm thụp vào ngực ai kia hờn dỗi kể khổ như phim Hàn mất. Thế thì thật yếu thế, cô ko phải là loại người yếu đuối đó.

-Gia Băng, tôi..._Hối hận thì cũng đã muộn, chỉ bằng tích cực lấy công chuộc tội, dùng mỹ nam kế quật ngã tinh thần thép của ai kia. Nghĩ là làm, Tử Thần đưa sải tay dài túm lấy cổ tay Gia Băng, gọi tên cô với chất giọng ko thể tha thiết hơn được nữa, toan nói thêm câu gì đó thì bị kẻ trên khán đài cắt lời...

-Các vị! Chúng ta quay lại với vấn đề chính, được chứ?_Hàn lão gia nghiêng đầu nhẹ hỏi đám khách khứa bên dưới với tông giọng có chút ko hài lòng, khiến bọn họ bất giác chột dạ, ngoan ngoãn hướng đầu lên phía bục, căng tai lên nghe như học sinh nghe giảng.

Đảo mắt một lượt đám người phía dưới, Hàn lão gia có chút hài lòng trước thái độ răm rắp nghe lời của bọn họ, tiếp tục đưa ko khí đại tiệc trở về đúng bản chất thực sự của nó.

-Như tôi đã nói, buổi đại tiệc hôm nay ko phải là buổi đại tiệc chính trị hay gì gì khác, mà là buổi đại tiệc dành cho những đứa con của tôi. Hàn Gia Băng, con lên đây!_Khoát tay ngoắt cô con gái của mình, Hàn lão gia ra lệnh

Theo lời của cha cùng như gì đã tập tành sẵn vài ngày trước, Gia Băng hất mạnh tay của Tử Thần, cao ngạo bước lên bục.

-Đây là con gái tôi và người thứ hai tôi muốn giới thiệu, đó là con rể tôi, tức là chồng tương lai của con gái tôi...

Trước ánh nhìn toát vẻ hồi hộp của đám khách khứa, Hàn lão gia cong môi cười ẩn ý một cái, tiếp tục nói

-Đó là...

-Tất cả đứng yên, ko được động đây, nếu ko tôi sẽ bắn_Tiếng lấp đạn vang lên to tướng cùng âm thanh đe dọa lạnh lùng vang lên, búa vây lấy toàn bộ đại sảnh rộng lớn.

Xung quanh khán đài, lẫn trong đám thực khách, một số tên mặc áo vest đen tay cầm le khẩu súng ngắn trên tay đang hóng mắt chờ lệnh

59. Chương 72

-Cậu chủ! Tôi đã cho người phong tỏa hết mọi lối ra của khách sạn, kể cả cửa sổ lẫn sân thượng!_Sau khi chỉ tay loạn xạ khắp mọi ngõ ngách ra lệnh cho đám người lẻo nhéo như đàn vịt đằng sau, tên thư kí kiêm

quân sư trung thành nhất của vị khách mang trong mình luồng khí chất ngạo mạn, ngông cuồng ngút ngàn nhanh chóng bước đến cạnh chủ nhân, rành rọt thông báo những thông tin cần thiết.

Ko đáp lại ngay tức thì lời nói của người kia, vị khách lạ dựa người vào thành inóc bao quanh lan can tầng trên của đại sảnh, bàn tay cầm khẩu súng đen lông ngông dạo khuây đảo, chốc chốc lại hướng tia ngắm của nòng súng lên khuôn mặt trắng bệch của một vị khách cao quý nào đó phía dưới, đôi mắt tối mịt như biển sâu, thâm tàng như đầm lầy pha chút giận giữ tù túng tung hoành đảo lượn khắp đại sảnh rộng lớn, qua loa, chán chường hỏi với giọng âm trầm đầy bất mãn:

-Có thật đây là vụ buôn người trá hình ko vậy?

-Cậu chủ! Chúng ta đã đến đúng địa điểm gián điệp nằm vùng bên nhà Kuroyuki hồi báo, hần còn nhấn mạnh rằng, bọn chúng ko chỉ cho người bảo kê bữa tiệc này mà kẻ cầm đầu Natsuo Kuroyuki, ông ta cũng tham gia, chứng tỏ bữa tiệc này ko tầm thường đâu, cậu chủ!_Trả lời đều đều như học sinh cấp 1 lắc đầu đọc bài, tên thư kí khề đưa tay đẩy gọng kính đang trễ xuống, ánh mắt dò xét đảo lên đám khách đường như hơi bình tĩnh trước sự có mặt của họ_Tôi thấy, bữa tiệc này có gì đó ko giống lắm. Bọn họ quá bình tĩnh, cứ như thể đã đoán trước sự xuất hiện của chúng ta, hoặc là, đã quá quen đến nỗi trơ mặt chai lì. Người bình thường thì đã la hét í

ó như lợn chọc tiết, nước mắt nước mũi tèm lem rồi. Điều đó cho thấy, bọn họ ko bình thường.

Quả thật, đám người đó rất bình tĩnh, nhưng, ko phải vì chai lì hay biết trước. Điểm mấu chốt ẩn sâu trong những khuôn mặt bình thần đến ghê rợn đó là...nào họ đã bị dọa cho chết trân nên thông cảm...họ ko thể la ó hay khóc tèm lem được.

Thế nên, ông anh thư kí, ném mắt ra mà coi khuôn mặt trắng bệch tái nhợt như gập ma của bọn họ rồi hãy đưa ra kết luận chứ.

-Mặc kệ bọn họ, trước tiên hãy sai người đi tìm và đem Hàn Tử Di về đây cho tôi, trước khi cô ấy bị bán đi!_Phớt lờ những lời cảnh báo thấm dẫm chất xám của tên thư kí, Khải Phong bắt nhãn ra lệnh, có chút ko vui trước sự rề rà của đám bày tôi mình bỏ tiền ra bao ăn bao ở.

Rề rà! Đám bày tôi trung thành cậu ngày đêm cầm roi quát mông đào tạo thành tài chưa bao giờ để cậu thất vọng, làm việc gì cũng hết sức gọn lẹ, nhanh chóng. Vậy mà, hôm nay, bọn chúng bỗng dưng chậm chạp, ì ạch hẳn.

Ngay sau khi nhận được bức ảnh có khuôn mặt quen thuộc của Tử Di chễm chệ nằm một góc từ tay tay thám tử theo dõi động tĩnh bọn Yakuza Nhật phe đối đầu kia, ko hiểu sao, mọi thứ xung quanh Khải Phong như chóng bề giữa dòng nước lũ, trôi chậm chạp, rề rà đến đáng sợ.

Hay vì, cậu quá khấn trương nên thấy gì cũng thật chậm?

Mông lung phiêu bạt trong vô vằn bản khoản đồ dờn về, Khải Phong vô tình đưa đáy mắt hồ hững rọi lên khán đài của đại sảnh. Và từ hồ hững, thờ ơ, đôi mắt cậu đột ngột loé sáng như đèn pha ô tô, dừng hẳn, ngự trên một điểm.

Thân ảnh cậu đã từng bỏ mặc, thân ảnh cậu đã từng ngờ nghech đau khổ khóc tang, thân ảnh cậu đang tìm kiếm giờ đã xuất hiện. Bàn đầu, dưới ánh đèn sáng trưng gay gắt, cô mờ nhạt đến xa vời, xa vời đến mong manh khiến cậu ko khỏi ngờ ngợ rằng mình bị quáng gà. Nhưng, càng nhìn, càng chú tâm quan sát, thật lâu, trên bờ môi bóng chút son tàn vương nếp rượu, trên mái tóc buộc kiêu kì ko kém phần nhí nhảnh, trên thân thể mỏng manh hơi gầy ẩn hiện sau chiếc váy dễ thương trắng muốt, cậu có thể hoàn toàn khẳng định rằng...

Cậu thực sự là một thiên tài...

Và định mệnh, luôn nằm trong tay những thiên tài xuất chúng như cậu.

Cơ mà...đám buôn người này cũng thật có lương tâm và óc thẩm mĩ. Tiền tài đâu ra mà sắm cho người ta ăn mặc đẹp thế nhỉ? Mà cũng phải, người ta thường cho gà ăn no trước khi cho nó biết nước sôi 100 độ nóng cỡ nào mà, ko trách được.

Ầy...

Tuy thế, cậu vẫn cảm thấy sốc, thực sự sốc.

Sao trước đây cậu lại ko nhận ra điều đó sớm, rằng Tử Di rất đẹp, rất dễ thương nhỉ?

À! Phải rồi, do hồi ấy, cậu bị dị ứng với tràng cười khả ố như sấm rền bên tai, với những động tác mê đắm thái quá sến súa thể hiện tình cảm với đồng truyện tranh tạp nham của cô, nên đâm ra ghét, ko thèm nhìn!

Mà thôi! Ko nghĩ nhằng nghĩ cuội nữa, giờ mà ko hành động thì đợi đến khi nào. Trước khi thằng cháu đáng đánh chết kia biết chuyện và xôm xớm chen vào, cậu phải cứu Tử Di ngay lập tức! Mĩ nhân ko để anh hùng cứu mà để tiểu nhân ra tay thì đúng là một điều sỉ nhục!

“Tuyệt đối, tôi sẽ ko để cho kẻ dám làm trái tim tôi phải than oán ”cha ơi con bị cảm” như cậu chạy mất, một lần đã quá đủ” Nắm chặt khẩu súng đen ngòm trong tay đầy khí thế, Khải Phong mạng miệng lẩm bẩm tuyên thệ với chính mình rồi ko chút do dự, cậu sải bước dài nhanh như chạy xuống phía dưới đại sảnh-nơi hàng nghìn con mắt đang hướng về mình đầy ý vị.

Như một cơn rần rẩy bạc đem thứ ánh sáng huy hoàng hoà lẫn vào đám người đã rộn lên những tiếng xì xào, bàn tán, Khải Phong dần dần thu hẹp khoảng cách với mục tiêu...

Vận tốc cậu tăng dần, người tựa mũi dao lao vút đi, mang theo mùi hương x-men nam tính.

Khi đoạn đường cậu cần chạy chỉ còn vền vền 3 mét, một cánh tay dài thẳng thừng chắn ngang trước đường đi của cậu. May sao, cậu thần thông quảng đại, tinh tường võ nghệ kịp thời thắng phanh gấp, nếu ko, cậu đã bị cánh tay kia pặp một pặp vào cổ, le lưỡi “ủaaaaa!” ...“rầm!” ...“pipòpipòpipò”...và cuối cùng...“Văn tế đại ca xã hội đen”...=_=!!

-Tử Thần? _Thở phào nhẹ nhõm vì viễn cảnh thê thảm kia chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng phi thực tế, Khải Phong sau khi bình ổn lại tâm trí, nhận dạng được kẻ thù trước mặt là ai liền nhú mày, ko khỏi ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Tào Tháo.

-Cậu đang làm gì ở đây? _Đem khuôn mẫu chất vấn tội phạm với tông giọng thấp trầm nhưng có đủ 10 phần bức người áp lên khuôn mặt “nhan sắc” cũng vào loại hàng hiếm sắp tuyệt chủng của ông cậu trẻ lâu rồi mới có dịp tái ngộ của mình, Tử Thần ko câu nệ tỏ rõ thái độ chán chường ko muốn tiếp cho ai kia thấy.

-Ra...cháu...đã biết chuyện này! _Ngớ người một chút trước áp khí đè nặng vô hình kia, Khải Phong đảo mắt nhìn Tử Di đang đứng trên bục nhìn mình rồi dán ánh mắt lên khuôn mặt của kẻ dám chặn đường, khoe môi cong lên đầy giễu cợt.

-Thì cậu cũng đã biết đấy thôi! _Chú ý đến từng cử chỉ của ông cậu, Tử Thần phần nào có chút lí giải được ý nghĩa trong câu nói đầy khinh giễu kia, vẻ mặt thoáng nào nề. Cuối cùng, dù có bày mưu sấm kẻ giấu nhem mọi chuyện, Khải Phong vẫn biết Gia Băng còn sống. Điều này có nghĩa là, lại thêm một kì đà vượt hoang mạc đến ngáng đường cậu rồi. Đời cách mạng của cậu sao mà dài lê thê quá!

-Đồ khốn! _Thằng cháu mình vào hòa với bọn buôn người làm chuyện trái luân lí đạo người, cũng tốt, nhân cách của nó vốn tệ hại thế rồi, thêm nữa cũng chỉ làm chiến công của nó thêm hiển hách thôi, nhưng nó dám cả gan đem bán người của chú mình như một món đồ mà ko thèm xin phép, điều đó như một chuỗi calo phỉ nhổ vào thanh danh khó khăn lắm mới tạo dựng được của Khải Phong, khiến cậu ko thể nào nén cơn tức giận sục sôi xuống dạ dày được nữa.

Mạnh bạo vùng tay xé gió, Khải Phong giáng một đám trần ngập thù mới nợ cũ vào khuôn mặt đẹp trai của Tử Thần, một công đôi việc hủy hoại luôn dung nhan đối thủ.

Bất ngờ lãnh trọn cú đấm từ trên trời rơi xuống, Tử Thần ko khỏi choáng váng, đất trời trong tầm mắt cậu bỗng nhiên chao đảo dữ dội như đứng trên biển rộng.

Ôm nỗi kinh ngạc quá đỗi, cùng sự buồn bực ko xua đuổi được, Tử Thần mất đà, thiếu điều ngã xuống mặt đá lạnh.

Sau khi mở đường máu ỳnh, Khải Phong bước lẹ lên bục. Dưới hàng trăm hàng vạn ánh nhìn dò xét bủa vây, cậu đưa đôi mắt đen sâu rạo rực vui sướng trườn lên tấm thân nhỏ nhắn quen đối diện.

Ko phải là ảo giác, ko phải là giấc mơ. Người đứng trước mặt cậu ko ai khác là Tử Di. Chỉ có điều, cô nàng này, nãy giờ hồ như chưa thoát khỏi kinh ngạc, đôi mắt cô to tròn trở lên nhìn cậu ko chớp.

Cũng phải, trên đời, có mấy ai thấy chàng trai tuấn lãng ko tiếc mạng lao vào vòng nguy hiểm, xả thân cứu mình mà ko rưng rưng nước mắt cảm động, vui sướng đến nghẹn ngào cơ chứ, chẳng qua, cũng vì thẹn quá, ko biết xử sao cho phải nên thương tình, kẻ được cứu hay trợ cứu toàn thân, nào bộ nhất thời ngưng hoạt động mà thôi. Tử Di cũng ko phải là người ngoại lệ.

Nghĩ vậy, Khải Phong dịu dàng bỏ qua cho phản ứng ngu ngốc nhưng được cái dễ thương của người kia, hai tay dang rộng gay gắt đưa cả cơ thể mảnh mai của Gia Băng ủ trôn vào lòng ngực vững chãi.

Cậu tình tứ đặt chiếc cằm nhọn nam tính dựa lên bờ vai gầy của ai kia,

nhẹ nhàng mà hít hà, nhẹ nhàng mà tham lam muốn lượm lặt thu hồi hết toàn bộ mùi hương toát ra từ cơ thể Gia Băng.

Đã lâu ko gặp, mùi hương trên người Gia Băng vẫn như vậy, ko có chút gì thay đổi. Mùi hương ngầy ngầy của sữa khơi gợi nhưng nhớ hoà quyện cùng mùi rượu quyền rũ thoang thoảng từ từ len lõi vào từng chiếc lông mũi của Khải Phong, ngay lập tức phong toả toàn bộ tâm trí vui sướng của cậu.

Nhớ! Cậu thực sự rất nhớ mùi hương luôn

có mãnh lực khuấy đảo cuộc sống của cậu này! Nhớ đến mức muốn

ngạt thở chết đi cho trái tim ngừng rên rỉ, đến mức muốn xử bắn bất cứ ai dám lãng vãng đem mùi hương khác làm lung loạn thính giác thiếu thốn của cậu.

Ông trời may ra cũng có lương tâm, ko đem

cậu vứt bỏ xuống địa ngục mà còn mở thêm cánh cửa thiên đường cho cậu dung nạp.

Quá đột ngột vì cái ôm nồng nàn ngập đến bất ngờ, Gia Băng sau cú đơ người phủ phục đã dần lấy lại được ý thức. Cô như con chim hoàng yến bị nhốt trong chiếc lồng sắt, ra sức dẫy dụa, cố thoát khỏi vòng tay trớ trêu của ai đó, ánh mắt thấp thỏm lo lắng ko yên ko ngừng dè dặt tìm cơ liếc trộm khuôn mặt đen như ống khói của kẻ bên dưới, ai oán nhăn mặt méo miệng.

Rada dò tìm boom ngầm gửi tối hậu thư về gôn lộn một chữ: “Dangerous” và ra sức thúc giục chủ thể thu dọn hành lí chầu.

Thôi xong! Cô đã nói với ai rằng Lăng Tử Thần lúc giận...

...rất đẹp trai chưa nhỉ?

Mà phạt nói, muốn ngắm trai đẹp thì tất nhiên, phải trả giá đắt trước đã.

-Xin lỗi! Tôi đến muộn!_Tăng thêm lực siết lên vòng tay nhằm chế ngự sự phản kháng yếu ớt của đối phương, Khải Phong trầm ầm

thì thắm bên vành tai đỏ lựng của Gia Băng những câu từ ngập tràn ngọt ngào khiến dòng tưởng tượng của cô

phụt tắt như ti vi mất điện, ánh mắt dịu xuống rất đổi trù mến.

Qua đây mới thấy, hạnh phúc của con người,

rất chi là tầm thường...

Luật trời rành rành định rằng, bất cứ cảnh tái ngộ cả cười cả khóc nào, luôn luôn ko thiếu đất diễn của những kẻ phá hoại, cũng giống như bức tranh trùng phùng hạnh phúc lúc trước của Gia Băng và Tử Thần, lần này cũng ko thiếu kẻ vô duyên

phá chuyện người. Và, kẻ có diễm phúc được phân loại vai dễ hốt

gạch và cà chua của khán giả nhất ko ai khác vẫn là Hàn lão gia tôn

nghiêm, cao quý lấy lòng.

Bởi lẽ, đã đứng thu lu một bên chứng kiến

tất cả diễn biến sự việc từ rất lâu, song, Hàn lão gia cư nhiên bị ai đó cự tuyệt sự hiện diện, trực tiếp bị lơ đẹp trước mắt toàn thể bá quan văn võ, điều này có

thể nhin khi ông quy cho rằng, Khải Phong là người khiếm thị.

Nhưng, dù dối lòng cách mấy đi nữa, sự thật bị lơ đẹp vẫn như chiếc bàn ủi ủi thẳng từ người đến

chân ông, khiến ông ko thể nào nhẫn nhịn được nữa. Đỉnh điểm nhất và cũng là giọt nước làm tràn li, thôi thúc ông ko thể đứng yên trơ mắt nhìn ngó chính là cái cử chỉ ôm eo hết sức thân mật đến lỗ mãng của thằng oắt trước mặt. Con gái của ông, ông chưa có cơ hội ôm nó một lần nào, vậy mà, hết tiểu tử họ Lăng rồi

đến thằng oắt miệng hôi mùi sữa trước mặt ko câu nệ thay nhau ôm, thế thì chẳng

khác gì trêu ngươi ông cả.

Điềm đạm một cách kì dị, Hàn lão gia thận trọng đặt bàn tay to khoẻ của mình lên bờ vai Khải Phong, ánh nhìn gay gắt với cường độ phát điện lên tới hàng nghìn tỉ W.

-Này nhóc, cất cái bàn tay bẩn thỉu của cậu đi! _Giọng Hàn lão gia trầm lạnh đến rợn người, đôi môi ôn nhu hết sức có thể khê nở cong một nụ cười ko rõ ý vị chất chứa bên trong.

Đương lúc đang hưởng thụ mùi vị của thiên đường thì bị bàn tay đầy mãnh lực của ai đó ngấm ngấm bóp chặt cánh vai đến tê dại, Khải Phong hơi giật mình nhưng rất nhanh sau đó lấy lại bình tĩnh, khuôn mặt vui sướng rạng rỡ bỗng chốc vỡ vụn thành từng mảnh rơi rớt

xuống mặt đất, thay vào đó là một lớp mặt nạ mới toanh chất chứa vô vàn tức giận và phẫn nộ, khoé môi ***** nở thêm một nụ cười khinh bỉ tà dị.

-Bẩn thỉu? Ai mới là kẻ bẩn thỉu hơn đây?

Khê lăm bầm với chính mình, Khải Phong cay đắng đặt mắt lên khuôn mặt bất mãn của

Gia Băng, lặng người khó hiểu nhìn cô một hồi.

Rõ ràng, cậu đến đây để cứu cô, vậy mà, biểu tình trên khuôn mặt như vậy là sao?

Bộ thật sự muốn bị bán sang Trung Quốc mới chịu sáng mắt ra ư?

-Tôi nói cậu, thả con bé ra! _Hàn lão gia nhẫn nhịn hảo tâm nhắc lại thêm lần nữa, hơi lạnh ngút ngàn như hàn khí từ Bắc Cực truyền đến tỏa ra.

-Thả? Được thôi! _Bắn ánh mắt tức tối lên kẻ ko đáng được chú ý kia, Khải Phong nhún vai, nhẹ nhàng quyền luyến buông lỏng vòng tay, đưa Gia Băng như con rối nóng bừng sang một bên, khoé môi ko dứt nụ cười trêu ngươi ấy.

-Đúng là tên buồn người ko biết lí lẽ.

Mở miệng đánh giá lần cuối, Khải Phong, trong

chớp mắt tựa hồ chỉ được bao trọn trong 1 giây ngắn ngủi, nắm tay của cậu ban nãy “hôn” má Tử Thần nồng nhiệt ko ngần ngại lập lại chiến tích cũ, bách phát bách trúng nhằm làn da trơn tru mềm mượt của đối phương mà nện thêm phát, thư giãn gân cốt khiến Hàn lão gia nhất

thời mất cảnh giác lĩnh trọn, cả người loạng choạng lùi về phía sau.

Cú va chạm mạnh đến nỗi, xương mu bàn tay Khải Phong bỗng nhói đau và sáng khoái hơn, một vệt máu từ khoé môi kẻ lãnh đôn từ từ ứa ra, đặc sệt.

Bần thần, kinh hoàng trước cảnh tượng ngàn năm có 1, Gia Băng thất kinh vùng người ra khỏi kẻ kia, chạy ngay về phía cha mình, đưa đôi tay hơi sưng đỏ dịu dờ tẩm thân nhất thời mất trọng tâm của ông, miệng ko ngừng thất thanh trong cơn hốt hoảng:

-Cha! Cha! Cha ko sao chứ?

Cả đại sảnh như bị hoá đá, rơi vào mịt mù, căng thẳng đến ảo não. Tiếng thở nhẹ nhẹ, chậm rãi, cẩn trọng phát ra càng làm sự việc chần động kia thêm phần nghiêm trọng.

Có 2 loại người có thể đánh Hàn lão gia, loại thứ nhất là loại chán sống, loại thứ hai là loại bệnh hoạn.

Siêu bão Lâm Khải Phong chắc bao gồm hai lí do trên.

-Cha, ko phải cha bị đánh đến loạn rồi chứ?_Thấy ông bố bị đánh một phát mà thần thái vẫn thản nhiên, đã thế còn nở nụ cười hết sức lạnh lẽo chĩa thẳng về đối phương, Gia Băng ko khỏi lo lắng hỏi han, ánh nhìn bắn lên tia sợ hãi.

-Cha? Cậu vừa gọi ông ta là cha?_Thần thờ nhìn Gia Băng nhẩn mặt hỏi han kẻ kia, Khải Phong ngây ngốc chỉ tay loạn xạ về phía Hàn lão gia hỏi, nhất thời cùng đám đông hoá đá khi nhận được đôi mắt trừng trừng và tiếng nói phẫn nộ toát ra từ khuôn môi thân thuộc.

-Chứ ko phải ông ta là kẻ buôn người à?_Ko thể tin vào những gì mình nhận được, Khải Phong lẩm bẩm như nói với bản thân mình, cố chấp hỏi tiếp.

-Cậu làm loạn đủ rồi đó!_Nhanh chóng thoát khỏi cơn chần động, Tử Thần mang theo hàn khí chết chóc của một ma vương thực thụ bước lên bực đại sảnh góp vui, đôi mắt đen sâu tựa vực thẳm ko có đáy vững chắc khoá chặt lên lớp má hồng nhạt ấm nóng của Gia Băng, y hết dòng nước xoát, đẹp dễ rực rỡ nhưng tội ác. Cậu đưa tay đặt lên bả vai Khải Phong, trầm giọng.

-..._Khải Phong thốt người đưa mắt gián lên người thẳng cháu ruột dò xét.

Rời bàn tay thông cảm một cách khinh miệt khỏi vai Khải Phong, Tử Thần thả lỏng người, bước thêm vài bước đến trước mặt Hàn lão gia, kính cẩn cúi đầu.

-Cha, thực sự con rất lấy làm tiếc, cậu ruột của con đã có những hành động lỗ mãng với cha, mong cha nể tình con và tình thông gia hai bên bỏ qua cho. Thành thật xin lỗi cha!

Lời trần tình của Tử Thần như mật ngọt nhẹ nhàng rót vào tai hết thấy những kẻ có mặt trong đại sảnh, đặc biệt hơn, hai từ được cậu chàng lưu tâm nhấn mạnh “cha”, “thông gia” mồn một như có vẩy bám víu vào trí óc người, khiến họ ko khỏi ngửa miệng lên tiếng xì xào, bàn tán.

Kết hợp với lời thông báo để lửng của Hàn lão gia và những từ ngữ đáng lưu ý nêu trên, ko ai ngu ngốc đến mức ko nhận ra, anh con rể của Hàn Gia là ai.

Xong xuôi phần phân trần với cha vợ, Tử Thần cũng ko quên băng đi sự có mặt của đám bá quan văn võ, cũng chính là dư luận có lợi nhất ình lúc này. Cậu xoay người, nở nụ cười xã giao hết sức lãnh đạm, cúi nhẹ đầu tỏ rõ thành ý:

-Thực xin lỗi đã làm khuấy động tâm trí của mọi người, mong mọi người bỏ qua chuyện này cho cháu.

Trước thái độ thành khẩn kia, có ai lại ko động lòng cơ chứ. Mọi người đồng loạt xua tay làm ra vẻ ko có gì, tiếng đồn Hàn gia có cậu con rể bá được nước bay xa bay cao từ khuôn miệng này đến khuôn miệng khác và hoạt động tình báo nhiệt tình của đám kí giả.

Chiều này, quả rất đang khen!!!

Buổi đại tiệc cứ thế diễn ra theo đúng kế hoạch đã định dù có một chút trục trặc trước thái độ ko mấy hợp tác của những vị khách ko mời.

Gia Băng giờ trở thành hôn thê của cháu mình, cũng là họ hàng của kẻ thù. Những bí mật này hé lộ quá sớm làm Khải Phong chỉ ngồi thu lu một góc ở đại sảnh, ôm đầu u uất ngẫm ngợi. Ánh mắt bất mãn ko phục cứ nhắm đến ai đó mà truyền nhiệt...

60. Chương 73

Buổi đại tiệc hoành tráng, mỹ lệ nhất trong năm của dòng họ lừng danh tiếng nổi như cồn trên thế giới nhanh chóng trôi theo thời gian xách túi nải ngâm ngùi khịt mũi qua đi, mang theo hàng ngàn hàng vạn dư âm ko cần thiết teo teo lẻo đẻo sau mông. Sau khi vụ nghi vấn về hành tung đáng ngờ cũng như tin đồn tái xuất Hàn Quốc của 2 con người mang tầm ảnh hưởng nặng tựa chì Hàn Gia Phong-Hà Huyền Nhi được phơi ra ánh sáng, rũ sạch mọi bí mật thì những nghi vấn khác như sóng sau đê sóng trước, được nước béo cò ồ ạt mọc lên như nấm sau cơn mưa, tiếp tục hành xác đám kí giả tội nghiệp với tấm lòng yêu nghề yêu lẫn thù lao của nghề sâu hơn biển.

Nhen nhói và cực kì nổi bật trong hàng loạt vấn đề nảy sinh nằm chình ình trên hầu hết các mặt báo và trang web cộng đồng đang được dư luận tích cực mở mắt căng tai nghe ngóng, miệng mồm lau lấu chém gió sung mãn chính là mối quan hệ mập mờ, cực mờ ám của nhị thiếu gia họ Lăng, Lăng Tử Thần-hình tượng chàng hôn phu tương lai kiểu mẫu trong lòng đám lão bối đầu hói bụng phê giới thượng lưu, cũng chính là người có hôn ước ngầm với đại tiểu thư Liệt gia một thời kinh động dư luận, và đại tiểu thư trên trời rớt đùng xuống như thiên thạch của Hàn Gia, Hàn Gia Băng, người từng được người hâm mộ thế giới biết đến cách đây 7, 8 năm về trước, đồng thời

là người từng được Lăng thiếu gia giới thiệu trong buổi nhận con của cha mình.

Bởi vì Hàn gia vẫn cố chấp ngâm hột thị làm lơ, Lăng gia từ đầu chí cuối vẫn quyết khoanh tay đứng trong bóng tối ko chịu dấn động, thế nên, hai đối tượng khả nghi nêu trên trong chốc lát hạ gục các từ khoá vàng cổng nhà lão Google, dành vị trí dẫn đầu, ko những thế, họ còn bắt đắc dĩ nằm trong tầm ngắm của cánh nhà báo lăm chiêu nhiều trò, cuộc sống riêng tư cũng dần bị xâm hại nặng nề.

Để tránh có thêm vài vị khách ko mời mông đặt lên ghế, tay lia lịa gấp thức ăn, miệng nhai tóp tép trên bàn ăn riêng của nhà mình trong nhà hàng, tránh việc 2 thằng con quý tử bị người khách chụp lên ảnh nude khi thay áo quần, hủy hoại sự trinh trắng thuần khiết của chúng và nghiêm nhiên, tránh bị làm phiền lúc cùng vợ đóng cửa thực hiện kế hoạch hoá gia đình, Hàn lão gia khí thế ngất trời, một lời đã quyết, trước sự phản đối kịch liệt trong tâm trí của các thành viên, đã mặt dày, tay dắt con, tay ôm vợ, thêm lần nữa lò mò đến biệt thự tổng thống Hàn ở “tạm” vài bữa, mai danh ẩn tích. Chưa dừng lại ở đó, mọi thành viên Hàn Gia đều bị cấm cửa, ko có sự cho

phép của Hàn lão gia thì thứ lỗi, đành miễn cưỡng trở về phòng đóng cửa tự kỉ.

Trước sự cấm đoán ngột ngạt của cha mình, Gia Băng chỉ biết chống tay mơ màng thả hồn về nơi xa xăm kia, ngày đêm trần trở ko biết người ta đang làm gì, ở đâu, nói chuyện với ai.

Nhiều lần, cô đã đánh liều lén vào phòng bố mẹ, đánh thuốc mê, lục tìm điện thoại liên lạc cho người thân nhưng khi sự nghiệp cách mạng đã thành công thì cô lại thất thủ ngâm ngùi cay đắng đóng cửa trở về phòng bếp vừa ăn vừa chườm rửa bản thân mình.

Này! Đừng có nghĩ Hàn Gia Băng cô ko phải là người yếu đuối, đến hạ thủ bố mẹ cũng ko nỡ nhé, phải nói là, trên phương diện này, đối với cô, người thân ko là gì cả, để đạt được mục đích, cô còn có thể đánh 2 liều thuốc xổ với họ nữa cơ. Chẳng qua là...chẳng qua là vậy...khi thực tình chạm được vào làn da đồng cổ điển trơn bóng và nồng nàn mùi won của chiếc ống nghe điện thoại trong phòng bố mẹ cô, khi được sờ soạng lên những chiếc nút bấm bằng đá khiêu gợi của nó, cô mới run rẩy, toàn thân cứng đờ như đá, đôi môi hồng cũng tái nhợt ko còn sức sống...

Chuyện mẹ cô đá cha cô lăn từ trên giường xuống đất, chuyện cha cô co ro cuộn thành đống như giẻ rách dưới sàn, chuyện con cún con đồng hành với cô cào rách ống quần bạc tỉ của cô...tất cả đều ko đủ trọng lực khiến cô rơi vào hỗn loạn như lúc đó. Thứ có thể làm cô thảm hại như thế...chính là vì cái điều khủng khiếp cô vừa mới nhận “Ồ, mình ko nhớ số điện thoại hần! Haha!”

Tinh thần cô lúc đó hoàn toàn suy sụp, cực kì suy sụp. Cô bần thần ra khỏi phòng bố mẹ và đi giải tỏa nỗi sầu bi thương.

Tổ tông ta nói, “thua keo này ta bày keo khác”. Mẹ cô nói, “Lì lợm, ko sớm bỏ cuộc là cách tốt nhất biến khỉ thành người”.

Thằng em cô lại nói “Thiên tài vấp ngã ko phải vì thiên tài ko có tài, mà là vì quá tài giỏi nên ông trời mới ganh ghét ngáng chân. Có ti xiu đã bỏ cuộc thì nên mũ áo về quê, đừng sỉ nhục anh em thiên tài”

Gật đầu, nắm chặt tay thành đấm quyết tâm nghe theo lời xúi giục văng vẳng bên tai của mọi người, Gia Băng tiếp tục vận dụng chiêu cũ, hòng tìm mọi cách moi số điện thoại Tử Thần từ iphone tình nhân của ông bà già nhà mình. Khổ nổi, từ sau cái vụ cô khua chân múa tay, nhảy cẫng ăn mừng thắng lợi, vênh mặt lên trần nhà cười khùng bố, gương mặt bé khinh khỉnh nhìn bố mẹ oán hờn từ từ ngã giường với cơn mê bất ngờ, cha cô đã ko còn khờ dại, non nớt như trước như trước. Trước lời ngon tiếng ngọt, trước sắc đẹp nát thành bể đá của cô con gái rượu, ông tỉnh bơ nhấp ngụm trà, cười hết sức hiền hoà ôn nhu. Rồi, ông lấy đầu ra một chiếc chổi lông gà sặc

sỡ đủ bảy sắc cầu vồng, mạnh tay nện nó một cái thật mạnh lên mặt bàn, biểu tình trên gương mặt vẫn tràn trề tình thương mến thương vô bờ ko bến mà nói:

-Hàn Gia Băng, nếu con còn muốn gặp lại tên nhóc đó thì đừng giở trò với cha thêm lần nữa, ko thôi, sau này đừng gân cổ lên trách ta tại sao hạ thủ ko lưu tình nhé!

Bằng một bộ mặt lừa tiền, một lời nói lừa tình, phong trào khởi nghĩa dành tình yêu, tự do, bình đẳng, bác ái của Gia Băng nhanh chóng rơi vào bế tắc, tiến thoái lưỡng nan, thất bại là điều trẻ 6 tuổi như Gia Lâm cũng đoán được.

Từ ấy, bưng trong Gia Băng một nắng hạ, mặt trời chân lí chói qua tim. Nếu thời thế đã ra vậy, cô cũng nên hợp tác đuổi người nằm dài xem anime, ngón truyện tranh cho rồi.

Ngày lại ngày, con cún con của Gia Băng hết há miệng khoe hàm răng nhọn ngáp rồi lại ì mông nằm oạch trên giường ngủ. Cứ thế, một ngày nọ, con cún nhỏ giật mình tỉnh giấc. Tiếng thét chói tai và điệu nhảy vui mừng đậm chất thổ dân của chủ nhân nó như thước phim sinh động trôi dạt vào tâm hồn trong trắng, vô tư của nó, bắt đầu, lúc ấy, nó đã biết sợ là gì.

Điều đáng quan tâm ko phải là việc con cún đáng yêu kia kêu ăng ăng rồi mất tích, mà là lí do làm Gia Băng nhảy cẫng vui sướng kia cơ. Chính là vì cuộc điện thoại đòi gặp mặt bàn chuyện hai gia đình của Lãng lão gia vào một ngày nào đó.

Sung sướng chờ đợi bao nhiêu khi ngày nào đó đến gần, Gia Băng lại hụt hẫng thất vọng bấy nhiêu. Cô những tưởng, người sẽ ngồi đối diện mình là ai đó có khuôn mặt nét băng lãnh đạm, điệu cười nửa miệng phong phú luôn khiến người ta ghê sợ, nhưng ko, ko phải là người đó, người ngồi trước mắt cô hiện tại, là người cô thay vì bỏ tiền xây bảy toà tháp đã hóng hớt đi cứu mạng, anh ta là Lãng Tử Ân, anh trai Lãng Tử Thần.

-Gia Băng, đừng ngồi ko như vậy, em ăn chút gì đi!_Nhẹ nhàng nở nụ cười yếu ớt trên gương mặt có chút nhợt nhạt, Tử Ân dịu dàng đối đãi thịt dê nướng đã được mình cắt nhỏ với đĩa còn vẹn nguyên của Gia Băng, giọng nói ko thể làm động lòng người khác hơn được nữa.

-À! Vâng!_Thoảng giật mình vì bị gọi bất ngờ, Gia Băng cười nhạt đáp trả thịnh í của người đối diện, ánh mắt dán chặt lên đĩa thịt dê rệu mỡ đang mời gọi. Cô động đũa, nhanh chóng tiến đưa một em thịt lên đường nhập ngũ rồi căng tai, hé mắt sang phía 2 ông bố kẻ tám lạng người nửa cân vẫn đang ngoan cố độ mắt, chiếc mũi nhỏ khê từ tốn thả hàng tá đồng ko khí trong người ra ngoài như tiếc thương cho số phận người phụ nữ khi lỡ lấy ông chồng quá ư làm cao, như cha cô, và như Lãng lão gia đây.

-Được rồi, ý ông, ông muốn Tử Ân thiếu gia cùng con gái tôi kết thành đôi!_Rời người khỏi chiến tuyến, Lãng lão gia lên tiếng cắt ngang bầu ko khí kì dị của bữa ăn. Những câu từ ông vừa nói, nghe thật nhẹ, nhưng từ khi nào, đã biến thành thành tiếng sét nổ ào ào kinh rợn trong tai Gia Băng.

Có phải cha cô vừa nói rằng sẽ để cô và người đối diện kết thành đôi ko nhĩ? Ko phải chứ, mấy ngày này cô ko có ngoáy tai nên nghe nhầm mất rồi chẳng?

Ko khỏi hãi hùng, Gia Băng đưa mắt liếc nhìn người con trai đối diện, cái nhìn đùng chạm vô tình làm cho cô ko khỏi cụp mắt lảng tránh.

Lãng Tử Ân, anh ta chăm chăm soi cô và cười, nụ cười ấy, quá đẹp, quá thanh tịnh, quá tinh khiết. Nó làm cô nghẹt thở, chật vật và cảm thấy xấu hổ với sự xấu xa của bản thân. Có vẻ như, anh ta hoàn toàn đồng

ý lấy cô thì phải.

-Đúng vậy, tiểu tử đáng yêu này của tôi ko ngày nào là ko nhắc đến Hàn tiểu thư đây, mỗi lần nhắc là nó lại cười tùm tùm một mình rất hạnh phúc. Tôi tin, với trực giác của một người cha, nó chắc là đã phải lòng ái nữ nhà ngài mất rồi. Tử Ân là một chàng trai tốt, khi yêu ai, nó sẽ ko ngần ngại xả thân bảo vệ người đó. Vì thế, tôi nghĩ, hai đứa chúng rất đẹp đôi. Hơn nữa, chúng cũng mang chung trong mình một dòng máu, tôi thấy, có lẽ, đó là định mệnh mà hai chúng ta cần phải vun vén, Hàn lão gia _Gắp đại miếng thịt bỏ vào miệng, Lăng lão gia sáng khoái đề nghị, ý tứ rất mực rõ ràng tuy hơi chút lòng vòng.

-Ông nói cũng phải!_Ra về thuận ý, Hàn lão gia đưa tay vuốt cằm, đôi mắt đen ko rõ biểu thị xúc cảm gì lướt qua người cô con gái đang đỏ mặt e thẹn cúi đầu rồi cẩn trọng liếc sang phía đại thiếu gia họ Lăng, lười biếng mỉm cười đầy tiếc nuối_Nói như vậy, tôi sẽ phải từ bỏ chàng con rể tài năng kia rồi.

-Haha, ý Hàn lão gia là Tử Thần phải ko?_Nhận thấy kế hoạch của mình tiến triển khá thuận lợi ngoài dự kiến, Lăng lão gia ko ngần ngại dìm hàng đứa con mình yêu quý nhất_Thằng nhóc đó thì tài năng gì, tuy bề ngoài nó ngông nghênh, kiêu ngạo thế, nhưng chỉ được cái mác thôi, để so sánh với Tử Ân thì vẫn còn nhiều khuyết điểm lắm. Hơn nữa, tính cách thằng bé này còn rất bốc đồng, thất thường, cố chấp, nếu nó có tài đến mức Hàn lão gia cân nhắc thì thật tôi đây sẽ đi đầu xuống đất mất, ngài bị nó lừa rồi.

-Vậy sao?_Tỏ ra rất đỗi ngạc nhiên, Hàn lão gia ngẫm ngợi_Xem ra tôi phải cân nhắc lại mắt nhìn người của mình rồi, chắc tại tôi tuổi đã cao nên ko mấy minh mẫn lắm thì phải. Tự dưng là để tuột mất nhân tài như Tử Ân thiếu gia đây.

-Hàn lão gia khiêm tốn quá rồi! Vậy ngài thử đánh giá lại Tử Ân xem. Nó là một thiên tài, nhất định sẽ ko làm ngài thất vọng đâu..._Cầm thấy bản thân còn thừa quá nhiều calo, Lăng lão gia thao thao bất tuyệt tâng bốc thằng con trai của mình với vẻ mặt rất chi là sáng khoái, tự hào, đôi lúc lại cười ha hả phụ họa thêm, làm bầu ko khí buổi gặp mặt này dần bớt đi ám muội và căng thẳng.

Cũng ko để người kia phải gánh danh tự kỉ, Hàn lão gia niệm tình chốc chốc lại gạt đầu, cười nhạt đáp trả vài tiếng lấy lệ, mồ hôi lạnh the the đổ ra trên vầng thái dương khẽ nhú lại.

Xem ra, giờ thì ông đã sáng mắt, được thỉnh giáo thêm nhiều điều rồi. Người trong giới tương truyền rằng, người có thể ngồi nói chuyện với Lăng lão gia quá 1 tiếng thực sự là kì tài, ông bất quá cũng được cho là cao thủ trong số đó. Nhưng, có lẽ, lúc về, ông nên tham gia một khóa điều trị tâm lí mới được.

Nhấn nhẹn một hồi, Hàn lão gia như ko thể chịu đựng calo người kia bắn ra được nữa. Ông quay đầu về phía Gia Băng vẫn đang e lệ cúi đầu thẹn thùng nói gì đó, nở nụ cười quý phái lôi cô vào cuộc làm bia đỡ đạn.

-&%@/..., Gia Băng, ý kiến của con thế nào?

1 phút trôi qua kể từ khi câu hỏi nhẹ nhàng của Hàn lão gia hiện hữu, đáp lại ông và ánh nhìn nóng lòng của những người có mặt ko có quyền xung quanh vẫn là điệu bộ cúi đầu e thẹn, một lời nói cũng ko thêm phát ra khiến ai nấy cảm thấy bị xúc phạm nặng nề.

-Gia Băng, trả lời đi chứ!_Còn cào ruột gan trước sự vô phép vô lễ của con gái mình, Hàn phu nhân ngồi một bên lấy tay thực vào eo Gia Băng, cố nở một nụ cười nhạt méo mó.

Đến nước ấy, Gia Băng vẫn ngoan cố cúi đầu dán mắt lên mặt bàn, chỉ có tiếng thở hắt phì phò một nhọc của cô là văng lên ngày càng rõ mồn một. Lúc này, người cô cũng đột ngột run lên một cách giữ dội, hai bàn tay cầm muống nĩa đặt trên bàn của cô cũng ra sức nắm chặt, đến độ, làn da trắng mịn phải đỏ lên gay gắt.

-Hàn Gia Băng! Ngẩng đầu dậy!_Bất nhẫn gọi lớn cả tên lẫn họ của con bằng tông giọng trầm uy lực, Hàn lão gia ra lệnh, khuôn mặt lịch lãm trong phút chốc như có lớp mây đen bao phủ quanh, tăm tối kì lạ.

Bị tiếng quát ôn nhu làm cho giật mình, Gia Băng từ trạng thái bỏ lơ mọi thứ xung quanh thuận ý ngẩng khuôn mặt đỏ gay dần dựa nước mắt hoà nước mũi cùng mồ hôi lên, đôi mắt đen có phần đại đi vô hồn nhìn cha mình, khoé miệng nhỏ nhắn chỉ biết giật giật ko bật tiếng.

-Con đang làm trò gì vậy hả?_Quá quen thuộc với mấy trò phản kháng đánh đòn tâm lí của con gái, Hàn lão gia giận dữ toan hỏi tội thì chẳng thể nói được gì thêm nữa.

Trong hai con ngươi đen sâu của ông, có một thằng óat dăm đặt đôi bàn tay to khoẻ lạnh lẽo lên gò má ửng hồng của Gia Băng một cách tình tứ. Rồi...rồi thì nó còn cúi đầu...đặt đôi môi mỏng đa tình lên bờ môi tái nhợt của con gái ông mà...mút...mà khóa chặt.

Giây phút ấy, ông cảm thấy như có một bàn tay dấm mạnh vào bụng, toàn thân như ngấm thuốc mê mà bủn rủn cả chân tay.

Đám người xung quanh có diễm phúc được chiêm ngưỡng nhất thời hoá đá, làm vật trang trí.

Bầu ko khí diên đảo lắng đọng một cách kì dị, như sóng yên biển lặng trước một cơn bão dần ập đến...

Trong giây phút dường như chỉ có riêng hai người, Gia Băng nghe thấy tiếng cục thịt dẽ bự chẳng mắc nghẹn trong cổ mình này giờ rơi tùm xuống dạ dày, tan xèo trong acid đặc quánh rồi phiêu du xuống hậu môn.

Trong im lặng ngọt ngào và quay cuồng của trái tim, Gia Băng nghe thấy tiếng đập thành thạch cùng tông, cùng nhạc điệu phả ra từ lồng ngực ai kia, tựa một bản nhạc ko lời mà chỉ có cô và người đó mới hiểu, mới thường thức được.

Trong khoảnh khắc rạo rực, Gia Băng còn nhìn thấy, trong đôi mắt đen ôn nhu kì lạ kia, hình ảnh của mình được thu lại thật rõ nét...

...sao mà...

...trông ngu ko thể tả...="=

Một lúc lâu sau, con người ko biết ngưng kia cuối cùng cũng chịu thả đôi môi của Gia Băng ra, đôi môi mỏng cong lên nửa như cười, nửa như ko mà kính cẩn chào đám người còn lại.

-Từ...Từ Thần, sao con lại ở đây?_Kính hãi nhìn thẳng con vừa làm chuyện tày đình của mình, Lãng lão gia gần như thét lên, khuôn mặt già cõi đồ au lên vì giận.

-Con đã nói với cha rồi! Đừng nên làm chuyện gì dại dột trước khi xem cái này!_Nói đoạn, Từ Thần đặt một xấp dây photô lên bàn, phân phát từng tờ cho những người có mặt, tất nhiên, Gia Băng cũng có một tờ để nhìn cho kĩ.

Nhận tờ giấy kì lạ, Gia Băng tò mò đảo mắt nhìn, một lúc lâu, ko khỏi đơ người chết đứng tại chỗ.

61. Chương 74

Nếu thời gian có thể lộn cổ quay ngược trở lại quá khứ, thì con người ta sẽ tham lam sửa chữa lại những lỗi lầm mình đã gây ra. Trong những kí ức được chôn giấu vào dĩ vãng, có 50% làm người ta sau này nhớ lại ko khỏi ngoác miệng há mồm cười sung sướng đến sái quai hàm, 50% còn lại thì ra sức dậm chột, rắc muối, xả ớt vào trái tim người ta, khiến người ta đau đớn đến lú lẫn, hoang phí tiêu xài cả đồng chất xám chỉ để nghĩ ra một cái chết kết thúc sự đời đẹp, ko đau, ko đớn, trái lại thanh nhàn cho bản thân rồi theo tiếng gọi mù mờ của tổ tông 18 đời trong đám sương mù dày đặc mà khoác túi nải ra đi.

Gia Băng luôn tự hào mình là con người cầu toàn, chuyện gì cũng thông minh đặt lợi ích của bản thân lên hàng đầu, thế nên, cô ko bao giờ phải hối hận vì những gì bản thân đã chằm chày may rủi lựa chọn. Nhưng, cô lại chưa bao giờ nghĩ rằng, cái quá khứ đẹp đẽ ngợp sắc hồng mà cô trân trọng, giấu kĩ trong thâm tâm như bảo vật quốc gia ấy giờ đây, lại tiểu nhân hãm hại cô thế thảm thế này.

Nó...giờ làm cô ghét cay ghét đắng thực sự rồi, ghét tới mức cô muốn cướp giật cỗ máy thời gian của doremon, phi thẳng về quá khứ 10 năm trước, xắn tay xắn áo tát cho con bé khờ dại 6 tuổi lúc đó vài tát vì sự ngu ngơ khờ khạo nhất thời của nó và sẵn tiện, nếu có thể, đập nát toàn bộ những kí ức giờ chẳng thể đẹp nổi kia đi, trả lại an nhàn cho bản thân bây giờ luôn.

Lội ngược dòng thời gian trở về quá khứ một chút...có những điều có thể đã quên...

Nhưng những kỉ niệm ấy lại ko thể phai...

Lúc đó, Gia Băng nhớ, cô chỉ mới là một cô bé 6 tuổi hết sức hồn nhiên, cực kì trong sáng và có một tâm hồn rất ư là thuần khiết. Cô ko rõ tại sao hồi ấy, cô đến Hawai và cũng chẳng buồn tìm hiểu mình, nhưng sau mỗi buổi sáng kiệt sức làm gì đó cô cũng ko rõ, cô thường vác mặt đến nhà một cậu nhóc cùng tuổi trong khu phố nhỏ cô ở, giương mắt nhìn bước tường trắng dày đặc dấu chân bằng bùn khô rồi lẹ làng trèo lên thân thể nó, nhảy tọt vào ngôi nhà bên trong Số lần đến thì cô ko thể kể được vì đơn giản, cô ko hay viết nhật kí nên cũng ko thể đếm xem mình đến lần thứ mấy chục là nữa, có điều, trí óc cô lại luôn khắc rất sâu những gì cô có

được cùng với cậu nhóc ấy. Cậu ta có cái tên giống với 3 chữ cái đầu trong tên ngoại quốc của cô-Jun.

Nguyên nhân tại sao cô lại quen cậu ấy, tại sao ngày nào cũng ở lì trong phòng cậu ấy, muốn kể, e dài quá. Nhưng tóm gọn là như thế này.

Từ khi oe oe sinh ra, người đầu tiên cô nhìn thấy là cha cô-người đàn ông quá hoàn hảo với gương mặt nam tính ngất trời, vì thế, cô luôn ngây thơ cho rằng, người bình thường là người đẹp như cha cô kia, còn những người khác là vô số ngoại lệ nằm trong cuốn 10 vạn câu hỏi vì sao mà cô vất xó dưới gầm giường. Trong quá trình trưởng thành từ lúc sinh ra đến năm cô 6 tuổi, mẹ cô đã ko ngần ngại suốt ngày chỉ vào khuôn mặt lạnh lùng của cha cô, hết calo mà ba hoa ước mơ bà cho là nhỏ nhoi, giả đơn nhất của mình:"Hàn Gia Băng, con sau này phải tìm một người chồng dung mạo ko sánh được thì cũng thua cha con một tí về ra mắt mẹ, nghe chưa! Con mà đem thằng nào ko đủ tiêu chuẩn làm

hồng mắt mẹ thì đừng có trách mẹ tống con ra khỏi nhà, rõ rồi chứ?" Đấy! Mục tiêu săn trai đẹp từ ấy bước đầu nhen nhói trong tâm hồn non nớt, trong sáng của Gia Băng và dần dà bén rễ, trở thành lí tưởng sống cao cả của cô.

Giác ngộ cách mạng từ sớm, Gia Băng cô cũng ko dè dặt nêu rõ quan điểm của bản thân qua hành động và thái độ. Gặp người, nếu đó là một chú đẹp trai, cô đương nhiên sẽ ngoan ngoãn nhoẽn miệng cười, cúi nhẹ đầu chào dù đó là tên ăn mày hay bọn bắt cóc tống tiền; còn nếu người đó dung mạo bắt đắ dĩ ko lọt nhãn thần của cô, cô sẽ ngang nhiên vênh mặt lên trời, bĩu môi và ko thèm nhìn, dẫu ông nội cô có đứng trước mặt bùng bùng giận.

Quan điểm sống cổ chấp ấy cũng được Gia Băng gói gọn trong hành lí đem đến Hawai. Và vì nó, ngoài em trai song sinh của cô, cô ko thể kết bạn được với ai cả. Trong mắt cô, con người ở Hawai là ngoại lệ, và bọn họ ko xứng để kết thân với cô, rất rất ko xứng.

Có lẽ, ông trời đã thấu hiểu và thương cảm cho sự đơn độc mà cô phải gánh chịu nên một ngày nọ, ông đã sai một thiên sứ, mọc nấm xuống trần gian để ở bên, che chở cho cô chẳng?

Hôm ấy là một ngày nắng như muốn thiêu rụi lông người, Gia Băng sau một buổi sáng làm cái việc mà cô ko nhớ ra lang thang trên quảng đường dài hẹp của con phố, ánh mắt khinh khỉnh ko quên lướt đảo khắp mọi sự việc đang diễn ra qua trên đường. Bỗng, một dáng người con con xém chừng cao hơn cô tí chút mang mùi hương bạc hà thoang thoảng lướt qua trước mặt cô. Rồi, dáng người ấy dừng lại, đột ngột đến nỗi khiến cô dù chậm vẫn đập mặt vào khuôn ngực chưa ra thể thống gì hết của người đó.

Lùi lại hai ba bước, Gia Băng xoa xoa khuôn mặt xinh xắn của mình sau cú va chạm, cô nhăn nhó mở mắt toan tỏ rõ sự bất bình của mình thì...ko hiểu sao, những dòng lãnh nhục chưa kịp trôi ra từ cuống họng của cô đã co ro chạy lẹ xuống dạ dày, đánh chết cũng ko chịu ra. Cả cơ thể cô cũng theo đó cứng dần, chờ ra một hồi.

Con người đó, ko xin lỗi cô nhanh chóng nhặt thứ gì đó trên đường rồi lạnh lùng xoay người bước đi.

Cho đến khi cái nắng chèn ép kia trở nên quá đáng, cho đến khi làn gió lạnh áp lên khuôn má đỏ rực, Gia Băng mới sức tỉnh khỏi cơn mê man ấy. Với quyết tâm muốn kiểm nghiệm lại dung mạo tuyệt mỹ ban nãy, Gia Băng mở kim khâu, ra sức vừa chạy theo vừa í ới gọi bóng người xa xa đằng trước.

Cơ mà người đằng trước cũng ko điếc, lại có lòng hảo tâm. Con người đó dừng bước, quay người đưa đôi mắt đen lãnh lẽo nhìn Gia Băng thở hắt trước mặt, lưỡi biếng hỏi:

-Gi?

Vuốt tay bình ổn lại tinh thần chưa được bao lâu đã nghe tiếng nói lạnh lùng nam tính phát ra từ khuôn miệng người đối diện, Gia Băng toàn thân chấn động, ngu ngơ ngẩng mặt nhìn ai kia. Cảm giác cứng đờ, tê dại lại một lần nữa ủa vậy, bao trọn lấy người cô, khiến cô khó thở đến ko chịu nổi.

Cô đã chạy một quãng dài để đuổi kịp người này, và đáp lại thịnh ý muốn làm quen hẳn rõ trên mặt cô là thái độ này ư?

Thái độ này...quả là...

“Mẹ ơi, con đã tìm được chồng ẹ rồi nè! Đến đây coi đi mẹ ơi! Là người này, người này sẽ là người chồng con đem ra mắt mẹ! Lipovitan! Quá tuyệt! Quá ư nam tính!” Ngoài mặt thì thần thờ vô đối, nhưng bên trong, lí trí của Gia Băng đã đủ tỉnh táo để ăn mừng chiến thắng. Như cô hằng ngày khẩn vái cầu nguyện, cuối cùng thì, cô cũng đã rọi đèn tìm được chân mệnh thiên tử của mình rồi! Quan âm bồ tát, phật tổ như lai, chúa Zêsu, thánh Ala, đức mẹ đồng trinh, hồi Tôn đại thánh, đường tam tạng, mấy người mau đưa tay ra cho cô hôn đa tạ cái nào.

Đương lúc Gia Băng đang phá cổ mở tiệc, 6 tinh linh cũng đang uống bia chạm cốc, con người mà Gia Băng ngầm định là người chồng đạt đủ tiêu chuẩn của cô lần mẹ kia lại quay mặt bỏ đi, thâm tâm chắc nghĩ thần kinh cô bị say nắng nên có vấn đề.

Nhưng, Gia Băng đâu phải người dễ tha cho những gì nằm trong tầm ngắm của mình. Cô theo phản xạ đưa hai tay chụp lấy cánh tay của người ta, ánh mắt ngấn ngấn nước long lanh chờ đợi.

-Muốn gì?_Anh chồng tương lai nhíu mày khó chịu nhìn Gia Băng, bàn tay tự do kia tàn nhẫn gỡ tay cô ra.

Bực nhé! Gia Băng kim lòng lưu luyến rời tay khỏi làn da mịn thua da cô nhiều kia, hai tròng đen đảo chiều ko biết nên nói gì cho phải. Nếu cô nói rằng “Tớ thích cậu, chúng ta làm quen nhé?” liệu con người lạnh băng này có tình tứ nắm tay cô, dẫn cô đến bệnh viện tâm thần ko nhỉ? Ko được, cô ko cho phép điều đó!

-Phiền phức!_Tảng băng lạnh lùng quay người đi lần nữa.

Cái thằng cha đó, nó nghĩ cô thích nó nên vênh mặt lên với cô kia! Chờ đấy! Đợi cách mạng thành công, xem ai cười cuối cùng.

Nắm chặt tay thành nắm, Gia Băng tự an ủi chính mình rồi trong chốc lát, rút kinh nghiệm xương máu đợt đầu, thay vì nắm lấy tay thằng chồng bất nghĩa, cô liều mạng túm lưng quần hắn.

Vì tốc độ di chuyển của nạn nhân quá nhân, vì lực ngăn cản của Gia Băng tác dụng lên lưng quần ấy quá lớn và vì lưng quần rất dễ dẫn, thế nên...thế nên...

...có đánh chết Gia Băng cũng ko khai mình đã nhìn thấy cái mông tròn nhỏ của hắn bên trong đâu...

Sau khi nhận ra hành động sai trái với xã hội nhưng đúng với lương tâm của bản thân, Gia Băng chột dạ thả lưng quần người kia ra, hai gò má đỏ ửng tố cáo tâm trạng của bản thân. “Kiểu làm quen này thật mới lạ” Đó là những gì Gia Băng ngộ ra ngày hôm ấy.

-Cậu...muốn chết?_Toại ý Gia Băng dừng bước quay đầu lại, gương mặt hoàn mĩ kia hoàn toàn chìm hẳn trong bóng tối, giọng nói nam tính ko đúng tuổi trẻ trầm xuống mang đầy thù hận.

-Ko...ko!_Khó nhọc nở ra một nụ cười, Gia Băng cắn môi, viện đại một lí do chữa cháy cho bản thân_Tớ...tớ bị lạc...

-Thì sao?_Thờ ơ hỏi lại, cục băng đáng chết kia kiêu lời, đôi mắt dò xét nhìn Gia Băng tỏ ý nghi ngờ.

-Tớ...tớ nghĩ cậu là người ở đây nên...nên..._Tớ về e dè rất dặt, Gia Băng giương đôi mắt để khiến người khác mũi lòng trực diện đối kháng với đôi mắt kia, đôi môi nhỏ xinh hết mím rồi lại mở, ý tứ rõ ràng muốn nói gì đó rồi lại thôi.

-Nên?_Mặt mũi cục băng kia gần như lấy lại được sắc thái cũ.

-Cậu có thể đưa tớ đi được ko?_Gia Băng e lệ chớp chớp mắt, lòng ko khỏi cảm ơn bà mẹ thay đổi biểu cảm nhanh như lật sách ở nhà của mình, nhờ bà, khả năng diễn xuất của cô mới có 6 tuổi đã thần sầu như thế.

Soi soi Gia Băng một hồi, cục băng lạnh mới chấp thuận.

-Nhà cậu ở đâu?

-Xyz_Thoảng vui mừng thành công mỹ mãn của kế hoạch, Gia Băng sau khi nói tên địa chỉ vẫn tỏ ra là người rất hiểu chuyện, tiếp tục dè dặt_Cậu ko vội chuyện gì chứ? Nếu vội thì thôi vậy.

-Ukm, tôi đang vội, tạm biệt_Gật đầu đáp trả, cục băng lạnh quay người đi làm Gia Băng thiếu điều tức chết.

-Cậu bỏ tớ đi thật à? Mẹ ơi!_Quyết ko bỏ cuộc giữa chừng, Gia Băng đành thét lên. Cô thề, cô ko bao giờ nói mấy câu ngu ngơ như thế nữa.

-Còn ko mau theo tôi!_Cục băng lạnh dừng lại, hơi hơi quay đầu héch càm ra hiệu cho Gia Băng rồi bước tiếp.

Nhưng, Gia Băng là người có hận phải trả, có thù phải báo. Đương nhiên, cô ko dễ gì làm theo ý người khác.

-Tớ bị trật chân, ko đi được_Lê lét nhấc nhấc vài bước chứng minh, Gia Băng chườm bộ mặt sầu thảm kêu lên, tay từ từ mất sa bàn chân trái bé nhỏ. Phải, phải thế, đã chơi thì phải chơi đến cùng.

-Đồ phiền phức_Lắm ba lắm bầm một câu, cục băng lạnh quay lưng ngồi xôm xuống mặt Gia Băng, nhanh chóng ra lệnh_Lên đi

Thức ăn đến tận miệng mà ko ăn thì thật ngu ngốc. Gia Băng đương nhiên ko do dự trèo lên tấm lưng nhỏ kia, khoé môi nhếch lên ma mãnh ko thể tả.

Nếu cục băng lạnh bảo cô phiền phức, được thôi, đồ phiền phức này sẽ cho cậu thấy thế nào mới là đỉnh cao của phiền phức.

Ngày hôm ấy, Gia Băng ở trên lưng cục băng lạnh ra sức điều tra pro5 của cậu, thông tin lấy về cũng ko phải ko ít. Dù sao mới buổi đầu mà biết tên với địa chỉ người ta cũng ngon lắm rồi, hơn nữa, Gia Băng tự thấy bản thân chưa lớn, sức hấp dẫn thua cô bán bánh bên đường cũng là lẽ thường tình. Sao lại so sánh như thế ư? Tại vì cả buổi cô hỏi mấy chục câu, cục băng lạnh cũng chỉ trả lời có 2 câu là “Tôi mệt” và “Cậu còn hỏi nữa tôi quãng cậu xuống đường đấy”. Còn cô bán bánh thì...

-Jun đấy hả? Bạn gái nào dễ thương thế này?_Cô bán bánh tay toàn mỡ véo má Gia Băng, nhưng nể tình cô ta có mắt nhìn, Gia Băng ko trách còn nở nụ cười tươi để lộ 2 lún đồng tiền sâu trên má.

-Mắt cô bị bụi bay vào à?_Câu thứ nhất cục băng lạnh đáp trả.

-Ừ, cháu tài nha, sao biết hay vậy?_Cô bán bánh trầm trồ khen ngợi trong khi mặt Gia Băng đen thành mảng lớn.

-Ko có gì, nhìn mắt thẩm mỹ của cô là biết à_Câu thứ 2 của cục băng lạnh phát ra rất đặc ý.

-Cháu ở nhà số 52, phố Xyz phải ko, chuyển dùm cô bao bánh này đến nhà 53 nhé?

-Vâng!_Đấy, những 3 câu trong khi cô có 2 câu, hix.

Sau cái ngày định mệnh đó, Gia Băng thương xuyên mặt dày đến nhà Jun, mặt dày giới thiệu mình là bạn gái của cậu, mặt dày ở lì trong phòng ai đó ngả người trên giường nhìn ai đó đọc sách, chán thì lăn ra ngủ, ngửa miệng thì ngu ngơ bắt chuyện. Cô cũng mặt dày 7 ngày 1 tuần ăn cơm tối tại nhà ai kia mới xách dép về nhà. Cơ hồ, 1 ngày có đến nửa ngày Gia Băng ở phòng Jun.

Cơ mà, con người kia cũng dần dần chấp nhận sự xuất hiện của cô trong phòng mình, ko những ko đuổi cô đi như ngày đầu còn rảnh rỗi dắt cô đi chơi với đám bạn lớ nhỏ-trong đó có Gia Minh-của mình. Cũng nhờ Jun, Gia Băng dần thay đổi cách nhìn với những “ngoại lệ” trên đảo, cô cũng học được nhiều thứ mà đáng lẽ cô phải biết từ sớm như thế nào là bạn bè, thế nào là chơi, thế nào là “thích” một ai đó...

Một hôm, đám trẻ phá bình chủ mưu là Gia Minh bỗng đột ngột cải tà quy chính, ko bày trò chọc phá người khác mà chủ trương chơi trò Cô dâu, chú rể. Phát kiến này làm cả bọn nhất quyết đồng tình cả hai tay hai chân, ai ai cũng muốn được phân vai chính.

Nhưng, 1 nước ko thể có hai vua, 1 lễ cưới thì ko thể có nhiều cô dâu, chú rể. Thế nên, để cho công bằng, dân chủ, văn minh, đám con gái trong hội phải bốc thăm.

Hội hộp, khăn vải trong lòng rất thành tâm, Gia Băng mới bốc được phán quyết làm cô dâu ỳnh. Khi cô hí hửng thông báo kết quả cho đám con trai đang đông tai hóng mắt chờ tin thì chúng hết thấy ngây người. Chiếc hộp bốc thăm ban nãy còn bị tranh chấp thăm khốc giờ nằm im re dưới đất, ko chút động tĩnh.

-Bố tớ bảo ko được lấy sư tử hà đông, tớ rút lui_Tên thứ nhất nhún vai bất lực, tỉnh bơ nện cục sọc vào người Gia Băng.

-Tớ...tớ...tớ còn mẹ già em thơ, cậu tha cho tớ nhé!_Tên thứ 2 mặt mũi tèm lem cầu khẩn, môi Gia Băng cũng vì thế giật giật liên tục.

-Cậu có tiền ko?_Tên thứ 3 vô duyên hỏi, khi nhận thấy cái lắc đầu yếu ớt của Gia Băng thì thở dài đánh sượt_Tớ muốn lấy người môn đăng hộ đối cơ.

-Sau này tớ sẽ làm cha xứ, vì thế, tớ ko muốn cậu làm ô uế sự trong sáng của tớ_Tên thứ 4 thẳng thắn trưng cầu chủ ý.

-Luật pháp cấm chị em lấy nhau, mà dù có ko phải máu mủ, chết em cũng ko lấy chị_Gia Minh từ nhỏ đã khùng bố Gia Băng mấy câu đại loại như thế, nên cô cũng sớm chai lì rồi.

Nhưng, chẳng lẽ, chỉ là cưới giả thôi mà cô cũng ế đến thế sao? Gia Băng ko khỏi khốc thầm liếc nhìn tên cuối cùng, dù cậu ta ko nói thì cô cũng biết trước kết quả rồi.

-Tớ cũng như những người kia..._Cục băng lạnh khoanh tay trước mặt, người dựa vào tảng đá to trả lời, thanh âm trầm thấp như đang suy xét điều gì đó...nhưng để cuộc vui tiếp tục, tớ sẽ lấy cậu.

Thời khắc chủ rể đồng ý cưới, là thời khắc Gia Băng muốn bóp cổ giết chết Cục băng lạnh.

Cô chưa bao giờ cảm thấy nhục nhã như vậy. Cái cảm giác bị người ta thương hại dấy lên khiến cô rất mực khó chịu. Có lẽ vì thế, cô từ đó ko chấp nhận bất cứ ai thương hại mình, trừ 1 người duy nhất...

-Đứng đó làm gì, đi đến nhà thờ thôi!_Nhẹ nhàng đến mức kinh ngạc nắm lấy tay Gia Băng, cục băng lạnh kéo cô đi đến nhà thờ theo sau lũ trẻ chạy trước.

Giây phút tay nắm tay đầu tiên thế này thật ngắn, nhưng hơi ấm vương lại trên tay Gia Băng thật lâu mới phai.

Cánh cửa nhà thờ mở rộng, Gia Băng khoác trên mình chiếc khăn trải bàn trắng giả làm áo cưới bước lên tấm thảm đỏ dẫn vào trong, tay cô đặt lên tay Gia Minh đi bên cạnh. Tiếng nhạc đám cưới quen thuộc phát ra từ miệng lũ trẻ đóng vai quần chúng vang lên thật đều, thật nhịp nhàng. Phía xa, cục băng lạnh nhìn cô nheo mắt ẩn ẩn ý cười.

Thật ko thể tin được, khoe môi cậu ta vừa mới nhếch lên thì phải? Nhưng vì khoảng cách hơi xa, nên nó trở nên quá mơ hồ và mờ ảo chẳng?

Đương lúc nghĩ ngợi, cánh tay “chú rể” đưa về phía cô, đón lấy bàn tay cô từ tay Gia Minh.

Lời thề nguyện văng vẳng bên tai y như phim truyền đến màng nhĩ cô, cô động khắp cả gian nhà thờ. Trời ạ, đám này thực biết chơi, đến cả chuyện này cũng làm y như thật, nó làm cô thực sự cảm thấy lằng lằng rồi.

Sau lời tuyên thệ, đám đông “thực khách” nháo nhào hai bên “Hôn đi!, hôn đi!” làm cô ko khỏi đỏ mặt. Cái này...hình như vượt quá xa tuổi tác rồi á nha. Nụ hôn đầu của cô...ko dễ để vào tay người trong trò chơi vớ vẩn này đâu...

Chưa dứt dòng suy nghĩ, bỗng một cánh môi từ xa áp lên môi cô, ướt át ngọt ngào...

Cái ngày xưa cũ ấy, thật đáng để người ta nhớ với một nỗi hận thù sâu như biển.

62. Chương 75

Sầu hơn biển...

Sầu hơn biển mà...

6 tinh linh hiền lành, chất phác, trong trắng, thuần khiết chỉ biết chảy nước dãi mơ huyền mộng ảo trong giây phút kinh não động thân kia đã thông trí mát gan vác va li bay tán loạn ra khỏi chủ thể, oanh tạc 4 phương tám hướng hướng, co ro run rẩy dưới góc cây ngọn cỏ xung quanh nhà thờ. Sau vài phút giác ngộ được hành động hèn nhát của bản thân, chúng thần giao cách cảm, tinh linh này phone cho tinh linh kia bàn kế sách đối ứng. Rồi, tựa những nghĩa sĩ lâm trận vài bước đã trúng đạn, chúng đồng loạt thoát biến thoát hóa ngẩng mặt lên, cùng với tiếng răng rắc của xương cốt mà oán hận nhìn bầu trời chói chang phía trên, miệng ko ngừng thét lớn đến khản như bầy sói đêm khuya heo

hoắt, trăng thanh gió mát hú gọi bạn tình tâm sự.

Chúng bắt bình dậm chân đòi rửa nhục lấy lại công bằng cùng tự tôn của bản thân, chúng phần nộ xúi giục lí trí chủ thể quyết nợ tình thần phải trả bằng máu, người ko vì mình trời tru đất diệt, nhanh chóng bóp cổ ra cước đá chết kẻ thù kia đi.

Nụ hôn xương máu suốt 6 năm chúng xả hồn bảo vệ, nụ hôn thuần khiết suốt 6 năm chúng tích cực mộng tưởng.

Ấy vậy mà...có kẻ dám to gan đập đổ công sức mồ hôi của chúng. Bảo chúng ko giận thì sao chúng sinh tồn được đến bây giờ.

Ko phải chúng cổ hủ, già nua, lạc hậu, thề sống thề chết bảo vệ sự trong trắng cho đôi môi cận thiếu nữ của chủ thể mình nên giận. Điều chúng giận chính là vì nụ hôn đầu lóng ngóng khờ dại này thực tế nhạt, quá tầm thường, và ko có xí gì gọi là lãng mạn hay romantic cả.

Cái động tác dễ hiểu lầm này mà gọi là hôn sao? Đúng là lừa đảo! Đúng là lừa đảo thị hiếu dân chúng!

Thường thì, theo kinh nghiệm mở căng mắt từ 6h tối đến 1h sáng cùng chủ thể xem phim, hôn mà ko có ôm nhau cuộn lười thắm thiết, ko có thở hốc hồng hộc, ko có đẩy nhau lên nệm nằm cho đỡ mỏi lưng thì ít nhất cũng phải như người ta, pháo hoa nổ trên đầu lùm bùm, mắt nhắm say sưa mà cắn nhau chứ! Đằng này... Pháo hoa cũng ko có thấy bóng thấy dáng mà chủ thể cứ mở to mắt cứng đờ trừng trừng nhìn người như bị trúng thuốc độc chết ko kịp há miệng ấy. Xét trên phương diện nghệ thuật thẩm mỹ, cái hôn lừa đảo này là nỗi ô nhục của những cái hôn bất hủ trên thế giới, ngoài môi chạm môi, da tiếp xúc da, ngoài biểu bì đụng biểu bì, vi khuẩn chọi mặt vi khuẩn

thì chẳng có gì cả, tầm thường y như ăn một quả ổi chính mà thấy troi ngoe bên trong vậy. Thậm chí, tệ hại thảm bại hơn, thời khắc kinh thiên động địa kia chỉ vền vền trong 3 giây đồng hồ, ko hơn ko kém rồi tắt phụt. Nhưng xét về ảnh hưởng thì có phần nhỉnh hơn người lớn nhiều, đám diễn viên quần chúng xung quanh cùng nữ chính-ko tình nguyện- đều đứt giây thần kinh phản ứng, đóng băng từ trên xuống dưới. Đây quả là biện pháp hữu hiệu giúp con người giảm tuổi thọ, cân bằng dân số nhanh nhất mà các nhà khoa học cần mua lại bản quyền đây.

Bị công kích đột ngột như vậy, dần người mê mẩn là chuyện khó tránh, Gia Băng tạm thương tình bỏ qua. Song, vì thế mà đỏ mặt thẹn thùng, tim đập loạn xạ ngẫu đồng thời cười mỉm vui sướng thì Gia Băng ko thể chấp nhận nổi. Cô đúng là thần kinh lắm nên lúc đó mới cười mà.

Mất nụ hôn đầu, coi như đầu tư lỗ vốn, bố thí cho ăn mày đi, ko đáng giận vì ko phải mỗi mình cô thiệt hại. Cái lí do nồng cốt khiến Gia Băng hiện tại muốn tát gãy răng mình trong quá khứ, cái lí do khiến cô bị trầm cảm, sốc não, mạch máu căng thẳng dồn lên não, người vôi hoá, xơ cứng, hoá thạch cuối cùng phong hóa một trận còn cát và bụi vẫn nằm ở phía sau cơ, cách đám cưới thơ dại này chừng 2 tiếng ăn tiệc cưới bằng oshi...

-Đây, ấn dấu vân tay của cậu lên đây_Chọc chọc 2 ngón giữa lên khoảng trống trắng tinh hạn hẹp bên phải phía dưới cùng của một tờ giấy gì đó, Cục băng lạnh đưa ngón mạ vào tấm xộp mực đỏ rồi ấn mạnh lên vùng trống hạn hẹp ngay cạnh như để làm mẫu cho người nào đó mặt mũi vẫn mịt mờ sương khói.

-Đây...ko phải giấy đăng kí kết hôn sao? Sao cậu có nó? _Láng máng dịch được vài từ trên hàng chữ to tướng đỏ thẫm rất bắt mắt của tờ giấy khả nghi, Gia Băng ngây thơ tròn mắt kinh ngạc, khoé miệng nhỏ nhắn ko ngừng thốt lên thanh âm hơn nửa phần kính nể. Cái giấy đăng kí kết hôn này, dù thừa cả đồng chất cao như núi, mấy ông ở ủy ban nhân dân xã vẫn thà đem ra làm mồi lửa còn hơn đem phát cho bà con, bán giấy lấy tiền đây nhé!

“Lúc còn nhỏ thế này mà đã cướp được giấy đăng kí dễ như thế, quả trình độ của Cục băng lạnh ko tồi, rất thần thông quảng đại. Đúng là super man! Siên nhân Gao! Iron man!” Gia Băng lúc ấy đã trầm trồ nghĩ như vậy. Thật quá ngây thơ!

-Bác tôi làm ở ủy ban nhân dân thành phố, loại giấy này đâu đâu cũng có, ko cần phải nhìn tôi hâm mộ như thế!_Thần nhiên khoe khoang dòng dõi con ông cháu cha của mình, Cục băng lạnh nhú mày khó chịu nhìn Gia Băng, thúc giục với giọng khá nóng lòng như thể để lâu thêm nữa, tờ giấy trước mặt sẽ tay mất ấy_Còn ko mau làm theo những gì tôi làm.

Ngây người nhìn tờ giấy đặt trên bàn học của Cục băng lạnh, Gia Băng trộm nhìn khuôn mặt nghiêm túc thái quá của người đối diện mà ko khỏi ko giác ngộ được tính nghiêm trọng của sự việc. Cô đắn đo, cân nhắc một hồi ko nhin được mà nhăn mặt hỏi.

-Sao tớ phải ấn dấu vân tay ở đây chứ?

-Vậy cậu nghĩ, sau khi cưới, các cặp vợ chồng thường làm gì?_Cục băng lạnh khoanh tay đặt trước ngực ra vẻ khinh thường, nâng cao giọng lên 1 bậc, nếu Gia Băng chú tâm quan sát hơn sẽ thấy nửa mặt trên của cậu ta thoảng đen đi.

-Thì hưởng tuần trăng mật vận động thân thể, sau đó nôn oẹ liên miên đóng đô ở World Cup, 9 tháng 10 ngày sau thêm một người nữa sát nhập vào dân số thế giới_Mặc dù rất mơ hồ và ko hiểu lắm ngụ ý của người kia, Gia Băng với kinh nghiệm xem phim tâm lí xã hội đầy mình uyên bác đáp lại.

-Chắc, cậu có thể nghĩ sâu xa vậy, rất tốt, sau này chúng ta sẽ tính đến chuyện đó_Dang lúc sờ cảm tỏ vẻ suy xét, Cục băng lạnh thay đổi thái độ nhanh như cổi quần, bàn tay nhỏ còn lại đập mạnh lên mặt bàn khí thế, tuôn ra một tràng dữ dội như Hitle giáo huấn cấp dưới_Còn giờ, khôn hồn thì ấn dấu tay vào đây cho tôi. Mà cậu nên về học lại tiểu học đi, kiến thức căn bản, đơn giản như vậy cũng ko trả lời đúng là sao hả? Sau khi cưới là đăng kí giấy kết hôn đó, biết chưa?

-Ồ!_Tỏ vẻ kinh ngạc như dân đen giác ngộ lí tưởng cách mạng, Gia Băng đưa ánh mắt long lanh ái mộ bắn đến khuôn mặt chói loà đầy hào quang của Cục băng lạnh, thầm bái phục sự hiểu rộng biết nhiều, tri thức miên mang như nước sông Vonga mà nghĩ bản thân mình còn ếch ngồi đáy giếng quá, phải tích cực tìm tòi học hỏi nhiều hơn nữa, cùng lắm là về nhà hỏi mẹ, lên Google “sợ” hay khảo nghiệm thực tế từ hai đảng sinh thành, ko gì là ko thể cả, có chí ắt thành công. Có kiên nhẫn ắt làm nên nghiệp lớn.

Nắm tay chắc nịch như lòng quyết tâm sục sôi, Gia Băng bỗng đột nhiên nghếch mặt ra, chút sau lại đưa bộ mặt khó hiểu hỏi rất chi là ngây thơ vô tội nhìn Cục băng lạnh trần tình_Nhưng Jun, tớ chưa học qua tiểu học, sao học lại được.

Có lẽ, trong đoạn hội thoại này, đây là lần đầu tiên và cuối cùng Gia Băng tự hào làm cho Cục băng lạnh cứng họng, vì bởi lẽ, kể từ giây phút ấy về sau, Gia Băng 6 tuổi đã bị sự ngây thơ, trong sáng tiêu đốt hết chất xám lẫn IQ mất rồi.

-Thôi, kí đi!_Cục băng lạnh sau một hồi im lặng mặc niệm mới lấy lại được khí thế ban đầu, cậu quyết định ko nhân nhượng nữa, đưa tay nắm lấy tay Gia Băng, đề đầu cưới cổ bắt cô ấn vào xốp mực đỏ bằng được.

-Nhưng...tớ và cậu mới 6 tuổi, sao ấn dấu được_Gia Băng dùng sức giằng tay mình, trước khi làm gì cũng thận trọng phát huy tinh thần con dân Việt Nam, rất tích cực làm theo lời Bác Hồ dạy, ko biết thì hỏi, ko hỏi thì im lặng, im lặng thì làm thin.

Trùng mắt liếc xéo Gia Băng một cái đầy tức giận, Cục băng lạnh khoé môi ko khỏi giật giật vài cái, nhưng giọng nói rất trầm ổn, ngữ điệu vẫn rất bình thường, có điều hơi phẳng phất gió lạnh nhè nhẹ

-Junizu, tôi hỏi cậu, cậu đã đọc Kiếp ma thủy (đây là tp do tg chế, nội dung nghe tên chắc ai cũng biết rồi) chưa?

-À!_Hơi hét lên một tiếng, Gia Băng đập tay cái bốp, nếu có con muỗi nào đó lảng vảng quanh đó, chắc nó đã bét thây trong lòng bàn tay tà đạo của ai kia rồi. Nét mặt Gia Băng bấy giờ hồng lên rạng rỡ rất hơn hờ khi nghe thấy cái tựa đề quen thuộc đâm sầm vào màng nhĩ_Đó là cái quyển nói về số phận của những linh hồn ở địa phủ khi chết phải ko? Nhờ ngày nào cũng ngắm cậu đến phát chán nên tớ đâm ra nghiền nó giải sầu những mấy chục lần, ko biết mới lạ.

-Rất tốt!_Cục băng lạnh hơi xa xăm mặt mũi rồi tiếp lời_Hỏi cậu, linh hồn sống ở đó bao nhiêu năm thì đầu thai?

-Sau 20 năm lượn lờ chốn âm phủ ăn vàng mã nhân gian gửi bưu điện phóng về, các oan hồn bị búa gõ vào đầu sao bay đầy trời, chim hót ù tai thì bị giện vào các bào thai và siêu thoát!_Ko cần suy nghĩ, Gia Băng vênh mặt ngửa cổ tự tin đáp, sau đó còn ngậy ngô làm âm thanh phụ hoạ giống như trên các liveshow truyền hình_King kong!, bingo! Bingo! Junizu, bạn đã đoán đúng, phần thưởng của bạn là một toà biệt thự khổng lồ ở anh, hohoho

Quyết tâm ko phát bực lên đập bàn bốp cổ thủ tiêu tràng cười khả ố ô nhiễm âm thanh hạng nặng kia khi kế hoạch còn dang dở, cách mạng còn chưa thành công Cục băng lạnh lấy đại cục làm trọng, lùi một bước tiến hai bước, cố gắng trái lương tâm, trái cảm xúc bản thân đều đều giọng.

-Thế cậu thử lấy 20 năm linh hồn cậu vật vờ dưới âm phủ cộng với 6 năm qua xem cậu tổng cộng đã sống được mấy năm.

Gật đầu thuận ý, Gia Băng ngoan ngoãn xoè 10 ngón tay nhỏ nhắn, mắt dán vào chúng đếm đếm nhẩm nhẩm tính toán làm cho ai kia ko ngừng hoảng hồn trở mắt đến lời nhìn mà than oán cho tương lai mình sắp xếp chu toàn bị thảm thương nứt, nứt rộng rồi đổ sập trước mắt. Xem ra ko thể nhìn cái mặt khôn khôn mà đánh giá bên trong hơn người được. Trên đời muốn kiếm người bên ngoài khảm nạm ngọc châu, bên trong chất đầy đá quý như cậu đúng là khó hơn ngồi bong bóng lên trời. Thôi được rồi, chỉ cần người kia ở bên cậu thì dù tâm thần phân liệt cũng biến thành người bình thường ngay thôi.

-26_Gia Băng sau một hồi chật vật tính toán đến nỗi mồ hôi mẹ mồ hôi con thi nhau túa như nước liền ngập ngừng nhỏ giọng đưa ra đáp án. Theo kinh nghiệm cô thu thập, nhỏ giọng trả lời là cách dễ nhất để che đậy cái ngu ngơ, khờ dại của bản thân nếu lỡ miệng tự hạ nhục IQ.

-Đấy, chúng ta đã 26 tuổi rồi, ko phải ít, so với số tuổi quy định của nhà nước bảo thủ, cổ hủ như mấy nước ở Đông Nam Á thì hoàn toàn phù hợp có thể đăng kí giấy kết hôn. Giờ thì đừng thắc mắc nữa mà ấn dấu vân tay ngay đi.

-Ukm, đúng ha!_Gật lên gật xuống như gà mổ thóc, Gia Băng sáng dạ nhoẻn miệng cười tươi rói rồi từ từ đưa đầu ngón mạ bậm thịch đỏ thối xuống tờ giấy đăng kí. Song, ngay khi làn da nhuộm đỏ của cô gần chạm mặt giấy thì cô dừng lại, ánh mắt ngơ ngác ném về phía ai kia thêm lần nữa khiến nụ cười hắc ám nhẹ cong trên môi người đó biến dạng thành đường chỉ thẳng tắp_Ồ, đây họ bảo hai bên nam nữ phải tự nguyện nè!

Thêm lần nữa lòng dụ dỗ lòng phải nhẫn, thêm lần nữa tự bản thân kìm nén cơn giận sắp bùng phát trong cơ thể, Cục băng lạnh khó khăn ôn tồn giảng giải

-Đừng nói với tôi rằng cậu ko tự nguyện nhé! Ngay từ đầu, cậu đồng ý cưới tôi đấy, nếu ko có tôi thì cậu ế chống mộng rồi. Ko lo cảm ơn mà ấn dấu còn bày đặt bắt bẻ, cậu muốn tôi bịt miệng cậu lại mới chịu nghe lời hả?..._Hình như, sức kiềm chế của ai đó đã bị acid ăn mòn, khí bay tứ tung thì phải.

-Mình biết mà, mình biết, mình ấn dấu ngay đây!_Hơi phát hoảng trước thái độ của người kia, Gia Băng nhu nhược cúi đầu cặm cùi ấn dấu vân tay. Sau đó, còn rất trịnh trọng nâng giấy đăng kí, hai tay dâng về phía Cục băng lạnh như thái giám dâng sớ.

Nghĩ đến bộ dạng cây ngay chết đứng của mình lúc ấy, Gia Băng ko khỏi ôm mặt đau lòng than thân trách phận sao hồi ấy, cô ngây thơ, cô khờ dại có một ko hai như thế, bị người ta lừa đến thế mà tới đến vẫn ko chịu tỉnh ngộ, ngu si đọc chỉ số id công dân nhĩ đồng USA cho người ta chép vào giấy đăng kí, ngu ngốc.

Mà để quốc tư bản lúc ấy cũng lạ, nhận thấy dân số mình già hoá trầm trọng đến mức phụ nữ 40 tuổi vẫn được xem là thiếu nữ xuân xanh thì ngay lập tức ráo riết đua nhau cải cách luật hôn nhân. Hạ tuổi đăng kí kết hôn nam nữ xuống còn 5, 6 tuổi đồng thời tăng tuổi đăng kí giấy kết hôn của gay và less lên tới 60

tuổi, khiến dân tình giới tính thứ 3 hoang mang đòi ném lựu đạn thủ tiêu tổng thống. Đến nay, con số thay đổi tổng thống tăng lên chóng mặt, làm bao ứng cử viên sáng giá cuốn gói về quê ở ẩn. 5, 6 tuổi đã có thể đăng kí giấy kết hôn đồng nghĩa lúc ấy, tờ giấy mà Gia Băng ấn dấu vân tay hoàn toàn có hiệu lực với anh em đế quốc chủ nghĩa,

tức theo lí, Gia Băng và Tử Thần là vợ chồng hợp pháp với hầu hết các nước trên thế giới trừ khu vực Đông Nam Á.

Nào ai có thể ngờ, sau 10 năm dài xa cách và gần như siêu thoát khỏi trần tục, tờ giấy đăng kí kết hôn mang âm hưởng diên rồ, ngây thơ một thời trẻ dại, dễ bị lừa phỉnh của Gia Băng lại đứng đỉnh uốn mông quay trở về lấy dao xiết cổ cô chứ. Và ko những thế, nó còn lai giống thêm một đồng con cháu chút chút, âm mưu để chúng thượng toạ trên bàn tay run rẩy có, thô ráp có, mềm mại có của toàn thể 5 người đang ngồi thù lù trước mặt cô. Thế này thì, dù cô có đánh đòn phủ đầu, tung hoả mù, dùng calo, vi khuẩn, kí sinh trùng làm ám khí từ miệng phóng ra bào chữa, ngụy biện cũng ko thể khiến ai gạt đầu tin tưởng lời cô được nữa. Thật đáng hổ thẹn, cái tên mà

cô si mê một thời giờ lại hạ thủ vô tình, đem cô ra làm lá chắn chống mũi giáo quân địch. Cao tay, rất cao tay! Ko hổ cô hao tâm khổ tứ để mắt đến.

Thả phắt tờ giấy xuống đất, ngấm ngấm lầy gót dày mà chà, mà đạp mà giận cá chém thớt mà xả đồng hận, mà báo đồng thù, Gia Băng mím chặt đôi môi tai tái, ánh mắt thấp thỏm phủ lên người 2 đồng sinh thành đại ca trước mặt, lòng dấy lên muôn nỗi lo lắng triền miên về an nguy long thể của mình.

Cô nhất định sẽ bị cha lột da xẻo thịt, sẽ bị mẹ lấy roi quất tới tấp vào mông dạy dỗ cho xem. Nhất định thế! Ai chứ hai người này vì danh dự gia tộc, họ ko màng máu mủ ruột rà đâu, từ khi cô sinh ra vốn đã rõ rồi. Nhưng bố mẹ à, có xử thì xử con bé 6 tuổi ngu xuẩn ấy, đừng xử oan người tốt, con vô can, con trong sạch, con ko có làm gì hết.

Nước mắt ngăn nước mắt dài ảo não đẩy di chúc cho đám tinh linh nhàn rỗi thêm mắm đổ muối, Gia Băng đưa trông mắt ngân ngấn nước giả bộ vô tội nhìn Hàn phu nhân tao nhã ngồi trên bàn ăn, sau một hồi liếc mắt ngọc đưa tình với mảnh giấy còn ẩm trắng phau kia thì từ tốn hạ nó xuống, đặt ngay ngắn trên mặt bàn, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng tiếp xúc đôi đũa bạc lấp lánh...

Thấy động, Gia Băng giật mình nhìn chằm chằm vào từng nhất cử nhất động của đôi đũa, cả người đồng loạt đặt chế độ phòng bị. Đôi đũa đó mà dùng làm ám khí, thể nào cô cũng vào viện kiểm tra thần kinh vì hoảng loạn cho xem. Vừa mừng tượng cảnh mình 3 đầu 6 tay tránh đạn mẹ phóng tới trong tư thế quan âm nghìn mắt nghìn tay mà Gia Băng ko khỏi rùng mình run rẩy. Nhưng, ngoài dự đoán của cô, mẹ cô chỉ cầm đũa gấp miếng thịt gà nước thơm phức trên đĩa rồi ngon lành ngấm mỡ phanh thây nó, khoái trá cho vào miệng, như thế, chẳng có việc gì xảy ra, như thế, cái tờ giấy bí ối kia chẳng khác gì ngoài tờ rơi tuyển dụng ca sĩ bay lá tả trên đường.

Mẹ cô ko giận? Ko thể nào! Kinh ngạc quá đỗi trước kết quả ngoài dự đoán, mắt Gia Băng loé lên những tia hi vọng: mẹ, con có thể nghĩ mẹ về phe con, tin tưởng con được ko?

Thầm tát mình vài tát cho tỉnh ngộ, Gia Băng dặn lòng ko được mất cảnh giác, hành động của mẹ cô cũng giống như hành động của mấy tên cai ngục xưa mà thôi, trước khi chém phứt đầu tử tù, phải cho nó ăn no hưởng thụ lần cuối, cô bất quá cũng là tên tử tù đáng thương ấy.

Biết rõ ko thể nương thân vào mẹ, Gia Băng sợ hãi chuyển hướng nhìn về phía cha cô, e dè bối mớ, mớ sẽ biểu hiện rất mực bình thường của ông. Mà cũng quái, người luôn tiên phong làm người khai màn cho những cuộc cãi vã vô đề nhà cô như ông, trước cái tin động trời này vẫn lịch lãm tự do tự tại thần nhiên nhấp ngụm rượu vang, ko nói ko rằng ăn món trắng miệng. Điều này, khiến lòng Gia Băng dấy lên lo lắng. Thà cha mẹ cô nổi điên xử cô, để cô chết cho nhanh còn hơn là im lặng để cô chờ chết thế này, bứt rứt khó chịu ko nổi.

Trái ngược với biểu hiện dù lựu đạn có ném trước mặt cũng ko thêm để ý của ông bà Hàn Gia, Lăng lão gia run rẩy mặt cắt ko còn giọt máu, phần nộ trường lửa nhìn Tử Thần; còn Tử Ân, anh rất bình tĩnh xem xong tờ giấy rồi nhìn Gia Băng, ánh mắt hoà nhã nhưng thâm trầm sự chất vấn lẫn thất vọng.

Mà Gia Băng thì vốn là người rất nhạy cảm, cô có thể làm tổn thương bất cứ ai, nhưng tuyệt đối ko muốn làm tổn thương mấy anh chàng đẹp trai. Thế nên, cô mở miệng phân trần:

-Cái này...

-Như mọi người đã thấy, con và Gia Băng là vợ chồng__Đưa tay bịt miệng kẻ sẽ phá hỏng tương lai của mình, Tử Thần thực hiện mĩ nam kế, tiêu tóat sự phản kháng của Gia Băng bằng cách dồn cô vào lòng ngực mình, khiến cô đỏ mắt cứng người chết cháy__

Theo luật pháp hiện nay, các nước tư bản đều đã công nhận giấy đăng kí này hợp lệ. Tuy Hàn Quốc và các nước Đông Nam Á vẫn chưa công nhận nhưng chỉ cần 2 năm nữa, chúng con có thể đường hoàng trở thành vợ chồng được cả thế giới công nhận.

-Lăng Tử Thần...__Lăng lão gia kinh người nghiêng rặng treo treo liếc xéo con trai mình. Vì giúp nó ko dây dưa với Gia Tộc sùng cổ này, ông đã hao mòn nhiều đêm để bày mưu tính kế, vậy mà...

-Còn nữa, đây là hợp đồng nô lệ của Gia Băng, theo lệ, con hiện tại là chủ nhân của cậu ấy, cậu ấy là người của con__Tử Thần sau màn giấy đăng kí kết hôn liền tiến tiếp màn hợp đồng nô lệ, khiến Gia Băng được dịp xét nét ảo mộng quay về thực tại. Cô hung bạo rứt lấy một tờ giấy trên tay Tử Thần, căng mắt nhìn cho kĩ. Và khi hình ảnh dấu vân tay đỏ thối của cô đập vào 2 tròng mắt, cô mất tởm rõ sự kinh ngạc của mình.

Rõ ràng, cô đâu có kí hợp đồng nô lệ gì gì đó với Lăng Tử Thần đâu, cái tờ giấy trắng trẻo này, từ đâu mà có?

Thất thần chiếu tướng lên nụ cười ranh ma xảo quyệt, cáo già hồ li của Tử Thần, Gia Băng sống lưng lạnh toát, mồ hôi rịn ra như mỡ chảy. Rađa cảnh báo nguy hiểm trong cô, vừa kêu lên thì phải.

Quả nhiên dự cảm cô ko sai.

-Tự do, sự sống, hiện tại, tương lai của Hàn Gia Băng nằm trong tay Lăng Tử Thần con. Con chưa phê duyệt, mong mọi người biết lí lẽ điều tiết hành động__Đấy, đấy, cậu ta nói thế!

63. Chương 76

-Tên khốn! Sao người dám bày cái trò hèn hạ đó với bà đây hả?__Dần hết thấy sức bình sinh tích góp dành dụm được lên lòng bàn tay trắng dã, Gia Băng trong tư thế cường hào nữ chúa oai phong lẫm liệt tát vào cái má hơi ngăm ngăm kia một cú tát giáng trời đến in cả dấu bàn tay như thể đang tát cô bồ nhí sắc hoa thắm nồng đậm nhân lúc nhan sắc mình đang tàn phai âm mưu dụ dỗ chồng mình, ra sức nghiêng rặng treo treo suýt gãy mà phỉ nhổ chưởi rửa.

Làm người ko nên nhu nhược, đối với kẻ tiểu nhân phải dùng bạo lực. Nhân lúc kẻ thù đầu óc choáng váng phóng uế calo bừa bãi, gây ô nhiễm môi trường lần cuối, Gia Băng niệm tình hân cũng là chỗ ko quen cũng biết, hạ thủ vô tình rút nhanh khẩu súng ngắn đen hơn đáy nồi từ đâu đó chĩa thẳng vào lòng ngực của kẻ đang loạng choạng ngã, bĩ ổi bắn cho hắn liên tiếp mấy phát đạn để hắn lên thẳng tây thiên khỏi phải khổ sợ gặm nhắm cơn đau cho đến lúc chết. Coi như tích thêm đức ỉnh sống lâu.

Tiếng súng banh trời nổ lên vang dội, khí thế ngút ngàn chẳng khác gì tiếng súng kết liễu mấy anh ruồi B52 của nhân dân ngoài cật chỉ có mạnh khó che thân thời điện biên phủ lấy lừng hay như tiếng nổ đom đóp của những con muỗi liều chết đâm sầm vào mặt lưới điện của vợt chụp muỗi chỉ vì “Miếng thịt kia khiêu gợi quá” để rồi rớt lả tả xuống đất theo tổ tiên thoát kiếp con muỗi.

Tiếng vỏ đạn hùng dũng rơi rớt lệch lệch va chạm với nền đá lát, tạo nên luồng dư âm cô đọng, tĩnh mịch, chết chóc doạ nạt thần kinh người.

Và cả cái hình ảnh những viên đạn huy hoàng găm vào thớ thịt dày của kẻ thù, xuyên qua. Cả cơ thể trắng kiện máu tủa đầy như vôi nước công cộng. Rồi thì, cả người hắn nảy lên cong hình lưỡi liềm tuyệt mĩ trong nụ cười đều hết sức thổ dân của Gia Băng, kinh hãi nhắm mắt xuôi tay đánh “phịch” xuống mặt đất.

Những hình ảnh thẩm mỹ ấy thực làm cho kẻ giết người ko khỏi ăn năn, cắn rứt hối hận rằng...

...tại sao lúc ấy, trước khi cho hắn ngủ, mình ko đá hắn thêm vài phát, đâm vào mặt hắn thêm vào đám, hành hạ hắn thêm vài canh giờ rồi mới bắn xả xì trét nhỉ?

Nhưng, cái ý nghĩ phạm tội được nở ra trong sự khoan khoái ảo tưởng ấy lại ko làm Gia Bằng thực sự mãn nguyện.

Vì đất nước cần phải có thiên tài khom lưng bó gối phò trợ; vì cái nợ ghế tổng thống vừa nóng vừa lạnh cần có người kiệt xuất đặt mộng ngời; vì một nồi tương lai tươi sáng đang vẫy đuôi chờ đón; vì một còn một sống với con đười rắc đầy hoa hồng và cỏ dại; vì bố mẹ đại ca già yếu cần có người chăm sóc, nuôi dưỡng; vì rương của cải dòng họ cần có người đứng ra tiêu xài hộ; vì đại bộ sống sung sướng chết mới nhắm mắt; và vì ngắt nổi truyện tranh trên thế giới mình vẫn chưa ngón hết, Gia Bằng bắt đắc dĩ xả thân quên mình cần rằng nhẫn nhịn, cắn lợi vấy tay tạm biệt thời khắc mình kiêu sa, mình trắng lẹ, mình máu lạnh, mình tuyệt trần trong mớ tưởng tượng phong phú của bản thân.

Quân tử chưa chết chưa hết thù. Đời còn dài, lo gì ko có ngày trả hận.

-Này! Kéo tôi ra đây thì phải nói gì đi chứ? _Ko còn kiên nhẫn nhìn người kia bệnh tình tái phát, hết cười ha hả rồi lại khuya tay loạn xạ trước mặt, Tử Thần đảo mắt soi lên khung cảnh mập mờ thiếu hụt ánh sáng mặt trời ngay trước Washington City thêm lần nữa, tỏ rõ thái độ bất nhẫn.

-Đưa đây cho tôi! _Vô suy nghĩ thành đồng rồi ném mạnh lên tận trời xanh, Gia Bằng ko vòng vo tam quốc cũng ko thêm nhìn lấy ai kia một cái tránh bị mị hoặc nuốt mất ý chí bản thân, ánh mắt chệch đi nhìn cửa phòng WC nữ, tay chìa ra về phía kẻ thù, lạnh lùng ra lệnh _Tôi chỉ nói một lần thôi đấy, ko đưa đừng trách Hàn Gia Bằng này vô tình lấy dao xẻo thịt, lột da, cho vào vạc dầu sôi luộc chính đấy.

Và rất lâu sau lời đe dọa chỉ có đám con nít ranh vắt mũi chưa sạch tin sái quai hàm đó, một vật ướt nhầy và lạnh tê cứng da được đặt lên lòng bàn tay Gia Bằng, khiến cô nàng giật mình nhảy dựng lên đánh rơi nó xuống đất. Khi hoàn hồn, Gia Bằng mới chịu nhú mào phóng đến lòng bàn tay tang thương của mình, khoé môi giật giật như muốn hét lên điều gì đó nhưng vì “ngheñ ngào” quá nên ko thể thốt ra câu nào.

Cái gì thế kia? What’s that? What the hell?

Một bãi bầy nhầy đặc sệt màu nâu sữa ko thương tiếc mấy cục lifebol từ khi nào đã thoả sức oanh tạc trên lòng bàn tay cô, vài giọt tràn ra, còn nhỏ dài xuống mặt đá, nơi bản thể chính đã tự tử chết queo.

-Huhu! Mẹ ơi, có người giết kem kem của con, huhu. Mẹ ơi _Ko để cho Gia Bằng kịp tiêu hoá, xử lí hết toàn bộ những gì đang xảy ra để kịp thời có “biện pháp xử lí”, một thằng bé chừng 4 tuổi ko biết luyện công phu thần sâu gì đã đứng chình ình trước mặt cô, đôi mắt trong veo nhú lại, ép thành những vệt nước dài trên lằn trên gò má phụng phịu đáng yêu, hoà lẫn vào đồng nước mũi phản cảm nhầy nhụa một vùng. Nó nức nở, hét toáng lên rồi chạy vọt đi méc mẹ nó, để lại cho cô cái nhìn ủy khuất đầy thù hận.

Ấy! Cô làm gì giết kem của nó chứ! Chuyện đời gì phiêu hơn phim hành động vậy?

Ai oán há to miệng nhìn theo đứa nhỏ mới tí tuổi đầu đã học đâu ra cái thói vu oan giá hoạ cho người tốt, Gia Bằng điên tiết đau lòng chiêm ngưỡng đồng bầy nhầy trong lòng bàn tay, kinh hãi nghĩ đến đám calo như nhúc của thằng bé, ko khỏi rùng mình.

-Tôi ko ngờ cậu thích ăn kem đến vậy đấy! _Nở nụ cười có thể làm đắm tàu Titanic huyền thoại, làm sập tháp ephen, làm lung lay nhà trắng, Tử Thần lác đầu bắt lực một cách ko thể khinh miệt hơn, đôi chân thon dài từ từ bước đến gần Gia Bằng thêm chút nữa.

-Thích cái đầu cậu ấy! _Khóc ko ra nước mắt thương cảm cho bàn tay vàng ngọc tội nghiệp bị nhúng chàm, Gia Bằng nghe tiếng mĩ mai kia thì ko khỏi ko tức giận, đôi gò má nhất thời ửng đỏ nóng ran. Cô đâu thiếu nào đến mức ngây thơ ko nhận ra đằng sau câu nhận xét ngọt như mật kia là câu mĩ mai khinh thường đáng ghét chứ. Cô thừa nhận cô rất thích kem, thích đến nỗi trời lạnh buốt xương, răng run lên như muốn rụng xuống đất, áo ấm cứ gọi là được cái nào chất lên người cái đó đến dày cộp nhưng cô vẫn cắn răng cắn lưỡi múc lấy múc để thưởng kem này đến thưởng kem khác cho vào miệng, nghiêm ngắc chân lí sống “trong lạnh có ngọt” từ hũ kem này đến hũ kem khác ko

biết mệt cũng chẳng cần biết Tào Tháo sẽ mỉm cười chuẩn men nắm tay cô, anh và em vào WC ngay sau đó. Mà cô cũng chẳng phải hạg thiếu thốn gì đến mức ko có tiền mua kem đâu, nay tự dừng lại đi mang tiếng xấu giật kem con nít thì còn ra thể thống gì nữa, với lại, que kem vô tội này vẫn chưa qua khẳng định an toàn thực phẩm, hàm lượng vi khuẩn kiết lị chưa đo đạc chuẩn xác thì ngu gì đi cướp để rồi dọn đến Washington quy thân ơ ẩn muốn ra cũng ko được.

Đương lúc đang vạch ra hệ thống lí do lí trấu hoàn hảo để bào chữa cho hành vi của mình “khả nghi” ban này, bỗng, một luồng điện ấm nóng từ bàn tay Gia Băng theo mạch máu chạy thẳng đến trung ương lão đại nhận dạng, khiến cả người cô ko khỏi rùng mình, da gà da vịt ko dựng đứng nữa mà bất khuất theo không khí rụng xuống đất như lá mùa thu mẹ ru em ngủ.

Sau một hồi chết não giai đoạn 1, Gia Băng mới chịu nhận ra rằng, bàn tay đầy kem ngọt lịm của mình đã nằm gọn trong lòng bàn tay to khoẻ ấm nóng của Tử Thần, và cậu ta, đang rất cần mẫn lấy khăn tay màu xám tro lau cho cô.

-Nếu sau này muốn ăn, đừng đi giật đồ của trẻ con, cứ nói với tôi, tôi sẽ mua cho cậu!_Dịu dàng khuyên bảo Gia Băng cái tà quy chính, bỏ ác phục thiện, Tử Thần đầm chiêu nở nhẹ một nụ cười như mười liều thuốc độc rắc vào tim người, bàn tay kia vô tình hoặc mưu ý siết chặt tay cô.

-Gi...gì chứ! Tôi ko có!..._Bối rối giật lấy sự quấy động trong tim bẻ làm đôi, Gia Băng chín mặt đỏ ửng, đầu óc nhanh nhạy thường ngày nhất thời rơi vào nguy kịch ngừng trệ, ko thể suy nghĩ được gì

-Ko thì cậu giật kem thằng bé kia làm gì?_Vẫn ko chịu tắt nụ cười sáng lạng kia đi, Tử Thần trầm ngâm dò xét.

-Tôi ko có!..._Như chạm phải nguồn điện, Gia Băng theo phản xạ rút tay lại thật nhanh, khuôn mặt đỏ hơn mông khi thật khó để che giấu đi tâm trạng ngượng ngùng bên trong, dù rằng, đã từ lâu lắm rồi, cô ko còn là một thiếu nữ mới lớn có tâm hồn trong hơn nước trên núi, sáng hơn nền trong đêm nữa. Để bảo vệ lí trí kiên cường, quyết ko gục ngã trước “sắc đẹp” của kẻ thù, làm vậy bản thanh danh, làm ô nhục dòng họ, Gia Băng lùi nhanh ra sau hai ba bước, tay này đầy kem chỉ về mặt đối phương, tay kia sạch rảo đặt ở eo, đồng thời một chân trịch thượng đặt lên chiếc ghế con có lai lịch ko rõ ràng để lộ ra cặp đùi trắng ngần ko khoa trương mà nói là rất hoàn mỹ, mặt vênh lên cao hợp phương thẳng đứng một góc anfa biết anfa bằng 90 độ cộng một góc nào đó chưa tính, háng giọng_Tên họ Lăng ko biết xấu hổ kia, cậu có biết mình vừa làm gì ko hả?

Hơi ngớ người một chút trước bộ dạng hitle chân thực phiên bản nữ của Gia Băng, Tử Thần người run lên một hồi rồi ho vài cái trả lời. Cậu phải để cô nhóc này từ bỏ cái dáng bộ ghê người đó đi càng sớm càng tốt, nếu ko, cậu sẽ khó nén nổi mà trải chiếu, ôm chần xuống nền nhà lăn ra cười sặc mắt.

-Biết! Tôi đang giúp mấy tí vi khuẩn thoát khỏi lòng bàn tay cậu, bộ ko nhìn thấy à?

-Nói dối! Rõ ràng ngươi lợi dụng nắm tay bốn tiểu thư đây!!_Gia Băng ra sức buộc tội.

-Xin hỏi, tôi tại sao phải làm thế?_Khoanh tay để trước ngực, Tử Thần ra vẻ khó hiểu, thắc mắc nói, giọng điệu phẳng phất chút ranh ma ko rõ ràng.

-Vì cậu thích tôi, cậu ko thể cưỡng lại được sự quyến rũ tiềm tàng, vô vàn của tôi nên mới mượn cớ làm càn, lợi dụng việc khác để đụng vào tôi_Nếu trên thế giới có cuộc thi về lòng tự tin quá mức vào bản thân, chắc là, Gia Băng ko cần thi cũng được giật giải quán quân.

Tiếc rằng, núi cao rồi còn có núi cao hơn. Dù nhích lên 1cm vẫn gọi là cao hơn.

-Thế sao?_Lại ra cái điệu bộ ngạc nhiên, Tử Thần nhẹ nhếch khoé môi xảo hoạt. Khuôn mặt cậu lúc tự tin thì thật lòng mà nói, ko gì có thể hoàn mỹ hơn, mê hồn đến mức, người qua đường vô tình nhìn thấy, dấu rằng biết vô duyên nhưng cũng phải tần ngần đứng người, nhỏ giải thêm thuốc, rồi lại khiến họ phát điên lên tự oán hận bản thân rằng tại sao kiếp này mình ko là những con cún con lẳng xăng giữa đường, chân chạy, móng lác, đuôi vẩy, nếu như thế, thì dù họ có dãi nhỏ cả ngày trời vẫn ko ai quý cho là có vấn đề về não bộ, là người thiếu văn hoá và đương nhiên, cũng ko cần phải vào đồn công an nhắm nháp cafe nghỉ ngơi khói với lão cảnh sát đầu hói

bụng phê, ngậm ngùi xìa tiền nộp phạt mà lòng đau như cắt, nước mắt đầm đìa chỉ vì cái tội, làm ô uế mỹ quan đô thị.

Tiền?

Như được ánh hào quang rực rỡ đến hội người mù Việt Nam phải kêu chói của những đồng tiền bằng vàng soi cho bừng tỉnh, Gia Băng kéo toàn bộ 16 con tinh linh hám giai trọng thương nằm rải thây xung quanh nhét vào người, lấy lại thần trí đối phó kẻ thù. Cô tát ỳnh vài cái tát gió, rồi nhanh lẹ đổi sang đề tài chính vốn đã mọc rêu một xó.

-Ko nói vớ vẩn nữa, mau đưa nó cho tôi!

-Đây! _Khê lắc đầu trước thái độ thay đổi như gió của đối phương, Tử Thần hiềm hoi ngoan ngoãn đưa chiếc khăn nhóp nhép của mình, cẩn thận đặt vào lòng bàn tay đang chìa ra của ai kia, cuối cùng còn ko quên chu đáo nhắc nhở_Khăn này làm từ chất liệu bông thượng hạng đấy, ko được giặt máy mà phải giặt bằng tay, vò kĩ mới sạch. Cậu nhớ phải ngâm dowme nữa, đừng ngâm fort, tôi ko thích mùi fort.

Đưa mắt nhìn chằm chằm chiếc khăn bẩn thỉu trong tay, khoé môi Gia Băng ko khỏi giật giật vài cái. Mặt cô lúc này xám ngoét lại, biểu tình như muốn vò đầu rứt tóc, ngứa cổ lên trờ và hét “Aaaa!!” vậy.

-Cậu đang chơi tôi đấy hả? _Lùi một bước biển rộng trời cao, lùi hai bước ngã nhào xuống sông. Chân lí là thế, nhưng sao Gia Băng đã cố lùi một bước vẫn bị ngã xuống sông thế này chứ? Mà có lẽ, áp dụng chân lí sống với kẻ nham hiểm trước mặt cô thì thật quá sai lầm. Giờ đừng ai cản cô lại nhé, cô phải xé rách áo quần hần xả hận mới được...

Nắm chặt tay thành nắm tròn, những chiếc móng trước khí thế hừng hực của thân chủ cũng trở nên thật bén nhọn. Gia Băng vát huych chiếc khăn xuống đất, hùng hổ gõ gót xuống sàn nhà thu hẹp khoảng cách gây án...

-Bạn Lãng Tử Thần đẹp trai, bạn hôm nay rất lịch lãm..._Ầy! Cái này!...Cụ tí là, Gia Băng đã phát huy tới đa toàn bộ thể lực của mình, 2 bàn tay lả lướt sờ soạng lên vùng ngực khá trưởng thành của ai kia, miệng lưỡi don đả y chang mụ Tú bà rao hàng ở lầu xanh, sến đặc đến nỗi, lông tơ trên người kẻ phát ngôn tê dại hết cả _Bạn đúng là người đàn ông tuyệt mỹ nhất mọi thời đại, tràng giang đại hải tiếng tăm cứ gọi là bay như gió, vó ngựa quân thù nghe danh hết thấy hồn lạc phách xiêu, tiêu điều tan tác, thẳng cu tát nước bên đồng lòng cũng động đến ngẩn ngơ, quả mơ trên đời cũng lơ thơ rơi tòm xuống đất, con ếch...

-Đủ rồi! _Đưa tay chế ngự đôi tay đang sờ soạng người mình, Tử Thần mặt đen hần một nửa, thanh âm âm trầm như văng lên từ địa ngục_Ko cần phải mất công bày trò, bản hợp đồng nô lệ ở đây.

Quả thật, Tử Thần đã đoán đúng, ngay khi cậu vừa đưa tờ hộp đồng phe phẩy trước mặt Gia Băng, cô nàng như muỗi thấy thịt người, như cá thấy giun, như gà thấy thóc, như đàn ông thấy đàn bà nude, trời sống trời chết nhào đến người cậu, cổ rứt cho bằng được tờ giấy.

Nhưng cũng may, lòng Tử Thần đủ tà ác để kiềm chế lòng thương trước bộ dạng thảm hại của ai kia, chiều cao của cậu đủ để làm ai kia phải khốn khổ và sự kiên nhẫn của ai kia rất kém, thế nên, khoảng 20 phút oanh oanh liệt liệt nhảy lên cao, chạy bám theo, cào cào đến gãy móng, Tử Thần vẫn bảo toàn được tính mạng cho tờ giấy khỏi tay quỷ sứ.

-Đưa đây! _Gia Băng thở hồng hộc trừng mắt nhìn Tử Thần, ánh mắt tức giận quá rõ.

-Ko!

-Tại sao chứ? Cậu muốn tôi vì bản hợp đồng đó mà tức đến thổ huyết chết hả?

-Ko! Cứ chờ đi, 2 năm sau tôi sẽ cho cậu toàn quyền xử lí nó _Đưa tay nhẹ nhàng xoa mớ tóc rối của Gia Băng, Tử Thần ôn nhu hứa hẹn.

-Tại sao phải 2 năm, đã đưa thì đưa giờ luôn đi! _Bực bội hất tay Tử Thần, Gia Băng vuốt ngực bình ổn hơi thở. Cô thực sự ko hiểu nổi 2 năm với bây giờ khác nhau chỗ nào.

-Vì hai năm sau, tôi sẽ ko cần dùng nó để giữ cậu ở bên tôi _Nở nụ cười nửa miệng, Tử Thần đặt tay lên chiếc cằm nhỏ căng thẳng của Gia Băng, hướng ánh nhìn đôi mắt trong veo sừng sờ của cô lên mặt

mình_Đến lúc đó, có lẽ, có người sẽ thừa nhận rằng, người đó đã yêu tôi.

64. Chương 77

“Vì hai năm sau, tôi sẽ ko cần dùng nó để giữ cậu ở bên tôi” Một con tinh linh mơ mộng ngồi vắt vẻo trên bờ vai thon gầy đã cứng ngắc hơn đá của Gia Băng, đôi bàn tay ngón ko ra ngón lồng vào nhau đặt ở lồng ngực đang đập bôm bôm dữ dội đến run chuyển một vùng của mình, ánh mắt to tròn bật sang chế độ hình trái tim đỏ thối, căng lên hết sức dã man, lấp la lấp lánh như có hàng ngàn vì sao bị nhốt ở bên trong. Hơn cái bản thể đang hoá thạch đó, nó đủ tinh nhạy để kéo bình ổn lí trí, vui sướng mừng tượng đến một tương lai xa vời vợi phía trước, đến những cảnh chủ thể và anh chàng đẹp trai họ Lăng vai kề vai, tay trong tay lãng mạn như phim Hàn, kịch tính như phim

Trung Quốc, bạo lực như phim Mỹ và hot hot như phim Nhật, cái miệng nhỏ hét lên với công suất lớn “Ồi! Ngọt ngào quá! Quá ngọt ngào! Một lời tỏ tình quá tuyệt vời, quá bá đạo, quá lạnh lùng, quá đậm chất rô man tít...Ồi! Chuyện tình trong sáng của ta! Nó sẽ là chuyện tình đẹp nhất thế kỉ mà Bạch Tuyết phải ngưỡng mộ, Juliet phải xuýt xoa, tổng thống Obama phải vinh danh, kênh đào Xuy-ê phải ngừng chảy...”

“Rô man khí khô, Bạch Tuyết, Obama cái gì chứ! Đầu óc i chứa bã đậu với rơm à? Tỉnh lại ngay cho ta” Một con tinh linh khác thành linh xuất hiện trước mặt con tinh linh đang mộng hão kia, sẵn sàng dập tắt mọi ảo tưởng của nó bằng chuỗi tát má dòn dập đến sưng vù, hung bạo kéo tuột tinh linh kia vào bàn Diêm Hồng đã đầy ắp các vì sao tinh anh.

Sau khi trịnh trọng đeo thêm ình cái kính ko độ, nó gõ gõ cái thước dài ngoằng lên mặt bảng xanh lè dày đặc phấn trắng đàng sau lưng, điều bộ thư sinh nhìn qua muốn trấn lột, đánh đập. Nó ho khan vài cái thanh lọc cổ họng rồi hắng giọng “Hỡi các anh em 16 tinh linh trong hội bàn đào, sau một giây vận dụng bộ não IQ 160 tiếp nhận, phân tích, đánh giá, nhận xét câu nói của kẻ thù, Anhtanh Giá Băng tôi, một thiên tài sắp tuyệt chủng của thế giới, một ngôi sao sáng nhất trên bầu trời chỗ nào cũng tạp nham sao đã bòn rút, moi móc ra được cái hàm ẩn sâu xa thâm hiểm bên trong. Cho một tràng pháo tay khích lệ đồng bào đi!”

Nhận được tiếng vỗ tay bộp bộp của đám đông hâm mộ, con tinh linh kia hài lòng tiếp tục:

“Như các anh em đã từng thấy và từng trải nghiệm xương máu qua, Tiếng Việt lâu đời nay vốn rất chỉ là phong phú và mang hàng tá lớp nghĩa: nghĩa đen có, nghĩa bóng có, nghĩa đèn có, nghĩa chìm cũng có mà nghĩa nổi lại ko thiếu. Qua miệng của những kẻ gian xảo như tên họ Lăng kia càng nhiều nghĩa và khó hiểu hơn mà chỉ có những người đầu óc thông minh tài trí như tôi đây mới thông được. Theo bài toán ta có ”hai năm” là thời gian, có nghĩa là hai năm sau (1), “ko cần giữ cậu ở bên” tức là ko cần giữ chủ thể của chúng ta ở lại cạnh hần nữa (2). Từ (1) và (2) suy ra, “Vì hai năm sau, tôi sẽ ko cần dùng nó để giữ cậu ở bên tôi”, nói theo quan hệ chủ-tớ: ”Vì hai năm sau ta đủ lông

đu lá, tiền của ta nhiều rồi, ko cần một người ăn bám như người làm nô lệ nữa, người được tự do, ta phóng thích cho người” hoặc theo cách nói thẳng ra là “Hai năm sau, tôi chán cậu rồi, nhìn mặt cậu tôi phát ớn rồi, tôi ko cần cậu nữa, cút đi chỗ khác đi”. Đây, ý nghĩa thâm sâu của thẳng cha đó là như thế, chứ ko như một số người mơ hão điên rồ đâu.”

“Ồ!” Đám đông xôn xao xì xào càng khích lệ nhiệt huyết của Anhtanh sắp tuyệt chủng

“Thứ nhất, hần coi Chị Gia Băng là nô lệ, tức hạ thấp thanh danh lừng lẫy giang hồ của đại tiểu thư hàn Gia như chị. Thứ hai, hần bảo chị ăn bám, tức phỉ nhổ tài năng ngất trời ko ai sánh bằng của chị. Thứ ba, hần bảo nhìn chị phát ớn, tức lăng mạ sắc đẹp thanh lệ thoát tục của chị. Thứ 4, hần còn dám coi thường, khinh biệt chị là kẻ hám trai. Mọi người nghĩ, chúng ta có thể dung túng được hành vi tiết lộ bí mật quốc gia trắng trợn, lộ liễu như thế được ko?” Con tinh linh phấn nộ đập bàn trước ánh nhìn vạn phần ngưỡng mộ của hết thầy anh em, khuôn mặt đỏ bừng vì hết hơi càng làm tăng thêm hiệu ứng tình cảm của nó.

“Ko thể được!”15 con tinh linh còn lại sau khi được khai thông trí não cùng bị phần đập bàn theo, khí thể hừng hực đến mức làm bùng tình sự ngu muội của chủ thể hành động.

-Ra là thế?_Gia Băng mỉm cười khốn khổ, ánh mắt ko hiểu sao lại chất chứa một nỗi buồn mờ nhạt_Ra tôi chỉ đáng...

Ko để cho Gia Băng tự mãn xong câu, Tử Thần bất ngờ động tay động chân, nhanh chóng dùng lực đẩy cô về phía sau.

Vì lực đẩy của ai kia quá lớn, vì vật lí là môn Gia Băng ghét nhất và luôn đứng “thủ khoa” từ dưới lên, thế nên, khi cô nàng chưa kịp định thần, cơ thể cô đã nhẹ nhàng dâng mình cho đất. Cũng may, nơi cô tiếp xúc ko có bất cứ vật lạ gì, nếu ko, chắc hẳn, cô đã có thêm một hình xăm da thịt đỏ chói bắt mắt.

-Mẹ ơi, đau quá!_Đón đau nhằn mặt thường thức cơn tê dại nhoi nhói từ hậu môn theo đường truyền dây thần kinh phong tỏa lên khắp cơ thể, Gia Băng điên tiết đưa đôi mắt vằn đỏ hằn của bò tót, ném chữ ‘hận’ to tổ bố về phía kẻ gây án, đỉnh đầu khói bốc lên nghi ngút tựa hỏa mù_Tên khốn! Ngươi được lắm! Dám hủy hoại bàn tọa bà đây, to gan! To gan!

Khi ánh mắt “thân thiện, đầy tình tứ” của Gia Băng vượt gió, vượt ko khí, vượt ánh sáng phóng đến chỗ ai kia đòi nợ, thì bỗng, nó như ngọn gió bị núi vờn vợi chấn lồi, suy yếu dần rồi tan biến. Bởi lẽ, trước mắt cô, còn có thứ có sức hút mạnh mẽ hơn việc báo thù rửa hận nữa cơ. Nó ko phải là nam châm, ko phải là dòng điện trái chiều cũng ko phải là người ngoài hành tinh bị sét đánh chết queo, nó chính là cảnh tượng “tôi cho anh một tát, anh cho tôi một đấm” rất mực thấm thiết, rất mực menli của Tử Thần với một người lạ mặc áo quần thun đen điển trai có nguồn gốc và xuất xứ ko rõ ràng. Đáng khả nghi hơn, trên tay anh đẹp trai còn lăm le thêm một con dao

gọt táo sắc lẹm hung hãn nữa chứ.

Nhìn ra cũng biết, hai người này đang choảng nhau, hận thù hằn rõ lên ánh mắt nhìn nhau trừng trừng và át cả lên tiếng thở phì phò như trâu. Nguyên nhân tại sao thì...để mai Gia Băng hỏi đã rồi sẽ đứng trên đỉnh phanxipăng rải cáo thị tiết lộ.

Hiện tại, hai mĩ nam dung mạo thiên nhiên thừa địa thẹn họ, kẻ tung chiêu, người tránh đòn, kẻ thủ thế, người phản công rất mực sinh động và kịch tính, chẳng khác gì anh hùng giang hồ thấy mặt nhau là xông vào tranh chấp ghe mình chủ võ lâm cả.

Nhưng, phần câu khách hơn mà Gia Băng trầm trồ tán thưởng ko phải phần 2 người này lấy hết trang bị trong người như móc chìa khoá, kính râm, giày, áo khoác làm vũ khí chiến đấu mà chính là phần oan gia Lãng bị con dao gọt táo thái một phần thịt ở bụng, máu chảy ròng đỏ thẫm như sirô rất oai và phần anh đẹp trai kia lãnh một cú đấm ở má, máu trào quanh khoe miệng ko kém phần mê hồn, hoang dại. Dù ko phải là fangirl thú tính như Kì Như, nhưng nói thật, giờ phút ấy, Gia Băng rất muốn nhìn thấy cảnh hai người đó có đánh mới phải lòng nhau, cuộc chiến dừng lại trong cảnh tượng anh đầu này em đầu kia ko hẹn giang rộng tay, rồi trong tiếng gió vù vù bão táp, cát bay mù mịt, họ chậm

rãi chạy đến rồi ôm chầm lấy nhau, người này nằm trong lòng người kia,

hai ta nhìn nhau say đắm và tình yêu sét đánh điện giật kinh điển chớm nở...50 năm sau, họ xuống mồ mà ko có con cháu chôn cất, họ Lãng tuyệt hậu...

-Đồ ngốc, chạy đi!_Chặn đòn tấn công dồn dập như bão táp của đối phương, Tử Thần ko quên quay đầu nhìn Gia Băng đang cười ngốc nhắc nhở, có chút tức giận khi thấy ánh mắt bùng sáng mê muội như nhìn phải tiền bắn tới chỗ mình.

Thấy kẻ cản đường sơ hở, anh đẹp trai như tia chớp loé sáng heo hút giữa ko trung, lẹ làng thoát khỏi tầm kiểm giữ của Tử Thần, lao về phía Gia Băng ra tay hành động.

Khi khoảng cách giữa con dao gọt táo nhỏ mà võ công đầy mình kia chỉ còn cách người Gia Băng 1 mét, chân của Tử Thần thêm lần nữa bắt kịp tốc độ của kẻ thù, đá phăng con dao một phát, khiến nó nhào lộn trên ko chóng mặt những mấy chục vòng rồi dắt phụt vào con nai vàng trên bức tranh sơn dầu gần đó.

Giờ mới chịu để ý anh đẹp trai kia luôn cố sống cố chết chạy về phía mình và luôn bị ai kia kịp thời chặn bước, Gia Băng ko khỏi hãi hồn kinh vía.

Ko phải chứ? Cô còn chưa ưỡn ngực vênh mặt đặt chân ngọc vào giới thượng lưu, chưa có dịp hưởng thụ cảm giác được người ta vị nể, nịnh nọt, khom chân khom gối phục tùng, cũng chưa thấy trai đẹp nào bén mảng đeo đuổi đến mà đã có người muốn kết liễu sự sống nhỏ bé như mắt muỗi của cô rồi ư? Đùa! Thật quá đáng!

-Hàn Gia Băng, cậu còn ko mau vác cái xác của cậu đi ko hả?_Tức muốn banh nào giết người, Tử Thần miệng thở hốc từng ngậm quá lớn, lực chống chọi dần suy yếu hẳn.

Kinh hãi giật mình lần 2, Gia Băng ngây ngốc bản thân đứng dậy, theo lời Tử Thần nhanh chóng chạy ra chỗ khác bảo toàn cái mạng già.

Nhưng, được vài bước, đôi chân ngang ngược của cô dần chậm lại rồi ngừng hẳn, ko hề có ý muốn đi tiếp. Lúc này, lòng ngực cô dấy lên nỗi áy náy ngất trời. Cô như con mèo Tom giàu tình nghĩa, lúc ngủ vẫn miên mang nghĩ đến con chuột Jerry chết tiệt ở ngoài đêm tuyết vậy, hình ảnh cái mặt lạnh tanh của oan gia Lăng cùng cái vòng tròn thiên sứ sáng ngời bên trên cứ luẩn quẩn ám ảnh tâm trí non nớt của cô, điên hơn, cái tình thương người, cái lòng trắc ẩn sâu thẳm của một người quá đổi nhân hậu như cô lại được nước trực trào, khiến cô dù muốn đi cũng ko thể nhích nổi.

Cả đời làm việc thiện nhiều quá nên giờ làm việc ác cũng ko xong thế này đây. Ngậm cười chua xót thương tâm bản thân quá đức độ, Gia Băng từ từ quay đầu nhìn kẻ liều mạng kia đang khổ sở chặn địch, lòng ko khỏi oán người ta đại độ, tự đâm đầu vào chỗ chết.

Cơ mà, vì cô nên Tử Thần mới làm vậy? Nếu thế, ông trời, cô có thể tự hão huyền làm tưởng như vậy ko? Làm tưởng người đó thực sự vì mình, vì thứ tình cảm cao hơn tình bạn, được chứ?

Lắc đầu nguầy nguậy đánh văng toàn bộ ý nghĩ điên rồ ra khỏi đầu, Gia Băng tự nhủ ko thể khoanh tay làm khán giả được nữa. Ít nhất, cô phải làm cái gì đó để ngăn chặn mọi thứ ko trở nên tồi tệ hơn! Và tốt nhất, cách đó phải ko làm tổn hại nhan sắc của hai chàng.

Gia Băng đảo mắt một lượt nhìn quanh tìm kiếm một người nào đó gọi giùm cảnh sát vì cô ko biết tiếng Hàn. Gượng đã, nếu cô ko biết tiếng Hàn, ai dám đảm bảo người kia biết Tiếng Anh để nghe cô tỏ lòng.

Gạt ghế sách bó chân kia sang bên, Gia Băng nặn nảo nghĩ tiếp kế khác.

Đương lúc gần như vầy cờ trắng đầu hàng, chợt, một chậu nước lau kính đen ngòm của nhân viên vệ sinh sáng chói hiện lên trong mắt Gia Băng, khiến cô ko khỏi ngây ngất trước vẻ đẹp thuần khiết, hồn nhiên, dân dã của nó.

Nếu Gia Cát Lượng dùng binh để vớt vát hòa bình, thiên tài Gia Băng đây có thể làm hơn thế!

Cách vừa ko thiệt hại túi tiền, vừa ko rước thương tổn ình là đây.

Ném ánh mắt mưu mô tinh ranh của loài báo đêm về phía hai người kia, Gia Băng hít một hơi sâu, cầu trời khẩn phạt một vài điều trước khi áo vải gươm giáo ra đi rồi mới dồn lực lên hai bàn tay, đổ mắt tía tai băng chậu nước mà lê từng bước một theo dáng đi của họ hàng nhà cua.

Sau kia chấm được địa điểm gây án phù hợp có tầm nhìn đẹp, chỗ đứng tốt, ko có rào cản ảnh hưởng đến kế hoạch, Gia Băng hét lớn cắt đứt mạch “hey ya!” của 2 người kia, kéo sự chú ý của họ vào mình rồi trở ngón tay chỉ vào dòng nước đen ngòm chao đảo lăm vạt thể lạ bên trong. Ko kịp cho họ thêm thời gian nhận dạng tình thế, cô sử dụng sức mạnh cuối cùng gọi là “POW POWER”, dưới sự cổ động cầm xù lắc hông uốn eo nhảy nhảy của hết thấy 16 tinh linh, bách phát bách trúng tạt toàn bộ đồng nước lai lịch rõ ràng vào người họ, khiến họ từ trên xuống dưới ướt nhũng, chưa kể, có vài vật thể lạ đã nằm trên áo của oan gia Lăng và mũi anh đẹp trai.

5 giây trôi qua trong tĩnh lặng chỉ có nụ cười như mếu của Gia Băng, kết quả nhanh chóng đi theo hướng tích cực thấy rõ.

Nhờ chậu nước áp đảo tinh thần kia từ hậu phương tà ác, Tử Thần có cơ hội làm cú K.O mê người với kẻ địch, khiến hắn nằm rằm xuống đất thở hốc, xiu còn mình cũng theo đà ngã xuống, ruồng bỏ sự đời xiu

theo oanh liệt.

Căng mắt nhìn oan gia của mình nằm bất động dưới sàn đá lạnh sững nước, Gia Băng hoảng hốt co chân chạy đến bên, lo lắng nâng đầu cậu ấp ủ trong vòng tay

-Lăng Tử Thần, nói gì đi chứ! Đây!_Theo kinh nghiệm trên tivi, Gia Băng đưa tay tát vào khuôn mặt Tử Thần mấy tát liên, mỗi bên một cái cho cân bằng.

Song, đáp lại Gia Băng vẫn là tiếng đập thành thịch của trái tim cô.

Ko bỏ cuộc, Gia Băng tiếp tục gọi tên ai đó trong nước nở và tiếng đóp chát của da thịt...và, đến khi giọt lệ mặn rạn mãi mới ra của cô chảy xuống khoé môi tái nhợt của ai kia, kẻ đó mới chịu mở mắt nhìn cô, thật lâu, và cười...nụ cười ôn nhu đến kì lạ.

-Tử Thần, cậu chưa chết!_Thay vì thể hiện mừng rỡ, Gia Băng lại tỏ ra kinh ngạc lộ liễu, mắt cô căng lên ko chớp.

-Được, tôi chết ngay đây!_Xa xăm mắt mũi, Tử Thần cảm thấy thật sai lầm và ngu ngốc khi tỉnh lại quá sớm, cậu nhắm mắt, thực hiện những gì mình vừa nói.

-Ấy! Đừng! Đừng! Cậu đừng chết, cậu ko được chết..._Lau đi những giọt nước mắt tự dưng lại trào ra, Gia Băng nghe thấy thể liền hoảng hồn vực ai kia dậy, miệng mồm tha thiết ngăn chặn ý nghĩ cùng quần kia_Cậu nhất quyết ko được chết! Tôi ko cho cậu chết! Hix! Tôi ko muốn cậu chết...

Thấu hiểu được tình cảm người kia dành ình, Tử Thần cười dịu dàng mở mắt, những ngón tay dài thương tích ko ít khó khăn đưa lên không trung.

-Cậu ko được chết, cậu mà chết ai trả cái giấy chết tiết kia cho tôi, cậu chết thì tôi phải ngồi tù oan cho xem, ko được chết..._Ko để ý ai kia đã tỉnh, Gia Băng vẫn tiếp tục mắt nhắm mắt mở giải bày tâm tư làm ai kia mặt đen lại hơn phân nửa, những ngón tay để lững giữa ko khí rùng mình run nhẹ.

-Ra là vậy!_Đáp lại tâm tình người kia bằng ngữ điệu ko thể lạnh hơn, Tử Thần đột ngột đá bay nụ cười rục rịch kia ra ngoài vũ trụ, thay vào đó là cái nhếch môi ko cưỡng nổi mê hoặc. Cậu đưa những ngón tay tiếp tục hành trình dang dở, đặt chúng lên má Gia Băng khiến cô nhất thời giật bắn vì cái lạnh của nước rướm bên trên_Tôi sẽ ko chết nếu có một động lực.

-Động lực?

Gia Băng ngây ngốc hỏi lại, toan thắc mắc tiếp thì đã bị nụ hôn nhẹ ngọt ngào từ đôi môi ẩm nước của ai kia ăn mòn, não bộ chấn động.

-Được rồi, tôi sẽ cố sống thêm mấy chục phút nữa, nhưng nếu cứ ở đây thì chắc chắn tôi ko cứu được_Chủ động đến và chủ động đi, Tử Thần sau khi đạt được âm mưu liền bình thản tựa đầu lên gối Gia Băng nhắc nhở, ánh mắt lại dày đặc mưu mô.

-À! Đúng!_Nhất thời thoát ra khỏi mê muội, Gia Băng gật gù gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

-Tôi nặng 64 kg_Tử Thần cười đều nhắc nhở_Cũng nhẹ nhỉ?

-Ukm, thua cha tôi 4kg_Gia Băng ko nắm rõ tình hình vẫn tích cực trả lời, lòng ko ngừng lên án hình như đề tài này khá vô duyên.

-Vây...công tôi đến bệnh viện đi!_Lần này, nụ cười của Tử Thần...rất chi là thân thiện, nhưng lực sát thương...quá tàn nhẫn...

Và Gia Băng...là điển hình của những cô gái bị lừa tình trong xã hội hiện nay.

65. Chương 78

-Mệt...học...muốn...học...chết! _Ngửa cổ lên trời phẫn uất nhìn trần nhà thưa thớt vài ổ mạng nhện, miệng há thật to đến mức cuống họng trần trụi lộ ra bên trong cũng phải miễn cưỡng ợ mặt, Gia Băng uất ức đọng đầy tựa nước biển Thái Bình Dương nhấn cái mặt phùng đỏ hét lớn xả xì trét, khiến mấy đôi chim làm tổ trên những tán cây rậm bán kính mấy chục mét gần đó phải nháo nhào bay tủa lên trời tán loạn.

Ngậm ngùi nhìn đôi chân tàn tạ bủn rủn như thể sắp nhão thành bột mì đến chuyện ưỡn ngực cong hông đứng dậy mà ko dậy nổi, thảm bại nằm la liệt thành một đồng như họ hàng anh em cái bang, đôi tay nhỏ nhắn hồng lên dị thường của Gia Băng sợ hãi bám víu lấy mặt ghế đá lạnh ngắt ở buồng đợi phòng cấp cứu, cố tạo ình một điểm tựa vớt vát cái cảnh tượng bản cùng hoá này, nhưng...sự thật phũ phàng như cái càn của con cua.

Người ta nói, có chí thì nên, còn cô thì thấy ngứa da đầu thôi.

Mà căn nguyên, tất cả đều do cô quá ngây thơ, quá trong trắng, quá thuần khiết và quá lương thiện...nên mới bị tiểu nhân hại bày mĩ nam kế *** hại đến tan tành thể xác, tinh thần suy sụp cực độ, sức sống lạc quan ko màng sự đời dồi dào cũng vơi đi hơn phân nửa, để lại khoảng trống cho những chuỗi cảm xúc tệ hại ồ ạt xâm lấn. Chỉ cần lơ đãng thả hồn theo mây một chút, đầu óc cô sẽ như còng bỏ công anh miên mang bay vèo về cảnh tượng đầy máu và nước mắt vài giờ trước.

Thử hỏi, trên đời này, ngoài cô ra, có đứa con gái nào ngu ngốc mới chỉ một câu “Vây...cổng tôi đến bệnh viện đi!” đã rầm rập chìa tấm lưng yếu ớt, tòi tòi nhể nhại mồ hôi mồ kê của thiếu nữ mới lớn, xuân sắc đương nồng chật vật công một con heo nặng gần gấp đôi trọng lượng khiêm tốn của mình, hùng hục xịt khói chạy ra đường như bò tót Tây Ban Nha giữa thành Hà Nội kẻ an phận thì ít, người xoi mói thì nhiều chưa?

Tất nhiên là chưa rồi, vậy mà coi đi, cô lúc ấy căn bản nào bộ cũng ko có vấn đề nào bất thường, có sao lại khùng khùng điên điên gắp lửa bỏ tay mình thế chứ. Thật nhục nhã, con cá nục cũng chẳng nhục bằng cô ấy.

Thôi thì, coi như cái chuyện tày đình kia là chuyện Hàn Gia Băng cô làm phúc làm phước để đời đi, dù sao cứu người cũng là việc làm ý nghĩa ko đáng phải ôm mặt xấu hổ. Nếu tích đức làm cái việc thiện trên trời rơi xuống này trong âm thầm, im lặng, cô còn ngậm cả phê đắng nuốt ột cay ko ỉ ôi phàn nàn làm gì, thù dai ko phải chuyện anh hùng quân tử, nhưng cái chính khiến lòng cô đau quặn lên như bị rút từng khúc ruột, trái tim rỉ máu tan nát vỡ vụn là...tại sao...tại sao...cái hôm trời trong gió lạnh cóng này lại là cái ngày trọng đại tổ chức thể vận hội marathon quốc tế hằng năm chứ...và tại sao, cô lại...

Kim đồng hồ chợt phanh cái kít, dừng hẳn, quay ngược 60 phút trước...

Trên con vỉa hè dài và hẹp lát đá vàng gạch ẩm đậm, người người qua lại đông và náo nhiệt hơn bình thường, đối với cái ngày lạnh thấu xương tê thịt này, quả thật rất có vấn đề. Nắng chiều cứ thế nhọt nhọt trải dài như cho có, hơi hột ám lên mọi cảnh vật xung quanh. Bởi vì nó thờ ơ như thế, nên cái lạnh kia lại càng thêm đậm nét.

Ở đầu đó, lẫn trong đám người huyền ảo rảnh rỗi trên lề đường, một nam một nữ, em công anh tình tứ thất thểu lê lét trên phố. Có lẽ, vì một sự kiện nào đó, ko ai chú ý đến họ.

Lúc ấy, hiếm hoi lắm, họ là một cái bóng lướt qua...như chính họ mong muốn...

-Lăng...Tử...Thần, cậu...cậu...cậu nhất quyết ko được...được nhắm mắt, nghe ko?_Vừa ì cái lưng gầy quỵến rũ với những đường cong ngăm công Tử Thần, Gia Băng vừa cắn răng phả hơi khó khăn nhắc nhở, đôi chân ko hẳn là ngắn đốt cháy hết sức lực mình có len lỏi qua dòng người đổ xô như hội trên lề đường đẹp đẽ vòng vèo dẫn đến bệnh viện trước mặt, lòng ác độc nguyên rửa bất cứ ai dám xô đẩy, lợi dụng chạm vào người mình.

-Ừ! Yên tâm, tôi sẽ ko nhắm mắt_Ngả mái đầu lộn xộn những sợi tóc mềm đượm mùi bạc hà như đã thành thương hiệu từ lâu nặng chừng 1kg lên vai Gia Băng, Tử Thần khép hờ đôi mắt đen sâu nhìn quang cảnh lướt qua trong tầm mắt, khoẻ môi vô thức cười nhẹ, dịu dàng đáp trả. Cơn đau trong cậu, giờ phút ấy, tưởng chừng như chưa bao giờ hiện hữu, tan biến ko vết tích. Nếu cậu ko lầm, với kinh nghiệm xem phim ít ỏi của mình, cảnh tượng này thật giống như cảnh tượng nhân vật chính mắc bệnh máu trắng sắp nhắm

mất xuôi tay được người yêu công đi ngắm cảnh thành phố lần cuối, chỉ là, cậu cảm thấy vai về hai bên hình như hơi ngược, nhưng ko sao, càng thế này càng khiến ai đó ko thể quên được, càng ko thể quên thì càng ko thể lơ là sự hiện hữu của cậu_Cứ yên tâm chạy đi, tôi ko dễ rời xa cậu như thế đâu.

-Cậu hứa rồi nhá! Ko được nhắm mắt, tôi...tôi ko thích cậu được...được an nhàn nhắm mắt ngủ trong khi tôi phải ạch mông lên chạy. Nhớ đấy, cậu mà nhắm mắt là chết với tôi_Tỏ rõ quan điểm với giọng điệu bất bình, Gia Băng thở hồng hộc thẳng thắn đe dọa. Lòng đổ kí được nuôi dưỡng trong cô chưa bao giờ mất đi chỗ đứng của nó cả.

-Tôi...sẽ nhắm mắt thật nếu cậu còn phí thời gian lo những chuyện vô bổ như thế này, Hàn Gia Băng_Sắc mặt Tử Thần bỗng đột ngột đen hắc một nửa như chìm hắc trong bóng râm nào đó, cậu trầm giọng mê hoặc thịnh tình cảnh báo, âm lượng nhỏ dần, nhỏ dần làm ai kia ko khỏi phát hoảng, như con trâu được bồi bổ thêm cỏ trước khi vào trận chiến, mãnh lực lao nhanh về phía trước.

Được một lúc ko biết đã qua bao nhiêu phút bấy nhiêu giây, Gia Băng chợt nhận ra vài điều rất mực kì lạ.

Đầu tiên, ko biết vì bất bình trước việc vỉa hè bị chiếm đóng trắng trợn làm nơi tụ tập hò hét của hầu hết con dân vô gia cư Hàn Quốc, gây ách tắc đường giao thông đi bộ, lấn chiếm lòng đường nghiêm trọng mà ko có anh chàng cảnh sát nào lảng vảng bắt về đồn hay vì muốn tìm cách thuận lợi nhất rải những sỏi chân dừng mảnh như chân hổ của mình lê xác đến cánh cửa chói loà rực rỡ của bệnh viện, Gia Băng từ thời khắc nào đó, đã chơi đẹp, oanh liệt liều mạng chạy xuống lòng đường rảnh rang hơn thường ngày mà đâm đầu hùng hục chạy.

Tiếp theo đó, đương lúc tinh thần Gia Băng khá lên được một chút, cảm giác mệt mỏi rã rời cùng cực cũng lần sâu vào cơn tê dại bại liệt cảm xúc của đôi chân, bỗng thành linh, hình ảnh xập xình chạy hết sức náo nhiệt, rộn rã của một đám người mặc quần áo sặc sỡ xanh đỏ tím vàng cầu vòng bảy sắc ko thiếu một màu, sau tấm lưng to khoẻ còn đeo thêm một con số báo danh bụi chẳng hết sức trang trọng như thể họ là những con cừu được đánh dấu sẵn trước khi cho chúng đi spa cạo lông miễn phí choán hết mọi tầm nhìn phía trước của cô, khiến cô đường thì đến một hạt bụi ko thấy nhưng mông người thì nhìn từ góc độ nào cũng đập thẳng vào mắt.

Tất nhiên, Gia Băng cô ko phải là loại người khách khí, thịt đến miệng còn giả bộ nhe nhả ko xơi thế nên cô cũng dặn lòng ko nên làm trái lương tâm, cơ hội ngàn năm có một, muốn ngắm thì cứ đường hoàng giương mắt lên mà ngắm, trời cao bể rộng, ko sợ có người tố giác hành vi đồi bại của mình. Khổ ở chỗ, bản tính mê trai vừa nhen nhói đã bị cái cự đầu nhẹ của cục nợ sau lưng ột xô nước tắt ngóm nhắc nhở, thế nên Gia Băng đành phải rũ bỏ trần tục ăn chay một hôm, lợi dụng lợi thế diện tích thân thể khiêm tốn tăng tốc len qua đám người, hùng hổ vượt mặt tên cầm đầu khoảng chừng một mét. Thế đã quá cao tay lắm rồi

Những tưởng, mọi rào cản đến đây sẽ kết thúc, Gia Băng cũng đang rất hứng chí vì sắp đến bệnh viện giải quyết xong cục nợ đời tự dưng gánh phải thì một chiếc mô tô cảnh sát réo chuông chí chóe từ đằng sau vọt lên trước mặt cô một đoạn, giảm tốc độ chạy bằng bằng trước mặt cô và ko hề có giấu hiệu muốn rời đi ngay.

Hơi trở mắt ngạc nhiên nhìn ông anh cảnh sát chốc chốc lại rời tầm quan sát phía trước, quyền luyến quay đầu ra sau nhìn mình, đôi lúc lại đưa tay nắm chặt đẫy bật ngón mạ lên ra hiệu với cô ý nói “very good”. Gia Băng chưa kịp hiểu chuyện gì, một đoàn mô tô cảnh sát khác cũng vọt lên chạy song song với cô, đầu đó trên vài chiếc mô tô ấy, có một chiếc máy quay đen sì ko ngừng chĩa ống quay về phía cô thu hình và có một ông anh mắt kính ra sức xả calo vào mặt micro tội nghiệp thao thao bất tuyệt một tràng tiếng Hàn mà chỉ có gà Hàn Quốc mới dịch ra nổi.

Ngây ngốc ngắm đi ngắm lại đoàn người bất bình thường xung quanh, Gia Băng vừa chạy vừa vẩn vơ ngắm ngời.

Cô đang chạy trên lòng đường và có một toán cảnh sát đến “giáp mặt hỏi thăm”.

Tình hình này...ko phải là vì cô chạy băng băng giữa đường nên bị quy tội cản trở các phương tiện tham gia giao thông đấy chứ???

Nuốt ực một đống nước bọt đắng ngắt xuống cổ họng khô khốc, Gia Băng đau đớn mừng tượng cảnh mình bị người ta tống cổ bắt lên xe đem về đồn cảnh sát, sau đó ngồi viết bản kiểm điểm và nộp một mớ tiền

phạt ko nhỏ, ruột non yếu đuối ko chịu nổi cú sốc lớn ấy liền quặn lên lo lắng, mọi thức ăn trong bụng như vơi sạch ko còn lại thứ gì, trống rỗng.

Thôi rồi, cô mới lên mặt báo đại hàn dân quốc chưa được bao lâu, danh thơm còn chưa gầy dựng đổ, tiếng tăm vẫn chưa được mài dũa đánh bóng, đã thế, cô cũng chưa kịp lợi dụng cái danh tiếng trời ban đó thì đã bị mời vào đồn cảnh sát xoi cốc trà cho ầm bụng ngày đông thế này, thật tổn hại thanh danh và tinh thần ghê gớm. Ko biết chừng, một ngày nào đó ko xa lắm, cô sẽ trở thành tấm gương lừng lẫy cho đám con cháu thượng lưu nói theo cũng nên. Giả dụ như, một bà mẹ dạy con ko thành, đầu đầu nhức óc nghĩ trăm chiêu nghìn kế đe dọa nó cũng ko xi nhê gì, cuối cùng đành bắt đắc gì chống hông, một tay chỉ lên tấm ảnh có khuôn mặt cười tươi rói của cô ẩn sau dấu chéo đỏ thối chính giữa kéo dài từ góc này sang góc đối diện, hắng giọng “Đấy! Con mà ko nghe lời mẹ, sàu này trở thành Hàn Gia Băng thứ 2 thì đừng trách nghe chưa!!!”

Đúng là...một sự sỉ nhục nghệ thuật có sát thương vô cùng lớn!!!

Miên mang vận chất xám tưởng tượng, Gia Băng ko hề chú ý mấy đến đám đông đang xì xào bàn tán rộn rã hai bên đường, chỉ biết chân lên chân xuống chạy như thể đó là việc duy nhất cô có thể làm bây giờ và cũng là việc duy nhất cô được lập trình sẵn, như quả tim thứ 2 của con người, lúc nó ngừng đập là lúc mọi chuyện kết thúc, còn kết thúc thế nào, chết lâm sàn hay chết hẳn là chuyện của ông trời...

Vài phút sau đó, Gia Băng quái đản nheo mắt nhìn dòng chữ tiếng Anh to tướng được in trên hầu khắp các bảng rồi trải dòng hai bên lề đường cô đang chạy gần đó và phát hiện ra một bí mật ko phải nhỏ. Nguyên nhân tại sao lại có quá nhiều người kì dị xuất hiện trên lòng đường thay vì là những cuộc “diễn hành” vô tình cố ý của những chiếc xe ô tô đời mới, tại sao lại có quá nhiều người đổ xô xuống đường, đứng đầy khắp vỉa hè vào một ngày trời lạnh đến nhường này, tại sao “những con cừu được đánh số” ko ngừng trở mắt nhìn cô, miếng há to ngạc nhiên như sái quai hàm, tại sao mọi người xung quanh lại ko ngừng chỉ trỏ vào người cô...tất cả đều được giải đáp trong một câu trả lời ngắn gọn: Thế vận hội maraton quốc tế.

Đúng vậy, cô còn nhớ, ngày này năm ngoái, một tuyển thủ Việt Nam đã khăn gói sang Hàn Quốc tham gia cuộc thi và trình trọng âm giải nhất có thứ hạng lớn nhất trong bảng chữ số vinh quy trở về nước. Ấy thế, sao cô lại có thể lãng quên được nó thế này chứ...và giờ còn...

Khi chưa kịp tỉnh táo ý thức được hành vi của mình, Gia Băng đã lồm liệt giật phăng giải lụa đỏ thối giăng ở đích đến của thế vận hội, đem lại cho 4 ông giám khảo mang màu da đủ chủng loại một sự bất ngờ đến đứng cười, chỉ biết đưa mắt sát sao dõi theo bóng cô ko rời một phút.

Ồ mai chưa! Cô có được tiền thưởng giật giải ko nhỉ?

Ngây ngốc cười xòa một tiếng, Gia Băng dần nghĩ thực tế hơn chút. Để tránh bị tóm lại vì tội quấy phá cuộc chạy đua maraton quốc tế, cô xót xa rời xa tiền thưởng ko biết rõ số lượng nhưng ko phải nhỏ khiêu gọi kia, nhanh chân rẽ sang đường khác chạy đến bệnh viện.

Và giờ, sau những nỗ lực tưởng chừng như xa vời, sau những thành quả ko mong muốn gặt hái được, phần thưởng thích đáng cho việc tích đức lập thiện là một cơn ê ẩm mình mẩy từ đầu xuống chân, từ chân lên đầu bao trọn khắp cơ thể. Đáng hận hơn, cô còn biết được một sự thật nao núng tim can, cái mặt cô, rõ ràng nằm trong mấy thước phim đen xì kia...

Xong!

Mẹ bảo cô bảo, ở hiền gặp lành, sao cô thấy, cô ở hiền mà toàn thấy xui xẻo nó vác thân đến ám cô thế chứ. Chắc chắn, ngày mai, cô sẽ được lên ti vi, trình trọng lập đô trong chuyên mục the special want của cảnh sát Seoul cho coi.

Ko được! Tối nay cô phải đột nhập trụ sở thế vận hội một phen!

-Em gái, ko sao chứ? _Cắt ngang luồng sát khí cùng đồng kế hoạch đột nhập ngút ngàn của Gia Băng, một dòng âm thanh trong vắt, thánh thiện nhẹ nhàng vang lên bên tai cô, làm cho cả thế giới tăm tối như đây đại dương sâu thẳm của cô như được một luồng ánh sáng ngọt ngào soi rọi vào, vô thức xóa đi những âm mưu bần tiện, tiểu nhân trong cô. Thoáng chốc, Gia Băng thấy, thế giới này còn đẹp chán.

Ngẩng đầu hướng đôi mắt to tròn đầy kinh ngạc lẫn mong chờ về phía âm thanh ngọt ngào phát ra, Gia Băng tâm tư như ổ bánh mì rơi xuống lòng đường bị một con cún nhe răng gặm nhấm, da gà da vịt dựng lên như chổng như gai. Trước mắt cô, một cô gái mặc bộ đồ y tá hết sức khiêu gợi bó sát người với mái tóc đen dài đuôi thẳng đến hông đưa đôi mắt phượng nhìn cô, đôi môi đỏ chói nở nụ cười tươi rói 10 phần khí chất trang nhã. Điều làm Gia Băng cảm thấy hổ thẹn và náo nê nhất chính là những đường cong quá ư chuẩn xác mà mọi phụ nữ trên thế giới này đều thèm khát, bao gồm cả cô đều được tôn lên trên con người quá hoàn mỹ này, khiến kẻ luôn tự tin với bản thân mình như cô ko khỏi có cảm giác hết mực tự ti.

-Này, chị đang hỏi em đấy, em ko sao chứ?_Chị y tá hoàn mỹ ko chê vào đâu được cúi người, ghé khuôn mặt hoa ghen thua thắm liễu hờn kém xanh sát vào khuôn mặt giờ đây như phong nền ảm đạm của Gia Băng, những ngón tay thon dài sắc mùi nước hoa nhẹ nâng cằm cô, có chút quan tâm hỏi_Sắc mặt em nhợt nhạt quá, như ổ bánh mì thiu vậy.

-Vâng, em rất mệt!_Ko nhận ra có một mũi tên vô hình vừa găm vào trái tim non nớt của mình, Gia Băng ngu ngơ gật đầu, tầm nhìn bám trụ lên khuôn ngực đầy đặn, quyến rũ đang choán hết tầm nhìn mình của người đối diện. Chưa xót. Đến bao giờ, cô mới được hoàn hảo như người ta thế này đây??

-Đừng nói với chị, em chạy từ nhà hàng đó đến đây nhé?_Bật nhẹ một nụ cười mang âm hưởng kinh ngạc là chính, chị y tá nheo mắt dò xét.

-Vâng!_Thành thật trả lời, tầm hồn Gia Băng từ bao giờ đã rơi vào sự dục hoặc của đồ kị, ko khỏi vẩn vơ so sánh xem cái eo của mình và cái eo của bà chị kia ai nhỏ hơn.

-Thật sao?_Bà chị kia reo lên như ko thể tin được, tay còn lại xoa mái tóc đặc sệt mồ hôi của cô, khuôn mặt xinh đẹp nặn ra hai chữ thương tâm_Sao em ko bắt taxi mà chạy làm gì ệt, ngốc quá à.

-Ngốc quá à? Đúng, sao mình ko bắt taxi mà chạy chi ệt nhỉ?_Ngẩn ngơ lẩm bẩm, Gia Băng đờ não vài phút, đến khi cô thực sự ăn nhập với những gì đang diễn ra, cô mới có phản ứng giống người bình thường_Đúng là ngu mà, ăn gì ngu thế ko biết! Sao mình ko bắt taxi chứ! Trời ơi!!!

Bật người nhảy dựng lên, Gia Băng đưa tay đánh tới tấp vào đầu mình, miệng ko ngừng tự mắng chửi bản thân ko thương tiếc. Chửi xong, cô mới nhận ra, bà chị khuynh thành kia đã biến đi đâu mất rồi.

Náo nê bước đạp bước đưa mắt tìm số phòng của Tử Thần sau khi dò hỏi kĩ càng từ một nữ y tá nào đó, Gia Băng quên mất phép lịch sự tối thiểu, mạnh bạo nắm lấy ốc nắm cửa, vặn mạnh, xô cửa đi vào.

Chưa kịp chào hỏi, cô bên lên đổ mặt quên mất phép lịch sự tối thiểu, mạnh bạo nắm lấy ốc nắm cửa, vặn mạnh, đóng cửa đi ra, thần trí lại tự động chửi sự hấp tấp của bản thân. Nếu khi này cô ko nhanh mắt phát hiện bên trong có một cặp y tá-bệnh nhân đang tình tứ “đếm tiền” thì chắc chắn, cô sẽ bị gán mác biến thái, bệnh hoạn và bị tổng cổ ra khỏi bệnh viện cho coi. Đúng là xui tận mạng, nhưng trong cái xui, cô thấy công phu bản thân cũng tăng vọt lên đáng kể, ko hẳn là ko gặt hái được cái gì.

Khoan đã! Cái tên bệnh nhân đó...là...Lăng TỬ Thần mà!

Khựng người 3 giây, Gia Băng đưa mắt nhìn lên tấm biển ghi số phòng, căn kê đối chiếu từng con số với dãy số trong điện thoại. Ko sai!!!

-Chết tiệt! Tên khốn! Dám ở sau lưng bà làm điều trái luân lí, được lắm...

Nhẹ nhàng cất điện thoại vào túi quần, nhẹ nhàng bẻ tay rắc rắc rồi nhẹ nhàng sàm sờ nắm cửa, vặn nó một cách từ tốn, Gia Băng trưng nụ cười yêu kiều nhất của mình đẩy cửa phòng bước vào, ánh mắt bùng lửa sát khí xác nhận cái mặt lạnh tanh lãnh đạm của Tử Thần thoát ẩn thoát hiện đằng sau mái đầu đen sì nhấp nhô ko yên của một cô y tá.

Thấy Gia Băng, Tử Thần mặt dày ko một lời giải thích, đưa mắt nhìn bàn tay lằng lổ của người kia đang sờ soạng vùng bụng quần băng trắng.

Được! Gia Băng gật đầu đánh giá, nụ cười ko tắt lịm mà có phần đậm hơn trước. Cô uyển chuyển bước vào phòng, khê vồ lên vai nữ y tá trợ trên kia

-Xin hỏi, cô khám xong chưa vậy?_Giọng nói này, Gia Băng tự tin ngọt hơn đường.

-Gì?_Bờ vai nữ y tá thoáng run nhẹ, cô ta quay mặt lại nhìn Gia Bằng, khuôn mặt phẳng phất chút tức giận nhanh chóng thay vào đó là một nụ cười tươi rói quen thuộc_Ra là em!

-Ra...là...chị!_Nụ cười trên môi Gia Bằng thực sự ko còn động lực, ko còn tự tin để nở được nữa, tất lịm, cứng ngắc nhìn chăm chăm vào chị y tá khuyên thành ban này.

Người này...thực sự...cô ko thể dây vào mà! Luận về nhan sắc, khí chất, kiểu dáng, cô đều thảm bại, cực kì thảm bại...hèn gì...cái tên đáng ghét kia đồ đứ đừ

Lòng bàn tay khẽ khép lại, nắm chặt, Gia Bằng cắn môi dưới do dự một lúc, chốc chốc ánh mắt lại ném đến Tử Thần dò xét. Nhưng, tên kia, trời sống trời chết vẫn ko nói nửa lời, thờ ơ đến vô cảm

Cũng phải, củ khoai với thịt gà cái nào ngon hơn, tất nhiên là thịt gà rồi.

Nhưng...nhưng...củ khoai cũng bỏ lăm chứ, có nhiều tinh bột mà, huhu

Đưa đôi mắt thất vọng nhìn hai người kia lần cuối, Gia Bằng quay người rời đi, tức giận xả hận vào cánh cửa vô tội vạ, đóng rầm khiến hai người bên trong thoáng giật mình. Cũng may, Gia Bằng ko nhìn thấy khoe môi cong lên xảo quyệt của Tử Thần, nếu ko, cô sẽ điên lên mà làm điều dại dột, chắc chắn lắm.

Bực bội lang thang một quãng dài vô định trên hành lang lăm ngổ ngách của bệnh viện Lăng Tử, chợt, cô nhìn thấy bố mẹ cô đang nắm tay nhau tình tứ lướt ngang qua trước mặt.

Ko phải chứ, đừng nói cô có thêm một thằng em hay một cô em gái nữa nhé, 2 đứa đủ ***** rồi.

-Gia Bằng, con làm gì ở đây vậy?_Hàn phu nhân nhận ra con gái liền kéo tay chồng đến gần Gia Bằng, nhúm mi hỏi

-Con...con đi dạo_Gia Bằng dẫn đo một lúc rồi trả lời, vạt cái tên chết tiệt kia đi_Còn ba mẹ làm gì ở đây?

-Chuyện này..._Hàn phu nhân ra vẻ nghĩ ngợi, khẽ liếc nhìn chồng

-Lăng Tử Ân, tủy của con đang phản ứng tiêu cực với cơ thể cậu ta..._Hàn lão gia nhân chóng đưa ra lời giải đáp, ko hề có ý muốn giấu

Điều này, như sét đánh ngang tai Gia Bằng vậy

66. Chương 79

-Phản...phản ứng?_Khó khăn lắm mới tổng khứ được 2 từ mắc nghẹn trong cuống họng, Gia Bằng sắc mặt phút chốc như kì không tái nhợt đi, ko khỏi đứng người vài giây_Sao lại có thể?

-Ko có chuyện gì trên đời này ko thể xảy ra cả, Gia Bằng, ko tin ko được!_Có vẻ như đã đoán trước được biểu hiện “hết hạn sử dụng” của cô con gái ngang bướng, Hàn lão gia ko thể vô tình hơn, lạnh lùng ép buộc, tay nắm chặt lấy tay vợ ý muốn ko để bà xen vào. Bà mà xen vào, thế nào cũng có nhiều chuyện dây dưa dơng dài để nói, mà nói nhiều dễ gây sút mẻ tình cảm, ảnh hưởng lớn đến chuyện vợ chồng lắm.

-Thật nực cười, chuyện gì vậy chứ, tủy đã ghép, anh ta cũng đã ăn nói hoạt động bình thường rồi giờ lại xảy ra phản ứng, vô lí...quá vô lí!_Kích động lắc đầu nguầy nguậy chối bỏ sự thật, Gia Bằng lùi chân ra sau hai ba bước như muốn lẩn tránh, khoé môi ko ngừng lăm bầm. Cô cảm thấy trái tim mình như đang nứt vỡ, rồi vụn đi thành trăm mảnh trong hỗn độn thất vọng, chán chường, oán hận. Liệu có quá đáng khi cô hét lên chửi rủa khi thứ mà cô có thể sẽ phải đánh đổi bằng hạnh phúc của người con gái, giờ lại biến thành thứ vô dụng ko kém gì một mớ rác rưởi ko? Liệu có quá buồn cười khi cô tự dưng vô duyên phản ứng mãnh liệt như thế này?

-Ba, mẹ! Lăng Tử Thần ở phòng bệnh 353_Để lại cho 2 đấng sinh thành thông tin duy nhất mà tâm trí còn có thể yếu ớt tỉnh táo lọc ra khỏi hỗn loạn như di chúc cuối cùng, Gia Băng quay gót, thẳng thừng ko do dự đi như chạy về phía quầy tiếp tân.

-Gia...

Trước hành động khẩn trương, nhanh lẹ của con gái, Hàn phu nhân toan gọi lớn tên cô, kéo cô lại tránh việc cô nghĩ quẩn làm chuyện có lỗi với 16 năm bà kiệt sức chăm lo thì Hàn lão gia đã kịp thời ngăn cản. Hơn ai hết, ông biết, con gái ông đang cố tìm cách để bản thân có thể chấp nhận cú sốc quá lớn này. Nếu là ông-người luôn mang trong mình cái tôi quá lớn trước mặt người khác, phải hao tổn lòng tự trọng, phải tự nguyện tổn hại tâm huyết vì một điều gì đó, nhưng cuối cùng kết quả nhận được chỉ là một con số 0 tròn trĩnh cũng sẽ như cô, ko khỏi hoang mang, tức giận. Gia Băng là con gái ông, ông hiểu cô và cũng hiểu được cách chấp nhận khác người ko đáng

phục nề của cô.

-Chúng ta đến phòng 353, em ko muốn biết Tử Thần bị làm sao à?_Quả nhiên, Hàn lão gia luôn là người thông minh cơ trí, tấn công rất đúng vào điểm yếu to tát khó khai trừ của vợ. Tuy rằng, thấy vợ gật đầu nhanh như chớp rồi ko thèm đợi ông đi thẳng một mạch tìm phòng con rể bấu là kế hoạch đã coi như vẫn thành công viên mãn nhưng ông vẫn có chút hơi khó chịu và hối hận. Giải quyết cục nợ ở Hàn Quốc này xong, ông nhất định sẽ tống bà về Newyork ngay lập tức để bà yên phận làm Hàn phu nhân mới được, đêm dài lắm mộng rất ko tốt.

Quay lại với Gia Băng âm khí bao quanh nặng như có hàng trăm linh hồn ko siêu thoát đang phè phỡn bám lấy, sau khi hạ giọng âm trầm nhỏ nhưng áp khí bức người lớn tựa ao vẹt làng quê Việt Nam hỏi cô y tá về phòng bệnh của Tử Ân, Gia Băng với khả năng tìm đường đạt ngưỡng âm cuối cùng cũng chặt vật lết để giày đến nơi cần đến.

Vì Tử Ân đang nằm trong phòng vô trùng nhắm mắt dưỡng thần và để tránh phải thực hiện nhiều công đoạn khử trùng cơ thể phiền phức, Gia Băng cần môi chấp nhận đứng ở ngoài, đưa đôi mắt tinh anh xuất quỷ nhập thần qua lớp kính trong suốt dày cộp quan sát người kia.

“Như thế này, sao giống người nhà đến thăm tù nhân vậy nhỉ?” Gia Băng ko xuất chúng lắm nhưng được cái tài thiên bẩm là ở bất kì đâu, dù là toilet hay phòng thầy giám thị, ở bất kì lúc nào, dù lúc ngủ mơ hay lúc sắp sửa nắm tay hẹn hò với mấy lão tử thần nhai kẹo bạc hà, sức tưởng tượng vượt tầm vũ trụ của cô vẫn được phát huy một cách tối đa, bay cao bay xa đến tận chân trời.

Ví dụ như bây giờ, sau khi so sánh hoàn cảnh của mình, cô còn có thể tưởng tượng ra cảnh tay mình run run, ánh mắt long lanh sóng sánh ngập nước len lỏi qua lớp kính dày nhìn người kia đã cầm điện thoại nhà tù áp lên tai, rồi cô cũng nhanh chóng làm theo, khoé môi giật giật đầy thương tâm:

-Anh, em nhớ anh...!_Một giọt chảy, hai giọt rơi, Gia Băng trong vai người thân kẻ tù nhân rất đạt.

-Gia Băng, anh cũng rất nhớ em_Theo kịch bản, Tử Ân cúi đầu hết sức hổ thẹn, miệng ko khỏi tự trách bản thân_Tại anh ko tốt, do anh, anh đã làm hại em, khiến em phải khổ sở, hãy tha lỗi cho anh...

-Ko phải! Tất cả là do em đã quá ngu ngốc! Nếu như em ko phát hoảng lên, ko điên rồ chạy đi báo cảnh sát nhà chúng ta mất trộm...thì anh đã ko bị cảnh sát tình nghi có liên quan và bị họ xông vào WC bắt đi khi vẫn chưa “giải quyết” xong công chuyện! Em thực sự có lỗi với anh, huhu_Gia Băng sụt sùi kể lể, lấy khăn tay hỉ mũi một cái đầy khí thế rồi lau nước mắt đang lăn lăn rơi, đôi mắt trong veo vô tội nhìn thẳng vào mặt ai kia nín kéo chút khoan dung.

-Ko thể trách em được, là do anh ko tốt, ko thể chứng minh bản thân mình trong sạch_Bị chiêu thức mỉa nhân kẻ quật cho tã tơi xơ mướp, Tử Ân đại lượng xua tay xá tội, giọng nói khàn khàn đượm chút rầu rĩ.

-Anh..._Gia Băng cảm kích nhỏ giọng...đã thương thì thương cho trót, em nói mấy điều này mong anh chấp nhận và tha thứ.

-Ừ, em nói đi!

Gia Băng nắc nài cái thật to rồi thành thật tiếp lời:

-Anh...em bán nhà rồi.

-Ừ! Tùy em!_Hơi giật ngớ người một chút, Tử Ân nhanh chóng niệm tình yêu chiều bỏ qua_Ko sao, chúng ta còn biệt thự ở ngoại ô.

-Em cũng đã đưa 3 con mèo cưng của anh ra chợ đen, em xin lỗi_Gia Băng tiếp tục meo mào, nước mắt vẫn theo đà luyến tiếc rơi

-Ukm, ko sao, lúc anh mãn tù anh sẽ mua 3 con khác_Tử Ân ngậm ngùi, khoé miệng hơi giật giật vài cái.

-Anh...mai em lấy chồng...!_Câu này, Gia Băng ko khóc nữa, cô nở nụ cười tươi như hoa đầy hạnh phúc, đồng thời, mau lẹ chìa ra một tờ giấy_Chúng ta li hôn đi!

-...

Ngay sau cái cảnh thấm đẫm tình người và nước mắt thương tâm là cảnh “anh anh tôi tôi” sắc mùi thuốc súng. Mãi cho đến khi dây điện thoại phần nộ “đứt” pặc, cuộc đấu mới đến hồi “The end”.

Nghĩ đến đây, Gia Băng ko khỏi kinh hãi vỗ má mình vài cái cho tỉnh. Ko ngờ là, sức tưởng tượng của cô sau bao năm rèn giũa cuối cùng cũng đạt ngưỡng đỉnh cao của đẳng cấp, giờ chúng còn có thể dựng thành đoạn phim ngắn cơ đấy, thật thâm hậu.

Lắc đầu bất lực vài cái, Gia Băng cảm thấy lòng như nhẹ đi một chút, những phần uất ban đầu cũng đã ko còn thô bạo thao túng mọi tâm trí của cô nữa rồi.

Nhẹ nở nụ cười thoải mái, Gia Băng đưa mắt nhìn con người bên trong, đắm chiêu ngắm anh ngả đầu lên gối an bình nhắm mắt, những hình ảnh trong quá khứ lại tò tò bén mảng đến. Anh từng nói với cô rằng, mong ước duy nhất từ lúc nhỏ đến bây giờ của anh là rũ bỏ đi mọi thứ, bước chân chu du khắp thiên hạ, để được ngắm đời, nghiệm ra những bài học quý giá và giữ chúng cho riêng mình, như cất giữ một báu vật vô giá. Mỗi lần nói về nó, anh lại neho mắt miệng tùm tùm cười hời, nếu như anh khỏi bệnh, liệu cô có muốn đi cùng anh ko.

Có điều, ngày ấy bản thân Gia Băng quá vô lại, vô tâm, vô tính, cô đã cười phá lên mà đùa cợt “Nếu anh lo đủ một ngày 3 bữa chính 3 bữa phụ, trả tiền phục vụ cho em, em sẽ mang giày lon ton đi theo anh”.

Có phải, cô đã vô tình chà đạp lên mong ước của anh rồi ko nhỉ?

Lúc ấy, cô chỉ ngu ngốc bĩu môi chê bai rằng ước mơ của anh quá tầm thường và cũ nhèm. Bởi trên đời, ai mà chẳng muốn được đi đây đi đó, mà thời nay, con người ta đã đi nhiều rồi, biến nó trở thành mong ước ko phải quá phí phạm tài nguyên quốc gia hay sao?

Nhưng, giờ thì cô đã hiểu, ước mơ ấy, đối với anh...lớn lao vô cùng. Vì căn bệnh đáng ghét đó, anh đã phải gạt nó sang một bên, cất giữ, chôn giấu nó mãi mãi trong thâm tâm, rồi dần dà biến nó thành một mong ước hảo huyền suốt đời ko thể thực hiện được.

Nếu cuộc đời anh chấm dứt ngay lúc này...mong ước kia...sẽ biến thành cái gì? Là cái nợ trần gian chưa giải toả, là khúc mắc khiến anh canh cánh mãi trong lòng? Chết mà chẳng nhắm, nuốt tiếc một điều ko thể làm được, liệu có được thanh thản?

Càng chìm đắm trong suy nghĩ, trái tim Gia Băng càng náo nê buồn rầu thay, ý thức cô dần sai lạc đi, như muốn ngủ, như muốn nhường đường cho trái tim hết ý ko chịu đựng được kia cuồng phẫn, quật phá một phen xả xì trét.

Chuyện của người ta, ko phải chuyện mình, Gia Băng vô tâm tự hào mình chưa từng đổ lệ. Nhưng giờ, niềm tự hào ấy đang dần có dấu hiệu nứt vỡ...cô ko dám thừa nhận, ko dám chấp nhận...cô đã khóc. Mà ko, chỉ rơi một giọt xuống nền đá, chỉ lăn một giọt trên má và chỉ ừng ực nước một giọt trên khoé mắt, chắc ko tính là khóc đâu?

Nếu khóc mà dễ thế, diễn viên ko cần điểm nước nhỏ mắt khi khóc làm gì.

-Đồ tồi!_Đứt khoát, mạnh bạo, ko câu nệ phần lực N truyền bức kính dày khó vỡ lên tay mình sẽ lớn đến cỡ nào, Gia Băng bồng bồng sát khí nắm chặt bàn tay đầm, xé gió vun vút đâm mạnh vào tấm kính gai mắt trước mặt. Giờ thì...niềm tự hào đã vỡ vụn, tan tành...cô khóc thật, ko phải thút thít e lệ đâu nhé, khóc oà

lên cho nó khí thế!_Lăng Tử Ân, anh là đồ khốn! Sao anh dám phản ứng lại với tùy cao quý, ngàn đời có một của tôi hả? Anh chê nó ko đủ sang để chảy trong người anh chứ gì? Đồ tồi...

Đương lúc cảm xúc đang thăng hoa, cao trào nhất, cái tình thương mến thương hiếm có trong người Gia Băng cũng hiếm hoi được đốt cháy sôi lên sùng sục, khói bay trắng xóa thì từ đâu đó xuất hiện 2 cô y tá trẻ đẹp đi đến, vô tình nhìn thấy liền ko ngừng vừa chém gió tứ tung vừa cười khúc khích. Gia Băng thấy vậy chỉ biết đỏ mặt tía tai, những câu từ lai láng thơ văn trong cuống họng kịp thời phanh lại, ko ra nổi. Cô cúi mặt, im bặt, hoạt động tiếp tuyến lệ ngừng hẳn.

Đợi đến khi hai người nhiều chuyện kia đi khuất hẳn, Gia Băng mới khốn khổ kéo lại cảm xúc đình trệ ban nãy, tiếp tục:

-Anh chê chết còn chưa đủ sớm hay sao mà dám từ chối tùy của tôi hả? Đáng ghét, đáng hận! Anh có biết vì anh mà tôi phải hối hận khóc ròng mấy đêm liền trong căn lạng đến mức mất ngủ mũi híp ko dám ra ngoài gặp ai ko hả? Anh có biết vì anh mà tôi phải ngồi ạch trên bàn thảo ra một đồng kế hoạch dự trù cho tương lai tầm tối sau này đến mức máu cam cũng phải chảy, xương cứng cũng phải kêu răng rắc ko hả? Anh mau tỉnh dậy cho tôi, tôi muốn anh phải hổ thẹn, áy náy nhìn tôi vì hiền tùy cho anh nên phải ở vậy cô đơn cô cút...Anh phải dậy nhìn tôi xuống tóc nương nhờ cửa phật chứ! Đồ tồi_Thét lên đầy oán hận, Gia Băng rút kinh nghiệm đầm tay ba bốn cái nhè nhẹ vào lớp

kính dày, đau đốn găm nhắm tương lai ko thể bị thảm phía trước.

-Ai cho phép cậu ở vậy, xuống tóc đi tu mà mạnh mẽ thế?_Ko biết xuất hiện từ lúc nào, Tử Thần luồn tay ôm chầm lấy Gia Băng từ phía, bờ môi cuốn hút nhẹ nhàng lướt lên vành tai nhạy cảm, phả hơi thở ấm đốt nóng cơ thể người.

Giật mình thiếu điều muốn nhảy lên găm đầu vào trần nhà, Gia Băng mặt đỏ lựng, cứng người vài giây rồi ra sức vùng vẫy một cách ko thể tội nghiệp hơn được nữa.

-Lăng Tử Thần, cậu làm gì vậy hả?

-Đứng yên đi! Tôi đang hỏi cậu đấy!_Kiềm chặt tay Gia Băng trong lòng bàn tay mình, Tử Thần trầm giọng_Còn ko mau trả lời câu hỏi của tôi.

-Trả lời khi khô nhà cậu, mau thả tôi ra, đi mà ôm bà chị y tá già queo già quắp kia đi!_Quần tử đâu dễ quên chuyện cũ, Gia Băng bực bội giãy giụa, cơ mà lời cô nói ra hình như hơi hơi nũng nịu thì phải, chết thật.

-Ra là cậu đang ghen!_Mỉm cười hết sức thâm thúy, Tử Thần hít nhẹ lên mái tóc rối của Gia Băng, hít xong mới biết dù tài trí hơn người nhưng cũng có lúc hồ đồ làm điều sai lầm. Mếu mặt nhìn mái tóc nhóp nhép quá nhiều mồ hôi làm cậu suýt tắc thở, Tử Thần bỏ qua tiếp tục đùa cợt_Chị y tá đó là chị gái tôi, đừng ghen nhầm đối tượng, ghen thì phải ghen cho đúng.

-Tôi ko có ghen!_Ngang bướng gỡ tay người kia ra, Gia Băng nhăn mặt, lòng ko ngần ngại hỏi thăm 19 đời tổ tông họ Lăng tại sao lại sinh ra cái đứa bất trị này, để nó phá cô hoài ko dứt nổi.

Đương lúc dầu sôi lửa bỏng, kéo cưa lửa xẻ hết sức kịch liệt, một giọng nói rất có trọng lượng vang lên dẹp loạn, Gia Băng và Tử Thần rằm rắp phối hợp ăn ý cùng nhau buông tay, ai về người nấy chờ nghe giáo huấn.

Thấy 2 người kia tác phong nhanh nhẹn hiểu ý mình, Hàn lão gia thoáng cười nhẹ, giọng điệu hết sức dịu dàng:

-Xem ra im lặng hoài thì hai đứa sẽ hiểu nhầm ta ko có ý kiến gì mất. Nhân tiện ở đây đã có mặt hai đứa, ta sẽ nói luôn một số điều cần nói. Hai đứa thấy sao?

Lần đầu tiên, Gia Băng và Tử Thần tâm đầu ý hợp ko hện nhìn nhau, ném ánh mắt đầy cảnh giác về phía cha mình. Khi không, họ còn ngửi thấy mùi gì đó thực sự rất nguy hiểm, nhưng càng tránh càng chết, tai họa đã giáng xuống, ko đỡ ko được. Thành thật luôn nhận được khoan hồng, phật dạy thế...

7h17 phút...sân bay Incheon

-Mẹ à! Bọn con nhất định phải về Việt Nam sao? Con còn chưa chơi gì nữa mà!_Mếu máo hét lớn xả hận vào điện thoại, Gia Băng bắt mẫn dậm chân vài cái, ánh mắt như lưỡi dao liếc xéo Gia Minh và Gia Lâm đang ngồi an nhàn trên ghế đợi. Quái thật! Hai thằng em chết dẫm của cô sao lại chẳng có phản ứng gì hết vậy, nếu chúng cũng xa xả miệng năm lưỡi mười làm nũng như cô, có phải sẽ khơi dậy tình mẫu tử nơi mẹ, khơi xong rồi sẽ được ở lại Hàn Quốc thêm mấy ngày nữa ko.

-Gia Băng, mẹ cũng biết là quá nhanh, nhưng cha con một lời đã quyết, mẹ ko làm gì được!!_Giọng nói Hàn phu nhân có vẻ gì đó ngái ngủ, bất lực an ủi. Mà ko, cái này ko phải an ủi, cái này là rũ bỏ mọi trách nhiệm thì đúng hơn.

-Ko biết, mẹ nói ba cho con ở lại đi, con ko muốn vèeeeeeeeeeeee!_Gia Băng hết sức làm nũng, mặt nhăn lại hơn mông khỉ. Hôm qua cô mới ngậm ngùi chấp nhận lời đề nghị của cha, lập tức hôm nay bị tổng cho cái vé đuổi về Việt Nam, thế này thật ko có gì để nói...

-Tút...tút..._Cái này là âm thanh đáp lại cho tiếng “vèeeeeeeeeeeee” oan ức của Gia Băng, khiến cô ko khỏi giật mình giận điên người. Cái này thì ko thể nhảm nữa rồi, rõ ràng muốn đuổi cô đi...quá ác

-Thấy chưa, đã bảo đừng điện rồi ko nghe!_Nhướn người dậy khỏi ghế, Gia Minh uể oải vươn vai, nhanh chóng xách hành lí đi đâu đó_Em đi mua cafe đây, đừng đi đâu đó, sắp lên máy bay rồi.

-Tên khốn này, người nghĩ chị người là học sinh tiểu học à!_Gia Băng trừng mắt lườm Gia Minh, điên tiết ngồi thụp xuống băng ghế, ánh mắt trông đợi chốc chốc lại nhìn về phía cửa sân bay...

...vẫn ko thấy...

-Anh ta ko tới đâu!_Tinh mắt để ý biểu hiện của chị mình, Gia Lâm ngồi một bên vừa chăm chú đọc sách vừa trầm giọng nói

-Ai...?

-Lăng Tử Thần...anh ta sẽ ko tới, đừng đợi làm gì

-Ai nói người chị người đợi hần chứ?_Thoáng rùng mình trước độ tinh nhạy của thằng em út, Gia Băng quay mặt đỏ lựng sang nhìn chỗ khác, giọng nói chống chế là chính. Quả thực Gia Băng hoàn toàn ko hề có ý đợi Tử Thần...chỉ là...con mắt nó muốn nhìn thấy hình ảnh hần trước khi về Việt Nam thôi.

-Anh ta hôm nay sẽ phẫu thuật đấy!_Ko để ý lời nói của chị gái mình, Gia Lâm tiếp lời_Nghe nói là để cấy tủy cho Lăng Tử Ân

-Cái...gì!

-Chị ko biết sao...Lăng Tử Ân đã đến nước này thì đương nhiên phải nhanh chóng phẫu thuật rồi...nghe nói 7.30 sẽ vào phòng mổ

Phòng mổ? phẫu thuật?

Ko kịp nghĩ ngợi gì nhiều, Gia Băng theo phản xạ đứng bật dậy như lò xo, 3 chân 4 cẳng chạy ra khỏi sân bay...

Ko được, cô ko cho phép...

67. Chương 80

Hối hấp hối hả chạy vọt ra khỏi sân bay, lẫn vào dòng người đổ xô tứ phía, Gia Băng mau lẹ bắt taxi từ sân bay thẳng tiến đến bệnh viện Lăng Tử, lòng chộn rộn chẳng còn nghĩ ngợi được nhiều nữa.

Lợi dụng đóng mồi hôi vã ra như tắm trên vầng thái dương mội mội sau một hồi căng thẳng, khuôn mặt ửng đỏ hầm hập như mông khỉ dầm dấp có vẻ đầy đau khổ và đôi mắt trong veo ngân ngấn nước tưởng chừng như có thể rơi lệ bất cứ lúc

nào, Gia Băng phút chốc nghiêng nhiên gạt hái được nhiều cảm tình xót thương từ

một đám y tá tỷ tỷ túc trực ở quầy bệnh viện và cũng vì tình chị em đã đến cực

hạn núi có thể mòn, biển có thể cạn, cô nàng nhanh chóng được các tỷ tỷ cung cấp nhiều thông tin lá cải có, lẽ đường có về ca phẫu thuật bí mật của oan gia Lãng.

Khi đạt được mục đích, con người ta thường “vô tội” dù cố tình hay vô ý đều “vong ân bội nghĩa” phải mông quay đi, Gia Băng cũng vậy, trong trường hợp quần bách thần trí ko mình mẫn như thế này, việc làm suy đồi đạo đức và nhân cách như thế cũng có thể được xã hội thông cảm, ông trời ko tuyệt đường sống ai bao giờ mà. Thế nên, lúc Gia Băng biến mất ko chút tăm dạng, các y tá tỷ tỷ chỉ lắc đầu chép miệng vài cái rồi bỏ qua, tiếp tục công cuộc buôn dưa lê trên trời dưới biển.

Rẽ qua nhiều lối rẽ rồi mù của bệnh viện, Gia Băng cuối cùng cũng thoát khỏi được cái mê trận đo IQ bệnh nhân kia, bước chân nhanh như chạy được thư thái nghỉ ngơi một chút, chậm dần, dừng hẳn.

Cúi gầm mặt, đưa hai tay chống lấy đầu gối thở hồng hộc, Gia Băng một lát sau loay hoay cởi bỏ hai cái áo khoác to sụ đang đốt tiêu đóng mở tội nghiệp trên người mình...

Đúng lúc ấy, 1 đám y bác sĩ đồng phục trắng toát xồng xộc đẩy giường đẩy lướt qua tầm mắt Gia Băng, hướng đến 3 cái phòng mổ vừa nhìn đã có ác cảm phía trước.

Theo phản xạ tinh nhạy cùng những suy đoán trần trụi mơ hồ trong đầu, Gia Băng như mèo mù nhìn thấy cá rán, vận nội công phi đến phía trước. Biết mình ko có khả năng bám lấy thành giường đẩy hay ôm eo ông bác sĩ nào đó để kéo giữ chiếc giường dừng lại, cô chọn cách dễ gây ấn tượng và hiệu quả nhất, oai hùng đặt tay vòng trước ngực, hai chân dang rộng bằng vai, mặt vênh lên ột góc anfa hơn 90 độ đứng thù lù chặn đường tiến của đám người. Nếu họ muốn đi, phải lăn bánh giường đẩy lên xác cô mới đi được.

-Dừng lại!

Đám người vốn ko chú ý vật cản phía trước bị tiếng nói gần như hét của Gia Băng làm cho giật mình, những luồng suy nghĩ, những hành động dang dở cư nhiên bị trì hoãn ngay lập tức. Họ ko hèn dưng bước, đưa ánh mắt nai tơ đầy kinh ngạc nhìn kẻ cố tình cản đường.

Ko khí xung quanh vì thế bỗng chùng xuống. Sự náo loạn ban nãy như bị cho thăng thiên ko thấy ló mặt. Còn lại, chỉ có tiếng thở lạnh ngắt phì phò phả ra.

Duy trì trạng thái trầm mặc một lúc, bỗng, hình như có người ko chịu được sự yên lặng kì dị nữa, phát ra những thanh âm hết sức đàn bà và kì quái:

-Bác sĩ! Có thể nhanh lên được ko!...Tôi...tôi...đau quá!!!_Người trên giường đẩy yếu ớt giật lấy tay áo ông bác sĩ già đang ngăn ngại, thở hắt mạnh.

Nghe thấy có gì đó ko hợp, Gia Băng di dời ánh mắt mãnh liệt hùng hực khí thế rời khỏi đám y bác sĩ, ưu ái cho người nằm trên giường một tia nhìn đầy kinh ngạc khó hiểu.

Từ kinh ngạc khó hiểu, ánh mắt tròn đen lay láy của Gia Băng bỗng sững lại một đen kịt, ko còn long lanh lóng lánh như sao trên trời y lúc nãy nữa, toàn thân cũng nhất thời rơi vào trạng thái trầm mặc khó diễn giải thành lời.

Người trên giường ko phải là cái tên suốt ngày đặt gót giày trong bụng cô mà thay vào đó là một bà cô chừng 30 tuổi với cái bụng to tổ bố nhú cao vời vọi đang oán hận rên rỉ, mồ hôi túa ra tựa có thể đựng đầy một cái chậu nhỏ.

Mẹ ơi! Ông trời thật biết cách làm người khác “tông” vào những hoàn cảnh dễ “xúc động” mà họ ko hề hay biết. Nhất là lúc này đây, lương tâm của Gia Băng vốn đã héo rữa sắp quy tiên bỗng dưng đột ngột trở dậy hầu khắp thớ thịt, đốt nóng toàn thân cô một cách dã man tàn bạo. Cô thẹn thùng nhanh chóng cúi đầu che dấu dung mạo, đôi chân dài ko ai nhắc nhở tự động ngoan ngoan lùi ra sau 3, 4 bước nhường đường, miệng rít nhỏ giọng xin lỗi.

Suýt nữa thì, Gia Băng cô đã trở thành tội phạm giết người vào nhà đá mài quần bóc lịch rồi, thật có lỗi có lỗi.

Biết mình thực sự phạm trọng tội tày đình thiên oán địa la ko kể đầu cho hết, Gia Băng thành tâm hối cải, cúi đầu gật lên gật xuống như gà mắc dịch H5N1 hồi lâu vẫn ko dám ngẩng đầu lên nhìn, cho đến khi sự thật chứng minh rằng, con người cũng có thuật biến hóa, từ một bà đẻ với giọng điệu run rẩy thoát cái biến đã ra thành một Lăng Tử Thần thanh âm lạnh lẽo khô khốc, cô mới dám ngẩng đầu tròn mắt nhú mày thiếu điều hét lên.

-Cậu làm gì ở đây thế?_Trước khi bắt gặp khuôn mặt mê người có sức sát thương tim mạch hạng nặng kia, Gia Băng độ lượng cho phép những sự vật thừa thải như mấy đôi giày bóng loáng của mấy ông bác sĩ bên cạnh hay 4 cái chân gấu bánh đen xì hơi bám bụi choán vào tầm nhìn của mình.

-Lăng...Lăng..._Ko biết vì quá “xúc động” hay cổ họng nghẹn xương, Gia Băng ập a ập ứng hoài cũng chẳng thể nói trọn họ tên con nhà người ta, uất ức nhỏ giọng lẩm bẩm_Sao đọc Lăng Chì Tùng Xứng thì dễ thế, đọc Lăng gì gì lại khó thế ko biết! Đổi tên quách cho dễ xưng hô vậy.

Cơ mà, thông tin cái thằng thành linh mà xẹt ra cả tấn khói như thằng em cô ko hề sai chút nào. Quả thực, oan gia Lăng đang ngạo nghễ ngồi thư thái trên chiếc giường đẩy của bệnh viện, áo quần thời thượng thường ngày đã bị lột sạch chỉ còn lại tấm áo kẻ sọc như áo nhà tù mỏng manh khoác lên người. Bao quanh cậu ta còn có đám người đa dạng tuổi tác, đa dạng giới tính mặt mũi nhìn rất trí thức, rất có phong thái của bậc y, bác sĩ lão luyện khép nép hiểu chuyện im lặng, ko dám một lời chen ngang.

Cảnh tượng này làm Gia Băng choáng ngợp. Ko phải choáng ngợp vì nhãn hiệu đồng phục của bệnh viện này gán mác Chanel, cũng ko phải vì ai ai cũng ngồi ngời rực rỡ như một rừng hoa đủ màu sắc, mà là vì vẻ đẹp hoang dại lạnh lùng bất cần trong tư thế nhân nhả của Tử Thần, dẫu, bộ áo quần bệnh nhân kia làm cậu ta nhột nhạt đi phân nửa. Ko dừng lại ở đấy, trên phong nền tượng người bằng xương bằng thịt rực rỡ hết sức sinh động đằng sau, khí chất vương tử của Tử Thần lại càng thêm ngút ngàn một cách kì lạ, vô tình làm con tim mê trai của Gia Băng được nước hành nghề.

Phải công nhận, “dung mạo” tên oan gia này ko phải hạng củ khoai trái cà, hoàn toàn rất phù hợp với mẫu người Gia Băng thích từ nhỏ. Nhưng, chỉ “dung mạo” thôi, mấy cái khác cho cô cũng ko thêm.

Thình thịch! Thình thịch!...Tiếng tim ai đó đập mạnh đến nổi văng ra ngoài, len lõi trong ko trung rồi chui tọt thành công vào màng nhĩ Gia Băng làm cô ko khỏi thô bỉ bĩu môi chế giễu “Quái! Tim người nào đập ác chiến thế ko biết! Đúng là ko phải hạng mê trai tầm thường, hừ!!!”

...nhưng ngẫm lại, suy nghĩ thật kĩ, cảm nhận thật rõ ràng hóa ra, tiếng tim đập ấy phát ra từ ngực...mình...=”=

-Hàn Gia Băng, tôi đang hỏi cậu đấy!_Thấy Gia Băng phớt lờ mình quá đẹp, Tử Thần bực bội lên tiếng, thanh âm dường như nặng hơn trước mấy tấn, rất có trọng lượng_Đáng nhẽ giờ này cậu phải ở Sân bay và về Việt Nam rồi chứ?

-Á!_Thoát hồn ra khỏi đồng suy nghĩ bầy nhảy hỗn tạp, Gia Băng mới nhận thức ra được hoàn cảnh của mình lúc này, cơ thể vì quá sốc nên vô thức hoá ếch nhảy dựng lên như có con muỗi chích phải, sắc mặt nhanh chóng trắng bệch đầy hoảng loạn_Thôi xong rồi, quên mất rồi! Tiêu thật rồi!...Cha sẽ thiêu cháy mình mất!!

-Đừng nói với tôi giờ cậu mới nhớ đến chuyện này nhé_Nheo neho đôi mắt đen sâu như ngọc trai đen quý giá dưới lòng đại dương, Tử Thần bình thản vòng tay để trước ngực rất trịch thượng, khuôn miệng cong lên đều đều hỏi.

-Ông trời thường bày trò trên người có tài thế đó!_Gia Băng dù biết sắp chết vẫn ko ngần ngại tự khoa trương bản thân mình lên, nhả trán khổ não than mắng ông trời_Tôi sẽ chết cho coi, sẽ bị giết chết! Nếu sau này tôi có mệnh hệ gì, nhớ thấp cho tôi nén nhang an ủi nha!!!

Thoáng bật cười nhẹ trên đầu khổ của người khác, Tử Thần miệng lưỡi chưa bao giờ biết uốn 7 lần rồi mới nói, thẳng như ruột ngựa phán:

-Đồ ngốc ko ai bằng!

Đang lúc sầu khổ gặm nhấm giây phút bình an ngắn ngủi cuối cùng của cuộc đời, Gia Băng nghe thấy có người dậm dặt giọng sỉ nhục IQ, sỉ nhục chất xám mà ko phải ai muốn có cũng có được của mình thì tức

lắm, giận mới hận cũ nhất tề đồng loạt đánh bại lí trí, chiếm lấy mọi suy nghĩ, hành động.

-Ồ! Tôi ngốc đấy! Do ngốc nên mới nghe thấy việc cậu như con heo bị đem lên bàn mổ đã tức tốc chạy đến đây đấy! Là tôi ngốc, ngu xuẩn nên mới tới cái xó xỉnh này làm trò cười cho cậu xem_Quần bách hết lớn vào mặt ai kia, Gia Băng kích động đưa tay...quẹt mồ hôi, ánh mắt tước da xẻo thịt liên tục lớn vồn quanh kẻ vô ý vô tứ làm phật lòng mình.

-Cậu vừa nghe tin đã chạy đến đây!_Sững người một hồi, ko lâu sau đó, Tử Thần bình tĩnh hỏi lại, đáy mắt lóe lên chút ánh sáng dị hoặc nhưng đẹp vô cùng, như luồng sáng phía chân trời khi tan bão.

-Đúng đấy! Tôi thật sự là một con ngốc, lúc ấy còn ngây thơ sợ rằng cậu sẽ như tôi, sẽ vì ca phẫu thuật này mà bị di chứng, sẽ phải đau khổ và hối hận về sau. Thế nên, tôi, Hàn Gia Băng một thời chưa vì ai bao giờ đã điên cuồng vô duyên đến đây để ngăn cản cậu! Tôi thật ngu ngốc mà!

_Thừa giọng hét lớn, Gia Băng ko biết từ khi nào đã đem hết tâm tư của mình bộc bạch với người ta, mà ko chỉ một người ta, rất nhiều người ta là đằng khác. Nhưng, cô ko cảm thấy thẹn thùng như bao người, trái lại còn thấy lòng nhẹ nhõm hẳn đi, như trút hết được hàng đống gánh nặng trong người. Khoé mắt cô bỗng chốc có một giọt nước dài chảy xuống gò má ửng hồng, giọng nói có gì đó run run.

-Đừng...đừng khóc!..._Nghe rõ được toàn bộ lời tâm tình ko phải lúc nào cũng nghe được từ cửa miệng ai kia, Tử Thần vui mừng đến nỗi trở nên lúng túng, nhưng khuôn mặt vẫn thản kì ko đổi sắc, lãnh đạm và gần như vô cảm_Tôi ko ngờ cậu lại lo lắng cho tôi như thế!

Khẽ thở dài, Tử Thần đưa ngón mạ lau đi giọt nước vừa nẩy vẫn còn kẹt trên má Gia Băng, giọng điệu ôn nhu thương xót.

Nếu ko phải bên cạnh cậu có quá nhiều kì đà, cậu đã ko ngần ngại hành động thay cho lời nói rồi!

-Tôi...đâu có khóc, mồ hôi tôi đó!_Giật giạt khoe miệng, Gia Băng khó chịu minh bạch mọi chuyện, đồng thời ko để tay ai đó làm càn, hất nhanh ra xa_Với lại tôi vốn ko hề lo lắng cho cậu, đừng hiểu nhầm.

Người ta nói, nghe là một chuyện, tiếp nhận hay ko lại là một chuyện khác. Tử Thần lúc này cũng vậy, chặt vật lắm cậu mới cố tiếp nhận sự chống chế của ai kia, quyết định mặt dày mà phản kè. Song, sắc mặt trên mặt cậu giờ đây thật khiến cậu phật ý, bởi dư âm khẩu khí của người đối diện, nó đen hẳn mắt một nửa, khiến bất cứ ai nếu tinh mắt cũng có thể nhận ra sự bình thản cậu đang khoác lên là đồ giả.

-Ko cần phải ngượng, tôi hiểu rõ cậu cảm thấy thế nào mà. Yên tâm đi, tôi ko phải là cậu, sẽ ko có bất kì chuyện gì ko hay xảy ra đâu. Đừng lo lắng_Tử Thần đáng bộ hài lòng vươn tay xoa, à ko là vô đầu Gia Băng như chủ vô đầu cún, giọng điệu sến súa sắc mùi cưng chiều.

-Ko có!_Tròn mắt há hốc mồm nhìn người kia tự cao thái quá, Gia Băng lùi ra sau vài bước tránh bàn tay kia kiềm giữ mình kia, khuôn miệng mở to chối bỏ như muốn hét.

-Nếu đã lo lắng cho tôi như thế, vậy làm gì đó thể hiện lòng thành đi!_Mặt dày phớt lờ tiếp, Tử Thần ra vẻ ngấm ngợm rồi tận tình đề nghị_Làm gì đó để tiếp thêm động lực cho tôi ấy!

-Tôi đã bảo là tôi ko lo lắng cho cậu rồi mà!!_Dồn toàn bộ sức lực phản công lần cuối hét thật to, để phòng hao Tử Thần có vấn đề về màng nhĩ, Gia Băng mặt đỏ phừng còn dậm chân mạnh xuống nền đá lạnh lẽo, tay khuá khoáng loạn xạ giữa ko trung, hơi thở phả ra phì phò như sắp chết đến nơi.

Tiếp sau phản ứng mãnh liệt ấy, khoảng ko trước phòng phẫu thuật thêm lần nữa tĩnh lặng như tờ, những tiếng động thừa thãi cũng ý thức được mà im bật.

Nụ cười trên môi ai kia...như đốm lửa lập lòe trong đêm...chợt tắt...

Bầu ko khí cô đọng đáng sợ đến mức tiếng thở nhẹ cũng vang lên thật to, thật rõ làm Gia Băng tỉnh ngộ. Khi cô có thể rời khỏi cơn bạo phát cũng là lúc sự hối hận tràn ngập, dâng lên tận cuống họng.

Gia Băng muốn gạt đi, muốn chối bỏ những gì mình vừa nói...nhưng cô ko thể cất lên thành tiếng được.

Người ta đã lặng lẽ cùng đoàn người tiến về phía trước mất rồi.

"Một người bật khóc, một người cười.

Một người dừng bước, một người đi.

Chuyện tình đôi ta, đến đây thôi.

Bye em, anh đi lấy chồng.”

Ax! Nếu cảnh tượng đang xảy ra với Gia Băng lúc này một bộ phim, chắc mắt người ta sẽ ko ngần ngại hao tốn tiền của để cho đoạn phim này quay chậm, như chính sự luyến tiếc ko muốn rời của nhân vật nữ chính khi nhìn thấy người mình yêu bỏ đi với một tên gay. Bất đắc dĩ quá cũng giống như con cún con bên đường ngậm ngùi nhìn cục xương khiêu gợi rơi xuống cống vậy...

Nhưng mà...cảm giác đau đớn như có ong đốt trong lòng cô như vậy là sao đây? Phải giải thích như thế nào đây? Liệu có giống như tâm tình của một con cún con với cục xương yêu quý? Hay hơn thế, như tâm tình của cô gái kia chẳng hạn...có thể chăng?

Nghĩ đến đây, tim Gia Băng thường tình đã trật nhịp giờ càng đập dữ dội hơn trước. Hối hận, đau đớn, luyến tiếc đan xen lẫn nhau và ngày càng mãnh liệt khi cánh cửa phòng phẫu thuật hé mở...

-Ko được!!! _Hét thật to, hơn ngàn lần vạn lần lúc này, Gia Băng ko tự chủ được phi nhanh đến, đứng thu lu trước cánh cửa phòng phẫu thuật, ko cho bất kì ai ở ngoài bước vào bên trong.

-Chuyện gì? _Ko thêm liếc mắt lấy Gia Băng một cái, Tử Thần lạnh nhạt.

-Tôi... _Gia Băng đột nhiên lại hối hận, nhưng vì cô đã phóng hỏa đốt nhà, giờ ko thể ko bảo toàn tính mạng được _ Tôi...

-Tôi cái gì, nếu ko có chuyện gì thì tránh ra tôi, phải phẫu thuật! _Những gì Tử Thần thốt lên, liệu cậu có biết Gia Băng đang đau ko? Cũng có thể biết...nhưng vẫn nói...

-Tôi... _Đắn đo nghĩ ngợi một lát, Gia Băng hít một hơi lấy dũng khí, đưa hai tay lên đầu gỡ bỏ dây buộc tóc mình yêu thích nhất. Dây buộc tóc mà cả đời Gia Băng luôn gìn giữ, nói sẽ chỉ giao cho nửa kia của mình, nhưng giờ đành phá lệ giao tay người khác vậy... _Đưa tay cậu ra đi!

Ko nói gì, Tử Thần chỉ ngậy người chốc lát rồi quyết định ngoan ngoãn làm theo lời Gia Băng, khoe môi như cười, lại như ko cười.

Đón nhận bàn tay to rộng, đặt nó trong lòng bàn tay mình, Gia Băng dúm chiếc dây buộc tóc yêu quý vào tay Tử Thần, uốn nắn bắt cậu phải nắm chặt lấy nó.

-Lăng Tử Thần... _Gia Băng gương đôi mắt to tròn thơ đại nhìn người đối diện, khuôn mặt lộ ra vẻ nghiêm túc...vì đồng lúa Việt Nam cần có người bán mặt cho đất, bán lưng cho trời cày cấy; vì xương giấy Hà Nội cần có người phụ giúp lao động; vì cộng đồng còn thiếu thốn quá nhiều sinh viên tình nguyện; vì chuyện đời còn nhiều gian nguy mà chúng ta cần phải tự mình đối mặt; vì mặt trời chói chang luôn mọc đằng tây; vì cái cây trước nhà tôi cần có người tưới tẩm; vì sự chính chắn của con em chúng ta sau này;...vân vân và vân vân, tôi, Hàn Gia Băng xin thay mặt chủ tịch nước Việt Nam, bộ trưởng các ngành, tổng giám đốc các tập đoàn, club nông dân, club người khuyết tật, club hội người cao tuổi, club sinh viên, học sinh...mong cậu sẽ phẫu thuật thành công, vinh quy áo gấm trở về nước.

Nói xong một tràng dài đến hụt hơi, Gia Băng nhìn Tử Thần vẫn chưa tiêu hóa hết câu nói của mình liền bất thành linh làm chuyện hết sức tày trời. Cô bước đến gần Tử Thần, đưa môi đặt nhẹ lên gò má hoàn mỹ của cậu một dấu hôn nhẹ nhàng nhưng ấm áp, nồng nhiệt.

Trước sự sững sờ của nhân vật chính lẫn nhân vật phụ, Gia Băng quay người bước nhanh đánh bài chuẩn. Khi khuất người đằng sau lối rẽ, cô quay đầu lại nhìn ai kia một lần nữa, nở nụ cười tươi rực rỡ nhất:

-Lăng Tử THần, đôi giày nhỏ trong dây buộc tóc ấy là bạc nguyên chất đó, ko được làm mất. Nhớ mau chóng lành rồi về nước trả tôi đấy! Biết chưa!

Một làn gió lạnh lướt qua hành lang trải dài, Gia Băng một lúc sau bỗng khụy người xuống đất, khuôn mặt nhanh chóng tái nhợt hẳn đi. Cô ôm bụng, miệng nhăn nhó rít gào:

-Chết tiệt! Lại đến rồi!!!

Sau nụ cười gượng bắt lực, Gia Băng mất hết ý thức chìm ngấm trong cơn mê ập đến

Trước khi lịm hẳn đi, hình ảnh ai đó là tại hiện rõ nét lần nữa trong tâm khảm cô...thật khiến người ta ko thể đau được nữa mà...

68. Chương 81

Ngất xỉu tiện thể ngủ luôn, lơ mơ thức dậy Gia Băng mới nhận ra mình đã bị người ta “vận chuyển” tổng về Việt Nam từ lúc nào, tâm trạng nặng nề đi do “thời kì đến” lại càng thêm bức bối khó chịu hơn ngày thường.

Cô vốn muốn nán lại Hàn Quốc thêm vài ngày, muốn thấy con người kia bình an ra khỏi phòng mổ, bình an dưỡng bệnh rồi mới thuận lòng theo lời cha ngoan ngoãn trở về nước tiếp tục công cuộc trồng người.

Nhưng ko ngờ, cha cô đến điều này cũng phần nộ cảm đoán, quyết cắt đứt mọi dây dưa giữa cô với người kia bằng được. Ai bảo, cả cô và Tử Thần đều đã gật đầu chấp nhận lời đề nghị ông đưa ra, ko lí nào quân tử nhất ngôn như ông lại cho bọn cô có cơ hội bòn rút thêm thời gian ở cạnh nhau, rồi theo quen thói thường tình của con người, quên băng đi sự tồn tại của nó được.

Thế nên, Gia Băng đành bằng mặt ko bằng yên phận trở về cuộc sống trước đây, ăn-học-ngủ, với một thân phận hoàn toàn khác, là Hàn Gia Băng-đại tiểu thư Hàn Gia được mọi người quan tâm, chú ý, ko phải Hàn Tử Di-một nữ sinh trung học bình thường chỉ duy có bản tính mê trai nổi trội.

Cuộc sống này, dĩ nhiên ko có gì đổi khác so với lúc trước về mặt tinh thần. Đây là cuộc sống mà cô dù muốn hay ko vẫn phải chấp nhận trong vòng 2 năm-cuộc sống mà cái tên Lăng Tử Thần chỉ là cái tên nằm cuối trong sổ điểm của thầy cô mà thôi, ko có gì đặc biệt.

Cả Tử Thần cũng vậy, con người đó cũng chịu buông tay, chấp nhận để cô trở thành “bạn học chung lớp” với mình, ko là gì đặc biệt trong vòng 2 năm.

2 năm...liệu chừng ấy thời gian có quá dài hay ko? Liệu cô có thể vô tư đối mặt với Tử Thần như lúc trước, như những người bạn ko hơn ko kém, khi mà giữa cô và cậu đã có 8 lần môi chạm môi?

Cha cô ko độc ác, ông đã cho cô đôi cánh, giấy thông hành để con người đáng ghét kia ko thể ở bên cạnh hiếp đáp, chốc ghẹo cô. Lời đề nghị và đảm cận vệ sẵn sàng dẹp loạn 24/24 leo đèo theo cô chính là minh chứng cho sự nghiêm túc của ông.

Nhưng thật lạ...cô hình như lại ko hề muốn điều đó thì phải. Đôi lúc, cô lại cảm thấy ko hiểu nổi cảm xúc của bản thân mình nữa.

Khi nghe tin cha cô muốn cô thu dọn hành lí ra khỏi nhà Tử Thần, cùng hai thằng em lăm chuyển chuyển đến biệt thự Hàn Gia ở ngoại thành Hà Nội sống, cô cư nhiên tỏ ra khó chịu, bất mãn mặc dù con người ham hư vinh như cô vốn nghe đến hai từ “biệt thự” mắt đã sáng bừng. Hôm ấy, cô như bị ma nhập, rút ruột tiền điện thoại gọi quốc tế, lời to tiếng nhỏ “thương thảo, bàn bạc” với cha mình một phen cho đến khi tài khoản hết tiền tự động ngắt kết nối vẫn ko cam lòng chấp nhận. Vì sợ bị đảm vệ sĩ suốt ngày leo đèo theo sau làm phiền, choán hết tự do của mình, cô mới nổi điên tức giận như vậy sao?

Cứ cho là thế đi, nhưng tại sao khi biết cha mình nể tình phụ tử, từ chối lời đề nghị của thầy hiệu trưởng, ỉnh ở lại ban C tiếp tục công cuộc học tập, Gia Băng cô một lời cảm kích cha mình cũng ko có, bỗng dưng lại vui mừng vì vẫn được chung lớp với ai kia?

Mà giả định, tất cả đều do thói quen lâu ngày tạo ra nên nhất thời ko thích ứng kịp đi, vậy thì, ai sẽ giải thích cho cô, vì cớ gì, lúc cô cùng Kỳ Như dàn giũa nước mắt hàn gấm tình cảm tri kỉ thiếu thốn một thời gian dài, điều đầu tiên cô chia sẻ với nó lại là chuyện ko đầu ko đuôi giữa cô với Tử Thần, đã thế, mặt mũi ko biết ngượng, đở bưng biểu lộ tâm tình khiến nó ko ngừng cười mỉm gian xảo?

Mà nếu quy những việc tên kia làm có gì đó ko trong sáng khiến cô phải ngượng ngùng đi, vậy chuyện đầu óc cô ngu độn hể rảnh chút liền đoán mò xem người kia đang làm gì, khoẻ chưa, sao ko gọi ình thì phải giải thích thế nào?

Thật khiến cho người khác cảm thấy sững sờ, chính cô cũng ko khỏi kinh ngạc. Hết thấy, hành động của cô rất mờ ám, rất giống như một cô nàng đang thầm yêu thầm mến một ai đó.

Chẳng nhẽ, cô đã...

-Rầm!_Đập tay lên bàn khí thế, Kì Như ném ánh mắt sáng bừng mãnh liệt đầy ý vị như đèn điện nhìn Gia Băng, khoe môi cười cười ko thể xảo trá hơn_Hàn Gia Băng, chị người đây rất tiếc phải báo cho người một tin ko may, ta thấy, người đã YÊU Lăng Tử Thần mất rồi.

-Phụt!_Đang uống giở cốc lipovitan mát lạnh, Gia Băng dù là người lấy tiêu chí tiết kiệm làm chân lí sống vẫn bị chữ “yêu” nhấn mạnh và kéo dài kia làm cho giật mình, ko ngần ngại phun hết chỗ nước chưa nuốt kịp ra ngoài, vài giọt nghên lên mũi cô khiến cô ho sặc sụa_Kì Như, người ko phải thù ta đến chết nên mới tính ám hại ta cướp đoạt tài sản đấy chứ! Người thật độc ác!

-Thôi đi! Nếu ta muốn giết người thì đã kẻ dao chọc tiết người ngay rồi, ko cần phải vất vả nói mấy chuyện dở hơi này để người đột tử chết đâu_Thấy Gia Băng lạnh lùng trừng mắt oán hận nhìn mình, Kì Như quay mặt đưa mắt nhìn bầu trời âm đạm qua khung cửa sổ, tiếp lời như tâm sự_Ta nói thật đấy, với kinh nghiệm 10 năm chông đèn mài quần nghiền ngẫm manga, ta đảm bảo mắt nhìn đời của ta ko phải hạng tầm thường đâu. Người quả bị tên oan gia kia lấy mất trái tim rồi.

-Ko có chuyện đó đâu_Lau nhanh khoe miệng tèm lem, Gia Băng bữu môi khinh bỉ_Với cương vị là một người bạn, ta khuyên người đi khám mắt lại đi, chắc có vấn đề rồi đấy, để lâu ko tốt đâu.

-Người yên tâm, mắt ta rất tinh, ko sai nổi đâu. Người vốn yêu Lăng Tử Thần, rất yêu là đằng khác!_Bất thành linh túm lấy cổ áo Gia Băng, ép người cô gần như nhào sát về phía mình, Kì Như tự tin khẳng định như thể đấy là định lí Pitago hay định luật Niu tôn 3 mà cả thế giới ko ai dám chối bỏ.

-Ko có, ta nói ko có rồi mà, người có bằng chứng gì nói ta yêu cái tên đáng ghét luôn khiến ta khổ sở đó chứ! Người thấy có người nào ngu ngốc đi yêu kẻ thù của mình ko hả?_Gia Băng chán nản giãy giụa thoát khỏi móng vuốt sắc lẹm của Kì Như, khuôn mặt đỏ bừng như gấc. Đáng ghét! Cô đâu có yêu cái tên đó chứ, sao bắt luận gắp ai, người ta cũng gán cho cô cái biệt danh “Lăng phu nhân” thế ko biết. Bộ, trên mặt cô viết ba chữ đó sao?

-Vậy ta hỏi người, tại sao người hể nhìn mặt ta là lại kêu ca về chuyện của tên đó hả? Còn nữa, cứ một ngày là người lại nhìn màn hình điện thoại những mấy trăm lần, mỗi lần điện thoại kêu lên là người lại bừng mắt sáng mắt, mới nhìn cái số điện thoại thì lập tức xì mặt, uể oải tiếp máy, nói đi, ko phải người yêu người ta thì sao biểu hiện nào trên người người cũng giống mấy con bé lụy tình trên báo thể hả?_Kì Như là chúa bám dai, bất luận thế nào vẫn quyết ko buông tha cho Gia Băng.

-Làm gì đến nông nổi thế, ta nể tình người là bạn tri kỉ nên mới kể chuyện cho người nghe, để người cùng ta an ủi, cùng ta chửi rửa hần, bộ ko được à? Ta nhìn vào màn hình điện thoại là vì điện thoại ta mới mua, hàng xịn, muốn ngắm cái mặt nó cũng bị cấm sao? Còn nữa, ta uể oải là vì ta mệt, người cũng biết ta đang đến “thời kì khó xử” mà, bực bội là chuyện thường tình!_Đẩy tông giọng lên cao hơn tông giọng của Kì Như nhằm chiếm ưu thế, Gia Băng sau khi tuôn một tràng liền thở hồng hộc, vuốt ngực bình ổn thần trí.

-Được rồi! Ta thua, ta thua...cứ chờ mà xem!_Đưa tay bịt lên hai tai bảo vệ màng nhĩ, Kì Như quyết định bỏ cuộc. Dù cô giờ có nói gì chắc chắn cũng bị người ta cãi chày cái cối đóp lại, thôi thì cứ yên phận mà xem kịch. Quân tử hóng hớt là quân tử đại, quân tử chậm rãi là quân tử khôn.

Cứ thế...thời gian nhanh chóng qua đi...

Gia Băng quay trở lại trường với sự rào trước đón sau nồng nhiệt của hết thầy mọi người trong trường. Có lẽ, sau khi vụ bạo lực ở trường được giải quyết rõ ràng, ko chỉ bạn bè cùng lớp, thầy cô bộ môn mà còn có cả nhiều phần tử ngoại lai như club báo chí, club sự kiện và nhân vật...đều dành hết mọi sự quan tâm ko đáng có cho cô như một sự “lấy công chuộc tội”.

Chỉ là, mỗi ngày 24 giờ hễ đi trên đường thấy mặt cô là lại nhanh như bay chạy tới bắt tay hỏi han cô hàng loạt đề tài đa dạng, phong phú, khiến cô bắt đầu cảm thấy ái ngại, phiền phức, dần dà liền tránh người như tránh tà mỗi khi ra khỏi lớp học.

Úc ở chỗ, đám người trong trường, từ sau vụ phát ngôn chấn động của Lăng Tử Thần ở buổi đại tiệc, liền mặc định cho cô cái danh “Lăng phu nhân” to đùng trên trán, khi ngửa miệng lại cười tươi hỏi:

-Gia Băng, Tử Thần khi nào mới về Việt Nam vậy? Lâu rồi ko thấy cậu ta.

-Sao lại hỏi tôi?_Gia Băng bực bội nói như hét, khuôn mặt tỏ rõ biểu tình cáu bẳn, cảnh cáo mọi người ko nên đụng chạm tới.

Ấy vậy, chúng vẫn ào ào tận tình hỏi thăm như thường.

-Vì cậu là “Lăng phu nhân” của người ta mà, ko hỏi cậu thì hỏi ai!_Mấy người vô duyên hỏi cuối cùng vô duyên bật cười rồi thông thả bước đi, như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Gia Băng những lúc như vậy đầu đốn cứng họng ko nói nên lời, dậm chân quay về lớp bảo toàn tâm tình, âm ức nghĩ ngợi.

Mọi người trong trường đều gọi cô là “Lăng phu nhân” nhưng cô đâu phải chứ. Nếu thực sự tên đáng chết kia coi cô là vợ, tại sao đến giờ vẫn ko liên lạc với cô. Sợ tổn tiền, sợ lời cảnh cáo của cha cô hay vì cô ko là gì cả nên ko cần phải gọi?

Ruột cuộc, trong lòng hẫng, cô chiếm vị trí nào? Trong tim, trong dạ dày hay trong hậu môn?

Vẫn biết thắc mắc sẽ ko có giải đáp nhưng Gia Băng ko thể ko tự vấn chính mình. Bởi vì chỉ những lúc như vậy, cô mới nhận ra mình quan tâm con người đó đã nhiều lại thêm nhiều.

Và, hơn hết là, cô đã cảm nhận được nỗi khổ khi vắng bóng một người.

Những lúc như thế, Gia Băng liền tìm đến quả bóng da cam đáng chết năm lần bảy lượt “chung thủy” từ tay đám thành viên bay đến ám sát, hủy hoạt dung nhan của mình, đập nó dội mạnh xuống mặt đất xa xtreet.

Hiện tại, Gia Băng vẫn tiếp tục công việc quản lí gian truân trước đó, tận lực tận tâm chu toàn cho đội bóng. Có điều, vất vả hơn trước gấp mấy lần.

Chỉ tại, nghe nói trong lúc cô ở Hàn Quốc, đội trưởng đội bóng-Hạ Kỳ Thiên đã quay về với thân phận đại thiếu gia Hạ gia, bỏ bê việc “triều chính” của club, làm cho “ngân khố đại nhân” phải tự tay gánh vác mọi việc, cũng vì thế, tiêu chí “bòn rút càng nhiều càng tốt” được anh ta áp dụng lên mọi thành viên, độc tài vắt kiệt sức lực họ, ko ngoại trừ cô.

Nhiều lần lên tiếng đòi nhân quyền, nhiều lần bị đem hợp đồng kí lúc trước đe dọa bồi thường, Gia Băng dậm nản, chỉ biết đưa thân giao vào tay trời.

Cứ thế...gần 1 tháng sắp trôi qua...

Con người kia vẫn chưa chịu trở về.

Một ngày chủ nhật đẹp trời nọ cuối tháng 1, Gia Băng đang vui đầu vào đồng chăn hỗn độn ấm áp “bế quan” ngủ nướng đến khét liền bị Kì Như tàn bạo đập tắt mộng đẹp.

-Hàn Gia Băng! Dậy! Dậy mau cho ta!_Xông mạnh vào phòng Gia Băng ko thèm gõ cửa, Kì Như vừa lòi thốc đồng chăn ra khỏi người cô vừa khản trương gọi lớn.

-Mệt! Đang ngủ!_Gia Băng trở mình, mơ màng đáp trả một tiếng trong cơn mê.

-Ngủ cái gì mà ngủ, dậy mau, có tin động trời rồi đấy!_Ko chịu từ bỏ, Kì Như túm lấy tay Gia Băng, kéo cả thân thể cô ngồi dậy như một con rối len nhũn mềm.

-Động trời gì mà động! Người rảnh quá ko phá ta ko sống được à?_Gia Băng đưa tay lên miệng ngáp đã đời, khoé mắt nhắm tít ko muốn mở ép ra một giọt nước mắt trong veo_Hôm qua ta ngủ muộn, đừng làm phiền ta tỉnh dưỡng nữa!

-Ách! Người muốn ngủ thì cứ việc, nhưng trước tiên nghe chuyện này đã! _Kì Như thoáng vẻ nghi ngại, bí hiểm hỏi _Gia Băng, nếu con cún con mà người hết sức chăm bẵm, hết sức yêu thương, còn tồn một đồng tiền ko nhỏ mua đồ cho nó nữa bỗng dưng quay môg lại với người, chạy đi phẩy phẩy cái đuôi với kẻ xa lạ khác, người sẽ làm gì?

-Hử? _Lần này Gia Băng hơi tỉnh ngủ, cô nheo mắt nghi hoặc nhìn Kì Như phía đối diện rồi trở ngón tay chỉ về 3 con cún con béo tròn đang lúc nhúc cọ quậy trong cái giỏ ấm áp nơi góc phòng _Người bị làm sao à? Chúng nằm ở kia mà, đi đâu chứ?

-Trời! _Kì Như vỗ trán thương tâm than lên một tiếng, bất lực giảng giải _Ta chỉ nói là nếu như thôi, hiểu ko? Nếu là như thế, người sẽ làm gì?

-Còn phải hỏi sao? _Gia Băng ném ánh mắt khinh bỉ cho Kì Như hững hờ, dù ko hiểu gì nhưng vẫn thành thật trả lời _Người biết ta là người thế nào mà. Ắn ko được đập đổ. Nếu thế thật, ta sẽ chọc tiết nó, cạo lông nó, biến nó thành thịt cây 7 món. Với những kẻ phản bội, nhân nhượng với chúng là tự kẻ dao vào cổ mình.

-Tốt lắm, bạn đẹp! _Nghe xong câu trả lời hết sức thoả đáng và vừa ý mình của Gia Băng, Kì Như hừ hạo đập một phát rõ đau lên vai bạn, miệng cười tươi như trứng số.

Ko thềm nghĩ nhiều về biểu hiện bất thường nhưng quen thuộc của Kì Như, Gia Băng ngả người xuống giường, tiếp tục ngủ.

-Này! Khoan đã! Ta còn có cái này muốn cho người xem! Dậy đi! _Kì Như hung hăng lấy laptop của Gia Băng, lên mạng, nhanh chóng truy cập vào website trường rồi bưng laptop đến gần Gia Băng, ồn ào hồi thúc.

-Mệt! Để sau đi! _Gia Băng khua tay, vui đầu sâu vào chăn tìm kiếm hơi ấm.

-Hử! Người ko dậy xem sẽ hối hận đấy nhá! Con cún con nhà người quấy môg đi theo người khác rồi nè! _Hớp một ngụm nước trong, Kì Như nói với giọng thích thú đầy hàm ý.

-Mặc xác nhà người, ta ko quan tâm _Gia Băng vẫn cứng đầu mặc kệ, hơi chút bực bội vì chẳng thể nào nói lại giấc mơ đẹp để ban này.

-Hình như có nhắc tới Lăng Tử Thần nè! _Ra về hết sức kinh ngạc, Kì Như reo lên một tiếng rõ to để ai kia nghe thấy, ánh mắt thâm thúy liếc nhìn người bên cạnh, khoé miệng lúc sau lăm lăm _1...

2...

3...

-Đâu! Cún con nhà ta đâu!

Quả nhiên, từ trong chăn có người bỗng bật dậy, từ trạng thái thờ ơ chuyển sang quan tâm sốt sắng, mắt đảo đi đảo lại liên tục. Được một lúc, hai tròng mắt ko yên phận kia dừng lại, ko động dậy và có phần đen sâu hơn trước.

Gia Băng tận lực tăng cường độ ánh nhìn lên bức ảnh to tướng trên màn hình laptop, sững sờ ko thốt nên được lời nào.

Bức ảnh to tướng kia ko phải là ảnh của một ngôi sao xinh đẹp nào đó, cũng ko phải là ảnh tự sướng của ông anh đẹp trai “hoa nhường nguyệt thẹn” nào. Đó là bức ảnh chụp lại nổi bi thảm, khốn cùng, tồi tàn của một nữ sinh bị bóng đập vào mắt trái, khiến nó sững vù lên như mắt ếch, đến mở to cũng ko mở nổi, nhắm tít lại như một đường chỉ thẳng tắp, và tất nhiên, dung nhan đáng yêu, xinh đẹp của cô nàng đã huỷ hoại ko thương tiếc. Cái đáng hận hơn, nữ sinh bi thảm bị chụp lại kia ko ai khác là Gia Băng cô, vị quân lí có sức hấp dẫn bóng hơn cả cái khung cầu.

-Quái! Cái này là cái gì thế hả? Từ đâu ra mà có vậy! Tên khốn nào dám nhân lúc ta ko để ý chụp lén đăng lên trang chủ của trường thế này? Tên nào thất đức thế! _Bùng nộ thiếu điều muốn nện nguyên cái laptop xuống đất, Gia Băng hét lớn chưởi rủa, vỗ cái bàn con cạnh giường rầm rầm _Hết ảnh rồi hay sao mà lấy cái này! Tên đó bị thần kinh sao?

-Bình tĩnh! Bình tĩnh...!_Kì Như bình thần vuốt lưng Gia Băng an ủi

-Bình tĩnh cái đầu người! Ôi hình tượng của ta, dung mạo của ta! Chúng đã bị người ta làm nhục, chà đạp mất rồi_Gia Băng vò đầu muốn khóc, nghĩ đến phận mình sau này mà lòng chua như khế. Bỗng, cô ngừng khóc, ánh mắt sát khí trùng về phía Kì Như đang hồn nhiên đập lưng mình “an ủi”, ko kìm *** nổi cơn giận, 2 tay bóp lấy cổ Kì Như lắc lắc_Ko phải người tung cái ảnh này đây chứ? Có phải người ganh tị trước vẻ đẹp của ta nên mới *** hại ta ko, nói đi!

Kì Như theo nhịp điệu lắc lắc của Gia Băng cũng “xúc động” “ặc, ặc” phụ họa theo cho thêm phần sinh động.

-Ko...ko phải ta..._Đưa tay gỡ tay Gia Băng, Kì Như hỏi hả chống chế, cảnh vật trong tầm mắt cô bị ai kia làm cho chao đảo...nếu là ta thì toàn bộ chỗ ảnh “thâm kinh bí sử” từ thuở nào của người đã bị phát tán rồi kia! Bỏ tay ra coi! Nhìn xuống dưới ấy!

Lưu luyến rời tay khỏi chiếc cổ đỏ ửng của Kì Như, Gia Băng đưa mắt nhìn xuống dưới, ánh mắt bừng lửa vừa được dập tắt lại có can dầu tạt vào làm phừng lên.

-Quái!_Gia Băng hạ thủ lưu tình đập tay xuống bàn thêm lần nữa, miệng lưỡi phẫn nộ_Sao ảnh ta xấu xa đề tiện đến thế mà ảnh cái tên đáng ghét kia lại được up lên đẹp như vậy chứ? Thật ko công bằng! Rõ ràng chủ topic này là nữ, trình độ dìm hàng người cùng giới quá tà ác! Đồ trọng nam khinh nữ!!

Trùng mắt thâm thù nhìn kẻ bên trong được chụp lại trong tư thế nhảy lên ném bóng vào rổ rất mê hoặc, Gia Băng hận ko thể làm mod xóa quách cái topic sỉ nhục phụ nữ kia đi. Tất nhiên, trước khi xóa, cô ko ngu đến mức ko save nó lại để dành.

-Cái đứa thiếu não này!_Thật sự bị cô bạn tri kỉ làm cho tức điên, Kì Như nhịn ko được thốt lên một câu sỉ nhục ám mùi bất lực, những ngón tay dài ko ngừng xoa bóp vàng trán vì ai đó mà xuất hiện đường chân chim_Nhìn xuống phía dưới nữa kìa, bà nội!

Bị sai khiến như osin từ cái này sang cái khác, Gia Băng bực bực ném ánh mắt xuống bức ảnh được chụp rõ nét và ko hề có dấu hiệu chỉnh sửa photoshop cạnh đó bên dưới.

Tâm bản loạn như có người tát nước lạnh vào mặt, Gia Băng đảo mắt nhìn lên cái tiêu đề to đùng phía trên lúc này mình bỏ qua, toàn thân có gì đó ép kiệt đến suy sụp.

Bức ảnh đăng dưới cùng ghi lại hình ảnh của một người con trai có dáng người và khuôn mặt góc cạnh rất giống Tử Thần, tay cậu ta tự tiện ôm lấy một cô gái xa lạ ở sân bay.

Là sân bay! Đúng là sân bay! Lãng Tử Thần, cậu ta đã trở về. Và thật kì lạ, thời gian đăng topic lại là 2 ngày trước.

Phát hiện ra những điều đáng nhẽ bản thân ko nên phát hiện, Gia Băng cảm thấy đầu óc mình chóng váng, ù ù lên hết cả, trái tim trong lồng ngực quấy mạnh như cá mắc phải lưới.

Kể cô mong chờ suốt gần một tháng đã trở về 2 ngày trước cùng một cô gái xa lạ. Ko những thế, họ ở sân bay ôm nhau rất tình tứ, ko câu nệ bất cứ ai tò mò nhìn lại.

Từ lúc nào, mọi chuyện chệch sang một hướng khác, thoát khỏi tầm kiểm soát của cô như vậy?

-Thấy rõ rồi chứ! Con cún con của mày đó! Nó phe phẩy cái đuôi với một con bé khác ở chốn đông người trắng trợn như thế đấy_Như sợ Gia Băng ko giác ngộ được, Kì Như vòng tay đặt trước ngực, thẳng thừng thông báo. Giọng nói trầm ấm đậm buồn bã là thế nhưng sao thật mâu thuẫn với nụ cười rạng rỡ trên môi quá vậy_Làm thật cây thôi!

69. Chương 82

Suốt ngày dài hôm ấy, Gia Bằng như người mất hồn. Cô vô tri vô giác để mặc những khúc mắc, hồ nghi dai dẳng quấn quanh, náo loạn trong đầu mình, mọi thứ chung quanh cũng vì thế mà trở nên mơ hồ, như bị đám sương trong cảm xúc của con người che mất sự hiện hữu.

Đánh răng mất hồn dùng nhấm sữa tắm, ăn sáng mất hồn múc cơm bỏ vào mũi, tắm tấp mướt học đòi theo Bác tắm bằng nước lạnh ngày đông, cho cún con ăn cơm cũng mất hồn bỏ nhấm thức ăn cho chim, nói chung, Gia Bằng ngày hôm ấy chẳng khác nào một con ma di động. Thể xác còn đấy nhưng hồn phách đã lưu lạc đến phương nào.

Chập chạng tối, gió lạnh bắt đầu nổi chứng, thổi mạnh. Tâm trạng người tức cảnh cũng sinh thêm nỗi nề.

Đúng lúc khí trời thất thường ấy, kẻ gây họa vắng mặt bao lâu nay bỗng dưng xuất hiện.

-Cô chủ! _Đưa ánh nhìn qua đôi kính dày cộm bắn về phía vị chủ nhân nhỏ tuổi đang ngồi xỏ ở ghế sofa, thất thần vuốt bộ lông mềm mại của ba con cún con đang rục rịch ăn cơm, Hồ quản gia kính cẩn cúi đầu chào như cái quy củ cổ quái được người trước hao tâm khổ tứ biên soạn bắt buộc.

Lâu sau, khi ko thấy người kia lên tiếng đáp trả, bà thận trọng thở dài kêu thầm “Lại nữa”, rồi đều giọng thông báo tiếp:

-Lãng thiếu gia đã về!

Vẫn nghĩ, sẽ có người nghe tin tốt mà nhảy cẫng lên, ôm đôi má đỏ hồng đúng chất của một người con gái đang yêu, nỉ non lẩm bẩm một mình như bà cố rồi chạy ra đón người ta hoặc không, cũng nổi giận dưng dưng, cong môi hơn dỗi người tình dám bỏ rơi mình bấy lâu nay ko thềm thăm hỏi. Nhưng, Hồ quản gia thực sự bất ngờ trước phản ứng ngoài dự kiến của cô chủ nhỏ.

Gia Bằng nghe tin cũng chỉ thờ ơ ngừng đầu nhìn bà một cái cho có, hai con người thất thần bất quá mới động một chút rồi nhanh chóng trở lại trạng thái hồn vía lên mây ban đầu.

“Biểu hiện này là gì?” Hồ quản gia bó tay, nhưng mà, dù ko hiểu, ít nhất, bà cũng có thêm một nhận định mới về cách của đám trẻ thời nay “Lạnh nhạt, thờ ơ cũng là cách biểu đạt tình yêu khi người ta thiếu thốn tình cảm, ngầm ý sâu xa là bảo người kia phải đổ dành, vỗ về mình. Cô chủ quả rất cao thâm!”

-Cô chủ! Cậu ấy đang ở sân ngoài _Thầm ngưỡng mộ cách yêu độc đáo của Gia Bằng, Hồ quản gia tiếp tục thông báo, ánh mắt kiên định rõ ràng muốn dò xét biểu hiện của chủ nhân.

-Gi? _Nghe đến đây, gương mặt Gia Bằng từ mây đen u ám thoáng chút bừng sáng. Đôi mắt vốn lơ đãng nay hướng về phía bà quản gia, nhưng hình như, thần thái vẫn không mấy thay đổi _Bảo cậu ta, tôi đi vắng, không có nhà

Tuy có chút khựng người khó hiểu, Hồ quản gia cũng ko lờ mẫn hỏi nguyên do, định bụng nhanh chóng bước ra ngoài để truyền đạt

lời chủ cho vị “khách” vừa đến thì đã thấy người kia đứng trước khung cửa từ bao giờ. Đôi mày nhàn nhã có chút cau lại tọa thể núi đứng có vẻ hằn nghe được cuộc đối thoại ngắn của bà.

-Lãng thiếu gia _Hơi ngạc nhiên, Hồ quản gia không kìm lòng thốt

lên một tiếng, dù nhỏ nhưng như vô tình mà như cố ý lôi kéo tâm hồn đang trôi dạt đâu đó của Gia Bằng trở về với thực tại.

Từ thần chỉ khe gập đầu đáp lại, ánh mắt đen sâu lạnh đậm rơi lên người Gia Bằng ko thôi.

“Đấy! Đấy mới là yêu chứ!” Hồ quản gia đồng tình cảm thán một tiếng, ko hiểu sao bà rất có cảm tình với vị thiếu gia cố chấp này phải biết.

Nói đến cố chấp, bà thể kìm lòng mà nhớ đến ngày hôm đó, chừng khoảng tháng 4 năm trước, vị thiếu gia mang bộ mặt tựa như băng sơn khó đời này đã đến biệt thự Hàn Gia ở Newyork, trong một tư thế ngạo nghễ đến mê người.

Lúc ấy, trong lòng bà ko khỏi dấy lên một cảm giác bất an khó tả. Và dự cảm của bà đã đúng, mấy chục phút sau, cậu ấy rời khỏi phòng tiếp khách trong cơn phần nộ muốn túm cổ giết chết cậu ngay lập tức của lão gia. Cũng may, lúc ấy, phu nhân đã kịp ngăn cản ông lại, nếu ko thì...

Còn nhớ, trước tình cảnh dầu sôi lửa bỏng ấy, cậu ấy đã ko sợ hãi, quay đầu, cười một cách tự tin đầy cháy bỏng mà nói một câu-cái câu mà khiến bà từ lúc đó đã sống sờ muốn quy phụng:

-Cha! Cha ko có quyền can thiệp vào chuyện này, bất quá, cha giờ chỉ là cha của con và cô ấy mà thôi. Người có quyền quyết định mọi thứ của cô ấy, là con, ko phải cha!

Từ lúc ấy, phút chốc đã gần mấy tháng trôi qua, giờ đây, con người bỗng bột nhưng khiến ai cũng phải kiêng dè nể sợ kia đang đứng trước mặt bà với dáng vẻ quen thuộc ấy. Và bà sẽ phải làm gì tiếp theo?

Với kinh nghiệm phục vụ mấy chục năm qua Hồ quán gia hiểu ý lui ra khỏi phòng, để lại khoảng không gian yên tĩnh cho cặp tình nhân xa nhau lâu ngày “tâm sự”.

Hôm nay là chủ nhật, theo giao ước giữa lão gia và 2 vị tiểu chủ, bà không có quyền ngăn cản cũng như chen ngang chuyện của họ, cho dù...đó là chuyện vô cùng tồi tệ.

Nhìn Tử Thần 1 hồi lâu, thấy cậu vẫn biểu hiện như cũ, bình chân như vại, tay đặt trước ngực, dáng bộ trịch thượng như chính cậu mới là chủ nhân đích thực của ngôi nhà này, Gia Băng đâm giận, khuôn mặt phớt hồng càng thêm đỏ gay gắt, nóng bừng như có lửa, lòng kêu lên than vãn.

Tên đáng ghét! Cậu ta dám làm tinh thần cô suy sụp, lãng phí hết một ngày Chủ Nhật quý giá để lo chuyện không đâu của cậu ta, làm gì cũng chẳng thấy hứng thú.

Ấy vậy, không nói không rằng, cậu ta lại bỗng dưng xuất hiện trước mặt cô như thể mọi chuyện là điều dĩ nhiên. Cũng không thềm phân trần với cô một lời nào về tấm ảnh hoang đường trên trang chủ web trường nữa chứ, cứ tao nhả đứng nhìn chăm chăm vào cô như thể đang vào sở thú nhìn tinh tinh vỗ ngực huỳnh huých gào thét ý.

- Đáng ghét! _Tức tối rít thềm một tiếng, Gia Băng tuyệt tình bỏ

rơi ba con chó nhỏ đang lúc nhúc như sâu róm đùa giỡn trên sô-pha, quay người tính bỏ lên phòng.

-Xem ra, cậu không muốn gặp tôi! _Đến khi người trước giận dỗi bước đi một bước, Tử Thần mới chịu mở kim khẩu, chất giọng trầm nghe qua thì vô cảm nhưng khi ngẫm kĩ lại thấy có chút chua xót âm ỉ, đôi chân dài tự động rút ngắn đi không ít khoảng cách giữa hai người.

Xao động dừng bước với một chút nghĩ ngợi gì đó thoảng lên trong đôi mắt to tròn sần muện, Gia Băng không nói không rằng quay đầu lại lườm Tử Thần một cái, kiêu kì đưa tay hất nghe mái tóc mềm về phía cậu, đồng đánh đúng chất một cô nàng tiểu thư khuê các đi lên phòng.

Nhìn thì thấy người ra đi có vẻ hùng dũng lắm, dứt khoát lắm, nghiêm túc lắm cơ, song, cái gì cũng không nên dựa vào vẻ bề ngoài mà đánh giá.

Tuy Gia Băng ra vẻ mãnh liệt như vậy, nhưng bên trong cô lại ngập tràn vô vàn mâu thuẫn không rõ nguyên nhân và cả những do dự tằm thường. Cô cứ nghĩ nếu cô quay lưng

bỏ đi, chắc chắn kẻ kia sẽ thấy chột dạ không thôi mà giữ cô lại, nhỏ giọng rồi rít xin lỗi cô hết sức chân thành như trong mấy quyển tiểu thuyết lãng mạn hay đại loại thế.

Ấy vậy, sự thật mất lòng.

Gia Băng dù đã cố sức bước chậm rãi lên hết các bậc cầu thang, người đã lưu luyến rẽ lối này, quẹo lối nọ hết mấy góc ngoặt hành lang lòng vòng như mê cung trong cái biệt thự to đùng, thậm chí, tay cũng sắp sửa vịn ốc nắm cửa bước vào phòng, thế mà, cái nắm tay bất ngờ nhưng ầm ập, mãnh liệt nhưng an toàn gióng trong phim kia vẫn không hề xuất hiện.

Đúng là thật đáng giận mà! Sao một kẻ vốn nổi tiếng hào hoa, làm biết bao cô gái mê muội như điều đó là cậu ta lại không thể hiểu được một tí ti tâm lí vốn đã quá rõ ràng của con gái nhỉ? Những lúc thế này, ko phải người cần hạ mình xin lỗi cô một tiếng, ra vẻ ngọt ngào ôm lấy cô một cái là cậu ta hay sao? Chẳng

lẽ lâu nay cậu ta quen được con gái bám đuôi, mỡ dâng lên miệng mèo rồi nên giờ mới cù lần đến thế?! Dù gì đi nữa cậu ta đúng là rất đáng giận, đúng là rất đáng

giận mà. Aaaaaaa

Nhìn ko được tiếng gào thét của trái tim, tiếng nỉ non tủi hờn của tâm trạng, chân tay Gia Băng có chút ngứa ngáy.

Chần chừ một lát, Gia Băng hít nhẹ lấy dũng khí, từ từ quay người ra sau, đôi mắt “cương nghị” ban nãy bỗng xoay 180 độ, thao láo thu mọi hình ảnh vào tầm nhìn.

Đáng tiếc, ý trời lại muốn cô đường hoàng ngắm nhìn người khác, thế nên ko cho cô cơ hội hoá thân thành ninja đi xem trộm người mà cho người ta tự động đứng trước mặt cô “tạo dáng”.

Thấy Gia băng không tự chủ được mà quay mặt lại nhìn mình, Tử thần khinh công xuất thần từ lúc nào đã đứng sau lưng cô, nở nụ cười gian tà nửa miệng như một lời chào xã giao, tuy thế ánh mắt cậu lại chất chứa một tình cảm dịu dàng, tràn trề sự ảm áp kì lạ.

Cậu nhìn thẳng vào cô, nhìn từ trên xuống dưới, nhìn như chưa bao giờ được nhìn, hệt y đang chiêm ngưỡng một tuyệt tác nghệ thuật bằng tình yêu nồng ấm.

Quả đúng là cái nhìn của một chàng trai với tình yêu sau bao lâu xa cách.

Gia Băng xấu hổ, lúng túng không nói nên lời, nhanh chóng bước vào trong cánh cửa đang hé mở.

Nhưng Tử Thần từ trước đến nay vẫn luôn là người nắm thế chủ động trong mọi tình huống. Lúc trước cậu như đang cười nhạo Gia Băng nhưng giờ đây lại không hề muốn để cô rời khỏi tầm mắt của mình.

Cậu đưa tay, toan áp hơi ấm từ cơ thể lên gò má phớt hồng dễ thương đến kì lạ kia, nhưng không kịp Gia Băng đã quay người đi nhanh hơn cậu. Vì thế, ai kia vô tình hay cũng có chủ ý đành kéo tuột lấy sợi dây buộc tóc hình con thỏ hồng to tướng trên mái đầu buộc đuôi gà ngộ nghĩnh, khiến sợi dây mem theo đường tóc dài trơn tuột rồi nằm gọn trong tay cậu.

Bị ngăn cản bởi cái cách không giống ai và có phần lỗ mãng, Gia băng giận mới hận cũ gom một thể ném về phía kẻ chơi xấu, phần nộ nhìn vài sợi tóc còn vương lại trên dây buộc:

-Cậu đang làm cái quái gì thế hả? Sao lại rút tóc tôi, muốn tôi bị hói phải không?_Gia băng nghiến răng trèo trẹo, cổ ghìm nén những ý muốn bạo lực đang lay lan trong từng hồng cầu, bạch cầu, biểu bì,..

Không trả lời vào vấn đề được hỏi, Tử thần bình tĩnh đưa dây buộc tóc trong tay lên mũi, bắt lấy những mùi hương thần túy của người kia còn đọng lại.

Một mùi sữa béo ngậy bao trùm lấy khứu giác cậu. Khởi dậy những cảm xúc cậu vốn đã đè nén từ lâu trong lòng:

-Cậu không gọi đầu hả?_ Lấp liếm toàn bộ tâm tình bên trong bằng lớp da mặt dày đến nỗi kim đâm cũng không thủng nổi, Tử thần nhún mày khoe môi cong tà ác hỏi.

- Cái... Cái gì?_ Mặt Gia Băng giật giật liên hồi đôi môi hồng nhuận cũng học đòi mấp máy theo.

-Trên đây..có mùi.._Tử Thần không biết là người thẳng thắn hay là kẻ thù muốn đâm chọc, khía kháy người khác, rất thành thật đánh giá và cho nhận xét.

- Tên – biến – thái!_ Rốt cuộc, hận người hận đời Gia Băng biến thành chị Dậu oai phong thời phong kiến, không câu nệ thứ bậc, đẳng cấp, địa vị và nhân quyền của người đối diện, mãnh lực đá một cước về phía mục tiêu đang nhe răng, hất mũi vậy gọi.

Khổ thay, Tử thần kinh nghiệm đầy mình đã sớm thủ thế phòng bị chỉ bằng một tay và chút lực thử thái trong cơ thể đã ngang nhiên đón lấy chân Gia Băng, giữ chặt không buông tha.

-Bạo lực gia đình sẽ bị xã hội lên án!_Tử Thần tay còn xoa xoa cái cằm nhẵn nhụi đến cái râu mọc ngược cũng không thềm mọc, đáng bộ như đang suy nghĩ chuyện trọng đại gì đó_ Chẳng qua tôi chỉ muốn khen tóc cậu rất thơm thôi, cậu không cần phải nổi nóng động chân động tay như vậy...

- Gì chứ!! Rõ ràng người..bảo có mùi!!

- Nếu là người khác..._ Tử thần đục nước béo cò, lợi dụng việc đôi chân ngọc ngà của ai kia đã nằm gọn trong tay mình mà kéo mạnh.

Vì bị người khác kéo lấy chân nhất quyết không chịu thả, Gia Băng tiến thoái lưỡng nan, không thể vừa nhảy lò cò vừa lùi ra đằng sau tránh tiếp xúc khoảng cách gần với ai kia được, quá mất hình tượng mà cũng ko đủ sức. Thế nên cô đành nhắm mắt xuôi tay, nó đến đâu thì nhảy đến đó mà ngã vào lòng ngực ấm áp khiến cô phát ngượng của cậu. Kệ vậy, Tử Thần có thể làm gì được cô khi đang ở trong biệt thự như thế này chứ.

Mà đúng là Tử thần không hề làm gì Gia băng thật. Tiếc ghê!

Chẳng qua cậu chỉ đưa tay đang cầm dây buộc tóc của cô nâng nhẹ cầm cô lên khiến toàn thân cô bất giác rùng mình một cái

Tiếp đó, Tử Thần rất tự nhiên đưa mặt dí sát vào mặt người mình đang kiềm giữ, không hẳn là quá sát đến mức da chạm da, bắt đầu dĩ quá mới chỉ ngang “mũi ta cọ mũi người” là cùng. Thần kinh Gia Băng vì thế tức khắc tê liệt đi một nửa, không đáng lo ngại lắm, nào bộ còn có thể dùng được.

Sau cú mũi cọ mũi rất mực ám muội, Tử Thần chưa tung đòn quyết định, từ từ đưa Gia Băng đến cảnh giới cao nhất của “chết trần”. Rất nhẹ nhàng, rất ấm áp, cậu kiềm chế đôi môi, di dời đến vành tai ai kia dựng xây gang sơn xả tặc. Hơi thở như gió ấm thoảng nhẹ bên lớp da nóng dần đỏ ửng.

Đến nước này, nếu có cờ trắng, Gia Băng sẽ túm lấy vấy vấy lia lịa xin thua. Cô đã bại trận, bại trận một cách thảm bại chỉ vì cái kế sách ‘mĩ nam kế’ cũ rít của giặc. Mặt cô giờ đã đỏ chính như gấc sai mùa, hô hấp cũng trật nhịp thở mạnh trong tiếng tim đập dữ dội như muốn đập nát lồng ngực bay đi.

Cô đã sai, đã sai thật rồi! Đáng nhẽ...cô không nên để người này đứng hạng 5 trong top trai đẹp. Cậu thực chỉ đứng hạng nhất mới xứng đáng.

Đẹp trai, lạnh lùng, giàu có, tất cả đều phù hợp với mẫu người cô say đắm từ thuở giác ngộ ‘tư tưởng cách mạng’. Duy chỉ có mức độ tà ác, xấu xa của cậu quá lớn, quá mạnh, khiến cô chấp nhận bái phục thì được, nhưng bắt cô yêu thì...về đất ở với trùn sùng hơn.

-Hàn Gia Băng, nghe rõ đây..._Giọng nói trầm khàn của Tử Thần nhẹ nhàng rót vào tâm trí Gia Băng theo hơi thở ấm, dẫn dắt linh hồn lạc lối của cô trở về thực tại..._với tôi thì được, nhưng với những người khác, nhất quyết, cậu không được hành động lỗ măn như thế, hiểu không?

-Tại...tại sao?_Rùng mình sờn gai ốc, Gia Băng mơ hồ khó hiểu hỏi. Cô tập võ đến ê ẩm cả người để bảo vệ sự trong trắng, tinh khiết của bản thân, bảo vệ sự an toàn cho xã hội, nay tự dưng bảo cô không được phép ‘xài’, thế chẳng hoá, cô tập võ cho đẹp người, chuẩn dáng à?

-Tại vì những lúc như thế..._Tử Thần thở dài giả bộ bất lực làm tai Gia Băng vạ lây nhột nhột theo. Người cô thẹn thùng cựa nhẹ...cậu luôn để lộ những thứ con gái không nên cho người khác phải nhìn thấy.

-Cậu...cậu nói gì?_Đoán được ý tứ sâu thẳm trong lời nói, người Gia Băng giận run, tay nắm lại sẵn sàng chuẩn bị nện người.

-Đừng nghĩ bậy, ý tôi là khi cậu đánh nhau, mặt cậu giận lên rất giống tổ tiên xa xưa của loài người. Như thế, tôi sợ những người đàn ông chính trực khác sẽ không dám lấy vợ mất. Gia Băng, đừng hủ hoại tương lai đất nước_Thở dài một tiếng nữa đầy chán chường, Tử Thần đưa đôi mắt trong sáng, ngây thơ như muốn nói “sự thật mất lòng” đả kích Gia Băng, tiếp lời_Hơn nữa, lần sau muốn đá ai thì hãy mang dép đi đã, con gái mà để con trai thấy chân mình thì phải lấy người ta đấy, dù rằng, cậu chẳng phải gái chưa chồng.

Há hốc mồm suýt rơi cả răng xuống đất, da gà, da vịt nổi lên như gai nhím, tóc gáy dựng đứng, người Gia Băng run lên bần bật như muốn kiềm chế điều gì đó. Lát sau, cô bỗng mở to đôi mắt đen tròn, nhìn chăm chăm vào ngũ quan người trước mặt. Những ngón tay nhỏ nhắn khẽ chạm lên mái tóc rối của cậu, khó khăn lắm mới kiềm được một nhúm đủ dài. Cô đưa nhúm tóc đủ tiêu chuẩn ấy lên mũi, hít thật sâu như mũi bắt lấy toàn bộ mùi hương gợi nhớ mát lạnh, khoẻ môi khẽ nhếch lên 1 nụ cười huyền hoặc không thua kém cùng lời thì thầm nỉ non.

-Tóc cậu cũng có mùi đấy thôi!

Thấy Tử Thần, phút chốc cứng người, 2 đồng tử mở to như không thể tin nổi vào mắt mình, Gia Băng thêm hứng thú. Cô lướt tay tình tứ lên đôi môi mỏng của cậu, đôi mi khép hờ, ghé sát gương mặt chắc mẫm đang rất quý mị vào mặt ai kia.

Từ trước đến nay, Gia Băng trong mắt Tử Thần là 1 cô gái dễ bị cậu nắm thót, sai bảo. Bất luận hoàn cảnh nào, chỉ cần ở bên cậu, dù muốn hay không, cô vẫn luôn bộc lộ rõ bản chất yếu mềm mà khó ai có thể biết được. Nhưng giờ đây, có điều gì đó thật lạ, từ lúc nào, cô gái bé nhỏ mà cậu suốt đời muốn che chở lại có gan đá xéo cậu như thế này? Nó làm cậu bất ngờ thì ít, trái lại, hài lòng thì rất nhiều.

Chớp thời cơ người kia vẫn đang ngu ngơ như mình lúc nãy, Gia Băng đổi tư thế, chớp mắt tặng ‘người yêu đầu’ một cùi chỏ rõ đau vào bụng, khiến cậu mất thăng bằng mềm ngã xuống mặt đá lạnh cóng.

Thành công ngoài sức tưởng tượng, Gia Băng vênh mặt cười khẩy lộ liễu, ngoắt móng quay người điệu đà bước vào phòng, toan đóng cửa thì có ‘kì đà’ không chịu khuất phục kia chặn lại.

-Gi?_Gia Băng mặt lạnh như tiền, găngxtơ hỏi

-Cậu định như thế mà vào à?_Tử Thần tay ôm bụng, tay cản cửa khó khăn đáp.

-Á! Dây buộc tóc lúc trước của tôi đâu, đưa đây!_Cuối cùng cũng nhớ ra Tử Thần nợ mình dây buộc tóc bạc triệu, Gia Băng hắng giọng đòi nợ.

-Mơ đi!_Tử Thần gồn lộn ném một câu kiêu lờ vào mặt Gia Băng, tiện tay kéo cửa, giúp cô đóng rầm.

-Ế! Dây buộc tóc của tôi, cậu làm gì nó rồi! Trả lại đây!_Chua xót tiếc thương ấy triệu đi đám dỡ, Gia Băng cắn răng cắn lợi mở cánh cửa bị Tử Thần giữ chặt ở ngoài, hét to.

-Cậu thử bước chân ra ngoài xem, tôi không dám chắc cậu sẽ không nghỉ học sinh con sớm!_Tử Thần âm trầm cảnh cáo từ bên ngoài, khuôn mặt xám xịt không chút ánh sáng. Cậu móc túi, lấy ra dây buộc tóc tinh xảo tuyệt đẹp của ai kia rồi dựa vào cửa thoả mãn ngắm nhìn nó.

-Gia Băng, cậu không thể làm công chúa trong truyện cổ tích được đâu, vì cậu...đã có tôi rồi. Thế là đủ.

Một ngày trôi qua, một ngày nữa lại đến. Và ngày này không phải là ngày nào khác mà là ngày thứ 2 trang nghiêm, lịch thiệp-ngày luôn khiến tâm trạng Gia Băng tụt dốc không phanh.

Cô không hiểu vì sao mình lại có thành kiến trầm trọng với nó như thế, chỉ là, trong mắt cô, nó luôn là ngày mang lại cho cô vô vàn xui xẻo, như chính ngày hôm nay vậy.

-Các em, trật tự!_Đến bất lực với 45 cái miệng đang ‘chém gió’ lia lịa không biết mệt, ông thầy chủ nhiệm lấy cái thước nhôm dài gõ mạnh xuống mặt bàn, tạo nên những tiếng động cực lớn, mong đủ để dẹp yên đám tiểu quỷ nhăng nhút này.

Khi đã thấy đám tặc trò ngồi thẳng lưng, ưỡn ngực chớp chớp những đôi mắt nai tơ, ngây thơ lừa tình lừa tiền về phía mình, ông thầy ho lấy 1 tiếng cho thanh giọng, sửa lại giọng kính toan nói gì đó thì bị khuôn mặt thảm thương với đầu tóc bù xù thù lù ở mé cửa làm cho giật mình:

-Thầy, em đến muộn!_Nhỏ giọng thông báo sự xuất hiện không mong muốn của mình cho vị chủ nhiệm khó tính, Gia Băng khúm núm đưa cái đầu rồi xù thập thò ngoài cửa ra về “em đã cố hết sức rồi thầy!” cố câu kéo tình yêu thương trắc ẩn của ông, đôi mắt long lanh lóng lánh ập ủ những tia hi vọng được nhận khoan hồng khiến kẻ nhìn vào không kìm lòng mà chột dạ ghê rợn.

-Ồ...em..._Ông thầy chủ nhiệm thở dài, toan khoát tay cho qua thì một thân ảnh cao lớn khác xuất hiện, làm lời nói của ông tiếp tục tắc nghẽn trong cuống họng.

-Tránh!_Liếc mắt nhìn điệu bộ mờ ám của người chắn ngang đường trước mặt, môi Tử Thần khẽ động nhẹ.

Bất giác quay người lại, Gia Băng sững sờ nhìn người sau lưng, có chút đắm đuối trước ngũ quan tuyệt đẹp ngập trong nắng nhạt kia.

Là Tử Thần, là kẻ hôm qua...

-Tránh!_Không để cho Gia Băng kịp hồi tưởng chuyện quá khứ, Tử Thần hất hàm, như ngày nào đó, lạnh tanh ra lệnh.

Và Gia Băng, như xưa kia nổi giận, không những không tránh, cô đứng lì trước mặt cậu, vênh mặt thách thức như thể “muốn qua phải bước lên xác tôi”. Biểu tình này, làm lòng Tử Thần xao động. Chân cậu sắp sửa nhấc lên, chuẩn bị đến gần người trước mặt thì giọng nói ôn tồn của thầy chủ nhiệm đã vô duyên cắt ngang.

-Bí thư đây à?

Nhẹ gật đầu đáp trả, Tử Thần thản nhiên đẩy nhẹ Gia Băng rồi bước vào lớp, đi về chỗ ngồi của mình y như chẳng có chuyện gì xảy ra.

-Ồ!!_Nhìn thấy tâm điểm của mọi câu chuyện cuối cùng đã chịu ló mặt cho hội đồng anh em xử lí, lại còn đi học muộn cùng với kẻ nào đó, hơn phân nửa học sinh trong lớp liền reo ầm lên đầy ý vị, đập bàn đập ghế rầm rầm như thổ phỉ_Ai đó xuất hiện rồi kìa! Anh em ơi! Chém nào!

-Đi cùng nữa cơ đấy! Thấy không!

-Đã bảo bức ảnh kia là hàng photôshop rồi mà! Ai tin là óc bã đậu, haha!

Hàng loạt câu xé gió trăm phong theo sau sự xuất hiện của Tử Thần rào rào vang lên, làm bầu không khí khó khăn lắm ông thầy mới cố dìm xuống được nước ‘có đất dựng võ’, náo nhiệt như thú hoang gọi bạn tình lúc đến mùa sinh nở.

Bối rối đỏ mặt vì quá thông minh nhận ra người ta đang đá xoáy mình, Gia Băng đứng im trước cửa lớp như phỗng, ánh mắt khốn khổ phóng thẳng đến chỗ ngồi còn trống của mình bên cạnh ai đó.

Khi cô đang còn do dự suy nghĩ, một bóng người thành linh xuất hiện sau lưng cô, giọng nói kiêu kì nhẹ nhàng đưa bầu không khí trở về với tĩnh lặng:

-Này! Tránh ra có được không?

Dứt lời, người mang giới tính 99% là con gái, 1% là đồng tính kia đã đẩy mạnh cô sang bên, dẹp đường bước vào lớp.

Con người đó lướt nhanh qua Gia Băng, để lại mùi nước hoa nồng.

Đó là một cô gái vô cùng xinh đẹp với mái tóc uốn thành từng lọn ánh lên sắc nâu sẫm của những trái hạt dẻ chính mùa. Đôi mắt nâu cô nàng sắc sảo có phần sáng. Gương mặt nhỏ nhắn trắng mịn ngẩng cao kiêu hãnh với chiếc cổ thon lấp lánh ánh trang sức.

Sững sờ, Gia Băng không tin nổi vào mắt mình nữa. Hình ảnh cô gái kia chạm vào giác mạc cô có chút quen thuộc, hình như, đã gặp ở đâu đó.

Cô gái ấy không nhanh không chậm đưa mắt nhìn Tử Thần một cái, nở nụ cười thoả mãn tuyệt đẹp làm chao đảo nhiều chàng trai hám gái trong lớp. Chân cô nàng đều đều bước đến bàn kẻ hiện hữu trong hai con ngươi rực sáng.

-Ồ, Minh Thy! Em đến rồi đấy à?_Nhận ra khuôn mặt khả ái lạnh lợi của cô học trò mới, thầy chủ nhiệm nở nụ cười nhân từ không kém phần mệt mỏi chào đón, tiện miệng nói một lèo_Các em, đây là du học sinh từ Hàn Quốc mới chuyển đến lớp ta, bạn Liệt Minh Thy. Bạn ấy là...£€\$...

-Em ngồi đây cùng anh được chứ?_Không thêm để ý đến màn lằng xê màu mè của ông thầy, Minh Thy thẳng thừng đề nghị. Trước bàn dân thiên hạ, cô nàng còn ưu ái ngoái đầu nhìn Gia Băng ở cửa lớp, cười khẩy_Tôi ngồi ở đây, cậu ngồi chỗ khác đi!

Dân tình 10C8 giữa trời quang bị sét giáng một đòn xuống đỉnh đầu, không ai hện ai hướng ánh mắt thâm tình về phía Gia Băng xúi giục, dụ dỗ “kìa! Con bé đó đang cố tình tiếp cận chồng người kìa, Lằng phu nhân, người phải làm gì đi chứ!”

-Cứ tự nhiên! _Nam chính lên tiếng, dân tình bị giáng thêm cú đánh mạnh vào đầu làm cho choáng váng, ù tai đau óc, tiếp tục đồng lòng hướng ánh mắt “What’s the hell?” về phía kẻ phát ngôn.

-Vâng! _Minh Thy nở nụ cười tươi rói, đứng đĩnh chờ Tử Thần đứng dậy nhường đường ình bước vào.

-Rất tiếc! Tôi không đồng ý! _Làm trì hoãn mọi hành động gấp gáp của kẻ mới đến bằng giọng điệu lạnh lùng khinh miệt chất chứa hàm ý đe dọa, Khải Phong từ tư thế nằm nhoài trên bàn ngủ ngồi thẳng dậy, lưng dựa vào ghế, đưa mắt nhìn Gia Băng, khó chịu _Đứng ì ra đó làm gì, vào chỗ đi!

-Này! Nhưng mà tôi... _Minh Thy tròn mắt kinh ngạc ‘ngắm’ Khải Phong, thiếu chút nữa thì bị vẻ mị hoặc bất cần của cậu mê hoặc.

-Cậu là Hàn Gia Băng? _Khải Phong quay mặt nhìn Minh Thy, mỉm cười hỏi một câu ngu ngốc.

-Không phải, tôi...

-Cậu chắc chắn mình không phải là Hàn Gia Băng?

70. Chương 83

-Này! Tôi...

-Vậy thì rất tiếc, chỗ này, chỉ có người tên Hàn Gia Băng mới được ngồi. Cậu không phải thì làm ơn... ‘cút’ đi chỗ khác giùm cho! _Ngạo nghễ ra lệnh, Khải Phong phẩy tay đuổi Minh Thy đi chỗ khác, làm cô nàng đĩnh đầu như có khối bay ra.

-Anh Tử Thần, anh nói gì đi chứ! Anh ta không cho em ngồi! _Cau mặt bất mãn, Minh Thy nũng nịu gọi ‘cứu viện’, thì thoáng trừng mắt nhìn Gia Băng đang đứng cạnh thầy chủ nhiệm.

-Bí thư, tôi ngồi lại chỗ cũ của mình, cậu không phiền chứ? _Lia mắt tới chỗ ngồi đáng thương, kẻ rút cuộc phải lên tiếng mầu chột đã hành động, cô lạnh nhạt như nước bọt khách sáo hỏi.

-Tôi không hề nói là tôi phiền! _Hài lòng nhìn ‘người của mình’ đã biết cách giành giật với người khác, Tử Thần phóng khoáng đáp trả, trên môi hiện hữu nụ cười nhạt.

-Cảm ơn! _Gia Băng lịch sự đáp lễ rồi quay gót trở về ‘quê hương’ yêu dấu, nơi con bạn chí cốt đang an toạ vậy gọi, miệng cười nhưng trong lòng sao nuôi tiếc ghê tợn.

Quá bất ngờ trước hành động của Gia Băng, Tử Thần sầm mặt, tức giận mở miệng:

-Hàn Gia Băng, nếu tôi nhớ không nhầm, hình như chỗ cũ của cậu là chỗ bên cạnh tôi _Biết người kia sẽ giả lơ lời mình là tiếng triền miên của ruồi muỗi, Tử Thần bắn ánh mắt sắc lạnh sang thầy chủ nhiệm _Thầy! Thầy thấy em nhớ có đúng không?

-À, đúng đúng _Ông thầy đồ mồ hôi hột cười nhạt đáp _Gia Băng, chỗ em bên này!

-Vậy còn em, em muốn ngồi chỗ của Gia Băng! _Minh Thy ngậm họng hỏi lâu vẫn không chịu thua, tiếp tục cong môi trả treo.

-Nhưng, chỗ đó đã có người ngồi rồi! _Ông thầy chủ nhiệm run tay lấy khăn lau trán, bọt trong miệng được nuốt xuống lần 37.

-Hàn Gia Băng, tôi muốn ngồi chỗ của cậu. Hãy ngồi chỗ khác đi! _Thấy ông thầy chủ nhiệm quá vô dụng, Minh Thy bước đến gần Gia Băng, mặt đối mặt nhìn cô, thẳng thừng đề nghị, sắc nâu trong mắt cô sáng lên cương nghị.

-Tại sao? _Gia Băng tâm bồng động mạnh, vô thức hỏi.

-Tôi muốn theo đuổi anh Tử Thần, nếu cậu không cần, hãy nhường cho tôi!

-Xin lỗi! Tôi là một người ích kỉ

Cắn một miếng hamburger ro tồ, hậm hực nhai nát nó trong khoang miệng, đẩy tuốt xuống dạ dày để acid phân huỷ, Gia Băng mặt mũi đen ngòm như than ẩm, cau có y hệt bị muối đốt, nhìn thấy cái gì chướng mắt cũng đâm ra ham muốn bĩ ỉu thủ tiêu quách đi.

-Người có thôi ngừng cái kiểu ăn uống khả ố và bắn tia lửa điện lung tung đó ko hả? Người muốn cái canteen này biến thành địa ngục hay sao? _Bực bội đập tay xuống bàn đánh động, Kì Như trừng đôi mắt giờ đã sắc đi vài phần về phía Gia Băng cảnh cáo, miếng thịt bò khô cay cay chua chua trong miệng vì ai kia bỗng dờ hơn bình thường gấp mấy lần.

-Ta ăn thế nào, nhìn thế nào, người có quyền cản được ta chắc, đừng lôi thôi, người ko ăn thì đi chỗ khác đi, đừng làm hỏng tâm trạng ăn uống của to! _Nói với giọng như đã bị rút cạn hết sức lực, Gia Băng thẳng thừng đề nghị, yếu ớt vẫy tay đuổi Kì Như đi, tần suất làm “những việc khả ố” tăng lên đáng kể.

-Haiz, người nói đúng, ta thì làm sao có khả năng cản được người chứ, trên đời này ngoài cha mẹ người ra, e rằng chỉ có một người thôi! _Kì Như uống một ngụm sôcôla nóng cho ấm bụng, tiếng nhấm nháp thản nhiên vang lên thật to như đang muốn trêu người người, giọng nói bất lực toát ra ý mỉa mai.

Đúng lúc đó, ánh mắt chốc chốc lại dờ hơi ném tia nhìn vào dòng người qua lại ở canteen như bị bắt quả tang đột ngột đứng yên, ngây thơ chăm chăm vào khuôn mặt giả tạo đối diện:

-Ai?

-Thì kẻ mà người đang cố liếc mắt đưa tình mà ko thấy người ta ấy, người nghĩ trong hoàn cảnh này, hần sẽ đến canteen sao? Bỏ cuộc đi, nhìn hoài chỉ tổ lé mắt người thôi!! _Đưa bàn tay đầy dầu ăn nhớp nháp xoè rộng chắn trước mắt Gia Băng, Kì Như lòng nghĩ cho bạn mà chịu làm kẻ bị ném đá, lòng đau khổ ko thôi khi nghĩ đến những năm tháng vô lo vô liệu trước đây của hai người.

-Người đang tự kỉ hả? Nói những điều vô duyên hết sức! _Gia Băng gạt tay Kì Như, bối rối bị che giấu trong bực bội, tiếp tục gặm bánh gặm nát tâm trạng.

-Ai mà biết chứ? Người nghĩ, chơi với người bao năm nay, cái lối tri kỉ của ta chỉ là để trang trí cho có thôi sao? Nói nè, bí thư Lăng nhà chúng ta chắc đang bận liếc mắt đưa tình với người đẹp, người nên tỉnh ngộ đi! _Kì Như ko chịu rút chân ra khỏi cái đề tài mình nêu ra, gật gật cái đầu ra vẻ đồng tình với chính kiến bèo bọt của mình rồi nhìn Gia Băng, hai đồng tử ánh lên nén gian tà _Ko phải có người đã biết, đâm ra ghen nên nãy giờ mới thế đấy chứ?

Gia Băng đang há miệng xử nốt miếng bánh còn “sống sót” duy nhất tên tay mình bỗng nhiên khựng lại, đôi mắt bối rối thoáng liếc trộm Kì Như rồi giả tăng chiều tướng lên một khoảng trống vô định trên mặt bàn. Nét hồng phớt nhẹ trên gương mặt cô...tự dừng lại đến...khiến kẻ đối diện hài lòng một cách ko cam.

Quá rõ, Hàn Gia Băng, kẻ đôi khi có vấn đề ngứa cổ lên trời tuyên thệ “Đời này kiếp này ta sẽ ko lấy chồng! Ở vậy cho nó sướng” vậy mà giờ đã sắp sửa “In relationship” mất tiêu rồi.

-Ai...ai mà ghen chứ? Người ko có mắt...mắt à?

-Đừng chối, người nghĩ người có thể qua nổi nhãn thần của ta sao? Thành thật sẽ nhận được khoan hồng, hiểu ko??? _Kì Như đập bàn như mấy ông quan toà đầu tóc trắng xoá xoắn tít thượng toạ trên cao, khuôn mặt giả bộ vô cùng nghiêm túc.

Nhưng thú thật, trong mắt Gia Băng lúc này, cái trò của Kì Như chỉ khiến cô thêm cảm thấy não bộ của bạn mình có vấn đề mà thôi. Ai đời mắt đã ko có gì về vang sáng sửa, nói thẳng ra là rất “ngổ tào” lại đi làm cái mặt khỉ mới sợ kia chứ?

-Ta đây thành thật, ko cần phải khai báo! _Ngang bướng ném nốt miếng hamburger tác nghiệp dờ vào khoang miệng, Gia Băng vênh mặt, thoáng chốc liền nở nụ cười xã giao thân thiện với 2 người đang bưng khay thức ăn tiến đến bàn mình.

-Bọn tớ ngồi đây được chứ, ko phiền, phải ko? _Ánh Nhi-một trong 2 cô bạn cùng lớp với mái tóc đầm uốn quanh gương mặt tròn dề thương nhả nhận lên tiếng, nụ cười đáp trả trên môi vẫn nở tươi như hoa.

-Tất nhiên rồi!

Ngay sau lời thuận ý của Gia Băng, hai cô bạn bắt đầu ngồi xuống bàn nhập hộ khẩu. Đương lúc đang cao trào nói về một vấn đề trên trời dưới biển nào đó, cô nàng có mái tóc dài, đen mượt buộc túm một bên rất thực nữ tên là Kim Hân ko biết thời thế, đem cái chuyện GIA Băng đã cố vớt sâu trong vali tâm hồn quăng ra trước mặt cô.

-Này Gia Băng, hỏi nè..._Kim Hân ra vẽ chân chừ, thúc thúc vào eo con bạn ngồi cạnh như đang muốn tìm thêm người chết thay ình. Nhưng đẩy qua đẩy lại, kẻ phải nói vẫn là người “đầu đàn” khơi lên mọi chuyện...có phải, cậu và Tử Thần, 2 người chia tay rồi ko?

Một cảm giác quen thuộc khó định hình ra là cảm xúc gì lúc nhúc, trỗi dậy trong lòng Gia Băng, như con giun trơn bóng chui ra khỏi lớp đất tơi xốp.

-Hả?_Gia Băng khó khăn mới thốt ra được một từ vô nghĩa.

Tim ai đó đập cuồng bạo văng lên bên tai cô.

-Tại bọn tớ thấy cậu và Tử Thần lạnh nhạt với nhau quá, ko giống như những người đang yêu chút nào, đã thế, bên cạnh cậu ấy còn có Liệt Minh Thy đồng đánh bám theo nữa chứ..._Kim Hân ban đầu còn lí nhí nói giờ đã phần nộ đập tay xuống bàn như thể chính cô mới là “Lăng phu nhân” trong truyền thuyết, ánh mắt thương cảm thi thoảng lại rơi trên mặt Gia Băng dò xét biểu hiện.

-Ầy! Còn nữa nè! Trên web trường còn chụp ảnh bọn họ ôm nhau tình tứ ở sân bay nữa đấy_Ánh Nhi ngồi cạnh như ra đa bắt được sóng, như cá giẫy trên cạn thấy nước, hăng hái buông lời bổ sung thêm.

-Ồi! Ra cô gái đó là Minh Thy á!!!_Kim Hân nghe tin liền giật bắn cả người, tròn mắt phụ họa, biểu hiện rất mực sinh động.

-Trời! Nhìn cái dáng ông ẹo của cô ta là người phải nhận ra chứ! Nay cô ta còn dám theo đuổi bí thư Lăng trước mặt bàn dân thiên hạ, ko chắc chắn mới lạ á, muốn ko tin cũng phải tin!_Cô bạn kia chắc như đinh đóng cột, lửa giận phùng phùng quay sang Gia Băng vẫn im lặng trầm mặc xúi dục_Gia Băng, cậu làm gì đó đi chứ? Cậu ko thể để yên cho cô ta muốn làm gì thì làm được! Gia Băng! Bọn tớ sẽ làm hậu phương ủng hộ, kẻ vai sát cánh hỗ trợ cậu.

-Tại sao tớ phải làm vậy?_Bực quá đâm ra chán nản, Gia Băng day day thái dương hỏi.

-Thì vì cậu là “Lăng phu nhân”!_2 người kia đồng chí đồng ý lên tiếng.

Ừ! Cô là “Lăng phu nhân”. Đây là câu thứ 153 rồi đấy!

-Tớ ko phải!_Vẫn biết đôi khi thành tâm quá sẽ thiệt thòi, nhưng Gia Băng là người luôn tự hào mình là người tốt bụng. Do đó, người tốt bụng trong những chuyện như thế này, nên động khẩu để giải quyết. Đến khi ko chịu nổi động thủ thì cũng có thể được quy cho là “tự vệ”.

-Gia Băng, cậu ko cần phải giấu giếm làm gì, chuyện cậu và bí thư ở Hàn Quốc mọi người đều biết cả..._Tổ vẻ rất hiểu rõ, Kim Hân đưa tay thân tình nắm lấy tay Gia Băng.

-Đúng vậy! Nhà trường ko cấm học sinh yêu nhau, cậu giấu chỉ tổ mệt thân mà thôi! Giờ cậu phải bình tĩnh, phải vất bỏ đi sự yếu mềm, mạng dạn đứng lên giành lại “người đàn ông” của mình. Ko thể để con cáo kia nằng tay trên_Ánh Nhi không chịu thua kém bạn, nhanh chóng truyền “đường lối đánh giặc”, mắt tình nghịch nháy một cái.

Song, mọi cử chỉ của những người này, qua tầm mắt Gia Băng đều trở nên méo mó, hiểm ác ko rõ ràng.

Hình như lời nói còn chưa đủ để tỏ rõ quyết

tâm dời non lấp biển đang sôi sục, hai cô bạn nhất tề đứng phắt dậy, người này tay này, người nọ tay kia túm lấy hai cánh tay của Gia Băng, bạo lực toan kéo cô đi đâu đó:

-Chúng ta không thể cứ ngồi như thế này được, phải đi gặp Liệt Minh Thy để cho cô ta thấy ai mới là “Lăng phu nhân” thực sự. Gia Băng, chúng ta đi!

-Khoan...khoan đã! Sao lại lôi tớ đi, muốn đi

hai cậu tự đi đi!_Gia Băng mau lẹ ôm choàng lấy chiếc bàn ăn, trời sống trời chết không chịu không muốn rời.

Cô là cái thá gì mà đi gặp người ta cơ chứ!

-Đã nói rồi mà, vì cậu là “Lăng phu nhân”, cậu là vợ người ta thì có quyền giữ người ta chứ!_Vừa tận tâm nhắc nhở vai trò to lớn của Gia Băng, vừa gắng sức gỡ tay cô ra khỏi chiếc bàn như sắp không trụ nổi, Kim Hân nháy mắt nhờ sự giúp đỡ của Ánh Nhi, thề độc phải lôi Gia Băng đi giành lại chính nghĩa bằng được.

-Tớ không đi! Không đi!_Gia Băng đau đớn giãy giụa, ném ánh nhìn thăm thương cầu cứu về phía Kì Như đang tích cực tiến hành công cuộc chống giặc đói.

-Cậu phải đi! Đã bảo là có bọn tớ đây rồi mà! Cậu là vợ của người ta, sợ cái gì?

Vợ ư? Không phải, đâu phải, đâu ai thừa nhận chứ!

Chỉ là người khác hiểu nhầm, vốn dĩ, cô không phải mà!

Sao nói hoài...

-Nói hoài các cậu không chịu hiểu sao hả? Tớ đã nói rồi, tớ và Lăng Tử Thần hoàn toàn không, chắc chắn không, nhất định là không có quan hệ gì cả! Tớ là tớ, hần là hần, hần đi đâu, làm việc gì với heo, gà, lợn vịt cũng phải là việc của tớ, các cậu đừng có phóng đại mọi chuyện lên như thế được không!_Ko thêm chú ý đến vô số ánh mắt dù lơ đãng nhất đang hướng về phía mình, Gia Băng, sau khi hét lớn giải tỏa mọi nỗi niềm như đã tích tụ từ lâu trong lồng ngực, liền thở hồng hộc.

Một lúc lâu, cô mới ý thức được âm lượng của mình khá to bèn ngơ ngác quay đầu bên này, đưa mắt nhòm bên kia xem xét biểu hiện mọi người.

Không biết cô đui mù thế nào mà trong tầm mắt, mọi biểu hiện xung quanh hình như cổ quái hơn bình thường thì phải, có gì đó rất lạ.

Nhất là Kì Như, tư thế cứng đờ như đá há miệng cực đại ngọam một em hạt dẻ béo tròn đã “nude” trần trụi, để lộ ra chiếc răng cấm bị sâu đục đen thui của cô nàng được Gia Băng chú ý nhiều nhất vì nó thần nhiên đập vào mắt cô dù cô không muốn tạo nào.

Suốt 30 giây trôi qua, tư thế phản cảm ấy vẫn không hề thay đổi, ánh mắt Kì Như tựa hồ có gì đó sợ hãi đăm đăm nhìn về một hướng khác, không phải hướng cô đang đứng.

Khó hiểu, Gia Băng không thèm đợi người giải thích, tự mình lí giải nguyên nhân của những pho tượng nghệ thuật sống trước mặt. Cô quay người ra sau, nhìn Kim Hân và Ánh Nhi nãy còn oang oang cái miệng giờ cũng rơi vào trạng thái tương tự.

Kì lạ, Gia Băng đưa mắt nhìn theo hướng ánh mắt của 3 người bạn, chiếu lên chiếc quần tây dài lướt đến thắt lưng, men theo đường

vải sơ mi trắng muốt lên cánh tay, bờ vai, chiếc cằm nhọn có chút gì đó quen quen và cuối

cùng là toàn thể ngũ quan lạnh lùng, mê hoặc của một ai đó.

Hơi thở Gia Băng khô khốc, nặng nề dần, cô nhiệt tình hưởng ứng với chúng bạn, cùng làm tượng Phật.

Ước chừng hai phút sau, khi toàn bộ dân tình P&P xấu số kẹt trong canteen đã giải đông trừ kẻ gây họa, Kim Hân và Ánh Nhi nhanh chóng bày mưu tính kế, nở nụ cười giả tảng nhìn nhau. Áp dụng quan niệm chưa qua kiểm duyệt: lực càng mạnh, thành công càng mỹ mãn, hai người họ ăn ý dùng hết lực đẩy mạnh Gia Băng nhào về phía trước rồi mau lẹ đánh bại chuẩn, để lại cặp đôi đình đám với kết thúc không có hậu như mong đợi.

Thực tế chứng minh: sai con toán, bán con trâu là đúng.

Trước sự sơ suất về một số tính toán cộng trừ nhân chia căn bản, hai người bạn nhiệt tình bỏ của chạy lấy người kia dù đã tìm được thiên thời, nhân hoà nhưng không chọn đúng địa lợi. Thế nên đã trực tiếp khiến Gia Băng ngã. Song, cô không lao vào lồng ngực rắn chắc của ai kia theo mục đích sơ bộ mà lại nhắm vào khay cơm trên tay Tử Thần, đánh đổ chúng không thương tiếc.

Một trận bát nháo đủ loại âm thanh vang lên. Nhưng, thứ khiến dân tình chú ý nhiều nhất chính là chiếc áo sơ mi thơm phức, trắng muốt, phẳng lì của Tử Thần vinh hạnh có thêm vài cọng rau, một ít màu nước mắm và vài hạt cơm lổm chổm tô điểm, sinh động khỏi nói.

Anh hùng thức thối là trang tuần kiệt.

Gia Băng ngã nhào xuống đất vẫn không ngu ngơ mất đi ý thức, nhanh chóng phát hiện mình đã phạm trọng tội vô cùng to lớn bèn bò dậy, bèn lên, e lệ...đánh bài chuẩn trước khi ai đó nổi điên lên xé xác cô.

Có lẽ, vì quá hoảng sợ vừa chạy vừa ngoái đầu ra sau lưu luyến nhìn theo ai đó, Gia Băng đã không tránh kịp hồ bơi trước canteen.

Sau khi mang theo đồng áo quần nặng trĩu nhảy xuống nước uống no một bụng đầy ắp, Gia Băng co rúm run bần bật cáo biệt trường lớp tạt về biệt thự bảo toàn tính mạng.

Có điều cô không ngờ rằng, mình bị ai đó

**** rửa, trù ẻo làm cho hắt hơi suốt một đêm, dãi mũi chảy lòng thòng đến thăm thương.

Ngay hôm sau cô đổ bệnh, “già yếu” nằm liệt một chỗ trên giường tĩnh dưỡng ngọc thể.

-Cô chủ! Từ từ đã nào, để tôi lau người cho cô_Nhẹ nhàng đỡ dành cô chủ nhỏ đang nhắm mắt trở mình trên giường, Hồ quản gia vắt khô tấm khăn ấm nóng, lau đi những giọt mồ hôi lạnh vừa vã ra, lòng không khỏi dấy lên một nỗi xót thương của người mẹ.

Đã gần một ngày trôi qua kể từ lúc Gia Băng sốt cao, thân nhiệt của cô vẫn chưa có dấu hiệu thuyên giảm, người bưng bưng như có ai châm lửa đốt rục.

Nhìn chủ nhân chật vật với cơn sốt kéo dài quá lâu như vậy, Hồ quản gia không thể không gọi bác sĩ riêng được.

Nhưng, nếu bà gọi bác sĩ, chắc chắn lão gia và phu nhân ở Newyork sẽ biết, đến lúc đó, rất có thể giữa họ sẽ lại nổ ra một trận cãi vã toác đầu chảy máu về chuyện đi hay ở lại cho coi, mà người ngoài cuộc phải hứng chịu mọi thứ, luôn là bà.

Để bảo toàn tính mạng, bà có thể không gọi bác sĩ. Cơ mà nếu lỡ bệnh tình vị tiểu chủ nhân này thêm nghiêm trọng, người gặp rắc rối vẫn là bà.

Đương lúc Hồ quản gia đang phân vân giữa rắc rối và tình người thì điện thoại bà đã vang lên trước, một bài hát cổ điển nào nề gan ruột nhẹ oà vào không gian tĩnh mịch.

-Alô! Ai vậy!_Bà cứng giọng hỏi.

-Là tôi! Mở cửa ban công đi!_Thanh âm trầm lạnh âm ảm mùi khí trời về đêm vang lên trong điện thoại, ngắn gọn nhưng cũng dễ hiểu vô cùng.

-Cậu...Tử Thần...?_Nhận ra chủ nhân của giọng nói đặc trưng quen thuộc, Hồ quản gia vô thức bật miệng thốt lên một tiếng kinh ngạc, đôi mắt đen bắn lên chiếc

lịch to tướng gắn trên tường_Hôm nay là thứ 3, đâu phải là chủ nhật?

-Đừng lười thôi! Mở cửa nhanh cho tôi!_ Giọng nói bên trong có chút gấp gáp làm Hồ quản gia cũng quỳnh quáng theo,

mở cửa theo một cách vô chủ ý.

-Sao cậu lại đến đây? Hôm nay?_Hồ quản gia lo lắng nhìn người con trai mặc áo dạ đen dài bám chút hơi sương cao lớn đang lãnh đạm từ ban công bước vào trong, có chút lo ngại cồn cào trong từng thớ thịt.

-Gia Băng bị ốm?_Không để ý thắc mắc quỵn trong sự kinh ngạc của Hồ quản gia, Tử Thần đưa tay phủi những giọt sương đêm vương trên áo hằn như đã đứng ngoài trời từ lâu, sải chân bước đến cạnh hình hài đang nóng bừng, đôi mắt như mặt nước mùa thu gợn sóng, lay động từ

trong sâu thẳm_Từ khi nào vậy?

-Từ sáng nay...

Không thêm dả động đến nghi hoặc đang dần trở thành khúc mắc nghẹn ứ trong lòng Hồ quản gia, Tử Thần đưa lòng bàn tay lên miệng mình, hà nhẹ, cổ lấy hơi ấm từ miệng làm tan đi hơi lạnh đang chế ngự trên da thịt mình.

Đợi đến lúc lớp da ấy ấm lên, cậu mới để tay lên trán Gia Băng, đôi lông mày nhíu lại, hồ nghi hướng về phía

bà quản gia:

-Bà chăm sóc cô ấy kiểu gì vậy?

-Tôi...Tôi..._ Hồ quản gia ấp úng không biết nên nói như thế nào cho phải, đành ngậm miệng, cắn răng chuẩn bị nghe mắng.

Nhưng Tử Thần thấy vậy cũng không nói thêm gì nhiều, ra lệnh:

-Bà đi được rồi! Hôm nay tôi sẽ ở lại đây.

-Gì cơ ạ?_ Hồ quản gia thiếu điều té ngã, không thể tin nổi vào những gì mình vừa nghe thấy.

-Bà sợ cái gì? Tôi không thích động thủ khi hai bên chưa sẵn sàng!_ Quả nhiên, Tử Thần rất tinh ý, lập tức trấn an tinh thần bà, nhưng, càng nghe bà lại càng cảm thấy mình không nên đi. Hơn nữa, chuyện bà lo ngại là chuyện khác, không phải chuyện “động thủ” gì đó đâu.

-Chuyện này! Tuy là thế... nhưng..._Gương mặt Hồ quản gia bỗng phớt hồng lên như thiếu nữ 18, ngượng ngùng, thẹn thùng không nói thành câu.

-Bà hiểu ý tôi không đấy?_Nheo mắt nghi ngờ, Tử Thần xoa xoa huyết thái dương, khổ não nói_ Ý tôi, tôi sẽ không đánh mắng cô ấy, dẫu, hôm qua, cô ấy đáng bị ngũ mã phanh thây.

Suýt té nhào lần nữa, Hồ quản gia đau đớn bị đuổi ra ngoài. Ra ngoài đột ngột cũng quay lại thỉnh linh:

-Cậu Tử Thần, nếu bị phát hiện, tiểu thư sẽ phải sang Newyork 2 năm đấy! Cậu không sợ sao?

-Tôi không nghĩ tôi không có khả năng đấu với cha!_Tự tin với nụ cười ma mị trên môi, Tử Thần đáp trả hàm ẩn, tiện tay ngoắt bà quản gia ra ngoài.

Tuy nghe người kia hung hăng đáp vậy, nhưng để an toàn cho hai người, Hồ quản gia quyết định đứng ở ngoài cửa canh giữ phòng hao có ai đó xông vào.

71. Chương 84

Sau một đêm dài, dường như có phép màu biến hóa, Gia Băng từ chỗ bại liệt không chút sức sống đã thức dậy với một tâm trạng vô cùng thoải mái.

Cô rời giường, theo thói quen, ngấm mình một cái trong gương gắn tường cạnh đó, cười duyên rồi quay đi đánh răng, rửa mặt.

Nhưng chưa được vài bước, chân cô khựng lại, đôi mắt chất chứa khó hiểu đưa ánh nhìn trở về mặt gương đang phản chiếu bóng hình mình, xoáy sâu vào chiếc dây chuyền nanh sói trên cổ.

Nó lại xuất hiện sau một thời gian mất tích, như lần trước, như một điều kì diệu. Trước giờ, Gia Băng không chịu thắc mắc tại sao trên cổ mình xuất hiện chiếc dây chuyền này, vì cô

biết chủ nhân của nó là ai. Cô giữ chặt nó bên mình không phải vì không muốn mất nó, mà là vì cô không thể.

Người quang minh chính đại như cô không thể phá vỡ lời hứa được. Ai bảo, trước đây cô từng giao kèo với Tử Thần làm gì, nên giờ phải đeo nó không một lời than oán, than oán sẽ bị trừng mắt cho xem.

Hơn nữa, để thế này cũng đẹp, cổ cô tương đối hợp, đeo vào chỉ thấy mình oách thêm gấp bội chứ không thấy bản thân ngu thêm tí nào cả.

Dù sao cũng coi như cô cầm hộ cho cậu ta vậy.

Nhưng, không phải trước đó đã mất rồi à? Sao giờ nó lại ở đây, trên cổ cô?

Chẳng nhẽ hôm qua Tử Thần đã đến nhà cô?

Ý nghĩ này vừa tung ra đã bị nơron thần kinh của Gia Băng quyết liệt chặn lại, thủ tiêu không kịp ngáp. Vốn dĩ, hoàn toàn không thể có chuyện đó được, Tử Thần và cô chỉ có thể gặp nhau vào chủ nhật mà thôi, trừ phi... cậu ta muốn cô bị tống sang Newyork học hết hai năm.

Đúng lúc Gia Băng đang mông lung điều tra xuất thân của chiếc dây chèn mờ ám, Hồ quản

gia đã đến gọi cô, đưa cho cô di động của mình.

-Gi ạ?_Gia Băng nhìn chiếc điện thoại rồi nhìn Hồ quản gia thắc mắc.

-Cậu Tử Thần bảo muốn nói với cô chủ một chuyện!

-Với tôi? Không phải nói chuyện điện thoại cũng cấm sao?_Dù không nghĩ thấy mùi âm mưu, Gia Băng vẫn cảnh giác lùi lại phía sau.

Trước hành động cường điệu hoá của cô chủ nhỏ, Hồ quản gia bất đắc dĩ mở loa ngoài.

-Cậu lòi thôi quá đấy!_Một câu nhận xét ngắn gọn bên trong văng ra, thanh âm quen thuộc tựa tựa như có ý cười.

-Lăng...Lăng...

-Hàn Gia Băng, nghe cho rõ đây, cậu thử làm mất nó thêm lần nữa đi, tôi sẽ không tha cho cậu...Tút...Tút...

Âm thanh xô bồ, lẫn lộn bám riu vào không trung, ép Gia Băng rơi vào trầm mặc, trong khi Hồ quản gia người hoá thật phân nửa.

“Cô chủ, có phải, ‘cậu chủ’ đang bắt nạt cô không vậy?”

Biết tin kể mà ai cũng biết là ai đó đã trở về Việt Nam, Hàn lão gia từ Newyork nhanh chóng phái đến 2 cận vệ hoàn hảo đủ mọi tiêu chí như trong “tiểu thuyết”: đẹp trai vời vời, tài năng xuất chúng, IQ cao ngất ngưỡng, tính chuyên nghiệp đạt mức pro đi theo bảo vệ Gia Băng. Nói là bảo vệ, nhưng thực chất là để ngăn cản hai người kia lên lút liếc mắt đưa tình với nhau.

Vì tuổi đời khá trẻ, chừng 19, 20 tuổi, họ nghiêm nhiên trở thành 2 thành viên mới sáng chói rực rỡ của 10C8, khiến ai kia mặt mày nhìn ngang nhìn dọc đều mang vẻ phiến toái và giận dữ.

Gia Băng không biết có phải do quý lụy trước ‘sắc đẹp’ của 2 người kia hay không cũng đành không bằng mặt bằng lòng đến trường.

Tối trường, gặp lại bạn bè sau hai ngày xa cách, Gia Băng mới biết mình

đã bỏ lỡ nhiều chuyện.

Nghe nói, từ hôm cô đổ nước sốt lên người Tử Thần rồi nhảy xuống bể bơi ‘tự vẫn’, cả trường bắt đầu tin sái cổ chuyện cô và Tử Thần bị hồ li tình Liệt Minh Thy chia rẽ, duyên nợ cắt đứt, ai đi đường nấy.

Để tránh làm cô đau lòng, phần uất tiếp tục hành chuyện đại dột, các giáo viên trong trường chẳng ai khiến đã tích cực phát động tư tưởng “Chỉ nói sau lưng, không nói trước mặt” với cô, dẫu, phần đa đều không rảnh mà thực hiện cái yêu cầu quái gở đó.

Một vài đứa quá đáng đến mức trong lớp học họ hoàn toàn không nhắc đến họ tên của Tử Thần, chỉ khiêm nhường một tiếng bí thư Lăng, hoặc lão Lăng làm cô có cảm giác Tử Thần như bị già hóa đi những mấy chục tuổi.

Không ngừng ở đó, tủ đồ của Gia Băng hai ngày hôm đó đặc biệt có nhiều thư được gửi đến, nhiều đến nỗi lúc cô mở tủ đã thấy cả đồng thư nhào ra như muốn nuốt chửng lấy người cô.

Mang theo tâm trạng có người cuối cùng cũng chịu để ý đến mình, Gia Băng tích cực đọc thư cùng 2 chàng vệ sĩ và Kì Như.

Đọc xong, Gia Băng đau đớn nghiệm ra nếu đồng thư kia là 100%

thì chiếm đến 81%, theo tính toán sơ bộ của Kì Như, là lời “động viên” Gia Băng đứng lên giành lại người đàn ông của mình.

Nguyên bản có một bức đáng để xem với nội dung phong phú và hình thức bắt mắt như thế này:

“Chào bạn! Xin lỗi, trước khi nói vào vấn đề chính, cho hỏi bạn có phải là Hàn Tử Di không? (Thú thật, tôi không thích thân thể hiện tại của bạn lắm, nó hơn tôi những mấy cấp nên mạn phép cho tôi gọi bạn bằng tên cũ).

Nếu thực là phải, xin mời bạn đọc tiếp và đọc kĩ.

Nếu không phải, phiền bạn gấp lại bức thư, bỏ vào phong bì như cũ và dán chặt, chuyển nó đến chủ nhân đích thực giùm tôi.

Được rồi, Tử Di! Tôi nói trước, tôi sẽ không giới thiệu tên tôi cho bạn đâu đấy nên đừng cố công tìm hiểu ệt.

Tôi là một người rất ghét, cực ghét bạn nhưng bạn không đáng để tôi làm antifan đâu.

Tôi sẽ không lan man mà vào thẳng vấn đề như sau:

Trước đây, Tử Di ạ, bạn là một cái gai khó nhổ nhất trong mắt tôi, dù bạn không xứng đáng là cái gai ấy chút nào.

Xem thân hình bạn đi, rõ ràng là gồ ở rùng Cúc Phương mà ra chứ con gái chỗ nào.

Xem cái ngực bạn đi! Bạn muốn quảng cáo tivi Soni màn hình phẳng à?

Xem mặt bạn đi! Tôi thực sự nghi ngờ anh Gia Minh là em trai bạn.

Xem chân bạn đi! Tại sao bạn luôn mặc legging dù trời chang chang 40 độ chứ? Đảm bảo bạn đang cố che dấu một đôi chân có nấm mọc lổm đổm.

Xem đôi mắt bạn đi! Bạn đã nhỏ hết mấy trăm chai nhỏ mắt để được lung linh như thế hả?

Xem đầu tóc bạn đi! Chắc chắn trên đó có ổ chấy...

Đối với tôi, bạn như con sâu béo tròn làm ô ւế đi sự thanh khiết của anh Tử Thần và rộng hơn là cả P & P lừng lẫy này.

Mỗi lần nhìn thấy bạn, tôi như muốn tạt cho bạn một chậu H₂SO₄ kết hợp với cả HCl và nếu có HNO₃ nữa thì càng tốt, để nghe tiếng ăn da dòn tan trên người bạn rửa hận, nhưng thực lòng, vì nể anh Tử Thần, vì sợ anh mang tiếng dây dưa với người không có ưu điểm nổi trội mà nhược điểm thì nhiều như cát sa mạc, bị người ta chê cười, tôi đành ráng nhẫn nhục tha cho bạn (cơ mà tôi đã mua sẵn hết rồi đấy nhé, chờ đấy, liệu hồn).

Mấy hôm trước, lúc tôi đang uống nước cam cùng chúng bạn ở canteen cho đỡ khát, thấy tin bạn và anh Tử Thần chia tay chỉ vì con cái kia, ngay lập tức, tôi phụt hết đồng nước lẫn calo vào màn hình ipad, rộng ra là mặt bạn bạn ngồi đối diện. Ipad cháy, 24 triệu đi đời nhà ma, còn tôi vì bạn mà phải vào viện ăn cháo.

Lúc ấy tôi hận bạn vô cùng và càng hận hơn là bạn lại để anh Tử Thần lọt vào tay người khác một cách ngu ngốc không có nghệ thuật như thế.

Bạn làm tôi và phụ nữ trên thế giới này bị sỉ

nhục thậm tệ. Bạn có biết, bạn là tạp chất cặn bã của phái đẹp tinh anh không hả?

Hàn Tử Di, tôi nói cho bạn biết điều này: nếu bạn không mau chóng giành lại anh Tử Thần trong tay hồ li tinh, tôi đảm bảo không chỉ tôi mà sẽ có vô vàn người nện đá, ném gạch vào người, cho bạn thăng thiên gặp ông bà sớm đấy.

Đã đến lúc bạn cần phải thể hiện bản thân xứng đáng là cái gai trong mắt tôi rồi đó! Lên đi!

Tạt acid! Bọn này sẽ hỗ trợ acid nhiều cấp độ, nhiều chủng loại, nhiều hãng sản xuất cho bạn.

Đánh ghen! Bọn này tình nguyện sẽ là nhân chứng sống ủng hộ bạn nếu lỡ bạn bị công an bắt, ra toà, vào tù.

Dụ tình! Yên tâm, bọn này biết rất nhiều nhãn hiệu mắc-xi-mai-dơ nổi tiếng, đảm bảo con gà, con vịt, con lợn mặc vào cũng thấy quyến rũ, mê hồn, ngây ngất.

Cứ thẳng thế xông pha, chỉ cần không có gì nguy hiểm, tôi và toàn thể chị em trong fanclub của anh Tử Thần sẽ là cánh tay sắt hỗ trợ đằng sau cho bạn khi cần thiết (trừ những lúc chúng tôi gặp nỗi khổ khó giãy bầy, chỉ có thể sục sịt cùng anh William Cường).

Đừng hỏi tại sao tôi ủng hộ bạn, tôi sẽ không trả lời cho bạn đâu, hãy hỏi vì sao bạn may mắn được tôi ủng hộ. Haha

Chazô, Hàn Tử Di!!

P/S: Mong bạn thông minh hiểu được những gì tôi nói, tôi rất mong có một đối thủ dễ dàng loại bỏ như bạn về này.

Hậu phương bóng tối

No name. ”

Đọc xong bức thư này, Gia Băng máu phun lên

tận họng, ngực bị đá thương trầm trọng.

Còn những người có diễm phúc xem kể thì cười đến sái quai hàm, không ngoại trừ 2 anh cạnh vệ lạnh lùng điển trai kia.

Những tưởng thế đã hết, lọt giữa 19% bức thư an ủi còn khủng bố hơn.

“Gia Băng ơi!*Chăm nước mắt* TT^TT

Mua cho tôi xấp giấy để tôi lau nước mắt nào, ăn ớt cay quá!

Hic! Hic! Biết làm sao tớ có thể nói hết nỗi lòng tơ vò nỗ gan cồn cào của tớ cho cậu hiểu đây nhỉ? * Sục sịt* TT^TT

Từ lâu tớ vẫn luôn hâm mộ cậu, cực kì, cực kì là hâm mộ cậu, hâm mộ tới mức, ngày cậu bị người ta *** hại dính vào bạo lực, tớ đã ăn không ngon, ngủ cũng giấc không yên, đêm lo nghĩ về chuyện cậu sẽ làm tiếp theo đến bức bối đấy!! >.

Nhưng hâm mộ khác yêu nhé, đừng nghĩ tớ là less đó nha! Tớ chỉ bị đồng tính thôi á!!

Cậu, một cô gái vốn rất chi là bình thường lại có cả một harem đầy giai đẹp hết lòng yêu thương :x, lại có một thân phận hết sức bí hiểm nữa chứ(tớ nghe chuyện về cậu mà tớ chẳng hiểu gì hết trơn =”=), và giờ đây lại có cả một con hồ li tinh xuất hiện phá hoại tình cảm của cậu nữa!

Thiệt là không khác gì mấy tiểu thuyết tình yêu sến súa tớ đang đọc a

!

Nhưng, Gia Băng à, đó là quá khứ, tất cả chỉ là một quá khứ phi thực tế và ảo mộng mà thôi. Tớ thấy, cậu không nên cứ bám chặt vào cái quá khứ viễn vông ấy!

Quá khứ không là cái gì cả, Gia Băng à, nó chỉ là thứ dùng để chứng việc cậu đang già hoá đi theo thời gian mà thôi!

Mọi người khuyên cậu không bỏ cuộc, nhưng tớ thấy, cậu nên buông tay đi thì hơn.

Luận về độ bám dai, độ đỉnh cao của ông ọ, độ xa hoa của hào nhoáng, cậu chỉ là con kiến bị người ta dẫm bẹp dí. Tìn tớ đi, cậu không đấu lại với người ta đâu.

Nếu cậu muốn khóc, tớ tình nguyện cho cậu mượn bờ vai để khóc. Nếu cậu muốn xả hận, tớ sẽ làm bao tải cho cậu dẫm...

Tớ không cần cậu báo đáp gì cả, chỉ cần cậu ở bên tớ đến đầu bạc da nhăn là được.

Nếu chấp thuận lời đề nghị trên, hãy liên lạc với tớ:

-Điện thoại: 0917221508

-Yahoo: Lovely_beautiful_less

-Facebook: I need a girl.

Tái bút: Thông tin cậu lắm á!

Người cần bạn

Less Angel”

Song song với những bức thư viết tay bao chứa vô vàn tình cảm, tâm tư của người gửi, dư luận còn thể hiện sự phản đối kịch liệt với việc Gia Băng và Tử Thần rạn nứt tình cảm bằng cách tình nguyện báo cáo hết mọi thông tin 24/24 giờ của ‘đôi gian phu dâm phụ’ kia cho cô.

Do đó, dù không muốn nghe, Gia Băng vẫn phải cẩn rằng biết được một số chuyện không vui chút nào.

-Gia Băng, cậu không biết đâu, mấy hôm cậu nghỉ học, Khải Phong cũng nghỉ, Liệt Minh Thy thấy thế liền đến chiếm luôn chỗ ngồi của cậu, giờ học nào hai người đó cũng cười cười nói nói, đến thầy cô cũng phải chường tai gai mắt sinh bực, nhân lúc lớp mới ồn một tí liền phạt cả lớp viết 5 bản kiểm điểm đến rã rời chân tay. Tức không cơ chứ!

-Hôm bữa, cô ta còn làm cơm hộp đem đến

cho Tử Thần ăn nữa, nghe nói hai người họ tránh đi đâu đó ăn cơm rất tình cảm. Mãi khi trống đánh vào học mới thấy người đi trước, kẻ đi sau trở về.

-Giời, thế chưa là gì! Gia Băng, cậu biết không, con bé Liệt Minh Thy đó, mấy hôm cậu bệnh đã mặt dày chạy đến club làm quản lý thay đấy, ngày nào cũng bám lấy Tử Thần dai như đĩa, bọn này mới thấy đã ghét quá chừng luôn.

-Gia Băng, cậu không thể để mọi chuyện tiến triển như vậy được, phải làm gì đi chứ?”

72. Chương 85

Phải làm gì ư? Đến cô còn ko biết nữa là. Chuyện của con người đó...hoàn toàn ko phải chuyện của cô...và cô ko có quyền can thiệp.

Căn môi nghĩ ngợi, ko hiểu sao, Gia Băng lại cảm thấy hình như mình đang vô duyên do dự một chuyện ko đâu. Vốn dĩ từ trước tới giờ, Tử Thần chẳng phải ko liên quan gì đến cô sao? Tại sao chỉ mỗi việc này, cô lại xao động do dự. Thật ngu ngốc, ngu ngốc đến mức tự đặt mình thành thượng đế, đi quản giáo chuyện của người khác. Đúng là ngu ngốc mà.

-Gia Băng!! Cẩn thận!!_Đúng lúc Gia Băng đang kịch liệt rũ bỏ mọi suy nghĩ vớ vẩn trong đầu, một âm thanh chói tai như lợn chọc tiết từ đâu đó vượt qua huyền não thẳng đến tai cô như một âm thanh ma quái vang vọng. Dẫu màng nhĩ cô dao động với tần suất lớn, đại não hầu như thu thập được trọn bộ 4 chữ vừa

rồi, nhưng phản xạ của cô vẫn như cái thần thái ngu ngơ khờ khạo ban nãy, đứng lạng mà hướng mắt ném về sân bóng.

Mơ hồ, Gia Băng còn chưa kịp ý thức được điều gì, một quả bóng màu cam rực rỡ, xé toạc không khí, vùn vút bay trong không trung lao nhanh về phía cô.

Không phải, lại nữa chứ?!

Đột ngột, “Pập!!” một tiếng, quả bóng đối khất nụ hôn của thiếu nữ dừng lại, dán chặt lớp cao su căng hơi vào lòng bàn tay to khỏe của một người nào đó hảo tâm ngăn cản rồi lúc lâu trượt dài, lăn lóc lóc dưới mặt đất cạnh đó.

Mái tóc của kẻ đỡ bóng ướt đầm mồ hôi, bết thành từng lọn đen rung chuyển theo cử động cơ thể của thân chủ, tạo nên sự quyến rũ một cách khó tả

Mái tóc kẻ đỡ bóng ẩm ướt mồ hôi, bết thành từng lọn đen đưa theo cử động của cơ thể. Bộ áo quần thể thao màu cam bao trọn lấy tấm thân rắn chắc của cậu ta, tôn lên những đường nét

quyến rũ của phái mạnh.

Trái tim Gia Băng phút chốc như gãy mạnh trong một thứ xiềng xích vô hình nào đó .

Người đứng trước mặt Gia Băng chợt quay người lại, mang theo bao nhung nhớ len lỏi vào từng giác quan của

cô, khiến chúng không ngừng rạo rực. Đôi mắt tròn to cổ mở rộng, tham lam thu hết mọi hình ảnh của cậu ta vào trong trí nhớ, vào trong da thịt, trong cả nội tạng, tâm khảm....

-Lần sau mong cậu chú ý một chút đi! Đừng khiến mọi người phải lo lắng_Quay đầu nhìn Gia Băng một lát, như lướt qua, Tử Thần nói với giọng ổn trọng, thanh âm thoát ra lại tản mát một tia giận dữ.

Vẫn không rút khỏi những cảm giác hỗn độn ồ ạt ập đến. Gia Băng chỉ biết đứng lạng để những cảm giác kia chi phối bản thân mình.

Hình như lâu lắm rồi, cô

không nói chuyện với con người trước mặt

thì phải. Đúng hơn là không có khả năng đề gởi chuyện, vì chỉ cần nhìn thấy dáng bộ lạnh như băng của cậu ta và hình ảnh thân thiết với cô bạn kia, mọi ý muốn trong đầu cô lại rơi tõm xuống dạ dày...mắt hút trong mớ acid sôi sục.

Thấy Gia Băng cứ đứng trân nhìn mình, Tử Thần liền quay người , toan bước chân bỏ đi.

Thì chợt một bàn tay nhỏ nhắn túm lấy áo cậu níu kéo:

- Liệu cậu có lo lắng cho tôi không?_Gia Băng giọng bé như muỗi kêu, gương đôi mắt phảng phất chần chừ, do dự nhìn ai kia, một lúc lâu sau cô cũng lấy lại lí trí rút tay nhanh_Xin lỗi, tôi không cố ý...

-Tôi lo lắng cho cậu hay

không, cậu biết rõ!!!_Trước khi quay người lại trở lại sân bóng với đồng đội,

Tử Thần đáp gọn một câu, tia nhìn phảng phất chút ôn nhu mà khó ai có thể thấy được.

Nhưng sao Gia Băng lại cảm nhận rõ đến vậy.

Thả mắt theo bước chân Tử Thần, trái tim Gia Băng se lạnh.

Thân ảnh linh hoạt của Liệt Minh thy đập vào

mắt cô ngay lúc ấy , dính chặt lấy ai kia, sốt sắng đưa khăn lên lau văng trán đầm mồ hôi của cậu.

Bất giác Gia Băng tự đẩy mình vào thế khó xử, không hiểu sao, giờ cô ước mình có thể là Liệt Minh Thy, có thể tự do ở gần cậu ấy, không sợ bất cứ ai, không sợ bất cứ lời dèm pha nào.

Trong lúc mông lung nghĩ ngợi Gia Băng chợt thấy chính mình và Tử Thần như đang đứng tách biệt giữa hai thế

giới. Thế giới của cậu có tiếng cười đùa của các thành viên club, có tiếng quở mắng thẳng thắn của Liệt Minh Thy, và tiếng dẹp loạn oan ức của thầy huấn luyện viên. Thế giới của Gia Băng thì sao nhỉ? Một mảng u buồn, một mảng tĩnh lặng, một mảng tẻ nhạt, cô độc.

Mọi người đã dần quen với sự có mặt của Minh Thy và dần lãng quên đi sự có mặt của cô mất rồi...

Thế thì cô còn đứng đây để làm gì???

Đứng vậy! cô đứng đây để làm gì???

-Này cậu! Giúp tôi giặt đồng khăn này đi!_Vừa nói Minh Thy vừa đẩy một chiếc xe đẩy chất đầy khăn đủ loại màu sắc từ đơn điệu đến hồ tạp như rừng rậm amazon của các thành viên trong club vào tay cô, khoẻ môi nở nụ cười miệt thị.

- Xin lỗi, không có hứng!_Gia Băng lịch sự tối thiểu đáp trả, cũng nở nụ cười héo hon làm lá chắn nguy trang tâm trạng.

- Cái gì??? Đây là việc của cậu, cậu phải làm đi chứ!!!_Minh Thy nheo mắt nhìn Gia Băng_Đừng nói với tôi cậu đang cố làm vẻ cao sang nhé!

- Chẳng phải cậu làm mấy việc này sỏi hơn tôi à? Vậy thì tốt nhất cậu nên làm đi thì hơn_Nhún vai khiêm nhường, Gia Băng cười nhạt rồi quay người bỏ đi, len qua dòng người thưa thớt ở lối vào ra ngoài.

Xem ra, có nên có một quyết định phù hợp giải quyết vấn đề đau tim này.

Đúng như ý nghĩ, sáng hôm sau, Gia Băng hít thở một hơi thật sâu rồi đẩy cửa bước vào phòng thay đồ kiêm phòng họp chính của các thành viên trong club khi đã chắc chắn mình đến hoàn toàn đúng giờ hẹn.

-Lương Chấn Vĩnh, em vào nhé!_Không để cho người bên trong phản ứng, Gia Băng nhanh chóng đẩy cửa bước

vào, mắt và tay bận rộn tìm kiếm cái phong thư hôm qua cô đã vụng vụng, hết mồ hôi nắn nót viết từng chữ.

Đây rồi!!

Gia Băng lôi phong thư trắng muốt, gọn ghẽ, ra khỏi cặp, toan đi đến chiếc bàn quen thuộc đặt ở góc phòng thì một tấm ngực trần trụi với làn da hơi rậm nắng che khuất hết mọi tầm nhìn của cô, khiến cô trợn mắt nhìn chăm chăm vào nó không thôi.

Cái này...

Lương tâm cô mách bảo là mọi chuyện không phải do cô cố ý, đây chỉ là tai nạn nghề nghiệp thường thấy trong những bộ truyện tranh lãng mạn.

Tự tình trong sạch, lương tâm không áy náy hổ thẹn, Gia Băng phóng túng thiếu điều không kìm lòng mà nhỏ nước dãi ra ngoài...

Không ngờ, 'ngân khố đại nhân' cũng menly như thế này cơ đấy. Ai mà ngờ, cái mặt thư sinh bên ngoài lại ẩn chứa thân hình nam tính bên trong chứ. Đúng là một phát hiện vĩ đại của nhân loại.

-Thoả mãn chưa?_Luồng thanh

âm như mùi rượu nồng chuốc say người nhẹ nhàng rót vào tai kẻ đang không khỏi xuýt xoa chiêm ngưỡng.

-Ồ!!!Rất thoả mãn!!_Bị toàn bộ tâm tình say mê cái đẹp khổng chế, Gia Băng không biết ngượng gật đầu mạnh

đồng tình, hai đồng tử nhạt dần, mơ màng...

-Cậu có biết cậu đang thần nhiên cướp mất sự trong trắng của người khác không đấy? Thường thì sau những việc như thế này cậu sẽ phải chịu trách nhiệm..._ Người kia khổ sở nói một lèo, hai tay đặt lên vai Gia Băng, những ngón tay thon dài lần lần len lỏi vào từng sợi tóc mềm mượt của cô.

-Hơ?!_ Vì bị người ta chuốc say bằng giọng điệu quá mê hoặc, Gia Băng ngây ngô chỉ biết đáp trả lại một từ vô nghĩa, những sợi dây thần kinh bại liệt trong đầu cô đã có dấu hiệu hoạt động.

Không nói gì thêm, Tử Thần giờ mới chịu cúi mặt mình đưa nó vào tầm mắt của Gia Băng để cô thấy rõ.

Sau khi biết đối phương hồn phách và thân thể đồng loạt cứng đờ, cậu đánh nhanh thắng nhanh, nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn chuẩn chuẩn đập nước.

Không sâu nhưng khiến trái tim người xốn xang xao động, không mãnh liệt nhưng khiến người ta còn cào gan ruột.

Bức phong thư trắng phẳng nếp trên tay Gia Băng thần thờ rơi xuống đất, nằm nhoài.

-Nhớ đấy!!!mỗi lần cậu nhìn trộm tôi, sẽ phải trả giá như thế này...!_Tử Thần lưu luyến rời môi mình khỏi môi Gia Băng, nở nụ cười ranh mãnh mê hồn.

Tim Gia Băng vì thế càng đập mạnh, cuồng loạn. Cô đỏ mặt, cúi đầu bối rối, cảm thấy như cả thế giới đang chao đảo mạnh.

Gia Băng gặp người, thừa thải nhặt nhanh bức thư dưới chân rồi xoay người bỏ chạy.

Nhưng, cánh tay ai đó lại muốn ngăn cản, túm mạnh lấy cổ tay cô:

-Cái gì vậy?_Tử Thần chiếu mắt lên tờ đơn Gia Băng vừa giấu vội vào cặp, hồ nghi hỏi.

-Không không gì cả...

Đóng rầm cửa, Gia Băng vùng chạy ra ngoài, ngồi thu lu một góc trong club vắng bóng người tự kỉ.

Nụ hôn vừa nãy như ngọn gió xuân miên mang thổi vào trái tim u buồn của cô.

Tại sao cô lại có cảm giác tham lam muốn kéo dài nó như thế, muốn nhiều hơn sự nhàn nhạt thoáng qua đó như vậy chứ?

Chẳng nhẽ, như người ta nói, như người ta nghĩ....cô đã thích kẻ đáng chết vạn lần kia mất rồi?

No!No!No! Nhất định là

không! Imposible!

Vò đầu bứt tai một hồi đến khi vài sợi tóc đáng thương anh dưng rơi xuống đất, Gia Băng mới phát hoảng thừa nhận.

Đúng, cô đã thích kẻ không nên thích mất rồi!

-Gia Băng, nghe nói em muốn gặp anh!_Phá tan bầu ko khí tĩnh lặng tưởng chừng như ko có sự sống hiện hữu chung quanh con người đang ngồi bó gối một góc ở sân tập, một người con trai dong dong cao chậm rãi bước đến gần, mái tóc nâu sẫm khá dài hơi rối bao lấy khuôn mặt điển trai thánh thiện hết tựa một thiên sứ. Thoáng chốc, anh đứng trước mặt người con gái cơ hồ đang thả hồn lên mây kia, hai con ngươi sáng bừng nhìn cô trong nụ cười ôn nhu rộ nở.

-Hơ?_Ko hoàn toàn lơ đãng đi mọi thứ, Gia Băng ngơ ngác ngẩng đầu nhìn người đối diện, khuôn mặt đỏ hồng thoáng nét ngạc nhiên_Anh Kì Thiên?

-Ra em vẫn còn nhớ tên anh cơ đấy! Xem ra cũng được an ủi phần nào_Nụ cười của anh đậm lên chua xót_Em hơi gầy đấy!

-Sao anh lại đến đây? Em nghe nói anh đang ở Mỹ?_Đứng dậy, phải lẹ váy đồng phục cho khỏi bẩn, đôi chân Gia Băng thích ứng không kịp với tốc độ của thân thể liên loạn choạng thiếu điều cong vó ngã nhào.

Cũng may, Kì Thiên đứng trước mặt cô thân thủ nhanh nhẹn đỡ lấy người cô bằng vòng tay to khỏe, tránh cho cô cái nạn ăn cháo hoặc vỡ bàn tọa. Anh lo lắng nhẹ giọng hỏi:

-Em không sao chứ?

-A...à...không sao ạ, chắc tại em ngồi lâu nên mới thế!_Gia Băng bề ngoài khoát tay cười giả lả nhưng thâm tâm liên tục rửa ông trời chơi đùa mình, cố tình *** hại để cô phải mất mặt.

-Thật ko có?_Nheo mắt hồ nghi, Kì Thiên thở dài bất lực khi nhận được cái lắc đầu quyết liệt của Gia Băng, uể oải hỏi tiếp_Anh nghe Tuấn Vĩnh bảo em muốn gặp anh, có chuyện gì sao?

-Dạ? Đâu có, em chỉ bảo muốn nói với anh ấy một chuyện thôi mà!_Gia Băng sững sờ muốn hét lên, cô có nói là muốn nói chuyện với “đội trưởng” tai quái này à?

-Vậy sao?_Thoáng chốc xị mặt, Kì Thiên thở dài hờn dỗi mà lẩm bẩm, tuy là nói lẩm bẩm nhưng âm lượng lại không hề nhỏ chút nào, như vốn cố tình để Gia Băng nghe thấy vậy_Thế mà anh cứ tưởng em có điều muốn nói nên mới gấp gáp bay về đây, chán thật! Mà thôi, em muốn nói gì với Chấn Vĩnh thì nói với anh luôn đi, giờ cậu ta chắc không ở đây đâu.

Cẩn thận suy xét lời đề nghị, Gia Băng cuối cùng mới chịu đưa tay vào túi, đưa ra một chiếc phong thư gấp nếp cẩn thận trắng toát phẳng lì, chìa về phía Kì Thiên:

-Anh thông qua cái này giúp em!

-Cái gì đây?_Cúi người đón lấy chiếc phong thư nhỏ gọn, đơn giản nhưng dễ thương từ tay cô gái nhỏ, Kì Thiên nghi hoặc hỏi trong nụ cười ý vị.

“Chẳng phải, người ta cũng thường tỏ tình bằng cách này sao?” Ý nghĩ này nhẹ nhàng đến, nhẹ nhàng khơi lên sự ầm ập trên đôi môi anh.

-À...cái đó là...

Gia Băng chưa kịp nói rõ, một bóng người nhanh như cắt, mang theo hương bạc hà phảng phất lướt qua, để lại đám bụi ko ai quét dọn bay tứ tung, xông vào mũi cô, hành hạ bằng những “đòn” “ách xì” thê thảm.

Trong phút chốc, phong thư trên tay Kì Thiên cũng mau lẹ biến mất, thay vào đó là sự xuất hiện của người thứ 3, thứ 4...thứ mấy chục.

-Chết chưa! Chuyện gì thế này! Đại ca!_Phe phẩy chiếc phong thư đoạt được trong tay, Tuấn Kiệt cười ám muội phóng điện về phía Kì Thiên đang cố nắm bắt tình thế rồi khẽ cùi còi Gai Tuyền một cái rõ đau_Này! Đồ người biết đây là cái gì đấy? Hehe!

-Phong thư!_Nhanh gọn, Gai Tuyền đáp, rồi hét lên kinh hãi khiến cả đám người đang tú tùm sau lưng “đầu đàn” Tuấn Kiệt phải giật mình kinh hoảng theo_Hình như đầu tôi có sợi tóc bạc, ôi no!

Tự hét tự la sướng cái miệng xong, Gai Tuyền đau khổ chạy vào phòng thay đồ truy tìm anh tóc bạc vô tội, không cần biết bầu không khí im lìm mình gây ra quái gở tới mức nào.

Chỉ 3 giây mặc niệm...những thành viên tinh anh của club và đám người qua đường mới tiếp tục ý định cũ.

-Lâm Chấn, người biết đây là cái gì không?_“Đầu đàn” chung thủy hỏi tiếp vấn đề cũ rích kia, mắt nháy nháy đến đau ra hiệu cho bạn mình.

-Phong thư chứ cái gì? Muốn sỉ nhục neron bọn này à?_Lâm Chấn bực bội quát. Vừa kết thúc đã gạt hái được vô số đồng tình từ phía anh em xa gần đằng sau.

-Cái bọn này..._Đau lòng đến độ muốn cho vài tên ăn đấm, Tuấn Kiệt phẫn nộ giơ phong thư lên cao, hét lớn thanh tỉnh mấy chục cái đầu óc người neron heo..._Đây là thư tình Hàn tiểu thư nhà chúng ta gửi cho đại ca đấy! Biết chưa?

-Ồ!_Đám người “óc người neron heo” đập tay bôm bốp, đồng loạt hướng ánh nhìn “ra là thế” về phía hai kẻ thanh thiên bạch nhật làm chuyện mờ ám, miệng cười gian tra như bắt được vàng_Biết rồi nha! Gia Băng ghê thật đấy!

-Chuyện này, thực ra thì..._Như có lò xo gắn chặt sau mông, Gia Băng ngay lập tức phản xạ, khoa chân múa tay cố gắng giải thích. Nhưng, trong tiếng cười đùa rầm rộ hết sức náo nhiệt của mọi người, tiếng nói không có trọng lượng của cô chỉ như tiếng vo ve chường tai của đám ruồi nhặng thấp cổ bé họng mà thôi.

Vì thế, Gia Băng càng tổn calo, khàn cổ giải thích thì theo tâm lí xuyên tạc, bụng ta ra bụng người của đám đông, cô càng bị hiểu lầm là ngụy biện, càng bị kiện là đa tình, càng bị khinh là hám trai.

Cơ mà, người bên cạnh cô lại ko hề tỏ giấu hiệu khó chịu khi bị hiểu nhầm. Anh thản nhiên ngênh đầu, khoanh tay trước ngực nhìn cô đỏ mặt hộc hột đối phó với trăm cái miệng nói hoài ko sái của đám đông, nụ cười ôn hoà trên môi thường trực đến quỷ dị.

Tư lự xem kịch một hồi thấy tinh thần mình thoải mái cực điểm, Kì Thiên mới chịu mở miệng giải vây cho “bạn gái”, đôi mắt đen thăm thăm khẽ động nhìn đám đông âm thầm cảnh cáo:

-Các cậu đùa như thế đủ rồi, đừng làm khó Gia Băng nữa!

Kì Thiên vừa mở miệng, tiếng huyền náo như vỡ chột khoảng khắc tắt ngúm. Mọi người im lặng dằng hiên ánh mắt hiểu ý về phía anh, ngoan ngoãn phối hợp.

“Con trai oai nhất là những lúc làm cho người ta phục tùng mình như thế này! Đại ca yên tâm, bọn em sẽ giúp anh ghi điểm trong lòng đại tẩu!”

-Kì Thiên, nếu anh sợ Gia Băng ngại, bọn em này sẽ dốc sức thủ tiêu mấy đứa biết chuyện, tránh làm hỏng chuyện tốt!_Một thành viên mới nắm chặt tay thành đám tỏ rõ sự kiên quyết, lập tức ngay sau đó, cậu ta có dự giác người tiên phong bị thủ tiêu là mình.

-Khoan đã, mấy anh hiểu nhầm rồi, hãy nghe em nói..._Chớp thời cơ tốt, Gia Băng đồng dạng lên tiếng.

-Gia Băng, qua đây anh nói!_Chưa kịp phân trần, Gia Băng đã bị Tuấn Kiệt lôi ra xa thì thầm thủ thỉ rất bí mật_Tiết lộ cho em một tin bí mật quốc gia nhé! Khi hôn đại ca Kì Thiên chúng ta, em phải cẩn thận, đại ca hôn rất bá đạo đó nha, được cái này sẽ lấn tới cái kia...mà em biết đó, chính phủ khuyến cáo bà con kế hoạch hoá gia đình, em hiểu ko?

-..._Đón nhận lời khuyên với khuôn mặt xám ngoét, Gia Băng ghen ngào ko nói được lời nào, hoá thạch.

-Á! Đúng rồi!_Như phát hiện ra điều gì đó, “đầu đàn” Tuấn Kiệt đập tay đánh bốp, nhìn Kì Thiên, cơ hồ phong thư trên tay vì thế mà vô tội nhàu nát thê lương_Đại ca, anh chưa có nhận lời Gia Băng.

-Anh ta ko cần phải nhận lời..._Rạch ngang huyền náo bằng ánh mắt sắc bén có thể cạo nguyên lông gà chỉ bằng một nhát, giọng nói lạnh lẽo đặc trưng của Tử Thần đá bay đi mọi thanh âm pha tạp khách, cô động đeo bám lấy màng nhĩ mọi người...chủ nhân phong thư đó là tôi.

-Ế! Sao có thể, đó là của..._“Đầu đàn” toan phản bác, liền bị ánh mắt của Tử Thần thủ tiêu ngay tắp lự, chỉ biết đông cứng người run bần bật.

-Nhiều khi ăn dưa bở ko tốt cho hình tượng đâu, Kì Thiên đại ca!_Nhấn mạnh từng chữ một, Tử Thần tận tình nhắc nhở, ko thềm chú ý đến Gia Băng sống chết ra sao.

-Gia Băng, giờ em có thể giải thích rồi đấy!_Kì Thiên trước khí lạnh áp bức của ai kia vẫn nở nụ cười ảm áp hướng về Gia Băng nhắc nhở.

Ko may mẫn ý thức được bầu ko khí kì dị xung quanh, Gia Băng sợ hãi muốn ngất xỉu tại chỗ. Liếc mắt người này, đưa tình người kia kha khá lâu, cô thở dài bay đến cướp lấy phong thư tội nghiệp trên tay Tuấn Kiệt, xong xuôi mới cầu trời xá tội cho cô:

-Phong thư đó ko phải của ai hết, nó là của anh Tuấn Vĩnh!

Nụ cười 2 con người kia và đám đông làm nền chột cứng đờ ngay tại chỗ, nhanh chóng với

hóa đến mức rêu bám đầy xanh một mảng, tiếp đó không ngần ngại xơ cứng thạch hóa và cuối cùng bị phong hóa một trận, bay tả lả theo gió về quê cha đất tổ.

Bầu không khí náo loạn cùng những nụ cười khả ố rơi vào tĩnh lặng nào nùng...im ắng như tờ...

Hứa hẹn một sự bình lặng trước cơn bão sắp đổ bộ.

Đúng lúc mọi người chung quanh như sắp nghẹt thở thiếu oxy mà từ trần, cánh cửa ra vào yên ắng bình dị giờ như một vị anh hùng mang ánh hào quang chói lọi cử động mạnh, kêu “cạnh” một tiếng rồi mở to, chừa lối vào ột người nào đó.

-Ồ! Mọi người đều ở đây hết cả sao?_Thân ảnh cao gầy mang bộ mặt thư sinh dưới chiếc kính khá dày lên tiếng trào phúng, dễ dàng lôi kéo mọi sự chú ý xung

về phía mình.

-Tuấn...Tuấn Vĩnh đây à?_Nụ cười hoá thạch trên môi Kì Thiên rạn nứt, anh khó khăn lắm mới gượng tô son trát phấn cho nó thêm tươi tắn.

-Không có gì đâu, Tuấn Vĩnh, đi chỗ này với tớ một lát!_Đương ngữ thấy mùi nguy hiểm, Tuấn Kiệt vẫn là kẻ “đầu đàn” được việc, lệ làng kéo tay bạn mình ra ngoài, càng xa càng tốt, trước khi...

-Khoan đã..._Tuấn Vĩnh bị kéo đi vẫn ngoan cố quay đầu nhìn Gia Băng im như phỗng một góc, thắc mắc hỏi lớn..._Gia Băng, nghe nói em có việc muốn nói với anh?

-Ko có chuyện đó đâu!_Thay Gia Băng trả lời, đám đông khấn trương đồng thanh, tay chân khua khoáng nặng xị cả lên.

-Thật à?_Nheo mắt hỏi Gia Băng cho chắc chắn, Tuấn Vĩnh tinh ý nhận ra có điều gì đó thực không ổn.

-Không, em có chuyện muốn nói với anh!

Mọi người nhất tề thở dài sâu nảo liếc nhìn một Lăng Tử Thần mặt mũi như bị bóng tối hiểm ác bao trọn và một Hạ Kì Thiên biểu tình ko hề thoái mái mà oán thán, lòng ko ngừng trách cứ kẻ mê trai kia, 2 người chưa đủ lại muốn vét thêm một người nữa.

-Em vì cái

này...mà muốn gặp anh...!/?_Lướt mắt đọc một lèo toàn bộ nội dung sâu kín bên trong

chiếc phong thư đại náo cả club này, Tuấn Vĩnh sau khi đưa Gia Băng vào phòng thay đồ nói chuyện riêng thì hồi hận không thôi, khóe mắt giật giật liên hồi, ném ánh nhìn không thể tưởng tượng về phía cô dò xét...thì ra,

“bức thư tình” trong truyền thuyết khiến 2 tên kia trở mặt lại là một tờ đơn xin rút khỏi club, em chơi chiêu này rất cao tay, Gia Băng...

-Không có, tất cả là do bọn họ hiểu lầm, trước giờ em không hề nói đây là thư tình gì hết...nhìn mặt em thế này, anh ko thấy em vô tội sao ạ?_Thằng thường đồ hết mọi lỗi lầm lên đầu người khác, Gia Băng yếu ớt trần tình, khuôn mặt nhỏ nhắn khi không lại trát lên một lớp phấn hồng bực bội ngoài ý muốn.

Vì có gì mà đám người ngoài kia có sức tưởng tượng hùng mạnh thế chứ, sao họ không nghĩ đó là giấy nợ luôn đi.

-Đúng! Chỉ hai từ “hiểu nhầm” em đã khiến ọi người nổi khùng rồi đấy..._Tuấn Vĩnh rời mắt khỏi những dòng chữ đánh máy, gấp tờ đơn lại theo nếp gấp cũ, hai con ngươi đen nhánh không ngừng di chuyển, dường như muốn nhìn xuyên qua tìm gan người đối diện_Em có thể cho anh biết nguyên do tại sao em muốn rút khỏi club không?

-Ày, cái này..._Gia Băng ko nghĩ đến bị tra hỏi nguyên do, nhất thời ko biết nói gì cho hợp tình hợp lí.

-Nếu nguyên do của em không xác đáng, rất tiếc, anh ko thể phê duyệt nó cho em_Tuấn Vĩnh lảng tử ngã người vào thành ghế sau lưng, trịch thượng gác tay lên tay ghế chờ đợi câu

trả lời từ người đối diện. Nguyên do? Anh ko cần hỏi cũng biết, nhưng anh muốn thử xem cô nhóc này còn muốn tiếp tục chống chế hay thừa nhận mọi tâm tư của mình.

Trước thái độ nghiêm túc thường ngày quen mắt của Tuấn Vĩnh-người đàn anh cô luôn kính trọng vì cấp bậc keo kiệt đỉnh cao, Gia Băng không khỏi bị áp lực, nhịn không nổi liền nuốt ực nước bọt một cái. Với

kinh nghiệm bươn chải trong club mấy chục ngày qua, cô cũng không hẳn là không biết sơ cua về con người của anh, thâm có, ác có, nhưng lại rất tận tâm và thông

minh. Nếu nói Hạ Kỳ Thiên là ông vua của club đội tiếng này thì Lương Tuấn Vĩnh

anh cũng ngang ngửa hoàng hậu một nước chứ chẳng chơi.

Muốn qua mắt con người như anh, trừ phi lời cô nói xuất phát từ đúng ý nghĩ và trái tim. Nếu không sẽ thật vất vả. Nói dối cũng là một nghệ thuật.

-Nguyên do là vì....là vì..._Gia Băng đảo mắt liên tục tính kế mưu sinh. Nếu cô nói cô cảm

thấy chóng mặt khi suốt ngày phải nhìn 2 người kia tình tứ bên nhau cười cười nói nói, liệu anh ta có nổi điên mà tổng cô từ quản lí club về nhân viên vệ sinh cọ rửa Would Cup (WC) không nhỉ?_...thực ra thì anh cũng biết em là ai rồi chứ?

-Em là quản lí rắc rối, nhiều chuyện của club này!_Tuấn Vĩnh thẳng thừng đáp trả khiến Gia

Băng uất nghẹn thiếu chút nữa hộc máu. Cô vừa nói anh thông minh phải không? Làm ơn cho cô rút lại toàn bộ, thủ tiêu xuống dạ dày, tổng thẳng ra ngoài qua

đường hậu môn nhé.

-Không phải, ý em là anh cũng biết em là con gái của Hàn gia, đúng chứ?_Dè dặt dẫn

dắt người kia đến vấn đề chính, Gia Băng chật vật mài não tìm từ thích hợp để diễn giải_...vì thế, em nghĩ, với hình tượng của em bây giờ...thực sự không phù hợp để làm công việc này chút nào...

-Ý em...công việc ở club này là quá hạ đẳng, quá tầm thường, không xứng để em làm?_Đôi mắt phượng hẹp dài

của “ngân khó đại nhân” neho lại, thoáng chốc tạo nên một nét gì đó có thể cho là giận

giữ.

-Không...ý em không phải thế...chỉ là...

73. Chương 86

-Được thôi, anh là người dễ tính, sẽ không làm khó một tiểu thư đài các như em..._Tuấn

Vĩnh thôi ngả người khỏi thành ghế, ngồi thẳng dậy, anh đặt hai tay đan chéo lên bàn, ánh mắt bắn lên qua lớp kính dày ko biết là kính cận hay kính kiếu có chút gì đó xảo hoạt_...nhưng, vì em vi phạm hợp đồng gia nhập club, thế nên, muốn rời khỏi đây, em phải đưa cho anh 5 triệu

tiền mặt bồi thường, trong đó 3 triệu là phí bù đắp tổn thất nhân lực, ảnh hưởng đến sinh hoạt thường ngày của các thành viên, 500 nghìn là tiền tạ lỗi vì đã gây náo loạn trật tự của club còn 1 triệu rưỡi là chi phí vô hiệu hóa bản hợp đồng lúc trước.

1 phút trôi qua tựa như một thế kỉ...Gia Băng dù có nhảy bén, láu cá, dù có độ lượng nhu mì đến đâu vẫn bị chữ số kia làm cho đờ người, cứng ngắc “Hả?” một tiếng tỏ rõ thái độ kinh ngạc như thấy quỷ của mình.

Trong đời, Gia Băng chưa bao giờ cảm thấy hối hận quá mức về điều gì, vì sau khi hành hạ bản thân, cái cảm giác hối hận đó cũng nhanh chóng tan biến ngay vào dĩ vãng nhưng tiếc là, nếu giờ đây cô không vỗ ngực vò đầu hối hận giây này thì chắc chắn nửa đời còn lại, cô sẽ ôm hận mà già từ cõi đời cho coi.

Giá mà ngày đó cô ko bị Kì Như dùng mĩ nam kế *** hại lừa vào tròng, giá mà cô gái kia không xuất hiện làm náo loạn cuộc sống của cô khiến cô đau đớn đưa ra quyết định khổ sở này, và giá như, cô nhanh chóng đề nghị chuyện này với Kì Thiên, có lẽ, rất có lẽ cuộc đời cô sẽ tươi sáng hơn bây giờ nhiều.

Tiền...cô lấy tiền đâu ra mà trả? Xin cha mẹ cô ư? Còn lâu đi, họ là ai chứ! Người ta nói giàu thì keo mà, có keo mới giàu. Đừng thấy họ ngày nào cũng tay trong tay vào nhà hàng 5 sao ăn món tây, món Tàu, mặc áo quần hàng hiệu mà nghĩ họ phóng túng với con cái nhé!

Diễn hình của việc trọng vợ khinh con của cha cô rất rõ ràng, như, sinh nhật vợ thì vất con bỏ chợ, dắt nhau đi du lịch, hưởng thụ thế giới của 2 người trong khi sinh nhật cô, ông còn ko cho đốt nến, bảo thấp đèn nháy cho đẹp, nhưng thực ra là sợ tốn tiền. Tức chết!

Giờ bảo cô ngửa tay xin 5 triệu thôi thà bảo cô lên chùa cạo đầu đi tu sướng hơn.

Trở người ra ngoài với trái tim rỉ máu bị tổn thương nghiêm trọng, Gia Băng nắm chặt chiếc phong thư tồi tàn đến nhàu nát, cắn răng cắn cổ nuốt hận vào trong người.

Gì mà anh biết rõ em còn có một nguyên do khác khi đến đây, gì mà nếu muốn nắm chặt trái

tim người ta thì phải chiếm lĩnh một vai vế quan trọng bên cạnh người ta, gì mà đừng nghĩ ông trời luôn tạo cơ hội cho con người chứ.

Ông anh “ngân khó đại nhân” kia không cho cô rút thì thôi lại còn rảnh hơi bồi thêm vô số lời khuyên vô đề dư thừa và lãng xẹt.

Cô cần phải nắm giữ ai nữa à? Trong nhà cô là người đứng dưới 2 người trên cả vạn người, nhân lực sai bảo nhiều vô kể, cần gì phải nắm giữ ai nữa chứ!

Cái này nên gọi là gì nhỉ? Việc nhà thì nhấc việc làng nước lại siêng, cô đâu mượn anh ta

quan tâm xía vào chuyện của cô bình phẩm chứ!!!

Bực bội cầu nhàu thắm trong miệng, bỗng, phong thư bị vo vón thành cục trong tay Gia Băng bị ai đó cường bạo lấy đi. Khi cô kịp nhận ra, kẻ hung hãn kia đã trừng mắt nhìn cô.

-Ko phải là thư tình?

-Thư tình cái đầu cậu ấy! Đầu cậu thiếu nơron hay sao mà nghĩ đây là thư tình hả?_Đương lúc tức giận, Gia Băng nghe thấy người khác hiểu nhầm mình tiếp thì lên cơn bốc hỏa_Chẳng nhẽ mặt tôi thông minh lanh trí thế này mà ngồi tự kỉ viết thư tình hay sao? Làm ơn động não giùm đi!

-Cậu muốn rút khỏi club?_Im lặng nghe mắng một lát, kẻ hung hãn hạ giọng trầm thấp hỏi tiếp

-Cái đó bộ tôi cũng phải dịch cho cậu nữa à?_Gia Băng tối mặt, chân hướng ra cửa toan rời khỏi hành lang chờ bước ra sân tập.

Nhưng, ko đợi cho Gia Băng sải chân đi, kẻ hung hãn đã túm lấy cổ tay cô, lôi cô về phía mình rồi vũ phu nắm lấy hai bờ vai gầy của cô đẩy vào bức tường cạnh đó.

Cảm nhận thân thể mình hèn hạ mà co rúm run rẩy, tim hoảng sợ đập thùm thụp như đánh boxinh, Gia Băng mở to đôi mắt đen, kinh ngạc nhìn chăm chăm vào khuôn mặt lãnh khốc băng giá đang sắp sửa kề sát vào mặt mình, ập a ập ứng lên tiếng cảnh chừng.

-Làm...làm gì thế hả?_Hồn cô đã bắn tới tận phương xa rồi thì phải.

Vẫn đưa đôi mắt mang sự cảnh cáo lạnh lùng dăm dăm vào mặt người con gái đang ở trong vòng tay mình, Tử Thần bỗng thở gấp, hơi thở ấm nóng dồn dập phả lên vùng má người đối diện, làm vùng da thịt ấy trở nên ửng đỏ kì dị.

Gây sức ép hồi lâu, khiến mạch máu Gia Băng thiếu chút nữa vì căng thẳng mà đứt phụt, Tử Thần mới chịu mở miệng chua xót.

-Tại sao lại muốn rời khỏi club? Tại sao không nói trước với tôi một tiếng?

-Chuyện này..._Về mặt “hoa héo lựu tàn” của Tử Thần quả thật biết dụ dỗ lòng thương cảm của thiếu nữ trong trắng như Gia Băng, cô chẳng thể phản bác được gì, câu nói “Tại sao tôi phải nói với cậu chứ? Cậu là cái thá gì mà tôi phải khai báo rõ ràng!” chưa kịp vọt ra cũng bị da mặt nóng bừng của cô thiêu cho cháy rụi.

-Tôi không cho phép cậu rời khỏi club!_Tử Thần bá đạo tiếp lời, đôi môi ướm át thắm thú quanh vành tai hừng lửa như Hoả Diệm Sơn của ai kia.

-Tôi...đau, Tử Thần! Lực nắm trên vai Gia Băng càng ngày càng mạnh khiến cảm giác đau nhói trở nên tê liệt, cô nhăn mặt khó chịu, hai tay chạm vào lòng ngực ai kia cố gắng đẩy thân thể gần như ngã nhào vào người mình ra xa.

Nhưng vô dụng, cô càng đẩy, càng thấy khoảng cách vô tình ngắn dần.

-Lăng Tử Thần, cậu có tránh ra không...!

-Đồ ngốc! Không những không tránh ra theo lời quát nạt của Gia Băng, Tử Thần vòng tay đặt lên eo cô, siết chặt cô bằng vùng ngực ấm áp, khuôn miệng không ngừng thủ thỉ_Cậu có biết 6 ngày dài thế nào không hả? Là 144 giờ, là 8640 phút, là 518400 giây đấy, biết không hả đồ ngốc?

-Này! Cậu muốn chết hả?_Dù không hiểu lắm về chuyện người kia đang nói, Gia Băng bị mấy tiếng “đồ ngốc” đánh cho loạn tâm loạn trí, người không khỏi nổi giận.

-Chúng ta chỉ có thể gặp nhau vào mỗi ngày Chủ Nhật thôi, cậu không thấy quá chèn lệch sao?

-Cậu đang nói cái quái gì vậy?

-Ở nhà, chúng ta không thể ở bên nhau, ở trường, vì đám vệ sĩ ấy, chúng ta lại càng không thể..._Càng nói, Tử Thần càng siết chặt Gia Băng...chỉ có những lúc ở club thế này, chúng ta mới có thể gặp nhau thôi, Hàn Gia Băng! Cho nên, cậu không được phép rời khỏi club, không được phép!

-Ồ!_Để ý tứ trong lời nói của Tử Thần như bùa chú dần dần xâm lấn, điều khiển mọi cảm xúc, Gia Băng thần thờ, cảm nhận hạnh phúc đang rạo rực trong trái tim, đang hằn sâu trong từng tế bào. Những gì đau đớn nhất, những gì phiền muộn nhất, trong người cô, đều như được trút bỏ, tan biến.

Người ta đang nói, người ta nhớ cô, phải không nhỉ?

-Hàn Gia Băng, cậu hiểu ý tôi chứ?

-Tôi...tôi...

-Cậu Tử Thần, Gia Băng tiểu chủ, 2 người đang làm gì vậy?_Một âm thanh như tiếng ma quỷ dưới đáy địa ngục nhằm đúng lúc nhà người khác đang đoàn tụ mà vang lên mờ nhạt, khơi gợi đáp lòng lá trên người bất cứ ai nghe được thốt mình dựng đứng.

-Chú Gate!_Bị bắt quả tang ngay tại trận, Gia Băng hốt hoảng thốt lên tên của người cận vệ từ lúc này đã đứng một bên, hai tay như có lực xô mạnh Tử Thần ra xa suýt ngã nhào.

-Chú Gate!_Trái ngược với phản ứng quá khích của ai kia, Tử Thần sau khi lấy lại thăng bằng của cơ thể liền mỉm cười xã giao chào ông chú phá đám, đứng đứng làm ra vẻ như mọi chuyện không có gì.

-2 người thật sự rất to gan_Ông chú kì đà mỉm cười thâm thúy nhìn 2 người, ngón tay cái điệu nghệ lướt trên bàn phím điện thoại.

-Chú Gate à! Thật ra không phải như chú nghĩ đâu!_Liếc thấy có điềm không lành, Gia Băng thân thủ siêu phàm nắm chặt lấy tay ông chú kia, cố ngăn ông ta bấm bấm.

-Tiểu thư, tôi không có nghĩ, là tôi mắt thấy tai nghe đấy chứ!_Ông chú tiếp tục cười giả lả, đưa tay gỡ mấy ngón tay bám chặt như đĩa của Gia Băng.

-Không...

-Đúng vậy, như chú thấy, chúng tôi đang ôm nhau..._Tạt ọi sự nỗ lực của Gia Băng một gáo nước lạnh, Tử Thần bình thần thừa nhận, cặp mắt trong suốt tràn ngập ý cười hơi gian tà.

“Cậu muốn tôi bị tổng sang Newyork mới vui lòng hả?” Gia Băng phùng mang trợn mắt nhìn Tử Thần.

-...nhưng đây chỉ là một cái ôm xã giao giữa người với người, giữa người với động vật của người châu Âu mà thôi, chú ko cần phải làm quá lên như thế chứ?

-Nếu nói như Lăng Thiệu gia đây, vậy chẳng hoá hai người hôn nhau cũng được tính là xã giao sao?_Đáp xoay bằng lời nói đầy ngụ ý, “ông chú kì đà” mỉm cười, thâm trầm nhìn vị chủ nhân tương lai.

-Chú quả không hổ là người dưới trướng của “cha vợ” tôi, rất tốt!_Đáp lại nụ cười kia, Tử Thần cong môi nhẹ, như cười như không_Nếu chú thực sự muốn phân biệt rõ chúng tôi có ôm nhau xã giao hay không, tôi cũng không phiền ôm chú và hôn một nụ hôn kiểu Pháp chào hỏi, chú thấy sao?

-Hả? Cậu...đang nói gì thế?_Ném ánh nhìn kì quái vào người Tử Thần, Gia Băng may đang đứng gần tường nên không bị té ngã, kinh ngạc hỏi lại thay cho ông chú đang hoá thạch bên cạnh.

-Tôi nói, tôi không ngại ôm và hôn chú Gate để cho chú ấy phân biệt rõ đâu làm ôm, đâu là ôm xã giao_Xét anh nhìn qua người đang vã mồ hôi hột vào ngày lạnh thế này, Tử Thần hồi thúc_Nào, chúng ta cùng thử!

Nghe vậy, ông chú kì đà giật nảy người, liên tục cười trừ từ chối.

-Không, không cần đâu cậu Tử Thần...

-Thế thì sao được, chúng ta phải ôm nhau thì ông mới phân biệt được chứ!_Nói thôi chưa đủ, Tử Thần tiến lại gần ông chú kì đà, tay toan động.

-Thực không cần đâu, cậu Tử Thần_Ông chú thật đưa lên miệng còn không chịu ăn, vừa miệng đẩy đẩy từ chối, vừa chân biết thời thế lùi ra sau.

-Nếu không ôm hôn, ông sẽ hiểu nhầm tôi và Gia Băng thì thật không hay chút nào.

-Tôi...tôi sẽ không hiểu nhầm mà...không hiểu nhầm...

-Vậy chú sẽ không ăn nói bậy bạ gây hại cho Gia Băng chứ?_Đến lúc này, nụ cười đều giả trên môi Tử Thần xuất hiện càng rõ hơn, ma mị đầy mê hoặc.

-Vâng tôi biết mà!_Ông chú kì đà khốn khổ nhận ra mình mắc bẫy, cũng khốn khổ gật đầu đồng thuận. Ai bảo, người kia quá mưu mô làm gì cơ chứ.

-Ông là một vệ sĩ tốt. Gia Băng giao cho ông quả không cần phải lo ngại_Võ vai ông chú kì đà khen ngợi, Tử Thần nhìn Gia Băng đang chăm chú nhìn mình, cười ranh ma, tay đưa lên đầu cô, xoa xoa_Mong cậu cũng hiểu rõ lời tôi nói, Gia Băng!

Ban phát mệnh lệnh đâu ra đấy, Tử Thần đẩy cửa bước ra ngoài, để lại hai con người với hai mảng tâm tình khác biệt nhau.

Thoáng chốc, Gia Băng nhìn theo bóng cậu đưa tiễn, nụ cười hạnh phúc trên môi rộ nở, đẹp như thể một mầm non mới nhú sau cơn mưa bất tận.

Người ta bảo rằng, tâm trạng con người luôn thay đổi chóng vánh như thời tiết, nhưng tích cực hay tiêu cực còn tùy thuộc vào thân chủ của nó. Và điển hình chứng minh cho tính đúng đắn của câu nói trên là tâm trạng ủ dột như nhà có tang của Gia Băng lúc bấy giờ.

Mang theo niềm vui, hạnh phúc có thể gặp được kẻ nào đó 1 cách quang minh chính đại sau nhiều ngày mòn mỏi chờ đợi đón chủ nhật ‘yêu thương’ nhích tới, Gia Băng không ngờ rằng chính cái ngày cô mong chờ nhất trong tất cả các ngày lại tạt cho cô 1 gáo nước lạnh, dập tắt hết toàn bộ hi vọng đẹp đẽ vừa chớm nở chưa kịp trở bông trong cô.

Hôm nay, Tử Thần bảo cậu có chuyện gấp phải xử lí, sẽ đến gặp cô muộn một chút. Mà theo quan niệm của Gia Băng, muộn tức là mất hút, tóm đi tóm lại, hôm nay, kẻ ấy sẽ không đến.

‘Gáo nước lạnh’ này làm Gia Băng có chút hụt hẫng, thất vọng và tò mò.

Mấy hôm trước, chính ai đó bảo với cô rằng bọn cô có quá ít cơ hội để bên nhau, để bù đắp tình cảm cho nhau nên mới níu kéo cô không rút khỏi club. Ấy vậy mà, xem đi, cái kẻ mồm miệng than vãn ấy giờ cư nhiên lãng phí hết 1 ngày chủ nhật chỉ vì việc bận nào đó. Nó thực sự quan trọng hơn cả việc gặp cô thế sao? Cô thực sự nghi ngờ về việc mình quá ngây thơ nên bị lừa.

Buồn chán, dỗi hoài cũng mệt óc, Gia Băng liền bày việc ỉnh dốt thời gian. Cô đưa tay xuống gầm giường.

Sau 1 hồi vã mồ hôi đưa cánh tay với lấy thứ gì đó dưới gầm giường không thành công, Gia Băng liều mạng vắt hết điệu bộ thực nữ đã học được, bò xuống gầm giường tối om đầy bụi mạng nhện và thiếu oxi trầm trọng.

Linh mấy cú va chạm không nhẹ với gầm giường, Gia Băng trở về với ánh sáng và oxi cùng 1 chiếc hộp giấy to đùng.

Hí hửng mở nắp hộp, Gia Băng đưa tay hốt trọn toàn bộ đồng hình nộm đủ màu sắc, đủ hình thái, biểu cảm ra ngoài, bày la liệt giữa sàn nhà, miệng vô chủ nhắm đếm số lượng.

Trước giờ, Gia Băng thừa nhận bản thân mình không phải là người khéo tay giỏi việc nước, đảm việc nhà như mấy chị gia chánh nhưng chỉ duy 1 chuyện khiến cô cảm thấy

tự hào và vô cùng đắc ý tự cho là hơn người, đó chính là tài làm hình nhân nguyên rửa.

Tính đi tính lại, kể từ khi Tử Thần xuất hiện trong cuộc đời cô, cô đã làm không biết bao nhiêu hình nhân, nguyên rửa không biết bấy nhiêu lần. Cho dù chúng không giống với người thực lắm, hoàn toàn không giống, nhưng ít nhất trên người những hình nhân này đều có một sợi tóc chứa ADN của Tử Thần, cũng coi như là 1 kì tích vang dội. Bởi lẽ, muốn nhổ tóc người cũng cần phải có kĩ thuật nấu mình siêu hạng, chạy phải cực nhanh, miệng mồm siêu dẻo và tất nhiên, phải có trí tuệ hơn người để xoay chuyển càn khôn mỗi khi gặp nạn.

Bật cười nhớ lại những chuyện trong quá khứ, những nguyên nhân to chẳng khiến cô làm Nữ Oa Nương Nương nặn hình nhân Tử Thần, ngày đêm chăm nắn lập

đàn nguyên rửa, Gia Băng không khỏi giật mình. Cô nhìn vào đồng hình nhân hỗn độn mà không khỏi đại người đi.

37 con hình nhân! Đủ để làm thành 3 đội bóng đá cơ đấy!

Nhưng, từ bao giờ, hình ảnh, cử chỉ, lời nói của con người đó lại khắc sâu trong trái tim cô, để cho cô có thể tạo ra những hình nhân với 37 kiểu dáng riêng biệt như vậy?

Từ lần cô gặp cậu ở cửa lớp hay phải chăng xa vút tới tận quá khứ non trẻ kia?

Thích....đã thích sâu đậm đến vậy rồi sao?

Liệu, ‘thích’ đã biến thành ‘yêu’ chưa?

“Early morning....!”

Tiếng chuông rộn ràng của Britney Spear phát ra từ con đế yêu đột ngột vang lên, làm mọi suy nghĩ trong Gia Băng đột ngột ngưng trệ.

-Alô! Ai vậy!_Gia Băng chụp con đế trên giường, không buồn liếc nhìn số điện thoại, nhanh chóng bắt máy, giọng điệu có chút lãnh đạm khấn trương.

-Cậu không lưu số tôi sao?_Thanh âm người bên kia có chút thất vọng theo mạng điện thoại in vào máy bấm đến màng nhĩ Gia Băng.

-Câu là...?_Tuy thấy giọng điệu này có vẻ quen quen nhưng chưa chắc chủ nhân của nó là người đang hiện lên trong đầu, Gia Băng cẩn trọng hỏi lại.

-Là tôi, Khai Phong đây!_Người bên kia bắt đầu gấp gáp, hối thúc_Tôi đang ở trước cửa biệt thự nhà cậu, mau ra đây đi!

-Tôi..._Chưa kịp phản ứng, đầu dây bên kia đã ngắt kết nối, để lại tiếng tút tút gấp gáp như chính kẻ gọi tới.

Đây chẳng phải ngầm ý bảo Gia Băng không ra không được sao? Thật thâm độc!

Ném đôi mắt không tài nào lí giải được nhìn màn hình điện thoại mờ dần rồi tối đen, Gia Băng hốt nhanh mấy hình nhân cứng đờ bỏ cẩn thận vào thùng, để nó lại chỗ cũ rồi vờ đại lấy 1 chiếc áo gió mỏng khoác lên người, nhanh chân băng qua khuôn sân dài ngoằng ra ngoài gặp con người kia.

Khoác lên thân hình cao lớn sắp xuất hiện dáng dấp của người đàn ông thực thụ 1 chiếc áo khoác da màu cafe kiểu dáng lịch lãm, Khai Phong đứng dựa người vào chiếc ô tô đen bóng bên cạnh, mái tóc rối đen dài

phát phơ trong gió lạnh như tôn thêm khí chất thống lĩnh ngang tàn trên khuôn mặt góc cạnh. Ánh mắt sâu thẳm loé lên tia cười khi thân ảnh Gia Băng phản chiếu trong hai đồng tử đen sẫm.

Tần ngần thu hết mọi hình ảnh phía xa vào trong đầu, Gia Băng thất thần nhớ dáng vẻ làm cô ngây ngất năm xưa, lòng dấy lên chút chua xót nhàn nhạt.

Đã lâu thật lâu, thời gian đã trôi qua thật nhiều rồi.

3 năm trước, Gia Băng cô mê muội dáng vẻ ngông ngạo này nhường thì giờ đây, sự mê muội đó lại trở nên nực cười biết bao.

Cô biết, cô thích dáng vẻ lạnh lùng tuyệt tình của phái mạnh, say mê và điên cuồng vì nó. Nhưng để yêu người chỉ vì dáng vẻ ấy thì thật đáng xấu hổ.

Một lần sai ngã đã quá đủ để tỉnh ngộ. Sẽ...và không thêm lần nào nữa.

Trái tim cô, manh nha đã bị ai đó lấy mất một nửa rồi.

-Có chuyện gì?_Bước đến gần Khải Phong, Gia Băng không ngần ngại vào đề ngày lập tức. Mỗi lần con người này xuất hiện, thế nào cũng đem 'biểu' cô một đống phiền phức.

-Có cần phải vào đề gấp thế không? Ít nhất cũng phải ôm hôn xã giao tôi trước chứ!_Lắc đầu bất lực, Khai Phong cười chua xót thực sự, ánh mắt mang mác buồn pha lẫn hỗn tạp những do dự nhìn bộ dạng mong manh của Gia Băng.

Cậu lẳng lặng tiến gần cô, nhẹ nhàng thâm tình đưa tay vén lọn tóc đang xõa dài trước mặt, khoé môi mỉm cười tà ác rồi thẳng thừng bế cô lên, "ném" vào xe mình, đóng cửa, nổ ga, vụt đi trong nháy mắt.

Riêng phần Gia Băng, cô nào bộ cô phản ứng không kịp nên chỉ biết chờ người 1 hồi, lúc ý thức cô dần tỉnh táo để phản kháng thì cũng là lúc cô bị đưa đến 1 nhà hàng lớn ở trung tâm

thành phố.

-Cậu đưa tôi đi đâu?_Do dự bước ra khỏi xe, Gia Băng ngây ngốc đưa mắt nhìn nhà hàng cao tầng đồ sộ, lung linh trước mặt, hồ nghi đoán bừa...đừng nói cậu muốn đưa tôi đi ăn nhé?

-Cậu muốn đi ăn à? Được thôi!_Cởi áo khoác ra khỏi người, tự động trườn nó lên người Gia Băng, Khai Phong nắm lấy tay cô kéo vào trong nhà hàng.

-Này! Rốt cuộc cậu muốn làm gì chứ!_Gia Băng như con mèo nhỏ giơ vuốt, cố gắng đứng yên tại chỗ không chịu thuận theo ý định của ai kia dù biết là không thể. Bất đắc dĩ quá, cô liền ngồi thụp xuống đất, lấy trọng lượng cơ thể ngăn cản bước tiến quân địch.

-Gia Băng ngoan, đứng dậy đi, tôi đưa cậu đi ăn cơm!_Khai Phong kéo 1 hồi cũng phì phò thở, không chịu nổi liền bất lực xoa đầu Gia Băng như xoa đầu con cún

cưng của mình, dịu dàng đến không ngờ dỗ dành cô_Đồ ăn ở đây rất ngon, có món thịt gà nướng mà cậu thích nữa đấy.

-Nhất định cậu có âm mưu!_Gia Băng lắc đầu nguây nguây từ chối, không biết xấu hổ li mặt giữ nguyên trạng thái cũ.

-Âm mưu cái đầu cậu ấy! Đồ ngốc, chẳng nhẽ muốn đưa cậu đi ăn cũng là có âm mưu

sao?_Cốc nhẹ lên đầu Gia Băng một cái, Khai Phong thở dài phiền muộn, nụ cười trên môi trong méo xẹo đến gượng gạo_Từ lúc nào, cậu trở nên dễ phòng tôi như vậy?

-Không biết?_Thấy nét buồn phảng phất trong đôi mắt không dễ để lộ tâm tình của người kia, bỗng Gia Băng cảm thấy chột dạ không thôi. Cô cúi đầu bối rối, giọng lí nhí thay đổi chủ kiến_Vậy...tôi đi ăn với cậu.

-Cảm ơn...và xin lỗi_Khai Phong thoả mãn cười, giọng nói nhỏ dần và dường như mất hút về sau.

Cẩn thận đỡ Gia Băng đứng dậy, Khải Phong thư thái đưa cô vào bên trong.

2 người đi thang máy, qua nhiều tầng ăn náo nhiệt lên đến tầng cao nhất cũng là tầng vip nhất của nhà hàng.

Chưa kịp lòi hết vốn từ vựng ra xuýt xoa tán thưởng phong cách bài trí lung linh tĩnh lặng nhưng không kém phần hiện đại, tôn nghiêm của nhà hàng, Gia Băng đã cứng họng, sự thích thú trên khuôn mặt trẻ con của cô ngay lập tức biến thành mất, thay vào đó là sự kinh ngạc đến sững sờ.

Cô nhìn chăm chăm vào đôi trai gái ngồi đối diện nhau ở cửa sổ, nhịp tim và hô hấp bỗng sai nhịp trầm trọng khi nhận ra một vài điều không nên nhận ra.

Có người bảo “Hôm nay tôi phải xử lí một chuyện quan trọng, sẽ đến muộn 1 chút”.

Có người cời cọt châm

chọc “Đừng có nhớ tôi đến mức phát khóc nhé”

và cũng có người thì thầm, thủ thỉ “Tôi nhớ cậu”.

Lúc đó, ai kia nghe thấy liền tắt nắng trên mặt, tắt sắc hồng trên môi buồn rầu, hờn dỗi.

Lúc đó, ai kia đã bật cười oán trách.

Và cũng chính lúc đó, ai kia đã nhẹ nhàng đáp lại “Maybe, so do I”

Không ngờ là đằng sau cuộc đối thoại còn ngượng ngập vào căng thẳng ấy, lại là sự thật dối trá đến ghê rợn.

74. Chương 87

Bạn ư? Xử lí việc quan trọng à? Gặp Liệt Minh Thy quan trọng hơn việc đến gặp cô sao?

Nhớ ư? Có ai đằng này nói nhớ, đằng sau lại đi ăn cơm, liếc mắt đưa tình với một người con gái đã từng tuyên bố theo đuổi mình không?

Như thế, chẳng phải chấp nhận, chẳng phải để người ta quán lấy mình sao?

Rốt cuộc, liệu ai có thể giải thích cho cô, trò mèo gì đang diễn ra trước mắt cô không vậy?

Tại sao Tử Thần và Minh Thụy lại ăn cơm với nhau?

Và liệu ai có thể nói cho cô hay, lời nói của người đó, đâu là thật, đâu là thứ có thể tin đây?

Hướng đôi mắt đỏ quánh căm giận chăm chăm về phía 2 người đằng xa, Gia Băng như quên băng đi sự tồn tại của lý trí. Không hiểu sao, lòng ngực mình lại cồn cào khó chịu đến vậy. Nó khiến cô muốn để 2 người kia biết rằng, nơi đây, không phải chỉ có mình họ.

Đôi chân Gia Băng như sắp nhũn mềm thành nước loãng choạng nhích từng bước khó nhọc tiến về phía xa.

Bỗng, Khải Phong nắm lấy tay cô, ngăn cản:

-Gia Băng, cậu muốn làm gì?

Gia Băng im lặng, cô nuốt nước bọt nhìn sắc trời ngoài kia. Bất chợt quay đầu:

-Phiền cậu lấy ô giùm tôi, được không?

-Ô?_Khải Phong nhất thời sững người, nhìn Gia Băng chằm chằm không lí giải nổi.

-Giúp tôi lấy ô đi! Tôi sẽ đứng đây chờ cậu, tuyệt đối không đi đâu hết.

-Được rồi! Tôi sẽ trở lại ngay, đứng yên đấy!_Nhìn thái độ cương quyết của Gia Băng, Khải Phong trầm mặc một hồi bèn thuận ý chạy đi, để lại người kia với trái tim rạn nứt.

Một giọt nước trên khoé mắt Gia Băng rơi xuống. Cô lập tức lau sạch nó đi rồi hít hơi sâu, thở hơi dài, bình ổn lại cơn thịnh nộ của bản thân.

-Minh Thy, anh...

-Anh Tử Thần, anh ăn cái này đi, ngon lắm!

-Minh Thy, anh...

-Anh Tử Thần, hình như trời sắp mưa.

N lần sau đó...

-Minh Thy, anh...

-Anh Tử Thần, hôm nay anh sẽ đưa em đi chơi chứ?

-Minh Thy, em nghĩ em có thể chặn lời anh mãi sao? _Bức bách nhìn kẻ năm lần bảy lượt cắt lời mình, Tử Thần cố gắng lắm mới nén nổi cục tức, âm trầm nói.

-Vậy chỉ cần anh không nói những điều em không thích là được _Minh Thy ngang bướng chống chế, cô húp nhanh ngụm nước lấy lại bình tĩnh.

-Minh Thy, đến lúc chúng ta phải nói chuyện...

-Tử Thần, miệng anh dính nước sốt! _Lại mau lẹ cắt ngang lời nói của người kia, Minh Thy đưa tay về phía cậu, chuẩn bị lau đi vết nhơ vô hình trên khoé miệng.

-Xin lỗi! Đã làm phiền! _Đúng lúc tay Minh Thy còn chững chững giữa không trung, Gia Băng đã đứng trước mặt 2 người với nụ cười xã giao tinh tế và lời nói êm tai như bèo trôi giữa mặt hồ.

-Gia...Gia Băng? _Đến nước này, dù có là người bình tĩnh, phản ứng nhạy bén như Tử Thần cũng không khỏi giật mình.

-Đừng chú ý đến tôi, chẳng qua, tôi thấy trời sắp mưa, nên đến đưa cho cậu cái này _Chìa chiếc dù nhỏ đen ra trước mặt Tử Thần, Gia Băng cười, tận tình góp ý _Trời này mà cầm dù dạo phố, rất lãng mạn đấy.

Nói xong, Gia Băng quay người đi.

-Khoan đã! Gia Băng! _Nắm chặt chiếc dù trong tay, Tử Thần bật dậy khỏi ghế.

Như đã đoán trước mình sẽ bị bỏ lại, Minh Thy cũng bật dậy, bàn tay cô trắng nõn cầm lấy tay Tử Thần, nhất quyết không để cậu rời khỏi tầm mắt.

-Minh Thy, bỏ anh ra! _Thanh âm Tử Thần trầm thấp, 10 bức người.

-Không phải anh muốn nói chuyện với em sao? Em sẽ nghe! Nếu giờ anh đi theo Hàn Gia Băng, em thề, sẽ không bao giờ em chịu nghe những lời mà anh sắp nói nữa _Đánh đổi cả tương lai để níu giữ, Minh Thy bỗng chốc thấy cổ họng đau rất khó tả. Cô đưa đôi mắt nâu kiêu sa nhìn anh miễn cưỡng ngồi xuống, không khỏi tự vấn bản thân. Chẳng lẽ, anh thực sự muốn chấm dứt với cô?

Bước chân nhanh, đều, nhanh, đều nhưng dứt khoát lao ra khỏi nhà hàng.

Cứ hễ gõ gót giày xuống đất, Gia Băng lại thấy lòng mình đau quặn, đau hoài rồi dại đi.

Nỗi buồn ập đến ngực tri, cơn run rẩy cũng được nước kéo đến làm cơ thể cô như yếu dần, như không còn sức lực chống đỡ với mọi thứ, dù là bị muỗi cắn, cô cũng tin rằng mình có thể bị sốt xuất huyết mà chết đi.

Nhưng bất luận mọi giác quan đã tê liệt, đôi chân đã như sắp quỵ xuống đất, đầu óc cô vẫn không ngừng tua đi tua lại hình ảnh 2 người kia. Nó rõ ràng đến mức, khiến cô muốn phủ nhận, cô muốn thét lên rằng tất cả chỉ là mơ, tất cả chỉ là hiểu nhầm cũng không được.

Khi cánh tay Liệt Minh Thy đưa về phía Tử Thần, tại sao, người đó lại không tránh né?

Cô ta có thể làm vậy, đó là quyền của cô ta, không ai cấm nhưng vì cớ gì, Tử Thần sao lại đón nhận sự quan tâm lộ liễu mãnh liệt ấy, vì cớ gì không ngăn cản?

Vì cớ gì.....

Gia Băng vụt chạy. Cô bùng miệng nhanh như chớp vô định lướt qua dòng người trên vỉa hè.

Từng giọt lệ trên khóe mắt cô mong nước, rơi xuống, đều đều như mưa.

Chạy mệt, Gia Băng thần thờ quy xuống mặt đường lạnh cóng. Một bàn tay cô ôm lấy lồng ngực đang đập mạnh, cố tạo áp lực thân thể để quên đi cái đau của tâm trí, của cảm xúc.

Cô buồn, cô khóc nhưng ông trời xị mặt, chỉ âm u với những tầng mây dày như sắp khóc, nhưng, ông không buồn không khóc như cô. Ông không đổ mưa, không cho cô cơ hội che dấu đi những giọt nước mắt nóng hổi lăn trên má, như thế, ông muốn để những người xung quanh nhìn cô đáng thương thế nào, tội nghiệp ra sao, để họ rảnh rang sản sinh ra thứ cảm xúc đáng sợ mà cô cay ghét.

Cô không cần ai thương hại mình, không cần bất cứ ai đến với cô cùng nó.

Nhưng, sao cô cứ mãi khiến người ta thương hại, khiến người ta tội nghiệp bản thân mình như thế?

Chẳng nhẽ, là tại vì cô nhu nhược, là tại vì cô yếu đuối?

-Ông trời! Ông là đồ độc ác!_Ngồi thụp xuống đường, Gia Băng quyết định ăn vạ tại đó, người nức lên càng lúc càng mãnh liệt. Cô gục đầu, bó gối khóc gào thật to mặc kệ ánh nhìn tò mò và chế nhạo của người đi đường. Cô muốn đem hết mọi uất ức, u buồn mà bản thân phải gánh chịu bấy lâu này tuôn ra một thể. Để gió lạnh cuốn nó thành băng gạt hết đi, để người đời không khỏi khắc sâu nó trong hoài niệm.

Chậm rãi bước đến gần “ốc đảo nước mắt” đằng trước, Khai Phong lãnh đạm nhìn Gia Băng khóc đến mức người run lên lập cập, không đến mức lả met muốn nằm gục xuống.

1 lúc lậu gương mặt từ trên cao nhìn xuống, cậu mới ngồi xổm trước mặt cô, đưa bàn tay rần chẫn lên đầu cô, vỗ nhẹ đầy an ủi, khuôn miệng lẫm tởm run run rồi thốt lên 1 thứ thanh âm còn như phảng phất chút ân hận

-Xin lỗi!

-Sao cậu phải xin lỗi tôi, người cần xin lỗi tôi không phải cậu!!_Lấy tay áo khoác của Khải Phong lau đi đồng nước mắt nước mũi tèm lem trên mặt Gia Băng chứng nào tật nấy ngang bướng cằn.

-Được rồi! Cõi như tôi tích thêm chút phước đức đi!_Khải Phong cười cười, đỡ Gia Băng gần như xỉu đứng dậy, hướng cô vào lòng ngực mình, siết chắt_Gia Băng, hãy để tôi gắn lại trái tim cậu, được chứ?

Sững người ngây ngốc hết nửa ngày, trong cái ôm ấm áp dư âm mùi vị an ủi, Gia Băng cự người, cố thoát khỏi tư thế ám muội này.

-Gắn...như thế nào được?_Cô bối rối đáp trả

-Đi chơi với tôi, nhẽ?

Ngày chủ nhật hôm ấy, Gia Băng bị Khải Phong kéo đi “hàn gắn trái tim” ở tất tần tật các khu giải trí lớn của thành phố đến tận tối muộn mới về lại biệt thự.

Sau khi chia tay Khải Phong, tâm trạng của Gia Băng đã khá khảm hơn nhiều. Ít ra, cô cũng không vì nhớ lại chuyện ban sáng mà khóc ầm lên như một đứa con nít bị người ta giật kẹo nữa.

Thư thả bước vào nhà với tấm thân mệt mỏi nhưng tràn trề nhiệt huyết của sự sống, Gia Băng lẫm lẫm rón rén đi ngang qua phòng khách, tránh để Hồ quân gia phát hiện được dịp quở mắng.

Nhưng, chưa kịp đi hết 1 phần 3 chiều dài căng phòng, tiếng nói trầm khàn toát ra ngữ điệu quý dị bất thường của kẻ cô không ngờ tới nhất đã vang lên, chặn cứng mọi kế hoạch của cô.

-Hàn Gia Băng, cậu không nghĩ là cậu có chuyện cần nói với tôi sao?

-Lẫm...Tử Thần? Sao cậu vẫn còn ở đây?_Giật mình toát mồ hôi một chốc, sau khi nhận dạng rõ ràng khuôn mặt của con người đang đứng dậy khỏi ghế sofa, Gia Băng theo phản xạ lùi ra sau vài bước, ánh mắt dò xét chiếu lên chiếc áo sơ mi trắng xộc xệch và mái tóc tả tơi xơ mướp của cậu.

Không phải chứ? Gặp người thương cũng đừng để cô nhìn thấy bộ dạng hưng phấn đến tàn tệt đó chứ?

-Tại sao tôi không được ở đây? Hôm nay là ngày Chủ Nhật!_Day day vàng thái dương mệt mỏi, Tử Thần chậm rãi bước loạng choạng như kẻ say đến gần Gia Băng, đôi mày ngài cau lại khi 2 đồng tử dán chặt lên chiếc áo khoác của Khải Phong trên người cô_Cả ngày hôm nay...cậu đã đi đâu...với cậu tôi?

Ngữ điệu chất vấn vừa lọt vào màng nhĩ đã khiến Gia Băng không khỏi bật cười giả lả. Cô cay xót nhớ đến chuyện lúc sáng, tức giận khẩu khí hùng hồn đáp lại, hoàn toàn không hề bị đôi mắt cuộn cuộn sóng đầy áp bức đang chĩa về làm cho tâm trí lũng loạn.

-Cậu không thấy mình hơi vô duyên khi hỏi chuyện riêng tư của người khác sao? Tại sao tôi phải nói cho cậu biết chứ?

-Riêng tư?_Khựng người lại trước thái độ ăn gan hùm của ai kia, bàn tay Tử Thần không tự chủ mà bóp chặt đến run rẩy, khoe môi giật giật tựa như muốn nói điều gì đó nhưng lại nhanh chóng chuyển sang vấn đề khác_Ăn cơm chưa?

-Cảm ơn đã quan tâm, tất nhiên là tôi không thể để bụng đói về đây được rồi!_Gia Băng nhát gừng nói, tiện đường bước tiếp lên phòng mình.

-Tôi chưa ăn..._Thanh âm khàn khàn vắng vắng sự lưu luyến của Tử Thần lại lần nữa làm Gia Băng ngây dại đi, bước chân dừng đột ngột. Trong phút chốc, cô do dự, lưỡng lự rồi cũng quyết tâm lạnh lùng đáp trả_Không liên quan đến tôi...

-Cô chủ!_Đúng lúc ấy, Hồ quản gia len lén đứng hóng chuyện trong góc tối đã đi nhanh vào phòng khách, toan mở lời giải thích giùm thì bị ánh mắt Tử Thần ngăn lại.

Một lúc sau, khi chỉ còn 2 người đứng lặng trong phòng khách rộng lớn lạnh lẽo, Hồ quản gia không nhin nổi những bức bối đầy áp ở tâm khảm, thương tâm nhìn ai kia vẫn còn quyến luyến dõi theo lối đi không người.

-Cậu Tử Thần, ít nhất cậu cũng phải nói cho cô chủ biết rằng cậu tìm cô ấy suốt cả ngày chưa ăn gì chứ? Cô chủ là người ngang bướng, cậu không nói, cô ấy sẽ không hiểu.

-Nếu nói mà có thể giải quyết hết mọi chuyện, thế gian này sẽ không có ai đau khổ_Yếu ớt nở nụ cười trên đôi môi tái nhợt, Tử Thần đưa mắt nhìn Hồ quản gia, khốn khổ hỏi_Còn cơm không, tôi nghĩ bụng tôi đang réo!

-Cậu thật là...

Dưới tầng, tiếng quả măng thương yêu của Hồ quản gia vang lên, dội vào không trung, truyền đến tai người.

Gia Băng đứng tần ngần một hồi ở cầu thang quay bước đi, khoe môi cong không ngừng vào hùa cùng Hồ quản gia trách cứ ai kia.

-Đồ ngốc! Đồ ngốc! Đồ không có IQ...

Tiếng hờn giận nhỏ dần, nhỏ dần và kết thúc bằng hơi thở dài nhẹ nhõm.

Gia Băng kết nạp cho đám hình nhân thêm một anh em mới rồi ngã lăn xuống giường, chìm sâu vào giấc ngủ.

-Có ai bảo tôi thích cậu chưa, đồ ngốc?_Trong mê man cô bỗng bật cười rồi nói, khuôn mặt nhất thời ửng đỏ hết ý lúc tỉnh rụi.

-Ừ! Nói rất nhiều, nhưng từ miệng cậu...hình như chưa bao giờ..._Một làn gió nhẹ thoảng mùi bạc hà mát lạnh ủa đến, méo mó biến dạng thành câu trả lời đáp lại cơn mơ của Gia Băng.

Ngày hôm đó qua đi...kéo theo một ngày mới đến-cái thứ 2 mà ai cũng phát ghét.

Để dẫn mặt Tử Thần, Gia Băng quyết định biến cậu thành gió, thành khí cacbonic không nên ngủ, biến lời nói của bí thư chức cao vọng trọng như cậu thành tiếng mũi la ó khi trúng vọt chụp muỗi.

Cơ mà, Tử Thần chẳng mấy may để ý đến thái độ hờ hững của cô, trái lại còn rất bình thản, tự do tự tại khiến cô hận muốn xé xác cậu.

Nhưng...điều quan trọng khiến cô chú ý hơn...chính là sự vắng mặt không có lí do của Minh Thy.

1 ngày trôi qua, 2 ngày khép lại...Minh Thy biệt tăm biệt tích.

Việc này không khỏi làm Gia Băng lo lắng. Cô liếc trộm Tử Thần, dè dặt mà tự hỏi, liệu...có khi nào Minh Thy đã đạt được mục đích, cửa đổ Tử Thần nên thôi không đi học nữa?

Rùng mình với suy nghĩ quá chuẩn xác của mình, Gia Băng lòng dấy lên lo lắng.

Đến ngày thứ 3 Minh Thy ‘mất tích’, Gia Băng quyết định cải chính quy tã, bùng học một buổi làm việc cần làm.

Đã đến lúc cô phải giải quyết rõ ràng một số chuyện rồi.

-Kì Như! Đền pin!_Đưa tay ra sau lưng ngoắt ngoắt con bạn ở phía dưới, Gia Băng nhú mày nhìn mắng đen tối om trước mặt.

-Đây!_Bĩu môi khinh thường một cái, Kì Như lắc đầu, lục tìm đèn pin trong đồng đồ to đùng đưa cho bạn.

-Kì Như! Thuốc diệt chuột!

-Đây!

-Khẩu trang Pucca!

-Này!

-Nước hoa, ở đây hôi quá!

-Hàn Gia Băng! Người coi ta là ôsin của người đấy hả?_Giương mắt nhìn con bạn đã hoá thành cái mông quay phim mình phía trên, Kì Như nhin không nổi rít lên, khoé mắt có chút đỏ ngầu_Đường đường là Hạ Kì Như lừng lẫy một cõi, sao ta phải vào WC làm cái trò lén lút không đâu chứ? Mà WC này là WC nam nữa chứ, người quá ư biến thái!

-Ta đã bảo ta có việc quan trọng nên phải dùng hạ sách này!_Giọng Gia Băng biến dạng khi cô phả hơi vào chiếc khẩu trang cấm khẩu đang đeo.

-Việc quan trọng của người là vào WC nam và chui ống thông gió hả?_Kì Như hết sức nhẫn nại hỏi, cố không để sự khinh bỉ của mình lọt ra ngoài.

-Ày, chỉ còn cách này. Nếu không sẽ không gặp được Liệt Minh Thy.

-Người muốn đánh ghen đến thế sao?

-Đánh ghen?_Dừng động tác đang dang dở của mình lại, Gia Băng ngớ người, chìm sâu vào suy nghĩ.

Đánh ghen? Cô đâu có ý nghĩ xuẩn ngốc đó chứ! Cô thực ra chỉ đến đây để muốn chứng thực thứ tình cảm đang cuộn chảy trong tim cô là gì.

Là yêu hay là thích?

Liệu thứ tình cảm này có giống tình cảm cô đã từng trao cho Khải Phong hay không?

Khải Phong khiến cô quy lụy, mê đắm, khiến cô cảm thấy thế giới này, nếu không có cậu thì thật sự rất vô nghĩa tuy rằng trong mắt cậu, cô chỉ như 1 con cún con vô hại, thích thì ôm ấp, cưng chiều, không thì lại lãng quên đi. Vì thế, ở bên cậu, cô luôn lo sợ, luôn sống trong sự khép nép đáng ghét đến chính cô cũng cảm thấy thương hại thay cho chính mình.

Còn đối với Tử Thần, tình cảm cô dành cho cậu như bị chệch sang một hướng khác, tách biệt đến mức cô không rõ mình đối với cậu yêu hay ghét, thù hay hận. Cậu đôi lúc khiến cô muốn tức điên lên xé xác, có lúc lại vô cùng dịu dàng ân cần đến khó ngờ. Ánh mắt cậu luôn chứa vẻ tinh ranh, gian tà và lạnh lẽo, nhưng vòng tay lại ấm áp khiến người ta có cảm giác an bình. Nhưng, đó có phải là ‘yêu’ hay chỉ là ‘thích’ bình thường thì còn phải xem xét kĩ đã mới biết được.

-Nè! Sao người không đi cửa chính cho nó đường hoàng mà phải leo ống thông gió như chuột thế hả?_Vuốt mặt ngao ngán nhìn Gia Băng đang ở trong ống thông gió, Kì Như bực bội thắc mắc.

-Người không thấy có vệ sĩ chặn sao? Không leo đường này thì đi đường nào?

-Được rồi! Tùy người, còn gì nữa không, nói nhanh ta còn về! Ta không rảnh đứng trong chốn nhơ nhớp này mà tám phét với người đầu nha!_Kì Như gất gổng lên tiếng.

- Kì Như...! Ta sợ ma

~! Lên đây với ta

!! – Gia Băng đưa cái mặt xuống từ nắp đường hầm, mắt long lanh nhìn con bạn ra vẻ cầu xin_Người không biết trên đây tối kinh khủng thế nào đâu

-..._Ngẩng đầu lên nhìn cái mặt bạc trắng lén lút của con bạn, Kì Như suýt nữa hét lên “Trông mày còn đáng sợ hơn ma nữa ý!!” thì ngay lập tức bị Gia Băng thò tay xuống bịt chặt miệng.

- Suyt!!! Im lặng cái coi!! Hình như ta nghe thấy tiếng người!!_Hàn tiểu thư vừa nói tay vừa không quên mò mò

dọc cái mặt con bạn để kiểm miệng nó mà bịt lại không may sao lại sờ trúng mũi

- Ừm... Ừm... Khó.... Thở..._Kì Như hỗn hà hỗn hển đẩy tay nhỏ bạn ra, vừa cố mở miệng nói vừa cố đớp ôxi trong không khí như cá đớp mồi.

- Im!! Ta đã bảo người im lặng rồi mà!!_Thấy con mồi vẫn còn có thể ngo ngoe, Gia Băng đại tiểu thư theo đúng

tiêu chí “giết nhầm còn hơn bỏ sót”, “tiền trăm hậu tấu” thẳng tay tát mạnh 1 cái vào má bạn cho nó im miệng rồi mở to tai lên nghe tiếp.

- Ừm... Ừm... Ừm...

- Con nhỏ này! Ta đã bảo là đừng có hó hê gì hết rồi mà!_Gia Băng giận giữ phang thêm 3 tát nữa vào má bạn, máu bạo lực cũng vì thế chảy cuộn cuộn trong từng thớ thịt.

- Ừm... ah.... Nhẹ thôi... ah....Không... Ah....

- Con nhỏ này! Ta có làm gì đâu mà người.... _Đổ lạng mặt khi nghe thấy những âm thanh rất chi là khiêu khích

quá đáng của con bạn, Gia Băng cúi đầu xuống toan mắng tiếp thì mới giật mình. Kì Như 1 bên má sưng vều mắt

long lanh nước mắt phần nộ đang ngược nhìn cô trong khi miệng vẫn bị bịt chặt

- Ah... Anh ơi

! Em chịu hết nổi rồi anh ơi!!! Mạnh lên!! A

! Không

!!

Nghe đây, 2 cô nàng không ai bảo ai cùng rụng rời chân tay, mặt mũi đổ lạng, đồng loạt quay mặt sang nhìn nhà vệ sinh bên cạnh.

Rõ ràng những tiếng rên kia phát ra từ đó... Rõ ràng đây là WC nam, và rõ ràng giọng kia là giọng nữ... Không

lẽ chuyện người ta làm ấy ấy trong WC mà manga hay kể là ‘chuyện là có thật’?

- Xích ra... ta lên với, không thì ta không chịu nổi mắt_Kì Như khóc than trong lòng rồi đành ngậm ngùi đi theo con bạn leo lên trên kia...

-Cuối cùng cũng tìm được rồi!_Khóc không ra nước mắt, Kì Như hôn ha hôn hờ vui mừng đẩy nắp đường ống thông hơi chuẩn bị trèo xuống trong nụ cười chiến thắng huy hoàng thế nhưng...

-Sao rồi người?! Đúng chỗ chưa?! Ta mệt lắm rồi á?!_Cũng mệt

mỏi không kém, Gia Băng nhảy xuống dưới, chao đảo thân thể vài cái rồi xông đến vỗ vai bạn mới nhận ra nụ cười của con nhỏ đã méo xệch trong hàng nước mắt chảy không ngừng từ bao giờ_Người sao vậy? Trật quai hàm á???

-Người...người... Nhìn đi... Chỗ

này..._Kì Như nhìn con bạn mặt mốc, thương tiếc báo tin rồi chỉ loạn xạ 4 phương 8 hướng nơi mình đang đứng_Người dắt ta đi đâu không dắt sao dắt ta về lại cái nhà vệ sinh quái quỷ này hả?? Con quỷ kia?!!!

- Hả?! Quay lại chỗ đó sao?!_Gia

Băng theo tay Kì Như nhanh chóng thu nạp hình ảnh của cảnh vật xung quanh, miệng cũng méo hẳn đi_Hu hu.... Sao lại thế được chứ? Ta đi đúng theo bản đồ mà!!

Gia Băng đau đớn cúi đầu lục lọi

chiếc túi tội nghiệp, lôi ra một cái tấm bản đồ nhăn nhoe te tua, mắt đảo liên tục tỉ mỉ dò tìm.

- Đâu?! Đưa ta coi nào..._Nhanh

tay chụp lấy tấm bản đồ trong tay Gia Băng, Kì Như cặm cụi đưa tay dò dò. Hai hàng lông mày càng lúc càng nhăn tít lại theo từng câu chữ_Cái quái gì đây?! Nãy giờ người dung cái này để dắt ta đi lòng vòng đó hả con quỷ kia?! Đây là sơ đồ đường

dẫn nước thải của ' Washinton City'mà?!! Sao người lại

dùng cái này mà dò?

- Oái? Sơ đồ đường dẫn nước

thải của Washinton City ??_Gia Băng hét

toáng lên, hai mắt trợn ngược ngó con bạn mà không tin vào tai mình. Nhanh

chóng, cô giật lấy tờ giấy trong tay con bạn liếc liếc, một lúc lâu không nhận nổi 'xúc cảm' đang tuôn trào mà hét lên_LÂM

KHẢI PHONG! Tên đáng chết kia!!! Người xem ta là #@## hay sao mà đưa cho bản cô nương cái này hả?!

-Lâm Khải Phong? Đừng nói với ta cái bản đồ 'độc nhất vô nhị' này là sản phẩm của cái tên oán thù chưa tan với người nhé? Người tin ai

không tin mà sao lại đi tin cái tên đó à?? Người là người hiền trăm năm hiếm

có hay là con lừa ko có não thế? Ta đúng là xui vạn kiếp mới đi nhận 1 nhỏ như người làm chị!!_Giận quá hóa nổi khùng, Kì Như tức tưởi hét. Giờ tóc tai cô rối tung,

mặt mày bơ phờ da dẻ xanh tái trông mà tội_Không biết đâu!! Giờ ta đói! Ta

mệt!! Ta nhớ mẹ lắm rồi ý!! Ta về!

-Xin lỗi...Thôi ta ra khỏi đây rồi

đường đường chính chính vào gặp cô ta vậy!_Thấy tội tội con bạn, Gia Băng vỗ vai Kì Như an ủi

-Hức... đi nữa hả??_Kì Như nuốt

nước mắt vào trong, ngây ngô hỏi.

-Chứ sao! Ngoan đi rồi chút nữa chị

đãi cưng đĩa bánh xèo

-Với bánh trôi nữa cơ

-Ngán người... okie_Gia Băng ngán

ngắm đau thay cho túi tiền vô tội, phỉ phỉ bụi bám đầy

trên người. Được đà còn hếch cằm lên khoe khoang với Kì Như đang trố mắt nhìn động tác điêu luyện của mình_Gucci đó cứng không lau thì tiếc

-Oai gớm!! Mà nhắc đến hàng

hiệu, cái túi người đem theo bạn này hãng nào ta? Chanel hả?

- Gucci_Gia Băng vênh mặt cao hơn, đáp tiếp_Mai ta mới diện Channel, rồi ngày kia...

-Ế! Đồ chúng ta không có ở đây nữa!_Kéo tay Gia Băng đang khoe khoang của cái, Kì Như chạy đến chỗ mình vừa quăng ba lô xuống, mắt đảo lia lịa tìm kiếm_Ba lô của ta cũng đâu mất tiêu rồi, làm sao đây...làm sao đây!!!

-Người không đùa ta chứ!_Chạy đến chỗ Kì Như, Gia Băng cũng đưa mắt càn quét khắp phòng, nhìn đến lé mắt vẫn chẳng thấy cái túi hiệu Gucci của mình đâu, mô hôi lạnh đổ ra rầm rầm như binh mã.

-Có khi nào bị người ta trộm không ta?...mà không, rõ ràng chúng ta có chốt cửa trong khi vào đây mà? Không đúng chút nào_Xoa xoa cái cằm nhọn nghĩ ngợi, Kì Như nhìn lại 'Washiton City' lần nữa, ánh mắt dần trở nên nghi hoặc_Hình như đây không phải là 'Washiton City' bạn này, kiến trúc chỗ này giống 'Washiton City' cho phòng ngủ hơn.

-Cũng đúng..._Gia Băng gật gù đồng ý, đi thành một vòng tròn thám thính rồi quyết định_Chúng ta ra ngoài xem sao đi! Lỡ lên được phòng nào đó cũng tốt.

Nhất trí với ý kiến của Gia Băng, Kì Như theo bạn đẩy cửa ra ngoài.

75. Chương 88

Vừa mới ló mặt ra ngoài, chưa kịp đưa mắt chiêm ngưỡng nội thất hiện đại mà hại điện bên trong căn phòng, đập vào mắt Gia Băng là dáng người nhỏ nhắn của một cô gái với khuôn mặt quen đến chai cả mắt, đến nỗi, trái tim cô đập mạnh, người và thần kinh bắt đầu căng thẳng.

-Hàn Gia Băng!? Sao cô lại ở đây_Cô gái kia trợn mắt nhìn Gia Băng, chiếc cốc trên tay khê run run

-A ha! Thật khéo gặp!_Gia Băng cười giả lả, ngây ngốc vẫy tay chào người trước mặt.

-Minh Thy, đây là phòng của cậu à?_Chán ghét bản mặt low IQ của Gia Băng lúc này, Kì Như đẩy nhảy chồm đến hỏi cô gái kia, trong lòng như mở sẵn cờ.

-Đúng...đây là phòng của tôi...nói đi, hai người đến đây làm gì?_Trùng mắt phóng ánh nhìn với cường độ lửa điện lớn về phía Gia Băng, Minh Thy lạnh lùng tra khảo.

-Tôi...

-Hey hey! Yo yo! Đánh nhau đi, hồi những con bò tốt hiếu thắng của ta_Không để cho hai người kia kịp làm gì, Kì Như đã lùi ra xa họ 2 mét, vừa hét vừa nhảy điệu Tănggo hết sức sung mãn_Gia Băng, xông vào đi, ta sẽ ở đây cổ vũ nhiệt tình cho người, đi đi! Hey hey! Yo yo! Đánh nhau đi, hồi những con bò tốt hiếu thắng của ta, xung trận đi nào, đánh nó, choảng nó, tiết canh nó, kill nó.

Chương tui gai mắt khi thấy con bạn của mình quá xung mẫn, đã vậy, lại nghe nó gọi mình là ‘bò tốt hiếu thắng’, Gia Băng tức điên người, đưa ánh mắt muốn chọc tiết heo nhìn Kì Như, tay bẻ rắc rắc.

-Em gái, người vừa nói ai là ‘bò tốt hiếu thắng’ thế? Chị có nghe lầm không nhỉ?

-Hình như cậu cũng có động chạm đến tôi, phải không vậy?__Minh Thy đứng cạnh cũng ngộ ra mình đang bị đá đều, rất có phong ‘trào liếc mắt trao ý’ với người nhảy nhót đối diện.

-Ha...ha...hai người nghe lầm rồi đấy!__Thấy nguy, Kì Như cười giả lả, mồ hôi vài giọt chảy vội xuống má.

-Minh Thy, xin lỗi, tôi phải ‘xử lí’ chuyện ‘gia đình’ đã!__Gia Băng lắc lắc đầu khởi động các khớp.

-Trùng hợp, tôi cũng muốn ‘trao đổi’ vài cách xưng hô với em cậu, chi bằng tôi và cậu ‘làm’ luôn một thể tiết kiệm thời gian, thế nào?__Bẻ tay bẻ chân loạn xạ, mình thì cũng đang ở trong giai đoạn chuẩn bị ‘vũ trang’ ra trận, nụ cười trên môi hết sức thoải mẫn.

-Được!__Gia Băng không do dự đáp, bắt tay với Minh Thy rồi cả hai người cùng nhìn về phía Kì Như, trong mắt khắc đậm ý chí chiến đấu.

15 phút sau...

-Úi trời! Đau chết tổ tông ta rồi! Đau quá!! Ông nội ơi, bà nội ơi, cha ơi, mẹ ơi...con gái cha mẹ đau chết mất!__Nằm vật ra giữa sàn nhà như cục thịt xiên đến hồi trở mặt, Kì Như thảm thiết rống lên liên hồi, hơi thở nặng nề phì phò phả ra khiến bầu không khí chung quanh thêm phần thảm khốc.

-Chà! Được đấy! Trong cậu thể mà mạnh ghê, cùi chỏ của cậu rất đẹp, rất có dáng!__Phất ngón mả lên ra hiệu “very good” với cô nàng bên cạnh, Gia Băng mệt mỏi ngã người vào bức tường vàng hoa mĩ sau lưng, miệng gượng nở một nụ cười nhạt.

-Còn phải nói sao, gì gì tôi cũng là cao thủ Teawondo đai đen, không đẹp sao được__Minh Thy nghe được khen thì tít mắt cười, vỗ ngực kiêu hãnh khoe khoang thành tích, nói đoạn, cô ôm bên mạn sườn có chút thâm đen, đau nhưng vẫn gan lì nói tiếp__Cú đá của cậu cũng không kém đâu nha, xé gió vun vút ấy, nghe rất vui tai

-Trời ơi là trời! Sao tôi khổ thế này! Các người ác lắm có biết không hả!?!__Há miệng thật to gào thét, Kì Như nhăn mặt muốn khóc nhưng không khóc nổi, chỉ biết lấy tay lau lau những giọt mồ hôi lạnh rịn trên vầng trán đôi chỗ thâm lốm đốm.

-Lâu rồi mới được oánh nhau sướng tay như thế đấy! Hạnh phúc thật nhưng mà cũng mệt ghê rợn!__Nhẹ nhàng vươn vai một cái, Gia Băng không thèm để ý đến tiếng kêu bi thống của chiến hữu, bất chợt cảm thán một câu.

-Ừm, công nhận, lâu rồi tới mới thấy có người oánh nhau ăn ý như cậu, bách phát bách trúng không trật phát nào, haha!__Minh Thy bên cạnh nghe vậy liền đồng cảm, trào phúng cười lớn, tâm tình dường như rất thoải mái.

Điên người thấy hai kẻ kia ‘người một câu, ta một câu’ rất ăn ý chống lại mình, Kì Như quên đau hung hăng bò dậy, ném ánh nhìn giận giữ cho Gia Băng rồi chỉ tay về phía cô, hằn học tố cáo:

-Hàn Gia Băng! Không phải người đi đánh ghen sao? Tại sao lại lôi ta ra đánh chứ? Người mất bị lé à?

-Ồ này...không... Nghe thấy Kì Như vẫn ngoan cố hiểu nhầm ý mình, Gia Băng xua tay, toan ‘uốn nắn’ tư tưởng bạo lực của cô bạn thì bị giọng nói lạnh đầy ngờ vực của người kia làm cho hoảng sợ.

-Đánh ghen ư?...__Đưa đôi mắt sắc như lưỡi dao chém mạnh vào ánh nhìn của Gia Băng, đôi lông mày của Minh Thy khẽ nhú lại khó chịu__Ra...cậu đến đây là để đánh ghen tôi à?

-À...không...không phải vậy đâu...tôi...__Mồ hôi hột quanh thái dương Gia Băng bỗng rịn ra nhiều, cô luống cuống lau sạch chúng đi, cơ hồ cảm thấy thật khó để giải thích cho người này hiểu...thực sự tôi...

-Nhưng sao cô là người anh ấy yêu...còn tôi lại phải chịu cảnh làm kẻ để anh ấy lợi dụng cơ chứ! Thật không công bằng!__Một giọt nước mắt kiên cường trên khóe mắt Minh Thy chảy xuống, lập tức bị cô lấy tay lau

sạch không dấu vết_Tôi mới là người được gia đình anh ấy lựa chọn, mới là người ở bên cạnh anh ấy lâu nhất...Tại sao...tại sao...cô mới là người giành được trái tim của anh ấy cơ chứ! Cô không xứng...

-Khoan đã, cô nói lợi dụng, lợi dụng gì?_Minh Thy nói nhiều như thế, vậy mà động lại trong cô lại chỉ có 2 từ 'lợi dụng'

-Cô đừng giả vờ như không biết gì như thế! Cô nhìn mà không biết anh ấy lợi dụng tôi để làm cô ghen sao?_Tức tối vì bị người khác chen ngang mạch cảm xúc, Minh Thy gào lớn, đôi mắt đã vằn lên đỏ ngầu.

-..._Lần này, Gia Bằng quyết định im lặng. Cô đưa mắt dõi theo từng cử động đầy tức giận nhưng rất có ý thức kiềm chế của Minh Thy, lòng dấy lên một nỗi đồng cảm sâu xa nào đó. Đã có lúc...cô từng như vậy...

-Từ lần đầu tiên tôi và anh ấy gặp nhau, không hiểu sao, tôi đã có dự cảm anh ấy vốn không thuộc về tôi rồi. Vì mỗi lần gặp tôi, anh ấy đều quay mắt bỏ đi, đến nhìn cũng không thèm nhìn tôi lấy một cái. Khi tôi phát hiện một vài tấm ảnh lúc nhỏ của anh ấy trong quá khứ cùng một cô nhóc trạc tuổi tên là Junizu, tôi đã rất ngỡ ngàng. Cô ta giống tôi, rất linh động, rất dễ thương và tinh ranh nhưng tại sao, anh ấy chỉ nhìn cô ta dù là nhìn qua tấm ảnh cũ kĩ, còn tôi đứng sờ sờ trước mặt anh, anh lại không thèm nhìn lấy một cái...sau này, điều tra kĩ mới biết, hóa ra, cô nhóc đó là cô_Tỏ rõ thái độ bất mãn, Minh Thy hằn học tiếp lời_Lí do vì sao anh ấy tự dưng muốn trở về Việt Nam học tập, hai người đã ở bên nhau như thế nào,

hôn bao nhiêu lần, tôi đây đều rất rõ, rõ đến mức chỉ cần nhớ đến là tôi không kiềm chế nổi ao ước cô biến mất...

-Minh Thy...cô...

-Hàn Gia Bằng, tôi đã theo anh ấy 8 năm, cố gắng hoàn thiện mình để xứng đáng với anh ấy, tình cảm của tôi đã biến thành sâu đậm rồi. Còn cô, 2 người chỉ mới gặp lại nhau 1 năm cơ bản tình cảm chỉ là một cú cảm nắng nhẹ nhàng của con người mà thôi. Vì thế, nếu cô không cần...thì hãy nhường anh ấy cho tôi đi, được chứ?_Nửa giọng về sau của Minh Thy có nét gì đó như cầu xin, lại thêm quấy động tâm trí Gia Bằng_Cô...vốn không cần anh ấy mà.

-Minh Thy_Khẽ thở dài nhẹ, Gia Bằng nở nụ cười nhạt, ngón tay gõ gõ lên chiếc cảm nhẹn của mình ra vẻ nghĩ ngợi_Có biết không...tôi từng rơi vào hoàn cảnh của cô đấy.

-Gì?_Minh Thy hí mắt ngờ vực nhìn Gia Bằng.

-Chuyện là thế này..._Tự tiện ngồi phịch xuống giường của Minh Thy, Gia Bằng ngoắt chủ nhân của nó ngồi xuống cùng, tận tình kể lại chuyện tình dào dạt của mình trong quá khứ.

Như một người bạn tâm giao thực sự, Minh Thy ban đầu miễn cưỡng nghe rồi cũng dần để tâm trí trôi vào mạch chuyện, đôi lúc lại theo phản xạ đánh giá một tiếng.

Bầu không khí căng thẳng xung quanh như tan dần trong tiếng cười trào phúng của Minh Thy và tiếng chầm chọc, thêm thắt hết mực sinh động của Kì Như.

Một lúc lâu sau, khi quá sức đầy máu và nước mắt của Gia Bằng được phơi bày ra ánh sáng với đủ loại dị bản, Minh Thy mới lấy lại vẻ mặt cau có ban nãy, nheo mắt nhìn người vừa kể chuyện ỉn dò xét:

-Chuyện này...là thật?

-Nếu cậu không tin, cậu có thể hỏi những học sinh đã tốt nghiệp ở Trưng Vương hoặc phái người điều tra, tôi đảm bảo mọi chuyện là thật_Giơ bàn tay lên cao thề thốt, Gia Bằng liếc mắt nhìn Kì Như bên cạnh, ngụ ý nói_Trừ một số lời của Kì Như ra.

Ngớ người một chút, Minh Thy tuy hơi khó chịu vì trước mặt mình có người vẫn thản nhiên trêu chọc người khác như vậy nhưng không khỏi bật cười theo khi thấy Gia Bằng bị Kì Như 'xử', rên la oai oái. Đột ngột, cô nhớ lại mối quan hệ thù địch hiện tại giữa họ, không khỏi ho khan rồi nghiêm mặt trở lại như lúc trước:

-Nhưng...cậu nói với tôi chuyện này để làm gì? Đừng nói rằng, cậu đang ám chỉ tôi là con bé ngu ngốc đó nhé?

-Cũng không hẳn, cậu có một số điểm khác tôi lúc trước nhiều_Gia Bằng cười nhu thuận, không ngần ngại nhận xét_Nếu lúc trước tôi vì bị người ta bỏ rơi mà đau khổ, chỉ biết chìm trong chuỗi ngày đen tối của

tâm trạng, oán trách trời đất, oán trách thân phận, thì cậu lại kiên cường, mạnh mẽ đuổi theo người mình yêu cho đến cùng. Nếu ngày trước tôi chỉ biết làm mọi khả năng để người kia thỏa mãn, thì cậu lại làm mọi khả năng để thỏa mãn hạnh phúc của bản thân. Minh Thy...cậu khác tôi rất nhiều...nhưng số phận chúng ta lại giống nhau. Người đó lúc ấy đã nói không yêu tôi, chỉ thương hại tôi vì bộ dạng tội nghiệp của tôi, còn cậu, cậu nói Tử Thần không yêu cậu nhưng ít ra cậu may mắn hơn tôi, vì cậu ấy không nói rằng

cậu ấy thương hại cậu, không chà đạp lên lòng tự tôn của cậu, Minh Thy à...

- Cậu... - Minh Thy cảm thấy lòng mình khẽ lay động. Không hiểu sao, cô lại cảm thấy buồn thay cho người trước mắt mình. Tuy không biết lời kể của Gia Băng có 100% là sự thật, nhưng nếu đặt cô vào trong tình huống cô ấy lúc đó, chắc chắn, cô sẽ không thể kiên cường được như bây giờ.

- Mà này... - Nhanh chóng lấy lại tinh thần, Gia Băng quay phắt sang đề tài khác khiến Kì Như ngồi một bên chưa kịp bị nỗi buồn trong lời nói của Gia Băng làm cho tâm trạng thấp xuống thì đã bị giật mình đá văng hết đi - ...các cậu có muốn nghe chuyện tôi và Tử Thần lúc nhỏ không? Minh Thy, cậu nhất định phải nghe tôi kể đấy, vì tôi cũng không phải ăn không ngồi rồi như cậu nghĩ mà vẫn có được sự quan tâm tào tếu của cậu ta đâu. Để đánh đổi được nó, tôi đã phải bỏ ra cả đồng mồ hôi công sức, tiền bạc, thời gian và cả lớp mồ dầy trên người nữa đấy.

Sau khi khơi lửa tò mò cho hai người kia, Gia Băng hào hứng thao thao bất tuyệt quay ngược thời gian về lại 10 năm trước, lời sạch toàn bộ kế hoạch 'cua con rể hoàn hảo ẹ' của mình tiết lộ. Minh Thy và Kì Như từ bất đắc dĩ cũng chuyển sang trạng thái thích thú lắng nghe, đôi lúc lại cảm thấy phiêu phiêu như xem phim Hàn. Nghe xong, 2 người mới tìm được một sự tương đồng sau nhiều ngày làm bạn cùng lớp, đó chính là những suy nghĩ và đánh giá thiết thực đang 'dạo chơi' trong đầu họ. Họ không ngờ rằng, bản tính 'mê trai' của Gia Băng không phải tự nhiên mà có, đó chính là kết tinh của một quá trình 'ngộ đạo' dài dài từ người mẹ đáng yêu của cô.

- Ra...ra là vậy? - Minh Thy giật giật khóe môi nhìn Gia Băng như nhìn thấy người hành tinh từ trên trời rớt xuống, vô thức nuốt nước bọt.

- Ủ...vì thế...Minh Thy à... - Hít một hơi thật sâu vào trọng tâm đề tài, Gia Băng tự động cầm lấy tay Minh Thy, tình cảm nói, khuôn mặt trẻ con dần nghiêm túc hẳn đi - ...tôi không thể nhường Tử Thần cho cậu được.

- Sao...sao cơ? - Minh Thy bị Gia Băng chuyển đề tài nhất thời không khỏi chóng mặt, cơ thể cũng tạm phản ứng ngu ngơ cho có.

- Thứ nhất, Tử Thần là người, cậu ấy không phải là đồ chơi cũng không phải là đồ sở hữu của tôi hoặc cậu. Thế nên, chúng ta hoàn toàn không có tư cách để 'nhường' hoặc 'giành giật' cậu ấy. Thứ hai, cho dù tôi có nhường Tử Thần cho cậu, cậu nghĩ...người cậu theo đuổi suốt 8 năm vẫn không có kết quả sẽ đáp lại tình cảm của cậu ư? Cậu không sợ rằng sự đáp lại ấy chỉ là sự thương hại tầm thường à? Thứ ba, tôi không thể nhường cậu ấy cho cậu được...vì tôi...đã yêu cậu ấy...mất rồi!

Nói xong, Gia Băng lặng cả người, lòng cô như được trút đi cả đồng gánh nặng.

Cuối cùng thì...cô cũng có thể thừa nhận bản thân mình đã yêu người đó, đã quen ở bên người đó, và đã nhớ người đó rất nhiều.

Không phải 'thích' đơn thuần nữa mà là 'yêu' thực sự, 'yêu' đến mức không thể rút ra được nữa.

Ý định ban đầu cô đến đây là một sai lầm, nhưng chính sai lầm ấy đã giúp cô hiểu rõ hơn mình yêu người đó thế nào.

Hơn cả Lâm Khải Phong.

- Gì chứ...? Sao cô... - Rút tay khỏi bàn tay ấm áp dịu dàng của Gia Băng, Minh Thy giật nảy người, lùi ra xa vài bước.

- Nhờ có cô...tôi đã biết được tình cảm của mình. Không nhờ cô, có lẽ đời này, kiếp này, tôi sẽ không bao giờ biết được tình yêu của mình sâu thẳm nhường nào. Minh Thy...cảm ơn cô...rất nhiều.

- Không...không thể được...cô không được yêu anh Tử Thần...tôi không cho phép - Lắc đầu nguầy nguậy như không muốn tin vào những gì đang xảy ra, Minh Thy mệt mỏi thở hắt rồi lao ra khỏi phòng khách sạn, hướng đại sảnh lớn tầng một mà cuồng đại chạy.

Sợ rằng Minh Thy sẽ làm điều gì đó dại dột với bản thân, Gia Băng và Kỳ Như không do dự cũng chạy đuổi theo, cơn đau nhức nhối do trận hỗn chiến ‘quân ta đánh quân ta’ cũng dần bị sự lo ngại về an nguy của Minh Thy và an nguy của bản thân ăn mòn.

Quả nhiên Gia Băng và Kỳ Như là những ‘Gia Cát Dự’ xuất chúng. Hai người cô vừa chạy ra khỏi khách sạn thì đã thấy Minh Thy đang cộc cằn nói chuyện với một bọn đầu trâu mặt ngựa bên đường, mặt mũi nhăn nhó có vẻ rất khó chịu.

- Kỳ Như, tính sao đây...Minh Thy nghĩ quần thật rồi! - Gia Băng thúc thúc tay vào eo Kỳ Như, đầu rơi đầy hắc tuyến.

- Nghĩ sao mà lại đi hỏi ta chứ...tình hình thế này thì phải liệu một phen thôi - Kỳ Như mặt bơ phờ nói có vẻ như không có gì, nhưng cơ chân đã bắt đầu run lên không có tần suất rõ ràng.

- Liệu gì...đừng nói là... - Gia Băng giật giật khóe mắt liên hồi nhìn Kỳ Như đang bẻ tay bẻ cổ rắc rắc, kinh hãi không dám thở - Chẳng nhẽ...cậu định...

- ba6 kếp, chuẩn là thượng sách! - Cười mỉm đầy ma mãnh, đôi mắt Kỳ Như hướng về phía Gia Băng đầy trông đợi, tà ác nghĩ ra một diệu kế nào đó - Gia Băng, chúng ta không thể thấy chết mà không cứu...đúng chứ?

- Tất nhiên rồi...nhưng cứu thế nào chứ? - Nhìn thấy mặt gian gian của Kỳ Như, Gia Băng bỗng cảm thấy chột dạ không muốn dây dưa vào vụ này, nhưng lại nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhó như muốn điên lên của Minh Thy ở phía đằng xa, cô lại không thể giấu nổi lòng trắc ẩn mà liều mạng gặt đầu.

- Tốt - Kỳ Như vỗ vai Gia Băng, ghé vào tai cô thì thầm ‘diệu kế’ của mình.Nghe xong Gia Băng chỉ biết cứng người, miếu mặt nhìn Kỳ Như, không khỏi thịnh nộ hét lên - Thế này không phải là một đổi một à? Không công bằng, lỡ ta chạy không nổi thì sao??

- Yên tâm...ngươi quên ngươi có 2 chàng vệ sĩ tinh anh lão luyện, bất cứ khi nào người gặp nguy đều có mặt kịp thời à? Tin ta đi, ngươi sẽ không sao hết...ta đảm bảo.

Lời dụ dỗ của Kỳ Như...đúng là lời dụ dỗ có cánh. Vì ‘nhờ’ nó, Gia Băng hoàn toàn quên mất nỗi sợ hãi sâu như biển trong lòng, gan to mật lớn đến gần đám người kia, hung hăng cầm loong nước ngọt đầy nước trên tay, tạt ngay vào mặt chúng.

Kết quả, trên vỉa hè ngày hôm đó, có 1 nữ và 6 nam mặt mũi hung tợn chơi trò ‘Mị Châu- Trọng Thủy’ trên phố, báo hại công an địa phương phải xắn tay vào cuộc.

Trời nhá nhem tối, ánh đèn trên đường đổ ồ ập. Trời về đêm lạnh lẽo khiến người đi bộ trên lề đường không khỏi co ro, thu đầu vào trong cổ áo. Tại đồn cảnh sát, không khí huyền ảo, ồn ào như ban ngày vẫn không hề suy giảm, hơn nữa lại có phần tăng thêm bởi tiếng gào thét của 6 thanh niên

Chống cằm ngồi buồn ở ghế đợi nhìn 6 người kia đang đập bàn dữ dội kịch liệt phản đối mức tiền phạt, Gia Băng đau đớn nhìn bàn chân tứa máu của mình sau mấy lần oanh liệt vấp đá té ngã, đoạn thở dài một tiếng.

Cô biết mà, biết ngay mà, biết thế nào cũng sẽ vào đây, nhưng không ngờ lại sớm như thế này. Không những thế, lại còn phải nộp phạt nữa chứ. Tất cả là do hai tên vệ sĩ chết bầm kia tự dưng đi đâu mất, để mặc cô một mình, hix. Bỗng dưng cô cảm thấy đau ‘viêm màng túi’ ghê gớm.

-Gia Băng...tôi mua đồ băng bó chân cho cậu nhé!_Ngồi cạnh Gia Băng im lặng một hồi, Minh Thy dè dặt lên tiếng, có vẻ cũng chán cái cảnh đợi Kỳ Như về nhà lấy tiền này.

-Không cần đâu, nhẹ mà..._Gia Băng khoát tay cười trừ, mím môi để không rên rỉ. Quả thực, vết thương của cô rất nhẹ...nhưng đau ghê gớm.

-Xin lỗi, nếu không vì tôi, cậu sẽ không bị thương và bị cảnh sát bắt đến đây..._Minh Thy nhỏ giọng, trông cô lúc này khác hẳn ngày thường, yếu đuối biết bao. Thì ra, không phải ai bản chất cũng chanh chua đánh đá, có lẽ, vì cô là kẻ địch, nên Minh Thy phải cảnh chừng, tỏ vẻ mạnh mẽ để áp đảo cô.

-Chúng ta là bạn, khách sáo làm gì?_Nở nụ cười chân thành nhất có thể, Gia Băng đưa mắt nhìn mấy chú cảnh sát tội nghiệp đang bị mấy cái loa tra tấn, khi không lại cảm thấy đồng cảm.

Rồi bất chợt, mắt cô bị quáng gà hay sao, lại nhìn thấy một thân ảnh và gương mặt rất quen thuộc của ai đó tiến vào, đi đến trước mặt cô, tâm tình hình như có chút không vui. Đôi mắt anh đen sâu rọi lên người cô, một lúc lâu vẫn không chịu lên tiếng.

Như thế, Gia Băng lại cảm thấy bối rối, cô cụp mắt, cúi đầu như muốn lảng tránh sự gắt gao anh đang thâm lặng rọi lên lòng cô.

-Anh Tử Thần?_Cũng rơi vào bối rối một hồi, Minh Thy cắn môi rồi bật dậy, đôi đồng tử loé lên tia vui mừng nhỏ nhoi. Dẫu, cô biết, mình không được chào đón.

-Ừ!_Tử Thần hờ hững đáp một câu rồi chuyển tầm mắt về phía chân Gia Băng, khuôn mặt lạnh lẽo càng dày đặc hàn khí_Sao bị thương?

-À! Cái này...không sao hết!_Gia Băng luống cuống giấu bàn chân bị thương đi, đôi gò má thoáng phớt hồng.

-Minh Thy..._Nhìn Gia Băng một hồi, Tử Thần quay sang người bên cạnh cô, giọng như cũ lạnh băng...em về trước đi, anh đưa Gia Băng đến bệnh viện, Kì Như đến thì bảo cô ấy anh trả tiền phạt rồi, được chứ?

-Em...

-Minh Thy...em tự lo ỉnh đi, Gia Băng quan trọng hơn_Không để Minh Thy nói hết những gì muốn nói, Tử Thần đã bế thốc người đang bị câu nói của mình làm cho điếng người lên, bước chân sải dài nhanh chóng đưa cô ra khỏi đồn cảnh sát.

Còn Minh Thy, đón nhận sự đối xử lạnh nhạt ấy, cô chỉ biết cắn môi nhìn theo.

Lần này, cô không thể chạy theo anh nữa rồi. Anh đã nói quá rõ ràng với cô, lúc đó và cả bây giờ, ý định của anh vẫn không thay đổi...

-Hàn Gia Băng, cậu là một kẻ may mắn_Thở dài đánh sượt, Minh Thy mỉm cười bất lực.

Con đường trước mắt cô giờ đã không còn bóng hình của hai người đó, nhưng...thú thật...cô cứ muốn ngắm họ như thế mãi.

Tại sao ư? Tại vì đây là lần đầu tiên, cô biết rằng, cuối cùng người đó cũng biết được sức nặng của phụ nữ không phải tầm thường. Và cô cảm thấy khoái chí...khi nhìn anh tức giận...dù rằng...nó không dành cho cô.

-Chúng ta đi đâu?_Yên vị để Đằng Dạ đeo dây an toàn lên người, Gia Băng dẫn đo một hồi mới lên tiếng, đến nhìn cũng cũng chẳng dám nhìn lấy Tử Thần một cái.

-Mua đồ!_Tử Thần đáp gọn lọn rồi lái xe, đưa Gia Băng đến một tiệm thuốc gần đó.

Lúc rời xe đi mua thuốc, Tử Thần im lặng. Lúc cẩn thận băng thuốc cho Gia Băng, anh cũng nhất quyết không nói gì.

-Tử Thần, giận à?

-...

-Đừng giận nữa, được không?

-...

-Giận sẽ mau già lắm đấy!

-...

Ai đó vẫn kiên quyết ngậm hột thị.

-Lăng Tử Thần, nhìn tôi đi!_Bực bội trước thái độ khinh người của ai kia, Gia Băng phùng mang trợn má hét lên, đôi bàn tay lạnh mạnh bạo áp lên má Tử Thần, buộc cậu phải nhìn cô bằng được.

Thấy Tử Thần chỉ đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn mình, Gia Băng không vui đứng bật dậy, may chiếc ô tô là loại mui trần nên đầu cô an toàn.

Rồi, không nói không rằng, Gia Băng đưa môi mình khoá môi Tử Thần, vô lực thốt lên từng câu chữ, nhẹ nhàng âm lòng người.

-Tử Thần, tôi đã biết đáp án của trái tim mình.

Tối muộn hôm đó, sau khi trở về, Minh Thy liền cầm điện thoại, nhắn cho Gia Băng một tin nhắn ngắn gọn, ngắn đến nỗi, hai người phải dành hết vài tiếng ngồi chat trên yahoo:“Hàn Gia Băng, chúng ta làm bạn, ok?”

76. Chương 89

Sau 2 ngày cần mẫn đến nhà Kì Thiên, ra sức học tập tài nghệ của anh. Cuối cùng vào 1 ngày trời mưa trời gió lất phất, bầu trời âm u mịt mù, anh ngồi dựa vào thành ghế sofa, im lặng nhìn cô học trò nhỏ phía đối diện, phán 1 câu làm cho cả 2 kẻ vất vả bỏ chợ kia cũng phải ôm đầu ngửa mặt lên trời muốn rống:

-Gia Băng không cứu được nữa!

-Thật.....thật sao?_Đồng thanh một lời, hai người kia phản ứng thái quá hơn cả Gia Băng hét lớn, ánh mắt không ngừng liếc xéc bạn mình.

-Hai em biết đấy, anh không thể biến cục than thành kim cương được_Kì Thiên nở nụ cười nhẹ nhìn Gia Băng, thâm ý đáp trả_Do vậy, các em đem người về đi.

-Anh à! Anh đã nói sẽ giúp bọn em đến cùng mà_Kì Như đau đớn chạy đến cầm lấy tay anh trai, khuôn mặt hằn nét khổ khổ.

-Đúng vậy, anh đã chấp nhận rồi! Sao lại nuốt lời nhang thế ạ? Nếu anh không giúp, làm sao Gia Băng bé bỏng có thể làm sôcôla, thể hiện tình yêu nồng nàn với anh Tử....Pặc!_Ngay khi giọng điệu cải lương của Minh Thy đạt đến cấp độ các bà già phải vỗ tay khen ngợi, Kì Như nhanh trí cho bạn 1 cùi chỏ, khiến cô nàng đau điếng nằm phục tại chỗ, mạch nói cắt đứt vĩnh viễn.

-Anh! Niệm tình Gia Băng là bạn em, là em gái học dưới anh một lớp, anh cố gắng thử giúp bọn em thêm lần nữa đi, sau này chắc chắn nó sẽ đền đáp công ơn trời biển của anh mà!_Gần như rơm rớm nước mắt, Kì Như lắc mạnh tay Kì Thiên, lời lẽ thấu tình đạt lý bắn ra tung toé như mưa rồi cô nàng quay sang Gia Băng, ngoắt ngoắt cô lại gần_Gia Băng, người đứng ngồi im như phỗng thế được không, làm gì đi chứ! Tương lai của người đang ở trong tay anh trai yêu quý đấy!

-Không cần! Anh một lời đã quyết, nói nữa cũng vô ích_Không hiểu sao, mặt Kì Thiên bỗng chốc đen lại, nụ cười nho nhả trên môi anh cũng tắt lịm không thấy khói.

Nói xong, anh không để ấy người kia kịp phản ứng đã sải chân bước lên phòng, đóng cửa đánh rầm.

-Người thấy hậu quả của low IQ là gì chưa hả?_Trùng mắt vằn bô như mắt bò tót trên đấu trường, Kì Như oán hận nhìn Gia Băng, răng nghiến ken két.

-Ta...

-Được rồi! Chúng ta chuyển sao phương án B vậy!_Luôn là người tỉnh táo dẫn đường chỉ lối những lúc Kì Như toan ‘xử đẹp’ Gia Băng, Minh Thy bình tĩnh thở dài, tay chỉ về phía kẻ đang tỏ vẻ hời hợt, hắng giọng_Gia Băng người biết may vá không?

-Cũng có chút chút!_Gia Băng ngoan ngoãn gặt đầu cái rụp_Hồi nhỏ ta từng may vá áo quần cho búp bê.

-Người biết đan len gì không?_Từ vui mừng biến dạng thành thất vọng, Minh Thy vượt ngục kiên nhẫn hỏi tiếp.

-Ta biết chơi len, không biết đàn_Gia Băng vô tội nói.

-Người biết xếp sao, xếp hạc,...gì không?_Minh Thy đề cao chữ ‘nhẫn’, cân nhắc đưa ra đề tài dễ dàng hơn.

-Ta nghĩ ta biết xếp thuyền thôi!_Gia Băng nhỏ giọng khai báo.

Đến nước này, Minh Thy không chịu nổi nữa, hùng hổ đứng dậy tiến về phía Gia Băng ra sức bóp cổ cô, lay lay mạnh như lay một con rối.

-Rốt cuộc người biết làm cái gì hả? Sao người vô dụng quá trời vậy!

-Minh Thy, người nên đoán ra trước rồi mới phải! Xem ra chuyển sang phương án C đi!_Kì Như bưng cốc nước húp cạn, lạnh lùng nhìn Gia Băng đang sống dở chết dở trong tay người kia_Chúng ta

đến trung tâm mua quà vậy!

Sau lời tuyên bố như sấm của Kì Như vang lên, Gia Băng liền bị 2 người bạn kéo đến trung tâm thành phố thực hiện phương án C.

Lặn lội gần hết một buổi chiều đến mệt lả, cuối cùng Gia Băng cũng miễn cưỡng mua được một chiếc áo khoác hàng hiệu rất ấm áp ngốn hết 3 triệu 9.

Dù thỏa mãn với kiểu dáng, loại vải và chắc chắn của Tử Thần mặc cũng sẽ đẹp như mấy anh sao Hàn điển trai với vợ kia, nhưng Gia Băng vẫn cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Liệu, cô thành tâm chọn chiếc áo này, thành tâm đổ mồ hôi hột móc ví ra mua nó thì có được coi là một lòng dạt dào tình cảm với nửa kia không nhỉ?

Và, Tử Thần sẽ vui khi đón nhận nó?

Song, nghĩ là một chuyện, cảm thấy thế nào lại là một chuyện khác, Gia Băng cũng chẳng thèm quan tâm nhiều, nhanh chóng quên bằng đi.

Thời gian trôi qua thắm thoát, Valentine chỉ còn 1 ngày nữa sẽ đến.

Không biết suy nghĩ, ngẫm ngợi thế nào hoặc lương tâm bị cắn rứt ra sao, Kì Thiên bỗng dưng mở lời muốn giúp Gia Băng làm sôcôla một lần nữa, khiến cô cảm động rơi nước mắt tôn sùng anh như đấng cứu thế.

Ăn mặc chỉnh tề, đầu tóc gọn gàng, tinh thần được chuẩn bị kĩ càng sẵn sàng tác chiến, Gia Băng hít thở sâu chờ “thầy giáo” sửa soạn bước vào.

Nhìn cô vui mừng cười tíu mắt tíu mũi chờ mình, Kì Thiên đâm ra giận không muốn dạy cô nữa. Nhưng vì lời trót hứa không thể rút lại, anh đành đưa tay vẹo má Gia Băng trút bực khiến cô la oai oái.

-Bộ vui đến thế à?_Anh cau có cao giọng

-Thì....thì tại em không nghĩ anh sẽ hảo tâm giúp em lần nữa, thực cảm ơn anh rất rất rất nhiều_Cúi đầu cái rụp, Gia Băng xoa xoa vùng má bị véo đồ ỉn, nhả mặt đáp chẳng có chút thành ý cảm kích nào.

-Không cần cảm ơn, thực ra trước đó anh cũng không hảo tâm giúp em!_Lợi thế chiều cao của mình nhỉnh hơn Gia Băng một cái đầu, Kì Thiên ân cần đưa tay xoa xoa đầu cô, dịu dàng mỉm cười.

-Là sao ạ?

-Là lúc trước anh cố tình dạy sai em một số bước_Kì Thiên mặt dày đáp thản nhiên, những ngón tay thon dài của anh trượt dài trên những sợi tóc đen mềm mượt.

-Hả? Cái đó có 5 bước mà anh dạy em làm sai 1 số bước? Thế thì ra cái thể thống gì chứ ạ!_Nghe thấy công sức xương máu hì hục làm, hì hục nghe mắng trước kia của mình đổ xuống sông xuống biển một cách phũ phàng chỉ vì sự cố ý của ai đó, Gia Băng phần nộ đỏ bừng mặt gào lên thật to_Chờ em lấy lại mấy lời cảm ơn lúc này!

-Thì anh đã bảo em không cần cảm ơn anh rồi mà! Giờ anh sẽ bù đắp cho em, yên tâm_Kì Thiên vỗ nhẹ vào má Gia Băng như thể cô là bọn con nít ranh, nụ cười không hề tắt đi mà có phần đậm hơn.

-Em có thể đặt lòng tin lên người anh 1 lần nữa à?_Gia Băng nghi hoặc, người lui ra sau vài bước để phòng.

-Đừng sợ, anh hứa sẽ lần này sẽ giúp em làm món sôcôla khiến ai ăn vào cũng phải nhớ mãi suốt đời_Nụ cười Kì Thiên khoét sâu tuyệt đẹp nhưng lại chất chứa gì đó ma mẫn.

Đúng như lời hứa, Kì Thiên chỉ bảo cho Gia Băng rất tận tình, mẻ sôcôla cuối thực sự có vị rất ngon, rất tuyệt, khiến người ta muốn ăn mãi, ăn mãi không thôi.

Để làm cho sôcôla đáng yêu thêm, Gia Băng vo chúng thành cục tròn như những viên kẹo, vên vào giấy bóng.

Nhưng viên được phê đạt tiêu chuẩn của Gia Băng đề ra đều được đặt ngay ngắn trong 1 cái hũ nhựa trong suốt, những viên còn lại, cô cùng Kì Thiên ‘tùy tâm’ xử lí, cho thẳng vào miệng.

Xong việc, Gia Băng rời khỏi nhà Kì Như trở về biệt thự trong tiếng tiển đưa như tiếng đuổi khéo của con bạn.

Quay trở về sau khi tích cực tiển Gia Băng, Kì Như mệt mỏi bước vào phòng lỗi, ánh mắt thâm trầm kì quái nhìn anh mình đang nhắm nháp mấy viên sôcôla không biết ớn kia, mỉm cười ý vị hỏi:

-Anh ăn hoài không thấy ớn sao?

-Không! Nó rất ngon_Kì Thiên lơ đãng trả lời, liên tục chuyển canh trên màn hình ti vi.

-Thì của ai đó làm mà, anh không thấy ngon mới lạ ấy_Kì Như châm chọc, bỗng, như nhớ rõ điều gì đó, cô nàng đưa 2 đồng tử gian tà lóe sáng về phía anh mình_Anh, sao anh không tỏ tình với Gia Băng, hình như Lăng Tử Thần, cậu ta cũng chưa có làm vậy.

-Em nghĩ chỉ số thành công của anh là bao nhiêu?_Mỉm cười, Kì Thiên trầm tư một lát, dăm chiêu nhìn cô em gái tinh ranh hỏi.

-Em không nghĩ anh sẽ thành công, anh trai_Thật lòng nói ra những gì bản thân nghĩ, Kì Như tỏ vẻ tiếc thay cho anh mình_Gia Băng dù không nói nhưng nhìn cái mặt nó cũng biết nó yêu Tử Thần sâu đậm nhường nào, anh hoàn toàn không có cơ hội.

-Vậy sao còn muốn anh tỏ tình?

-Vì em không nghĩ, anh là người sẽ chịu yên phận như thế!_Vuốt cái mũi ột cái, Kì Như cười giả nai_Với người như anh, không giành được thì cũng sẽ không để cho người ta sống chiếm được.

-Em nghĩ anh sẽ phá họ sao?_Kì Thiên cũng cười xuýt, vuốt vuốt đầu Kì Như đầy yêu chiều.

-Em không là em gái ruột của anh thì cũng là em họ chung máu mủ đầy nhá! Anh nghĩ gì chẳng lẽ em gái đây lại không biết.

-Em sẽ giúp anh?_Kì Thiên xử tiếp 1 viên sôcôla, dịu dàng hỏi, chất giọng vương chút kinh ngạc.

-Tất nhiên, em là em gái anh mà.

-Vậy....mong em sẽ làm tốt, anh nhất định sẽ trả thù lao cho em xứng đáng, đồng minh hai ạ.

-Anh Tử Thần, xin anh hãy nhận nó_Đập vào mắt Gia Băng ngay giây phút đầu tiên đặt chân vào cửa club trong cái ngày trọng đại nhất của các cặp tình nhân là hình ảnh của một cô nhóc đáng người nhỏ nhắn, mái tóc xoăn xòa dài tuyệt đẹp bao lấy khuôn mặt thiên thần. Cô nhóc e dè chìa về trước mặt người con trai mình thăm mên một túi quà nhỏ, nhỏ giọng nói, đôi mắt long lanh mê hồn thi thoảng lại liếc nhìn biểu hiện của con người trước mắt.

-Ấy! Kìa! Kìa, người ta hành động ngay trước mắt người rồi kìa, Gia Băng_Đứng bên cạnh cô bạn đáng hóa thạch, chuẩn bị nứt vỡ choang choảng cái miệng, Kì Như đặt tay lên vai Gia Băng, hình như sợ cô đui mù không biết chuyện gì xảy ra liền hảo tâm nhắc nhở.

-Đây là dấu hiệu của một mùa valentin kịch tính đấy!_Minh Thy giọng âm trầm giọng suy xét đồng thời vỗ vai Gia Băng, nhiệt tình cổ vũ_Cố lên bạn đẹp, đừng nhụt chí, ta tin chắc sôcôla của người sẽ để lại ‘ấn tượng’ sâu đậm hơn cô nhóc kia nhiều.

Im lặng nhìn cô nhóc trước mặt mình, đôi mắt đen sâu của Tử Thần rất nhanh chóng bắn về phía Gia Băng, khoe môi tự dưng nở nụ cười nhẹ, cậu lãnh đạm trả lời:

-Tôi không thích đồ ngọt.

Một câu trả lời thâm ý khiến cô nhóc kia sững người, đôi mắt ngấn nước như sắp khóc trong khi Gia Băng hoàn toàn vô vụn thành cát.

Không thích đồ ngọt! Thế thì cô làm sôcôla cho cún ăn à? Sao không nói sớm chứ?

Tan học, thời khắc ‘ngắc ngoải’ của các cặp tình nhân đã đến, như dự tính đã bàn trước của hai kẻ yêu đương chui lủi, Gia Băng khó khăn lắm mới tách được mấy tên cận vệ len lén ra ngoài cổng trường, hồi hộp chờ đợi ‘tình lang’ của mình

Ôn nhu đưa đôi mắt ngập tràn yêu thương nhìn dáng dấp nhỏ bé trước mặt, Tử Thần đưa tay vén mớ tóc mai không yên phận của Gia Băng, khoe môi cong lên nhẹ.

-Đi thôi! Tôi đưa cậu đến một chỗ.

-Tít!_Ngay khi Gia Băng toan gạt đầu đồng ý, tiếng chuông báo tin nhắn vang lên.

Cô nhanh chóng mở tin nhắn đến, là của Kỳ Như:

‘Hey! Bọn này xử lí được vài anh cận vệ của người rồi còn *phần tin này còn thiếu *

Nghẽn mạng làm Gia Băng không tài nào có thể đọc tiếp phần sau của tin nhắn. Nhưng cô không mấy quan tâm lắm, chỉ cần biết đám vệ sĩ nhỏ nhẻ kia đã bị ột nhất ‘K.O’ nằm bệt dí không đi nổi là được rồi. Giờ thì cô có thể ở cạnh ai đó mà không cần sợ hãi bất cứ điều gì nữa!

-Sao vậy?

-Không có gì! Chúng ta đi thôi_Gia Băng nhanh nhẹn dứt điện thoại vào trong túi. Cô quyết định rồi, hôm nay, cô nhất định sẽ nói điều đó-điều mà cô đáng nhẽ nên nói từ lâu lắm rồi với người này. Mong rằng, hôm nay không phải là ngày cuối cùng cô gặp cậu.

-Ừ!_Tử Thần dịu lòng gạt đầu một cái, toan nắm lấy tay Gia Băng hoà vào dòng người như hội.

Thì bỗng, đằng xa có người nào đó đang gọi tên cô rất to, dường như đang hét thì đúng hơn.

Càng ngày âm thanh đó càng gần và càng rõ ràng từng câu, từng chữ một.

-Cô chủ! Cô không được đi!_Hai người con trai mặc đồng phục P&P co chân chạy đập ngay vào mắt Gia Băng không thương tiếc cùng tiếng gọi lạnh mang tính cảnh cáo gắt gao.

-Họ không phải họ..._Giật mình trợn mắt nhìn hai thân ảnh đằng xa kia đang dần lộ rõ tướng tá, Gia Băng run rẩy bật thành tiếng, luống cuống mò vào túi mở tin nhắn trong lúc cấp bách đã được gửi tới.

‘Hey! Bọn này xử được vài anh cận vệ của người rồi, còn 2 tên diễn trai suốt ngày kè kè người thì bọn ta bó tay, đầu không lại. Người tự xử nghe!! Bảo trọng!’

Đọc xong cái tin nhắn đến muộn, Gia Băng giương mắt nhìn khoảng cách của mình và hai người kia đang được thu ngắn dần, thất kinh túm vội lấy tay người bên cạnh vụt chạy vào trong đám đông nhộn nhịp.

Cầm đầu cầm cổ chạy một lúc đến bờ hơi tai, Gia Băng kéo người kia vào con hẻm nhỏ trên đường rồi dừng lại, thở phào phò như muốn đem hết không khí nhét vào trong cuống phổi.

-Xin lỗi! Cô có thể thả tay tôi ra được không?_Người bị Gia Băng nắm tay bỏ chạy nhìn bộ dạng thảm hại của cô đến no chán rồi mới lên tiếng, tay kia không ngừng vuốt mái tóc đầy keo bóng nhóang của mình mà than vãn_Con gái thời nay bạo thật đấy, thấy thích ai là cứ xông tới nắm lấy tay người ta tuốt, thật khiến người khác phải xoa cảm suy ngẫm.

Đưa đôi mắt kinh ngạc nhìn người có chất giọng 90% gay trước mặt, Gia Băng vô tội hỏi

-Anh là ai???

-Này cô! Cô đang đùa với tôi đấy à? Đã chủ động nắm tay người ta rồi còn làm bộ làm tịch hỏi nữa sao? Cô không thấy da mặt mình dày à?_Nheo mắt nhìn Gia Băng hết sức bất mãn, ‘ông anh keo vuốt’ thao thao bất tuyệt một tràng dài, có vẻ rất tự tin về bản thân mình_Mà không sao, người dung mạo hoàn mỹ tài năng xuất chúng như tôi, được con gái chủ động làm quen như cô không phải ít nên tôi cũng phần nào có thể hiểu được. Chỉ là tôi muốn khuyên cô đừng giả vờ vô tội nữa. Tự làm tự chịu đi....Mà trông cô cũng không tồi, nếu cô muốn, tôi có thể cho cô một danh phận, thế nào?

Thiếu tí nữa bị máu xộc lên não làm cho tắc thở mà chết, Gia Băng nắm tay thành quyền cố gắng kiềm chế.

Một lát sau khi nghiêm túc suy nghĩ lời đề nghị của anh ta, Gia Băng ngẩng đầu, đôi mắt to tròn hết sức phô trương nét ngây thơ bẩm sinh của mình, non nớt nói:

-Nhưng mà, bố mẹ tôi bảo không được lấy người đáng tuổi làm cha mình, nếu không sẽ phải ở góa...

-Hả?_Anh chàng kia tròn mắt há hốc mồm nhìn Gia Băng, không biết xấu hổ đưa tay ngoái ngoáy lỗ tai e ráy phải biết_Cô nói lại đi ,tôi hình như nghe lầm một vài chỗ.

-Tôi muốn nói là...cha tôi không cho lấy người vừa già vừa xấu vừa thần kinh vừa dở hơi..._Ra sức hét lớn vào màng nhĩ người kia khiến nó rung với tần suất vô cùng lớn, Gia Băng hung hăng giẫm mạnh vào chân ‘ông anh keo vuốt’ rồi vọt đi, không quên bồi thêm_Chú à, cha cháu còn trẻ hơn chú nhiều, lần sau gặp lại cháu rất mong được gọi chú một tiếng ‘ông ơi’.

Thoát khỏi móng vuốt anh chàng sinh viên có chứng tự tin vào bản thân quá mức, Gia Băng ngay lập tức đảo mắt lia đi khắp nơi để tìm nửa kia, chân vô thức quay về lối cũ.

Nhưng, tìm người trong đám đông lẫn lộn ngập đường thế này, thật sự còn khó hơn chơi Mario nữa, người cô cần tìm thì chẳng thấy đâu, trong khi đó các cặp tình nhân tạp nham, tình tứ bên nhau như muốn trên người thì đã nhiều lại càng nhiều.

Đương buồn não ruột định chộp điện thoại gọi cho ‘người thân’, một bóng dáng cao lớn quen thuộc từ phía xa xa đập vào đáy giác mạc của Gia Băng, làm thần kinh ủ rũ như nhà cháy của cô nhanh nhạy phán đoán đây là người cần tìm.

Không do dự Gia Băng cúi đầu cúi cô lướt qua đám người cùng xe cộ nặng nhật trên đường để đến bên cạnh Tử Thần.

Nhưng khi cô chưa kịp thu hẹp khoảng cách giữa họ được một phần tư quãng đường thì chợt, một tiếng va chạm lớn của sắt vang lên ầm ỉ, khối mịt mù nhanh chóng bao trùm một mảng không gian phía xa, thân ảnh trong tầm mắt cô biến mất.

Người xung quanh Gia Băng bắt đầu chạy về hướng cô đang định đến, rối rít gọi nhau, xuýt xoa, một số người cầm điện thoại gọi cho cảnh sát và bệnh viện

Có tai nạn! Lúc này Tử Thần cũng ở bên đó, lẽ nào...

Ý nghĩ này vừa loé lên làm Gia Băng hoảng hốt cực độ. Co phong trào chạy đến đám đông náo loạn.

Người xem bữa vậy hiện trường xung quanh nhiều không kể xiết, Gia Băng thân thể khiêm tốn mấy cũng khó lòng vượt qua mà không máu chảy tương tàn.

Quần bách cùng tò mò ập đến lên tới cùng cực, Gia Băng đánh liều dùng sức hét lớn.

-Tránh ra! Tôi là người nhà kẻ bị thương!!!

Gia Băng không thể ngờ lời nói của mình hiệu nghiệm đến thế, ngay khi nói xong, đám người kia bỗng dưng hèn nhau im lặng, quay mặt nhìn cô đầy nghi hoặc rồi tự động dẹp riêng một lối cho cô bước vào.

Đứng trước “hiện trường án mạng” Gia Băng sững người cứng đờ, khoé miệng giật giật liên hồi không thôi.

Màu máu đỏ thắm trắm lấy ánh nhìn của cô, ép hơi thở dần lạc mạch.

Thật đáng sợ!!! Gia Bằng đưa tay bưng miệng, toàn thân bắt giắc run lên lạnh toát.

Một con mèo tội nghiệp đang thoi thóp bên cạnh vũng máu như nhóp, ánh mắt bị thương động nhẹ chiếu lên người “tự xưng là người thân” của mình rồi nhắm ra đi, như phần nào an ủi cho cái kiếp con mèo bần hàn.

-Nếu sợ...thì đừng nhìn...!_Một bàn tay to lớn choán lấy tầm mắt Gia Bằng che khuất đi mọi hình ảnh lọt vào mắt cô, hơi thở nhẹ cùng giọng nói ấm áp phả nhẹ bên tai phải của cô, đều đều.

Trái tim Gia Bằng bỗng nhẹ bằng hơn nhiều...

Ra là không phải, không phải...thế mà trong khoảnh khắc cô lại gần như nghẹt thở, gần như muốn chết đi khi ngáy ngốc nghĩ con mèo kia là cậu ấy.

Đúng là hại chết tim can được mà.

Khi hơi thở Gia Bằng dần bình ổn, đều hơn trước, Tử Thần mới rời tay khỏi mắt cô, chậm rãi bước đến con mèo nhỏ tội nghiệp cứng lạnh dưới đất, đưa hai tay cẩn trọng bế nó lên. Trước sự kinh ngạc của mọi người xung quanh, cậu đưa nó đến trước mặt Gia Bằng, không biết ngượng nói một câu khiến mọi người hết thấy nổi da gà, da vịt.

-Vợ à, chúng ta đem ‘con nuôi’ đi mai tang thôi!

-Hử?!_Gia Bằng đơ não, khoe môi giật giật mấy cái.

-Đi theo anh nào!_Tử Thần mỉm cười, cúi xuống, trước bàn dân thiên hạ hôn nhẹ lên trán cô một cái dễ dàng..._Đừng buồn nữa!!

Gia Bằng vốn định mở miệng chống chế “tôi đâu có buồn!” thì bất giắc bị ánh mắt tán thưởng của mọi người trút lên vai thành gánh nặng khó dời bỏ. Vì thế, cô đành ngoan ngoãn bước theo ai kia đến nghĩa trang động vật trung tâm để mai táng ‘con nuôi’.

-Mẹ nuôi nói gì với con nuôi đi chứ!!_Sau khi đắp xong huyệt cho đứa ‘con nuôi’ mới nhận, Tử Thần đứng bên thúc Gia Bằng, khoe môi cong lên giễu cợt...

Trợn mắt liếc xéo Tử Thần một cái, Gia Bằng ngồi xuống cạnh nắm mộ nhỏ, trên môi nở rộ nụ cười bất lực dịu dàng. Cô mơ hồ vuốt tay lên tầng đất xốp mềm trên mặt mộ, ánh mắt có chút mơ màng miên mang như đang nghĩ ngợi gì đó, nói:

-‘Con nuôi’ à! Nói ra điều này e không phải với ‘con’, nhưng những điều ‘mẹ’ nói, chính là những điều xuất phát từ lòng ‘mẹ’ lúc này. Khi biết ‘con’ là chủ nhân của vũng máu ấy, ‘mẹ’ đã rất vui, thực sự rất vui. Chắc con nghĩ, ‘mẹ’ tàn ác lắm phải không? Nhờ ‘con’, ‘mẹ’ mới phát hiện ra một điều, một điều cực kì lớn mà tưởng chừng ‘mẹ’ đã quên bằng đi. Đó là..._Thở dài như muốn ‘tống khứ’ hết nỗi lòng đè nén bên trong ra ngoài, Gia Bằng ngẩng mặt giương đôi mắt long lanh ngập tràn ý cười nhìn Tử Thần cũng đang trầm tư nhìn mình. Cô đứng dậy, rất nhanh bước tới gần cậu hơn, nụ cười trên môi bao hàm vô vàn hạnh

phúc và vui sướng..._Đó là, ‘mẹ’ không thể thiếu sống mà thiếu một ‘ông chồng’ hoàn mĩ như ‘cha con’ được, không thể cười khi không có ‘ông ấy’ đó ở bên chia sẻ, không thể khóc vì chính ‘mẹ’ không thể tự làm mình khóc nhiều như ‘ông ấy’. Và lớn hơn, ‘mẹ’ biết, ‘mẹ’ thực sự yêu ‘ông ấy’ rất nhiều, rất...rất nhiều...

Hai đồng tử ấm nóng của Tử Thần khê xao động, cơ mặt cậu như bị không khí lạnh xung quanh làm đông lại, cứng ngắt...

-Lặng Tử Thần, nghe cho rõ đây..._Gia Bằng hít một hơi thật sâu lấy dũng khí_Tôi...yêu...cậu.

-Cậu...cậu có thể nói lại...được không? Tôi không nghe rõ__ Tử Thần đơ lưỡi, khó khăn lắm mới thốt lên thành lời.

-Tôi..._Gia Bằng thoáng chốc bối rối, cô ngượng ngập đỏ bừng mặt, lúc lâu mới hít thở sâu thêm lần nữa, nhắc lại..._Tôi nói...Tôi yêu cậu...

-Nói lại lần nữa đi_Mặt Tử Thần căng lên vẻ rất trầm trọng, cậu ghé tai như muốn nghe lại thêm lần nữa.

-Tôi...tôi nói tôi yêu cậu..._Gia Băng giờ như không nhận nhận được nữa, mặt đã hoá thành quả gấc chính cây từ lúc nào không hay.

-Lạ thật, giọng cậu là giọng muỗi kêu sao? Tôi không nghe thấy gì hết! Nói lại đi!_Tử Thần nhú mày khó hiểu, nhìn Gia Băng đầy bất lực.

Đến lúc này, Gia Băng thực sự điên lên rồi. Cô khó khăn lắm mới có được dũng khí để nói yêu người ta, vậy mà xem đi, sao người ta dám không nghe thấy đến những mấy lần liền như thế chứ. Đáng nhẽ lúc mua quà Valentine cô phải mua máy trợ thính cho cậu ta mới đúng.

-TÔI NÓI...TÔI YÊU CẬU...!!_Hét lên thật to đến mức một vài người thừa thốt trong nghĩa trang đang nghiêm túc cúng vái cũng phải giật mình đánh rơi đồ, Gia Băng thở hắt, mặt đã vằn đỏ nhìn khuôn miệng đang cong lên giảo hoạt của Tử Thần, sững người.

-Xin lỗi, tôi hoàn toàn không nghe cậu nói gì cả?_Tử Thần tỉnh bơ thản nhiên đưa tay xoa xoa vành tai.

-Đáng ghét, go to the hell!!_Chắc mắmm này giờ mình đã bị lừa, Gia Băng sôi máu, nắm tay thành quyền rồi rất nhanh xông về phía Tử Thần, định bụng sẽ cho cậu một đi không trở lại.

Nhưng, kẻ đã được phong cho là kẻ thù của Gia Băng thì nhất thiết không phải là người dễ đối phó. Vì thế, khi Gia Băng xuất chiêu, đấm quyền đã bị kẻ kia nắm lại, tiện đường lôi cô vào lòng ngực cậu.

Một nụ hôn ấm áp có chút đói khát ập đến môi Gia Băng ngay sau đó, khiến toàn thân cô rơi vào trạng thái bị động, bủn rủn chân tay.

-Này!...đồ...đồ tồi...thả...thả tôi ra!_Rên rỉ thành tiếng, Gia Băng bất mãn dấm thùm thụp vào lòng ngực Tử Thần.

-Xin lỗi...tôi không nghe thấy cậu nói gì cả!_Tử Thần ngừng hôn, ném một câu vào mặt Gia Băng rồi tiếp tục công cuộc 'chống giặc đói' suốt mấy ngày nay.

Rất lâu sau đó, khi đã thoả mãn đạt được mục đích bước đầu của mình, Tử Thần mới lưu luyến thả môi ai kia ra khỏi vòng kim giữ của mình rồi lôi cô ra khỏi nghĩa trang:

-Đi thôi...chúng ta còn có việc phải làm.

77. Chương 89

Sau 2 ngày cần mẫn đến nhà Kì Thiên, ra sức học tập tài nghệ của anh. Cuối cùng vào 1 ngày trời mưa trời gió lất phất, bầu trời âm u mịt mù, anh ngồi dựa vào thành ghế sofa, im lặng nhìn cô học trò nhỏ phía đối diện, phán 1 câu làm cho cả 2 kẻ vất bạn bỏ chợ kia cũng phải ôm đầu ngửa mặt lên trời muốn rống:

-Gia Băng không cứu được nữa!

-Thật.....thật sao?_Đồng thanh một lời, hai người kia phản ứng thái quá hơn cả Gia Băng hét lớn, ánh mắt không ngừng liếc xéo bạn mình.

-Hai em biết đấy, anh không thể biến cục than thành kim cương được_Kì Thiên nở nụ cười nhẹ nhìn Gia Băng, thâm ý đáp trả_Do vậy, các em đem người về đi.

-Anh à! Anh đã nói sẽ giúp bọn em đến cùng mà_Kì Như đau đớn chạy đến cầm lấy tay anh trai, khuôn mặt hằn nét khốn khổ.

-Đúng vậy, anh đã chấp nhận rồi! Sao lại nuốt lời nhang thế ạ? Nếu anh không giúp, làm sao Gia Băng bé bỏng có thể làm sôcôla, thể hiện tình yêu nồng nàn với anh Tử...Pặc!_Ngay khi giọng điệu cải lương của Minh Thy đạt đến cấp độ các bà già phải vỗ tay khen ngợi, Kì Như nhanh trí cho bạn 1 cùi chỏ, khiến cô nàng đau điếng nằm phục tại chỗ, mạch nói cắt đứt vĩnh viễn.

-Anh! Niệm tình Gia Băng là bạn em, là em gái học dưới anh một lớp, anh cố gắng thử giúp bọn em thêm lần nữa đi, sau này chắc chắn nó sẽ đền đáp công ơn trời biển của anh mà!_Gần như rơm rớm nước mắt, Kì Như lắc mạnh tay Kì Thiên, lời lẽ thấu tình đạt lý bắn ra tung toé như mưa rồi cô nàng quay sang Gia Băng,

ngoắt ngoắt cô lại gần_Gia Băng, người đứng ngồi im như phỗng thể được không, làm gì đi chứ! Tương lai của người đang ở trong tay anh trai yêu quý đây!

-Không cần! Anh một lời đã quyết, nói nữa cũng vô ích_Không hiểu sao, mặt Kì Thiên bỗng chốc đen lại, nụ cười nho nhã trên môi anh cũng tắt lịm không thấy khói.

Nói xong, anh không để ấy người kia kịp phản ứng đã sải chân bước lên phòng, đóng cửa đánh rầm.

-Người thấy hậu quả của low IQ là gì chưa hả?_Trùng mắt vằn bô như mắt bò tót trên đấu trường, Kì Như oán hận nhìn Gia Băng, rằng nghiêng ken két.

-Ta...

-Được rồi! Chúng ta chuyển sao phương án B vậy!_Luôn là người tỉnh táo dẫn đường chỉ lối những lúc Kì Như toan ‘xử đẹp’ Gia Băng, Minh Thy bình tĩnh thở dài, tay chỉ về phía kẻ đang tỏ vẻ hối lỗi, hắng giọng_Gia Băng người biết may vá không?

-Cũng có chút chút!_Gia Băng ngoan ngoãn gặt đầu cái rụp_Hồi nhỏ ta từng may vá áo quần cho búp bê.

-Người biết đan len gì không?_Từ vui mừng biến dạng thành thất vọng, Minh Thy vượt ngực kiên nhẫn hỏi tiếp.

-Ta biết chơi len, không biết đan_Gia Băng vô tội nói.

-Người biết xếp sao, xếp hạc,...gì không?_Minh Thy đề cao chữ ‘nhẫn’, cân nhắc đưa ra đề tài dễ dàng hơn.

-Ta nghĩ ta biết xếp thuyền thôi!_Gia Băng nhỏ giọng khai báo.

Đến nước này, Minh Thy không chịu nổi nữa, hùng hổ đứng dậy tiến về phía Gia Băng ra sức bóp cổ cô, lay mạnh như lay một con rối.

-Rốt cuộc người biết làm cái gì hả? Sao người vô dụng quá trời vậy!

-Minh Thy, người nên đoán ra trước rồi mới phải! Xem ra chuyển sang phương án C đi!_Kì Như bưng cốc nước húp cạn, lạnh lùng nhìn Gia Băng đang sống dở chết dở trong tay người kia_Chúng ta

đến trung tâm mua quà vậy!

Sau lời tuyên bố như sấm của Kì Như vang lên, Gia Băng liền bị 2 người bạn kéo đến trung tâm thành phố thực hiện phương án C.

Lặn lội gần hết một buổi chiều đến mệt lả, cuối cùng Gia Băng cũng miễn cưỡng mua được một chiếc áo khoác hàng hiệu rất ấm áp tốn hết 3 triệu 9.

Dù thỏa mãn với kiểu dáng, loại vải và chắc chắn của Tử Thần mặc cũng sẽ đẹp như mấy anh sao Hàn điển trai với vợ kia, nhưng Gia Băng vẫn cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Liệu, cô thành tâm chọn chiếc áo này, thành tâm đổ mồ hôi hột móc ví ra mua nó thì có được coi là một lòng dạt dào tình cảm với nửa kia không nhỉ?

Và, Tử Thần sẽ vui khi đón nhận nó?

Song, nghĩ là một chuyện, cảm thấy thế nào lại là một chuyện khác, Gia Băng cũng chẳng thèm quan tâm nhiều, nhanh chóng quên băng đi.

Thời gian trôi qua thấm thoát, Valentine chỉ còn 1 ngày nữa sẽ đến.

Không biết suy nghĩ, ngẫm ngợi thế nào hoặc lương tâm bị cắn rứt ra sao, Kì Thiên bỗng dưng mở lời muốn giúp Gia Băng làm sôcôla một lần nữa, khiến cô cảm động rơi nước mắt tôn sùng anh như đấng cứu thế.

Ăn mặc chỉnh tề, đầu tóc gọn gàng, tinh thần được chuẩn bị kĩ càng sẵn sàng tác chiến, Gia Băng hít thở sâu chờ “thầy giáo” sửa soạn bước vào.

Nhìn cô vui mừng cười tít mắt tít mũi chờ mình, Kì Thiên đâm ra giận không muốn dạy cô nữa. Nhưng vì lời trót hứa không thể rút lại, anh đành đưa tay vẹo má Gia Băng trút bực khiến cô la oai oái.

-Bộ vui đến thế à?_Anh cau có cao giọng

-Thì....thì tại em không nghĩ anh sẽ hảo tâm giúp em lần nữa, thực cảm ơn anh rất rất rất nhiều_Cúi đầu cái rụp, Gia Băng xoa xoa vùng má bị vẹo đỏ ửng, nhả mặt đáp chẳng có chút thành ý cảm kích nào.

-Không cần cảm ơn, thực ra trước đó anh cũng không hảo tâm giúp em!_Lợi thế chiều cao của mình nhìn hơn Gia Băng một cái đầu, Kì Thiên ân cần đưa tay xoa xoa đầu cô, dịu dàng mỉm cười.

-Là sao ạ?

-Là lúc trước anh cố tình dạy sai em một số bước_Kì Thiên mặt dày đáp thản nhiên, những ngón tay thon dài của anh trượt dài trên những sợi tóc đen mềm mượt.

-Hả? Cái đó có 5 bước mà anh dạy em làm sai 1 số bước? Thế thì ra cái thể thống gì chứ ạ!_Nghe thấy công sức xương máu hì hục làm, hì hục nghe mắng trước kia của mình đổ xuống sông xuống biển một cách phũ phàng chỉ vì sự cố ý của ai đó, Gia Băng phẫn nộ đỏ bừng mặt gào lên thật to_Cho em lấy lại mấy lời cảm ơn lúc này!

-Thì anh đã bảo em không cần cảm ơn anh rồi mà! Giờ anh sẽ bù đắp cho em, yêntâm_Kì Thiên vỗ nhẹ vào má Gia Băng như thể cô là bọn con nít ranh, nụ cười không hề tắt đi mà có phần đậm hơn.

-Em có thể đặt lòng tin lên người anh 1 lần nữa à?_Gia Băng nghi hoặc, người lui ra sau vài bước đề phòng.

-Đừng sợ, anh hứa sẽ lần này sẽ giúp em làm món sôcôla khiến ai ăn vào cũng phải nhớ mãi suốt đời_Nụ cười Kì Thiên khoét sâu tuyệt đẹp nhưng lại chất chứa gì đó ma mãnh.

Đúng như lời hứa, Kì Thiên chỉ bảo cho Gia Băng rất tận tình, mẻ sôcôla cuối thực sự có vị rất ngon, rất tuyệt, khiến người ta muốn ăn mãi, ăn mãi không thôi.

Để làm cho sôcôla đáng yêu thêm, Gia Băng vo chúng thành cục tròn như những viên kẹo, vắn vào giấy bóng.

Nhưng viên được phê đạt tiêu chuẩn của Gia Băng đề ra đều được đặt ngay ngắn trong 1 cái hũ nhựa trong suốt, những viên còn lại, cô cùng Kì Thiên 'tùy tâm' xử lí, cho thẳng vào miệng.

Xong việc, Gia Băng rời khỏi nhà Kì Như trở về biệt thự trong tiếng tiễn đưa như tiếng đuổi khéo của con bạn.

Quay trở về sau khi tích cực tiễn Gia Băng, Kì Như mệt mỏi bước vào phòng lỗi, ánh mắt thâm trầm kì quái nhìn anh mình đang nhắm nháp mấy viên sôcôla không biết ớn kia, mỉm cười ý vị hỏi:

-Anh ăn hoài không thấy ớn sao?

-Không! Nó rất ngon_Kì Thiên lơ đãng trả lời, liên tục chuyển canh trên màn hình ti vi.

-Thì của ai đó làm mà, anh không thấy ngon mới lạ ấy_Kì Như châm chọc, bỗng, như nhớ rõ điều gì đó, cô nàng đưa 2 đồng tử gian tà lóe sáng về phía anh mình_Anh, sao anh không tỏ tình với Gia Băng, hình như Lăng Tử Thần, cậu ta cũng chưa có làm vậy.

-Em nghĩ chỉ số thành công của anh là bao nhiêu?_Mỉm cười, Kì Thiên trầm tư một lát, dăm chiêu nhìn cô em gái tinh ranh hỏi.

-Em không nghĩ anh sẽ thành công, anh trai_Thật lòng nói ra những gì bản thân nghĩ, Kì Như tỏ vẻ tiếc thay cho anh mình_Gia Băng dù không nói nhưng nhìn cái mặt nó cũng biết nó yêu Tử Thần sâu đậm nhường nào, anh hoàn toàn không có cơ hội.

-Vậy sao còn muốn anh tỏ tình?

-Vì em không nghĩ, anh là người sẽ chịu yên phận như thế!_Vuốt cái mũi ột cái, Kì Như cười giả nai_Với người như anh, không giành được thì cũng sẽ không để cho người ta sống chiếm được.

-Em nghĩ anh sẽ phá họ sao?_Kì Thiên cũng cười xuýt, vuốt vuốt đầu Kì Như đầy yêu chiều.

-Em không là em gái ruột của anh thì cũng là em họ chung máu mủ đấy nhá! Anh nghĩ gì chẳng lẽ em gái đây lại không biết.

-Em sẽ giúp anh? _Kì Thiên xử tiếp 1 viên sôcôla, dịu dàng hỏi, chất giọng vương chút kinh ngạc.

-Tất nhiên, em là em gái anh mà.

-Vậy....mong em sẽ làm tốt, anh nhất định sẽ trả thù lao cho em xứng đáng, đồng minh hai ạ.

-Anh Tử Thần, xin anh hãy nhận nó _Đập vào mắt Gia Băng ngay giây phút đầu tiên đặt chân vào cửa club trong cái ngày trọng đại nhất của các cặp tình nhân là hình ảnh của một cô nhóc đáng người nhỏ nhắn, mái tóc xoăn xòa dài tuyệt đẹp bao lấy khuôn mặt thiên thần. Cô nhóc e dè chìa về trước mặt người con trai mình thăm mếu một túi quà nhỏ, nhỏ giọng nói, đôi mắt long lanh mê hồn thi thoảng lại liếc nhìn biểu hiện của con người trước mắt.

-Ầy! Kìa! Kìa, người ta hành động ngay trước mắt người rồi kìa, Gia Băng _Đứng bên cạnh cô bạn đáng hóa thạch, chuẩn bị nứt vỡ choang choảng cái miệng, Kì Như đặt tay lên vai Gia Băng, hình như sợ cô đui mù không biết chuyện gì xảy ra liền hảo tâm nhắc nhở.

-Đây là dấu hiệu của một mùa valentin kịch tính đấy! _Minh Thy giọng âm trầm giọng suy xét đồng thời vỗ vai Gia Băng, nhiệt tình cổ vũ _Cố lên bạn đẹp, đừng nhụt chí, ta tin chắc sôcôla của người sẽ để lại ‘ấn tượng’ sâu đậm hơn cô nhóc kia nhiều.

Im lặng nhìn cô nhóc trước mặt mình, đôi mắt đen sâu của Tử Thần rất nhanh chóng bắn về phía Gia Băng, khóe môi tự động nở nụ cười nhẹ, cậu lãnh đạm trả lời:

-Tôi không thích đồ ngọt.

Một câu trả lời thâm ý khiến cô nhóc kia sững người, đôi mắt ngấn nước như sắp khóc trong khi Gia Băng hoàn toàn vỡ vụn thành cát.

Không thích đồ ngọt! Thế thì cô làm sôcôla cho cún ăn à? Sao không nói sớm chứ?

Tan học, thời khắc ‘ngắc ngoải’ của các cặp tình nhân đã đến, như dự tính đã bàn trước của hai kẻ yêu đương chui lủi, Gia Băng khó khăn lắm mới tách được mấy tên cận vệ len lén ra ngoài cổng trường, hồi hộp chờ đợi ‘tình lang’ của mình

Ôn nhu đưa đôi mắt ngập tràn yêu thương nhìn dáng dấp nhỏ bé trước mặt, Tử Thần đưa tay vén mớ tóc mai không yên phận của Gia Băng, khóe môi cong lên nhẹ.

-Đi thôi! Tôi đưa cậu đến một chỗ.

-Tít! _Ngay khi Gia Băng toan gạt đầu đồng ý, tiếng chuông báo tin nhắn vang lên.

Cô nhanh chóng mở tin nhắn để, là của Kì Như:

‘Hey! Bọn này xử lí được vài anh cận vệ của người rồi còn *phần tin này còn thiếu *

Nghẽn mạng làm Gia Băng không tài nào có thể đọc tiếp phần sau của tin nhắn. Nhưng cô không mấy quan tâm lắm, chỉ cần biết đám vệ sĩ nhỏ nhằng kia đã bị ột nhất ‘K.O’ nằm bệt dí không đi nổi là được rồi. Giờ thì cô có thể ở cạnh ai đó mà không cần sợ hãi bất cứ điều gì nữa!

-Sao vậy?

-Không có gì! Chúng ta đi thôi _Gia Băng nhanh nhẹn dứt điện thoại vào trong túi. Cô quyết định rồi, hôm nay, cô nhất định sẽ nói điều đó-điều mà cô đáng nhẽ nên nói từ lâu lắm rồi với người này. Mong rằng, hôm nay không phải là ngày cuối cùng cô gặp cậu.

-Ừ! _Tử Thần dịu lòng gạt đầu một cái, toan nắm lấy tay Gia Băng hoà vào dòng người như hội.

Thì bỗng, đằng xa có người nào đó đang gọi tên cô rất to, dường như đang hét thì đúng hơn.

Càng ngày âm thanh đó càng gần và càng rõ ràng từng câu, từng chữ một.

-Cô chủ! Cô không được đi! Hai người con trai mặc đồng phục P&P co chân chạy đập ngay vào mắt Gia Băng không thương tiếc cùng tiếng gọi lạnh mang tính cảnh cáo gắt gao.

-Họ không phải họ..._Giật mình trợn mắt nhìn hai thân ảnh đằng xa kia đang dần lộ rõ tướng tá, Gia Băng run rẩy bật thành tiếng, luống cuống mò vào túi mở tin nhắn trong lúc cấp bách đã được gửi tới.

‘Hey! Bọn này xử được vài anh cận vệ của người rồi, còn 2 tên diễn trai suốt ngày kè kè người thì bọn ta bó tay, đầu không lại. Người tự xử nghe!! Bảo trọng!’

Đọc xong cái tin nhắn đến muộn, Gia Băng giương mắt nhìn khoảng cách của mình và hai người kia đang được thu ngắn dần, thất kinh túm vội lấy tay người bên cạnh vọt chạy vào trong đám đông nhộn nhịp.

Cắm đầu cắm cổ chạy một lúc đến bờ hơi tai, Gia Băng kéo người kia vào con hẻm nhỏ trên đường rồi dừng lại, thở phào phò như muốn đem hết không khí nhét vào trong cuống phổi.

-Xin lỗi! Cô có thể thả tay tôi ra được không?_Người bị Gia Băng nắm tay bỏ chạy nhìn bộ dạng thảm hại của cô đến no chán rồi mới lên tiếng, tay kia không ngừng vuốt mái tóc dày keo bóng nhóang của mình mà than vãn_Con gái thời nay bạo thật đấy, thấy thích ai là cứ xông tới nắm lấy tay người ta tuốt, thật khiến người khác phải xoa cằm suy ngẫm.

Đưa đôi mắt kinh ngạc nhìn người có chất giọng 90% gay trước mặt, Gia Băng vô tội hỏi

-Anh là ai???

-Này cô! Cô đang đùa với tôi đấy à? Đã chủ động nắm tay người ta rồi còn làm bộ làm tịch hỏi nữa sao? Cô không thấy da mặt mình dày à?_Nheo mắt nhìn Gia Băng hết sức bất mãn, ‘ông anh keo vuốt’ thao thao bất tuyệt một tràng dài, có vẻ rất tự tin về bản thân mình_Mà không sao, người dung mạo hoàn mỹ tài năng xuất chúng như tôi, được con gái chủ động làm quen như cô không phải ít nên tôi cũng phần nào có thể hiểu được. Chỉ là tôi muốn khuyên cô đừng giả vờ vô tội nữa. Tự làm tự chịu đi....Mà trông cô cũng không tồi, nếu cô muốn, tôi có thể cho cô một danh phận, thế nào?

Thiếu tí nữa bị máu xộc lên não làm cho tắc thở mà chết, Gia Băng nắm tay thành quyền cố gắng kiềm chế.

Một lát sau khi nghiêm túc suy nghĩ lời đề nghị của anh ta, Gia Băng ngẩng đầu, đôi mắt to tròn hết sức phờ phạc nét ngây thơ bẩm sinh của mình, non nớt nói:

-Nhưng mà, bố mẹ tôi bảo không được lấy người đáng tuổi làm cha mình, nếu không sẽ phải ở goá...

-Hả?_Anh chàng kia tròn mắt há hốc mồm nhìn Gia Băng, không biết xấu hổ đưa tay ngoái ngoáy lỗ tai e ráy phải biết_Cô nói lại đi ,tôi hình như nghe lầm một vài chỗ.

-Tôi muốn nói là...cha tôi không cho lấy người vừa già vừa xấu vừa thần kinh vừa dở hơi..._Ra sức hét lớn vào màng nhĩ người kia khiến nó rung với tần suất vô cùng lớn, Gia Băng hung hăng giẫm mạnh vào chân ‘ông anh keo vuốt’ rồi vọt đi, không quên bồi thêm_Chú à, cha cháu còn trẻ hơn chú nhiều, lần sau gặp lại cháu rất mong được gọi chú một tiếng ‘ông ơi’.

Thoát khỏi móng vuốt anh chàng sinh viên có chứng tự tin vào bản thân quá mức, Gia Băng ngay lập tức đảo mắt lia đi khắp nơi để tìm nửa kia, chân vô thức quay về lối cũ.

Nhưng, tìm người trong đám đông lẫn lộn ngập đường thế này, thật sự còn khó hơn chơi Mario nữa, người cô cần tìm thì chẳng thấy đâu, trong khi đó các cặp tình nhân tap nham, tình tứ bên nhau như muốn trên người thì đã nhiều lại càng nhiều.

Đương buồn não ruột định chộp điện thoại gọi cho ‘người thân’, một bóng dáng cao lớn quen thuộc từ phía xa xa đập vào đáy giác mạc của Gia Băng, làm thần kinh ủ rũ như nhà cháy của cô nhanh nhạy phán đoán đây là người cần tìm.

Không do dự Gia Băng cúi đầu cúi cô lướt qua đám người cùng xe cộ nặng nhệt trên đường để đến bên cạnh Tử Thần.

Nhưng khi cô chưa kịp thu hẹp khoảng cách giữa họ được một phần tư quãng đường thì chợt, một tiếng va chạm lớn của sắt vang lên ầm ỉ, khói mịt mù nhanh chóng bao trùm một mảng không gian phía xa, thân ảnh trong tầm mắt cô biến mất.

Người xung quanh Gia Băng bắt đầu chạy về hướng cô đang định đến, rồi rít gọi nhau, xuýt xoa, một số người cầm điện thoại gọi cho cảnh sát và bệnh viện

Có tai nạn! Lúc này Tử Thần cũng ở bên đó, lẽ nào...

Ý nghĩ này vừa loé lên làm Gia Băng hoảng hốt cực độ. Co phong trào chạy đến đám đông náo loạn.

Người xem bữa vậy hiện trường xung quanh nhiều không kể xiết, Gia Băng thân thể khiếm tốn mấy cũng khó lòng vượt qua mà không máu chảy tương tàn.

Quần bách cùng tò mò ập đến lên tới cùng cực, Gia Băng đánh liều dùng sức hết lớn.

-Tránh ra! Tôi là người nhà kẻ bị thương!!!

Gia Băng không thể ngờ lời nói của mình hiệu nghiệm đến thế, ngay khi nói xong, đám người kia bỗng dưng hèn nhau im lặng, quay mặt nhìn cô đầy nghi hoặc rồi tự động dẹp riêng một lối cho cô bước vào.

Đứng trước “hiện trường án mạng” Gia Băng sững người cứng đờ, khoé miệng giật giật liên hồi không thôi.

Màu máu đỏ thẫm trám lấy ánh nhìn của cô, ép hơi thở dần lạc mạch.

Thật đáng sợ!!! Gia Băng đưa tay bưng miệng, toàn thân bắt giác run lên lạnh toát.

Một con mèo tội nghiệp đang thoi thóp bên cạnh vũng máu nhơ nhớp, ánh mắt bị thương động nhẹ chiếu lên người “tự xưng là người thân” của mình rồi nhắm ra đi, như phần nào an ủi cho cái kiếp con mèo bần hàn.

-Nếu sợ...thì đừng nhìn...!_Một bàn tay to lớn choán lấy tầm mắt Gia Băng che khuất đi mọi hình ảnh lọt vào mắt cô, hơi thở nhẹ cùng giọng nói ấm áp phả nhẹ bên tai phải của cô, đều đều.

Trái tim Gia Băng bỗng nhẹ bẫng hơn nhiều...

Ra là không phải, không phải...thế mà trong khoảnh khắc cô lại gần như nghệt thở, gần như muốn chết đi khi ngây ngốc nghĩ con mèo kia là cậu ấy.

Đúng là hại chết tim can được mà.

Khi hơi thở Gia Băng dần bình ổn, đều hơn trước, Tử Thần mới rời tay khỏi mắt cô, chậm rãi bước đến con mèo nhỏ tội nghiệp cứng lạnh dưới đất, đưa hai tay cẩn trọng bế nó lên. Trước sự kinh ngạc của mọi người xung quanh, cậu đưa nó đến trước mặt Gia Băng, không biết ngượng nói một câu khiến mọi người hết thấy nổi da gà, da vịt.

-Vợ à, chúng ta đem ‘con nuôi’ đi mai tang thôi!

-Hử?!_Gia Băng đơ não, khoé môi giật giật mấy cái.

-Đi theo anh nào!_Tử Thần mỉm cười, cúi xuống, trước bàn dân thiên hạ hôn nhẹ lên trán cô một cái dễ dàng..._Đừng buồn nữa!!

Gia Băng vốn định mở miệng chống chế “tôi đâu có buồn!” thì bất giác bị ánh mắt tán thưởng của mọi người trút lên vai thành gánh nặng khó dời bỏ. Vì thế, cô đành ngoan ngoãn bước theo ai kia đến nghĩa trang động vật trung tâm để mai táng ‘con nuôi’.

-Mẹ nuôi nói gì với con nuôi đi chứ!!_Sau khi đắp xong huyệt cho đứa ‘con nuôi’ mới nhận, Tử Thần đứng bên thúc Gia Băng, khoé môi cong lên giễu cợt...

Trợn mắt liếc xéo Tử Thần một cái, Gia Băng ngồi xuống cạnh nấm mộ nhỏ, trên môi nở rộ nụ cười bất lực dịu dàng. Cô mơ hồ vuốt tay lên tảng đất xốp mềm trên mặt mộ, ánh mắt có chút mơ màng miên mang như đang nghĩ ngợi gì đó, nói:

-‘Con nuôi’ à! Nói ra điều này e không phải với ‘con’, nhưng những điều ‘mẹ’ nói, chính là những điều xuất phát từ lòng ‘mẹ’ lúc này. Khi biết ‘con’ là chủ nhân của vũng máu ấy, ‘mẹ’ đã rất vui, thực sự rất vui. Chắc con nghĩ, ‘mẹ’ tàn ác lắm phải không? Nhờ ‘con’, ‘mẹ’ mới phát hiện ra một điều, một điều cực kì lớn mà tưởng chừng ‘mẹ’ đã quên bằng đi. Đó là..._Thở dài như muốn ‘tống khứ’ hết nỗi lòng đè nén bên trong ra ngoài, Gia Băng ngẩng mặt giương đôi mắt long lanh ngập tràn ý cười nhìn Tử Thần cũng đang trầm tư nhìn mình. Cô đứng dậy, rất nhanh bước tới gần cậu hơn, nụ cười trên môi bao hàm vô vàn hạnh

phúc và vui sướng..._Đó là, ‘mẹ’ không thể thiếu sống mà thiếu một ‘ông chồng’ hoàn mĩ như ‘cha con’ được, không thể cười khi không có ‘ông ấy’ đó ở bên chia sẻ, không thể khóc vì chính ‘mẹ’ không thể tự làm mình khóc nhiều như ‘ông ấy’. Và lớn hơn, ‘mẹ’ biết, ‘mẹ’ thực sự yêu ‘ông ấy’ rất nhiều, rất...rất nhiều...

Hai đồng tử ấm nóng của Tử Thần khẽ xao động, cơ mặt cậu như bị không khí lạnh xung quanh làm đông lại, cứng ngắc...

-Lặng Tử Thần, nghe cho rõ đây..._Gia Băng hít một hơi thật sâu lấy dũng khí_Tôi...yêu...cậu.

-Cậu...cậu có thể nói lại...được không? Tôi không nghe rõ__ Tử Thần đơ lưỡi, khó khăn lắm mới thốt lên thành lời.

-Tôi..._Gia Băng thoáng chốc bối rối, cô ngượng ngập đỏ bừng mặt, lúc lâu mới hít thở sâu thêm lần nữa, nhắc lại..._Tôi nói...Tôi yêu cậu...

-Nói lại lần nữa đi_Mặt Tử Thần căng lên vẻ rất trầm trọng, cậu ghé tai như muốn nghe lại thêm lần nữa.

-Tôi...tôi nói tôi yêu cậu..._Gia Băng giờ như không nhận nhận được nữa, mặt đã hoá thành quả gấc chính cây từ lúc nào không hay.

-Lạ thật, giọng cậu là giọng muỗi kêu sao? Tôi không nghe thấy gì hết! Nói lại đi!_Tử Thần nhú mày khó hiểu, nhìn Gia Băng đầy bất lực.

Đến lúc này, Gia Băng thực sự điên lên rồi. Cô khó khăn lắm mới có được dũng khí để nói yêu người ta, vậy mà xem đi, sao người ta dám không nghe thấy đến những mấy lần liền như thế chứ. Đáng nhẽ lúc mua quà Valentine cô phải mua máy trợ thính cho cậu ta mới đúng.

-TÔI NÓI...TÔI YÊU CẬU...!!_Hét lên thật to đến mức một vài người thừa thốt trong nghĩa trang đang nghiêm túc cúng vái cũng phải giật mình đánh rơi đồ, Gia Băng thở hắt, mặt đã vằn đỏ nhìn khuôn miệng đang cong lên giảo hoạt của Tử Thần, sưng người.

-Xin lỗi, tôi hoàn toàn không nghe cậu nói gì cả?_Tử Thần tỉnh bơ thản nhiên đưa tay xoa xoa vành tai.

-Đáng ghét, go to the hell!!_Chắc mắmm này giờ mình đã bị lừa, Gia Băng sôi máu, nắm tay thành quyền rồi rất nhanh xông về phía Tử Thần, định bụng sẽ cho cậu một đi không trở lại.

Nhưng, kẻ đã được phong cho là kẻ thù của Gia Băng thì nhất thiết không phải là người dễ đối phó. Vì thế, khi Gia Băng xuất chiêu, đám quyền đã bị kẻ kia nắm lại, tiện đường lôi cô vào lòng ngực cậu.

Một nụ hôn ấm áp có chút đói khát ập đến môi Gia Băng ngay sau đó, khiến toàn thân cô rơi vào trạng thái bị động, bủn rủn chân tay.

-Này!...đồ...đồ tồi...thả...thả tôi ra!_Rên rỉ thành tiếng, Gia Băng bất mãn dấm thùm thụp vào lòng ngực Tử Thần.

-Xin lỗi...tôi không nghe thấy cậu nói gì cả!_Tử Thần ngưng hôn, ném một câu vào mặt Gia Băng rồi tiếp tục công cuộc ‘chống giặc đói’ suốt mấy ngày nay.

Rất lâu sau đó, khi đã thoả mãn đạt được mục đích bước đầu của mình, Tử Thần mới lưu luyến thả môi ai kia ra khỏi vòng kìm giữ của mình rồi lôi cô ra khỏi nghĩa trang:

-Đi thôi...chúng ta còn có việc phải làm.

78. Chương 90 (kết)

Kết thúc và khởi đầu

Cuối cùng, thừa nhận cũng đã kết thúc, mong các bạn sẽ luôn nhớ mãi về nó.

Su: Tạm PR chút nhé: Mong các nàng ủng hộ ta nà:

forum.zing.vn/fiction/tinh-ca.../t1044937.html

forum.zing.vn/fiction/tiinh-c.../t1228733.html

Chương 102: Kết thúc là khởi đầu

-Nhà thờ sao?? Cậu có chắc cái thông tin này đảm bảo hơn thông tin lần trước cậu cung cấp cho tôi lúc cô ấy ở Hàn Quốc không?_Nhíu mày ảo não, Kì Thiên nhìn đồng giấy tờ chất cao như núi trên bàn làm việc thở dài một tiếng, nghi hoặc hỏi.

-Vâng, lần này rất chính xác! Tôi nghe nói người Lăng Gia mấy hôm nay hầu như đều túc trực ở đó ghê lắm! Còn nữa, lúc tới thám thính, tôi bắt gặp người Lâm Gia, biểu hiện họ cũng rất mờ ám y chang tôi vậy!_Người đầu dây.tận tình thông báo, nói chắc như đinh đồng cột.

-Người của Lâm Gia sao?_Khẽ nhíu mày sâu, Kì Thiên gõ gõ đầu bút bi xuống bàn làm việc, dăm chiêu nghĩ ngợi.

-Vâng! Ngài còn cần gì nữa không?

-Không cần! Cậu cứ tiếp tục theo dõi động tĩnh ở nhà thờ là được_Nói đoạn, Kì Thiên không cho người kia lằng nhằng gì thêm, ngắt kết nối. Anh nghĩ ngợi gì đó một lúc rồi tra vào danh bạ, nhấn gọi một số máy khác.

-Kì Thiên?_Đầu dây bên kia vừa bắt máy đã gọi tên người đầu dây với giọng điệu đầy kinh ngạc, cứ như thế, đây là lần đầu tiên họ gọi điện thoại cho nhau vậy.

-Xem ra, nhóc không vất số điện thoại của anh đi nhỉ?_Kì Thiên mỉm cười bốn cột.

-Hừ...Anh muốn nói gì thì nói nhanh đi, tôi không rảnh tám chuyện với anh!_Người bên kia khi đã xác nhận rõ người gọi là chủ nhân của cái tên hiển thị trên màn hình điện thoại liền cộc cằn đáp, có vẻ cũng đang khấn trương làm việc gì đó.

-Cậu biết...Tử Thần đang làm gì đó ở nhà thờ Thiên Chúa, đúng chứ?_Không do dự nữa, Kì Thiên vào thẳng vấn đề đang nhức nhối ruột gan của người bên kia, hết sức nghiêm túc hỏi.

-Sao...anh biết?_Người bên kia trầm mặc một hồi rồi lên tiếng nghi hoặc_Chẳng nhẽ, người của anh cũng đang ở đó?

-Ra là cậu giống tôi...cũng không thể buông tha được..._Kì Thiên mỉm cười nhẹ, ánh mắt dõi vào một khoảng không vô định nào đó, bất chợt đề nghị_Chúng ta bắt tay hợp tác đi, được chứ?

-Hợp tác?

-Mật thám của tôi thông báo, giữa Tử Thần, Gia Băng và ‘bố chồng tương lai’ của một trong hai cũng ta có giao ước, hình như là, bọn họ chỉ được ở riêng với nhau vào Chủ Nhật, nếu phạm giao ước, Gia Băng có thể sẽ bị đưa đến Newyork trong 2 năm. Tôi nghĩ chúng ta cũng cần có 2 năm để làm Gia Băng thay đổi ý định, cậu nghĩ sao?

-Ý anh là?

-Hôm nay là Valentine chắc chắn Gia Băng và Tử Thần đang gặp nhau. Tiếc là, hôm nay không phải là Chủ Nhật, bọn họ không được phép làm điều đó, phải không? Theo tôi suy đoán, rất có thể 2 người họ sẽ đến nhà thờ đó. Tuy lực lượng Lăng gia rất đông, nhưng nếu 2 chúng ta hợp sức lại cũng rất dễ dàng dẹp

được ‘chương ngại vật’. Đến lúc đó, chúng ta sẽ bắt 2 kẻ trái lệnh đó về ‘quy án’ và rất có thể, hình phạt sẽ được thiết lập, thế nào?

-Ý anh, anh muốn hợp tác với tôi?

-Đúng vậy, cậu không thấy chúng ta để yên như thế quá lâu sao?

-Được, Hạ Kỳ Thiên, tôi hợp tác với anh.

-Tốt lắm, Khải Phong, đã đến lúc những con hổ rình mồi phải hành động!

Ánh mắt Kỳ Thiên trong ánh nắng heo hút bắn lên thật quý dị, như sắc sử thực hiện một âm mưu lớn nào đó!

Sau khi ra khỏi trung tâm trong bộ dạng co ro vì lạnh, Gia Băng bị ai đó ‘vận chuyển’ nhà thờ Thiên Chúa ngay lập tức.

Tuy có hơi nghi hoặc trước những gì đang diễn ra, nhưng nhanh chóng Gia Băng gạt phăng nó đi ngay. Bởi lẽ, cô đến đây, theo như lời Tử Thần nói là để gặp lại những người bạn cũ trên đảo Hawaii năm xưa.

Tử Thần đã không nói dối cô, quả thật, cô đã gặp được họ.

Mỗi người lớn lên đều mang một vẻ khác nhau, nhưng họ đều chừng chạc, phong độ và thành công hơn lúc trước nhiều.

Trong không khí mừng mừng tủi tủi, một cậu bạn trước kia rất nghe lời mẹ giờ là chủ tịch của chuỗi viện dưỡng lão lớn nhất châu Á nổi khùng đề nghị chơi lại trò ‘cô dâu, chủ rể’ năm nào.

Dù muốn hay không, Gia Băng vẫn phải đưa tay bóc thăm làm cô dâu đầu tiên và đúng là có chết cô cũng không thoát nổi kiếp cô dâu.

Gia Băng là cô dâu, đương nhiên người nào đó sẽ làm chú rể không cần phải bàn cãi nhiều.

Thế là, kịch bản cũ lặp lại, Gia Băng nắm chặt tay Gia Lâm-thằng em út đáng đánh đòn không biết từ lúc nào đã đứng thù lù trong nhà thờ chờ cô như thể nó biết cô sẽ làm cô dâu và cần có người thân dẫn vào lễ đường vậy. Hai người cô chậm rãi tiến về phía Tử Thần đang chờ cách đó không xa, vẻ mặt tươi cười nhìn cô đầy mong chờ.

Đặt tay lên bàn tay to lớn, cảm nhận hương vị ấm áp toả ra từ cơ thể của Tử Thần, Gia Băng cảm thấy căng thẳng thật sự. Trái tim cô đập loạn reo mừng, người cô như bị sung sướng làm cho nhũn mềm, suýt ngồi phục xuống đất.

Cha sứ đứng trên bục trước mặt Gia Băng không ai khác là cậu nhóc cháy bỏng ao ước làm cha sứ lúc nhỏ, nghe nói giờ làm cha sứ rửa tội afia. Ngay khi thấy ‘cặp vợ chồng trẻ’ đã đứng ngay ngắn, cậu chàng liền mở quyển sách dày trên tay, liến thoắng đọc một tràng dài trên trời dưới biển. Khi calo đã cạn, miệng đã mỏi, cậu chàng liền đưa mắt nhìn về phía Tử Thần, đều giọng hỏi:

-Lăng Tử Thần, con có nguyện đời này kiếp này chung thủy, sống đến đầu bạc răng rụng với người phụ nữ nhan sắc có hạn, thủ đoạn vô biên, ưu điểm có một mà khuyết điểm có thừa này cho dù mất mù tai lạng, cho dù cuộc sống sau này sẽ là một chuỗi cực hình tinh thần như địa ngục không?

-Con đồng ý..._Tử Thần quay đầu nhìn Gia Băng mặt đen lại, khói bay mịt mù cùng mùi khét nồng nặc, mỉm cười gật đầu.

-Hàn Gia Băng, con có...

-Không cần dài dòng đâu ạ, cô ấy đồng ý!_Không để cha sứ kia nói nhiều nữa, Tử Thần chêm vào, đồng thời thay Gia Băng trả lời.

-Ai...ai...nói...tôi không đồng ý!_Gia Băng then quá hoá giận, nhất mực lắc đầu nhưng lời nói của cô lúc này chả có điểm phúc lộc vào tai ai cả vì tiếng vỗ tay rầm rầm có âm lượng lợi hại hơn nhiều.

-Được rồi, trao nhẫn!_Cha sứ bắt lực tuyên bố.

Ngay lúc Gia Băng muốn mở miệng bảo không có nhẫn, Tử Thần đã đưa tay cầm lấy mặt dây chuyền to bự trên cổ cô, nhẹ nhàng tách nó ra thành hai mảnh.

Một chiếc nhẫn mặt kim cương lấp lánh với kiểu dáng tinh xảo hiện ra, rơi vào lòng bàn tay Tử Thần. Theo đó, cậu nắm lấy tay Gia Băng, đeo nó vào ngón áp út của cô.

Quá đổi bất ngờ, Gia Băng bần thần nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay mình, mặt đỏ ửng, vui mừng không thể nói được gì mà im lặng đeo chiếc nhẫn còn lại vừa được lấy ra từ mặt dây chuyền y hệt trên cổ Tử Thần đeo vào ngón áp út của cậu.

-Bây giờ, hai con chính thức làm vợ chồng, có phúc cùng hưởng có hoạ cùng chịu_Chà sứ nhẹ giọng tuyên thệ, cũng vui thay vì lần đầu tiên làm chủ hôn mà mãi mãi như vậy_Hai con được phép hôn nhau!

Tiếng vỗ tay, tiếng reo hò náo nhiệt xung quanh vang lên thúc giục.

Gia Băng tròn mắt nhìn Tử Thần, khẽ nhón chân đặt một nụ hôn lên môi cậu.

Đương lúc Tử Thần đang định đáp trả, cánh cửa nhà thờ tàn bạo bật mở, hai thân ảnh nghênh ngang khác trịnh trọng bước vào trong ánh mắt kinh ngạc của ‘quần chúng’

-Chà sứ, đáng nhẽ cha phải hỏi ai không đồng ý cuộc hôn nhân này nữa chứ? Ăn bớt như thế thật không có đạo đức nghề nghiệp_Ra vẻ khó hiểu, Khải Phong tròn mắt thắc mắc, ánh nhìn lia đến cặp ‘cô dâu chú rể’ đang sưng sờ nhìn mình_Tôi và Hạ thiếu gia đây không đồng ý thì tính sao nhỉ?

-Đúng vậy, Gia Băng, hình như, cha em phản đối cuộc hôn nhân này thì phải, ông ấy...rất tức giận đấy_Kì Thiên đứng cạnh tỏ vẻ lo âu nói_Xem ra, em phải về Newyork một chuyến rồi.

Ngay sau câu nói hàm ẩn của Kì Thiên, một đám người sừng ống đẩy mình chạy vào, phong toả mọi góc ngách của nhà thờ, nồng sừng trên tay họ đều không ngần ngại hướng về phía Gia Băng và Tử Thần.

-Để xem năng lực của hai người ra sao đã!_Tử Thần lúc cùng cực vẫn không hề sợ hãi đáp trả.

Bên cạnh cậu, những người bạn từ trạng thái im lặng không động đậy bỗng cự mình, cũng lôi ra đủ loại sừng ngăm về phía 2 vị khách không mời.

Valentine hôm ấy, sắc mùi thuốc nổ.

Trang truyện đã khép lại nhưng không có nghĩa chuyện tình của những con người nhiệt huyết bên trong kết thúc. Xin hãy để cho họ được sống mãi trong lòng bạn, như một người bạn tâm linh tri kỉ.

Bước đường tương lai của họ như thế nào giờ không còn nằm trong tay tôi nữa, nó nằm trong tâm khảm của các bạn. Xin cảm ơn đã đọc và cảm nhận

Hết!

79. Chương Ngoại Truyện 1

Ngoại truyện 1: Định mệnh! Tôi yêu cậu

Tôi...đã gặp cậu ấy!

Lớn lên và sống trong sự bao bọc quá cẩn thận của bác mình, nhưng ko khi nào tôi quên được mình do ai sinh ra, tên thực sự là gì và dòng máu đang chảy trong người mình từ đâu mà có.

Từ khi còn là một cậu bé biết chuyện, hiểu chuyện, tôi đã quá thành thạo mọi thứ về bản thân mình rồi, vì dù mọi người có cố giấu diếm, những câu chuyện họ thủ thỉ với nhau đều lọt vào tâm trí một cậu bé vắt mũi chưa sạch như tôi.

Để bản thân ko bị mọi thứ xung quanh làm tổn thương, tôi tự tạo 1 thế giới riêng của mình và giam giữ tâm trí trong nó. Đến mức mọi người xung quanh thay vì lộ liễu nói tôi mắc chứng ‘tự kỉ’, họ khoa mẽ tự dối lòng rằng “thằng bé lạnh lùng quá”.

Dẫu vậy, tôi ko quan tâm, thế giới của tôi chỉ mình tôi là đủ.

Rồi, một ngày ko biết xui xẻo hay may mắn nọ, tôi gặp một cô nhóc trạc tuổi trên đường về nhà. Và quả nhiên, như tôi đoán ko nhầm, cô nhóc này mê tôi.

Quá quen với việc bị ánh mắt phía sau gắt gao quan sát, tôi chuẩn lẹ trong dáng đi vô cùng thư thái nhưng ko chậm lè tè. Đường lúc tôi thở phào nhẹ nhõm khi đã đi được 1 quãng xa và chắc hẳn mình đã thoát khỏi thêm một kẻ mê trai bệnh hoạn, tiếng gọi trong veo như nước suốt từ đằng sau vang lên, ko phanh đập vào màng nhĩ. Da gà tôi từ đó tự động dựng lên, điềm báo ko lành. Vì thế, tôi bản năng cò giò đi tiếp.

Song, nhân tính ko bằng trời tính, tôi vừa đi chưa được mấy bước, cô nhóc đó đã huỳnh chuych thu hẹp khoảng cách với tôi. Mà cô nhóc này quả ko phải tầm thường, thay vì tí ta tí tởn nhe răng cười xin làm bạn với tôi, cô nhóc thản nhiên...kéo thắt lưng quần của tôi làm tôi may phanh kịp, ko thì đã ngã chổng vó với cái mông trần truồng loã lồ.

Đã thế, cô nhóc khùng ấy còn đột ngột kéo mạnh nó rồi thỉnh linh thả nó, khiến dây lưng bật về phần da thịt tôi, ‘tích’ lên một phát ko thể đau hơn.

Lúc ấy, tôi giận cực điểm, toan quay mặt túm lấy cổ áo cô nhóc oánh vài cú cho biết mặt anh đây ko phải dễ chơi. Nhưng, tiếc là, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, ai ngờ cô nhóc đó mới có 6 tuổi đầu đã biết dùng ‘mỹ nhân kế’, phát huy triệt để ‘tài nguyên quốc gia’ hạ gục tâm hồn non nớt ko một mảnh tình vắt vai của tôi, làm bao thù hận trong tôi tan biến thành bọt biển.

Thế là, ngày hôm đó, trời nắng to, tôi ko biết moi đâu ra ‘chí khí quân tử’ hì hục công cô nhóc kì lạ ấy về nhà vì cô nàng...sái chân, khéo thật! Vừa đến trước cổng nhà cô nhóc, tôi như thấy vàng, toan hắt cô nhóc đi rồi bỏ của chạy lấy người thì bà mẹ rất trẻ của cô nhóc đã lộ mặt, nhìn thấy tôi cũng kinh ngạc bội phần chạy đến nhiệt tình hỏi han trong khi ‘con heo lấm mỡ’ trên lưng tôi nhảy phịch xuống đất, lon ton chạy ào vào lòng mẹ mình.

Tôi tức! Tức muốn phát điên! Đâu ra cái loại sái chân mà có thể vừa chạy vừa cười dễ thương thế chứ?

Tôi đau đớn nhận ra rằng, mình là một người rất dễ bị lừa!

Cô nhóc ấy tên là Junizu, ăn hôi 3 chữ cái đầu trong tên tôi, ko biết nên mừng hay nên buồn đây!

Ngày xui tận mạng qua đi tưởng chừng như sẽ để lại quãng thời gian êm đẹp cho tôi. Nào ngờ...‘con heo lấm mỡ’ kia ko biết dùng quỷ kế gì lại làm thân được với bà bác khó tính của tôi, cứ hễ chiều đến, bất kể nắng, mưa, gió, rét đều ở lì trong phòng tôi, tự tiện chiếm lấy chiếc giường yêu quý của tôi làm cứ điểm hết ăn rồi lăn ra ngủ, đuổi hoài ko chịu đi còn cong miệng héch mũi bảo: ”Từ giờ tớ sẽ ‘theo đuổi’ cậu, đuổi cũng vô dụng’

Bó tay, tôi căn bản ko thềm nói nữa, im lặng để Junizu biết chán mà lui. Nhưng, dần dà, tôi lại quen với sự có mặt của cậu ấy.

Tôi nói chuyện với Junizu nhiều hơn, bất kể khi cậu ấy là người ko bắt chuyện. Tôi chia sẻ những gì mình biết, thích thú nhìn cậu ấy nhíu mày nhẩn mặt nghe tôi như vẹt nghe sấm rền rồi gục lên gục xuống ngủ khì. Tôi muốn ăn cơm cùng cậu ấy, bỗng dưng hài lòng cái cách cậu ấy ‘xử lí’ đồng thịt luộc nhạt miệng trong đĩa cơm của tôi, ăn xong liền vỗ bụng than vãn “no quá trời!”. Tôi muốn dẫn cậu ấy chạy băng băng đuổi theo sóng biển, yêu cách cậu ấy xây lâu đài cát và bảo rằng đấy là ngôi nhà của tôi và cậu ấy trong tương lai...

Những lúc như thế, ko hiểu sao, tôi ngây ngốc bật cười và thầm nghĩ “Cậu lớn thêm tí nữa sẽ xứng là vợ tôi hơn!”. Nghĩ thì thật buồn cười, nhưng tôi tình nguyện ghi nhớ những ngày tháng ấy hàng trăm...hàng vạn lần.

Có một Junizu tình quái ở bên, tôi làm quen được rất nhiều ‘ngoại lệ’ trong thế giới của cậu ấy, trong đó có Kei-cậu em song sinh ko hề giống cậu ấy một tẹo nào, đã thế còn vô cùng sỗ sàng.

Chúng tôi cùng nhau chơi đùa, làm những trò ngớ ngẩn nhất mà trí não 6 tuổi có thể nghĩ ra. Để rồi, khi tôi phát hiện thế giới của mình ko thể thiếu Junizu đáng yêu ấy, thì ‘bữa tiệc lại nhanh chóng tàn đi’.

Junizu bảo, cậu ấy sắp phải trở về Newyork học tập, tôi thực sự rất giận, bởi lẽ, cậu ấy thích Newyork hơn Haoai nắng gió này nhiều, sâu xa hơn là thích những người khác hơn thích tôi.

Sau nhiều ngày ‘bế quan suy nghĩ’, tôi quyết định, cậu ấy có thể đi, có thể rời xa tôi, nếu muốn nhưng phải để lại cho tôi một thứ gọi là quà đáp lễ những ngày tháng ăn ko, ngủ ko, nằm ko, uống ko ở nhà tôi mới được.

Tôi cần quyền được tự do không chế cuộc đời của cậu ấy. Tuy hơi tà ác, nhưng, ai bảo, người bước vào cuộc sống của tôi trước là cậu ấy. Do cậu ấy tự làm, nên nhất định phải tự lấy thân gánh chịu.

Nghĩ vậy, tôi nhanh chóng thảo sẵn một âm mưu ‘tẩy di sự trong trắng mặc dù đã có chút hoen ố vì những suy nghĩ lệch lạc’ của cậu ấy, đưa mặt mốc chứng cầu sự giúp đỡ của anh em ‘ngoại lệ’ trong vùng, trừ Kei vì có quan hệ máu mủ với ‘đương sự’.

Một ngày nọ, theo kế hoạch bàn bạc, chúng bạn tôi ‘cải tà quy chính’ theo sự xúi giục của ai đó là tôi hoán nhau tổ chức trò chơi “cô dâu chú rể”.

Đúng như dự đoán thần sâu của tôi, Junizu trúng kế. Đám bạn tôi nhanh chóng đưa hộp thăm cho Junizu bóc thăm chớp mắt giả vờ đánh rơi hộp thăm xuống cống thoát nước thủ tiêu với lí do chính đáng “Junizu bóc trúng cô dâu rồi thì những người khác trong vai quần chúng”, nhưng thực tình mà nói, trong hộp thăm ấy, có 5 thăm thì hết 5 thăm phân vai cô dâu, chủ yếu để Junizu bóc cái nào cũng là cô dâu.

Ban đầu thương thảo hội nghị ngầm, nghe rằng Junizu là cô dâu, bọn ‘lang sói’ chiến hữu của tôi thích thú ghê rợn. Dẫu tính cách cậu ấy hơi quái dị, nhưng cậu ấy gì gì cũng được coi là hoa khôi của đảo, phần đa mọi người đều thích vào vai chú rể của 1 cô dâu như vậy. Tất nhiên, tôi ko ngốc đến mức làm ông mối cho người khác, ngay lập tức ra sức phát động tư tưởng riêng cho từng chiến hữu, cổ thuyết phục họ từ bỏ:

-Jack, ko phải cậu bảo mẹ cậu ko thích cậu lấy sư tử Hà Đông à? Tuy là chơi, nhưng dù gì, Junizu cũng là cháu chắt chút chút, là mầm non điển hình của ‘sư tử Hà Đông’ tương lai, cậu nghĩ mẹ cậu sẽ nở nụ cười chúc phúc cho cậu sao? E có khi còn cho cậu vài chổi lông gà nữa cơ.

-Steven, nghe nói cậu ước mơ muốn trở thành cha sứ phải ko? Nếu đã thế, cậu phải rũ bỏ đi thú tính trong người chứ! Dính vào sắc tửu sẽ ko thể trở thành nhà truyền đạo thanh thuần, một lòng với chúa được đâu. Để người khác nghe theo lời cậu, trước tiên cậu phải cho họ thấy cậu xứng đáng trở thành một cha xứ đấy.

...Tóm lại, ngày hôm đó, chủ rể là tôi.

‘Lễ cưới’ nhỏ của tôi được tổ chức trong nhà thờ chính của đảo.

Trước sự chứng kiến của đông đảo bạn bè, tôi ko ngần ngại tước đi nọ hôn đầu của Junizu.

Ko biết cậu ấy có quý trọng nó hay ko, nhưng với tôi, đó cách đánh dấu lãnh thổ hay nhất mà tôi biết. Tôi muốn ọi người biết rằng, cậu ấy là của tôi.

Luật pháp Hoa Kỳ rất lỏng lẻo, ko quy định cấm trẻ con kết hôn vì tình trạng già hoá và thiếu hụt dân số đang làm chính phủ Hoa Kỳ ôm đầu khuyến khích nhân dân nhất mực phải ngày đêm cần mẫn sản sinh thế hệ mới. Vì thế, đánh nhanh thắng nhanh, tôi dụ dỗ Junizu điền ngay giấy đăng kí kết hôn. Bác tôi là chủ tịch cục xã hội ở đây nên kiểm giấy đăng kí dễ như ăn bánh, lấy con giấu thông qua rồi nộp lên trên càng dễ hơn.

Mọi thứ hoàn thành chỉ trong 1 ngày ngắn ngủi. Junizu đã là vợ của tôi dù rằng cậu ấy ko biết gì.

Ko sao, nhất định, sau khi đoạt lại những thứ đáng nhẽ phải là của mình, có đủ khả năng bảo vệ cậu ấy, tôi sẽ chính thức ra mắt mọi người nhà vợ.

Thấm thoát, gần 10 năm trôi qua, những gì tôi quyết tâm trong quá khứ đều đã đạt được, chỉ là, có những thứ thực sự nằm ngoài tầm khống chế của tôi, mà điển đầu hơn những thứ ấy lại liên quan đến Junizu.

Junizu lớn lên, biết yêu và cũng biết đến cái đáng trong tình yêu. Nực cười nhất, người khiến cậu ấy phải cam lòng ném trái những điều đó lại là ông cậu cùng tuổi đáng ghét của tôi.

Tôi ko giận cậu ấy đã phản bội lời hứa, tôi chỉ giận bản thân mình quá chậm chạp. Nhiều năm như vậy, cậu ấy quên tôi là lẽ thường tình.

Nhưng, bảo tôi vì thế mà từ bỏ mục tiêu một thì thật quá xem thường tôi rồi.

Tôi đã nói, thế giới tôi ko thể thiếu Junizu dễ thương ấy, thì tôi nhất định sẽ ko để nó thiếu, tôi phải lấy những gì thuộc về tôi.

Tôi đến gặp ‘cha vợ’. Công nhận ông ấy rất nguy hiểm, tính khí thất thường, khí chất đáng sợ đến mức khiến người khác phải co rúm trước mặt ông, nhưng tiếc rằng, tôi lại là ngoại lệ mà suốt đời ông không thể nào áp chế được.

Tại sao ư? Tại vì tôi và ông ấy giống nhau: Thủ đoạn đều tinh vi. Đứng trước ông bố vợ thần sầu như thế, quả thực, tôi thấy hăng hơn là sợ.

Đầu khẩu 1 hồi không biết chán, cùng với sự ủng hộ nhiệt tình của mẹ vợ nhất mực về phe tôi, tôi oanh liệt chiến thắng bước ra khỏi thư phòng của ông.

Lúc ấy, người biết Junizu là vợ tôi đã ko phải riêng mình tôi nữa, ít nhất, cha vợ và mẹ vợ tôi đã biết. Nắm được lợi thế ko còn rào cản gia đình, tôi tiến hành kế hoạch bước vào cuộc sống của Junizu.

Quan sát Junizu mười năm, tôi biết nhiều hơn về cậu ấy, biết cậu ấy thích gì, ghét gì, suy nghĩ ra sao, cảm xúc thế nào và đặc biệt là bản tính ‘hám trai’ quậy chặt trong máu.

Điều này làm tôi hoàn toàn tự tin rằng dung mạo của mình sẽ khiến Junizu chao đảo. Tự tin là một chuyện, phòng ngừa là chuyện khác, trước ngày thông báo phân lớp, tôi gặp riêng thầy hiệu trưởng. Sau khi tra google một vài thông tin về hầu hết các nam sinh trong lớp, tôi gạch một vài tên ‘dung mạo’ ko hơn tôi mấy nhưng cũng xứng tầm khiến người khác nhỏ dãi ra khỏi sơ đồ lớp học 10C8, chuyển họ sang lớp khác ko do dự.

Những tưởng mọi chuyện sẽ suôn sẻ như mình nghĩ, tôi ko ngờ rằng, 9 ngày liền đầu năm học Junizu đi học muộn, ra chơi lại gục xuống bàn ngủ khi không cần biết trời đất ra sao, cơ bản ko hề dành chút thời gian nào ngắm mỹ nam trong lớp như mấy năm trước cậu ấy vẫn làm.

Tức! Tôi tức lắm! Định bụng tiết thể dục sẽ dùng thân thể hoàn mỹ lúc chơi bóng mà ai cũng trầm trồ khen ngợi của mình mê hoặc cậu ấy...thì ai ngờ, chưa kịp hành động, tôi vì bị nữ sinh bám nhiều quá, xô đẩy thế nào...liền té cầu thang gãy cổ, mặt mày xơ xác...1 tuần dưỡng thương mới khôi phục được một ít ‘dung mạo’. Cơ hội lọt vào mắt ai đó tiêu tùng.

Dẫu vậy, ông trời cũng ko tuyệt đường người lắm.

Ngày thứ 10, ngày tôi tháo nẹp cổ và khuôn mặt hoàn toàn ko chút tí vết nào, Junizu đi học muộn, cậu ấy đã nhìn thấy tôi...

80. Chương Ngoại Truyện 2 Part 1

Ngoại truyện 2 - It looks like the rain - Đường như có mưa

Author: Aoytaku Fukumata - em gái Su

Category: Comedy, Romance, Shoujo,

Rating: 13+

Warning: Trong sáng 100%

Disclaimer: Các nhân vật trong truyện thuộc sở hữu chung của tớ, Aoytaku Fukumata và Suzu Fukazime với fiction: Thừa nhận đi, cậu yêu tôi, phải ko???

Chú ý: Các hình minh họa là do tác giả chụp đại trên mạng, không thuộc bản quyền của tác giả ^^

Giới thiệu: (Lại) 1 câu chuyện về học sinh của P&P, nhưng lần này là 1 câu chuyện ngắn, đúng chất "Con gái không ai là bình thường ^^ Mong mọi người ủng hộ

Lách tách....

Lách tách....

Những giọt nước rơi xuống...

Vỡ tan...

Bầu không gian mát rượi thậm chí hơi se se lạnh bao trùm lấy mọi vật...

Trời lại mưa mất rồi...

Người ta hay nói gì nhỉ? À, Mưa là cội nguồn của sự sống. Mọi vật trong mưa đều được thanh tẩy và tái sinh

Hay gì đó nữa....

Mưa...

Mà mưa á...?

Ngẩn ngơ chạm lên mái tóc ướt sũng của mình, tôi giật mình bừng tỉnh, ngu ngơ tự hỏi mình đang ở nơi quái quỷ nào thế này

Không gian xung quanh rộng rãi và um tùm màu xanh của cây cối. Rải rác đâu đó những con thú nhún, cầu trượt, sân bóng,... Và tôi, 1 con nhỏ tự kỉ, đang ngồi trên 1 chiếc xích đu trong bộ dạng ướt sũng từ đầu đến chân.

Với mấy người khác, chắc họ chạy đi trú mưa ba đời rồi nhỉ...

Lười nhác nghĩ, tôi khẽ đưa chân, đu nhẹ cho chiếc xích đu khẽ chuyển động...

Những hạt mưa vẫn tiếp tục rơi...

Đậu vào những chiếc lá xanh thẫm, những viên đá bên đường, hay lên tóc và áo tôi...

Nước thấm sâu vào lớp áo mềm, dính chặt vào da tôi...

Lạnh cóng...

Kệ đi, dẫu sao tôi giờ, à mà không, phải là luôn luôn bất thường chứ, mình có bao giờ bình thường đâu. Mà cái áo này khi sáng mình phơi cũng đã khô đâu, chẳng qua bí quá, lười ra mặc lại, giữ ướt tiếp cũng chẳng sao

Bật cười với cái ý nghĩ đó, tôi bất giác đưa tay vuốt khóe mi... Những giọt nước lăn dài trên má, là nước mưa hay là nước mắt của tôi?

Khép chặt mắt, hình ảnh cậu ấy lại hiện rõ trong đầu tôi...

Một chàng trai với làn da rám nắng, với nụ cười không đẹp nhưng vô cùng hiền lành, đang đưa tay vuốt nhẹ má tôi, đôi môi không ngừng ngậm nga 1 giải điệu....

Hơi ấm của đôi bàn tay ấy, vẫn vương vấn đâu đó trên vầng má tôi.

Độ trầm ấm của giọng hát ấy, vẫn văng vẳng đâu đó bên tai tôi

Thế mà.... Chúng tôi đã chia tay mất rồi...

Lần đầu tôi gặp Khang là lúc tôi cùng con nhỏ bạn đi lựa chó trong tiệm thú kiểng.

Nói thật, không phải tôi ghét chó, chỉ là con chó đầu tiên của tôi đã chết vì bệnh, và hình ảnh đó đã in sâu vào tim tôi. Từ đó, mỗi khi ôm ấp, nựng nịu 1 con chó nào, hình ảnh của nó trước lúc chết lại hiện lên trong đầu tôi, hơi ám của nó, ánh mắt nó.... tất cả làm con tim tôi như vỡ tan ra và khiến tôi muốn khóc, mà tôi lại chẳng thích khóc chút nào. Thế nên, thay vì lon ton vượt ve lũ chó con lông mượt như Tử Di, Kỳ Như tôi lại lân la chỗ bán đồ chơi cho thú cưng, tìm kiếm vài món về chơi với con mèo nhà dì. Con mèo đó, mang tiếng là mèo nhưng chuột đầu chẳng thấy bắt, chỉ thấy nó gặm lũ cây cối nhà tôi không à.

Đang in mũi lên kính kiểm xem cái nào re rẻ mà có thể chọc tức nó được, bất giác tôi ngẩng đầu lên thì bắt gặp ánh mắt của Khang. Đôi mắt nâu ấm áp của cậu ấy như đang tan chảy ra khi nhìn tôi ngay lập tức thoáng vẻ lúng túng khi biết mình bị phát hiện, để rồi để lại 2 vệt đỏ rực 2 bên gò má và lúng búng giới thiệu về mấy món đồ chơi kia. Mỉm cười láu lỉnh, tôi đưa mặt đến gần mặt cậu ấy và nhìn cậu ấy bằng ánh mắt mà sau này cậu ấy kể cho tôi là tròn xoe và long lanh như mắt 1 chú cún, làm tôi nổi sùng, xả cho cậu ấy 1 trận về tội dám nói bạn gái giống cẩu, làm gò má cậu ấy còn đỏ rực hơn nữa. Thích thú với phát hiện mới mẻ này, tôi đứng nhìn cậu ấy có gần 30 phút, dù cậu ấy có cố ý quay sang tiếp các vị khách khác, đi pha cafe hay làm gì đi nữa thì ánh mắt tôi vẫn không rời cậu ấy lấy 1 phút. Đáng ra trò chơi của tôi còn tiếp tục nữa kia, vì con gái, đặc biệt là con gái như tôi, ai chẳng thích khi thấy 1 cậu trai đỏ mặt chỉ vì ánh mắt của mình chứ? Thế nhưng, mẹ Tử Di đã vội vã kéo tôi về nhà với chú cún mới trong tay và cầu nhàu về việc tôi đi cùng mà chẳng giúp nó gì cả, chỉ mãi ngắm trai làm tôi cười rung người. Thế nhưng 2 chúng tôi vừa đi được vài bước thì 1 bàn tay con trai to khỏe, nhưng cũng rất thon dài và có nhiều vết chai như bàn tay của nhạc công đã kéo tôi lại. Vẫn khuôn mặt ửng đỏ và giọng nói trầm ấm mà tôi rất ấn tượng, Khang nhét vào tay tôi 1 tờ giấy gấp đôi ghi tên và số điện thoại của cậu ấy và nói:

- Cho... Cho tớ làm quen nhé

Và thế là chúng tôi thành bạn, mà cũng không chắc là bạn nữa, khi mà cầu nối giữa chúng tôi chỉ là những tin nhắn có đi mà không có lại của Khang với tôi.

Chắc bạn đang tự hỏi thế nào là “có đi mà không có lại”? Chắc, ấy là tôi, dựa vào kinh nghiệm “kua gái” 16 năm của mình, cứ thần nhiên khơi cho Khang kể thiệt nhiều, nói thiệt nhiều về bản thân, còn mình thì cứ bí bí ẩn ẩn. Đôi khi nhận ra nói hơi nhiều, là thế nào tôi cũng phán 1 câu

“Chán. Đi Tây Thiên thỉnh kinh đây”

Vâng, Tây thiên chẳng mấy xa lạ khi nó là cái giường thân yêu bị Kỳ Như tôi giăng xéo bao đêm, còn kinh thư là đồng manga tôi thu sẵn trong phòng. Sung sướng thế, nên mỗi lần phán “Chán” thì dù Khang có gửi hàng trăm tin nhắn thì cũng đừng hòng nhận được gì từ tôi. Đôi khi cậu ấy cũng có bày đặt giận dỗi, không thèm nhắn nhủ gì thử xem tôi có động tĩnh gì không nhưng cuối cùng thì về cái khoản làm kiêu này, tôi cũng luôn là người cao cơ hơn cậu ấy, kiểu gì cậu ấy cũng phải ngoan ngoãn chịu thua trước. Đến giờ nhớ lại, tôi vẫn không hiểu nổi tại sao cậu ấy lại phải tốn thời gian (và tiền bạc) nhắn tin cho 1 đứa như tôi mà làm gì. Người như cậu ấy, cười duyên thế, tình hiền thế, thiếu gì bạn bè, thậm chí là bạn gái? Tại sao cứ phải bám lấy tôi? Mà kệ thôi, dẫu sao thì từ ngày có cậu ấy, cái tài khoản điện thoại của tôi đỡ mốc meo, cái đề cũng đỡ bị cô chủ vất xó vì ngoài Tử Di tôi chẳng còn ai mà nhắn tin, mà nó thì lại chẳng lên mạng, nghe nhạc nhệch gì được hết. Tuy nhiên điều khiến tôi phải sốc nhất lời nhận xét của mấy ông chồng (Girl 100%) trong lớp rằng tôi cũng có nữ tính ra chút xíu xiu xiu, làm tôi bất giác phun nửa chai nước khoáng vào mặt tụi nó báo hại phải tốn cả trăm ngàn mua oishi về xin lỗi.

Đọc mấy dòng trên chắc các bạn nghĩ tính tôi hơi tự ti? No, no, no, bạn nhầm to rồi đấy. Kỳ Như tôi đây, dù không nở bẻ mũi thì cũng phải tự nhận mình có chút nhan sắc và duyên ăn nói, chỉ có điều cái gọi là nhan sắc của tôi lại đúng nghĩa đen của từ Handsome, cộng thêm cái tính điên điên khùng khùng không biết lúc nào trở chứng nên tài ăn nói của tôi toàn được tôi xài đi lừa tình mấy bạn gái cho vui không hà. Chứ với lũ con trai, tui bó tay. Tụi nó cùng lắm chỉ coi tôi là 1 tình địch đáng gờm không hơn không kém. Thế nên mới có chuyện tôi phải đau đầu đi tìm lí do trên, và mới có chuyện con Tử Di hét lên sung sướng khi lời điện thoại tôi ra nghịch đọc được mấy tin nhắn sau:

“Trời mưa rồi kìa”

“Ồ... thế hả?”

“Tớ yêu mưa lắm, còn cậu?”

“Cũng tạm *Bắt đầu chán*”

“Chán à... Thế đi chơi không? Tớ biết chỗ này ngồi ngắm mưa đẹp lắm”

“Không, sợ bị bắt cóc”

“Bắt cóc?”

“Ồ.... Tây Thiên vậy gọi, pipi”

- Vậy là cậu ta muốn hẹn hò với mày rồi đấy! Kyyyaa! Kì Như con ơi!! Cuối cùng mẹ cũng đợi được đến ngày này!! – Bày đặt lấy cái khăn chấm chấm lên mắt, nó diễn y như mẹ tôi không bằng

- Thế à.... Vui nhể. Mà mày thành mẹ tao từ lúc nào thế? – Tui lãnh đạm, ném đại cho nó chồng Crash! cho nó im miệng cho rồi

Nhưng đời người đâu dễ dàng thế, hôm nay tôi còn có Crash! cho nó im, nhưng hôm sau thì chẳng có gì đảm bảo cả. Và quả đúng như thế, hôm sau, không biết có phải nó ngón xong bộ đồ rồi không mà ăn no rửng mỡ tôi đi shopping, bắt tôi mua 1 đồng váy vớ phụ kiện đắt kinh người

- Mấy cái thứ này là sao hả? Mày điên à? – Bước ra từ trong phòng thay đồ, tui đưa mắt liếc bộ dạng mình trong gương. Chưa đến nỗi hồn nhiên như con điên, nhưng cũng chẳng mấy đẹp mặt – Mày làm gì bạn trai mày vậy hả?

Bốp!

Quảng cho tui cái túi phụ kiện đi kèm cho hợp với cái váy, nó trưng mắt, nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống

- Bạn trai? Mày thành bạn trai tao giờ hả? Lo tu tỉnh làm người đi cưng. Nào mày để đâu rồi hả? Tao đã dò xét rồi, Khang nó không tệ, làm em rể tao cũng không đến nỗi. Hồi cấp 2 tao không nói làm gì, nhưng lên cấp 3, rồi lại còn vô thầu P&P nữa rồi thì mày cũng phải yêu lấy 1 lần thử đi cho biết. Không thì đi gặp mặt, hẹn hò 1 lần thôi cũng được

- Mày điên hả? Tao yêu còn nhiều hơn mày đó!

Roạt!

Lại quảng cho tôi cái váy khác để thay, nó nghiêm mặt, lần này còn hơn cả sát khí

- Tảo bảo với con trai kìa!!

Và cứ thế, với kinh nghiệm dày mình với ông anh rể bì thư bị thọt (nói rõ là bí thư ạ) lớp tôi, nó sắp xếp cho tôi 1 cuộc hẹn với Khang bằng 1 tin nhắn không thể mắc ới hơn

“Ohayo ^o^!! Hôm nay trời đẹp quá cơ >.<, mà=” bạn=” bè=” tớ=” thì=” đi=” chơi=” với=” bạn=” trai=” hết=” rồi=” t^t,=” hay=” cậu=” hộ=” tổng=” tớ=” 1=” bữa=” nhà=” *chóp=”>

Lòng đang thắc mắc không hiểu nó chêm mấy cái kí hiệu “^o^!”, “>.<”, “t^t”=” vào=” làm=” chi,=” tôi=” đã=” bị=” nó=” áp=” giải=” đến=” quán=” cafe=” gặp=” khang.=” lúng=” túng=” bước=” vào=” quán,=” tôi=” nhận=” ra=” cậu=” ấy=” từ=” xa.=” giờ=” đây=” khang=” đã=” thay=” đổi=” rất=” nhiều=” so=” với=” lần=” đầu=” gặp=” mặt.=” mái=” tóc=” khang=” đã=” dài=” hơn=” làm=” cho=” khuôn=” mặt=” cậu=” ấy=” bớt=” ngô=” ngố,=” hơn=” nữa=” lại=” rất=” phù=” hợp=” với=” bộ=” đồng=” phục=” trường=” sky=” và=” cây=” violin=” cậu=” ấy=” mang=” theo.=” trái=” ngược=” với=” không=” khí=” ngượng=” ngáp=” của=” tôi=” trong=” cái=” váy=” trắng=” đơn=” giản,=” không=” gian=” bao=” quanh=” cậu=” ấy=” lại=” có=” vẻ=” rất=” cổ=” điển=” và=” hòa=” nhã,=” phù=” hợp=” với=” phong=” cách=” của=”>

Mang theo....? Ồ không, cậu ấy không phải chỉ mang theo 1 cây violin, mà còn mang theo cả 1 cô bé xinh đẹp cũng trong bộ đồng phục trường Sky. Hơi hụt hẫng chút xíu, tôi vừa quay người, nhìn Tử Di đang há hốc mồm mà oán trách thì Khang đã nhìn thấy tôi. Khẽ cười, 1 nụ cười rất ngọt, cậu ấy tiến tới nắm tay tôi và lôi tôi đi sau khi thản nhiên nói với cô bạn kia:

- Sry, em thấy đấy, anh có bạn gái rồi

Sau đó, tất cả những gì tôi biết là tôi bị cậu ấy lôi ra khỏi quán, lướt qua cái mặt thộn ra như con mắt của Tử Di

- Khoan.... khoan đã! Cậu lôi tớ đi đâu thế này? – Lấy lại được tinh thần sau vài giây man mát của não bộ, tôi mới nhận ra mình đã bị cậu ấy lôi ra khá xa khỏi quán

- Đi đâu ư? Dĩ nhiên là về nhà cho cậu thay đồ rồi. Cậu mặc váy rất xinh nhưng cậu sẽ không được thoải mái, đúng không? – Cậu ấy mỉm cười dịu dàng, khẽ xiết chặt lấy bàn tay tôi

81. Chương Ngoại Truyện 2 Part 2

Sao cậu ấy biết?

Hơi ngẩn người, ánh mắt tôi chạm phải cây violin trên lưng cậu ấy, kí ức về bàn tay cậu ấy lúc trước, cũng là bàn tay tôi đang nắm lấy bây giờ bỗng nhiên vụt đến. Quả đúng cậu ấy là dân chơi nhạc

- Thế.... Thế còn chuyện lúc nãy? – Hơi bối rối chút xíu, tôi ráng tìm chủ đề để lèo lái câu chuyện theo hướng khác thì bất ngờ lại buột miệng, hỏi 1 điều mà rõ ràng tôi đã quá rành. Rất đơn giản, tôi chỉ là tầm bình phong cho cậu ấy từ chối con nhỏ kia dễ dàng, thế thôi!

Cậu ấy nhìn tôi hơi kinh ngạc, rồi nhẹ nhàng buông tay tôi ra, vuốt nhẹ mái tóc lòa xòa như vũ lờ

- À... chuyện đó... không được sao? Tớ muốn cậu làm bạn gái tớ, được chứ?

Gương mặt cậu ấy lúc đó, sao mà như thể có 1 ma lực gì đó làm tôi không thể nào nói không được. Thế nên, dù cơ hàm đang giật giật biểu tình phản đối, tôi cũng phải gật đầu lúng túng nói đúng 2 từ:

- Được thôi

Và thế tôi có người yêu (thật sự) đầu tiên trong đời.

Mấy ngày sau, khi nghe con Tử Di vừa khóc hu hu vừa tuyên bố chuyện này, cả lớp tôi vỡ òa trong nước mắt vì sung sướng, cả trai lẫn gái mới khổ! Thậm chí, ông anh rể bí thư chẳng mấy khi quan tâm đến tôi cũng đưa mắt nhìn tôi biết ơn, tuyên bố hôm nay mở tiệc kỉ niệm (Chắc ông này vẫn còn cay chuyện con Tử Di mấy lần vì tôi mà cho ông leo cây chứ gì, đồ thù dai!). Bọn chết tiệt! Chúng dám bán rẻ tôi kiểu đó à?! Uống công thường ngày tôi tốt với chúng!!

Thế nhưng, tôi đành im lặng chấp nhận, một phần là nể mặt tụi bạn, còn chín phần kia là vì tôi vẫn chưa thoát khỏi cái giác hoang mang sợ sệt hôm bữa.

“Chắc, nhưng chắc chẳng được mấy ngày đâu”

Tôi cong môi, nhìn tụi bạn đánh chén ngon lành mà nghĩ thế, rồi cũng xông vào cuộc chiến giành dưa hấu với tụi nó

Nhưng trái ngược với cái suy nghĩ hời hợt đó của tôi, cũng như lời phán của chuyên gia bói toán thiên tài 10 câu sai hết 11 lớp tôi rằng chúng tôi bền lắm là 1 tuần, thì mối quan hệ của tôi và cậu ấy ngó bộ càng ngày càng bền chặt.

Khác hẳn với ấn tượng ban đầu của tôi, Khang chẳng khờ chút nào, mà ngược lại, còn rất gian manh. Cậu ấy biết cách khiến tôi có cái cảm giác tôi là người chủ động trong mọi việc, nhưng thực chất lúc nào cũng luôn là người xoay tôi như chong chóng. Cậu ấy luôn biết tỏ ra lãng mạn vừa phải, đủ để khiến tôi cảm động, nhưng cũng không đi quá xa khiến tôi phải phát ngượng mà phản ứng ngược. Và, cậu ấy còn biết cách để một đứa mau chán như tôi, 1 đứa bướng bỉnh luôn nghĩ rằng giữa hai chúng tôi chẳng có bất cứ đề

tài nào để nói, bị cuốn vào những câu chuyện của cậu ấy, và luôn luôn, thấy vui vẻ và thoải mái khi ở bên cậu ấy. Thế nhưng, ẩn sâu trong tim tôi bắt đầu dấy lên 1 cảm giác...

- Có chuyện gì sao? – Tựa cả người lên vai tôi, Khang khẽ rung mình, rồi rên lên khe khẽ như chú mèo khoan khoái nằm trong lòng chủ vào những ngày đông giá buốt – Suy nghĩ mông lung về 1 chuyện như thế chẳng giống cậu chút nào!

Đó là một buổi chiều đầu hè buồn chán, khi tất cả các kì thi cuối năm đều đã được giải quyết gọn ghẽ, chúng tôi lại hẹn hò lần đầu sau kì thi, ở nhà cậu ấy.

Những hạt mưa rơi theo hướng gió chảy dài trên trên cánh cửa kính khiến không gian bên ngoài kia trở nên mờ nhạt, trộn lẫn vào nhau hỗn độn, hết như những mảng màu lờ lợt trên bảng pha màu của một họa sĩ vụng về.

Hít nhẹ 1 hơi không khí ẩm áp dễ chịu trộn lẫn cùng mùi sữa dịu dịu, tôi chạm nhẹ lên những lọn tóc mềm mượt trên vai mình.

- Không có gì, chỉ là tớ đang nghĩ... - “Hết như mấy viên giám ngục Azakaban ấy nhỉ” Tôi bật cười với suy nghĩ ngớ ngẩn khẽ thoáng qua trong đầu khi vờn mắt qua khung cửa sổ. Nơi đâu đó, giữa mảng màu xám xịt không còn phân biệt nổi giữa bầu trời với mặt đất và vài mảng màu xanh ngắt của đám lá cây xì xào trong gió, hiện lên đôi ba cái bóng lờ mờ di chuyển. – Khi ở bên cậu, tớ cứ luôn có tâm trạng của 1 người lần đầu tiên đi máy bay, sung sướng, hồi hộp mong chờ điều mới mẻ, nhưng cũng hết sức lo lắng về nguy cơ rớt máy bay.

Chụp lấy tách sữa tôi vừa hớp được 1 hớp đặt bên cạnh, Khang khẽ mỉm cười, chọn ngay chỗ tôi vừa chạm môi vào mà tu sạch cốc sữa ấm nóng

- Đó là vì tớ không muốn mất cậu. Tình yêu muốn vững bền thì phải đầy những bất ngờ, khiến người ta phải hồi hộp đón chờ những điều mới mẻ từ người mình yêu, phải có cảm giác như ta đã biết hết về người đó, nhưng thực chất lại chỉ mới biết được 1 phần rất nhỏ trong con người người đó, phải rất gần mà như rất xa, thậm chí tưởng chừng như đang ở trong vòng tay ta thì ta vẫn không thể nào chạm tới người đó. Như thế tình yêu của hai người mới có thể bền lâu và không khiến đối phương phát chán.

Khẽ đẩy cậu ấy ra khỏi vai mình, tôi đưa mắt nhìn thẳng vào cậu ấy, như muốn hỏi tại sao, tại sao Khang lại phải khổ công níu giữ trái tim tôi như thế? Cậu ấy không tin vào tình cảm của tôi ư? Khang có biết chẳng, tôi đang yêu, phải tôi đã yêu cậu ấy mất rồi, thậm chí là yêu rất sâu đậm, càng ngày càng lún sâu vào như một con nghiện, dù biết ma túy sẽ khiến mình không còn là mình, sẽ khiến mọi thứ quanh mình thay đổi, nhưng vẫn không thể nào dứt ra được. Thế nên, dù đôi khi tôi hơi nhớ những ngày thoải mái áo thun quần bò, những ngày cùng đóng giả làm 1 cặp đôi hoàn hảo đi trên phố với Tử Di, liếc mắt đưa tình với cô gái nào đó bên đường để rồi rúc rích cười như điên như khùng. Nhưng tôi đã cố gắng rất nhiều để khi đi bên cậu ấy không bị nhầm tưởng là 2 đứa con trai đang hẹn hò, thậm chí tôi đã cố để tóc dài, thử trang điểm và chế vài cái váy trong tủ thử xem (Chuyện này đã khiến lớp tôi sung sướng có thêm 1 bữa tiệc liên hoan mừng mừng).

Khi chạm phải ánh mắt đó, Khang đã hơi bối rồi, vươn tay ra chạm vào vầng má tôi, theo cách mà cậu ấy thường sử dụng để dỗ dành mỗi khi tôi giận dỗi. Thế nhưng, lần này, có gì đó thật khác lạ trong cách Khang ôm lấy tôi, vòng tay cậu ấy không những rất dịu dàng mà còn rất say đắm. Và rồi, bỗng chốc tôi thấy đôi môi mình được một đôi môi khác khẽ chạm vào rất ngọt ngào, những cũng rất xa lạ. Bối rồi, tôi đẩy cậu ấy ra, để rồi nhận được từ cậu ấy một ánh mắt hơi bị tổn thương như muốn nói với tôi “Đấy, đấy chính là lí do tớ phải làm thế”. Rồi đột nhiên, cậu ấy cất tiếng hát, giọng nam trầm ấm hòa vào tiếng mưa nghe sao mà đau đớn, dù giai điệu của ‘O Sole Mio rất ngọt ngào.

Lúc đó mình đã nghĩ nếu cậu ấy hát bài Why does it rain của Darin thì sẽ rất hợp.

Lặng lặng đứng đây, tôi vuốt nhẹ những vết ố trên quần tôi, rồi khẽ đưa mắt liếc khắp công viên lần cuối như đang cố gắng tìm kiếm một vốc đáng quen thuộc. Nhưng vô ích thôi, tôi biết rõ điều đó, sao mà Khang có thể ở đây, nơi mà tôi đã nói lời chia tay với cậu ấy, lại còn trong một cơn mưa dai dẳng hiem thấy giữa mùa hè này được chứ?

Phải rồi, chính nơi đây, vào cái hôm tôi đến xem buổi biểu diễn của trường cậu ấy, chúng tôi đã chia tay.

Hôm ấy, khi ánh đèn sân khấu bật lên, lúc Khang đứng đó bên cây violin dạo một khúc nhạc, hay lúc hát solo trong màn đồng ca, cậu ấy đều quá sáng chói. Từ cơ thể Khang tỏa ra một sức hấp dẫn ghê người, một cuồng khí khiến người ta phải mê đắm trong giọng hát của cậu ấy, hết như cái lúc mà cậu ấy nói muốn tôi làm bạn gái của cậu ấy.

Và, cũng như hôm đó, tôi lại yêu cậu ấy. Yêu cậu ấy thêm rất nhiều, rất nhiều nữa, 1 thứ tình yêu khiến tôi như lâng lâng trong cơn say, không còn kiểm chế nổi lí trí mình. Và tôi đã mất kiểm chế, để rồi phạm sai lầm.

Sau màn biểu diễn tôi đã ra sau cánh gà tìm Khang, để rồi hơi vô tình, nói vài câu trêu ghẹo lũ con gái cùng lớp với cậu ấy. Chỉ thế thôi, và cậu ấy nổi đóa lên.

Hôm đó tôi đã hiểu tại sao cậu ấy lại luôn phải cẩn thận nắm giữ tình yêu của tôi như vậy. Thật quá đơn giản mà cũng không thể ngờ đến được, lại còn vô cùng buồn cười, cậu ấy nghĩ tôi thích con gái!! Thật là một sự xỉ nhục quá lớn!!

Tôi đã nghe rất nhiều câu nói đại loại như tôi là đồ biến thái ghê tởm, là 1 con les vô liêm sỉ,... đại loại thế từ miệng những cô nàng bị tôi lừa tình. Nhưng lúc đó tôi không quan tâm mấy, tôi đâu cần mấy kẻ đó hiểu tôi? Tôi chỉ cần Khang, Tử Di, những người bạn cùng lớp vui tính và tếu táo hiểu tôi mà thôi.

Thế nhưng tôi đã nhầm, Khang không hề hiểu tôi, cậu ấy không hề hiểu tình yêu tôi dành cho cậu ấy sâu sắc đến nhường nào, cậu ấy chỉ nghĩ tôi vì muốn tránh né ánh mắt khinh bỉ của người đời mà giả vờ quen cậu ấy. Thế thôi.

Đến hôm nay tôi vẫn nhớ rất rõ những điều tôi đã nói với cậu ấy ngày hôm đó:

- Khang à, thật sự tớ... Tớ không có thích con gái! Tớ chỉ muốn đùa vui một chút, chỉ xem như đó là cách để vui đi xấu hổ khi tớ là con gái mà lại chẳng giống con gái chút nào mà thôi. Và tớ... Tớ yêu cậu. Thật đấy. Rất nhiều, đủ để trái tim tớ tan nát.

Cậu biết không, quả thật cái cách cậu khiến tớ yêu cậu không bao giờ làm tớ chán, hay muốn xa cậu cả, nhưng... Nhưng nó khiến tớ sợ hãi, rằng có thật cậu yêu tớ hay không? Hay cậu chỉ muốn thử trò chơi chinh phục, đùa một kẻ ngông nghênh như tớ, hay xem tớ là món đồ mà cậu không bao giờ muốn giao cho kẻ khác thôi? Ngay cả lúc cậu hôn tớ, lòng tớ cũng đầy bất an, tớ chưa bao giờ hôn ai trước kia, thế nên tớ lo rằng tớ sẽ không biết cách đáp trả lại cậu, sẽ khiến cậu thất vọng về tớ. Cậu nghĩ tớ là loại con gái sẽ hôn 1 kẻ mà mình không yêu hay sao? Khang, cậu... Cậu chẳng hiểu tớ 1 chút xíu nào cả. Tớ xin lỗi, nhưng chúng ta dừng lại ở đây thôi, tớ đã quá mệt mỏi với tình yêu này rồi.

Và thế là chúng tôi chia tay.

Cũng vô cùng dễ dàng, vô lí, và khó tin như khi chúng tôi quen nhau.

Mọi việc quay lại như lúc tôi chưa quen cậu ấy. Để lại vết ngất ngờ trong phòng, với tài khoản xứng đáng xếp hàng đại gia, nhưng chả bao giờ xài đến, tôi lại tiếp tục sống vai bên Tử Di trong những buổi “hẹn hò” làm anh rể tôi sa sầm mặt mày, lại đi lừa tình những đứa con gái hơi hợt, hay trêu ghẹo những anh chàng rụt rè. Tháng ngày dần trôi, kì nghỉ hè của chúng tôi đã trôi qua hơn phân nửa, êm đềm vô vờn như những năm khác.

Nhưng trong tim tôi, sự hụt hẫng đang càng ngày càng trào dâng. Những lúc không cần đi học thêm, không có ai, hay không có gì làm, thay vì cúi mũi vào đồng manga mới cóng, tôi lại đi lang thang khắp nơi. Tới những nơi tôi và cậu ấy đã có rất nhiều kỉ niệm và nhớ về cậu ấy với rất nhiều chữ giá như.

Giờ đây suy nghĩ lại, tôi cũng giật mình nhận ra, không phải tất cả đều do lỗi của cậu ấy, mà một phần cũng vì tôi. Là vì tôi đã quá bướng bỉnh, không bao giờ thừa nhận lấy, dù chỉ 1 lần, tình cảm của mình trước mặt cậu ấy. Là vì tôi đã luôn quá vô tâm, không bao giờ nhận ra sự bất an trong cậu ấy mỗi khi nhìn tôi mỉm cười với những cô gái đi bên đường trong khi đang nắm tay cậu ấy. Là tôi đã quá ích kỉ, chẳng bao giờ chịu hiểu nỗi lo lắng của cậu ấy. Và cũng vì, tôi đã yêu với tâm trạng quá non nớt, ngây ngô, yêu quá nên để cho nỗi bất an bao trùm lấy bản thân mình và chính cả đối phương. Giờ, tôi cũng đã hơi ngờ ngợ hiểu điều mà Tử Di nói với tôi trước đây. Rằng tôi phải yêu lấy một lần cho biết, không thì gặp mặt, hẹn

hò 1 lần thôi cũng được, để mà học cách hiểu, và cảm thông cho những tình cảm của đối phương dành ình để rồi khi gặp tình yêu đích thực, tôi sẽ không vì sự thiếu hiểu biết của mình mà đánh mất nó

Thở dài thường thượt, tôi lê bước chậm chậm...

Chỉ mình tôi trong tiếng mưa rơi thấm sâu vào tim như tiếng ai hát trong nỗi cô đơn và run rẩy, và cũng tràn đầy nỗi hối hận, như khi đã đánh mất một người rất quý trọng với mình.

Nhưng giờ... tôi có hối hận thì cũng đã quá muộn. Khoảng thời gian mấy tháng ở bên cậu ấy đủ để cho tôi hiểu, cậu ấy cũng như tôi, có không ít fan nữ. Chắc giờ cậu ấy đã quá chán ngán, và đã kiếm một cô bạn gái khác rồi.

Thế nhưng.... nếu như không thì sao? Nếu như cậu ấy cũng như tôi, luôn hối hận về việc chính bản thân đã đánh mất tình yêu của mình vì một sự bất cẩn không đáng có thì sao? Nếu quả thực như vậy, mà 2 chúng tôi cứ buông tay chẳng phải mọi việc sẽ hết thật sự sao?

Bước chân tôi chợt khựng lại, rồi lại tiến về phía trước, đầy vội vã hơn.

Công viên này chỉ cách nhà cậu ấy vài ba căn hộ, chỉ cần tôi nhanh chân, chạy đến đó, tôi sẽ nhìn thấy cậu ấy, với nụ cười dịu ngọt quen thuộc, và biết đâu....

- Cậu chạy đi đâu thế? – Một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau làm tôi khẽ giật mình.

Không lẽ nào....?

Tôi quay đầu lại nhìn quanh quất, không gian xung quanh vẫn yên ắng không có lấy một bóng người

Chẳng lẽ tôi nghe nhầm? Hay dính mưa cảm lạnh nên sinh ra ảo giác mất rồi?

Tôi hơi nghi ngờ, nheo mắt lại nhìn lần cuối, chợt, ánh mắt tôi chạm phải cây đàn violin đeo sau lưng một bóng hình quen thuộc trong chiếc áo pull xanh đậm ướt sũng làm màu áo càng đậm hơn.

Cậu ấy quay đầu lại, nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng quen thuộc, và bắt đầu cất tiếng hát.

Một giọng hát rất ấm áp, đầy cảm xúc, to và khỏe, nhưng lại hơi nghẹn ngào bị át đi trong tiếng mưa rơi thấm lặng....

Quả thật, rất hợp với giai điệu Why does it rain mà tôi yêu thích.

Làn da rám nắng

Mái tóc ướt sũng dính vào khuôn mặt hơi gầy hơn và tái đi trong mưa...

Và rồi, vẫn đôi bàn tay ấy, to khỏe với những ngón tay thon dài đầy vết chai đặc trưng của một nhạc công, khẽ áp lên má tôi rồi ôm xiết tôi vào lòng trong một nụ hôn vắng vắng mùi mưa....

82. Chương Ngoại Truyện 3

Đây là câu chuyện kể về tương lai rất lâu, rất lâu...rất lâu sau đó, khi hai con người xa lạ trở thành vợ chồng, cùng chung sống dưới một mái nhà và đã kết tinh tình yêu của mình trong một cậu con trai 8 tuổi.

Hôm nay là ngày Gia Băng mời những cô bạn thân tình cờ quen được ở club ‘Nữ quyền’ về nhà tổ chức tiệc thịt nướng. Vì chiều vợ và giúp cô cảm thấy hạnh diện về một người chồng hoàn hảo, Tử Thần tạm gác công việc sang một bên, nhanh chóng lái ô tô về nhà giúp cô một tay.

Nhưng, Tử Thần đã quên mất thời điểm anh trở về là giờ cao điểm, xe cộ đông đúc hơn bình thường, nên vô tình, anh và xe bị kẹt giữa một đồng ‘thây’ đồng loại tấp nập.

Tiến thoái lưỡng nan, Tử Thần chán ngán bật radio ô tô lên, xem xem có gì hay không.

Nhấn, nhấn một hồi, anh cũng tìm ra kênh đang phát một chương trình nào đó mà con trai anh ngày nào cũng học làm các cụ, ôm đài nghe chăm chú.

-Chào mọi người..._Bên trong radio thoát lên một thanh âm trẻ con nhưng không kém phần già dặn, có phần băng lãnh, bỗng làm ý muốn tắt đi của Tử Thần chùng lại.

Chất giọng này đặc biệt này có điểm gì đó quen quen thì phải.

Để khẳng định lại suy đoán của chính mình, Tử Thần lười biếng ghé sát tai vào, tập trung thần trí lắng nghe.

-...con tên là Lăng Tử Kiệt...

“Tử Kiệt?” Mắt Tử Thần giật giật liên hồi, đỉnh trán cứng ngắc nhả lại. Cái tên này...đối với anh sao quen thế không biết.

-...con năm nay 8 tuổi, con có một vấn đề rất quan trọng cần chương trình và khán giả nghe đài giúp đỡ_Thanh âm trẻ con từ từ len lỏi vào suy nghĩ của Tử Thần, khiến anh không khỏi giật mình, người run lên một cái_Đầu tiên...con sẽ giới thiệu một chút về nguyên nhân sâu xa thúc ép con gọi đến chương trình này...

Luống cuống vắn loa to, Tử Thần căng tai, cổ thâu tóm từng chữ một phát ra thật rõ giữa dòng người inh ỏi.

-Chắc đứa trẻ nào từ khi sinh ra cũng đều được uống sữa mẹ, được mẹ chăm sóc từng li từng tí phải không ạ? Con thì không, không phải con có mẹ, mẹ con còn sống nhả rằng thế kia. Nhưng, chỉ là, con nghe bà ngoại kể, con không được uống sữa mẹ như đứa trẻ bình thường vì cha con cả. Lúc ấy, cha con lạnh lẽo đưa mắt nhìn con oe oe đến khản cổ, lãnh đạm bảo bà ** pha sữa cho con và vòng tay trước ngực, thanh âm rần rori nguy biến “Gia Băng ngày nào cũng uống lipovitan, côca, sôda, C2, con sợ sữa của Gia Băng lẫn tạp chất không tốt cho sức khỏe con trẻ. Thế nên...đi pha sữa đi lác cho nó!”

Tử Thần suýt té nhào, miệng như sắp rớt xuống đất khi hình ảnh năm đó của mình được đứa trẻ kia đặc tả rõ ràng, kể cả lời nói hầu như không sai chữ nào cả.

Nỗi hồ nghi trong anh lớn dần hoá thành sự phỏng đoán đầy chắc chắn. Giờ thì anh không nghi ngờ gì nữa, thẳng oắt trên radio đó...là con trai anh, Lăng Tử Kiệt.

-...Chưa hết, lúc con bị sốt cao, người thoi thóp như cá trên chảo, bà ngoại nói, cha còn không ẹ con ôm con. Lí do cha đặt ra lúc ấy vô cùng thuyết phục, cha bảo cha sợ người mẹ vi khuẩn kí sinh quá phong phú và đa dạng, tới gần con sẽ gây bệnh thêm bệnh. Nhưng con không thấy thế ạ, vì người bà ngoại cũng giống người mẹ, đầy vi khuẩn, cơ mà cha lại không ngăn cản. Tuy có hơi nghi ngờ, song tại lúc đó con chưa biết nói, đầu óc non nớt nên không kháng nghị được.

Ngay tức khắc, Tử Thần muốn gọi ẹ vợ hỏi chuyện ghê gớm.

-Lớn thêm chút, con càng biết suy nghĩ và biết rõ tâm cơ của cha. Lúc con ngồi trên đùi mẹ, cha sẽ ngồi cạnh không ngừng lườm nguýt con. Con sợ cha thấy quê vì bị phát giác nên thường làm nơ xem phim. Lúc mẹ thơm khịt vào má con, cha thường hay phá bình, kêu ca mệt rồi bắt mẹ vào phòng masage trong khi trước đó con mới thấy cha nốc chai nước và rống lên, sảng khoái quá.

Giờ, bao trùm quanh Tử Thần là một bầu không khí u ám ghê rợn.

-Duyên cớ khiến con bùng nổ chính là ngày hôm qua ạ! Lúc đó con đem gối đàn hoàng, hết sức đáng thương đứng trơ trọi trước phòng mẹ. Mẹ đang nhả rằng đọc truyện thấy con liền xót xa phi ra. Nhưng ngay lập tức, cha đã lạnh lẽo ngáng chân mẹ, khiến chân mẹ vấp vào nệm, đầu đập vào gối nằm bất tỉnh. Xong xuôi, cha tiến về phía con, mắng con hại mẹ ngất xỉu, hại chuẩn bị tiêu hao phải tiêu hao sinh khí để cứu mẹ nên xua con ra ngoài. Con lúc đó sợ lắm liền làm theo, về phòng ray rút mà ngủ. Ngày hôm sau, con điện kể cho bà ngoại, bà ngoại cười ha hả bảo con ngây thơ. Uất lắm ạ...

Nghe lời trần tình của con trai, Tử Thần cứng người hoàn toàn, khóe mắt anh viền đỏ nhìn chiếc đài đang đẳng sát khí.

-Giờ con xin mọi người hãy giúp con nhắn tin đây số của cha con 0168986357, thay mặt con hỏi cha con xem...rất cuộc con là gì của cha mà cha nỡ đối xử với con như vậy...con xin cảm ơn nhiều. Hix!_Bên trong còn vang lên tiếng thút thít rung động lòng người.

Và...không để Tử Thần kịp làm gì...một loạt tin nhắn của những con số lạ tới tấp gửi đến di động của anh với những lời lẽ trách móc, quy tội. Chỉ riêng có dòng tin cuối là của con trai anh phóng đến.

“Cha à! Báo chí kéo đến biệt thự rồi...họ vây con hỏi chuyện cha đấy! Cha nghĩ con nên nói thật hay im lặng đây ạ? Nhưng nếu cha không phá chuyện con, con sẽ cho cha một ân huệ!”

“Thằng quỷ!” Tử Thần bất lực bấm điện thoại, cơ tay còn lại nắm chặt. Anh...đã nuôi đồ quỷ gì thế này!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thua-nhan-di-cau-yeu-toi-phai-khong>